

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CAGE OF KINGDOMS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
K.F. BREENE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

bîr kafes dolusu kîşî

K.F. BREENE

Copyright © 2024 by K.F. Breene

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

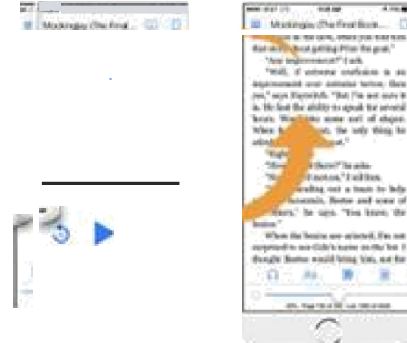
Keep the story going

Owñc l1 bBhæen fdaziJflg tbs Kindle book and llatanx'g to alo
Ausloa narrauon M1fm l loa¥ig

Sy r'c yox brick mzz'ss &ffwem de Rosa ve alwajrs pick up

buy it together with the Kindle book.

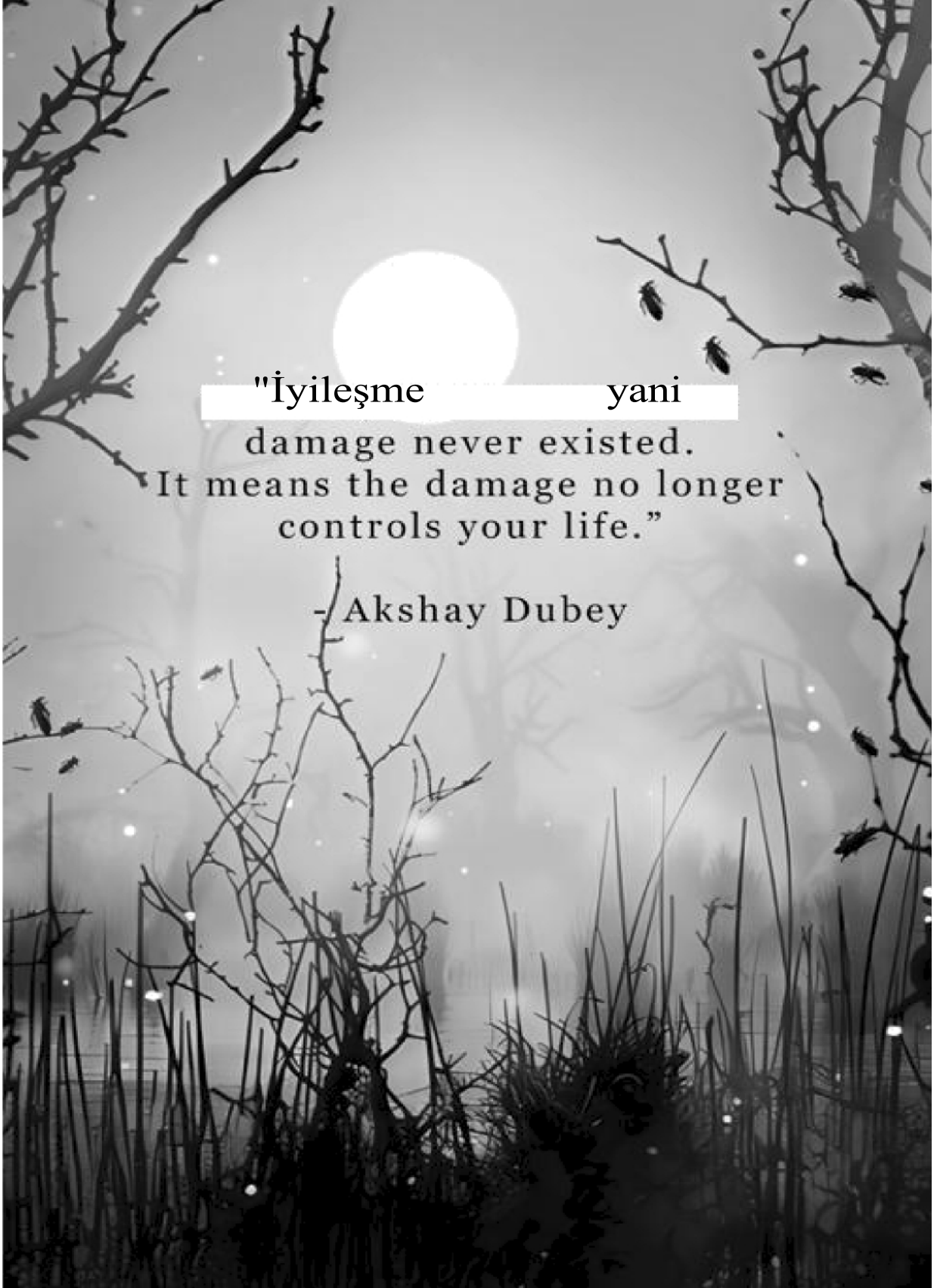
Kirolu Uygulamasında (IO8/Androb).
lbsen'i 4ie Flre Pharie, Fire iatnsis, l0nd/e

İLERİ

Bu kitap eski dostlarla yeniden tanışmak gibiydi. Bir hikaye yazmaktan çok dünyada yaşıyormuş gibi hissettim.

Benimle birlikte bu dünyaya dönen ve bu yolculuğa çıkan herkese teşekkür ederim. Kendi peri masalınızı ya da sizi beladan uzak tutacak kaba, vasat bir uşağınız olsun.

"İyileşme yani

damage never existed.

It means the damage no longer
controls your life."

- Akshay Dubey

İçindekiler

1. [Weston](#)
2. [Weston](#)
3. [Aurelia](#)
4. [Aurelia](#)
5. [Aurelia](#)
6. [Aurelia](#)
7. [Aurelia](#)
8. [Aurelia](#)
9. [Aurelia](#)
10. [Weston](#)
11. [Aurelia](#)
12. [Aurelia](#)
13. [Weston](#)
14. [Aurelia](#)
15. [Weston](#)
16. [Aurelia](#)
17. [Weston](#)
18. [Weston](#)
19. [Weston](#)
20. [Hadriel](#)
21. [Hadriel](#)
22. [Aurelia](#)
23. [Aurelia](#)
24. [Vemar](#)
25. [Aurelia](#)
26. [Aurelia](#)
27. [Aurelia](#)
28. [Hadriel](#)
29. [Aurelia](#)
30. [Aurelia](#)
31. [Weston](#)
32. [Aurelia](#)
33. [Aurelia](#)
34. [Aurelia](#)
35. [Aurelia](#)
36. [Aurelia](#)
37. [Aurelia](#)
38. [Aurelia](#)
39. [Aurelia](#)
40. [Weston](#)

41. [Aurelia](#)
42. [Aurelia](#)
43. [Aurelia](#)

[Sonsöz - Aurelia](#)

[K.F. Breene'den Bir
Gül Harabesini de
Deneyin Yazar
Hakkında](#)

Bölüm 1

WesTON

"W Biri sizden bilyeli çekiç istediğinde, çelik bir topuz çıkarıp onunla kafasına defalarca vurur musunuz?" diye sordu kurdum Aurelia'dan uzaklaşırken.

Geminin güvertesinde durmuş, sahip olduğunu düşündüğü tek aile üyesiyle arasındaki mesafenin büyümesini izliyordu. Büyükanne hayattaydı ve Aurelia'yı bu krallıktan çıkarıp açgözlü pençelerinden kurtaramadan önce onunla temasa geçmişti. İşler çok daha hassas bir hal aldı.

Midemin bulandığını söylemek hafif kalır.

"Yalan söylemiyordum," diye cevap verdim. "Ona ihanet ettim. İlk başta bunu bilerek yaptım, onun duygularını gerçekten önemsemediğim zamanlarda. Sonra korktuğum için yaptım. Gerçeği bilmeli."

"O açık fikirli biri. O gerçeği dinlerdi, senin kendinden nefret eden özetini değil, seni moron. Arkanı dön ve ona geri dön. Ona her şeyi açıkla. Şu ana kadar sana karşı çok sabırlı davrandı. Bu sonsuza dek sürmeyecek."

"Olmamalı. Ben bunu hak etmiyorum."

Kurdumun içimde kaynadığını hissedebiliyordum. *"Arkanı dön ve geri git, seni sefil pislik, yoksa bu bedeni alır ve senin için yaparım. Onun yanında ol. O, güvendiği biri tarafından çok küçük yaştan itibaren acımasızca manipüle edilmiş ve istismar edilmiş akıllı bir kadın. Aileden biri olarak gördüğü biri tarafından. Muhtemelen şu anda kafası çok karışık. Büyükanne yalanlarla, işkencelerle ve sonra da hediyelerle kadının kafasını allak bullak etmiş. O notta her ne varsa muhtemelen istismarın bir uzantısıdır. Bundan tek başına kurtulması zor olacak. Desteğe ihtiyacı var."*

Evet, vardı ama şu anda ihtiyacı olan destek benim desteğim değildi. Onun gözünde kendimi lanetlemiştim. Kendi gözümde de. Gerçek eşime, ne pahasına olursa olsun korumam gereken birine ihanet etmişim. Bu beni öldürdü, pişmanlık ve vicdan azabı içimi yaktı. Hayır, benden, onun gerçeği öğrenmeye ihtiyacı vardı. Şu anda ona destek olacak kişiler, benim de durumu Aurelia'yı mümkün olduğunca az incitecek şekilde yönlendirmeme yardım etmeleri için kullanacağım, gelişmekte olan arkadaşlıklarıydı.

Hadriel pruvada durmuş, kenara doğru eğilmiş, inliyordu. Suda pek iyi değildi.

"Şimdiden mi?" Yanında durarak sordum. "Rıhtımdan daha yeni ayrıldık."

Geminin kaptanı yanıma geldi ve bir şey söylemem için bana işaret etti. Başımı salladım ama hareket etmedim. Sürüyü ve mürettebatı kontrol etmeden önce bunun görülmesi gerekiyordu.

"Neden sallanmayan bir tekne icat etmediler ki?" Hadriel yine inleyerek sordu. "Finley'nin iksirini yarım saat önce almalıydım. Henüz etkisini göstermedi. Kahrolası tekneler. Kahrolası dalgalar. Lanet olsun!"

Tekrar inledi ve yan tarafa doğru daha da eğildi.

"Kendini toparlamayı istiyorum. Büyükanne ortaya çıktı."

"Ne?" Doğruldu, yalpaladı ve tırabzanı kavradı. Parmak eklemleri bembeyaz oldu. "Ne demek 'ortaya çıktı'? Binmeye mi çalıştı?"

"Hayır. El sallayarak veda etme gösterisi yaptı. Rıhtımın sonunda kırmızı bir pelerin giydi. Aurelia'nın dışarı baktığını görmüş olmalı, belli ki onu arıyordu, ama dikkatini çekmek için bekledi. Sonra da el salladı."

"Kırmızı bir pelerin mi?" Bir elini karnına götürdü ve bir an için suya doğru döndü. Derin bir nefes aldıktan sonra geri döndü. "Aurelia'nın yakalandığı pelerin gibi mi? Tanix onu bağlarken çıkarmak zorunda kalmıştı, çünkü ayak bağı oluyordu."

Geçmiş düşündüm, ne hakkında konuştuğunu hayal meyal hatırlıyordum. Kıyafetlerine pek dikkat etmemiştim.

Hadriel başını salladı. "Büyükanne iyidir, hakkını vermeliyim. Belli ki duygusal bir bağla iyi karşılanmış bir hediye idi. Belli ki Aurelia'ya bağlarını hatırlatmak için kullanmış. Notta ne yazıyordu?"

"Bilmiyorum. Sormadım."

Kurdum homurdanarak, *"Tüm durumu rezil etmekle meşguldün," dedi.*

"Bir göz atacağım. Ne yapmayı planlıyorsun?" Hadriel sordu.

"Senin, Dante'nin ve Nova'nın ona zaman ayırmanızı ve ilgi göstermenizi istiyorum. Yardım istemeyebilir ama buna ihtiyacı olacak. Bunu sağlamanız gerekiyor. Her şeyi kontrol ettikten sonra ona gerçeği söyleyeceğim ve kendi kararımı vereceğim. Ayrıca iyileşmesi ve tanışması için kurdunu da çıkaracağım."

Hadriel döndü, bir an için tekrar inledi. "Ona hangi gerçekleri anlatmayı planlıyorsun?"

Kaptan boğazını temizledi, elleri arkasındaydı. Görevlerimi yerine getirmem gerekiyordu.

"Ne demek istiyorsun? Ondan sakladığım her şeyi ona anlatmalıyım. Ona neden büyükannemden bahsetmediğimi, neden bu bağı hissettiğini-"

"Hayır." Hadriel elini kaldırdı. "Kahretsin, kus ya da kusma, anlıyor musun? Bu saçmalık." Kenara tükürdü. "Kusura bakma Alfa ama ona gerçek eş olayını henüz anlatma. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyor. Bu konuda hiçbir referans çerçevesi yok ve bunu sadece daha fazla ihanet olarak görecektir. Sizin de onunla aynı durumda olduğunuzu fark etmeyecek ve gerçek bir eşe sizin yaptığınız gibi davranmanın, onu ölüme götürmeye hazırlanmanın nasıl bir cehennem olduğunu kesinlikle anlamayacak. Büyükanne olayı gibi bir şey değil, evet, kesinlikle oldukça boktandı ve hepsi senin suçundu. Gerçek bir eş bağı özeldir. Bunu, hem onun yarı aile üyesini soğukkanlılıkla öldürmüş gibi yaptığın hem de onun nasıl hissettiğini umursamadığın gerçeğini saklamana bağlama."

Ona dikkatle baktım, yarı yarıya onu denize atmak istiyordum. Gerçeği duymak hoş bir şey değildi.

Kurdum dedi ki, *"Çok iyi bir noktaya değindi. İnsana söylenmeden önce kurduyla tanışmak ve bir bağ kurmak istediğimden bahsetmiyorum bile. Kurt bunu insandan daha iyi anlayacaktır. Sonra dördümüzün birlikte bu durumun üstesinden gelmemizi, uyumlu bir birim olarak insanın geçmişini atlatmasına yardımcı olmanızı istiyorum."*

İnsanın bundan sonra benimle bir şey yapmak isteyeceği ve kurdunun bizim tarafımıza geçmeyeceği gibi çok büyük bir varsayımda bulunuyordu.

Tüm bu sırlarla işimin bitmesini istememe rağmen kendimi başımı sallarken buldum. İkisi de iyi noktalara değinmişti. Ayrıca Aurelia'nın daha fazla şey üstlenmeden önce fiziksel olarak iyileşmesi ve Büyükanne'den ayrılmasıyla başa çıkması gerekiyordu. Hayatından bir tatile ihtiyacı vardı; ne yazık ki bu, bundan sonra olacakların tam tersiydi.

"Tamam. İcabına bak," dedim Hadriel'e. Nasıl olsa ne isterse yapacağını biliyordum. Neyse ki bu konularda tecrübeliydi. Şato hayatına ara verip kendi krallığını ziyaret etmek istediği için çok şanslıydım. Bir şekilde kaderde varmış gibi hissettim.

HADRIEL

FINLEY'nin deniz tutması iksiri işe yaramaya başlayınca, küpeşteden uzaklaştım ve sallana sallana iskele iskelesinden aşağı indim ya da geminin o lanet tarafına ne deniyorsa artık, Aurelia'yı bulmaya çalıştım. Gemilerden, teknelerden ve geniş su açıklıklarından nefret ederdim. Bütün böcekleri, ağaçları ve taşaklarımı dürtten sopalarıyla bu berbat yolculuğa neden çıktığımı sorgulamama neden oluyordu.

Aurelia geminin ne arkasında ne de önündeydi. *Lanet olsun.*

Derin bir nefes alarak onun odasına doğru gittim. Deniz tutması bu aptal geminin içinde her zaman daha kötüydü.

Onun ve alfanın odalarının kapısı kapalıydı. Kapıyı hafifçe çaldım.

"*Oldukça cesurca,*" dedi kurdum, "*muhtemelen onu görmekten nefret ederken onu kamarasına koymak.*"

"*Nefret, öfke ya da arzu, hep aynı yerdeydiler. Kadın da erkek kadar yakınlığı arzuluyor. Kaleye vardıklarında ve kadın zindana atıldığında ne olacağını merak ediyorum.*"

"*Yapmazlar.*"

"*Ne yapacaklarını nereden bileyim? Finley uyuşturucu yüzünden çok kızgın ve kızgın olduğu zaman deliriyor. Onunla konuşulana kadar hepimiz bunu atlatmak zorunda kalabiliriz.*"

Kurdum gözlerini devirmekle eşdeğer bir şey yaptı. Bana inanmadı.

Doğrusu, kraliyet ailesinin Aurelia'nın Alfa'nın gerçek eşi olduğunu öğrendiklerinde onu zindana atacaklarından şüpheliydim. Bu sadece değerli komutanlarına karşı acımasızlık olmazdı, aynı zamanda onun adına konuşacak bir sürü insan vardı. Finley sinirlendiğinde sağı solu belli olmazdı ama söz dinlerdi.

Yine de hasta olmaktan nefret ediyordum, berbat bir ruh halindeydim ve zindanlarla ilgili korkunç kaderler hakkında konuşmak isteseydim, konuşurdum.

Odanın içinden hiçbir cevap gelmedi.

"Ben alfa değilim," diye seslendim kapıdan, "ve kendimi hâlâ hasta ve berbat hissediyorum. Bana bir şekilde zarar vermeden içeri girebilir miyim?"

"Kalkmayacağım," diye duydum.

Bu beni rahatsız etmedi.

Kamaralar her zamanki gibi iyiydi: bir kral ve kraliçe için uygun. Bu da bir gemide hiçbir şey demekti. Kamaralar iyi bir handan daha iyi değildi.

"Merhaba, sevgilim. Nasılsın?" Kapıyı arkamdan kapattım ve odanın sonundaki masa ve sandalyelere doğru ilerledim.

Aurelia yatakta, yorganın üzerinde uzanmış, bacaklarını dikleştirmiş, tavana bakıyordu. Yüz ifadesi duygudan yoksundu ama bunun bir hayatta kalma mekanizması olduğunu biliyordum. Duygusal acıyı, muhtemelen kafa karışıklığını ve kesinlikle ihanetin acısını bastırmaya çalışıyordu.

"İyi gidiyor muyuz?" Tehlikeye attım.

"Biliyor muydun?" diye sordu usulca. Notu hâlâ elinde tutuyordu.

"O ilk gece duydum, evet. Bana tetikte olmam söylendi - Büyükanne ve onun baş çürütücüsü kaçmıştı." Buldukları ceset hakkında konuşmak istedim ama bunun Aurelia'nın bu duruma alışmasından sonra olabileceğini düşündüm. Büyükanne'nin maskaralıkları çözülmesi gereken çok şey bırakmıştı ve Aurelia'nın her seferinde biraz daha ağırdan alması gerekecekti.

"Neden bana söylemedin? Weston senden söylememeni mi istedi?"

"Bundan bahsetmedi ama diğerlerinden neden size söylememe kararı alındığını duydum. Size her şeyi açıklayacaktır. Bence asıl odaklanmamız gereken şey onun yaşadığı gerçeği, değil mi? Bulduğunuz aile üyeniz hala yaşıyor. Heyecanlanmadın mı?"

Gözünden bir damla yaş süzüldü. "Öyle olmalıyım. Yani, ben ..." Tavana bakmaya devam etti.

İlginç bir cevap.

"Alabilir miyim?" Ayağa kalktım ve elimi uzattım, böylece çevresel görüşüyle görebilecekti.

Notu kolayca alabilmem için elini uzattı.

Masaya doğru yürüyüşümün ortasında durdum ve bunun yerine küçük, etkisiz pencereye yöneldim. Bu iksirin canı cehenneme. Finley'nin diğer ilaçlarının yarısı kadar bile iyi değildi. Bu bir tür şakaydı ve ben de kesinlikle en can alıcı noktaydım.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Deniz tuttu." Geçirdim ve tuvalete gitmeyi düşündüm.

"Bunun için ilaçları var."

"Gerçekten mi? Bir delikte yaşıyorum, bilmiyordum," dedim alaycı bir tavırla. İhtiyaç duyduğu anda ona destek olmak için en iyi kişi ben olmayabilirdim.

Neyse ki hiç alınmadan kıkırdadı. "Sanırım bir mağarada yaşadığınızı kastediyorsunuz. Ya da belki de büyük toplumdan ve dünyadan kopuk, yeni fikirleri olmayan ve dışarı çıkmak için gerçek bir yolu olmayan küçük bir köyde."

Arkama baktığımda bir damla gözyaşı daha akıyordu.

Hareket halindeki bir gemide okumaya karşı kendimi çelikleştirdim ve olabildiğince hızlı bir şekilde okuyarak sayfayı taradım. Ortaya çıkan mide bulantısının hareket eden gemiden mi yoksa lanet mektuptan mı kaynaklandığını bilmiyordum.

Göğsümde sert bir düğüm oluştu. Ne sikim bir mesajdı ama. Sadece sefil bir pislik böyle bir şey yazabilirdi.

Güçlü yönlerinizi bulmak için uğraştım ve bir kez bulduğumda, iyi olduğunuz tek şey etrafında bir imparatorluk kurdum.

İyi olduğu tek şey? O da zenginlikti. O pislik Aurelia'nın yemeklerini hiç tatmamış mıydı? Ya da satılmakta olan ilaçları tersine çevirmek için ne kadar zeki olması gerektiğini fark etmemiş miydi? Bunu ilaçla ya da başka bir şeyle de yapabilirdi. Ama hayır, Büyükanne uyuşturucuyu seçti - çünkü gerçek bir geri tepme riski olmadan büyük bir kâr vardı. Birisi gölge piyasadan aldığı uyuşturucu yüzünden ölür ya da hastalanırsa? Ne fark eder, zaten en başta o pazarlarda olmamaları gerekirdi, çünkü herkes o işlerin yarım yamalak olduğunu bilir.

Hem Aurelia neden herhangi bir konuda iyi olmak zorundaydı ki? O bir çocuktü. Onu korumak ve ona bir yuva yapmak, o çocuğun masaya ne getirebileceğine bağlı olmamalıydı. En azından gerçek, sevgi dolu bir durumda.

"Aslında biraz kızgınım," dedim eşit bir tonda, okumaya devam ederek. Alfa'nın destekleyici olmaya çalışırken bağırmanın ve küfretmemi isteyeceğini sanmıyordum. "Oh, bak. Harika, bütün suç senin üzerine atıyor. Şahane."

Finley, Leala ya da Vemar'dan şatoya döndüğümde böyle bir not alsaydım hıçkırı hıçkırı ağlardım. Aurelia ve Büyükanne'de olduğu gibi, hiçbirini benim kanımdan olmasa da onlar benim ailemdi. Ama o insanların hiçbirini bir ebeveyn figürü de olmamıştı. Hiçbiri üzerimde bu tür bir kontrole sahip olmamıştı.

"Neden beni suçlamasın ki?" Aurelia'nın yüzünün kenarından bir damla gözyaşı daha düştü. "O haklı. Köyde yapabileceğim bir şey bulmak için çalıştık ve bir kez bulduktan sonra, benden kurtulamasın diye bu işte mükemmelleşmek için çabaladım. İşimle ilgili hiçbir çekincem yoktu. Uyuşturucu olmaları umurumda değildi. Ürünümün arkasında durdum."

"Biliyorum. Başlangıçta bu konuda aynı fikirde olmadığımız konusunda anlaşmıştık, hatırladın mı? Ama insanlara zarar veren şey o ürün değil. Bunu kendin keşfetmedin mi?"

"İşin gelişmesini sağlamak için kaplamayı uyguladı, bu da benim güvenli bir eve sahip olmamı sağladı. Bunu ben yaratmadım ama arkasındaki motivasyon benim. Mektupta yazıyor."

Öfkelendim. "Saçmalık! Aurelia, bu tamamen saçmalık ve biliyorsun-" Tereddüt ettim. "Hayır, belki de bilmiyorsun. Tek gördüğün onun küçük kulübesiydi. Kalenin yakınındaki devasa, geniş malikanesini, tüm hizmetkarlarını ve kral ve kraliçe de dahil olmak üzere ürününü satmak için rüşvet *verdiği* geniş ağı görmedin. Eğer motivasyon siz olsaydınız, ceplerinize altın dolduruyor olurdu. Seni hayata hazırlıyor olurdu. Bunun yerine, sizi neredeyse her şeyden mahrum bıraktı ve servetin büyük kısmını kendisi için harcarken sizi mutlu etmek ve kancaya takmak için size küçük hediyeler verdi. Sadece sizin ürününüzle ve kaplama olmadan daha az kazanacağı doğru. Ancak ürün sadece son üç yılda bu kadar bağımlılık yapıcı ve tehlikeli hale geldi. Bu üç yıl içinde işler yükseldi. Fazladan bir şey gördünüz mü?"

Tereddüt etti, başını çevirip bana baktı, bakışları sıkıntılıydı. "Bir sürü ekstra iş. Köy için fazladan bir şey yok."

"Kesinlikle," dedim yumuşak bir sesle. "O -ve sen, ve köyün geri kalanı- senin yaptığın ölümcül olmayan ürünle gayet iyi idare ediyordu. Bunu bir sonraki seviyeye taşıması senin yüzünden değildi. Eğer yaptığınız ürün için kendinizi suçlamak istiyorsanız, tamam. Ama sizi neredeyse öldüren kaplama için kendinizi suçlamayın. Tamam mı? Bu çok saçma. Tasarımınızı çaldı çünkü göz alıcı ve sanatsaldı ve açıkça yetenekten yoksun - bakın, iyi olduğunuz başka bir şey daha var! Sanat. O tasarımı değiştirdi çünkü üzerinde bir peri varken onu bir kurda sattıramazsın. Ucuz iş gücü elde etmek için senin durumunu kullandı. Bu kadar. Onun hediyelerini romantikleştirin ama organizasyonu romantikleştirmeyin."

Her şeyi dengede tutmak için çok uğraşmıştım ama kendimi bok gibi hissediyordum ve bu not ve onun durumu tam bir saçmalıktı.

"Dışarıda yürümek ister misin?" Umutla sordum.

"Yapabilirim. Ama ağrım var. Gerçekten yapmamayı tercih ederim."

"Sen ve senin kırık yüzün ve kaburgaların. Benden daha kötü durumdasın. Siktir. İyi." Kahkahası karşısında gözlerimi devirdim. "Şakaların boktan ucunda sen olunca daha eğlenceli oluyor."

"Öyle değil mi?"

Kendime rağmen gülümsedim ve mektubun bir kısmını işaret ettim. "Esir alındığın için seni suçluyor, ha? Vay canına. Bu çok etkileyici."

"Bana kaçıp saklanmamı söyledi ama nereye gidecektim? O köyde kimse beni saklayamazdı, evimi arayacağınızı biliyordum ve dışarıda ... beni koklayacaktınız. Önceden planlanmış hiçbir yer yoktu."

"Önceden planlamanın bir anlamı olmazdı. Orayı kilit altına almıştık ve senin de bildiğin gibi alfa işinde mükemmeldir. Sizi bulurdu. Yine de bu şekilde en azından birkaç kişiye baltayla vurmuş oldunuz. Ben buna kazanmak derim."

"Gümüş astar."

"Parlak gümüş astar, evet. Burada başka neyimiz var? . .?" Notu taradım. "Kaçamak önlemler," diye mırıldandım susarak. Biraz daha zaman kazanmak için senin yerine bir masumu öldürmek için güzel bir terimdi.

Sürü o masumun tutulduğu yeri bulmuştu. Hiç hoş değildi. Aurelia bunu başka bir gün duyabilirdi.

"Seni güvenli bir şekilde içeri alalım, elbette," dedim, sonunda biraz daha iyi hissetmeye başlamıştım. "Seni tekrar tuzağa düşürmek gibi. Ve sana garanti ederim ki Alexander seni dövdüğü için cezalandırılmadı. Seni dışarı çıkarmadığı için cezalandırıldı. Bu kadın tatlı sözlerle çok iyi anlaşıyor. Hayır, bence onu tam da istediği gibi eğitti. O organizasyondaki bir numarası o. Ona herkesten çok güveniyor."

"Evet," dedi usulca.

Sesindeki kırık tonla kalbim biraz kırıldı ve notu indirip sandalyeme döndüm.

"Aklında ne var söyle bana," dedim tekrar otururken.

"Aslında çok şey."

"Zamandan ve bir daha asla tekneyle seyahat etmeme eğiliminden başka bir şeyim yok. Vur bana."

İçini çekti, hâlâ tavana bakıyordu. "Benimle hep o mektupta konuştuğu gibi konuştu. Her zamanki cevabım 'Daha iyisini yapacağım' oldu. Ve her zaman da öyle yaptım."

Bir an durakladı.

"Bana eziyet eden son satır. Sonsuza dek beni sevdiğini söylemesini bekledim. Bunu daha önce söyleyen tek kişi annemdi. Ve bunu, yakalandığım için, ürün için ve beni kurtarmaya çalıştığını bilmediğim için beni suçladıktan sonra yapması ...? Bunları nereden bilebilirdim ki? Yine de bana, olduğunu bilmediğim tüm bu dehşetten sorumlu olduğumu hissettiriyor. Mektup beni ona borçluymuşum gibi hissettiriyor ve sonunda her zaman arzuladığım tek şeyi eve çarpıyor. Ucuz hissettiriyor." Bir süredir birikmekte olan gözyaşları sonunda yüzünden aşağı döküldü. "Gerçek değil. Sanki bunun eşegin önündeki havuç olacağını biliyordu. Acıtıyor."

"Ve giydiği kırmızı binici pelerini," dedim. "Kendisi gelmek yerine Alexander'ı seni o kasabadan alması için göndermesi ..."

"Sonuncusunu düşünmemiştim ama evet. Kendimi ... hissetmiyorum." Biraz daha sert ağlamaya başladı, yüzünü buruşturdu ve bir elini yanına koydu. "Ciddi olduğunu hissetmiyorum ve bu beni öldürüyor. Hayatım bir yalan mıydı Hadriel? Hepsi büyük bir yalan mıydı?"

Onu böyle üzgün görmek *beni* öldürüyordu. "Hayır, aşkım. Öyle değildi. O sırada yaşaman gereken hayat buydu, bizim gelip seni bulmamızı bekliyordun." Zayıf bir gülümseme sunmayı başardım. "Bazen şafağın kıymetini bilmek için karanlığın içinden geçmemiz gerekir ya da bunun gibi ilham verici bir söz. Bir zamanlar zeki biri de benzer bir şey söylemişti ve muhtemelen ben de onu yanlamasına tokatlamışımdır."

Derin bir nefes aldı ve bunu yapmanın ona acı verdiğini biliyordum. "O kaplamaya hayır diyebilir miydim diye kendime sordum."

Bileğimi dizimin üzerine çaprazladım ve sessizce onu izledim.

"Kulağa harika gelen bir şekilde açıklardı. Bana biraz hastalık olacağını ama bunun işimize yardımcı olacağını bile söyleyebilirdi. Ayağımı yere vurur muydum?"

Sesindeki suçluluk duygusunu, kontrol edemediği bir durumda olmanın çaresiz acısını duyabiliyordum. Yapmış olabileceğinden endişeleniyordu. Zihninde uyuşturucunun sorumluluğunun kendisinde olduğu fikrine kilitlenmişti; ister motivasyon yüzünden, ister olması gerektiğini düşündüğü halde bunu bilmediği için, isterse de büyükannesi bunu yapmaları gerektiğini söylediğinde bunu sorun etmeyeceğini varsaydığı için olsun.

Yine de cevabı biliyordum ve içten içe onun da bildiğini biliyordum.

"Hayır," dedim kararlılıkla. "Eğer size o kaplamanın ne yaptığına dair *gerçek* bir hikaye anlatılsaydı ya da ne kadar tehlikeli olduğunu duysaydınız, onu durdururdunuz. Bundan hiç şüphem yok. *Biliyorum* çünkü neredeyse ölmek üzereyken uyanıp tekrar dendiğinde bunu gördüm. Biliyorum çünkü bunu düzeltmeye kararlısın. Bunu *biliyorum* çünkü hayatında bazı şüpheli şeyler yapmış olabilirsin -ki bunlar benimkilerin çoğundan çok daha az şüpheli, ekleyebilirim- ama her zaman daha az şanslı olanlara veya savunmasız olanlara yardım etmeye çalıştın. Sen kötü adam değilsin Aurelia. Bu hikayede değilsin. Henüz değil."

"Henüz değil mi?"

Hâlâ mutsuzluk içinde tavana bakıyor olsa da ona sııttım. "Hayır aşkım, henüz değil. Ama yakında. Kalp acını atlatıp kişisel gücüne kavuştuğun an, dünyana sahip olacaksın, o örgütü yerle bir edeceksin ve ben de neşeyle güleceğim

Sen bunu yaparken."

Bana bakmak için başını çevirdi. "Ama . . . Onu incitmek istemiyorum. Büyükanne mi incitmek istemiyorum. Ona bazı sorular, bir sürü *neden* sormak istiyorum ve belki de kendi yoluma gitmek istiyorum, ama onu incitmek istemiyorum."

"Ona zarar vermek zorunda değilsin aşkım, ama o zararlı örgütü yerle bir etmelisin."

Bir süre durakladı. "Biliyorum."

Onunla hiç bu kadar gurur duymamıştım.

Ben konuyu daha az kötü şeylere çevirmeden önce, küçük bir sesle, "Benim için geleceğini söyledi. Her yerde adamları olduğunu söyledi. I . . . Onunla konuşmak istiyorum ve belki de uzlaşmayı ve değişmeyi kabul ederse gitmek isteyeceğim, ama yaşamak istemediğim bir hayata zorlanmak istemiyorum. Ama içimden bir ses, onun ilk eğiliminin tam da bunu yapmaya çalışmak olacağını söylüyor." Yanaklarından daha fazla gözyaşı süzüldü.

Mektubun son satırları tüylerimi diken diken etmişti. Eğer bir tehdit okuduysam, bu bir tehditti.

"Bu konuda endişelenme sevgilim," dedim tüm ciddiyetimle. "Eğer gitmek istemezsen, seni zorlayamaz."

"Nasıl anladın?"

"Çünkü alfa kötü adama dönüşecek ve eğer denerse dünyasını yerle bir edecek."

Bölüm 2

WesTON

"S Boku yedi," diye rapor verdi Hadriel güneş batmaya başlarken. "Yine mi geldin?" Güvertede durdum, yolculuk için işim bitmişti ve önümüzdeki günlerde dikkatimi gerektirecek çok az şey vardı Gel. Artık kaptanın gemisiydi. Kararları o veriyordu. Bu hoş bir erteleme olacaktı.

Hadriel sırttı. Yüzü hâlâ solgundu ama keyfi her zamankinden daha yerinde görünüyordu. "Aslında bugün henüz gelmedim. Bu bir davet miydi-" Sırtışı bozuldu ve başını aşağı doğru eğdi. "Üzgünüm, alışkanlık."

Çok iyi biliyordum. Ejderha sarayının lanetine katlanan mürettebatın hepsi çok renkliydi. Onlara biraz gevşeklik vermek kraliyetin daimi emriydi. Bazen çok az. Şimdi olduğu gibi.

Boğazını temizledi ve bana mektubun içeriğinden bahsetti.

Öfke içimde kaynadı ve gözlerimi başka tarafa çevirdim. O kadın bir pislikti ve belli ki vicdanı yoktu. Zavallı Aurelia. Muhtemelen bilmeyen tek kişi oydu.

Aslında bilmeyen demek daha doğru olur. Hadriel'e onun dünyasını açtığımı ve içinde ne olduğunu gösterdiğimizi söylemişti. Bu kesinlikle doğrudu. Şimdi, örnek aldığı, idolleştirdiği ve ailesi olduğunu düşündüğü kişinin gerçekliğiyle yüzleşmek zorundaydı. Bu yüzleşmesi zor bir gerçek olacaktı.

Hadriel, "İyi haber şu ki, durumun sizin için kurtarılamaz olduğunu düşünmüyorum," diye sözlerini tamamladı. "Aslında senin arkadaşlığını kullanabileceğini düşünüyorum. Başka bir şey olmasa bile bağ için. Bir süreliğine kızgın olabilir ama yeni olan ne var ki, değil mi? Siz ikiniz daha kötülerini de atlattınız."

"Şimdi o tarafa gidiyorum," dedim, umut etmeye cesaret edemeyerek. Aurelia'yla yaşadığımız bu şey ne kadar berbattı, gerçek bir eş bağına ne kadar kötü bir başlangıçtı.

Kapıyı hafifçe çaldığımda cevap vermedi. Yine de kilitli değildi, bu yüzden yavaşça karanlık odaya girdim.

Yatağa uzanmış, gözlerini tavana dikmişti. Gözyaşı izleri yanaklarının kenarlarında çizgiler oluşturuyor, yeni gözyaşı dökülmemesine rağmen hafif bir parlaklık görölüyordu. İçinde bulunduğu ve benim de sebep olduğum acı yüzünden midem düğümlendi.

"Hey," dedim, kapıyı arkamdan kapattım ve kilidi çevirdim.

Cevap vermedi - vermesini beklediğimden değil. Karga yemenin zamanı gelmişti. "Bu bilgiyi senden sakladığım için özür dilerim," diye başladım. yatağın açık tarafına geçip oturdu. "Seni incittiğim için üzgünüm ve yolculuğun bu keskin sola dönüşü aldığı için de üzgünüm."

Dudakları kıvrıldı, ifadesi alaycı bir hal aldı. "Güzel jargon. Uyuşturucularımdan birini aldığında meydana gelen korkunç şeylerin tanımını yumuşatmak için mükemmel. Buraya da uyuyor." Gülümsemesi eridi ve bakışları keskinleşti. "Bunu neden yaptın?"

Ayakkabılarımı çıkardım ve yatağa uzanmak için döndüm ama ona dokunmamaya dikkat ettim. "İlk başta, çünkü o ölseydi daha az sadık olacağını umuyordum."

"Yok oldu. Bir başka güzel terim."

"Sadık kalacağın biri olmasaydı, bana örgütten ve örgütteki rolünden bahsetmeye daha açık olurdun diye ummuştum. O zaman acın umurumda değildi." En azından başlangıçta. Gerçek eşime zarar verdiğimi öğrenmek başka sorunlar yaratmıştı. "Sonuçlara ihtiyacım vardı ve onları elde etmenin en iyi yolu bu gibi görölüyordu. Bir insanı izole ettiğinizde, onu kontrol etmek daha kolay oluyor."

Biraz irkildi. Büyükannesi ona böyle yapmıştı.

"Peki ya bildiklerim konusunda açık olduğum anlaşıldığında?" diye sordu.

Parmaklarımı birbirine doladım ve onlara baktım. "Gerçekten mi? Gitmenden korkuyordum. Tepkinden korkuyordum, bu tepkiden. Ben de suçluluk duygusu içindeydim. Bu bilgiyi o kadar uzun süre sakladım ki. Sana gerçeği nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

"Ama gitmeme izin verdin."

"Evet, kendini Alexander'dan saklamaya niyetli olduğumu biliyordum. Karşılığında senin de büyükannemden saklanacağını umuyordum. Gerçekten düşünmemiştim." Onu kaybetmek dışında her şey hakkında. "Alexander'ı

eninde sonunda suçlu tarafın sen olmadığını biliyordum ve ejderhalar tarafından cezalandırılmanı hazmedemeyeceğimi de biliyordum. Gitmene izin vermek en iyi hareket tarzı gibi görünüyordu. Muhtemelen dar görüşlüydüm, çünkü işin özü şuydu ve hala da öyle, görevim ona dönmene izin vermemi yasaklıyor. Onun için ürün yapmana izin veremem. Krallıklar bunu riske atamaz. Eğer bu kararı verirsen hayatın tehlikeye girer. Risk altında olan çok şey var ve Büyükanne için çalışmaya geri dönersen her şey sona erer."

Karmakarışık açıklamamın ardından uzun bir süre sessiz kaldı. "Hadriel bir süre önce gitti," dedi sonunda, "ve benim tek yaptığım düşünmektir. Bugünü, bana davranış şeklini, geçmişini düşünmek..."

Ona uzanmak, dokunmak ve ona fiziksel bir rahatlık sunmak istedim. Ya da onu kendime çekmek ve yatıştırmak. Hatta belki ıslak yanaklarındaki saç tellerini fırçalamak. Ama o bunu reddederdi. Beni reddederdi.

Kalbim acıyla doldu. "Peki ya sana davranış şeklim?"

"O konuya geleceğim. Büyükanne'nin ölümünü, yani büyükanne'nin öldüğünü sandığım şeyi hiçbir zaman tam olarak sindiremedim. Acı tazeyken hissettim ama başka bir zaman başa çıkmak için bir kenara ittim. Sonra durumumla ilgili tüm o şeyler ortaya çıktı ve günlükler geçmişime biraz ışık tuttu ve ben de onları bastırdım. Düşünmek için hayatta kalmakla çok meşguldüm."

"Anlaşılabilir."

"Ona da geleceğim. Hayatta olması beni tamamen rahatlatmadı çünkü ölümünü tam olarak sindiremedim. Yine de onun ortada olmaması, kendi durumumu tam olarak değerlendirmem gerekmediği anlamına geliyordu. İlerliyordum, her adımı geldiği gibi atıyor, her seferinde bir şeyle uğraşıyordum. Yeni bir hayat kurmaya çalışıyordum çünkü eskisinden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Şimdi eski hayattan geriye bir şeyler kaldığını öğreniyorum. Büyükanne'nin hala resmin içinde olduğunu bilmek bana çok yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissettiriyor. Ona olabilecek en kötü şekilde ihanet ediyorum ve eve döndüğümde ciddi bir ceza alacağımı biliyorum. Bu . . . beni korkutuyor. Evet, cezanın kendisi beni korkutuyor ama o hayata geri dönme düşüncesi, herkesin benden nefret ettiği bir yerde uzun saatler boyunca yoğun bir şekilde çalışmak, konuşacak kimsenin olmaması ..."

Devam etmeden önce saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için uzandı ve kendini toparlamak için bir an bekledi.

"Peki ya organizasyon?" Sesi zayıftı. "Büyükannem olmadan, zararlı bir mirası yıkmış oluruz. Yanlışları düzeltmek ve sonra da onun kaybının yasını tutmak olurdu. Ama şimdi?"

Gözlerini tavana dikti.

"Şimdi ... bir savaş eylemi gibi hissediyorum." Yutkundu. "Ne kadar çarpık olursa olsun, geçim kaynağını ondan koparıyor. Benim adıma inşa ettiği şeyi yıkıyor."

"Senin adına inşa etmedi."

"Benim ürünümle ve benim ambalaj tasarımımla inşa etti. Benim imajımla inşa etti. Acı ve ıstırap yaratan bir kuruluşun her yerinde benim imzam var. Bunun kalmasına izin verilemez ama ona karşı çıkmak, ebeveyn olarak gördüğüm birine karşı çıkmak demektir. Sevdiğim birine. Bana nasıl davrandığına bakmaksızın hala sevmekten kendimi alamadığım biri..." Başını iki yana salladı. "Elimde değil ve bunu inkâr etmeyeceğim. Hadriel'in de dediği gibi, olan bu."

Yavaşça başını salladım. "Ejderha kralı ebeveynleri geri püskürtme konusunda bir şeyler biliyor. Ondan seninle konuşmasını isteyebilirim. Muhtemelen ruh halinize yardımcı olabilir."

Ofladı ve sonra elini kaburgalarına götürdü. "Saçmalama. Ben bir tutsağım ve bir suçluyum. Halktan biriyim. Ejderha kralı benimle konuşmayacak." Başını iki yana salladı. "Büyükannem hayatta olduğu için mutluyum. Bunun doğru olmamasını dilediğini biliyorum, ama öyleyim ve bana zarar vermek için yaptığı her şeye rağmen, bunun böyle kalması için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ama temelde yanlış bir şey yaptığım, şiddetli bir cezanın yaklaştığı ve bu kaplamayı durdurmanın bir yolunu bulduğumda bunun bir savaş ilanı olarak kabul edileceği gibi korkunç bir duygudan kurtulamıyorum. Bunu yapmak istemiyorum. Bu yolculuğa çıkmak istemiyorum." Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Beni gerçekten sevmesini ve bana öyle davranmasını istedim. Muhtemelen hiç sevmediğini fark etmek için ..." Bir nefes verdi, titreyen bedenini sakinleştirmeye çalıştığı belliydi. "Tüm bunlar çok fazla. Yargılanmaya istekli olmak -o hala buralardayken seninle gitmeye karar vermek- beni öldürmek isteyeceği bir ihanet olarak görülecek. Sadakatsiz olanlara acı çekmez."

"Sen iskeledeyken, seni hareket ettirmek benim görevimdi. O anda başka seçeneğiniz yoktu, şimdi de yok. Yargılanmaya gideceksin. Bu senin kontrolün dışında."

"Gidebilirdim."

"Denedin. Onlar tarafından kurtarıldınız. . . onlar tarafından kurtarıldınız ve bizim tarafımızdan geri alındınız. Ya da ölecektin. Her iki durumda da seni ele geçiremezlerdi. Bu senin hatan değildi. Benim ve halkımın suçuydu."

Başını çevirdi ve bakışlarını bana odakladı. "Evet. Sen ve halkın."

Hazırlandım. *İşte başlıyoruz.*

"Halkınız savunduğum her şeyden nefret ediyordu, benden nefret ediyordu ama yine de bana saygılı davrandılar. Çoğunlukla. Bazılarına bir balta sapladım ve bunun için beni affettiler."

"Doğrusu, Dante kafana vurdu ve bu yüzden neredeyse seni öldürüyordu. Sonra seni yatağımı paylaşmaya zorladım. Sana son derece saygılı davrandığımı pek sanmıyorum."

"Yatağın paylaşmak zorunda kalmamın sebeplerinden biri de bendim." "Suçu üstlenmekte çok hızlısın."

Gülümsemesi hafifti. "Çok pratik yaptım sanırım. Sen düşmandın ve beni hiç cezalandırmadın. Halkına asla parmağını bile kıpırdatmadın ya da emirlerini yerine getirmeleri için onları tehdit etmek zorunda kalmadın. Onları şiddetle kontrol etmiyorsun."

"Çünkü ben bir alfayım."

"Büyükannemin bir alfa olduğunu sanıyordum."

"Öyle. Aslında oldukça güçlü biri. O ve senin ürünün liman kenti yakınlarında başıma biraz bela açtı. Bütün alfalar aynı değildir. Ben örnek olarak liderlik ederim. O farklı bir şekilde liderlik etmeyi seçti."

"Onun sizin gibi birleşik bir sürüsü yok."

"Var, sadece köyünüze kadar uzanmıyordu. Onun muhafızları ve koruması, köyün çevresindeki insanlar, onlar bir sürüydi. O kadar birleşik ya da bağlı değillerdi, hayır ama birbirlerine *bağlıydılar*."

"Ah." Tekrar tavana baktı ve daha fazla gözyaşı dökerek başını salladı.

Ne düşündüğünü biliyordum - bu bağlantıyı bilmiyordu çünkü büyükannesinin ondan sakladığı başka bir şey olan büyüye sahip olduğunu düşünmemişti.

Kendime engel olamayarak yanına kaydım, daha yakın olmak istiyordum. Onun yakınlığının sıcaklığını hissetmeye ihtiyacım vardı.

Bana doğru baktı ve ben de onu içime çektim: duygudan cam gibi olmuş güzel güneş patlaması gözleri, yanağındaki siyah ve mavi, o tatlı, kalp şeklindeki ağzı, boynundaki narin kıvrım.

"Hayvanını serbest bırakmamı ister misin?" Yumuşakça sordum. "Bunu hemen şimdi yapabilirim. İyileşmene yardımcı olur. Bir daha asla yalnız kalmayacağından emin olmanı sağlar."

"Hadriel bana bir daha asla yalnız kalmayacağımdan emin olacağını söyledi - en azından ejderhalar beni öldürene kadar. Bunun harika bir şaka olduğunu düşündü."

Yardım edemedim ama sertleştim. Yorum yapmadım. Böyle bir şey asla olmayacaktı. Ejderha Kralı ona zarar vermeye kalkarsa karşısında duracaktım; bu savaş şüphesiz gemi limana yanaşır yanaşmaz başlayacaktı.

"Bu yüzden ona güveniyorum." Sesinin tonu hafifti. "Şaka yapıyor olabilir ama durum hakkında her zaman açık sözlü olmuştur. Büyü yaptığımdan emin misin? Bir hayvan mı?"

"Kesinlikle eminim. Bunu şu anda kanıtlayabilirim."

Tereddüt etti. "Bunu ne kadar istesem de -ki hayatım boyunca istedim- büyükannemle aynı ya da daha az büyü seviyesine sahip birine sormak istiyorum. Hayvanımı çıkarmalarını ya da en azından bana bir hayvanım olduğunu söylemelerini istiyorum."

"Dante, Tanix, Sixten, Nova, hepsi bunu yapabilir. Hepsi yeterince güçlü. Eğer bir alfa istiyorsanız, geminin kaptanı önemlidir. O gemi mürettebatının lideri. Sizinle daha önce tanışmadı."

"Hayır," diye fısıldadı. "Kısmen annemin ayak izlerini takip etmek istiyorum. Onun yapacağı gibi bir yabancının yanına gitmek istiyorum. Bastırılıp bastırılmadığımı soracağım. Büyükanneme baktığım gibi yüzlerine bakmak ve evet demelerini ummak istiyorum. Ve sonunda, evet dediklerini varsayarak, bir rüyanın gerçekleşmesini deneyimlemek istiyorum."

Ondan sonra sessizliğe gömüldü. Konuşmayı bitirdiğini söyleyebilirdim. Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı.

Notu görüp göremeyeceğimi sordum, o da hiç konuşmadan uzattı.

Lanet olası bir not.

Son satırlar içimde bir öfke patlamasına yol açtı. Büyükanne Aurelia'yı geri almayı planlıyordu.

Cesedimi çiğnemedim. Gerçekten. Büyükannemin gerçek eşimi tekrar ele geçirmesinin tek yolu buydu.

Aurelia'nın krallığımda kalmak istemesini sağladım. Ona aşkın nasıl bir duygu olduğunu, kan bağı olmayan bir ailenin ne anlama geldiğini gösterecektim. Ona kalması için sınırsız sebep verir, Aurelia'yı rahat bırakmazsa Büyükanne'nin işini bitirirdim.

Sadece çabalarımın, romantizmle ya da kur yapmakla hiç uğraşmamış bir adamın çabalarının, ihtiyacım olan şeyi başarabileceğini umuyordum. Soyağacım sayesinde romantizme hiç ihtiyacım olmamıştı. Şimdi Aurelia'nın zindana atılmasını önlemek için ejderhalarla tango yaparken Büyükanne'nin şartlanmasının üstesinden gelmem gerekiyordu.

Turta kadar kolay.

SABAH olduğuunda Aurelia'nın uyuyup uyumadığından emin değildim. Gece yarısı uyandığımda uyanıktı. Tek kelime bile etmemişti. Onun bunları yaşamasını izlemek beni kahrediyordu, ama o teselli kabul etmiyordu.

"Bütün gnlklerimi istiyorum," dedi kahvaltıdan sonra. "Her birini."

Nova'ya onları getirmesini söyleyerek ve sonra da iyileştirici bir iksir almak için revire baskın yaparak uydum. Aurelia'nın iyileşmesini hızlandıracaktı.

İksiri aldıktan sonra hemen günlüklerine başladı.

Sonraki üç gün boyunca güvertedeki parmaklığın yanında durdu ya da odamızda kkk bir masaya sandalye çekip oturdu, kimseyle konuşmadı. Bazen onu kontrol etmek için yanına gittiğimde okyanusa bakıyor, tuzlu deniz havasının yanaklarındaki ıslak çizgileri kurutmasına izin veriyordu. Diğer zamanlarda ise yüz ifadesinde öfke vardı.

Dördüncü gün, yüzü morluklardan arındıktan ve kaburgaları artık ağrımadıktan sonra -bu iksir olduğa inanılmazdı- yanımdan geçerken beni durdurdu. Bulutlar üzerimizde ağır ağır duruyordu, gri ve yasaklayıcı, fırtına tehdidi savuruyordu.

"Yazmak için bir şey alabilir miyim lütfen?" diye sordu ve sanki bir yabancıya hitap ediyormuş gibiydi.

Karnım huzursuzluk içinde sıkıştı. "Elbette," dedim, belli etmeden.

Bu ve "Daha fazla kâğıda ihtiyacım var, lütfen" benimle olan etkileşimlerinin toplamını oluşturuyordu. Hadriel ve diğerlerinin durumu da pek iyi değildi, durumunu içselleştirdiği için gemideki herkesle ilişkisi kesilmişti.

Geceleri arşafın içine girerdi, ama her zaman bir kat giysi ile. Hiçbir zaman bana yakın kıvrılmadı. Kendinden uzaklaşıyor, bir duygu adası yaratıyordu.

İçimdeki tedirginlik arttı ama onun kararlılığı değişmemişti. Ejderha kraliyetinin önünde duracaktı. Onu yola getirmek için zamanım vardı. Kendi etrafına diktiği kabuğu kırmak için.

Siktiğimin ninesi. Pek çok insanın varoluşundaki amansız belaydı.

Beşinci ve son gün olduğunu düşündüğüm gün, güvertede durdum ve pruvaya baktım. Gemide birbirimize bağlanmak, kurtlarımız arasında bir bağ kurmak ve görevlerim araya girmeden birbirimiz hakkındaki bilgilerimizi derinleştirmek için zamanımız olacağını düşünmüştüm. Bu gerçekleşmemişti. Krallığa doğru yol aldıkça işlerin daha da karmaşıklaşacağını biliyordum.

ŞApTer 3

AURELIA

T Günlüğümün sayfaları bir rüzgâr patlamasıyla elime çarpmadan önce dalgalandı. Saçlarım başımın etrafında savruldu. Uçup gitmeden önce avucumu notlarımın üzerine kapattım ve oturduğum küçük masadan başımı kaldırdım. Uzakta toplanıp hızla yaklaşan kara bulutlar tepemde kaynıyordu. İlk yağmur damlaları odamın penceresinden ahşap masanın üzerine sıçradı ve alnıma vurdu. Tepemden metal çınlamaları ve yelken şakırtıları geliyordu, Dalgalanarak ve armaya doğru gerilerek, yağmurla birlikte içeri süzüldü.

Etrafımda hızla tırmanan doğal ama çalkantılı şiddet karşısında karnımın içinde gergin çırpınışlar dans etti. Daha önce hiç gemiye binmemiştim. Göz alabildiğine uzanan uçsuz bucaksız masmavi okyanusu, sürüklenip giden ve gemiyi izole bir yüzen ada olarak bırakan karayı hiç görmemişim. Eğer bir şeyler ters giderse, bizi suda ölmekten kurtaracak hiçbir yardım zamanında ulaşamazdı. Bir sığınak arayamaz ya da etrafımızdaki unsurlardan saklanamazdık. Bu durum hiçbir zaman fırtınanın üzerimize geldiği andaki kadar belirgin değildi.

Konsantre olamayınca pencereyi kapattım ve güverteye doğru ilerledim. Mürettebat fırtınaya hazırlanmak için her yöne koşuşturuyordu. Biri inledi ve arkamı görmek için döndüm. Hadriel küpeşteye tutunmuş, başı küpeşteden sarkmış, parmakları bembeyazdı. Muhtemelen dünyada geminin yalpalamasını ve dalgalanmasını hissetmesini engellemeye yetecek kadar iksir yoktu.

Gökyüzünü bir şimşek çizgisi kesti, grinin fırtınalı tonlarına karşı akkor beyaz-mavi bir parıltı. Beyaz tepeli bir dalga geminin önünde kabarıırken durdum. Pruva yükselip sonra aşağı indiğinde, gerginliğim korkudan karıncalanmaya dönüştü. Güverteden biri yanımda durduğunda düşmemek için elimi küpeşteye dayadım.

"Güvertenin altına inmeniz gerekecek," diye bağırdı rüzgârın giderek artan uğultusu arasında. "Seni emniyete alalım."

Ona sözlü olarak cevap vermedim, hayatımı ve beni koruyan kadına karşı ihanet duygularımı işlerken hala içime kapanmıştım.

Beni kim kullandı.

Dönüp yanından geçerken gemi sallanıyordu, şimdi kendimi sabitlemek için küpeşteyi kullanıyordum ama kabaran, girdap gibi akan sulara bakmaktan kendimi alamıyordum. Denize düşersem, ölebilirdim. Yüzmeyi biliyordum ama iyi değil. Başımı o dalgalı suların üzerinde tutacak kadar güçlü değildim.

Korku artık çalkalanmaya başlamıştı, gemi yana yattığında sola yöneldim, diğer tarafa çarptığında sağa tökezledim ve kamarama geri dönmeye çalıştım. Weston orada değildi; muhtemelen kaptanı kontrol ediyor ya da fırtınanın artan saldırganlığına karşı çantasının güvende olduğundan emin oluyordu.

Son birkaç gündür onu dışarıda bırakmıştım -herkesi dışarıda bırakmıştım- çünkü bazı şeyleri çözmek için zamana ihtiyacım vardı. Yine de şu anda, gerçekten burada beni beklemesini diledim. Bunu atlatacağımıza dair güvenine ihtiyacım vardı. Dalgalara kapılıp hızla derinlere gömülmek üzere değildik.

Etrafımdaki ahşap dünya titrerken masanın üzerinde bıraktığım eşyaları düzenlemek için hareket ettim. Bir sonraki anda tekne öne doğru eğildi ve neredeyse haykırıacaktım. Pencereilerin ötesinde şimşekler çaktı ve gök gürültüsü havada homurdandı.

Dehşet, son birkaç günün uyuşmuş sisi arasından sızarak beni kavradı.

Burada kalamazdım. Öylece oturup batmak üzere olup olmadığımızı merak edemezdim. Bunu görmem gerekiyordu. Geminin kenarlarına çarpan ve hepimizi denize sürükleyen dalgayı izlemek istiyordum.

Zikzaklar çizerek kamaradan çıktım ve geminin baş tarafına doğru ilerledim. Sprey yüzüme çarptı ve bir rüzgâr beni savurdu.

Annem de böyle bir yolculuk yapmıştı. Sevgilisi tarafından reddedilmiş ve evinden atılmıştı. Çok az parası ve doğmak üzere olan bir bebeğiyle okyanusu geçip yeni ve belirsiz bir geleceğe doğru yola çıkmıştı. Böyle bir duruma göğüs germişti ama onu koruyacak güçlü bir alfası yoktu. Konuşabileceği bir sürüsü ya da bir hayvan vaadi yoktu. Tamamen yalnızdı. Sihirsiz. Arkadaşsız.

Cesur biriydi.

Sesi zihnimde yankılandı.

Beni hatırla.

Anılar etrafımızda dalgalar gibi yükseliyordu; onun gülümseyen yüzü, rahatlatıcı sesi. Bana kitap okuyor, rol yapıyor ve benimle oyunlar oynuyor, bu korkunç koşullar altında bana verebileceği en iyi hayatı vermeye çalışıyordu. Benim için fedakârlık yapmış, her gün beni sevdiğini söylemiş, beni mutlu etmeye çalışmıştı.

Büyükannem bunların hiçbirini yapmamıştı. Bir ebeveynin yapacağı ya da yapması gereken hiçbir şeyi yapmamıştı. O sadece bir işverenin görevlerini yerine getirmişti. Gözyaşlarım yüzümdeki yağmura karışırken, dramatik bir şekilde sallanan geminin pruvasına doğru yaklaştım. Gökyüzünde örümcek ağı gibi şimşekler çakıyordu. Gök gürültüsü kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. Geminin etrafında dev dalgalar yükseliyor, kaptan emirler yağdırırken kadın ve erkekler bağırıp çığlık atıyordu.

Hadriel gitmişti, muhtemelen sığınak arıyordu.

Ne sığınağı? Şiddetli fırtınanın gücü karşısında insan kendini nasıl güvenceye alabilirdi?

Büyükannemin emriyle yarattığım yıkımdan insan kendini nasıl koruyabilirdi?

Hayatımda olduğu gibi bu fırtınada da kendimi güçsüz hissettim: Fırtınanın üzerime çökmesini izlemekten, dalgalara binmekten ve atlatmayı ummaktan başka seçeneğim yoktu.

"Aurelia!" Weston'ın sesi rüzgârın ve yağmurun şiddetini zar zor kesiyordu. Güçlü kollarının beni sarıp kendine çektiğini hissettiğimde, gemi tekrar sallanmadan önce sarsıldı. "Bebeğim, burada ne yapıyorsun? Burası güvenli değil. Tanrım, sıırıslıkılam olmuştun. Gel hadi."

Etrafımızla, kaynayan denizle ya da giderek yaklaşan şimşeklerle ilgili sesinde tek bir endişe titremesi duymadım. Beni nazikçe ama sertçe çevirdi. Güçlü kolu omuzlarımı sararak beni yere indirdi.

"Denizdeki tüm fırtınalar bu kadar kötü müdür?" Güvertede bana yardım ederken küçük bir sesle sordum, tekne yana yattıkça destek almak için durdu.

Her nasılsa beni dalgaların arasından duydu. "Bazıları, ama hepsi değil," dedi ve ben de onun korkusuz dürüstlüğünü memnuniyetle karşıladım. "Kaptan da benim gibi daha kötülerini yaşadı. Bizi etrafından dolaştıracak. Yolculuğa biraz daha zaman ekleyecek ama daha güvenli olacak. İyi olacağız."

Kulübemize vardığımızda onun boyun eğmeyen güveniyle yıkandım. Beni içeri götürdü. Büyük bir bez alıp yatağın üzerine atmadan önce kapıyı arkamızdan kapattı.

"Soğuktan ölmeden önce seni bu kıyafetlerden kurtarmamız gerekiyor," dedi ve hiç vakit kaybetmeden gömleğimi çıkardı. Uzaktan yakından cinsel bir şey değildi. Tahrik olmamıştı; benimle ilgileniyordu.

Odanın soğukunda dişlerim takırdarken bile kalbimi ısıtan bir sıcaklık vardı.

"Peki ya sen?" Pantolonumu indirirken sordum ve ıslak kıyafetlerinin nefis kas gösterisine yapıştığını fark ettim.

Büyük havluyu çıplak bedenimin etrafına sararak nemi ovaladı.

"Benim için endişelenme. Al, bunu tut, ben de biraz daha havlu getireyim."

Dediğini yaptım, saçlarımın nemli uçlarını kuruturken ıslak giysilerimi tahtaya asmasını ve bana dönmeden önce sandıktan daha fazla havlu almasını izledim. Bacaklarımla uğraşırken ürperdim, kalçalarımın arasını ve popomu hiç durmadan kuruladı. Kendimi keşke yapsa diye düşünürken buldum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, havluyu kaburgalarımın devam eden morarmayı görece kadar üst bedenimden sıyrarak. Parmak uçları hafifçe etime değerken gözlerimi kapattım.

"Çok daha iyi," diye mırıldandım. "İksir gerçekten yardımcı oldu."

Elini çekti ve birkaç gecelik almak için dolaba yöneldi.

"Ya bunun için yüzmemiz gerekirse?" Bana yardım etmek için hazırlanırken sordum. Nereye *kadar* yüzeceğimize dair hiçbir fikrim olmadığından bahsetmedim.

"Yapmayacağız." Sesinde hiç endişe yoktu. "Geminin sallanmasına göğüs germemiz gerekecek, hepsi bu. Zorlu bir öğleden sonra olacak ama midemize tutunabilirsek üstesinden gelebiliriz."

Tanrım, bu özgüven çok seksiydi. Çarpan her dalgada, küçük pencerelerimize vuran öfkeli yağmurun her damlasında sinirlerimde hâlâ korku çınlıyordu.

Beni yumuşak geceliklerimin içine soktu ve kendimi üzgün olduğumu söylemek isterken buldum. Ya da belki sadece ağlamak? Belki de çılglık atmak. Fırtına bir şeyleri yerinden oynatıyor gibiydi, tıpkı onun şu anda benimle bu kadar özverili bir şekilde ilgilenmesi gibi. Kendimi sarmaladığım uyuşukluktan sıyrılıyordu.

Onun yerine "Teşekkür ederim," dedim ve biraz ısınmak için yorganın altına girdim.

"Benim için zevkti," dedi ve bunda ciddi idi.

Tiştörtünü çıkardı ve hızla pantolonunu sıyırdı. Üşüdüğünü gösteren, derisindeki kabarık şişlikleri görebiliyordum. Çabucak kurulandı ve ıslak eşyalarını asmadan önce kuru kıyafetlerini giydi.

"Sürünün geri kalanı çoktan halledildi," dedi. "Şimdi tek yapmam gereken herkes gibi beklemek."

Yatağın kenarına yaklaştı, içeri girmeden önce iş yapıyordu. Son birkaç gecedir uyguladığım mesafeye saygı duyarak yaklaşmadı. Ve tüm bu olanlarda onun oynadığı rol üzerinde çalışırken buna tekrar ihtiyacım olsa da, şu anda, dünyam hem gerçek hem de mecazi olarak etrafımda dönerken, tutunacak güçlü bir bedene ihtiyacım vardı.

Özellikle de güçlü vücudunu.

"Annem bir okyanusu aştı," dedim ona doğru uzanarak. Biraz daha yaklaştım.

Aradaki mesafeyi hızla kapattı, beni göğsüne çekti ve içine çekti. Kolları beni sıkıca sardı ve ben de rahat bir nefes alarak onun karşısında eridim. Kahretsin, bu çok iyi hissettirdi. Çok iyi hissettiriyordu. Aramızda çamurlu bir geçmiş olmasından nefret ediyordum. Onun söz konusu olduğu yerde zihnimin ve bedenimin her zaman anlaşmazlık içinde olmasından nefret ediyordum.

"Doğru, bunu söylediğini hatırlıyorum." Derin sesi göğsünde gümbürdüyordu. Gemi daha da sağa yatmış olsa da, oda artık açılı olsa da ve kalbim boğazıma kaçsa da, kalp atışları güçlü ve emindi. Bir şekilde endişeli değildi. Bu beni biraz daha iyi hissettirdi.

"Yine de fırtınadan hiç bahsetmedi." Elimi onun sıcak boynuna koydum. "Bu konuda pek bir şey söylemedi. Sanırım birine geçişimden bahsedecek olsaydım, ilk bahsedeceğim şey bu olurdu."

Yüzümü yukarı kaldırdım ve dudaklarımı tenine değdirdim. Nefesi kesildi ve kalbi hızlandı.

Karnım döndü. Denizdeki şiddetli fırtına onu etkilememişti ama benden gelen küçük bir öpücük bu büyük alfanın vücudunun tepki vermesini sağlamıştı. Bu gerçeğe ilgili bir şey içimi tüm doğru yollarla sıkılaştırdı.

Tenini emdim ve avuç içimi göğsünden karnına doğru gezdirerek daha da aşağılara indim. Sikine ulaşmadan önce -şimdi tadına bakmak için ağzım sulanıyordu- beni ters çevirdi, arkamdan kaşıkladı ve güçlü kucaklamasıyla beni orada tuttu.

"Eğer bunu yaparsan, benim küçük kurdum, kontrolümü kaybederim ve seni hapsederim."

"Bu neden kötü?" diye sordum, gemi daha da yana yatarken midem yine bulanıyordu. Gözlerimi kapattım ama açığı hâlâ hissedebiliyordum. "Kesinlikle dikkatimi dağıtacak bir şey kullanabilirim. Bu geminin bu kadar yana yatması hiç hoşuma gitmiyor."

"Bence bunun yerine biraz uyusanız iyi olur."

"Bu fırtınada asla uyuyamayacağım."

"Yapacaksın." İri eli geceliğimin eteğinin altına girmeden önce dış uyluğumda gezindi. "Seni iyice rahatlatacağım ve sonra sana sıkıca sarılacağım. Sana hiçbir şey olmayacağına söz verdiğimde bana güveneceksin."

Dokunuşu hafifledi, sadece bir alaydı, dikkatimi çekti. Dudakları boynuma eğilmeden önce kulağımın kabuğunu sıyırdı ve küçük ısırıklar aldı.

"Seni nasıl iyice rahatlatacağımı biliyor musun?" diye mırıldandı, parmakları kalçalarımın arasına uzandı ve sonra külotumun altından kayarak içeri ve aşağı doğru eğildi. "Sen patlayana kadar bu güzel amcığı okşayacağım."

Sertliğini popomda hissedebiliyordum ve ona doğru uzanmaya çalıştım.

"Ah-ah-ah," diye söylenerek meşgul olmayan eliyle bileğimi yakaladı. Onu çekti ve diğerinin yanına sabitledi; her iki bileğim de şimdi onun bir elindeydi. "Yaramaz bir kız oluyorsun, Küçük Kurt. Seni yalvartacağım."

Parmaklarını kalçalarımın arasında gezdirdi ve ona daha fazla erişim sağlamak için daha geniş açıldım.

"Mmm, benim için çok ıslaksın," diye homurdandı, klitorisimin etrafında dönmeden önce parmaklarından birini içime daldırdı. "Hoşuna gitti mi?" Boynumu ısırdı.

"Seni içimde hissetmek istiyorum," diye nefes nefese kaldım.

"Ben senin içindeyim." İki parmağını kabaca içime daldırdı, elinin topuğu klitorisime değerken okşadı. "Sana böyle çılgılık attırabilirim."

Diğer eli bileklerimi sıktı ve güçlü kolları etrafımda daha sıkı bir kafes oluşturarak hem gücü hem de cüssesiyle bana hükmetti. Parmakları tekrar içime dalıp mükemmel noktaya ulaştığında inledim.

"Kalçalarını oynat bebeğim," dedi dişlerini boynumdaki hassas deriye sürterek. "Parmaklarımı o ıslak amcığınla becer."

Onun edepsiz konuşması karşısında inledim, itaat etmeye hevesliydim. Kalçalarımı ona doğru salladım ve o enfes sürtünmeyle ödüllendirildim, elinin topuğu en lezzetli sürtünmeyi yarattı.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı ve ben tüm kontrolümü kaybettim.

Ona karşı çırpınırken adını haykırdım. Kendimi onun vücudunu hissetmekten ve serbest kalmanın tatlı teslimiyetinden mahrum bırakarak çok fazla gün geçirmiştım. Şimdi onu kovalıyordum, o kalın parmaklarını içime pompalarken amım o kalın parmakların etrafında sıkılaşıyordu.

"Beni işaretle," diye yalvardım, zonklayan sertliğine karşı geri ittim.

Elini bana doğru bastırdı, sert, cezalandırıcı ve çok iyiydi.

"Lütfen Alfa, Küçük Kurt'unu işaretle."

Hızını artırırken kulağımın kabuğuna karşı homurdandı, beni terk edilmiş bir şekilde parmakladı. Sert aletini kıcıma dayadı, sanki kendi zevkinin peşinden koşmaktan başka bir şey yapamıyormuş gibi kuru bir şekilde kamburlaştı.

"Evet, Weston," dedim, ona erişim sağlamak için boynumu uzatarak, dünyam bu ana, vücudunun hissine, parmaklarının sert dalmasına, kalçalarının nabzına indirgenmişti. "*Lütfen...*"

Boynumu ısırđı, omzuma çok yakındı ama kalıcı bir iddia izinin hemen dışındaydı. Ham açlık beni aydınlatırken nefesim kesildi ve tüm varlığım patladı. Zevk beni en görkemli yollarla parçalara ayırdı; sanki parçaları toplayıp bir araya getirmesi için evrenin her yerine dağılmış gibi hissettim. O titreyerek bana karşı serbest kalırken, coşku dalgaları bedenimi sarstı.

Derin nefes alarak boynumu usulca öptü. Ona yaslandım, gözlerim kapalıydı. Tek bildiğim onu hissetmektir, kollarını bana dolaması, yüzünün bana yakın olması. Onun yakınlığı dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Uyu bebeğim," diye mırıldandı, bana doğru gevşedi, kalbi hâlâ hızla atıyordu. "Ben yanıdayım. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Tüm olasılıklara meydan okuyarak, alfanın gücü etrafımı sarmışken rahatlatıcı, rüyasız bir uykuya daldım.

ŞApTer 4

AURELIA

"H Merhaba, merhaba." Dante, geminin güvertesindeki küpeştede, baş tarafta, bir kez daha çoğunlukla yoldan çekildiğim yerde durduğum yere doğru yanaştı.

Weston haklıydı; kaptan bizi fırtınanın etrafından dolaştırmıştı. Bu sabah gökyüzü taze ve parlaktı, tereyağlı güneş safir sulara ve artık uzakta kalan yasaklayıcı bulutlara karşı parlıyordu. Buna neredeyse inanamıyordum. Bir yanım gerçekten de fırtınanın bizi alaşağı edeceğini düşünmüştü.

Ta ki alfanın kollarında uyuyakalana kadar. Şafak sökmek üzereyken, halkını kontrol etmek için uzaklaştığında uyanmışım. Alnıma kondurduğu öpücüğün tadını çıkarmış ve bir an sonra yükselen çalkantılı duygulardan nefret etmişim.

Yine de o fırtına içimde bir şeyleri yerinden oynatmıştı. İçsel düşünme, hissizleşme zamanı sona ermişti. Hayatım üzerindeki kontrolümü yeniden kazanmanın zamanı gelmişti.

Dante parmaklıklara yaslanmış bir şekilde elimde tuttuğum dergiye başını sallayarak bir kitap uzattı. "Bu kadar iç karartıcı olmayan bir şeyler okumanın zamanı geldi."

"Hayır, gerçekten, sorun değil." Günlüğü vücuduma daha sıkı sarıldım. "Bunları atlatmam gerek."

"Kimse sana söylemedi mi? Sen bir tutsaksın. Ejderhalar seni muhteşem bir şekilde öldürmeden önce bunları atlatmak için dünya kadar zamanın olacak. Bir mola ve küçük bir macera zamanı." Bana içinde bulunduğumuz gemiye benzemeyen ama çok daha az ince olan büyük bir geminin yer aldığı bir kitabın kapağını gösterdi. "Bu korsanlar, bir gemi kazası ve aşk hakkında. Umarım

bir de vuruşma var, haksız mıyım? Şimdi, eşyalarınızı kaldırın. Onların denize düşmesini ve aslında tutunmak için mücadele etmediğiniz anılarınızı kaybetmenizi istemeyiz."

Beni orada yakalamıştı. Bu günlüklerdeki şeylerin yarısını tamamen unutmuştum: kulak misafiri olduğum konuşma parçacıkları, büyükannemin söylediği şeyler ve özellikle başlangıç yılları - korkunç, karanlık başlangıç yılları. En azından ben öyle tasvir etmiştim. Dürüst olmak gerekirse, zaman geçtikçe bana pek farklı davranılmadı. Sanırım buna alışmıştım. Alışmıştım. Ya da herkes aynı derecede mutsuzdu ve bu nedenle benim hayatım kıyaslandığında eşit görünüyordu. Başımı eğip ellerimi ve beynimi meşgul ettim. Hediyelerimi aldım, yanılsamalar yaşadım ve herkes tarafından görmezden gelindim. Hayatın günlük eziyeti devam edip gitti.

O hayat bir yalandı.

Hepsi lanet bir yalandı. Artık bunu biliyordum.

Geriye dönüp baktığımda kalıplar çok netti. Bir şey yüzünden başım derde girerdi ve bir ceza ve iyi davranış döneminden sonra bir hediye alırdım. Eğer harika bir şey yaparsam, örneğin iyi iş yapan yeni bir ürün yaratırsam, bir hediye alırdım. Bir evcil hayvan gibi eğitilmişim. En sevilen, diğerlerinden üstün tutulan bir evcil hayvan, ama yine de bir evcil hayvan. Bir aile üyesi, bir arkadaş değildim; fırtına sırasında bir çalışandan başka bir şey olmadığımı fark ettim.

Sanrılarım bana daha fazlası olduğunu düşündürmüştü.

Her şey beni hasta etti.

Gerçek beni hasta etti.

Lanet imparatorluğunu kurmasına yardım ettim ve bir kez bile ayrıntılar hakkında baskı yapmadım. Ayrıntıları umursamamıştım. Nadiren soru sordum ve sorduğumda da beni susturmasına izin verdim. Ürünün ne hale geldiğini öğrenebilirdim ama bunu yapmak istemedim; bu benim dengemi bozardı. Sihir olmadan sıkışıp kalmıştım ve bunu biliyordum.

Bir şey inanılmaz derecede belirgin hale gelmişti: Başlangıçta başka pek çok şeyde iyiydim.

Hayvan derilerini iyileştirmiştim, o kadar çabuk öğrenmişim ki, benden hoşlanmamasına rağmen Yaşlı Gus yeteneğimi görmüş ve beni yanına çırak olarak almayı kabul etmişti. Demirci de kabul etmişti ama iş çok zordu. Ayak uyduracak gücüm yoktu. Fırıncılık mı? Bu benim favorimdi.

Hepsi kapatılmıştı. Bunun yerine büyükannem ihtiyacımız olan malları getirdi ve beni ürünü geliştirmeye yönlendirdi. Başlangıçta bitkiler konusunda bile iyi değildim. Şimdi bile zar zor bahçe yapabiliyorum. Yine de doğal elementleri kimyasallara dönüştürebiliyordum. Özelliklerini kullanabilir ve onları istediğim gibi bükebilirdim.

Elbette sanatta da iyiydim, muhtemelen sadece büyükannemin iş için kullandığı tasarımlara ilham verdiği için onu korumama izin verildi ve yemek pişirmede de iyiydim. Bir beceriye onun ihtiyacı vardı, diğerine ise hayatta kalmak için. Geri kalan her şeyden yoksundum. Hepimiz yoksun kalmıştık.

Başını eğ, kör kal, meşgul ol. Weston'ın dediği gibi bir üretim köyü yaratmıştı. Ben ürünü ortaya çıkaran evcil hayvandım. Hepimiz sıkı bir tasma ile sağlam bir kafeste tutuluyorduk.

Öfkem ölçülemezdi. Zar zor kontrol altına alınabiliyordu. Dün gece hariç, bu yüzden uyuyamadım. Yemek yemek istemiyordum. Büyükanneme milyonlarca sorum vardı, ama sormak için sadece birini seçmem gerekseydi, bu şu olurdu: Beni neden yanına aldın?

Organizasyon ve dış dünya hakkında daha fazla şey bildiğimden, onun güdülerinin nasıl hastalıklı bir şekilde mantıklı olduğunu görebiliyordum. Bizim sakinliğimiz de öyle. Köyümüz onun eğitilmiş ve kana susamış devriyesine karşı ne yapabilirdi ki? Onun operasyonu için ne kadar değerli olsam da, çevreye fazla yaklaştığımda ben bile ağır bir şekilde cezalandırılmıştım. Onlara karşı hiç şansımız yoktu.

Ama başlangıçta hiçbir şeyim yoktu. Hiçbir şey değildim. Hayvanımın tomurcuklanması için çok gençtim ve yanımda getirebileceğim hiçbir yeteneğim yoktu. Beni neden tuttuğunu biliyordum ama beni neden buraya getirmişti? Hadriel, Weston ve diğerlerine inanılırsa -eğer kendi günlüklerime inanılırsa- hayırseverlikten pek hoşlanmazdı.

Bu noktada, sadece nedenini bilmek istedim. Ben de ağlamak istedim.

Ve bir şeyler yak.

Ve kendimi ejderhalara sunarak bu sefil, acı dolu, fiziksel ve duygusal olarak acı dolu varoluşa son vermelerini sağlamak. Muhtemelen en korkutucu şey buydu: pes etme ve hayatta kalmayı bırakma arzusu.

Şimdilik sakince Dante'ye baktım, ellerim hareketsizdi, zihnim dönüyordu. Bu yüzden meşgul olmak önemliydi - düşünmek gerekmiyordu.

"Görünüşe göre herkes *ejderha* şakasıyla *ölümü* seviyor," dedim, dediğini yapmak için hiçbir hareket yapmadan. İnsanların bana söylediklerini yapmaktan bıkmıştım.

"Tabii ki öyle, çok komik. Hadi, eşyalarını kaldır. Bu kitap iyi olacağı benziyor." Kitabı bana doğru salladı. "Alfa bunu Nova'ya verdi, o da Burt'e verdi, o da tamamen kendine saklamaya çalıştı ama ben ondan çaldım çünkü başlangıçta onun değildi ve paylaşmayı öğrenmesi gerekiyor. Hadi başlayalım." Durdu ve bana baktı. Kaşları yavaşça kalktı. "Dinle, ben senin arkadaşınım, unuttun mu? Bu gerçeği çok büyüttüştün, şimdi de benim için büyük bir mesele oldu. Arkadaşlar diğer arkadaşları emin olmadıkları kitapları denemeye zorlar. Bu kutsaldır. Şimdi, sadece bir kopya var ve ben yavaş okuyorum, yani her şeyi anlayabileceksin. Sana okutamam çünkü o günlükleri ne kadar hızlı okuduğunu fark ettim. Çok hızlı konuşacaksın ve ne dediğin hakkında hiçbir fikrim olmayacak. İşte başlıyoruz. Hadi başlayalım. Bir günümüz var. Zamanında bitirmek istiyorsak bunu gece gündüz yapmamız gerekecek."

İçimi çektim ama gülümsememi gizleyemedim.

"Tamam." "İşte oldu."

"Artık ona Burt de mi diyorsun?" Eşyalarımı toplamaya başladım.

"Evet. Yanlışlıkla yaptım ve o da buna çok kızdı, ki bu garip bir şekilde komikti, ben de tekrar yaptım ve ne yapacağını görmek için bir hataymış gibi davrandım. Kafama bir şey fırlattı. Şimdi bunu yapıyorum çünkü bana vurup vurmayacağını görmek istiyorum."

Daha da geniş gülümsedim. "Hadriel de muhtemelen bu yüzden yapıyor." "Eminim öyledir. Bunu odana geri götürmemi ister misin?"

Döndüm, güverteye oturmak için kaydım ve yan tarafa yaslanırken günlüğü yanıma koydum. "Hayır, sorun değil. Devam et."

"Güzel. Tamam." Yanıma oturdu ve ilk sayfaları açarken arkasına yaslandı. "Bir harita var." Bana siyah beyaz bir resim göstermek için kitabı çevirdi. "Harika. İlerliyoruz." İşaret parmağını yaladı ve bir sayfayı itti. "Teşekkür etmek istiyorum, yada-yada. Bir kitap yazdınız, anladık ..."

Bir kahkaha attım.

"Şimdi, işte başlıyoruz." İnledi. "Bir varmış bir yokmuş, gerçekten mi? 'Karanlık ve fırtınalı bir geceydi' diye de başlayabilirlerdi. Çok klişe. Bu kitabın iyi olduğundan emin miyiz?" Bana bir kaşını kaldırdı.

Kahkahalar gelmeye devam etti. "Bunu bana getiren sensin! Daha önce hiç duymamıştım. Yine de zevksiz olduğunu söyleyebilirim."

"Ne?" Önce kitabın kapağına, sonra da arkasına baktı. "Neden?"

"Bilmiyorum, çünkü korsanlar ve *bir* gemi kazası *var* ve *biz* *bir* *gemideyiz*."

"Bah." Bunu elinin tersiyle itti. "İhtimaller nedir?"

"Dünden sonra mı? Düşündüğümden daha yüksek. Bu türü seviyor musun ki?"

"Hiçbir fikrim yok. Genelde kurgu okumam. Daha çok kurgusal olmayan kitapları severim. Şimdi, eğer korsanlar ve bir gemi kazası hakkında kurgusal olmayan bir şeyler okuyor olsaydık, o zaman *bu* bir alarm nedeni olurdu. Bir adamın hayal gücü mü? Hayır. Çok nadiren gerçek olaylardan esinlenilmiştir."

Umarım yanılmıştır.

"Yine de bu türü seviyorsun." Bakışlarını tekrar kitaba çevirdi. "Ve bu yüzden bu türü okuyacağız. İşte başlıyoruz, bölmeyi bırak."

Kalbim ısınırken ve minnettarlık gözyaşlarım gözlerimi doldururken tekrar güldüm. Bu gemide kendime birkaç damla daha gözyaşı dökme izni verebilirdim. Belki de gecenin ilerleyen saatlerinde doya doya ağlar ve Weston'ın bana tekrar sarılmasına izin verirdim. Aramızdaki mesafeden dolayı mutsuz olduğunu söyleyebilirdim. Yine de bunun bir önemi yoktu. Olmamalıydı. Beni baskı altında parçalamıştı. Büyükannemin yaptığı gibi beni yeniden şekillendirmesine izin veremezdim. Başımı öne eğmeyecek, kör kalacak ve meşgul olmayacaktım. Bu sefer olmazdı. Onu çok az tanıyordum. Eğer beni kullanmak istiyorsa, bizi aynı yatağı paylaşmaya zorlamaktan daha fazla çaba göstermesi gerekirdi. O zamana kadar, ihtiyaçlarını karşılayacak başka birini bulması gerekecekti ki bu da kendi elementine döndüğünde onun için oldukça kolay olacağından emin olduğum bir görevdi.

Bu düşünceyle gelen yoğun kıskançlık dalgasına karşı dişlerimi sıktım. İstenmeyen bir şeydi.

Limana yanaştığımızda, artık içimde kalmış gibi görünen sert şeylerden yeni bir ben yaratmaya başlayacaktım. Hadriel'in bahsettiği o kişisel, içsel gücü bulmam gerekiyordu.

Suçlarımın bedelini ödeyene kadar hayatta kalmaya devam etmem gerekiyordu.

ŞApTer 5

AURELIA

"F Bu gemiden indiğime çok s e v i n d i m ," dedi Hadriel o gün yanımdan geçerken.

Nova ona, "Bu bir gemi, sersem," dedi.

"Beni bıraktığı sürece ne olduğu umurumda değil." İskele iskelesine mümkün olduğunca hızlı ulaşmak için daha fazla insanın arasından geçti.

"Dante, o kitabı ne zaman bitireceksin?" Tanix sıranın ön tarafına yakın bir yerden seslendi.

"Soru sormaya devam etmeseydin çoktan bitirmiş olacaktım," diye karşılık verdi Dante yanımdaki yerinden.

Tanix, Sixten ve Niven -köyü işgal ettiklerinde baltayı sapladığım adamlardan biriydi- okumaya katılmışlardı, Hadriel de ara sıra katılıyordu. Baştan başlamak zorunda kalmıştık ve sonra Tanix bulduğu ve uydurduğu her olay örgüsü boşluğu hakkında sorular sormuştu. Oraya vardığımızda asla bitiremeyecektik ama Tanix yarısına kadar gelmemizi sağladı.

Tanix, "Bazı şeylerin mantıklı olması gerekiyor," dedi.

"Mantıklılar, sadece sen bunu göremeyecek kadar kalın kafalısın," diye yanıtladı Sixten.

Weston sıranın en önünde, insanların kaptanın yola çıkmaya hazır olması için bıraktıkları boşlukta belirdi. Herkes sessizleşti; o etraftayken çok daha çekingen davranıyorlardı. Yemek sırasında neden onlardan uzaklaştığını ve neden onların yanında boş zamanlarını değerlendirmedini şimdi anlıyordum. Sürüsünün ihtiyaçlarına saygı duyan iyi bir alfa olarak gerçekten de yalnız bir hayattı.

Weston herkesi gözden geçirdi, arkasını dönüp kaptanı beklemeden önce bakışları bir an bana takıldı. Her şey bittiğinde

Weston dünyanın sahibiymiş gibi karaya çıktı. Güneş kirli sarı saçlarına vuruyor, onları bir taç gibi belirginleştiriyordu. Geniş omuzları geriye doğru itilmişti, ölçülü ve kararlı adımlarla dimdik duruyordu.

Bir sığır sürüsü gibi peşimizden gelirken, "Yetki ondaymış gibi görünmekte gerçekten çok iyi," diye mırıldandım.

"Öğrenmek için tüm hayatı vardı." Dante kalabalık içinde yakınlığımızı korumak için kolumun üstünden tuttu. Sürünün bir an önce gemiden inip eve dönmek istediği açıktı. "Şöyle yapacağız. Ellerinizi bağıymış gibi önünüze koyacaksınız. İlk köyde durana kadar ellerin bu şekilde benimle yürüyeceksin. Hem ninenin tehdidi hem de buradaki insanlar seni pek sevmeyeceği için sana bir esir gibi davranacağız. Sen ejderha kraliyetinin karşısına çıkana kadar görünüşe dikkat etmeliyiz. Tamam mı?"

"Weston bunu kahvaltıda açıkladı."

"Evet ama son zamanlarda ona karşı çok anlayışsız davranıyorsun ve hepimiz her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istiyoruz. Hayatın tam anlamıyla tehlikede."

"*Kalın kafalı mı?*" Kaşlarımı kaldırarak ona döndüm. "Öyle mi dedi?"

Dante'nin sırtışı beni öfkeliendirdi ve ön tarafa döndüm.

"Hayır," diye yanıtladı. "O 'uzak' dedi. Ben sadece o baltacının hâlâ orada olup olmadığını görmek istedim."

"Şimdi her
zamankinden daha
fazla." "Aferin kızıma."

Atlar ve erzak zaten bekliyordu, karaya çıkarma işlemi son derece iyi planlanmıştı. Atlı olanlar atlarına bindi ve geri kalanımız arabaların yanında yürümek üzere sıraya girdik. Dante benim muhafızım olarak görev yapacaktı, bu yüzden atı Hadriel tarafından yönetiliyordu ve seyisin ona yaklaşmasına izin vermiyordu.

Hareket etmeyi beklerken ejderha krallığına ilk kez baktım. Rıhtımlar karadan uzanıyordu ve güzel gemiler geniş limanda sallanıyordu, insanlar günlerine devam ederken iskele hayatla uğulduyordu. Ötede, son liman kentinde geçtiğim pazara benzemeyen bir pazar uzanıyordu ama buradaki işyerleri ve hatta tezgâhlar çok daha yeni görünüyordu. Daha güzel. Duvarları yeni boyalar süslüyordu; binaların tepesinde yeni çatılar vardı. Patika yollar temizlenmişti, görünürde hiç çöp yoktu. İnsanlar nezih, güzel ve iyi arasında değişen kıyafetler giyiyordu ve gördüğüm yoksulluktan eser yoktu.

Son krallıkta, hatta benim köyümde bile. Sanki burası yeni inşa edilmiş gibiydi.

"İlk köy krallıktaki kaleye en uzak köydür," diye açıkladı Dante biz yürürken. Yanımızdaki ağaçların arasından hayalet gibi şekiller geçiyordu, tamamen sessizdi ve sadece tenimde karıncalanan tehlike hissi yüzünden fark ediliyordu. "En küçüğü ve eskiden en fakiriydi. Şimdi iyi miktarda ticaret yapıyor. Kraliçe aslen oralı, bu yüzden kendisi ve kardeşi için özel bir önemi var. Aileleri artık orada yaşamıyor elbette."

"Sen benim tur rehberim misin?"

"Evet. Hem yürüyüp hem okuyamam yoksa takılıp kafamın üstüne düşerim. O zaman benimle dalga geçersiniz, bu yüzden bu güvenli bir alternatif."

Güldüm.

"Gülme," diye tısladı, etrafına bakınarak. "Senin bir esir olman gerekiyordu! Bu da düşman olduğumuz anlamına geliyor."

"Özür dilerim," diye fısıldadım, umutsuzca gülümsememi uzaklaştırmaya çalışıyordum.

"Planladığımızdan daha geç indik," diye devam etti Dante, gözlerini önüne dikerek. "Fırtınanın etrafından dolaşmak bizi geride bıraktı. Duraklamayı da hesaba katarsak, hava kararana kadar kaleye varamayabiliriz." Biraz daha yaklaştı ve sesini alçalttı. "Endişelenmeyin, bu krallık çok güvenlidir. Düzenli olarak devriyelerimiz var. Eğer yeniden kaçırılacaksanız, bu şimdi olmayacak."

"Harika," dedim kuru bir ses tonuyla, hâlâ o gülümsemeyle boğuşuyordum.

Doğruldu ve tur rehberliğine devam etti. "Evet. Şimdi dikkatinizi sağ tarafa çevirirseniz, tüm bu alan eskiden Kraliyet Ormanı olarak adlandırılırdı. Deli Kral zamanında burası sadece kraliyet mensupları ve saray tarafından kullanılırdı. Köylüler buraya Yasak Orman derdi. Herhangi bir sebeple buraya girmek ölümle cezalandırılırdı."

Durakladım ve ona bakmak için başımı çevirdim. "Ciddi misin sen?"

"Hem de çok, gerçi o zamanlar ya da Deli Kral'ın ölümünün ardından gelen lanet sırasında burada değildim, yani bunların hepsi ikinci el." Öfkelendi. "Bölmeyi kes yoksa seni turdan atarım. Her neyse, artık orman herkese açık ama avlanma konusunda katı şartlar var. Tüm av hayvanlarını öldürmememiz için ruhsat ve benzeri şeyler için başvurmanız gerekiyor."

"Soldaki arazi kime ait?"

"Burası da Kraliyet Ormanı'nın bir parçası ama size bakmanız için bir yön verirsem daha dramatik olur diye düşündüm." Elini uzattı,

Sol taraftaki ağaçların arasından bir tarlayı işaret etti. "Ah, işte meşhur Everlass bitkisi." Bitkiler sıra sıra dizilmişti, yeşil ve yapraklıydılar ve köydeki bahçelerimizden çok daha özenle bakılıyorlardı. "Ejderhaların gururu ve neşesidir, yaşadıkları her yerde yetişir ve her türlü şaşırtıcı iyileştirici özelliği taşır."

İsim tanıdık geliyordu. "Gemide bana verdikleri isim buydu, değil mi? Everlass?"

"İksir Everlass ile yapıldı, evet."

"Peki ya uyuşturucuyla karşılaştıktan sonra beni kurtaran?"

"Büyükannemin ilaçlarıyla karıştırılmış ürününüzden mi bahsediyorsunuz? Evet, Everlass vardı ama o iksirin yapıldığı bitki Anka kuşu tarafından kutsanmıştı."

"Kutsanmış mı? Anka kuşu onların tanrısı falan mı?"

Dante şaşkınlıkla bana baktı. "Anka kuşu kraliçenin kardeşi."

Hadriel benimle bu konu hakkında konuşmuştu. Aklım başımdan gitmiş olsa da, bunu tam olarak idrak ettiğimden emin değildim, çünkü hâlâ gerçek gibi görünmüyordu. Anka kuşları bir efsaneydi. Kitaplarda vardı. Ölümlülerin topraklarında dolaşmazlardı.

Ama Hadriel'in söylediği gibi, görünüşe göre bir tane vardı. Gerçek bir tane; yürüyen, nefes alan ve büyüyle hayatımı bir değil iki kez kurtarmış olan bir Anka kuşu.

"Vay canına," dedim, bir kez daha şaşkına dönmüştüm. "Gerçekten Hadriel'in aşırı dramatik davrandığını düşünmüştüm. Bu ... delilik."

"Evet, değil mi? Adam asla ölemez. Bu çılgınca değil mi?" Omuz silkti. "Devam edelim, şimdi Everlass alanını geçtik."

Kısık bir ısıklık çaldım. "Zaten bir efsanenin hayata geçmesine alışmak için zamana ihtiyacım var. Beni yakalamana bile gerek yoktu. Bana bir anka kuşuyla tanışacağımı söyleseydin, isteyerek gelirdim. Vay anasını. Seksi mi?"

Öfkeyle bir elini kaldırdı. "Tanrılar aşkına, bunu bir daha asla sorma." Elini bıraktı. "Hadi, köye varıp kurdunu çıkarana kadar bana anlatıldığı şekliyle krallığın tarihinden bahsedelim. Bu bana çok daha az baş ağrısı verir."

Ben itiraz edemedim. Deli Kral ve lanet hakkında ayrıntılara girdi. Dinlerken ormanda kat ettiğim kilometrelerin izini kaybettim. Hadriel bunların çoğunun üstesinden gelmişti ama anlattıkları kendi kişisel bakış açılarıydı ve genellikle çılgın, renkli hikâyelerdi.

farklı nedenlerle dikkatimi çekti. Kurgusal olmayan bir aşık tarafından anlatılan tarih bana yepyeni bir bakış açısı kazandı ve onun hikayelerine tamamen kapıldım.

Yolumuza çok daha yakın olan bir başka Everlass tarlasının yanından geçtik. Diğer tarladan farklı olarak bu tarlada insanlar dolaşıyordu. Bazıları yaprak topluyor ve taşıdıkları tepsilere koyuyorlardı -muhtemelen ilaç için toplamak üzere, diye tahmin ettim- bazıları da yaprakları yere atıyordu.

İkincisini sordum ve Dante omuz silkti.

"Bitkiye böyle bakıyorlar. Ölü yapraklar ya da öyle bir şey. Hiç sormadım, çünkü gerçekten umurumda değil."

Weston sağa dönüp omzunun üzerinden bana bakarken bir kahkaha attım. Gözleri hâlâ sertti, yüzünde hiçbir ifade yoktu ve bunun muhtemelen "Ben alfabam ve çok önemliyim" modu olduğunu düşündüm, seyahat ederken pek sık yapmadığı bir şeydi bu. Sanki tamamen farklı bir insana bakıyor gibiydi.

"Eskiden bu ormanda canavarlar dolaşırdı," diye devam etti Dante. "İblis zindanlarındaki insanlardan acı ve ıstırap toplayarak yaratıldılar. Bu konuda kişisel deneyimlerim oldu. Bir keresinde ..."

ŞApTer 6

AURELIA

I Artık ellerimi bir arada tutmamın söylenmesine gerek yoktu. Ormanın kenarında bir köy gördüğümde parmaklarımı gerginlikle büktüm. Dante yapmak üzere olduğum şeyi zihnimden uzak tutmak için harika bir iş çıkarıyordu ama şimdi durumun gerçekliği kafama dank ediyordu. Büyükannemin hayatım boyunca bana yalan söyleyip söylemediğini kanıtlamanın tam zamanıydı.

Beni kontrol etmek için ayrı ve yalnız.

B ö y l e bir şey yapacak kadar iğrenç birini hayal bile edemiyorum. Ne kadar denesem de, bir insanın bu kadar zalim olabileceğine inanamadım. Gerçek an gelip çatmıştı.

Weston ağaç sınırının hemen dışında durdu, herkes de onunla birlikte. Etrafımızdaki gölgelerden kurtlar çıktı, bir tanesi meme uçları piercingli ve kızıla boyanmış saçları olan güçlü kuvvetli bir kadına dönüştü.

Weston uzun bacağını atının üzerinden çekti ve aşağı atladı. "Beta, evine hoş geldin," dedi ve başıyla selam verdi.

Kullandığı başlık karşısında kaşlarımı çatmıştım.

"Kral ve kraliçe krallıktaki alfalar," diye fısıldadı Dante bana, fark etmişti. "Weston ve ejderha komutanı Micah ise beta unvanını kullanırlar."

Mantığını anladım ama yine de biraz kafa karıştırıcı olduğunu düşündüm.

"Yüzbaşı." Weston kendisini karşılayan kadınla konuşmak için dönmeden önce beni sıraya sokan Dante'ye baktı. "Kaleye gitmeden önce burada kısa bir mola vermemiz gerekecek. Kral ve kraliçeye haber gönderin. Varır varmaz onlarla bir görüşme talep etmek istiyorum."

"Evet, efendim." Tekrar eğildi ve uzaklaşmadan önce bana bir bakış attı.

Yüzünde hiçbir duygu yoktu, ifadesi taştan bir maskeydi ama gözleri yalan söylemiyordu. Kim olduğumu açıkça biliyordu ve soluduğum havaya karşı güçlü bir tiksinti duyuyordu.

Ejderha kraliyetinin önünde duracağımı düşününce içimi soğuk bir ürperti kapladı. Hayvan ya da değil, hiçbir şey beni onların yargısından kurtaramazdı. Hayatımın büyük bir kısmı hayatta kalmakla geçti ve şimdi hepsi yarın sona erebilirdi.

Weston'a yaklaşırken bacaklarımda tahta gibi bir his vardı ve nefes almaya bile cesaret edemiyordum.

"Hadriel," diye seslendi yaklaşmamı izlerken. Yüz ifadesi kaptanıninki kadar kapalıydı, gözleri sertti. Hiçbir şey belli etmiyordu.

Hadriel aceleyle yanıma gelirken sakinleştirici bir nefes aldım. Dante geri çekildi.

Weston benimle konuştu. "Hadriel, köyün alfası sayılan köy muhtarı tarafından görölmenizi sağlayacak. Onun güç seviyesi Büyükanne'ninkinin dörtte üçü kadar. Köy başkanı neden görüldüğünüzü bilmeyecek, sadece mahkemeye uymak zorunda olduğunu bilecek. Ona talimat vermeniz gerekecek. Sorularınızı yanıtladıktan sonra-"

Weston dişlerini sıktı, yüz ifadesi sinirli bir hal aldı. Gözlerinin arkasında bir şey kıpırdadı ve lav gibi bir sıcaklık göğüs kafesimi yaktı. Kurduna bir şeyler oluyor olmalıydı.

"İstersen kurdunu çıkarabilir," diye homurdandı sonunda. Bunu yapmanın ona pahalıya mal olduğunu söyleyebilirdim.

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. Aramızdaki elektrik çatırdadı.

Midem düştü ve aniden serbest düşüşe geçtiğimi hissettim. Lav biraz daha hızlı yandı, ısı içime yayılmaya başladı. Weston'ın kurdu belli ki beni bastırmaya son veren kişi olmak istiyordu. O -ya da onlar- bunu bir başkasının ellerine bırakmak istemiyordu.

Ama bana ihtiyacım olan cevapları vermesi için bir yabancıya, büyükanne kadar ya da daha az büyüye sahip birine ihtiyacım vardı. Bu konuyu kapatmam gerekiyordu ve Weston bu ihtiyacımı karşılayamayacak kadar güçlüydü.

Başımı salladım, geri çekildim ve omurgamı düzelttim.

"Hazırım," dedim, sesimdeki yalpalamayı güçlkle bastırarak.

Weston'ın alev alev yanan bakışları Hadriel'e kaydı; Hadriel, alfanın komutuyla hemen sırtını eğdi.

"Onu izle," dedi Weston. "Dümdüz giriyor ve dümdüz çıkıyor."

"Evet, efendim."

Ağaç sınırını geçerken vücudum titriyordu, yavaş ama yine de istediğimden daha hızlı yürüyordum. Bu benim ölüm yürüyüşüm, az ileride bekleyen kıyametim gibi geliyordu. Önümüzdeki bir ya da iki gün içinde bu tür yürüyüşlerden birkaçını yaşayabileceğimi, birbiri ardına gelen kötü haberleri bekleyebileceğimi düşündüm.

Dudaklarımı yalayıp, "Bir hayvan sahibi olmak hayallerimi gerçekleştirecek," diye düşündüm.

Kurumuş otlar ilerideki bir köye doğru uzanan yolu kucaklıyordu. Sağ tarafta yalnız bir ağaç büyüdü, gövdesi hafifçe kıvrılmıştı ve dalları küçük bir yeşil tutam üzerinde uzanıyordu. Resim yapmak ya da vakit geçirmek için güzel bir yer olabilirdi.

"Elbette olacak," dedi Hadriel kolumu okşayarak. "Sadece unutma, yer değiştirmek yok. Bunun için talimat ve rehberliğe ihtiyacın var. İlk seferinde çok tehlikelidir. Yine de çabucak iyileşmek için sabırsızlanacağına eminim. Bastırmasız iyileşmenin ne kadar uzun sürdüğünü unutmuşum. *Yıllar*. Ne lanet bir baş belası, değil mi? Yakında bunu geride bırakacaksın."

Ejderhalar beni ölüme mahkûm etse bile hızlı iyileşmenin bir önemi olmazdı. Korkularımı yuttum. Her seferinde bir şey.

Üzerimizdeki bir şekil dikkatimi çekti. Kafamı kaldırıp baktığımda ağzım açık kaldı.

Devasa, kanatlı bir yaratık gökyüzünü kesti. Açık mavi göbeği dışında vücudunun büyük bir kısmını parıltıyan mor pullar kaplıyordu. Büyük kanatları sertçe çarpıyor, vücudunun altında kıvrılan ayakları uzun, parlak siyah pençelerle uçlanıyordu.

Bir ejderha.

"Vay anasını," dedim usulca, havada süzülürken bakarak. "Muhteşem bir şey. Ve *kocaman*."

"O ortalama biri. Kralı görene kadar bekle."

Weston'ın beni ejderhalardan koruyacağına dair iddiaları, bir ejderha gördükten sonra daha da gülünç hale geldi. Ne yapacaktı, ayak bileklerini mi ısıracaktı?

"Dinle, Aurelia. . . Neyin var senin?" Hadriel beni hareket ettirmek için kolumdan tuttu. "Neler oluyor? Hayatının alt üst olması, geçmişinin ateşe verilmiş bir çöp yığını olduğunu öğrenmen ve ölüm ihtimaliyle yüzleşmek üzere yeni bir krallığa sürüklenmen dışında. Seni rahatsız eden *başka* ne var?"

Bir süre daha ejderhanın süzülüşünü izledim, Hadriel'e ayak uydurmak için sarsak adımlar atıyordum.

"Çok güzeller," diye mırıldandım. "İçimde kurt yerine bir ejderha olmasını ummak çok mu fazla? Uçabilmeyi çok isterdim."

"Onlar öfke sorunları olan ve sınırlara saygı duymayan bir grup adi herif. Siktir et onları. Dinle, sana yardım etmek istiyorum. Ben senin tarafındayım. Ama herkesi dışlayamazsın. Az önce terk ettiğinden farklı olmayan bir iç dünya yaratıyorsun."

Sesindeki endişeyi duyabiliyordum. Arkadaşça davranarak içimde yarattığı o yumuşak noktayı dürttü. Önemseyerek.

"Sertleşiyorum." Köye giden yola yeniden odaklandım. "Şimdi hoş karşılanmayacağım başka bir yerdeyim, ama bu sefer olduğum şey yüzünden değil, yaptığım şey yüzünden. Bu sefer geçerli. Güçlü kalmam gerekiyor."

"Bizi güçlü kıldığını düşündüğümüz şeyler bazen bizi kırılgan hale getirebilir. Bu kendinizi eve kapatmakla aynı şey değildir. Yas tutmak normaldir."

Hissetmediğim titrek bir kahkaha attım. "Eğer yas tutmaya başlarsam, asla duramayabilirim."

"Öyle görünebilir ama şafak sökmek üzere, bunu biliyorum. Bana bir iyilik yap. Buraya bir şans verin. Köylülerini öldürdüğünüz suçlamalarına katlanın, hikayenizi anlatın ve evet, yargılamayı kabul edin. Ama o zamana kadar, bir şans ver. Seveceğinizi biliyorum."

Yumuşakça iç çektim. Yanımda kalarak ve ihtiyacım olduğunda kaçmama yardım ederek benim için yaptığı onca şeyden sonra onu inkar etmek zordu.

Başımı salladım. "Tamam."

O da bana sıkı bir gülümseme ve başıyla onay verdi. "Güzel. İşte geldik, köye giriyoruz."

Evler yol boyunca sıralanmış, yollar ve şeritler yeryüzünün doğal yükselişi ve alçalışı üzerinde kıvrıla kıvrıla ilerleyerek hepsine ulaşıyordu. Ana şerit, tüccarların masalarını ve çadırlarını kurduğu merkezi bir meydana giden küçük dükkanlar ve sevimli küçük lokantalar içeriyordu. Uzak köşede, bir tür gezici gösteri tentesini açıyordu.

"Burası gölge pazar satıcılarının en çok pusuda beklediği köy," diye mırıldandı yanıma yaklaşırken. "Tezgâhlar fark edilir edilmez yıkılıyor ama göz açıp kapayıncaya kadar yeniden kuruluyor. Bu Finley'i çıldırıyor."

"Büyükanmem gölge pazarların yıkılacağından hiç bahsetmedi." Kendi ifademle alay ettim. "Sanırım şimdi biliyoruz ki

pek çok şey."

Kolumu okşadı. "Pis krallığınız muhtemelen hiç rahatsız olmadı," dedi "Hah!" sesini duyduğumuzda.

Hadriel irkildi ve yavaşlayarak tam önüne geçti. "Tanrılar aşkına, bu da ne?"

"Beni canlı yakalayamayacaksınız!" diye bağırdı bir adam. "Devam et, dene! Beni yakalamaya çalışın. Her birinizi öldüreceğim."

Bir ara sokakta, kemikli bir göğsü ve seyrelmiş kahverengi saçları olan çıplak, sıska bir adam elindeki bıçağı havaya doğru savurdu. Etrafında tüyleri kabarmış üç kurt duruyordu ve adamı küçük bir dükkânın köşesindeki duvara yaslamışlardı. Dudakları geriye doğru çekilmiş, dişleri ortaya çıkmıştı. Belli ki çabalarının karşılığında kaburgalarına bir bıçak yemeden onu zapt etmeye çalışıyorlardı. Sorun şu ki, bunu tamamen yanlış yapıyorlardı.

İçimi çektim ve ağlamak istedim. Muhtemelen aldığı benim ürünümdü; bir yolculuğa çıkmıştı ve belli ki bu kesintiye kızmıştı. Ejderhaları harekete geçirmek için benim suçlarımdan bir örnek gibisi yoktur.

Bir an uzaklara baktım, zamanda geriye gidip hayatımı baştan yaşamak istiyordum. Farklı kararlar almak, büyükannemi farklı bir yola itmek. Ya da sadece uyuşturucu konusunda cahil olduğumu iddia edip beni daha az zarar verici bir yöne yönlendirmesini ummak.

Hadriel, "Belli ki yakın zamanda burada bir gölge pazarı olmuş," diye mırıldandı.

"Siktir," diye bağırdım, rotamı değiştirip adama doğru yöneldim.

"Hayır canım, bırak onlar halletsin." Aceleyle peşimden geldi. "Hayır, hayır. Aurelia, onu yakalayacaklar, merak etme."

"Bu işi doğru yapmıyorlar. Muhtemelen bu durumu ben yarattım. Bunu düzeltmekle yükümlüyüm. Bir dakikadan fazla sürmez."

Adamın etrafında toplanan kurtlara ulaşarak, onları tutmak için elimi uzattım.

"Geri çekilin," diye bağırdım. İçlerinden biri hırladı ve midem huzursuzluk içinde sıkıştı. Yine de yavaşlamadım, kendimi çeşitli tarafların arasına sıkıştırdım.

"Pis kurbağa!" Adam bıçağını havayı yarararak doğruca bana doğru savurdu.

Yoldan kolayca sıyrıldım; Raz'dan biraz daha yavaştı ve buraya gelirken dövuştüğüm bazı insanlardan çok daha yavaştı. Çocuk oyuncağı.

"Kabus görüyor," dedim kurtlara. "Sorun yok. Bana büyük, koyu renkli bir muşamba ya da kalın bir battaniye ya da üzerine uyacak başka bir şey getirin. IşığI kesmesi gerekiyor."

"Seni kısır mantar!" Adam dirseklerinden büktüğü kollarını havaya kaldırdı ve eğilirken başını öne eğdi; bu çok tuhaf bir pozdu. "Seni mantar habercisi!"

Hadriel'in yaklaştığını ve sokağın köşesinde durduğunu fark ettim. Yüzünde bir sırıtış vardı. Tuhaf şeyleri severdi.

Kurtlardan biri ileri atıldı, hırıltısı yükseliyordu.

"Geri çekil," dedim tekrar, yanıma bakarak bariz lideri süzebildim. Diğerlerinin hemen önünde duruyordu ve onlar da onun hareketlerine göre hareket ediyorlardı. Weston'ın çevresinde bulunduktan sonra işaretleri biliyordum.

"Bana biraz yer açın," diye emrettim, bu işi çabucak halledebilmem için defolup gitmelerini istiyordum. Kimsenin ihtiyacı olmayan bir dikkat dağıtıcıydılar. "Şu battaniyeyi getirmesi için birini gönderin. *Hemen!*"

Lider kurt diğer kurtlardan birini göndermeden önce bir an tereddüt etti. Adam tekrar hamle yaptı, bu sefer öne doğru adım atarak beni kesmeye kararlıydı.

Son anda döndüm, bıçağın zararsızca süzülmesine izin vererek ulaşamayacağım bir yere geldim. Hadriel'in gözleri büyüdü, nedeninden emin değildim. Bu parkta bir yürüyüşü.

Şimdi adamın dikkatini çekmeliyim ki onunla konuşabileyim.

"Merhaba." Ellerimi başımın üzerine kaldırdım ve birbirine vurdum. Adamın gözleri bana doğru kısıldı. "Sakın bana *merhaba* demeye kalkma.

Hah!"

O itti, ben de tekrar dönerek yana kaçtım. Ellerimi bir kez daha çırpmağ için kaldırdım. "Alo?"

"Hayır!" dedi adam, kollarını açıp bir tür kuş gibi hareket ederek. "Sana *merhaba* yok."

Bunun onu kızdıracağından endişe etmeseydim gülerdim. Raz benim yanımda hep nefretle doluydu. Hiç bu kadar şakacı olmamıştı.

Yana doğru bir kez alkışladım ve sonra küçük bir jig yaptım, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmadı. "Eğer mantar büyürse, tepiniriz. Onu aşağı iteriz! Alo?"

Yavaşladı, beni izledi, yolculuğunda kademeli olarak değişmek için işaretlerimi aldı. Ayaklarıma baktı, hareketlerimden ne anlam çıkaracağından emin değildi. Bu mükemmeldi. Bu onun şekillendirilebilir olduğu anlamına geliyordu.

"Onu ezip geçmeliyiz. Merhaba!" Yine jig yaptım.

"Yassssss." Ayaklarını yere vurmadı. Görünüşe göre motor becerileri görme yetisiyle tam olarak uyumlu değildi. Sadece biraz ileri geri sallanıyordu. "Merhaba, kurbağalar."

"Merhaba kurbağalar," diye taklit ettim, aslında biraz eğleniyordum. "Güle güle." Bir jig daha, sonra bir alkış. "Güle güle!"

"Güle güle!" diye kükredi adam, kollarını gökyüzüne doğru sallayarak. "Defol, ateş mantarı. Sonsuz pis kokunun sporu."

"Oh bak." Ellerimi onun yaptığı gibi kaldırdım ve dikkatini geri çektim. Önce dirseklerimi aşağı indirdim, aynı anda dizlerimi bükerek kendimi bir tür kare haline getirdim. "Bak."

"Bak," dedi adam merakla beni izlerken. Sallanmaya başladım. O da büyülenmiş gibi beni izledi.

"Lo-ok," diye seslendim, tüm vücudumla sallanarak. "Bak!" Gökyüzünü işaret ettim. "Biz güneşiz. Aman Tanrım! Biz ışığı getirenleriz. Yoksa bir mağara mıyız?"

Eğildim ve başımı ona doğru eğdim.

"Yoksa ... biz ... bir mağara mıyız ..." dedi tereddütle, yine tam olarak emin değildi.

"Gökyüzü bir mağaranın içine çöküyor." Bir patlama sesi çıkardım ve küçülmeye başladım.

O, tamamen şaşkına dönmüş bir halde beni takip etti, giderek küçüldü, sonra daha da küçüldü. Aklıma, yakalandığım şehirdeki adamın sahip olduğu salyaları akan, tuhaf, görmeyen niteliğe sahip olmadığı geldi. Kesinlikle aynı düzeyde yetersiz beslenmemişti. Bunun ürüne yeni geldiği anlamına mı geldiğini merak ettim. Belki de o gölge pazarları bölgeden uzak tutabilirlerse hala kurtarılabilirdi.

Parmaklarımı genişçe açtım ve o da beni takip etti, bıçak düşüp takırdayarak uzaklaştı. Fark etmedi.

Bir adam -muhtemelen az önceki kurt- elinde büyük bir yün battaniyeyle koşarak geldi. Yaklaşırken yavaşladı, yüzü gördüğü manzara karşısında bir şaşkınlık maskesine dönüşmüştü. Belli ki hiç espri anlayışı yoktu.

"Mağara derin, kökler uzun," dedim usulca, o cümleyi tekrarlarken geriye uzandım. Battaniye hemen teklif edilmeyince, onu harekete geçirmek için elimi salladım.

Hadriel, "Battaniye, adamım, ver şu lanet olası battaniyeyi," diye homurdandı. Adam geri adım atarak battaniyeyi verdi.

"Mağara ..." Sözcüklerin uçup gitmesine izin verdim. "Derin," diye ekledi adam, şimdi dizlerinin üzerindeydi.

"Kökler ..."

"Uzun," diye nefes aldı adam.

"Kökler nerede?" Rahatsız edici bir sesle sordum. "Neredeler?"

Yere baktı, ben de bir adım öne çıkıp battaniyeyi vücudunun üzerine serdim ve onu tamamen kapattım. Ben izlerken battaniye titredi ve sonra karanlığa gömülürken sakinleşti.

"Tamam." Diğerlerine doğru döndüm, bunu yaparken bıçağı tekmeleyerek uzaklaştırdım. "O iyi olmalı. Yarım saat içinde onu kontrol ederim. Biraz hava alması için battaniyenin ucunu kaldırın. Sıcak bir gün değil ama bu ağır bir battaniye. İlaç uykuya dalacak ve o da onunla birlikte gidecek. Yavaş yavaş aşınacak. Sonlara doğru muhtemelen hastalanacak, kaplama bu. Ölmeyecek.

-Bu zaten olurdu ama kusabilir. Mevcut pozisyonda kalırsa, onu kendi haline bırakın. Bu ilacın cazibesini azaltacaktır. Eğer uzanırsa ve boğulmasından korkuyorsanız, ona yardım edin." Ani sessizlikte durakladım, insan formundaki adam bana göz kırptıyor ve kurtlar bakıyordu. "Tamam mı?"

Sessizlik uzadı.

"Hayatına devam et, aşkım," dedi Hadriel. "Seni duydular. Ya aptallar ya da kafaları karışık. Bir yolunu bulacaklardır."

Şu anda adama yardım etmek için yapabileceğim başka bir şey yoktu, bu yüzden Hadriel'in dediğini yaptım.

"Gelecekte, eğer büyükannenin uyuşturucularından biriye, tek yapmanız gereken kişiyle konuşmak ve onu küçük, karanlık bir yere götürmek ya da atmak. Bir dolap işinizi görür, ya da bir dolap." Omuz silktim. "Fark etmez. Eğer kişi böyleyse, elinde bir silah varsa, genellikle bağırır ve sonra saldırır. Bekle, kaç, silahı uzaklaştır, sonra onları o küçük, karanlık alana girmeye zorla. Ama dikkatli olun, çünkü genellikle ısırırlar. Kapıyı kapatın, belki kilitleyin ve bekleyin. Tamam mı?" Derin bir nefes aldım. "Ama lütfen, ne yaparsan yap, bu insanları saldırmakla tehdit ederek durumu daha da kötüleştirmekten vazgeç."

Bir an durakladım, dersimin anlaşılmasını umarak aralarına baktım. Hala cevap vermediklerinde, Hadriel'e doğru geri döndüm.

Battaniyeyi getiren adam yoldan çekildi. "Kimsin sen?" diye sordu kısık bir sesle.

"Duymadın mı?" Arkama bakmadım ve adamın söylediklerini tekrarladım. "Ben mantarın habercisiyim."

ŞApTer 7

AURELIA

"Ejderhaların Büyükanne'nin ürünlerini bu krallıktan sildiğini söylediğini sanıyordum?" Küçük şirin köyün merkezine doğru ilerlerken Hadriel'e sordum. Aydınlık ve neşeli evler birbirlerine çok yakındı.

Birbirlerine çiçek açan çiçek kutularından küçük renk patlamaları ile. Ayaklarımızın dibindeki arnavut kaldırımlı yol o kadar temizdi ki neredeyse fırçalanmış gibi görünüyordu. Bölgenin, birbirine kenetlenmiş bir topluluk gibi hoş ve misafirperver bir havası vardı. Yaşadığım yerden çok farklıydı, zıtlık çok keskindi.

"Ne diyebilirim ki? İnsanlar getirip duruyor. Şu battaniye numarası -Bunun işe yarayacağını nereden biliyordun?"

"Malı ben yaptım, hatırladın mı? Arıza emniyetlerini ben pişirdim. Bunu sana söylemiştim. Mecburdum, yoksa Raz beni delirtecekti."

"Yani insanlarla konuşma konusunda çok deneyiminiz var?"

"Çok, evet. Raz ve iyi olduklarından emin olmak için rutin olarak partilerden numune alanların çoğuyla kabuslara neden olma eğilimindeydim. Diğerleri sadece yollarını kaybettiler. Yakınlarda bir dolap varsa ya da kişi ağzından köpükler saçan kurtlar tarafından kızdırılmamışsa çok daha kolay ve hızlı oluyor."

Bir kaşını kaldırdı ve dudaklarını büzdü. "Sert."

Önünde büyük bir penceresi olan küçük bir binanın yanında yavaşladığında omuz silktim. Hadriel kapıyı çaldı, sonra açtı ve arkamdan gelmeden önce bana içeri girmemi işaret etti. Doğal ışık ısıltılı, renkli ceketinin üzerinde parlıyordu; artık kendi krallığına döndüğüne göre istediği gibi giyinmesine izin vardı.

Masada oturan bir adam, bir kâğıt parçasını dosyaya yerleştirirken durakladı.

Hadriel yaklaşırken başını kaldırdı. "Evet, nasıl-" Gözleri yuvarlaklaştı ve hızla ayağa kalktı. "Merhaba. Kraliyet sarayı için ne yapabilirim?"

Hadriel kenara çekildi ve bana ilerlememi işaret etti. "Bu kadının köy başkanıyla kısa bir süre görüşmesi gerekiyor. Beta'nın emirleri."

"Oh! Evet, elbette. Beta geri döndü demek? Başarılı oldu mu?"

"Evet ve hayır." Hadriel elini sırtıma koyarak bana rehberlik etti.

"Ne zaman döndün? Duymamıştım."

"Hemen şimdi. Kaleye giderken uğrayacağız."

Adam bir kapıyı açıp kafasını içeri uzatıp Hadriel'in söylediklerini tekrarlariken içimde kelebekler uçuşuyordu.

"Evet, tabii ki," diye duydum odanın içinden. Midemdeki kelebekler uçuşlarını hızlandırmaya başladı.

Adam kapıyı itti ve içeri girmemizi bekledi. Hadriel hareket etmedi.

"Hemen geliyorum," dedi sırtımı sıvazlayarak. "Kapının açılmasını mı yoksa kapanmasını mı istersin?"

İlk adımımı atarken bir omzumu silktim. "Umurumda değil." İçeri girerken yutkundum. Korku boğazımın arkasını yakıyordu.

Bunu hep istemiştim. Sihir, bir hayvan, uyum sağlamanın bir yolunu istemiştim. Şimdi bu ihtimalle yüzleştiğimde, adamın ne diyeceğinden korkuyordum. Hayallerimin gerçekleşmeyeceğinden korkuyordum, yıkılacağımı biliyordum. Ama gerçekleşmesinden de bir o kadar, hatta daha fazla korkuyordum. Çünkü geçmişimle ilgili ne anlama geleceğini biliyordum.

Köyün muhtarı kısa boylu, bodur, kırışmış saçlı ve kahverengi gözlü bir adamdı. Kitaplarla kaplı bir odada dağınık bir masada oturuyordu.

"Evet, nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu sandalyesinde arkasına yaslanarak.

"Büyüm olup olmadığını sormaya geldim," dedim sert bir ses tonuyla. "Yani bir hayvan."

Adam ayağa kalkarken kaşları birbirine çatıldı. "Elbette, evet. Ama mahkemeden ve betadan emir aldığınızı duymadım mı? Eğer onunla seyahat ettiyseniz beni görmek için durmanıza gerek yoktu..."

"Karmaşık bir durum. Beni tanımayan biriyle konuşmayı tercih ettim."

Masasının etrafından dolaştı. "Elbette, ama ben daha güçlü alfalardan biri değilim. Bu pozisyondayım çünkü gelişmekte olan bir kasabayı nasıl yöneteceğimi biliyorum, bir sürüyü değil."

"Sorun değil. Sadece kontrol etmeni ve görmeni istiyorum." Omuz silkti ve yaklaştı. "Peki tamam, eğer-"

Gözleri keskinleşti ve durup kapıya baktı.

"Bu bir şaka mı?" diye sordu. "Dışarıdaki Hadriel mi? Espri malzemesi ben miyim?"

Hadriel kapı aralığından içeri girdi. "Dediği gibi, durum biraz karışık. Sadece bir yabancının ona şüphesiz bir hayvanı olup olmadığını söylemesine ihtiyacı var. Sonra onu çekip çıkaracak ve biz de yolumuza gideceğiz. Benim şakalarım asla bu kadar basit olmaz."

Hadriel'in açıklaması karşısında adamın kaşları çatıldı. "Sana inanmıyorum. Bak, güç eksikliğim konusunda her zaman çok açık oldum. Az önce de söyledim, değil mi? Ben işimde iyiyim. İhtiyacım yok-"

"Tüm yetişkin hayatım boyunca bana sihrim olmadığı söylendi," diye araya girdim, huzursuzluk karıncalanmaları sinirlerimi dans ettiriyordu. "Annemin sihri yoktu. Bana öyle olmadığını söyleyen kişiye ben de inandım. Alfa'ya inanabileceğime ikna olmadım-"

Hadriel beni "Beta" diye düzeltti.

"Beta, her neyse, bana öyle söylediğinde. Sadece bu durumdan çıkarı olmayan ve geçmişimi bilmeyen birinden ikinci bir görüşe ihtiyacım var. Lütfen bana söyler misiniz, içeride bir hayvan var mı?"

Adamın yüzündeki şüphe ifadesi silinmiş, yerini nezaket almıştı. Biraz daha yaklaştı.

"Tatlım, içinde çok güçlü bir hayvan var, evet. Beta'ya güven -O bilirdi." Kalbim güm güm atmaya başladı. "Benim çok fazla gücüm yok, bu yüzden Hadriel'in benimle dalga geçtiğini düşündüm, ama kesinlikle hissedebiliyorum canım. Sana olmadığını söyleyen bu kişi kim? Çok fazla güce sahip olmamalılar."

Terlemeye başladım. "Koruyucum. Oldukça güçlüdür, bu yüzden kararsızım. Ne tür bir hayvan olduğunu söyleyebilir misin?"

Kafasının karışık olduğu belliydi ama soru sormadı. Bunun yerine başını salladı. "Hayır, bu siz değişene kadar bilinemez ve rehberlik olmadan değişmemelisiniz. İlk sefer çok tehlikeli olabilir. Yine de endişelenme, doğru krallığa geldin. Kraliçenin kendisi lanet bir buçuk yıl önce düştüğünden beri sadece şekil değiştiriyor. Buradaki pek çok insan hayvanlarını yeni tanıyor." Bana sıcak bir şekilde gülümsedi. "Sen de çok geride değilsin. Beta seni buraya getirmekle akıllılık etmiş. Baskıya son vermemi ister misin?"

İçimde tatlı bir adrenalin patlaması oldu. Gözyaşları görüş alanımı doldurdu. Annem çok gurur duyardı, çok rahatlardı. Bunu hep benim için istemişti.

-Sihre sahip olmam için, ait olmam için. Şu anda burada olsaydı şarkı söyler ve dans ederdi, bana durmadan sarılırdı.

Büyükannem bu mutluluğu benden saklamıştı. Hayatım boyunca bana bok gibi davranıldı, yüzüme tükürüldü, benden uzak duruldu, arkadaş edinmem engellendi. Köyden gelen kınamalara katlanmamı, önyargıları yüzünden dışlanmamı, gençken sataşılmamı, kendi çalışanı tarafından alay edilmemi izlemişti. Tüm bu süre boyunca hiçbir şey söylemedi.

Hayır, bu doğru değildi.

Hiçbir şey söylememişti.

Gözlerimin içine baktı ve yalan söyledi.

Bu aşk değildi; zalimlikti. Daha fazla kanıta ihtiyacım olsaydı, işte bu olurdu.

Bu haberin büyüklüğü beni dibe çekmekle tehdit ederken gözyaşlarım sel oldu.

Bir nefes verdim. "Evet, lütfen."

Hayatıma devam etme zamanı gelmişti.

Başını salladı ve gücünün içime ulaştığını, beni ele geçirdiğini hissettim. Bir anlık panik beni dondurdu. Bu yanlış, doğal olmayan bir şeydi. Neredeyse samimi hissettiriyordu, ama ihlal edici bir şekilde, içimde sürünüyordu. Weston'ın gücüne alışmıştım, buna değil. Onun lezzetli hissini istiyordum, bir yabancıninkini değil.

"Ne-"

Adam geriye doğru düşerken kollarını savurdu. Onu ittiğimi ancak o zaman fark ettim.

"Özür dilerim!" Bir adım öne çıktım, onu yakalamak için uzandım. Masasına çarpmış, sonra da masanın üzerine devrilmişti.

Hadriel histerik bir kahkaha kriziyle yere eğildi.

"Hiç komik değil," dedim ona, aceleyle masaya doğru giderken. "Tanrım, çok özür dilerim. Panikledim. Şimdiye kadar sadece alfa-beta, yani-Weston'ı hissettim! Sadece Weston'ın gücünü böyle hissettim ve seninkini hissetmek beni yanılttı. Çok özür dilerim! Sanırım sorun olmazsa hayvanımı tutmasını isteyeceğim. Eminim bunu yapacaktır."

"Evet, yapacak. Hadi gidelim." Hadriel bana doğru uzandı, hâlâ gülüyordu.

Köy muhtarı kendini yavaşça yerden kaldırdı. Gözleri kocaman açılmıştı. "Önünüzde parlak bir gelecek var, genç bayan. Gerçekten parlak bir gelecek. Hayvanı olmayan birinin bu kadar hızlı hareket ettiğini hiç görmemişim."

"Ah, teşekkür ederim. Ve tekrar özür dilerim." Ofisinden çıkarken garip bir şekilde el salladım.

Hadriel beni dışarı çıkarırken omzumun üzerinden bakarak, "En azından kızmadı," diye mırıldandım. Adam bir yandan masasını düzeltirken bir yandan da bizim gidişimizi izliyordu.

"Betanın ilk adını bu kadar rahat kullandığınıza ve gücünü bu kadar yakından bildiğinize göre muhtemelen kim olduğunuzu merak ediyordur."

"Muhtemelen bunu öğrendiğinde şok olacaktır."

Hadriel, "Kesinlikle öyle olacak," dedi ve anlam veremediğim bir nedenden ötürü, Büyükanne'yle olan ilişkimden dolayı bunu kastettiği izlenimini edinmedim.

Gruba yeniden katılmak için kasabanın merkezine doğru nispeten sessiz bir şekilde yürüdük. Kurtların daha önce sarhoş adamı köşeye sıkıştırdığı yerden geçtik. Adam battaniyesinin altında kalmıştı. Hiç kıpırdamamış gibi görünüyordu, ki yalnız bırakılmış olsaydı bunu beklerdim. Yaşlı bir kadın adamın başının yanında yere oturmuş, sırtını eğmiş, gözlerini kırpmadan ayaklarına bakıyordu. Yasadışı uyuşturucu kullanımından kaynaklanan vahşi davranışlarını herkesin görebileceği şekilde sergiledikten sonra bir battaniyenin altına tıkılmış halde yatarken onu beklediğini, endişelendiğini görmek çok üzücüydü. Bunun sorumlusu olmaktan nefret ediyordum. Bu sevimli küçük köyün insanlarını, nazik köy muhtarıyla birlikte lekelemekten nefret ediyordum.

Hiç düşünmeden önünden geçtim, yanında durdum ve elimi omzuna koydum.

"Bunu düzelteceğim," dedim, içinde bulunduğum durumun muazzamlığı hâlâ içimde çalkalanıyordu. Bu an kendimi muazzam derecede önemli hissediyordum. Ona, Büyükanne'nin etkilediği herkese yardım etmek, kırık dökük, paramparça hayatımdaki her şeyden daha önemli geliyordu. Ejderhalara cezamı, muhtemelen ölümümü ertelemeleri için yalvarmak zorunda kalsam, sürünmekten fazlasını yapardım. "Bunu düzelteceğim, söz veriyorum."

Kadının gözlerinden yaşlar süzüldü. Kim olduğumu ya da neyi tamir ettiğimi sormadı, sadece minnetle başını salladı.

Köyden çıkarken kafam sisler içindeydi, ürün ve kaplama hakkında düşünürken düşüncelerim dönüp duruyordu. Onu nasıl yaratacağımı öğrenmem gerekiyordu, böylece onu çözecek bir şey geliştirebilirdim. Onu hem zehir hem de bağımlılık yapıcı bir madde olarak etkisiz hale getirmem gerekiyordu. Ejderhaların ikincisi hakkında zaten bir fikri vardı ama daha iyi olması, daha hızlı çalışması gerekiyordu. Mümkünse daha ucuz olması gerekiyordu.

Weston ağaçların hizasında durmuş, bir gövdeye yaslanmış, biz yaklaşırken bizi izliyordu. Gri gözleri lazerle bana odaklanmıştı ve birden etrafımdaki her şeyin yıkıldığını hissetmekten kendimi alamadım. İçimde çalkalanan duygular kabardı ve ben daha farkına bile varmadan koşmaya

başladım.

yumruklarımın göğsüne vuruyor, öfkeli gözyaşları döküyordum. Hakkında okuduğum ve her zaman saçma olduğunu düşündüğüm kadınlardan biri gibi davranıyordum, ama şimdi anlıyordum. Ona vurmak ama zarar vermemek istiyordum. İnanılmaz derecede dramatik olmak, feryat ederken etrafta çırpınmak ve beni göğsüne bastırması için onu zorlamak istiyordum. Beni sakinleştirmesine, beni kontrol altına almasına ihtiyacım vardı. Bunu tek başıma yapamazdım. Bunu istemiyordum.

"Sorun yok," dedi usulca, güçlü kollarını bana doladı, beni hafifçe ileri geri sallarken yanağını başımın üstüne koydu. "Her şey yolunda. Şşş, şşş, şşş," diye mırıldandı, sanki bir çocuğu teselli etmeye çalışıyormuş gibi. Ve belki de öyleydi. En çok acı çeken yanımda içimdeki çocuktu, beni başından beri inciten bakıcıyı yanlışlıkla sevmiş olan.

"Sorun yok," diye fısıldadı.

Beni sallamaya devam ederken, artık ıslak olan gömleğine yaslanıp ona gömüldüm.

"Neden senin hayvanını çıkarmadı?" diye mırıldandı.

"Gücü iğrenç hissettirdi. Bunu yapmasını istemedim. O sen değildi."

Başımı öptü. "Hayvanınla tanışma vaktin geldi, Küçük Kurt."

Gözyaşlarımı kırıştırdım ve ona baktım. "Kurt olduğunu nereden biliyorsun?"

Cevap veren bakışları ruhunun derinliklerine kadar açıktı. "Sadece biliyorum bebeğim. Şatodaki durumunu çözdükten sonra gerçekten şekil değiştirme üzerinde çalışacağız. Yine de sihrini hissetmek için daha fazla beklemeyeceksin."

Gücü içime kadar ulaştı, tanıdık ve kışkırtıcı. Lav ortama sızarken gözlerimi kapattım. Güç damarlarımda dolaşırken nefesimi içime çektim. Tenime uzanan başka bir varlığın hissiyle gözlerimi kıptım.

Duyularım anında aşırı yüklendi, kokusu ağız sulandırıcıdan tamamen yıkıcıya dönüştü ve salyalarımın akmasına neden oldu. Görüşüm kristalleşti, kayrak grisi gözlerinin içinde noktalı küçük yeşil benekleri fark ettiğimde yüzünün görüntüsü hayal edebileceğimden daha netti. Dokunuşu o kadar doğal, o kadar gerekli, o kadar ilkel geldi ki, sanki dünyada avuçlarımda altında bu kadar mükemmel hissedebilecek başka kimse yoktu.

"Dostum," dedi içimden bir ses, tanıdığı belliydi. İçimdeki lav bu kelimeyle birlikte zonklamaya başladı.

Onu kavradım ve dudaklarımı dudaklarına değdirebilmek için başını aşağı doğru sürükledim. Dili ağızımın içinde gezinirken, içimde çarpan bir çiftleşme ihtiyacı vardı.

nefesimi kesti. Aramızda her zaman hissettiğimiz kimyadan daha güçlüydü, önceki çekimden daha güçlüydü, dünyada var olan herhangi bir uyuşturucudan daha güçlüydü. O hayattı ve benim onu tatmaya, hissetmeye, onunla bağ kurmaya ihtiyacım vardı.

"Ona ihtiyacım var," dedi içimdeki ses, "Acele et!" derken bile. Kemerini yırttım. "Sana içimde ihtiyacım var. Tanrılar, acele edin!"

Sürüsü hâlâ arkasındaydı, atlarının üzerinde oturuyor ya da sırada durmuş gösteriyi izliyorlardı. Onların önünde hiç çıplak kalmamıştım, her zaman utangaç ve örtülü olmuştum.

Şu an umurumda bile değildi.

Beni pantolonumdan sıyırıp ıslak amımı okşaması umurumda değildi. Bacaklarımı açtım, onu da kendimle birlikte sürükledim, böylece bir ağaç gövdesine yaslanabildim, parmaklarını derinliklerime daldırdığında inledim.

"Sana ihtiyacım var Weston," diye inledim, elimi onun sert boyu boyunca kaydırarak. "Becer beni. Sertçe sik beni."

Parmaklarını ezecek kadar ıslanmıştım; onun için damlıyordum. Başparmağı klitorisimin etrafında daireler çizdi ve sonra beni dizlerimin üzerine iterek hızla sikini bana yedirdi. Açgözlülükle emdim, dilimi tepesinde gezdirdim ve taşakları çeneme çarpana kadar hepsini derinlere aldım. Onu tekrar tekrar derinlemesine emmeden önce çekerken yanaklarımı emerek oydum.

"Yavaş gidebilmem için bu işin çabuk bitmesi gerekiyor," diye mırıldandı, bana bakarken büyük bir yumrukla saçlarını tutuyordu.

Bir nedene ihtiyacım yoktu. Tadı şeker gibiydi ve lezzetli bir günah gibi hissettiriyordu.

Başım sikinin üzerinde sallanırken o yakışıklı yüzü izledim. Bakışları ağır ve hınzırdı, göz bebekleri ham bir ihtiyaçla büyümüştü. Bir elimle gömleğinin içine girdim ve parmaklarımı dalgalı kaslarının üzerinde gezdirdim.

Beni bıraktı ve tişörtünü çekerek çıkardı, güneş ışığına bulanmış o mükemmel kesimli gövdesini ortaya çıkardı.

Yüzümü sikerken sikinin üzerinde inledim, hareketleri daha da hızlandı.

"Boşalacağım," diye uyardı. Sonra gerildi, homurdanarak serbest bırak.

Hepsini emdim. Tadı ve verdiği his bu kadar iyiyken başka birine oral seks yapmaya asla katlanamazdım.

Beni ayağa kaldırdı, ayağa kalkarken üzerimdeki diğer giysileri de çıkardı.

"Benim," diye homurdandı beni kaldırıp bacaklarımı beline sararken. İçimdeki yaratık onun bu sözlerini duyunca zaferle kıvrandı. Beni ağaca yasladı, sikinin başını açıklığıma sürttü ve sonra durdu. Gözlerimin içine baktı ve "*Benim*" diye homurdandı, sonra kalçalarını iterek tek bir hareketle içimi doldurdu.

Hayvanı içinde hareket ediyordu. Onu hissettim, sanki yüzeye çıkıyordu. Benim hayvanım da tam oradaydı; onun içimde esnemeye devam ettiğini hissedebiliyordum, nefes almak kadar doğaldı.

"Onu hissediyorum," dedim heyecanla. "Onu hissediyorum Weston. Bende sihir var!"

"Sende çok fazla sihir var bebeğim," diye mırıldandı, içime oturmuş, kendini orada tutuyordu. "Bunu senden bu kadar uzun süre saklamak zorunda kaldığım için nefret ediyorum."

"*Bunun bedelini ödeyecekler,*" dedi içimdeki ses uğursuzca ve ondan ve kurdundan bahsettiğini anladım. "*Ama sonra. Şu anda eşimle bağlantı kurmam gerekiyor.*"

Eş terimini kullandığında içimden yüzümü buruşturdum. Bu çok garipti. Belli ki bazı şeyler hakkında yanlış fikirlere kapılmıştı.

Bununla daha sonra da ilgilenebiliriz.

İki hayvan içimizde sinsice dolaşırken onun öpücüğünün içine düştüm. Bir bütünün iki yarısı gibi hissediyordum. Çekildi ve sonra tekrar itti, vücudu benimkine o kadar mükemmel, o kadar erotik bir şekilde uyuyordu ki.

"Kendine dokun," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. "Ben seni becerirken klitorisinle oyna."

Aramıza uzandım, başımın arkaya düşmesine izin verdim ve gözlerimi kapattım.

"Adamlarını göndermelisin," dedim, bir sonraki hamlesinden nefesim kesilmişti. "Bu onlar için garip olmalı."

"*Benim* olanı becerirken beni izlemelerini istiyorum." Ses tonu sahiplenici ve şiddetliydi ve hayvanım zevkle tadını çıkarırken etimde lezzetli tüylerim diken diken oldu.

Onun hareketlerine göre kalçalarımı döndürerek, klitorisimi çalıştırarak hızlı bir şekilde inşa ettim.

"Mmm, evet, Weston," dedim düğümünün bana değdiğini hissettiğimde. Beni kilitlemesi için zamanımız yoktu ve bunu düşündüğümde muhtemelen inanılmaz derecede utanacaktım, ama bunu istedim. Hayvanımın buna ihtiyacı vardı. Onun hayvanı bunu vermek için çaresizdi, bunu hissedebiliyordum. "Evet, ver onu bana. Bana o büyük düğümü ver, Alfa."

Yaptı, beni ağaca çarptı, sikini kaygan amımın derinliklerine soktu. Kurdu bana doğru uzandı ve benim hayvanım da karşılık verdi, sanki göğüslerimizden birbirlerine doğru uzanıyorlarmış gibi bir his vardı.

"Onları durduramıyorum," dedi nefes nefese kalarak.

Bunu neden istediğini bilmiyordum. Harika hissettiriyordu.

Beni itti. Kaba kabuğu sırtımı çizdi.

Onun ritmiyle çalıştım, öpücüğüyle tükendim. Neden bu kadar doğal hissettiğini merak edecek kadar aklım vardı, sanki vücudu benim için özel olarak inşa edilmişti. Her nasılsa, bu sefer öncekinden farklıydı. Daha iyi, daha çökmüş hissettiriyordu. Sadece çok ... *doğru* hissettirdi.

Weston kendini derinlere çekerek, "Bana bunu ne kadar çok istediğini söyle," diye emretti. "Bana alfanın kalın sikini ne kadar çok istediğini söyle."

"Lütfen, Weston. Alfa," diye inledim, klitorisime masaj yaparken ona doğru eğildim. "Lütfen, sik beni. Beni işaretle."

Aramıza uzandı, benim yerime geçti ve doğru şekilde bükerken masaj yaptı. Dudakları omzumu sıyırdı ve boynuma doğru ilerlerken zevkle titredim. Isırması inlememe ve ona daha da sıkı sarılmama neden oldu. Hayvanlar birbirlerine doğru kabardılar, bizi de kendilerine çektiler, o beni cüssesiyle doldururken birlikte döndüler. Güç ondan bana doğru aktı, sanki aramızda aniden bir yol açılmış ve bizi birbirimize bağlamıştı. Güç daha sonra ona geri aktı, bir veriş ve alış. Bir birleşme.

"Ne ...?" İnanılmaz hisler onunla benim aramda, onun hayvanıyla benimki arasında, hepimizin arasında gidip gelirken ağzım bir karış açık kaldı, soruyu bitiremedim.

Beni sıkıca tuttu, bizi birbirimize kilitledi, sürüsünün önünde tam bir gösteri yaptı. Benim hayvanım tüylerini kabarttı, onunki ise kendini beğenmiş bir gururla doluydu.

Parmağı daha hızlı hareket etti. Sallandım ve döndüm, ağaca yaslandım, tam eşiğinde-

Patlama dudaklarımdan bir çığlık kopardı. Tam arkamdaydı, inliyordu, coşkusu o yoldan akıyor ve benim kafamı on kat daha iyi yapıyordu.

Onun lezzetli bedenine karşı titredim. "Ne oldu? Bu his de ne?"

"*Dört yönlü bir bağ,*" diye cevap verdi hayvanım. Sanki onun kurdunun etrafında dönüyor gibiydi. "*Değişmem gerek. O kurdu hissetmeye ihtiyacım var.*"

"*İğrenç. Hayır. Zaten yapamayız. Yardıma ihtiyacımız var. Bu çok tehlikeli.*"

"Bu içgüdüsel. Korkmuyorum."

"Aleti kelimenin tam anlamıyla hâlâ içimde kilitli. Nasıl yapacağımızı bilsek ve istesek bile şu anda yer değiştiremeyiz. Biraz durabilir miyiz? Dört yönlü bağ nedir?"

Hayvanımın hırıltısını hissedebiliyordum, ki bu bir tür yolculuktu. Ayrıca onun kızgınlığını da hissedebiliyordum. Büyü sahibi olmaya alışmak biraz zaman alacaktı.

"Eşimize bağlıyız," diye cevap verdi ve birden cevabı gerçekten bilip bilmediğinden emin olamadım. Düşüncelerinin ilkel, doğuştan geldiği açıktı. Görünüşe göre eşleşmemizde mantıklı olan ben olacaktım.

Weston beni hâlâ ağaca yaslamıştı ama yüzüme bakabilmek için biraz geriye yaslanmıştı.

"Dört yönlü bağ nedir?" Ona sordum.

"Bu senin kurdunla benim kurdum ve seninle benim aramdaki bir bağlantı. Kurtlar başlattı. Ben durduramadım. Kurtlarımız çok güçlü ve biz de onların anına kapıldık."

"Bekle." Arkama yaslanmaya çalıştım ama ağaç beni engelledi. Bir elimi göğsüne koyarak onu biraz ittim. Bir adım geri attı ve siki içimde zonklamadan önce bana doğru çekildi.

Zevkle inledim. Elimde değildi.

"Bekle," dedim, ben kucağındayken otururken ağır ağır nefes alarak. "Bekle, bekle."

Zonklama şiddetlenirken elimi kaygan alnıma sürttüm. İstemeden ona karşı döndüm, başka bir orgazm zaten inşa ediyordu. Weston ve ben bu hale geldiğimizde asla uzakta olmazlardı.

"Hissettiğim bu şey ..." Onun göğsüyle benimkinin arasını işaret ettim. Az önce yarattığımız o patikadan içeri tedirginlik sızdı. "Bekle, senin gerçek duygularını mı hissediyorum?"

"Evet."

"Ve sen de benimkini hissediyorsun?"

"Evet. Ve hayvanlarımız birbirlerininkini hissediyor."

Şaşkınlıkla başımı salladım. "Ne zaman g e ç e c e k ? Beni serbest bıraktığında mı?"

Tedirginliği daha da arttı. "Öyle değil. Dört yönlü bir bağ kalıcıdır."

ŞApTer 8

AURELIA

I güldü. "Hayır, hayır." Başımı salladım. "Bekle, bekle. Ne?"

"Bu tür bir bağ kalıcıdır. Kurtlar isterse bunu reddetmek neredeyse imkansızdır."

"Kurt olup olmadığımı bile bilmiyoruz."

"Böyle bir bağa, dört yönlü bir bağa sahip olmak için kurt olmanız gerekir."

"Bu çok çılgınca." Bunun bir şaka olduğuna dair bir ipucu bulmak için yüz ifadesine baktım. "Weston, bu delilik. Kalıcı bir bağ kuramayız. I-"

Bir orgazmın içimi parçalaması için gerçekten kötü bir zamanlamaydı ama buna karşı güçsüzdüm. "Mmm, Weston," dedim ona karşı titreyerek. Ben kıvrılırken parmakları kalçalarımın saplandı. Kafamın güzelliği geçtikten sonra düşüncelerimi toparlamam birkaç saniye sürdü.

"Lanet olsun. Hayır, durun. Bu bir tür şaka olmalı. Bunu istemezsin. Bunu kesinlikle istemiyorum. Lanet olsun, ben bir suçluyum! Hapishaneye gidiyorum."

Sakinleşti ve homurdandı: "Zindana gitmeyeceksin." "Nereye gidersem gideyim, yapamayız ..." Parmağımı göğüslerimiz arasında gezdirdim.

"Bunu yapamayız. Hayatımın çok karanlık bir döneminin tam ortasındayım ve bu da bir şey ifade ediyor çünkü-geçmişimi biliyorsun. Perişan olacaksın!"

"Bunu atlatmanıza yardımcı olabilirim. Bu benim görevim..." Çenesi gerildi. "Senin bağ üyen olarak."

"Ama ..." Başımı tekrar salladım ve birinin benimle birlikte gülmeye başlamasını ve bu saçma şakayı paylaşmasını umarak zorla bir kahkaha attım.

"Weston . . ." Ellerimi omuzlarına koydum. "Bunun ne kadar çılgınca olduğunu anlatacak kelime bulamıyorum. Kendini sonsuza dek bana bağlayamazsın. Sen güçlü bir alfasın. Yani, başka insanlarla tanıştığımızda ne olacak? Bu iş nasıl yürüyecek?"

İçime derinlemesine girdi ve ben nefes nefese kaldım. "Başka kimseyle görüşmeyeceksin. Başka kimse sana dokunmayacak. Asla. Sen benimsin." Hırçın hırıltısı geri dönmüştü ve beni rahatsız edici bir coşkuyla titretiyordu. İnledim ve o da beni kendine çekti. Kulağıma sokuldu ve sordu, "Nasıl dönmek istersin, bir atın üzerinde mi yoksa bir arabanın arkasında mı? Seni yakın zamanda bırakacağımı sanmıyorum. Kurtlarımız bağlantı kurmak istiyor."

"Kurtlarımız siktirip gidebilir, kurtlarımızın yapabileceği budur. Ne sikim -" Ona sertçe baktım. "Tek istediğim seni ve lanet kurdunu taşaklarından tekmelemekken şu anda seninle sıkışıp kalmak gerçekten çok garip. Bak ne diyeceğim, ben senin değilim, bana başka biri dokunacak, bu bağa hapsolmayacağım ve ilgilenmem gereken kendi görevlerim var. Büyükanнемin kaplamasını etkisiz hale getirmeliyim."

"Onlar bizim, biz de onların," dedi kurdum. "Onlar bizim eşimiz. Hissetmiyor musun?"

"Bu dünyada daha yenisin ve şimdiden bir karmaşa yarattın. Hayır, onu hissedemiyorum ve daha da önemlisi, onun eşimiz olması imkânsız. Başka zaman açıklarım."

"Sepet olsun." Weston ayağa kalkmadan önce bacaklarımı onun beline doladı. "Hadriel, giysilerimizi topla. Yırtık olan her şey için erzak arabasına git ve yenisini al. Biz arkaya yakın bir yerde olacağız. İnsanları dışarı çıkarın. Aurelia öfkeli orgazmlar yaşayacak ve şimdiden biraz utangaçlaşmaya başladı."

"Merak etme, sevgilim." Hadriel kıyafetlerimizi almak için aceleyle yanımdan geçerken bana göz kırptı. "Hepimiz o yollardan geçtik."

Nova düşünceli bir ifadeyle, "Aslında hiç bu kadar iyi seviştiğimi sanmıyorum," dedi.

"Oh, kesinlikle hayır. Bu kesinlikle harika bir şeydi," diye yanıtladı Hadriel. "Ben sadece insanların önünde sevişmeyi kastetmiştim."

"Kendi adına konuş," dedi biri.

"Öyleydim."

"İçlerinde dört yönlü bağı olan var mı?" Weston beni götürürken sordum.

"Hayır. Bu nadir bir bağ. Ve siz sormadan söyleyeyim, evet, hayvanlarımızın bir bağ kurma ihtimalini biliyordum ama bunu engelleyebileceğimi düşünmüştüm. Bu kadar güçlü olabileceklerini hiç düşünmemiştim. Hazırlıklı değildim. Seninle tanıştığımdan beri bu olasılığı biliyordum ama içinde bulunduğumuz durum ve senin geçmişin göz önüne alındığında anlayamayacağın için bundan bahsetmedim. Yarın kraliyet ailesiyle konuştuktan sonra bu konuyu daha fazla irdeleyeceğim ve umarım her şey daha anlamlı hale gelir."

Hadriel bizim için arabayı açtı ve bir battaniye serdi. Weston beni kucağına oturttu, kollarıyla beni sardı ve sabit tuttu. Şu anda bile, ne kadar sinirli ve hüsrana uğramış olsam da, onun beni saran gücü çok iyi hissettiriyordu. Benim kurdum ve onunki gücü ileri geri akıtmaya devam ediyordu ve her etkileşimde onlardan bir parça gönderilip alınıyormuş gibi hissediyordum.

"Keyfini çıkarın." Hadriel arka kapıyı kapattı ve bizi kendi halimize bırakarak uzaklaştı.

"Bu senin için nasıl olacak?" Karavanımız yola çıkarken sordum.

Weston parmak eklemleriyle çenemin çizgisini takip etti ve sonra başparmağını meme ucumda gezdirmek için elini indirdi.

Elini uzaklaştırdım, bunu yaptığımda bir tutku kıvılcımı hissettim. Sırtışımdan bunu hissettiği anlaşıyordu.

Ondan bir şeyler saklayamamam çok çabuk eskiyecekti.

Elini daha da aşağı indirdi, başparmağını klitorisime değdirirken gözleri yüzümü arıyordu.

"Aramızdaki bu şey benim için her zaman cehennem gibiydi. Hâlâ da öyle," diye mırıldandı, diğer elini kalçamda gezdirdi ve çekti. Bu hareket onun sikini içime doğru kaydırdı. Başparmağı okşadı ve zevk vücuduma yayıldı. Enfes hisler arasında onun sözlerine zar zor odaklanabildim. "Bu da bir süre daha kolay olmayacak. Kraliyet ailesi, bağla bile olsa bana fazla hareket alanı bırakmayacak. Bir yolunu bulmaya niyetliyim. Diğer erkeklerin sana dokunmasını engelleyeceğim. Kurdun seçimini yaptı. Artık benimsin."

Sözleri ve sahiplenici hırıltısıyla içime dolan ham şehvet ürpertisi nefesimin kesilmesine neden oldu.

Kahretsin, bunları duymak neden bu kadar hoşuma gidiyordu? "Ben kimsenin değilim," dedim meydan okurcasına.

Kendini beğenmiş bir sırtışı vardı. "Göreceğiz."

Başparmağı okşamaya devam etti. Araba zıplıyor, bizi itip kakıyor ve lezzetli bir sürtünme yaratıyordu. Zevkin tadını çıkardım ve ona daha sıkı yaslandım. Bazı şeylere karşı koyulamazdı.

"Sihirle ilk günümde bu duruma düştüğüm için gerçekten çok kızgınım," diye homurdandım.

"Bu pozisyonda mı?" diye sordu, meme ucumu emmeden önce yalayabilmek için beni geriye yasladı. "Düzgünce sikilmiş mi demek istiyorsun?"

Gözlerimi devirdim ama onu itmedim. Bunun ne kadar iyi bir his olduğunu hissedebilirdi.

"Beni ölüme mahkûm ettiklerinde ne olacak?" Kalçalarımı yuvarlarken sessizce sordum.

Durdu ve sonra boynumu okşadı, elini arkaya doğru kaydırды ve beni yerimde tuttu. Öne doğru eğildi ve dudaklarını tenimde gezdirdi.

"Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim, Küçük Kurt. İş o noktaya gelirse, seni gizlice götürür ve sonuçlarına katlanırım. Acıya katlanmak zorunda kalmayacağın anlamına geliyorsa, acıyla kendim başa çıkmak bir lütuf olacaktır."

Yaptığım bir şey yüzünden onun suçu üstlenmesine asla izin veremeyecek olsam da, böyle şeyler söylediğinde kızmak zordu.

Gözlerimi kapattım, böylece yol boyunca ya da Everlass tarlalarında çalışan insanları görmeyecektim, ben onun üzerinde dönerken ve orgazmları geldikçe aldım. Şu an için yapabileceğim başka bir şey yoktu. Geleceğimle, şatodaki kabulümle, zamanı geldiğinde ilgilenecektim.

"GERÇEKTEN YÜRÜYEBİLİRDİM," dedim kollarım Weston'ın ortasına dolanmış, yanağım omzuna yaslanmış, tamamen giyinmiş ve atının üzerinde arkasında otururken.

"Muhtemelen yürümeliydin. Ya da en azından arabada kalmalıydın." Ormanın içinden geçerken yoldaki trafiğe aldırmadan yan tarafa baktı. İnsanlar onun geçişini sevgi ve saygıyla izliyordu; bu yüzlerindeki gülümsemeden ya da gözlerindeki yıldızlardan anlaşılıyordu. Burada önemli biri olduğu açıktı.

Bu yol bir çeşit ana yol olmalıydı. İki arabanın geçebileceği kadar geniş ve bu noktadan hiçbirini göremediğim kasabalar veya şehirler arasında seyahat ettiğini düşündürecek kadar insan hareket ediyordu. Buradan çıkan, bazılarında işaretler olan, bazılarında ise sadece tek bir toprak şeritten oluşan başka yollardan da geçtik.

Weston, "Senin bu şekilde içeri alınman suları bulandıracak," diye mırıldandı.

Buna neden izin verdiğini sormadım. Cevabı biliyordum: hayvanlarımız bu yakınlığı arzuluyordu ve onları reddetmek neredeyse fiziksel olarak acı vericiydi. Daha güçlü olan ben olmalıydım ve durumumun iyiliği için mesafeyi zorlamalıydım, ama dürüst olmak gerekirse, bunu yapmak istemedim. Yani, işte buradaydık.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, görüşüm yavaşça değişirken, büyü öncesine göre çok daha ayrıntılı ve canlı olsa da normalden garip bir aydınlığa dönüşürken - karanlıkta görebiliyordum ama yeşil tonları olan mavilerin tonlarında.

Omuz silktim çünkü buna nasıl cevap vereceğimi gerçekten bilmiyordum. İyi hissediyordum. Normal. Gücüm vardı ve bunu biliyordum. Neredeyse kesinlikle eskisinden daha hızlı ve muhtemelen daha güçlüydüm ama elimde herhangi bir kanıt yoktu. Weston'ın kurdunun yakınlığının tadını çıkarırken içimde hayvanımın titreştiğini, rahatlatıcı bir tür uğultu olduğunu hissettim, ama bunun dışında sadece ... kendim gibi hissettim.

"Kurdunla nasıl gidiyor?" diye sordu ve kendimi, onun bir kurt olduğundan bu kadar emin olmasını sağlayan bu dört yönlü bağ hakkında daha fazla şey bilmeyi dilerken buldum.

"Biraz inatçı görünüyor."

"Daha güçlü hayvanlar olma eğilimindedir. Bir kurt bir sürüye yerleştiğinde, genellikle sakinleşir."

"Ve ben bunu yapabilecek miyim? Bir sürüye yerleşebilecek miyim? En azından bir süreliğine, belki de ejderhalar kaderime karar verene kadar."

Gücü nabız gibi atıyor ve kurdu volta atmaya eşdeğer bir hareket yapıyordu. Bunu hissedebilmem büyük bir yolculuktu! Bunun ne anlama geldiğini biliyordum!

"Lütfen bundan bahsetmeyi kes," diye mırıldandı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım yanından geçtiğimiz insanları izlerken. Çoğu ince kumaşlardan iyi yapılmış giysiler giyyordu. Soylular olabilir mi? Ya da bu krallığın emrinde para vardı ve insanlar bu sayede refah içinde yaşıyordu. Bu küçük, gözden irak köye bile iyi bakılmış görünüyordu: iyi beslenmiş, iyi giyinmiş, herkes bakımlı. İşgal ettiklerinde benim köyüm fakir ve perişan görünmüş olmalı. Biz kesinlikle bu güzelliklerin hiçbirine sahip değildik.

"Sorunuza cevap olarak, bilmiyorum." Yoldan geçen bir kadına baktı, muhteşem bir elbisesi ve uzun, dalgalı saçları olan güzel bir kadındı. Kadın ona el salladı, yüzü sevinçle aydınlanmıştı. Onu tanıdığı belliydi. Tahmin etmem gerekirse, çok yakından.

Rahatsız edici bir gerginlik göğsümü sıktı. Kurdum içimde kıvrıldı, dişlerini gösterdi.

Başka tarafa baktım. *Mantığını koru, mantığını koru*, dedim içimden. Onun özel hayatının benimle hiçbir ilgisi yoktu. O artık evindeydi; hayvanlarımızın ne yaptığına bakmaksızın hayatına devam etmeliydi.

Elini uyluğuma götürdü ve destekleyici bir şekilde ovuşturdu. Aramızdaki bağ sayesinde kıskançlığımı hissetmişti ve bana teselli veriyordu. Kalbim kabardı ve kollarımı ona biraz daha doladım. Bu küçük bir jestti ama tüm bu ilkel dürtüleri çözene kadar hoş karşılanmıştı.

"Bir sürüye katılmamın ne gibi zorlukları olabilir?" Başka bir kadının ışıldadığını görünce sordum. Bu daha umutlu görünüyordu. Tahminimce onu iyi tanımıyordu ama tanımak istiyordu. Alnımı sırtının ortasına dayadım ve gözlerimi kapattım. Muhtemelen Hadriel ile gezintiye çıkma vakti gelmişti.

"Senin gücün ve aramızdaki bağ. Çoğu kurda kolayca hükmedebilirim. Hizaya girerler. Seninki . . ."

"Bana kolayca hükmedebilirsin."

"Fiziksel olarak evet." Dördümüzün arasındaki bağdan bir arzu dalgası yükseldi. Weston elimi tuttu ve gömleğinin altından geçirdi, avucum onun sıcak tenindeydi. Dalgınca kaslarını izlemeye başladım, gözlerim hâlâ kapalıydı, böylece kimsenin ona bir sonraki yemeği gibi baktığını görmeyecektim. "Sihirli bir şekilde, muhtemelen değil. Daha önce hiç alfa çifti duymadım-" Yutkundu. "Dört yönlü bir bağı paylaşan. Dürüst olmak gerekirse nasıl işlediğini bilmiyorum ve sürünün güvenliğini tehlikeye atmana izin veremem."

"Bunu asla yapmam," dedim öfkeyle. "Kendi çıkarlarım için başkalarının güvenliğini asla tehlikeye atmam." Durakladım. "Uyuşturucu meselesi dışında tabii ki." İçimi çektim ve yanağımı onun sırtına yaslamak için başımı çevirdim. "Karakterimde kara bir leke gibi bir şey bu."

"Büyükannemin ilavesi insanlara zarar veriyor, sizin ürününüze değil." Alay ettim. "Aynı fikirde olmadığımızı kabul ediyoruz."

"Bu konuda aynı fikirde olmamayı göze alamayız Aurelia. Ejderhaların gazabından kaçmak istiyorsan, insanlara zarar verdiğin hikayesine sahip çıkamazsın."

"Kusura bakma Alfa ama bu senin hayatın değil. Bunun seni şimdi etkileyeceğini biliyorum ama sen ve hayvanın hepimizi bir bağın içine itmeden önce bunu gerçekten düşünmeliydiniz. Sürünü de düşünmeliydin. Ne olursa olsun yolculuğuma devam edeceğim. Olanları hafife almayacağım-"

Hayal kırıklığı içinde ensesine bakmak için gözlerimi açmıştım ki, görüş alanımın dışında pembe bir ışık parladı. Ne daha açık bir mavi, ne daha ağır bir yeşil, ama pembe!

"Aman Tanrım!" Yolda şaşkınlıkla bana bakan insanları görmezden gelerek odağımı sağa çevirdim. Ağaçların ötesinde küçük bir alana yayılan ve yeni gece görüşümün tuhaf mavisinde tam olarak seçemediğim daha uzun bitkilerin arasına yerleşen pembe kabarıklık arttı. "Aman-"

Atın sırtından atladım ve Weston'ın dönüp beni yakalama girişiminden kolayca kurtuldum. At homurdandı ve tekmeledi, toynağı neredeyse yan tarafımı kesiyordu. Etrafından, insanların arasından, at arabası çeken bir eşeğin önünden geçtim ve neredeyse çalıların arasına daldım. Pembe parıltı şişmeye devam etti, ben ona yaklaştıkça hem boyutu hem de gücü arttı.

Kalbim güm güm atıyordu ve sırtışımanın çılgınca olduğunu biliyordum ama elimde değildi. Bitkilerin arasından geçtim - kahretsin, her yerde Everlass yetişiyordu - ve sonra söz konusu çiçeğe geldiğimde yavaşladım. Işık kabarması bir kreşendoya ulaştı, görüşümdeki mavi tonları içinde pembe çok güzeldi, görüntü yumuşak ve dingindi.

Weston ayağını bastığı yere dikkat etmeye çalışarak arkamdan yaklaştı ve koluma uzandı. Ay Ateşi Zambağı'nın etrafından dolaşarak onu kolayca atlattım.

"Buradan geçemezsin," dedi bana, takip etmeye çalışarak. "Bitkileri mahvedeceksin."

"Cidden, Everlass bir ot gibi. Burada çok yaygın. Böyle giderse tüm ormanı boğacak. Ama bu çiçek. Bunun ne olduğunu biliyor musun?" Onu işaret ettim. "Bu, ürünümü başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar geliştirdi. Sadece bir yaprağı bile etkisini artırdı. Sadece *bir tanesi*! Başka şekillerde de faydalı olmalı ama bulması hep çok zor oldu." Zihnim yarışıyordu. "Acaba bu yüzden mi ona Ay Ateşi Zambağı deniyor - diğer her şey maviler ve yeşiller olsa bile pembeyi görüş alanımızda tutuyor." Heyecandan neredeyse çılgık atacaktım. "Bu şekilde bulmak çok daha kolay olacak."

"Everlass'ı çiğnemeyi bırakmalısın. Ejderhalar bitkilerini mahveden insanlardan pek hoşlanmazlar."

"Hayır, yapmamız gereken şey ..." Etrafıma bakınırken yüzümü buruşturdum. "Onu gerçekten yanımızda götürmeliyiz. Kökleriyle yani. Onu yeniden evlendirmek istiyorum. Onu burada bırakıp ejderhaların gelip ezmesini ya da otlarını istila ettiğini düşünerek koparmasını istemiyorum."

Karardığında daha yakından bakmak için eğildim. Üzerinde hiçbir şey yoktu ve Everlass'ın arasındaki patıkaya benzeyen bir yerde büyümüştü. Ulaşması kolaydı.

"Sadece bir küreğe ihtiyacım var. Kovamız yoksa arabada tutabilirim." Weston'a baktım ve beni boş bir ifadeyle izlediğini gördüm. Yine de aramızdaki bağdan bir sıcaklık geçti. Mizah. "Ne?"

Başını iki yana salladı. "Esir olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet, ama cidden, kraliçeniz bu bitkiyi isteyecek. Hakkında kitaplarda neredeyse hiçbir şey yazmıyor. Bu çiçek bir hayalet. Ve bakın, işte burada, ejder otlarının arasında büyüyor!"

Şimdi yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Büyükannenin uyuşturucuları kimin umurunda? Bu ağızla kendini öldürteceksin. Böyle demeye devam edemezsin." Başını salladı, çantasına dönüp seslendi: "Bir kürek ve bir kova getir. Ödül olarak bir bitki alıyoruz."

Dante'nin atından inmesini ve sürü üyesinin arabaları karıştırarak bulduğu eşyaları bize getirmesini bekledik.

Weston beni Everlass'ın hemen dışındaki "güvenli bir alana" dikkatlice götürürken, "Yaprakları çalışma kulübenizden aldım," dedi. "Eğer hâlâ iyilerse, onları alacaksın."

Nefesim kesildi. "Sen mi yaptın? Neden? Analiz etmek için mi?"

"Çoğunlukla, evet, ama aynı zamanda güzel oldukları için. Bu noktada hala iyi olup olmadıklarından emin değilim."

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Hiç bu kadar uzun süre bekletmemiştim. Ama bu şekilde gerçek bir bitkimiz olacak. Yeniden evlendirmenin iyi gittiğini ve onu büyütebileceğimi varsayıyorum."

"Bunu yapabilecek biri varsa o da sarayın bahçe bekçileridir. Çiçeklerinizi gördüm. Bu işi onlara devretmelisiniz."

Yüzünde belli etmiyordu ama mizahını hissedebiliyordum. Gözlerimi ona diktim ve beni daha yakına çekmek için elini kalçama attığında güldüm.

"Tamam, doğru, bir şeyler yetiştirmekte pek iyi değilim. Bu da açıkta büyümeyi sevmiyor. Acaba mutlu olması için etrafına başka bitkiler mi koysam diye düşünüyorum."

"Hiçbir fikrim yok. Bütün bunlar beni aşar. Bundan kraliçeye bahsedebilirsiniz."

"Ben bir esirim, unuttun mu? Benimle bitkiler hakkında konuşmak isteyeceğinden şüpheliyim."

"Tam tersine. Konuşmak isteyeceği ana konulardan biri bu olacak."

ŞApTer 9

AURELIA

W ece çöktükten sonra ağaçların arasından geçerek sarayın girişine doğru yola koyuldular. Dante ve Sixten

Ay Ateşi Zambağı'nı dikkatle bir kovaya doldurdular ve bir kenara koymadan önce uzun bir süre şaşkınlıkla ona baktılar. Hayatlarında bir ya da iki kez karşılaşmış olsalar bile, daha önce hiç böyle bir şey görmemişlerdi. Muhtemelen fark etmemişlerdi. Görmezden gelmek kolaydı.

Weston'ın atı ormandan çıkıp saray arazisine girdiğinde büyük ve heybetli bir kale görüldü. İçeriden aydınlatılmıştı ve her iki tarafa doğru inanılmaz bir mesafe uzanıyordu. Etrafını saran çimler o kadar bakımlıydı ki gürlükleri geceleri bile belli oluyordu. Kuleler gökyüzüne uzanıyor ve devasa ejderhalar daire çiziyordu, biri ağzını açıp karanlığa ateş püskürtüyordu. Kemerler, geniş merdivenlerle inilen büyük bir girişin üzerinde kıvrılıyordu.

Kabul ediyorum, gördüğüm ilk kaleydi ama yine de olağanüstü, görkemli ve asildi.

Gerginlik ağızındaki sözcükleri kuruttu, heybetli yapı korkutucuydu, etrafımda dönen ejderhalar daha da korkutucuydu. Birdenbire buranın benim için doğru yer olduğundan hiç emin olamadım, özellikle de bir mahkûm olarak.

Weston adamlarını her yöne yönlendirdi; bazıları erzakları almaya, bazıları atları almaya, bazıları da onu kaleye kadar takip etmeye. Önce beni indirdi ve atı bana bakmak için başını eğdi. Muhtemelen benimle işi bittiği için mutluydu.

Weston sonra atladı ve yanımda durarak herkesin onun emirlerini yerine getirmesini izledi. Everlass'ın yanında yaptığı gibi elini kalçama atmak için uzandı ama yarı yolda durdu, vücudu gerilmişti, duyguları karmakarışık.

"Sorun değil. Ben bir tutsağım, unuttun mu?" Bir adım uzaklaşarak usulca söyledim. Kurdum mesafeden homurdandı. "şu andan itibaren artık seyahat etmiyoruz. Sen hayatına geri dnmelisin, ben de yeni bir normal bulmalıyım. İşe koyulma zamanı."

Benim yanıma geldi, yüzüme baktı ve gözlerimin içine bakmak için eğildi. "Sen şu anda bir tutsaksın. Yeni normal hayatın, ben onu ayarlar ayarlamaz benim hayatıma yerleşecek. Sen benimsin, bunu unutma."

Arzunun rpertisine rağmen, kurdunun onu biraz fazla zorladığını düşünmeden edemiyordum. İnsanların çiftte mantıklı olanlar olması gerekiyordu ve o bunu başaramıyordu. Yine de yorum yapmadım. Kurdu hüsran içinde volta atarken bir faydası olmazdı.

"En iyi şekilde davranacaksın," diye devam etti. "Ejderhalara sizi cezalandırmaları için herhangi bir sebep vermeyin, anladınız mı? İçinize bakın ve sadece doğrudan sorulara cevap verin. Onlar meydan okumaya eğilimli, huysuz bir şekil değiştiren türüdür. Karşılık vermeyin."

"Tamam."

Bakişlarımı uzun bir an boyunca tuttu, ham yoğunluk tenimi karıncalandırdı.

"Tamam," diye tekrarladım. Bu çok abartılıydı. Hangi köyden geldiğimi unutmuş muydu? Cezadan kaçınmak için başımızı ne eğmekte hepimiz çok iyiydik. Orada bunu hak etmemiştim. Burada hak ettim. Aradaki farkı biliyordum. Akışına bırakmanın çok daha kolay olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Yardıma ihtiyacınız olursa, benimle iletişime geçin. Birine beni getirmesini söyle, anlaşıldı mı? *Herhangi biri* size meydan okursa, hemen teslim olun ve beni getirecek birini bulun. atışmaya girme."

"Tamam dedim," diye cevap verdim, kurdum "*Hiç şansın yok,*" dedi. "*Nasıl dvşeceğimizi bilmiyoruz,*" dedim ona.

"*Tüm anılarına erişebildiğimi biliyorsun, değil mi? Senin bildiklerini ben de biliyorum. Açıkça unuttuğun şeyleri ise unutmadım. Henüz bıçak eğitimi almamışken Alexander'ın kurduna bıçak çektin. şimdi daha hızlı, daha güçlü ve daha iyi olacaksın. Biri meydan okursa, elimizde ne varsa onu bıaklarınız ve bunu kalıcı hale getiririz. Biz boyun eğmeyiz. Bu iş burada biter.*"

Weston'ın kaşları çatıldı ve kurdunun gururla vızıldadığını hissedebiliyordum. "Gerçekten deneyeceğim," dedim özür dileyen bir omuz silkmeye.

Weston'ın iç çekiş i zorlukla algılanabiliyordu. "Kraliyet ailesiyle konuşmam gerekiyor ve eminim sizi sorgulamak isteyeceklerdir. Sorgulama neredeyse kesin olarak yarın olacak. Ondan sonra ve ondan önce... bundan sonra ne olacaksa, sana vites de ğ iştirme konusunda yol gösterece ğ im. Lütfen kendi güvenli ğ iniz için o zamana kadar bekleyin."

Kaş larımı kaldırdım ve kafamın içindeki sesin cevap vermesini bekledim.

"Bana söz ver," diye hırladı Weston ve ben onun benimle konuşmadı ğ ını biliyordum.

"İyi," diye mırıldandı kurdum. Baş ımı salladım.

Baş ıyla bana karş ılık verdi ve sonra geri çekildi. "Hadriel, onu ..." Durdu.

"Kule olarak bilinen sevimli küçük vahaya ne dersin?" Hadriel bir anda yanımdaydı ve ondan yayılan garip bir sıcaklık hissedebiliyordum. "Esir oldu ğ unu kanıtlamak için onu içeri kilitleyebiliriz ama en azından rahat olur. Tüm bunları düzelttikten sonra, daha az ciddi bir şey bulabiliriz."

Weston sertçe baş ını salladı. Yüzünü buruşturdu ve herkes muhtemelen ahırlara giden bir tür yoldan ayrılırken o da şatoya do ğ ru yürüdü.

"Peki ya benim çiçe ğ im?" Henüz bir adım bile atmamış ken sordum.

"Ben ... " Hadriel etrafına bakındı. "Kontrol edece ğ im ve bahçelere gitti ğ inden emin olaca ğ ım. Dikmeden önce seni beklemelerini söylerim, nasıl olur? Sana güzel kitaplar ve baş ka sıkıcı şeyler alı rız, sen de onlar için en iyi ortamın hangisi oldu ğ unu öğrenirsin."

Baş ımı salladım. Muhtemelen en iyi seçene ğ im buydu.

"Tamam o zaman." Hadriel bana göz kırptı ve kolunu benim koluma dolayarak beni giriş e do ğ ru yönlendirdi. "Bu harika bir şey. En son o kulede biriyle ilgilenmek zorunda kaldı ğ ımda beni bıçaklayacak ya da bir şekilde canımı yakacak diye endişelenmiş tim. Sen çok daha medenisin."

"Kurdumun aynı fikirde olaca ğ ını sanmıyorum."

"Oh, o iyi. Dönüş tüğ ümüz hayvanların hepsi çok ilkel oluyor. Kurdun insan dünyasına alış ması ve insanın da daha ilkel duygu ve hislere alış ması bir saniye sürer. Genellikle ergenlik ça ğ ına girdi ğ imizde, tüm hormonlar ve ç ılgınlıklarla birlikte bununla mücadele etmek zorunda kalırız. Siz muhtemelen çok daha kolay bir zaman geçireceksiniz. İşte geldik."

İki adama büyük ön kapıyı açmalarını işaret etti ve içeriye bakarken küçük bir "Oha" dememe engel olamadım. Büyük fuaye

göklere yükselen devasa tavanları vardı ve ana katın ortasına geniş, geniş bir merdivenle iniliyordu. Taş ve kristal her yerde parıldıyor ve ışıldıyordu. Muhteşem ve çökmüş bir yerdi ve benim buraya ait olmamın imkânı yoktu.

Kapıdan geri çıkmaya çalıştım. "Hizmetçilerin girişi ya da almam gereken bir şey var mı?"

Kahverengi kıyafetlerimi çekiştiren ellerimi tokatlayarak uzaklaştırdı. "Saçmalama. Çok uzun zaman önce değil, insanlar üzerlerinde kocaman mor siklerle dolaşıyorlardı. Her yerde sikler ve vadge. Senin sıkıcı ve *şık* kıyafetlerin kimsenin gözüne batmayacaktır. Hadi, bu taraftan."

"Bunda *şık* bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Öyleymiş gibi yapmak eğlenceli. Hadi ama."

Hizmetkârların hepsi benzer bir kıyafet giymişti; yüksek yakalı, kırmızı ve altın rengi bir gömlek, siyah pantolon ve siyah ayakkabılar. Acele etmediler ama oyalanmadılar da, çoğu dünyanın en önemli insanlarıymış gibi dimdik yürüyordu.

Koridorda merdivenlere doğru ilerlerken biri, "Hadriel, dönmüşsün," dedi. Saçı sakalı birbirine karışmış, sinsi bir tipti. "Senin küçük hıyarını özledik burada. Gülünecek kimsemiz yoktu."

"Hakkımda neler söylediğini duydum, Liron." Hadriel parmağını diğer adama doğru salladı. "Aletini hangi deliğe sokması gerektiğini bilmeyen bir adam için akıllıca değil. İnsanlar sana gülmüyor çünkü geldiğin için inlemekle meşguller. Katıldığın her partiyi mahvediyorsun."

"Tiftik ye."

"Mantar yala."

Karşılıklı konuşmalar sırasında gözlerimin açıldığını hissedebiliyordum; yüksek sesle, alenen ve açıkça düşmanca ama aşırı tehditkâr bir şekilde değil. Bu tür davranışlar Hadriel'in her zaman anlattığı türden hikâyelerle son derece iyi örtüşüyordu.

Liron beni fark ettiğinde durdu, bakakaldı. "Bu kim?"

Onlarla her ne oluyorsa içine çekilmek istemediğim için geri çekildim. Ben kesinlikle bu seviyede değildim. Hikâyeleri dinler ve gülerdim, ama onlarla etkileşime girecek kadar bile rahat değildim.

"Sen hiç merak etme," diye cevap verdi Hadriel. "Ve bir saniyeliğine bile olsa senin yaklaşımlarını takdir edeceğini düşünme. O alındı."

"Kim tarafından? Sen mi?"

"Nonya
tarafından."

"Nonya kim?"

"Nonya lanet iş, ahmak. Yoluna git. Buralarda tozunu alabileceğin bir dizi taş top olmalı." Hadriel bana ilk birkaç merdiveni çıkmamda rehberlik etti.

"Merhaba güzel bayan," diye seslendi Liron arkamızdan. "Eğer gerçekten iyi vakit geçirmek istiyorsanız bize haber verin, o salağın eğlence dediği şeyi değil."

Hadriel, "Mısır döşeyen kadınların kralı söylüyor bunu," diye karşılık verdi. "Hepimize bir iyilik yap ve merdivenlerden aşağı düş."

"Önce sen," dedi Liron.

Ağzımı hızla kapatmadan önce bir kahkaha attım.

"Ona aldırmayın." İkinci katın sahanlığına ulaştık ve bir sonraki merdivenleri çıkmaya devam ettik. "Lanet günlerinden kalma. Tam bir felaket. Sulu boya penis resimleri yaptığım için beni resim dersinden atmıştı. Gerçekten en kötüsü. Eğer ormanda bir seks partisi yaparsak, ona haber vermemeye çok dikkat etmeliyiz, yoksa elinde sikle gelir ve onunla ne yapacağını bilemez. Bu salağın ürememesine şaşmamalı."

Kurdum, "*Anlattığı hikâyeler bu takasın hakkını vermiyor,*" dedi ve ben de aynı fikirde olamayacak kadar şaşkındım.

"Grup faaliyetlerinden bahsetmişken, bir ile on arasında bir ölçekte, seyircilerin önünde betaya çaktığın için ne kadar utanıyorsun?" Hadriel bir sonraki merdivenleri çıkarken sordu.

Yüzümü buruşturdum. "Aslında bunu hiç düşünmemiştim."

"Güzel. Yapma. Delicesine sıcaktı. Demek artık dört yönlü bir bağınız var, ha? Bu oldu mu?"

Kolunu sıkıca kavradım, bu konuda yoğun bir merak içindeydim ve bana cevap vermesini umuyordum. "Evet. Neden bu kadar nadir?"

"Sana söylemedi mi?"

"Anlamayacağımı söyledi. Bu da benden sakladığı başka bir şey mi?"

Hadriel son merdiveni de ağır adımlarla çıktı ve uzun bir koridordan aşağı inmeye başladı. "Anlayamayacağın doğru. Sanırım bu onu senden daha çok etkiliyor, bu yüzden belki de onu biraz rahat bırakmalısın. Artık kurdun ortaya çıktığına göre -ya da en azından bastırılmadığına göre- muhtemelen açıklaması daha kolay olacaktır."

Orta yaşlı bir kadın bize doğru gelirken kaşlarımı çatmıştım. Saçları kısa gri bir bob şeklinde kesilmişti ve beni görünce bana doğru yöneldi.

ta ki önümde durana kadar.

"Hadriel, tekrar hoş geldin. Haber var mı?" Kaşlarını kaldırdı, açıkça beni soruyordu.

"Lena, Aurelia ile tanış. Büyükanne'nin uyuşturucu çetesiyle ilgili olarak yakaladığımız kişi ama aslında yakalamamız gereken kişi o değil."

Tartışmamak için dudaklarımı içe doğru kıvırdım. Şu anda bunun bir faydası olmazdı.

"Karışık bir durum," dedi. "Her neyse, o özel bir tür mahkum. Beta'nın adamları daha iyi açıklayabilir. Zindanlarda kalmayacak. Şimdilik onu kuleye götüreceğim ve kilit altına alacağım. Yemeğe ve banyoya ihtiyacı olacak. İkisini de organize edebilirim."

Lena tek kaşını kaldırdı. "Uşak rolünü tekrar mı oynuyorsun?"

"Hayır, tutsakla ilgilenme rolü. Durum kraliçenin o odadaykenki haline çok benziyor ama çok daha istekli bir partnerle." Bir an etrafına bakındı ve sonra ona doğru eğilerek ağzının kenarından konuştu. "Ve hanımefendi, bu adam düğümünü tutabiliyor. Vay anasını!" Arkasına yaslanıp yüzünü yelpazeledi. "Bu sonuncunun zamanını ayarladık. Dört yönlü bağ, orgazmdan iki saat sonra."

Gözleri beni içine çekmeden önce biraz genişledi, önce (aniden kıpkırmızı olan) yüzümü, sonra da kıyafetlerimi fark etti. Değerlendirmesinden kaçmaya çalıştım.

Sonunda bana "Uyuşturucuyu sen mi yaratıyorsun?" diye sordu.

Hadriel elini onun omzuna koydu. "Karmaşık bir durum, inan bana. Bu çok büyük bir şey. Daha sonra açıklayacağım. Yorgunum, açım ve çok güzel parlayan bir çiçekle ilgilenmem gerekiyor. Oh, ve Everlass'tan nasıl bahsettiğine asla inanamayacaksınız! Neredeyse ölüyordum."

Kolunu okşadı ve sonra beni onun etrafına yönlendirdi, her ne kadar bitirmediği belli olsa da.

"O baş hizmetçi," dedi bana. "Bahsettiğim o büyük mor dildoyla sürekli etrafta dolaşan oydu. Sevişmeye bayılır."

Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve sormayı da düşünmüyordum. Bu tür gevşek alışverişlerden son derece rahatsız olmamak için zor bir zaman geçiriyordum. Yoldaki sürü hiç bu kadar dışa dönük olmamıştı.

"İşte başlıyoruz." Beni dar bir merdivenden yukarı çıkardı. "Ah, anılar. Bu sefer ayığım ama. Büyük bir değişiklik var. Belki bu gece bunu düzeltirim."

En üstte, bu kattaki tek oda olan yalnız bir kapıya ulaştı. Burası gerçek bir kuleydi.

Kapıyı açıp odaya girdiğinde, "Bunu bir peri masalına dönüştürecek kadar uzun saçlarım yok," diye mırıldandım.

"Peri masalları kaybedenler içindir." Hadriel uzak taraftaki pencerelere geçti ve perdeleri iterek açtı. "Aslında manzara çok güzel. Ana kraliçenin bahçesi tam altımızda. Bu kralın annesi. Restore edilmesine yardım ettim. Muhteşem bir yer. Araziyi ve ahşabı görebiliyorsunuz, harika. Yarın sabah kütüphaneye bir gezi yapacağız. Şimdi, burada-" Arka taraftaki bir kapı aralığında durakladı. "Sorun nedir?"

Hâlâ odanın girişinde duruyordum, çok büyük ve abartılı mobilyalara bakarken çenem durmuştu. Evimin ön odasının üç katı büyüklüğündeydi ve içinde kocaman, pelüş bir yatak, dev bir gardırop ve birkaç sandık vardı.

"Kimin bu kadar eşyaya ihtiyacı var ki?" Hiçbir şeye dokunmak istemediğim için sordum. "Bu güzel yer için fazla kirliyim."

"Tatlım." Hadriel ellerini kavuşturdu ve başını öne eğdi. "Kulübene sevdiğini biliyorum ama burası bir bok çukuruna benziyor. Senin hapsedildiğin gerçek bir kuledemiz. Bu mobilyalar kral gençken buraya konmuş. Çok eski. Tuvalet bile yenilenmemiş. Hiçbir şeyi kirletme konusunda endişelenme. Şimdi, sana banyo yaptırmamız lazım. Senden sızan beta kokusunu alabiliyorum. Bu kurt bir güç atıcısı, tanrılar yardımcın olsun. O kadar dölle bir vadiyi sular altında bırakabilir."

Yüzümün tekrar ısındığını hissettim. Haklıydı: Ortak doruklarımız iç uyluğumdan aşağı akıyordu, bu his Weston'ın içime ne kadar çok şey koyduğunu ve o arabada ona karşı sallanırken orada tuttuğunu hatırlatıyordu.

"En azından artık musluklarımız var, bu da bir şeydir," diye mırıldandı Hadriel, arkamdan bir kadın merdivenlerden çıkarken. Ben hâlâ odaya girmemişim.

Kıvırcık sarı saçları ve parlak mavi gözleri vardı ve yirmili yaşlarının sonunda, belki de otuzlu yaşlarının başında görünüyordu. Evin geri kalanıyla aynı tarzda bordo bir üst ve siyah bir pantolon giymişti. Farklı renklerin neyi ifade ettiğini merak ettim.

Yoldan çekildim ve tereddüt etti, beline sarılı bir kemerden kırbaç gibi görünen bir şeyi yavaşça çıkardı.

"Hadriel," diye seslendim duvara yaslanarak. "Burada kırbaçlı bir kadın var. Kolayca ürküyor gibi görünüyor. Herhangi bir münakaşaya girmemem gerekiyor."

Kadın durdu ve boştaki elini kaldırdı. "Kırbaç kullanmamayı tercih ederim."

"Bu ikimiz için de geçerli. Onlardan pek hoşlanmıyorum."

"Hayır mı?" Kancayı açmaya devam etmekte tereddüt etti. "Acıdan hoşlanmıyorsun, ha?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır... gerçekten, hayır."

"Hmm." Başını salladı. "Yazık. Sen çok güzelsin. Minyon ve narin. Seksi bir denizaltı olurdun. Yabancılar rastgele saldırmaya ne dersin? Görüyorum ki burada tek başına bırakılmışsın. Kaçma riskin yok mu, yoksa Hadriel sarhoş mu?"

Uzun bir süre ona göz kırptım. Cinselliğe çok açık bir konuşma tarzı olan bir diğerydi. Hadriel'e alışmıştım -her konuda çok abartılı olduğu için daha kolaydı- ama diğerlerinin bu kadar cüretkâr şeyler söylerkenki sakin ve ağırbaşlı halleri ... Birden kendimi çok namuslu hissettim.

"Ben bir kaçış riski değilim, hayır," dedim sonunda. "Başlangıç olarak, burada olmayı ben seçtim, ama aynı zamanda Dürüst olmak gerekirse, gidecek başka yerim yok."

Orada durdum. Ona yakalanmam için konan ödül den ya da Büyükanne beni kurtarırsa başıma geleceklerden bahsetmeyecektim. Eğer bu kadının bilgiye ihtiyacı varsa Hadriel ya da bir başkası ona verebilirdi. Aksi takdirde, Weston'ın kimin neyi ne zaman bildiğini öğrenmek isteyeceğini düşündüm.

"O kırbaç onu korkutmaz bile, Leala." Hadriel kollarını kavuşturmuş bir halde kapıda belirdi. Belli ki onu dinliyordu. "Bahse girerim ona vuramazsın bile. Artık kurduna erişebildiği için ne kadar hızlı olduğunu tahmin bile edemezsin. Çiçek toplamaya gitti ve o kadar hızlı hareket etti ki neredeyse bulanıklaşıyordu."

"Hepimiz aynı dili konuşuyoruz," diye araya girdim, bu kadının delik karmaşası yaşayan Liron karakterine benzeyip benzemediğinden emin değildim, "Beni kırbaçlamamanızı tercih ederim."

Leala adındaki kadın kırbacı tekrar kemerine taktı. "Beta, esiriyle ilgilenecek birini istedi ve diğer hizmetçilerin hiçbirisi şiddetle başa çıkabilecek donanıma sahip olmadığı için ben gönüllü oldum."

"Kraliçe ne olacak?" Hadriel bana yan gözle baktı. "O kraliçenin baş hizmetçisi. Çok prestijli bir rol. Tam da bu odada kraliçeye atandı - tabii ki kraliçe olmadan önce. Bu pozisyona gelmek için krallığa çok deneyimli pek çok kişi geldi ama hiçbirisi bunu başaramadı. Benim kızım ateş gibi."

Leala beni tuvalete götürürken gözlerini devirdi. "Kraliçe sadıktır. Bu işte benden daha iyi olan başkaları da var."

"Bunlar Diğerleri olmazdı. MART içine a iblis Zindan için işverenleri."

"İşte bu yüzden kraliçe sadıktır. Hadi bakalım bayan, size banyo yaptıralım. Tanrım, beta her tarafınıza kokusunu bırakmış."

"Öyle de olmalı." Kurdum caka sattı.

Onu görmezden geldim.

Leala'nın beni bir köşeye çekip banyoyu hazırlamasına izin verirken, "Ben bayan değilim," dedim. Çok hoş ve sevimli görünüyordu ama aynı zamanda çok sert bir tavrı vardı. "Dürüst olmak gerekirse, bunu yapabilirim."

"Beta kadar sakın ve dengeli." Hadriel tırnaklarındaki kiri temizledi. "Tam bir rüya gibiydi. Ejderhalarla ne yapacağımı bilmiyorum."

"Muhtemelen onları kızdırır ve dalga geçerler." Leala hiç vakit kaybetmeden beni soydu ve banyoya yerleştirdi. Hadriel hâlâ odadayken yüzümün alev alev yandığından emin olsam da direnmek nafile olurdu. Aklımı kaybedip herkesin önünde Weston'ı becermiş olabilirdim ama yine de seyircilerin önünde soyunmak konusunda rahat değildim. Leala Hadriel'e döndü ve "Kıyafet için ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Onun sıkıcı şık kıyafetlerinden bazılarını sahibiz ya da onunla ne yapacağımızı bulana kadar benim kıyafetlerimden bazılarını giyebilir. Sik ceketlerinin komik olduğunu düşünüyor. Onlar sayesinde kaynaştık."

Gülümsedi. "Buna bayıldım."

Kaşlarımı kaldırdım ve tekrar araya girmek için ağzımı açtım. Bu sik ceketleri kesinlikle komikti, ama bunu yapacak doğru kişi olduğumdan emin değildim. Ya Liron gibi biri bunun daha kaba konuşmalar için bir davet olduğunu düşünürse? Ya da baş hizmetçi mor bir siki denemek isteyebileceğimi düşünürse? Ama ben daha sıkıcı kıyafetlerimin biraz daha iyi görünmeme yardımcı olabileceğini söyleyemeden, konuşma bensiz devam etti.

"Onu çok seveceksin," dedi Hadriel. "Umarım öldürülmez, yoksa hepimiz çok üzülürüz."

Leala tsked. "Hıyarlık etme. Böyle bir şey olmayacak. Kraliyet ailesi betanın içinde bulunduğu duruma üzülüyor."

"Aurelia yapmıyor. Sürekli ne kadar korkunç biri olduğunu, kaç kişiyi incittiğini ve Granny'nin imparatorluğunu tek başına nasıl yarattığını anlatıyor."

"Ben o kadar da-"

Leala sözümü kesti. "Eğer bu gerçekleşirse, sarhoş olur ve eski güzel günleri anarız, umarım o zamana kadar çok şey yaşamış oluruz." Bana cesaretlendirici bir gülümseme verdi.

"Duyduk, duyduk." Hadriel bakmadan önce elini kaldırdı. "Kahretsin, bir içki içseydim daha iyi olurdu. Aurelia, sevgilim, Leala sana çok iyi bakacak. Yarın sabah seni erkenden alırım ve kütüphaneye gideriz, tamam mı? Sana yemek ısmarlayacağım ve kendime büyük bir şişe şarap bulacağım." Memnuniyetle iç çekti. "Evde olmak güzel."

O GECE, temizlenip karnım doyurulduktan ve hayatımda hissettiğim en rahat yatağa uzandıktan sonra pencereden dışarı baktım ve annemi düşündüm. Bu kadar güzel bir odada kalacağımı asla hayal edemezdi. Bir kraliçe hizmetçisinin, hem de ejderha kraliçesinin hizmetçisinin benimle ilgilenmesi onu çok mutlu ederdi. Ayrıca büyük bir kaledeki bir kuleye hapsediğim için de heyecanlanırdı. Hayal gücü çılgına dönerdi.

Ama aklıma gelmedi. Ejderhalarla savaşan ve beni kurtarmak için yukarı tırmanan prenslerin hikâyeleri aklıma gelmedi. Zihnimdeki adam beni evimden koparıp buraya getirmişti. Onun hikâyesinde kahraman, benimkinde ise kötü adamdı.

Yine de yatağım onsuz bomboştu. Bedenim onun dokunuşunu arzuluyordu. O *beni* kırmadan önce benim onun üzerindeki etkisini kırmam gerekiyordu. Onun görevi bitmişti. Benimki daha yeni başlamıştı.

Bölüm 10

WesTON

A Taht odasına girdiğimde, kral Nyfain - yoğun bir aurası ve altın gözlü bakışları olan bir ejderha - "Geri dönmene sevindim. Duyduğuma göre bize büyükannemin değerli ilaç üreticisini getirdi."

Finley, kraliçe ve eşi, uzun ve büyük bir odanın başındaki kürsüde onun yanındaki tahtta oturmuş, hoş geldiniz dercesine gülümsüyordu. "Yolculuk nasıldı? Herhangi bir sorun yaşadınız mı?"

Nereden başlamalı . . .

"Merhaba, Ekselansları. Birkaç sorunla karşılaştık," dedim ve onlara takip edebildiğimiz ipuçlarını, Hadriel'in dedikodu yoluyla istihbarat toplamasından aldığımız molayı ve bulduğumuz köyü anlattım.

"Vay canına." Finley arkasına yaslandı, uzun kahverengi saçları yüzüne döküldü ve bir bileğini dizinin üzerinden geçirdi. "Köy ıssız bir yerin ortasındaydı, ha? Akıllıca. Birisi öylece içine girecek değil ya."

Korkunç köy hakkında konuşurken bu kadar umursamaz olması karşısında dişlerimi sıktım. Yine de ne bekliyordum ki? Büyükannemin bahçıvanına attığı dayağı görmemişlerdi ya da o umutsuz ve harap yerde yürümemişlerdi. O köylülerin perili gözlerine bakmamışlar ve neden kimsenin evlerini koruma zahmetine girmediği konusunda kafaları karışmamıştı. Aurelia'nın hayatını birinci ağızdan dinlememiş ya da günlüklerinde yaşadığı zor günleri okumamışlardı.

Onlara Aurelia'yla olan durumumu anlatma ihtiyacıyla savaşıarak, durumu biraz daha anlayana kadar beklemek isteyerek, gördüklerimin ve öğrendiklerimizin bir resmini çizdim. Ayrıntıları tek tek anlatarak Aurelia ve köylülerin yaşadıkları ortamı hissetmelerini sağladım.

"Onlar sadece bir üretim köyü değillerdi, orada kapana kısılmışlardı. Ürünü yapmak ya da ağır cezaları göze almak zorunda bırakıldılar."

"Yani ... bekle." Finley öne doğru eğildi, kafası karışmıştı. "Önce oturur musun? Yorgun olmalısın ve bunun seni ne kadar gerdiğini görebiliyorum."

Gerginlik yorgunluktan değildi, ama evet, çok yorulmuştum. Dün gece neredeyse hiç uyumamıştım, bunun yerine saatlerimi arkadaşşıma sarılarak, onun nefes alışını dinleyerek geçirmiştim. Bu buluşma hakkında, buraya vardığımızda neler olacağı hakkında endişelenmişim.

Onu korumak için bu krallığa neler yapmak zorunda kalacağım hakkında.

Bir sandalye çektim ve onların tahtlarının önüne oturdum, bu büyük odada sadece üçümüz vardık. Bunu özellikle istemiştim ve her zaman benim kararına güvendikleri için bunu sorgulamamışlardı. Bundan sonra da güveneceklerini umuyordum.

"Yani ..." Finley burnunu kaşıdı. "Bunu anlamıyorum. O üretim köyü dediğiniz yerden çıkan tüm ürünü *tek bir* kişinin yaptığını mı söylüyorsunuz? Söylediğin buydu, değil mi? Sadece bir kişi, birkaç kişi değil?"

Yalnızca uyuşturucuya odaklanıp Aurelia ve diğerlerinin yaşadığı ortamı göz ardı etmesi içimde bir gerginlik yarattı. İkisinin birlikte ele alınması gerekiyordu, yoksa Aurelia kurban değil suç ortağı olarak görülecekti.

"Uyuşturucunun temelini bir kişi yaptı, evet."

Köylüler ile Büyükanne'nin işçileri ve devriyesi arasındaki farkı anlattım. Ayrıca köye ödeme yapılmadığından, bunun yerine sadece yeteri kadar yiyecek ve mal getirildiğinden bahsettim. Büyükanne'nin ailelerin geri dönmesini sağlamak için bir çocuğu rehin tutarak onların gitmesini nasıl engellediğini anlattığımda Nyfain tahtında geriye yaslandı.

"Onlar işçiden çok tutsaktı," dedi Nyfain, nihayet -ve şükürler olsun ki- durumu anlamıştı. "Bu yüzden mi bize birden fazlasını geri getirmediniz?"

"Bu yüzden biri hariç herkesi köyde bıraktım, evet," diye cevap verdim. "Başlangıçta devriyelerinden bazılarını yakaladım ama kaçmayı başardılar. Nasıl kaçtıklarını birazdan anlatacağım ama şu anda hepsi öldü. Yolun ilerisinde bize saldırdılar ve biz de onları indirdik. Onları tutmaya değmezdi."

Nyfain bunu kabul ederek başını bir kez eğdi. Onların ölümü yeterli bir cezaydı.

"Tamam, ama ..." Finley elini kaldırdı. "Bu ilaçların *hepsini tek bir* kişi mi yapıyor? Kök hakkında ne demek istedin? Bunu hâlâ anlamış değilim."

"Büyükanne'nin ilaçlarının iki bölümü var." Ayrıntıları ve her bir köyün ne işe yaradığını açıkladım.

Finley, "Yani geri getirdiğiniz kişi bu uyuşturucunun bağımlılık yapmayan kısmını üreten kişi," diye tahmin yürüttü. "Gerçekten de uyuşturucunun ana unsuru."

"Bağımlılık yapmaz ve tehlikeli değildir. Ama evet, uyuşturucunun ana unsuru."

"Ve tüm bunları tek bir kişi mi yapıyor?"

"Doğru. Büyükanne'nin adamları daha sonra onu farklı bir şekle sokuyor, renkli kaplamayı uyguluyor, paketliyor ve dağıtım için gönderiyor. Üretim köyünü bulduk ama paketleme merkezini bulamadık."

Başını iki yana salladı. "Yanılıyor olmalısınız. Yaptığın işi sorgulamıyorum Weston. Çok titiz olduğunu biliyorum ama Granny'nin piyasaya pompaladığı ürün miktarından tek bir kişinin sorumlu olması mümkün değil. Diğer yer bunun bir kısmını yapıyor olmalı."

"Tüm ürünleri yanımda getirdim. Şu anda arabaları boşaltıyorlar. Pek hoş değil ama miktar kontrol edildi. Pazar meydanındaki bir erzak kulübesinde tutuluyordu. Kilitsiz."

Nyfain öne doğru oturdu. "Kilitsiz de ne demek?"

Ne bulduğumuzu anlattım. Kendi gözlerimle gördüklerimi. Nyfain parmaklarını dikleştirdi ve içimden bir sinir dalgası geçti. İnsanları okumakta mükemmeldi, güdülerini tahmin etmekte inanılmazdı. Sakladığım bir şeyler olduğunu biliyordu.

"Büyükanne'yi ya da betası Alexander'ı yakalayamadım. İkinci yer olan paketleme merkezini ilaç üreticisini ele geçirdikten sonra öğrendim ama o sırada onu krallıktan çıkarmaya çalışıyorduk. Ödüllerini yeniden elde etmeye çalışıyorlardı. İnsanları neredeyse kaybediyorduk. Diğerleri için geri dönmemiz gerekecek. Ya da daha büyük ihtimalle, onlar onun için gelene kadar beklemeliyiz. Geleceklerine eminim."

Büyükanne'nin Aurelia'ya onun için geldiğini söylemesine duyduğum öfkeyle savaşılarak mektubu anlattım. Bu bana doğrudan bir meydan okumaydı.

"Büyükanne kurnazdır," dedim. "Bunu kalenin yakınlarında bilgi ararken duymuştuk ama iş başında görünce ... İyi organize edilmiş ve mükemmel bir şekilde uygulanmış bir saldırı planımız vardı. Büyükanne bizim

Ama yine de yakalanıp kaçmayı başardı. Hala nasıl olduğunu bilmiyorum. Köpeğini de dışarı çıkardı ve daha sonra yakalanan devriyesini serbest bıraktı, hepsi iz bırakmadan kayboldu. *Koku* almadan. Yüz yüze çatışmalarda o kadar iyi değil - orada onu aşıyor - ama gölgelerde çalışırken olağanüstü. Hafife alınamaz."

Planlarının karmaşık olacağını biliyordum. Hatta ustaca. Savunmamızı elden geçirmeli ve korumada boşluk olmadığından emin olmalıydım. Devriyemizde hiçbir boşluk olmamalı. İnsanlarımızın barış zamanında izin verdiğimiz gibi gevşek değil, her zaman optimum seviyelerde çalışması gerekecekti.

"Neden diğerleri için geri dönme zahmetine girelim, hatta Büyükanne'nin yemini tutalım ki?" Finley sordu. Nyfain sessizce beni incelemeye devam etti. "Eğer sana inanacak olursak, ki ben hâlâ bunu sorguluyorum, o zaman tedarikçi elimizde. Sorunun kaynağının elimizde olduğunu kendin söyledin. Eğer onu öldürürsek, örgütü de öldürmüş oluruz. Sorun çözülmüş olur."

Öfkem zonkluyordu, orta yerimde siyah bir ağırlık. Kurdum hırlayarak adımlıyordu. Nyfain beni ifadesiz bir şekilde izledi.

"Bununla ilgili iki sorun var," dedim soğukkanlılığımı korumaya çalışarak. "Birincisi, ilacı tehlikeli yapan şey kaplama olduğu için, Büyükanne ilaç üreticisini değiştirebilir ve tüm faaliyetlerine devam edebilir. Onun yapacağı her şey aynı derecede bağımlılık yapıcı olacaktır. İkincisi ..." Nyfain'in gözleri parladı. Ayakkabının düşmek üzere olduğunu açıkça biliyordu. "O benim gerçek eşim ve hayvanlarımız dört yönlü bir bağ kurdu. Eğer onu öldürürsen, bu beni yok eder. Eğer denersen, onu buradan götürürken sürünü yok eder ve krallığını felce uğrattırım."

Sonuncusunu bir hırıltıyla söyledim ve öfkem benden uzaklaştı, gücümün bir patlamasıyla bölgeyi sular altında bıraktım.

Finley dondu kaldı. Gözleri alev alev yanıyordu; ejderhalar her zaman bir meydan okumanın eşiğindeydi ve bu onları harekete geçirmek için yeter de artardı bile. Nyfain yine de tepki vermedi, beni yakından izliyor, inceliyordu. Tanrılara şükürler olsun. Onlara karşı çıkmak en iyi ihtimalle acımasız olurdu.

"Hemen anladın mı?" diye sordu, sesi kısıktı. Finley'nin tahtından atlayıp bana saldırmamak için ejderhasıyla savaştığını görebiliyordum. Muhtemelen Nyfain'le aralarındaki dört yönlü bağ aklını korumasına yardımcı oluyordu. Onlar da gerçek eşlerdi ve Nyfain'in bağının muhtemelen onun yatıştırıcı duygularını beslediğini hayal ettim.

"Evet, uzaktan bile. Onu gördüğüm ilk gece aklımı kaçırdım ve düşman hatlarının gerisindeki ormanda bir patikanın ortasında onu becerdim.

Belli ki bu bir sorundu. Ertesi gece onu istediğimiz gibi yakaladık ve yolculuğumuzun geri kalanında soğukkanlılığımı korumaya çalıştım. Çoğunlukla işe yaradı. ..çoğunlukla işe yaradı. Bazen. Kavga ettik ama ellerimi ondan uzak tutma konusunda pek başarılı değildim. Zorlu bir yolculuk oldu."

"Gerçek bir eşle savaşmak bile tahrik edicidir," dedi Nyfain ve ben bir nefes verdim.

"Evet," diye cevap verdim, bunu yaşadığı ve anladığı için minnettardım. "Dürüst olmak gerekirse, onunla seks yapmama rağmen görevimi yapıyordum. Ancak bazı şeyler ortaya çıkmaya başlayınca fikrim değişmeye başladı. Elimde günlükleri vardı. Elimde gerçek vardı, kendisinin bile fark etmediği bir gerçek." Durakladım. "Aurelia'yla olan bağima dayanarak, bu durumdaki muhakeme yeteneğimin tehlikede olduğunu biliyorum ama sizden açık fikirli olmanızı rica ediyorum. Giden alt sürünün geri kalanı tüm bunları doğrulayabilir. Bazı şeyleri sorgulamaya başlayan sadece ben değildim. İlk sorgulayan ben bile değildim, yakınından bile geçmedim."

Bir an için ona bir şans vermeleri için yalvarıyor gibi görüldüğümünden endişelendim ve dürüst olmak gerekirse belki de öyleydim. Bu ejderhalarla savaşa girmek istemiyordum. Bunun nedeni güçleri değildi, ki bu çok önemliydi, ama onlara ve bu krallık için yaptıklarına saygı duyduğum içindi. Onlara lider olarak hayranlık duyuyor ve güveniyordum. Onlara karşı gelmek istemedim. Özenle bir araya getirdiğim sürüyü kesinlikle yok etmek istemedim. Burası onların olduğu kadar benim de sevgimin eseri idi.

Ama gerçek eşim için her şeyi yaparım. Bu bir soru bile değildi. Ne pahasına olursa olsun onu korurdum.

"Temel olarak," dedim, tekrar konuya dönerek, "eğlenceyi o yaratıyor, tehlikeyi başkası yaratıyor ve Büyükanne operasyonları kontrol ediyor. Aurelia ürününe ne olduğunu bilmiyordu. Kaplamadan haberi yoktu. Pazarda gördüğünde neredeyse ölüyordu ve Granny'nin ne gibi değişiklikler yaptığını görmek için onu aldı. Anka kuşunun iyileştirici iksiri elimizde olmasaydı, ölecekti. Aurelia -adı bu- hâlâ benim gerçek eşim olduğunu bilmiyor. Kurduyla daha bugün tanıştı-"

"Bekle." Finley yüzünü buruşturarak elini tekrar kaldırdı. "Ne? Kurduyla yeni mi tanıştı?"

"Bastırılmıştı."

"Ama eğer o senin gerçek eşinse, çok güçlüdür. Büyükanne insanların söylediği kadar güçlüyse-"

"Büyükannem onu bilerek bastırdı ve bu konuda ona yalan söyledi."

Aurelia'nın neden sihirden yoksun olduğuna inandığını ve genç yaşta nasıl ilaç yapmaya başladığını açıkladım.

Nyfain'in parmakları her hareketimi incelerken hâlâ dik duruyordu. "Kesinlikle *birkaç* sorunla karşılaşmış gibi görünüyorsun, evet," dedi sonunda, ses tonunda mizah vardı. Bunun gerginliği biraz olsun azaltmasını isterdim ama burada söz konusu olan çok fazla şey vardı.

"Söyleyeceğim," diye mırıldandı Finley.

"Sürünün Aurelia'yı senin gibi öğrendiğini mi söyledin?" Nyfain sordu.

"Evet. Bunu onlara sorabilirsin. Herhangi birine. Benim etkim olmadan onları sorgulamak isterseniz bağlarını serbest bırakabilirim."

"Sürü bağını serbest bırakmak gerekli olmayacak," dedi. "Ama evet, onları sorgulamamız gerekecek. Onu da."

Onu sorgulamaları, yargılamaları ve ona zorla dayatılan boktan bir hayat için onu cezalandırmaları fikri içimde yeniden öfke kabarmasına neden oldu. Odaya daha fazla güç pompalandı. Gözlerimi kapattım ve kontrolümü yeniden kazanmaya çalıştım.

"Aman Tanrım, onun öfkesi benim öfkemi tetikliyor ve bu iş tehlikeli bir hal almaya başladı." Finley bir nefes verdi ve neredeyse başını bacaklarının arasına sokacak şekilde eğildi. "Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun Nyfain?"

"Çünkü neler yaşadığını biliyorum. Weston, seni anlıyorum, bunu bilmeni istiyorum. Ama şunu anlamalısın ki, evet, muhakeme yeteneğin tehlikeye girdi. Buna engel olamazsın. Bu ilkel bir şey. Sana söz veriyorum, titiz olacağız ve gerçeği öğrendiğimizde adil olacağız. Bu işi çözeceğiz. Bunu kabul edebilir misin?"

"Evet," dedim, bunun doğru olup olmadığını bilmeden. Hepimiz çok ince bir çizgide yürüyor olacaktık.

"O şimdi nerede?" diye sordu, genellikle yola çıkması en kolay olanımız ve bu sefer aramızda en sakin olanımız.

"Hadriel onu kuleye koymayı önerdi. İçeride kilitli kalacak. Onun zindana konulmasına katlanamam."

Nyfain elini kaldırdı. "O tehlikeli mi?"

"Hiç de değil. Ürününün ne hale geldiğini gördükten sonra -büyükannemin onu nasıl değiştirdiğini- yargılamak istedi. Saldırıya uğramadığı sürece rastgele şiddet nöbetlerine eğilimli değildir."

"Eğer o senin gerçek eşinse mantıklı," diye mırıldandı Finley. "Sen *genellikle* sakin olurlar."

"Yine de hayvanıyla yeni tanıştı," diye devam ettim, "ve o hayvan bir alfa. Bunun nasıl sonuçlanacağı konusunda hiçbir fikrim yok."

Nyfain başını salladı. "Bazı *şaşırtıcı* keşiflerle dolu uzun bir yolculuk oldu. Neden bugünlük burada bitirmiyoruz, yarın sabah özel odamızda devam ederiz. Onu doğrudan sorgulamadan önce ayrıntıları daha ayrıntılı bir şekilde gözden geçirebilir ve diğer sürünün bazılarıyla konuşabiliriz. Seni uyarmak zorundayım Weston, sorgulamasının resmi olması gerekiyor. Elden bir şey gelmez. Ama o zamana kadar alabildiğimiz kadar bilgi alacağız. Bu arada, biraz uyu. Buna ihtiyacın var."

"Hadriel'i yarın getir," dedi Finley, tahtında geriye yaslanarak. "Weston ne derse kabul ya da ret edebilir. Bana yalan söylemeyecek ve hiçbir ayrıntıyı atlamayacak. Nasıl yapacağını bilmiyor."

Nyfain başını salladı ve bana izin verdi. Olayın nasıl geliştiğini tekrar düşünürken zihnim allak bullak oldu. Yüzeysel olarak bakarsam, kötü bir şekilde.

Onlarla konuşurken, Aurelia'nın nihayetinde masum olduğuna dair bahaneler buluyormuşum gibi görünmesinden endişelendim - gerçek eşimi beladan kurtarmak için bahaneler. O köyü bizzat görmemiş olmaları ve Aurelia'nın Büyükanne'nin ona davranışıyla ilgili her farkındalıkta yıkıldığını görmemiş olmaları hikayenin etkisini azalttı. Aurelia'nın durumunu düzgün bir şekilde ifade edememem Finley'nin olaya siyah beyaz bakmasını kolaylaştırdı: Uyuşturucuyu Aurelia yapmıştı ve bu yüzden suçluydu. *Nedeninin* ne önemi var ki?

En azından onun benim gerçek eşim olduğu gerçeği onları daha dikkatli yapardı. En azından Nyfain bana sempati duyuyordu. Eğer anlamasaydı, ona krallığının sürüsünü parçalayacağımı söylemek kesinlikle şiddeti körüklerdi.

Her şey çok baktandı. Daha da kötüsü, Aurelia'ya gidemiyordum. Ona sarılamıyor ve sadece onun sağlayabileceği rahatlığı hissedemiyordum. Onu şimdiden özlemiştim ve yatağında olmasını arzuluyordum. Daha önce hiç olmadığım bir şekilde sürükleniyordum, yarının getireceklerinden korkuyordum - onu ölüme mahkum edeceklerinden ve benim de onunla birlikte öleceğimden korkuyordum. Çünkü kesin olan bir şey vardı ki, ona zarar vermeye çalışırlarsa buna seyirci kalmayacaktım. Tehdidimi gerçekleştirecek ve bu krallığı parçalara ayıracaktım.

AURELIA

T Sabahın ilk ışıkları pencerelerden süzülüyordu, güneş çevredeki dağların tepesindeydi. Kalkıp gitme zamanı.

Durumumu hatırlayana kadar yatağımın yarısına kadar gelmiştim. Burası benim köyüm değildi ve gitmem gereken bir işim de yoktu. Büyükannem artık zamanımı belirlemiyordu.

Yine de bir görevim vardı ve tembellik etmek gibi bir alışkanlığım yoktu.

Kapının kilidi standart, çift yönlü bir kilitti ve kırmak için fazla çaba sarf etmem gerekmeyecekti -eğer doğru aletlerim varsa. Raz anahtarlarımı çalıp beni içeri kilitlemeden önce, çalışma kulübemde ve evimde de benzer bir kilit vardı.

Neyse ki, kulede işe yarayabilecek çok sayıda eşya vardı: bir grup saç tokası, bir tornavida seti, uçları kolayca çıkarılabilen pamuklu çubuklar - seçenekler sonsuzdu. Neden bu şeyi kilitleme zahmetine girmişlerdi ki? Gerçekten kimseyi içeride tutuyor muydu?

Saç tokalarını seçtim, onları ihtiyacım olan şekillere sokmak ve kilidi açmak için birkaç dakika harcadım, sonra geçici aletlerimi giysi dolu sandıklardan birinin dibine sakladım.

Oda bana daha iyi bir seçenek sunmadığı için dünkü kıyafetlerimi giydim. Kapıdan çıktım ve sanki orada olmam gerekiyormuş gibi merdivenlerden aşağı indim. Bazen yalnız kalmak sadece özgüven gerektiriyordu. Merdivenin dibinde hangi yöne döneceğimi bir an düşündüm ama sonra kuleye giderken geçtiğimi hatırladığım tabloların olduğu bir koridora yöneldim. Birkaç hizmetçi yanımdan geçti, çoğu benimle aynı yöne gidiyordu ve hepsi bana iki kez baktı. Yine de kimse yorum yapmadı ya da bana uzun uzun bakmadı.

Koridorun sonuna doğru, çok uzun boylu, esmer tenli bir adam bana doğru yürüdü. Yüzü çarpıcı derecede yakışıklıydı, vücudu muazzamdı ve tavırları gevşek ve rahattı, sanki dünyada umursadığı bir şey yokmuş gibiydi. Gövdesini Hadriel'in giyeceği bir şeye benzemeyen ışıltılı bir ceket süslüyordu ve ona uygun sarı pantolon, ceketin yakalarıyla aynı kumaştan siyah kadife ayakkabılara kadar uzanıyordu.

Beni hemen fark etti ve kendimi yılanın bakışlarına hapsolmuş bir fare gibi hissettim. Duruşunda ya da rahat adımlarında hiçbir değişiklik yoktu ama birdenbire olası bir sorunla başa çıkmaya hazır olduğunu anladım. O cüssesiyle bu işin üstesinden hemen gelirdi. Hiç şansım yoktu.

O benim yoluma sapmadı, ben de onunkine sapmadım ama aramızdaki mesafeyi kapatırken birbirimizi izledik. İkimiz de burada neler olduğunu bilmiyormuş gibi davranmadık: Ben kafesimden çıkmıştım ve o buna izin vermeyecekti.

Kolunun erişebileceği mesafenin beş adım ötesinde yavaşlayarak durdum. O da öyle yaptı, bu tehlikeli dansa ortak oldu.

"Merhaba, Esir Bayan," dedi hoş bir şekilde, bana geniş, güzel bir gülümseme göstererek.

"Merhaba."

"Sizi dışarı çıkaran nedir?"

"Güneş doğdu ve yatakta yatmaktansa kalkıp görevlerimi yerine getirmem gerektiğini düşündüm."

"Öyle mi?" Yarım adım attı ve duvara yaslandı. Sadece bir aptal onun gardını indirdiğini düşünebilirdi.

İçimi bir huzursuzluk dalgası sardı ve o süslü ayakkabılarla ne kadar hızlı koşabildiğini merak ettim.

"Peki sabahın bu erken saatinde tam olarak ne göreviniz var?" diye sordu.

"Şafak vakti ve genelde işe gitmek için o saatte kalkarım, ama ... şey, şimdi buradayım."

Başını salladı. "Haklısın. Sana iş yok."

"Şey ..." Derin bir nefes aldım. "Büyükanneimin imparatorluğunu ben yarattım ve şimdi onu yıkmam gerekiyor. Nasıl yapacağımı bulmam lazım. Ve boş boş oturursam bunu yapamam."

Kaşlarını çattı. "Bu konuda bir şeyler duymuştum. Dürüst olacağım, inanmadım. Yasa dışı yollardan uyuşturucu üreten bir kişi genellikle ayağa kalkıp huyunu suyunu değiştirmez, örnek bir vatandaş olur."

"Onu alabilirsin," dedi kurdum, belli ki hayal görüyordu. Onu susturdum. "Örnek bir vatandaş olmakla ilgilenmiyorum. Sadece doğru olanı yapmaya çalışıyorum.

bazı yanlışlar. Bu kadar basit."

"Bu kadar basit," diye tekrarladı ve uzunca bir süre gözlerimin içine baktı. Beni değerlendirdiğini anlayabiliyordum ve bu bakış onu korkutup kaçırmak için saçmalamak istememe neden oldu.

"Basit. Bu kadar. Bu kadar." Duvarı itti. "Kalenin etrafındaki gezintiniz sırasında ilk nereye gitmeyi düşünüyordunuz?"

"Benimle alay mı ediyorsun?" "Henüz emin değilim."
Güzel.

"Kütüphaneyi bulup Ay Ateşi Zambakları hakkında kitap var mı diye bakayım dedim. Dün bir tane buldum. Bahçıvanlara gönderilmesi gerekmez miydi? Düzgün bir şekilde sahiplendirdiklerinden emin olmak istedim. Nadir bulunan çiçeklerdir. Bulması çok zordur. Nasıl yetiştireceğimi bildiğinden emin olmak istiyorum."

"Bahçıvanlara güvenmiyor musun?"

Yüzümü buruşturdum, az önce saldırgan davrandığımdan endişelendim. "Yetenekli olduklarını duydum ama onları tanımıyorum. O yüzden henüz yeteneklerine güvenmeli miyim bilmiyorum."

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Haklısınız, Esir Hanım. Ama korkarım ki kötü haberlerim var. Kütüphaneyi kullanmak için çok erken. Kraliyet ailesi kütüphaneyi çok koruyor. Onaylanmamış kişiler için ilan edilmiş saatler var."

Göğsümü işaret ettim. "Onaylanmadım, anladığım kadarıyla." O da benim hareketimi taklit etti. "Hayır, değilsin."

Ellerimi kalçalarımaya dayadım, düşünüyordum. O da sabırla duvara yaslanmaya devam etti. Hizmetkârlar etrafımızdan gelip geçiyor, bizi rahat bırakmıyorlardı. O korumaydı, ben düşmandım ve onlar sadece işlerini yapmaya çalışıyorlardı.

"Peki ya bahçeler?" Yüksek sesle düşündüm, sonra dudağımı ısırdım. "Hayır, sunacak akıllıca bir şeyim olmadığı sürece gerçekten bir anlamı yok. Peki ya eşyalarım? Eğer aletlerimi alabilirsem ve birkaç bitkiye erişebilirsem- Oh! Günlüklerim. Bu zamanımı daha iyi değerlendirir. Onları gözden geçirip bilgi toplamayı bitirmeliyim. Bu kulede yapabileceğim bir şey. Böylece herkes rahat eder. Günlüklerimi alabilir miyim?"

Beni izlemeye devam ediyordu ama vücut dilime dikkat ettiğini söyleyebilirdim. Ne okuduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Günlüklerinizi alamam," dedi. "Tüm eşyalarınız incelenmek üzere kraliyet ailesine götürüldü."

"Onu kesinlikle alabilirsin. Onu karanlık bir köşeye çek, bayılt, bağla ve kütüphaneyi bul. Bu yapılabilir. Yolumuzun üstünde."

Tek kaşımı kaldırıp donuk bir bakışla yan tarafa baktım ve bunu hissedebilmesini umdum. Bu saçma plan sesli bir tepkiyi bile gerektirmiyordu. Onu bağlamak mı? Hiç ipim yoktu ve hizmetkârların benim için ip arayacaklarından şüpheliydim, özellikle de bu adamın görünürde olmadığını fark ettiklerinde.

"Ne kaçırdım?" diye sordu adam, yüzümdeki ifadeyi açıkça görmüştü.

Başımı salladım. "Kurdumun büyüklük kuruntuları var. Onu uzun zamandır tanımıyorum."

İçimde hırladı.

"Duydum. Kurdunu biraz zahmetten kurtarayım. Kurt, hayvan formundaki bir ejderhayı alamaz. Bu asla olmayacak. Bir kurdun gücü sürü birliğindedir."

Geniş, merak dolu gözlerle ona baktım ve gülümsedim. "Sen bir ejderha mısın?"

Ağzı açık bir şekilde durakladı. "Evet."

"Bu çok havalı! Sen ne renksin? Parlıyor musun? Karnın vücudundan farklı bir renkte mi? Az önce böyle bir tane gördüm ve böyle bir şey olduğunu hiç bilmiyordum. Anka kuşunu tanıyor musun? Neye benziyor?"

Kurdum kuru bir sesle, *"Sonunda gevezeliğe başlamışsın, görüyorum,"* dedi. *"Benim planımdan çok daha iyi, evet. Hiç de utanç verici değil."*

Ağzımı kapattım ve onun sırttığını gördüğüm için minnettar oldum.

"Haydi, Esir Hanım." Başını kulenin aksi yönüne doğru salladı. "Vakit geçirmek için ne yapabileceğimizi biliyorum."

Onu küçük bir kuzu gibi takip ettim, köyden kalma bir alışkanlıktı bu, bir türlü kurtulamadım. Yine de onun tarafından kovalanmaktan daha iyiydi.

"Benim ejderham mavi ve güneşte, evet, parlıyor," dedi adam. "Karnı biraz daha hafif. Onun için ne kadar heyecanlandığınızı duyunca seviniyor."

"İnsanlar ejderhalara mı biniyor?" Yumuşak bir sesle sordum.

"Genelde hayır. Ama senin için, ejderhamın bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulacağını hissediyorum."

Parmaklarımı çapraz yaptım. Gerçekten uçmak istiyordum.

"Dün ilk kez bir ejderha gördüm," dedim. "Gerçekten çok havalılar. Yani sen öylesin sanırım. Ve büyükler. Ben de bir ejderha olmayı umuyordum ama bana kurt olduğum söylendi."

"Erkek bir kurt için bir ejderhayı becermek kolay olmaz, bu yüzden eşimiz gibi bir kurt olduğun için mutlu ol," dedi hayvanım.

"Sen kesinlikle bir ejderha değilsin, hayır," dedi adam. "Çok fazla ... sakın diyebiliriz. Öyle bir halin var ki, tehlikeli olduğun belli olsa da şu anda kendimi çok rahat hissettiriyorsun."

Kıkırdadım. "Gururum okşandı ama tehlikeli değilim. Yani senin için. Muhtemelen herkes için." Omuz silktim. "Hiç eğitim almadım."

Neredeyse bacağımla aynı uzunlukta olan kolunu uzatırken bana baktı. Weston'ın büyük olduğunu düşünmüştüm ama bu adam devasa boyutlardaydı.

İleride birisi merdivenlerden sahanlığa doğru tırmandı. Yoldan çekildiklerinde adam kolunu geri çekti, böylece sahanlığı koridorun içinden geçebildik.

"Bence kendine güvenin eksik," dedi sonunda. "Dediğim gibi, tek başına bir maçta bir kurt bir ejderhayı yenemez. Ama biz insanız. Belki henüz farkında değilsin Esir Kadın ama tehlikelisin. Yürüyüşünüzde, korkusuzluğunuzda bu var. Bırak Weston sana rehberlik etsin. Tanıdığım en iyi ejderha olmayan kişi o. Biraz önce bana yaklaşırken içinde kabardığını gördüğüm vahşiliği ortaya çıkaracaktır. Bu beni gerdi."

İçim ısındı ve gülümsedim ama gözlerim sulandı ve bu beni sinirlendirdi çünkü kendime ağlamanın bittiğini söylemişim.

Adam kapalı bir kapının önünde durdu, eli kapının kolundaydı. "Gülüyor musun yoksa ağlıyor musun? Anlayamıyorum."

"Hiçbir şey. İkisi de mi? İkisi de değil. Bilmiyorum. Sadece... Sürünüzdeki herkes çok iyi davrandı. Normalde benim için durum böyle değildir. Bu beni biraz hüznendiriyor."

Gözleri yumuşadı ve elini kapıdan çekerek sıkıma için bana uzattı. "Ben Vemar. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de memnun oldum. Ben Aurelia."

"Evet, duydum. Hadi, Hadriel ceketlerini beğendiğini söyledi. Sana da bir tane alalım, böylece sen ve o birbirinize uyarsınız. Bu onu çıldırtacak. Sonsuz bir eğlence."

"Oh . . ." Bir nefes verdim ama yine de onu takip ettim, tüm bu ceket durumundan emin değildim. Bu adam cinsel konularda hemen cesur ve kaba davranmıyordu, yani bu da bir şeydi.

Oda, sandalyelerin ve masaların üzerine yığılmış kumaşlarla bir renk patlamasına dönüşmüştü. Bazıları yere parlak bir su birikintisi halinde kayıyor, erken gelen ışık pulları yakalıyor ve tavanda renkli yansımaların işaret fişeklerini fırlatıyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" Yuvarlak göbekli orta yaşlı bir adam, yarısı kırmızı bir kuşakla örtülü insan şeklindeki bir elbise formundan geri adım attı. Bir aksanı vardı ama nereden geldiğini bilecek kadar dünyayı tanımıyordum. "Ah, sensin demek. Randevumuz var mıydı? Yanındaki kim? Gecenin bitmesini istemiyor musun? Umurumda değil. O senin için çok küçük. Penisin onu ikiye böler."

Olduğum yerde donup kaldım. Vemar arkamdan bana çarptı.

"Sorun yok." Omzumu okşadı. "Her zaman tuhaf şeyler söyler. Bunun için endişelenme."

Adam öfkeyle alay etti. "Bu tuhaf değil. Şu haline bak! Sen onun iki katısın!"

"Doğrusu Hadriel'in gelip dikkatini dağıtması çok daha iyi oluyor," diye mırıldandı Vemar, yanımdan geçip adama doğru eliyle işaret ederek. "Aurelia, bu Cecil, terzi. Cecil, o bizim esirimiz. Duymadın mı? O betanın gerçek eşi."

Söylediklerini anlamlandırmam bir anımı aldı, anlamlandırmaya çalıştıkça kelimeler zihnimde tekrarlanıyordu.

Karnım guruldadı. "Ne dedin sen?" Elimi uzattım ve payetli kolunu yakaladım. "Ben onun *neyiyim*?"

Cecil'in gözleri yuvarlaklaştı. "Evet, duydum." Sırıttı. "Ayrıca ona gerçek eşi olduğunu söylememem gerektiğini de duydum. Sen ne duydun? Farklı bir şey mi?"

"Gerçek eş nedir?" Karıncalanmalar omurgam boyunca dans ederken sordum.

"Biz *neysek*," dedi kurdum bana. "*Bunu hissediyorsun. Bu bir eştir.*"

Sözlerini tekrarladım: hissediyorsun.

Hisset.

Zihnim patikadaki o geceyi, ona ilk dokunduğum anı yeniden canlandırdı. Onun çekimini hissetmiştim. Onun asla gerçek olamayacağını düşünmüştüm, her şey bu kadar iyi hissederken. Ne kadar mükemmel.

Tartıştığımızda, kavga ettiğimizde bile elimde olmadan onunla aramdaki mesafeyi kapatıyordum. Bedenimi onun bedenine sarma ve doruk noktasına kadar kendimi o anın içinde kaybetme arzuma engel olamıyordum. Başlangıçta ondan nefret etmiştim, *nefret etmiştim* ama yine de onu doğal olmayan bir şekilde arzulamıştım.

İlkel bir yol.

"Gerçek eş nedir?" Daha ısrarla söyledim, karnımdaki kelebekler aklıktan ölmeye başlamıştı. *"Bu terimi hiç duymadım."*

"İnsanların eşlerini açıklamak için uydurdukları bir şey."

Benim kurdum Weston'ın kurdunun onun eşi olduğunu hemen anlamıştı. O da benim gibi çekimi hissetmişti. Onlar-biz-bir bütünün iki yarısı gibiydik, birbirlerine kusursuzca uyuyorlardı. Mükemmel bir şekilde.

Weston'ın hırıltılı açıklaması hafızamda canlandı.

Sen benimsin.

"Bir insanın birden fazla gerçek eşi olabilir mi?" Titrek bir sesle sordum, bu vahyin muazzamlığı içime sızıyordu.

"Sadece bir tane, Esir Hanım," dedi Vemar, beni dikkatle izleyerek. "İnsanın gerçek eşini bulması gerçekten çok nadirdir."

Dünyam bir kez daha ekseninden kayarken oda dönmeye başladı.

Weston bunu bana neden en başından söylememişti?

O zaman ne anlamı olurdu ki? Bunun ne anlama geldiğini anlayamazdım. Hatta bunu ona karşı kullanabilir, kontrol edemediğim bu çekime kızabilirdim. Onun suçu olmadığı halde onu suçlardım. Bunun kader olduğunu anlayamazdım, özellikle de büyüye sahip olmadığım için o kadar emin olduğum için.

Ama neden hayvanımı aldıktan sonra bana söylememişti?

Gerçi bunun cevabını da bildiğimi sanıyordum. Zamanı yoktu. Kurdum kükreyerek ortaya çıktığı anda ona bir ağaç gibi tırmanmışım ve sonra dört yönlü bağ hakkında somurtmuştum. O zaman da bana söylemek istemezdim.

Titrek bir nefes aldım.

Ne düşünmem gerektiğinden emin değildim. Nasıl tepki vereceğimi. Bu kulağa özel bir şey gibi geliyordu. Nadir. Gerçek bir eşe sahip olduğum için kendimi ayrıcalıklı hissetmeliydim, kafam karışmış değil. Hayal kırıklığına uğramış gibi değil.

Çünkü büyük bir parçam onu neredeyse hiç tanımadığımı fark etti. Kesinlikle onu bilinçli olarak seçecek kadar iyi değil. Bir yanım ilk kez biriyle çıkmak istiyordu. Yeni insanlarla tanışmak ve aşık olmak istiyordum.

Elime bir eş tutuşturulması -doğanın bana bir eş vermesi- özellikle de içinde bulunduğumuz berbat durumda bir kaçış gibi geliyordu. Bana samimi yetersiz geldi. Bir kez daha seçim hakkım elimden alınıyormuş gibi hissettim.

Bunu düşünmem gerekiyordu. Daha fazla detaya ihtiyacım vardı.

Tüm bu ifşaatların bir anlığına durmasına ihtiyacım vardı, böylece nefes alabilecektim.

Vemar hâlâ beni inceliyordu. Gözlerim onunkilerle buluştuğunda ne kadar sarsılmış olduğumu anladığımı biliyordum. Cevap olarak bir kez başını salladı.

"Sadece samimi olup olmadığınızı bilmek istedim, Esir Bayan. Umarım anlamışsınızdır. Son birkaç yılda öğrendiklerimiz göz önüne alındığında, sizinle ilgili hiçbir şey mantıklı gelmedi. Örgütün başındaki *kişinin* kurnaz ve acımasız olduğunu duydum. Adamları onun için yalan söylemekte, çalmakta ve hile yapmakta iyiymiş. Sen nazik ve samimi görünüyorsun. Ünlü bir ilaç üreticisi olmak için fazla safsın. Senin yanındayken hissettiklerim de mantıklı gelmiyor. İblis zindanlarında bulundum. Aklımı çelen bir şeyi hissettiğimde anlarım ve sen, Esir Leydi, aklımı çelen bir şey yapıyorsun."

Cecil'in ağzı kapandı ve benimki açıldı. Bu lanet krallıktaki insanlar! Beni bir şeyle suçlamıyorlarsa, başka bir şeyle suçluyorlardı. Büyükanne olayı tamam. Sonunda anladım. Şimdi de zihin sismek mi oldu? Bu adam ciddi miydi?

"Yakalayın *onu*," diye hırladı kurdum. Eşlik eden güç dalgası o kadar güçlüydü ki tüm mantığı yok etti.

Etrafından dolanarak yavaşça döndüğünü fark ettim. Adrenalin ve öfke kabarcığımdan, kendini savunmak için ellerini kaldırmadığını fark ettim, bu garip bulduğum bir hareketti. Bir çift eski görünümlü makas aldım, pas izinin muhtemelen kör olduklarını gösterdiğini fark ettim ve bunun yeterli olacağını düşündüm. Geldiğim yoldan geri döndüm, yuvarlandım, arkasından ayağa kalktım ... ve aslında ne halt ettiğimi merak ettim. Hoşuma gitmeyen sözler söylediği için bir adamı bıçaklayacak mıydım? Bana saldırmayan ya da zarar vermeyen bir adamı öldürecek miydım?

"*Senin neyin var böyle?*" Hayvanıma bağırdım.

Sesimin duvarlarda yankılandığını, içten gelen bir bağırış olmadığını ve makası hayal kırıklığıyla fırlattığımı fark etmem bir anımı aldı.

"Aman Tanrım, çok üzgünüm!" Makas Vemar'ın kalçasının arkasına saplanmıştı. Donup kalmıştı, ellerini havaya kaldırmış, müdahale etmiyordu. Masum bir adamı sebepsiz yere bıçaklamıştım. "Lanet olsun! Tanrılar . . . İmdat! İmdat! *İmdat! İmdat!* Kıpırdama, herhalde? Kımıldama. Çok özür dilerim, onları fırlatmak istemiştım ama nişan almamışım. Yapma Cecil, ne yapacağız?"

Cecil hiç yardımcı olmadan, "Gösterinin tadını çıkarın, ben de bunu yapıyorum," dedi.

"Ne? Hayır, hayır! Hayır, Vemar, kımıldama!" Vemar'ı işaret ettim çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. "Kımıldama. Bacağına makas saplandı."

"Evet. Ve onları oraya sen koydun. Sana kimin yardım edeceğini umuyorsun, Tutsak Hanım? Beni indirecek ya da bağlayacak birinin mi?" Manik bir gülümsemeyle döndü ve gülmeye başladı. "Bu çok ferahlatıcıydı. Kendini kaybettiğinde çok vahşi oluyorsun."

Hadriel haklıydı. Ejderhalar deliydi.

"Ben ..." Ağır ağır nefes alıyordum. Saçlarımı savurdum. "Bir şey yok. Sen bir şekil değiştirensin. İyileşeceksin, değil mi? Bu yüzden onları çıkarmamız gerekiyor." Etrafına uzandı, makası tuttu ve çekti. Sallandım ve yüzümü yelpazeledim. Birden kendimi biraz baygın hissettim.

"Hay aksi, işte başlıyoruz." Cecil beni bir sandalyeye oturmam için yönlendirdi. Gülümseyen yüzü görüş alanımı doldurdu. "Yeni hayvan, değil mi? Eğlenceli. Merak etme, o deli bir ejderha. Makas umurunda değil. Ceketteki penisler, makaslar . . . Umurunda değil."

Kapı yırtılarak açıldı ve Weston boxer külotu ve muhtemelen buradaki koşudan dolayı parlayan, terli göğsüyle içeri daldı. Gözleri vahşiydi ve hemen Vemar'ı gördü.

Vemar ellerini tekrar havaya kaldırdı. "Ben ona dokunmadım patron. *O beni* bıçakladı. Müdahale etmedim."

"Benim hatamdı." Ayağa kalktım, tekrar sallandım, tüm bunlar benim hatam olduğu için verdiğim tepki yüzünden kendimi aptal gibi hissettim ve sonra derin bir nefes alarak kendimi sabitlemeye çalıştım. "Sorun değil. Özür dilerim. I-" Her şey bir kelime seline dönüştü. "İyi dim ama sonra kurdum bana güç fırlattı ve sonra onunla makas için kavga ediyordum ve bunun aptalca olduğunu fark ettim, bu yüzden onları bir hışımla fırlattım ve ..."

"Sadece biraz kanamam var," dedi Vemar, ne kadar da centilmendi.

"Biraz mı? Her tarafı kan içinde," diye homurdandı Cecil, o kadar da iyi bir sporcu değildi.

"Neden kulenden çıktın?" Weston bana doğru yürüdü, bana ulaştı ve yüzümü büyük, nazik elleriyle kavradı. Şimdi farklı bir nedenle sallanıyordum, yakınlığının lezzetini içime çekiyordum, kokusuyla sarhoş olmuştum. Bakışları üzerimde gezindi ve başparmağını yanağımda usulca gezdirerek hasar olup olmadığını değerlendirdi. Gözlerimi kapattım ve onun enfes uğultusunun tadını çıkardım.

Gerçek dostum, diye fısıldadı duygu.

"Neden kavga ediyorsun, Küçük Kurt?" Derin sesi göğsünde gürledi.

Onun sıcaklığının akıntısına, arzusun büyüklüğüne karşı mücadele ettim.

Derin bir nefes aldım, ellerimi bileklerine doladım ve omuzlarına ve göğsüne doğru uzatma dürtüsüyle savaştım, bunun yerine onu ittim. İnsan/kurt çiftimde mantıklı olan bendim. Onun bizi harekete geçmeye zorlamasına izin vermeden önce bu durum hakkında daha fazla şey öğrenmeyi ikimize de borçluydum. Bunu kendime, belki de geleceğime borçluydum. Her şey hakkında kafam çok karışık. Kurdum hakkında, o güç patlaması hakkında... Hâlâ bir tutsaktım ve muhtemelen ölüm cezasıyla karşı karşıyaydım. Gerçek bir eş durumu nasıl olabilirdi ki?

"Ne oldu?" diye sordu Weston. "Neden kulenin dışındasın?" diye tekrarladı.

"Şafak vaktiydi," dedim tekrar otururken. "İşe gitmek istedim. Kilidi açtım ve Vemar beni koridorda buldu. Dolaşmamın uygun olmadığını söyledi ama ayak işlerini yapmamın uygun olacağına karar verdi ve beni buraya getirdi. Ve bacağındaki makasla ödüllendirildi."

"Neden bacağına makas sapladın?" Weston bir tutam saçımı kulağımın arkasından nazikçe kıvrarak sordu. Titredim, ayağa kalkıp kollarına atılmak istedim. Ama bu ben miydim, yoksa sadece bağ mıydı?

Fark eder miydi?

Derin bir nefes aldım, bu kafa karışıklığından dolayı perişan haldeydim.

"Bu kadar çok düşünmeyi bırak. Her şey olması gerektiği gibi," dedi kurdum.

"Sen ne bilirsin ki? Dünyaya geleli daha bir gün bile olmadı."

"Bacağına makas sapladım çünkü hayvanımın aklını kaçırdığını düşünüyorum. Belki de bu çılgın yere uyum sağlayabilmek için kanatlı penislerle kaplı bir ceket almalıyım, bilemiyorum. Herkes biraz dengesiz görünüyor. Onları yenemiyorsan ..."

"Bırak da eşin onu yok etsin," dedi kurdum. Neredeyse yine kendimi kaybediyordum. Odadakilere, "Sinirime dokunuyor," dedim. "Vites değiştirmek üzereyim"

Vemar'ın ejderhası onu biraz yumuşatabilsin diye."

"Hey." Weston'ın avuç içi yanağımı yumuşattı. "Bunu yakında halledeceğiz, tamam mı? Söz veriyorum. Vites değiştirmeni sağlayacağız ve kurdum bu ilkel dalgalanmaları yatıştırmana yardımcı olabilir. Bu alışılmadık bir durum değil - çok fazla gücün var ve onunla ne yapacağını bilmiyorsun. Hatalar olur."

Başımı salladım, kendimi onun avucuna doğru eğilmekten alıkoyamadım.

"Onun için vaktin var mı?" Weston Cecil'e sordu ve ses tonu çok ama çok farklıydı. Az önce bana karşı bir alfa gibi davranmadığı açıktı.

"Evet, var. Büyük ejderham ve şimdi de küçük kurdum var. Hepsi için kanatlı Dick ceketler." Cecil etrafta dolaşp kumaş topladı.

"Gerçekten üzerinde kanatlı penisler olan kumaşlarınız var mı?" Şaşkınlıkla sordum.

"Bütün penis bende ve biraz da vajinam var."

Weston alnımdan öptü. "Büyükannenin saatlerine uymana gerek yok," diye mırıldandı. "Artık onun etkisi altında değilsin."

"Öyle ama. Bu bir yarış. Ejderhalar beni öldürmeden ya da o beni tekrar yakalamadan önce onun şirketini çözmem gerek. Bu bir tatil değil Weston. Dinlenmek için bahanem yok. Aramızdaki bu savaşı kazanacağım, bunu yapmak beni ezecek olsa bile. Bu girişimi hayatta tutamayacak."

Pelüş dudakları biraz inceldi ama cevap vermedi. Çekilmeden önce başparmağı yanağımdan aşağı kaydı.

"Beladan uzak dur," dedi bana ciddi bir şekilde. "Vemar olduğu için şanslısın. Başka bir ejderha olsa kafasını kaybeder ve karşılık verirdi."

"Başka bir ejderha ellerini kaldırmazdı ve şimdi ölmüş olurdu," dedi Cecil. "Sadece bacağından vurulduğu için şanslı sanırım."

Weston Cecil'e bir bakış bile atmadı, onun yerine dönüp Vemar'a elini uzattı. "Bunun için üzgünüm. Öğreniyor."

Vemar onu aldı ama başını salladı. "Öğrenmenin ötesinde. Yaşamaya başlıyor. Ben onun için buradayım."

Kafa karışıklığı bağıın içinden süzüldü, ama sonra Weston gitti, gitmeden önce bana son bir kez bakarak kapıyı kapattı.

Döndüm ve Vemar'ın bana baktığını fark ettim. "Onun senin gerçek eşin olduğunu söylediğimi ona söylemedin."

"Bunun başınızı belaya sokabileceğini düşündüm. Daha fazla soruna yol açmakla ilgilenmiyorum. Ayrıca, daha önce biraz daha bilgi almak istiyorum ..."

Neyden önce? Weston'a bildiğimi mi söyledi? Kabul etti mi?

Reddetti mi? Bilmiyordum.

"Sadece başımı eğmek ve işimi yapmak istiyorum-" Cecil beni soymaya çalışırken kestim. "Dur, hayır." Onu ittim. "Gerçekten mi? Slipin falan yok mu?"

Cecil bana baktı. "Bende slip var. Bir sürü slip var. Nerede oldukları hakkında hiçbir fikrim yok. Sen şekil değıştiresin, değil mi? Çok fazla çıplak kalıyorsun. Bütün memeleri gördüm. Çok fazla meme. Memeler umurumda değil. Vajinalar, pipiler, umurumda değil. Sadece ölçölere ihtiyacım var."

"Makasa ihtiyacın var mı?" Vemar bana sordu, gözleri yine parlıyordu. Cecil parmağını kaldırdı. "Kayma buldum."

AURELIA

T Kütüphanesi muhteşemdi. Hiç bu kadar büyük ve mükemmel düzenlenmiş bir kütüphane hayal etmemiştim. İçeri girdiğimde, alanın büyüklüğü karşısında şaşkınlıktan donup kalmıştım. İki katlı ve üzerinde kemerli kubbeli tavanıyla köyümdeki meydandan daha büyük olmalıydı. Kirişlerin içindeki küçük nişler elle boyanmış duvar resimleriyle kaplıydı. Raflar her katta duvarları kaplıyordu ve ahşap sütunlar yığınların arasına yerleştirilmişti. Her bölümün kendi döner merdiveni vardı ve kirişlerle aynı cilalı ahşaptan yapılmış ikinci kattaki balkon odanın çevresinde.

Cilalı ahşap zemini pelüş halılar kaplıyordu ve odanın etrafına her birinde büyük ve kabarık yastıklar bulunan birkaç oturma alanı yerleştirilmişti. Birçoğu yığınlar arasında akıllıca konumlandırılmış ve rahat bir his için battaniye ve minderlerle donatılmış çeşitli küçük köşeler daha fazla mahremiyet sunuyordu.

Sansasyoneldi. Hayal edebileceğim her şeyden daha iyiydi. Bu tek odada bulunan bilgi miktarı.

Sadece bu da değil, mükemmel bir şekilde organize edilmişti. Cennetteydim. Her şey kategorize edilmiş, etiketlenmişti. Burada her şey anlamlıydı.

Gizli romantizm odası hariç her şey. Orası tam bir kabustu. Hiçbir şey etiketlenmemişti ve tüm alt türler rastgele gruplanmıştı. Kitapları incelemek istedim ama raflara gelişigüzel yerleştirilmiş olmaları kurdeşen dökmeme neden oldu.

Gerçek eş bilmecesini düşünürken kütüphanede bahçe kitapları aradım.

Aşağıda ayak sesleri duyulurken baktığım kitabı yerine koydum. Çeşitli köy kütüphanecileri raflarda dolaşıyordu, saat henüz erkendi ve

inceleme saatleri içinde. Hiçbiri kurgusal olmayan alanda değildi.

Bir sonraki kitapta da öncekilerle aynı sorun vardı: Ay Ateşi Zambakları hakkında hiçbir bilgi yoktu. Çiçeğin bu kadar zor bulunmasını büyüleyici buldum. Sırlarını layık olmayanlardan korumak zorlu bir görevdi. Özelliklerini ortaya çıkarmaya kararlıyım.

Kitabı yavaşça geriye ittim, aklım Cecil ölçülerimi alırken Vemar'ın bana anlattıklarına kaydı.

Görünüşe göre, her insan için yalnızca bir gerçek eş olup olmadığını kimse kesin olarak bilmiyordu, ancak bunun böyle olduğuna dair yaygın bir inanç vardı. Sadece bir tane. Ne olursa olsun, o kadar nadir bulunurlardı ki, çoğu insan kendininkini asla bulamazdı. Dört yönlü bağı gerçek eşler olduğumuzun kanıtı olması gerekiyordu. Weston'ın beni iki kez sahiplenebilmesi, her iki omzuma da birer işaret koyması ve bunu sihirle kalıcı hale getirmesi de bir başka kanıt olacaktı. Hiç kimse gerçek bir eşin kokusunu gizleyemezdi. Aramızdaki bağ tamamen ilkeldi.

Takılıp kaldığım şey, tüm bunların mantığı ya da mantıksızlığıydı. Böyle bir bağı kör bir şehvetten daha fazlası olması gerekmez miydi? Dokunmak ve sevişmekten daha fazlası olmamalı mıydı? Arzuladığım aşk neredeydi? *İnsani* bağ. Weston'dan birçok nedenden ötürü hoşlandığımı inkâr edemezdim ama ona aşk diyecek kadar tanı mıyordum. Uyumlu olup olmadığımızı bile bilmiyordum. Birbirimizi tanıdığımız zamanın yarısını kavga ederek geçirmiştik.

Bir talebi kabul edeceksem, bunun duygusal nedenlerle olmasını isterdim. Sanki atanmış gibi elime bir eş tutuşturulması, seçim hakkımı elimden alıyormuş gibi hissettiriyordu. İkimizi de soyuyordu. Büyükanнемden sonra bu fikir beni dehşete düşürdü. Ya daha kötü bir duruma, kalıcı bir duruma düşersem?

Kurdum inatçılığımın memnun değildi. Kelime dağarcığı oldukça renkli olabilirdi. Hadriel'den bir iki şey öğrenmişti.

Bir sonraki kitabı aldım ve sözlüğü kontrol etmek için arkasını açtım.

Düşüncelerim, derimin üzerinde gezinen ve kürek kemiklerimin arasında karıncalanan garip bir sürünme hissiyle kesintiye uğradı. Ona odaklandığımda hareketlerim yavaşladı, huzursuzluk iğneleri beni tehlikenin yakın olduğu konusunda uyarıyordu.

En alt kata tekrar baktım ama manzara değişmemişti. İnsanlar raflarda duruyor ya da kitaplara bakıyordu. Hiçbirinin bedeni gerilmemişti; kimse etrafına bakmıyordu. Bu hissi yaratan her neyse onları rahatsız etmemişti.

Kaşlarımı çatarak elimdeki kitaba döndüm ve parmağımı *'M'lerin* üzerinde gezdirdim. Çiçeği bulunca sevinçle sııttım.

Yine de tehlike hissi yoğunlaştı ve gülümsememi sildi. Üzerimden kayarak etime battı. Uyarı şimdi nabız gibi atıyordu. Kürek kemiklerimin arasına sıkışmış gözlerin ağırlığı. Biri beni izliyordu.

"Bu duyguya dikkat etmeniz gerekiyor. Etrafına bir kez daha bak."
Kurdum dedi ki.

Korkuluklara bir adım daha yaklaşp baktım. Görebildiğim yeni insanlar daha önce gördüklerimden farklı değildi. Kimse aciliyet hissiyle hareket etmiyordu; omuzlarında gerginlik yoktu. Her şey içeri girdiğim zamanki gibiydi.

Vazgeçmek istemeyerek kitabı istediğim sayfaya çevirdim, biraz daha çevirdim ve şimdi balkonun kenarındaki parmaklıklara yaklaştım. Bakışlarım tüm odayı taradı.

Biraz önce devasa bir adam perdeyle gizlenmişti ama şimdi pozisyonumu değiştirmem onu tamamen görünür hale getirdi. Vemar'ın boyundaydı ama çok daha genişti, kasları gövdesini dolduruyordu. Yüzünde ve boynunda yara izleri vardı; çok belirgin değillerdi ama çok zor ve acı dolu bir hayatı olduğunu ima ediyorlardı. İyi kesimli gömleği bir çeşit ince kumaşın parlaklığını taşıyordu ama altın gözlerindeki, duruşundaki katıksız hırçınlığı azaltmıyordu. Yakışıklı yüzü, içinden yayılan acımasız gücü gizlemiyor ya da en aza indirmiyordu.

Bana baktı, çehresi korkusuzca düşmancaydı, sanki canımı acıtmaktan, derimi soyup ondan bir oyuncak bebek yapmaktan ya da korkunç derecede dehşet verici başka bir şeyden daha çok istediği bir şey yokmuş gibi.

Kurdum ortada hiçbir sebep yokken Vemar'a saldırmak istemişti. Saldırmamız gerektiğini düşünüp düşünmediğini görmek için bekledim ama tek söylediği *"Kaçın."*

Dehşet beni sardı.

"Hayır! Siktir git!" Nedenini bilmediğim bir şekilde bağırdım, kitabı ona fırlattım ve deli gibi koşmaya başladım. Balkonun ucuna çarptım, tırabzanın üzerine çıktım ve aşağıya öyle hızlı kaydım ki tahta yandı.

Umurumda bile değildi.

O çılgın gözlü dev gibi adamla yüzleşmemin imkânı yoktu. Dünyadaki tüm özgüven beni o yaratıktan kurtaramazdı. Kurdum tartışmıyordu.

Kütüphaneden koşarak çıktım, artık sihrim olduğu için çok daha hızlıydım. Arkamda ayak sesleri duymadım ama onun kütüphaneye girdiğini de duymamıştım. Ben de

Sadece onu hissetti, tehlikeli aurasını ve ardından kötü niyetini hissetti.

"*Bırakın beni. Daha hızlı gidebilirim,*" diye panik içinde bağırdı kurdum ve neredeyse deniyordum.

Koridorun sonunda küçük bir merdivenden inmeyi henüz bitirmiş olan Hadriel'i gördüm. Bana bir bakış attı ve gözleri büyüdü.

"Siktir!" diye bağırdı, benim gittiğim yöne döndü ve hızlandı.

Korku bana adrenalin fişkırttı. Kısa sürede ona yetiştim.

"Lanet olsun, çok hızlısın. Beni geride bırakıp öldürme," dedi daha hızlı gitmek için çabalayarak. "Yavaşlamazsan sana çelme takar ve seni ölüme terk ederim."

İleriden biri bizi gördü ve yürümeyi bıraktı. Sık bukleli ve tel çerçeveli gözlüklü yaşlı kadının elinde bir kitap vardı. Tek kelime etmeden kitabı bıraktı, döndü ve koşmaya başladı.

"Neler oluyor?" diye sordu bir başkası, yanından geçtiğimiz bir kapıdan koşarak çıkarken. "Hayaletler mi?"

"Daha da kötüsü," dedim, nefes nefese kaldığımı fark ederek. O anki korkuma rağmen, sihre sahip olmanın harika olduğunu düşünmeden edemiyordum. "Çok daha kötü."

"Çabuk, bu taraftan!" Hadriel sağa, bir koridora doğru işaret etti, biz geçerken iki kişiyi kaldırdı. Kimse soru sormadı, sadece koştuğumuzu gördüler ve çekip gittiler. Belli ki burası çok boktan bir yerdi.

İki tur daha attıktan ve iki kişiyi daha aldıktan sonra arka kapıdan parlak güneş ışığına çıktık. Bir avludan geçip üç merdivenden süngerimsi çimlere inerken omzumun üzerinden baktım. Neredeyse kapının arkamızdan patlayarak açılmasını ve o canavarın dışarı fırlamasını bekliyordum.

"Neydi o?" Hadriel nefes nefese kalmış bir halde ellerini dizlerine dayayarak sordu. "Kahretsin, nefes nefese kaldım. Koşmaktan nefret ediyorum. Ne oldu Aurelia? Kral mı? Kızdı mı?"

Diğer herkes etrafımızda dikilmiş, gergin bir şekilde kapıya bakıyordu.

"Hayaletler mi? Biliyordum," dedi kadınlardan biri, kapının köşelerine bakarak.

bina. "Burası onlarla dolu."

Hadriel gözlerini devirerek, "Lanet olası hayaletler değil, Andrelle," dedi. Sonra da bana: "Öyle mi?"

"Hayaletler değil." Kapıyı izledim, camlı bölmenin diğer tarafında bir gölge gördüm ve cesaretlendim. Kapı itilerek açıldı. "Lanet olsun!"

Herkes farklı yönler'e dağıldı. Hadriel bile "Hadi, saklanacak bir yerim var!" diye bağırarak koşmaya başladı.

Ben hareket edemedim Dante kafasını kapıdan uzattı. "Neler oluyor?" Sonuna kadar dışarı çıktı, diğerlerine baktı, biri çimenlerin üzerinden ağaçların ötesine doğru koşuyordu. "Herkes nereye gidiyor?"

Kalbim hala dehşetten ve ardından koşmaktan dolayı hızla atıyordu. Kendimi yeniden on iki yaşındaymışım, kasabadan kovalanıyormuşum, daha büyük ve daha güçlü insanlara av oluyormuşum gibi hissediyordum.

Omzunun üzerinden işaret ettim. "Arkadaki canavar mı?"

Döndü ve baktı. "Arkamda kimse yok. Beta senin bir şeyden korktuğunu ve seni kontrol etmemi söyledi. Bazı sürü işlerini halletmekle meşgul. Ne oldu?"

Rahatlamış bir iç geçirdim. "Bir şey olmadı. Korktum, hepsi bu. Kütüphanede bana ters ters bakan kocaman bir adam vardı. Beni öldürmeye hazır görünüyordu."

"Oh." Başını salladı, sonra yüzünü buruşturdu. "Evet, buralarda pek sevilen biri değilsin. Henüz değilsin. Bu öğleden sonra kraliyet ailesiyle buluşacaksın. O zaman her şeyi yoluna koyacaksın. Belki sadece ... gidip bitkilerle falan oynarsın? Bir süre ortalıkta görünme. Kalkarken gördüğüm Hadriel miydi?"

"Evet. Bizi takip eden adamdan korktu."

Dante tekrar arkasına baktı. "Bu çok garip. Kaçıp gitmek onun yapacağı bir şey değil. Merak etme, kral ve kraliçenin emriyle kimsenin sana dokunmasına izin verilmiyor. Güvendesin. Sadece ormandan uzak dur ve saray arazisinden ayrılma."

"Tamam."

"Ormanda keşif yapmam ve herkesin işini yaptığından emin olmam gerekiyor, ama ondan sonra kitabın geri kalanını okumaya ne dersiniz? Yeni döndüğüm için bana borçlu olunan biraz dinlenme zamanım var. Birbirimize eşlik ederiz."

Gülümsedim. "Elbette."

Bana göz kırptı, Hadriel'in gittiği yöne doğru kaşlarını çattı ve şatoya geri dönerek gözden kayboldu.

"Bekle, bitkiler ne tarafta ..." Sözlerimin uçup gitmesine izin verdim, etrafıma bakındım.

Omuz silkerek rastgele solu seçtim ve yürümeye başladım. Arazi çok güzel ve bakımlıydı; yemyeşil çimler ve çeşitli bakımlı çalılar yol boyunca uzanıyordu. Saksı bitkileri ve rengarenk çiçeklerin arasına küçük banklar yerleştirilmişti. Hayat dolu birkaç küçük kuş banyosunun yanından geçtim.

Çok sayıda insan araziyle ilgileniyordu ve ben yanlarından geçerken hepsi başını kaldırıp bana baktı. Çoğu doğruldu, beni izliyordu ama kimse devam etmeme engel olmadı. Bu durum güvenliğim için iyiye işaret değildi; Büyükanne'nin adamları etrafta rahatça dolaşabilirdi.

Bunu aklımda tutarak, birisinin arkasına saklanabileceği herhangi bir şeyle aramda bolca mesafe bıraktım. Biri beni yakalamak isterse, bunu yapmak için oldukça görünür bir alandan geçmesi gerekirdi ve ben de güvenliğe doğru bir adım önde olurdum.

Keskin bir şey getirmeliydim.

Kalenin arka tarafında geniş bir Everlass tarlası buldum. Bitkilerin arasında yaprak toplayıp yere bırakan iki kişi gördüm. Bunun bitkileri sağlıklı tutması gerektiğini düşündüm. Boktan bir iş gibi görünüyordu.

Everlass tarlasının ötesinde kocaman, geniş bir bahçe vardı. İçinde birkaç kişi çalışıyor, bir şeyler topluyor, otları ayıklıyor ya da bahçıvanların yaptığı diğer işleri yapıyordu. Raz genellikle tüm bu işlerle ilgilenirdi. Benim hiç zahmet etmeme gerek yoktu. Yine de bu tür bir yardım almamıştı. Olsaydı daha mutlu olurdu diye düşündüm.

Bahçenin uzak tarafında beş büyük iş kulübesi duruyordu ve her birinden dumanlar yükseliyordu. Etraf hareketlilikle doluydu. Tanrılar bana yardım etsin, bu operasyon insanlarla doluydu. Birbirlerinin yolundan nasıl uzak durabiliyorlardı?

Tepemizde bir ejderha uçtu. Göz kamaştırıcı bir yeşildi, bu dünkü ejderhadan daha küçüktü. Kanatlarını tembelce eğerek tepemde yarım bir daire çizdi, büyük kafası bana bakıyordu. Bahçelere doğru yönelmeden önce gökyüzünü kesişini severek bir süre onu izledim. Ay Ateşi Zambağı'nı sorabileceğimi düşündüm. Umarım birileri bir şeyler biliyordur.

Her bitki grubu küçük bir işaretle etiketlenmişti, ortada adı yazıyordu ve alt köşede küçük bir çiçek sembolü vardı. Bazılarında her grupta aynı bitkiden birkaç tane, bazılarında ise on tane vardı. Birkaçını okuduktan sonra bunun sadece bir çiçek sembolü olmadığını fark ettim; semboller karttan karta değişiyordu. Bitkinin türünü belirtiyor olmalı. Bu oldukça yardımcı oldu. Çiçeklerin hemen arkamda olduğunu anladım, önümdeki grupta sebzeler vardı ve devam ettiğimde zehir işareti olan bir tane buldum.

Bu ilginçti. Herkesin bu alanda dolaşmasına ve tehlikeli bitkilere serbestçe erişmesine izin mi veriyorlardı?

Sert bir ses, "Size yardımcı olabilir miyim?" diye seslendi.

Döndüğümde orta yaşın sonlarında, mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş kırılmış saçları, kestane rengi gözleri ve muhteşem bir havası olan bir kadınla karşılaştım. Süslü çiçekli bir pantolon ve düz beyaz bir üst giymişti. Eldivenlerle süslü ellerinde tüller tutuyordu.

"Belki," dedim otorite dolu bir tavırla yanıma gelirken. "Dün gece buraya saksı için bir Ay Ateşi Zambağı getirilmiş olmalıydı. Kontrol etmek istedim. Pembe renkte parlayan küçük bir çiçek ve bir kova içinde gelmiş olmalı."

Bir süre sessizce beni inceledi, varlığıma ya da sözlerime hiçbir tepki göstermedi. Temkinli olduğunu söyleyebilirim. Çoğu insanın yaptığı gibi bana baktı, ama bunun beni büyüsüz sandığı için değil, potansiyel olarak tehlikeli bir yabancı olduğum için olduğunu biliyordum.

"Tabii ki. Lütfen beni takip edin." Dikkatlice yoldan çekildi ve önce benim gitmemi işaret etti.

"Tabii, evet, teşekkür ederim. Um . . ." Bahçe alanından dışarı çıktım. "Ne tarafa gidiyoruz?"

"Sadece şuradaki iş istasyonu." Diğerlerinden daha pis olan uzaktaki çalışma kulübesini işaret etti. Yapı diğerlerinden çok daha eski görünüyordu. "Hiçbirimiz adını bilmiyorduk ve sadece birimiz onu daha önce görmüştü. Vahşi doğada yetişiyor, değil mi?"

"Evet. Saklanmayı severler. Parlarsa da fark edilmesi zor. Ben her zaman gözümü ondan ayırmam. Kurduma erişince görmek daha kolay oluyor. Geceleri yani. Gündüz bulmak neredeyse imkânsız."

Kapı aralığından yana doğru adım attı, gözleri benden hiç ayrılmadı. "Hannon, buraya gelir misin lütfen?"

Weston'ın boylarında, geniş omuzlu ve düzgün kalçalı bir adam kapıdan içeri girdi. Kızıl saçlarından bir hale başının etrafında dönüyordu ve kalın kolları yanlarından sarkıyordu. Güneş, yakışıklı yüzünün güçlü çenesindeki kirli sakalları belirginleştiriyordu.

"Hannon, bu bizim Kızıl Acı Bakla krallığından gelen misafirimiz," dedi kadın. "Büyükannemin ilaçlarını yapıyor." Bana döndü. "Bu doğru mu?"

"Evet." Hafif bir selam verdim. "Ben Aurelia."

Hannon bana gülümseyerek, "Merhaba," dedi.

"Ona şatoya kadar eşlik edebilir misiniz?" dedi kadın. "Arazide tek başına dolaşmamalı."

Kalbim sıkıştı. "En azından çiçeği görebilir miyim? Eğer ölmesine izin verecekseniz, en azından önce yapraklarını toplamalısınız."

Hannon bana bakarken başını eğdi ama yorum yapmadı.

"Ölmesine izin vermeyi düşünmüyoruz," dedi kadın. "Çok güzel. Onu dikeceğiz ve özelliklerini inceleyeceğiz. Hannon, lütfen?"

Yaklaşıp onunla yürümemi işaret edince dudak büktüm. En azından Dante benimle kitap okuyacağına söz vermişti. Bu, kulede öylece oturmanın sıkıcılığını hafifletirdi.

"Sen de mi ejderhasın?" Geldiğim yoldan geri yürürken sordum. "Hayır, ben bir anka kuşuyum. Bu yüzden seni geri getirmekle görevlendirildim.

Bu yüzden

daha güvenli çünkü ölemiyorum. Yine de zarar vermek istemiyorsunuz, değil mi?"

Bu bir soru değildi, gerçi şu anda buna odaklanamıyordum. Heyecanla dönüp kolunu tuttum ve ona bakarak gülümsedim.

"Sen Anka Kuşu'sun!" Ona yarı bağırdım. "Ve kızıl saçların var!"

"Suçluyum."

"Hadriel bana senden bahsedinceye kadar anka kuşlarının sadece efsane olduğunu sanıyordum. Onların gerçek olması aklımı başımdan aldı - yani senin gerçek olman." Heyecanla dolup taşıyordum. "Gerçekten söyle bana, senin gibi olmak çok mu havalı? Eminim öyledir. İnsanlar senin yanında olmaktan her zaman memnun mu?"

Güldü. "Hayır, kesinlikle değil. Duygularını okuyabilmemden hoşlanmıyorlar, özellikle de bu duygu üzüntü ya da korku olduğunda. Savaşçılar zayıflıklarını kabul etmekten hoşlanmazlar."

"Bu doğru! Diğer insanların duygularını tüketerek güç kazanıyorsunuz, değil mi?"

"Doğru." Bana bakarken gözleri parlıyordu, odağı keskinleşmişti. Bu ilgiye alışık olmadığım için karnım kıpırdadı. "İçimden bir ses bunun seni rahatsız etmeyeceğini söylüyor."

"Nedenmiş o? Yani, hayır olmayacak. Beni okuyabilmen gerçekten umurumda değil.

Nereden biliyorsun?"

Başını tekrar eğdi. "Duygusal durumunuzun reklamını yapıyorsunuz. Nesin sen?"

"Bir kurt, sanırım," diye cevap verdim ama bir şey beni ona nasıl bildiğimi söylemekten alıkoydu. Belki de kendinden emin, rahat tavrı ve kolay gülümsemesiydi, ya da çekiciliği, ya da beni ne kadar rahat hissettirdiği - hafif ve kaygısız. Belki de sadece hayran kalmıştım. Sebep ne olursa olsun, işimi kendime saklamak istedim. Belki de yükümü biraz saklamak.

Bunun üzerine başını biraz salladı. "Sadece bir kurt değil elbette."

"Yakın zamana kadar sihrim olduğunu bilmiyordum. Benim ... koruyucum, sanırım- Büyükanne. Büyükanneyi tanıyor musun?"

"Ben biliyorum. O ve örgütü burada pek sevilmez."

"Doğru. Hayvanımı hissedebilmesi gerekirdi ama yine de bunca zaman bana hiçbir büyü hissedemediğini söyledi."

"Acınızı hissediyorum. Sormamın sakıncası yoksa neden buna inandınız?" Ona annemden ve yetiştirilme tarzımdan bahsettim, şatonun kapılarından nasıl uzaklaşıp beni araziye götürdüğünü fark ettim. Büyükanneyle nasıl birlikte olduğumu sordu, ben de ona özet geçmeye çalıştım. Yine de koluma nazık bir el atarak beni durdurdu ve

Tam hesap.

Sabırlı bir kulakla dinledi ve sonra kendi deneyimleriyle karşılık verdi. Çok fakir büyümüştü, masaya zar zor yemek koyabiliyordu. Büyükannesi ve annesi krallığa musallat olan hastalık yüzünden ölmüş, babası ise zar zor hayatta kalabilmişti. Kız kardeşi ailenin avcısı, kendisi ise bekçisi olmuştu ve bu rolden büyük keyif alıyordu.

Bu son gerçekle ilgili bir şey karnımda kelebekler uçuşmasına neden oldu. Kendi başının çaresine bakmaktan zevk alan güçlü bir adamı seviyordum.

Weston'ın sürüsüne gösterdiği ilgiye dair anılar su yüzüne çıktı, tıpkı benim için sürekli yaptığı küçük şeyler gibi, birbirimizle anlaşmazlığa düştüğümüz zamanlarda bile.

"Oturalım mı?" Hannon hayallerimi yarıda keserek konuştu.

Bir çiçek yatağının önüne yerleştirilmiş bir bankın önünde durdu.

"Seni hiçbir şeyden alıkoymuyorum değil mi?" Tereddüt ederek sordum.

Bakışları tereddütsüzdü. "Hayır."

Bir aptal gibi sııttım. Efsanevi bir anka kuşu

Be

n. Bir *anka kuşu*!

"Tamam," dedim. "Gerçekten yapacak bir şeyim yok, özellikle de Kraliyet ailesi tüm eşyalarımın sahip."

"Bu konuda . . . Ürünü yapmaktan durdurmak istemeye nasıl geçtiniz? Büyükannenin sana nasıl davrandığından başka?" diye sordu.

Gülümsemem azaldı. "Sorgulamamın ilk adımı bu mu?" "Hayır, evet."

Canlı mavi gözleri parlıyordu. "Eminim kraliyet ailesi

Bu bilgilerin çoğunu bilmek isteyeceklerdir ve benden duyduklarında -benim büyü türümle- gerçek olduğunu anlayacaklardır. Ama merak ettiğim için soruyorum.

Seninle konuşmaktan zevk alıyorum. Çok taze ve d ü r ü s t s ü n ,
duygularınla çok açık sözlüsün. İlgimi çekiyorsun."

Yüzüm ısındı ve sözlerinin neden hem utanç hem de zevkle karışık bir
ürperti yarattığına dair hiçbir fikrim yoktu. "Ben de seninle konuşmayı
seviyorum."

Bölüm 13

WesTON

I bağıın içinden sızan duygularla zar zor odaklanabiliyordu. Zevk, entrika, *cazibe*. Kiminle birlikte olduğunu bilmiyordum ama bilmek istiyordum. o kişiyi bulup uzuvlarını koparmak.

Toplantı sona erdiğinde "Dağılabilirsiniz," diye homurdandım. Çeşitli şekil değiştirenler bir şeylerin ters gittiğini bildikleri halde ne olduğunu öğrenmek istemedikleri için bana kaçamak bakışlar attılar.

"Ne oldu?" Ayağa kalkıp eşyalarımı toplarken Micah sordu. O ejderha komutanıydı, benimle aynı rütbedeydi. Birlikte orduları ve muhafızları denetliyorduk.

"Yok bir şey. Gitmem gerek. Esirimin kraliyet ailesiyle bir görüşmesi var."

O ve ben sürekli sallantıdaydık. Kurtların ejderhalarla iyi geçinemediğine dair eski ve çoğunlukla doğru olmayan atasözü bizim durumumuzda doğrudu ama yine de bakışlarında şefkat ve acıma vardı. "Gerçek eşe olanları duydum. Zor bir durum."

Hiçbir fikri yoktu -özellikle de şu anda açıkça ilgisini çeken biriyle dışarıda olduğu için.

Eşyalarımı saray asistanına teslim edip koridorda ilerlerken kim olabileceğine dair bir liste kafamda geziniyordu. Onun çekiciliğinin içimde zonkladığını hissedebiliyordum, bulunduğu yer kuzeydoğuda bir yerlerdeydi. Sabit.

"Beta, işte buradasın." Hadriel koşarak yanıma geldi, sonra da bana ayak uydurmak için koşmaya devam etti.

"Neden Aurelia'yla birlikte değilsin?" Hırladım.

"Evet, o konuda. Merak etme, emin ellerde. Ay zambağı şeyini kontrol etmek için çiçeklere gitti ve Arleth onu

Hannon."

Hannon.

Siktiğimin Anka kuşu.

Öldüremediğim tek varlığı bulması için Aurelia'ya güven.

"Dışarıdalar- Nerede olduklarını bildiğini söyleyebilirim," dedi Hadriel. "Boş ver bu koşuşturmayı. Bugün bunu çok fazla yapıyorum. Her neyse efendim, sadece konuşuyorlar."

Bu çekim hissi sinirlerimi bozdu. Hannon yakışıklıydı. Gözleri olan herkes bunu görebilir.

"Konuşmaları bitmek üzere."

"Evet, izin verirsiniz." Gergin bir şekilde boğazını temizledi. "Onun üzerinde bir hakkınız yok efendim. Taciz içeren bir ilişkiden yeni çıktı. Romantik olmaması önemli değil. Kendi ayakları üzerinde durmaya ihtiyacı var. Kim olduğunu bulmaya ihtiyacı var. Senin onu sıkıştırman onu yola getirmeyecek. O inatçı, hatırladın mı? Gerçek eş bağından gelen itkinin dışında, sana kendi başına bir bağlılık bulması gerekiyor."

"Buraya gelirken bana karşı bir bağlılık hissetti. Bunu derinleştirmek yerine inkar ediyor."

"Onu rızası dışında aldıktan sonra oluşan bir bağa karşı temkinli olduğu için onu suçlayamazsın. Köyünün dışında tanıdığı tek erkek sensin. Kurdunu bile tanımıyor. Ona zaman tanımalısın."

"Başka biriyle bir bağ kurabilsin diye mi?"

"Böylece başka biriyle bağlanmak istemediğini anlayabilir. Ve doğanın akıllıca seçim yaptığına güvenebilirsin."

Arka kapıya ulaştım ve iterek açmak yerine yumrukladım. Cam kırıldı. Ahşap menteşelerden birinden koptu.

Onun bir başkasını çekici bulması hissi içimde öfke yarattı. İçimdeki her şey "*Benim!*" diye bağıırıyordu. *Hakkıma yönelik tehdide son ver!*

Ama Hadriel haklıydı. Onun hayatını yakıp yıkmış ve kaçabileceği tek güvenli alan olarak kendimi öne çıkarmıştım. Bu adil değildi. Aurelia yeni bir yerde, yeni bir hayvanla birlikteydi. Hem de onu iten ve çeken bir alfa hayvanıyla. Yeni insanlarla tanışmak ve bir şeyleri anlamak için biraz özgürlüğe ihtiyacı vardı. İlkel tarafileyla nasıl çalışacağını bilmiyordu ve kurdunu öğrenmesi ve her şeyi bir araya getirmesi için zamana ihtiyacı vardı. Şu anki rolüm destekleyici olmalı, bu süreçte ona rehberlik etmeliyim. Bir alfanın yapması gereken buydu.

yaptı. Bir eşin yaptığını. Aurelia'nın zamanla birbirimize uyduğumuzu göreceğine güvenmek zorundaydım. Bunun sadece bir çekim, bir dürtü olmadığını; bizimle olmadığını.

Öfkemi yatıştırmak için derin bir nefes aldım. Yıllar süren üst düzey eğitimim ve sürekli kontrolüm üzerinde çalışmam olmasaydı, bu beni aşardı. Hal böyle olunca, yavaşça arkamı dönmek, yumruklarımı ve çenemi açmak ve kalenin içinde kalmak için sahip olduğum tüm çabayı harcadım.

"Giyindiğinden emin olun. Kraliyet ailesiyle bir randevumuz var." İlerledim.

"Oh, peki efendim?" Hadriel ofladı pufladı. "Lanet olası koşu. İnsanlar bunu neden eğlence için yapıyor?" Tekrar bana yetiştii. "Bil diye söylüyorum, ona yanlışlıkla ikinizin gerçek dostlar olduğunuzdan bahsedilmiş. Bunun ne olduğunu bilmiyordu, o yüzden sonra açıklandı."

Yavaşladım. "Ve?" Ona doğru baktım. "Kızgın mıydı?"

"Hayır. Biraz şaşkın görünüyordu. Haberi nasıl karşılayacağını bildiğini sanmıyorum. Normal insanlarda olduğu gibi onun üzerinde aynı etkiyi yaratmadı. Sanırım bir şekil değiştiren olarak büyümemenin tehlikesi. Ya da arkadaşlarla. Ya da onunla konuşmak isteyen insanlarla."

Sadece benim şansım. Gerçek eşim - efsanevi bir şey, tanrıların bir hediyesi - öneminin farkında değildi. Vuruşlar gelmeye devam etti.

"Git onu hazırla," dedim, hızımı tekrar artırarak. Soğuk bir duşa ya da belki de dövüşmeye ihtiyacım vardı. Onu tehdit edersem kralın memnun olacağından şüpheliydim, o yüzden duş almalıyım.

Randevumuzdan BEŞ DAKİKA ÖNCE Hadriel Aurelia'yı benimle buluşması için taht odasının önüne getirdi. Yeni giysileri terziden birkaç gün içinde çıkacağı için Hadriel'in giysilerinden birini giymişti, ceketinin kolları bilekten kıvrılmış, pantolonu da alttan kıvrılmıştı, yani Hadriel'in giysilerinin içinde yüzüyordu. Hadriel ve Vemar da benzer kıyafetlerle onun arkasında yürüyorlardı. Aralarındaki tek fark ayakkabılarıydı: Aurelia kendi çizmelerini giyerken, erkekler kadife ayakkabılarını giymişlerdi.

Garip kıyafetine rağmen, tek kelimeyle ışıltı ışıltı, gülümsemesi bulaşıcı ve ısıltısı büyüleyiciydi. Beyaz dilimlerle kesilmiş uzun siyah saçları güzel yüzünün etrafına dökülüyordu, cildi dışarıda geçirdiği zamanın etkisiyle güneşten öpülmüştü. Çevik adımları daha çok bir süzülüş gibiydi, yürüyüşü amaçlı ve zahmetsizdi. Onun kurt koşusunu görmek için sabırsızlanıyordum.

"Aurelia," dedim o yaklaşırken, kötü mizahım onun yakınlığında hemen buharlaştı.

Beni fark etti ve adımları duraksadı. Bakışları gözlerimde oyalanırken yoğunlaştı ve sonra yüzümde gezinerek dudaklarımda durdu. Gözleri düştü, omuzlarımı taradı ve göğsümü incelerken acıktı. Gözlerimle tekrar buluştuğunda, içinde yanan ateşi görebiliyordum. Aramızdaki bağı hissedebiliyordum, benim ona verdiğim tepkinin aynısını o da bana veriyordu.

Dün yaşananlar zihnimde canlandı: kıyafetlerini yırtıp vücudumla onu ağaca sabitlemem; aletimin içine dalması, gidebildiğim kadar derine inip onu kendime kilitlemem; sürünün onun kime ait olduğunu bilerek dörtlü bir bağ kurmamızı izlemesi.

O da benzer düşüncelere sahip olmalıydı, çünkü cevap veren arzusu alevimi daha da körükledi. Birbirimizden birkaç santim uzakta durana kadar ikimizin de hareket ettiğini fark etmemiştim; o bana bakıyor, göğsü kabarıyor, ellerim kalçalarının tozunu alıyordu.

"Merhaba," dedi nefes nefese.

"Sadece güzel bir yüzün ya da efsanevi bir yaratığın bile eşiyle asla kıyaslanamayacağını hatırlattı," dedi kurdum.

Kesinlikle haklıydı.

Kurdumun kendini beğenmişliği dudaklarımda bir sırıtışa dönüştü. "Selam bebeğim," diye cevap verdim, yola geleceğinden emindim.

"Gu-guess-" Boğazını temizlerken gözlerini kapattı ve ilkel arzusu ile mantıklı, duygusuz beyni arasına biraz mesafe koymaya çalıştığını biliyordum.

Tek yapmam gereken onun mantıklı tarafına bana karşı hissettiklerinin gerçek olduğunu kanıtlamaktı. Benimle mükemmel bir uyum içindeydi, tıpkı onun kurdunun benimkiyle olduğu gibi. Onunla ilk tanıştığımda bunu sorgulamıştım -bir suçluyla nasıl çiftleşebildiğimi anlamamıştım- ama onu tanımak beni kendime getirmişti. Bana karşı olan hislerinin filizlenip büyümesini izlemek için sabırsızlanıyordum.

Ayrıca, iyi bir kovalamacayı severdim.

Kurdumun bu beklentisini hissedebiliyordum.

Tekrar denedi. "Tahmin et aramızda kaç tane birleşik sik var."

Arkasında sabırla bekleyen Vemar ve Hadriel'e eliyle işaret etti. Hadriel'in küçük bir sırıtışı vardı ve bunun benimkiyle uyuşup uyuşmadığını merak ettim. Belli ki o da aynı şeyleri fark etmişti.

Başımı yavaşça salladım ve o güneş gözlerine daldım. "Bana bir ipucu verir misin?"

"En az iki tane ama onlar ceketlerin üzerinde değil." Vemar kıkır kıkır gülerken gülümsemesi daha da yoğunlaştı.

"Hannon'la tanıştığını duydum," dedim hafifçe.

Neşe saçıyordu. "Evet. Gerçek bir anka kuşu! Ne kadar havalı değil mi? Gerçekten hoş birine benziyor. Onu iyi tanıyor musun?"

"Oldukça iyi. Onunla sık sık konuşurum. Naziktir ve bir beyefendidir."

Aurelia başını sallarken Hadriel başını onaylarcasına eğdi. Bağdan gelen hiçbir arzu hissetmedim. İçimdeki son gerginlik de azaldı.

"Evet, öyle görünüyordu," dedi. "Ejderha kraliçesinin bir anka kuşu olan kardeşiyle konuştum. Ejderhalar tepemizde uçarken. Gerçek bir şatonun arazisinde güzel bir bahçede dururken. Bu gerçek hayata benzemiyor."

Hâlâ birkaç santim yakınında dururken ona gülümseyerek cevap verdim.

"Burada olacak." Kapıya doğru işaret ettim. "O duyguları okuyabilir- O aslında bir insan yalan dedektörü. Ayrıca size birisini doğruyu söylemeye iten bir tür iksir de verecekler."

Onun güvenini kazanmaya başlamanın zamanı geldi.

"Seni köyünden yakaladığımda kullanmayı düşündüm ama onun yerine günlüklerini okudum." Bana kaşlarını çattı ama aramızdaki bağdan öfke çıkmadı. Artık kin tutmuyordu. Bu muhtemelen en umut verici şeydi. "Günlüklerinin onlarda olduğunu, onlara baktıklarını ve hem senin hem de benim onlarla ilgili notlarıma sahip olduklarını bilmelisin. Özel hayatın ihlali için özür dilerim."

Ciddiydim. Başkalarının onun özel düşüncelerini okuduğunu bilmek beni hasta ediyordu. Bunu yapmak zorundaydım. Bunun savunmasız bir duygu olduğunu hayal ettim, özellikle de yaşadığı onca şeyden sonra ve onu buna sürüklemeye devam etmek adil değildi. Yine de fazla seçeneğimiz yoktu. Durumunun gerçekte ne olduğunu, Aurelia'nın nasıl ticarete itildiğini ve kaçmak için hiçbir yolu olmadığını söylediğimde doğruyu söylediğimi görmeleri gerekiyordu. Hiçbir şey onun masumiyetini olayların duygusal anlatımından daha iyi kanıtlayamazdı.

Sessizce başını salladı ve derin bir nefes aldı. "Gidelim mi?"

"Seninle gurur duyuyorum," diye mırıldandım. "Kendini bu duruma sokmaya istekli olduğun için seninle gurur duyuyorum. Bu kadar güçlü olduğun için."

Gözleri ruhuna kadar açıldı ve sonra gözyaşlarıyla doldu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Onu kollarımla sarmak istedim ama kapıyı açmak için dönmek yerine kendimi tuttum.

Kraliyet mensupları kürsüde tahtlarının üzerinde oturuyor ve ülkenin kanunlarını eşit şekilde temsil ediyorlardı. Kraliçenin yanında, bir basamak aşağıda ve daha küçük bir sandalyede kardeşi oturuyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, kralın yanındaki koltukta, peri krallığının yüksek mahkemesinde birkaç aylığına kraliyet üyelerini ziyarete gelen bir peri olan Calia oturuyordu. Onun krallığa geldiğini biliyordum ama bu sorgulamada yer alacağı söylenmemişti. Kralın annesi Arleth, çok iyi tanımadığım birkaç iksir yapımcısıyla birlikte bir kenarda oturuyordu. Aurelia'nın ürünlerinin bulunduğu kasalar odanın ortasında duruyordu ve Büyükanne'nin ilaçlarının bir kısmı da yanlarındaki masaya dizilmişti.

Aurelia'yı bir korku şoku sardı ve donup kaldı, iri gözlerini krala dikti.

"Kütüphanedeki canavar bu," diye mırıldandı, o kadar alçak sesle söylüyordu ki zar zor duyabildim. Geri geri gitmeye başladı. "Fikrimi değiştirdim. Sikerim böyle işi. Davetimi reddediyorum!"

"Dinleyecek." Hadriel onu omuzlarından yakaladı ve tekrar ileri doğru itmeye başladı. "Seni henüz yargılamayacak."

"Kollarımı koparıp onlarla davul çalacakmış gibi görünüyor."

"Her zaman böyle görünür. Yine de neredeyse hiç kol koparmıyor. Her şey yoluna girecek." Hadriel onu daha sert itti, çabasıyla homurdandı. "Seni neden hareket ettiremiyorum? Sadece yüz kilo ağırlığındasın."

Vemar yardım etmek için uzandı, ben de yoluna çıktım. Gönderdiğim uyarı bakışıyla geri çekildi.

"Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim," diye mırıldandım ona. Kral beni duyabilirdi ama bu işe daha fazla bulaşmadan önce nerede durduğumu bilmesi gerekiyordu. "Sana sadece sorular soracaklar ve sonra gitmene izin verecekler."

O zaman durdu ve bana baktı. Yüzlerimiz aynı hizada olacak şekilde başımı eğdim ve gerçeği gözlerimde aramasına izin verdim. Aramızdaki bağ sayesinde, bana olan güveninin ihtiyatını gölgede bıraktığını hissedebiliyordum ve bir kez başını salladı. Ben de bir kez başımı salladım. Aurelia derin bir nefes aldı ve tüm vücudu titrerken bile onu ileriye doğru yönlendirmeme izin verdi. Kürsünün önünde tek başına bir sandalye onu bekliyordu. Oturduğu yer fazla rahat görünmüyordu ama odanın havası da öyle değildi.

Buna katlanmaktan başka çaresi yoktu.

AURELIA

HADRIEL VE VEMAR, kendi kendime atadığım destek sistemim olarak arkamda duruyordu. Bunu bilmiyordum, ama ikisi bir tür çiftti ve lanetin çöküşünden sonra kalenin sorunsuz çalışmasını sağlamak için birlikte çalışıyorlardı.

Daha farklı olamazlardı - büyük, heybetli ejderha tamamen rahatken, çok daha küçük kurt gürültülü, kaba ve kör edici bir şekilde renkliydi. Olası en kötü sonuç gerçekleşse bile, şu anda arkamda durmaları benim için söyleyebileceğimden çok daha anlamlıydı.

Weston yanımda durdu, gücü ve güveni sinirlerimi yatıştırdı ve kaslarımı teker teker gevşetti. Bu ilkel bir şey değildi. Şu anda ona verdiğim tepki, ancak tekrarlanan yoğun tehlikelerle kazanılabilecek türden sarsılmaz bir güven üzerine kuruluydu. Alexander'la yaşadığım tehlikeli durumu atlatmamı sağlamış ve beni bu noktaya kadar getirmişti. Şimdi de içinde bulunduğum en kötü koşullardan biriyle yüzleşirken bile yanımda olmaya devam ediyordu.

"Merhaba," dedi güzel bir kadın, kürsüdeki uyumlu tahtlardan birinde otururken. Belli ki ejderha kraliçesiydi. Mavi gözleri otorite ve güçle parlıyordu, bakışları kardeşininkinden çok daha yoğundu. Bu etki neredeyse omurgamı suya çeviriyordu. "Adınızı söyleyebilirsiniz."

Bakışları karşısında cesaretimi toplamak için bir an durdum ve kralın altın gözlü tehdidini tamamen görmezden geldim. "Aurelia Silverwood."

"Weston bunun nasıl işleyeceğini açıkladı mı?" diye sordu.

"Bana bir iksir vereceksin, Hannon yalanları yakalayacak ve sen de bana sorular soracaksın."

"İşin özü bu, evet." Kraliçe masaya doğru işaret etti. "Weston?"

Weston onun işaret ettiği yere gitti, küçük bir şişe aldı ve donuk bir ifadeyle bana doğru döndü. Öfkesini ve temkinliliğini aramızdaki bağdan hissedebiliyordum. Mantarı çıkarırken tereddüt etti, arduvaz grisi gözlerinde ateş tutuşuyordu.

"Bu ona zarar vermez," dedi kraliçe yumuşak bir sesle.

Weston bana yaklaştı, sinirli ve özür dilemiş görünüyordu.

"Sorun değil," dedim ona, rahatlatıcı bir gülümsemeye elimi uzattım. Kalbim benim için bu kadar endişelendiğini bilmekle kabardı, beni korumak için ilkel bir ihtiyaç olsun ya da olmasın. Bu onun kurdu değildi; bu adamdı. Bunun bir anlamı vardı. "Ben iyi olacağım."

Şişeyi elime aldığımda parmaklarım onunkilere değdi, dokunuşumla elektrik çarptı. Tıpayı çıkarıp içerken ona göz kırptım. Sonra irkildim. Tadını çıkaramadım ama harika değildi.

Kraliçe, "Neden uyuşturucu üretmeye başladığınıza dair çeşitli ifadeler duyduk ve okuduk," dedi. "Onunla daha önce yaptığınız konuşmalara dayanarak, Hannon bu anlatıları doğruladı. Bunu kendi sözlerinizle duymak istiyorum."

"Onlar kadar güvenilir olamayacağım," dedim ona dürüstçe. "Günlüklerimden bazılarını okudum ve bazı şeyler hatırladım ama Weston beni yakın zamanda köyümden alana kadar o yılların travmasını görmezden geldim. Hafızamda saklamıştım. Nedenini size söyleyemem. Hayatta kalmak, belki? Bildiğim hayata alışmak mı? Kendimi korumaya mı çalışıyordum? Emin değilim, ancak hatırladıklarımı size anlatmaya çok istekliyim."

Ben de öyle yaptım.

Zaman çizelgelerini hatırlamak kolaydı, ancak bazı ayrıntılar hala yaşla birlikte buğulanmıştı. Yine de gerçek ilaçları nasıl yapacağımı bulmak için kullandığım süreci açıklamaya başladığımda, zihnim dalgalanmaya başladı, düşüncelerimin keskinliği bulanıklaştı.

"Sanırım bu iksir işe yaramaya başladı." Elimin tersiyle sıcak yanağıma dokundum. "Düşünmeyi daha da zorlaştırıyor. Anlaşıldı mı? Çünkü yoluma çıkacak."

"Amaç da bu zaten. Hikâye uydurmanızı zorlaştıracak," dedi kraliçe. Şimdiye kadar taht odasındaki başka hiç kimseden ses çıkmamıştı.

Kaşlarımı çatmıştım. "Bu hatalı bir mantık. Mantıklı ve tutarlı düşünmemi imkânsız hale getirecek ve geçmişimi hatırlamamı zorlaştıracak. Büyükanнемin ürünümün üzerine yerleştirdiğı kaplama hakkında bildiklerimi açıklamayı unutun."

"Uyuşturucu mu demek istiyorsun?"

İçimi çektim. "Elbette, uyuşturucularım." Anlatmak istediğimi kasten anlamamasına sinirlenerek başımı salladım. "Beni ne kadar kötü etkileyeceğini görmek için bir süre buna devam edeceğim, ama çok daha kötüye giderse, etkiyi durduracağım."

"Etkiyi durdurmak mı?" diye sordu bahçeden gelen kır saçlı, vakur kadın. Bu odada bulunduğuna göre yüksek mevkide biri olmalıydı. Kimsenin bana herkesin kim olduğunu söylememiş olmasını garip buldum, aslında bunun bir önemi de yoktu. Onun

Bakışları Weston'a döndü. "Başka bir kimyasal ya da ilaç getirmesine izin verdiniz mi?"

Weston'ı bu işe bulaştırmaya çalışabileceklerinden hoşlanmadığım için gerildim.

Konuşan Hadriel oldu. "Elinde donundan başka bir şey yok. Ürünlerini etkisiz hale getirebilir. Bunu yaptığını gördüm."

Kraliçe Hadriel'e, "Sen de mi 'ürün' ile birliktesin?" diye sordu, profesyonel ve otoriter tonu uzun süredir devam eden dostluğa dönüşüyordu. Birbirlerini iyi tanıdıkları belliydi. Hadriel yalan söylemiyordu.

Hadriel omuz silkti. "Sana söyledim aşkım, işler karışık."

Kraliçe başını salladı ve yeniden bana odaklandı, "O iksirden kurtulduğunu görmek istiyorum" derken sesi sertleşmişti.

"Tamam, ama çalışmayı durduracak, şu anda çok iyi çalıştığından değil. Benim adım Dermia Foothold, mantarın habercisi. Ben uzak bir diyarın prensesiyim ve yardımcım bir denizkızı. Kaltağı hiç görmüyorum. O hep suyun içinde. Benim-"

"Yeter." Hadriel ve Vemar kahkahalar atarken kraliçe elini kaldırdı.

"Gördünüz mü? Çok yaratıcı," dedi Hadriel. "Onu halüsinojen alırken izlemek tam bir zevk, sana söylüyorum."

"Hadriel, sessiz ol!" diye bağırды kral ve içimi bir korku dalgası kapladı. Hadriel gücü hissederek titredi, sonra da kamburunu çıkardı.

Normalde bu beni meydan okuyan biri yapar, onu savunmak istememe neden olurdu. Ancak o canavar bana baktığında, Hadriel'le birlikte kamburlaşmak ve kendimi olabildiğince küçültmek istedim.

"Bunu daha önce gördünüz mü?" diye sordu kraliçe dengeli bahçivana. Kadın başını salladı. "Bu çok güçlü. İşe yarıyor olmalı."

Bu insanlar ürünlerini hiç denemediler mi? Etkilerini yakından biliyor olmalılar.

"Beni doğruyu söylemem için kışkırtmaya çalışıyor," diye aktardım, "ama biraz direnç gösterirsem, parçalanıyor. Bu arada zihnim bulanık ve sinirliyim. Başımdan savacağım. Yalan söylemeyi planlamamıştım zaten."

Gözlerimi kapattım ve sistemimdeki etkileri ürünümünden çok daha kolay bir şekilde silkeledim. Gözlerimi tekrar açtığımda ejderhaların kaşları çatıktı ve Hadriel şöyle diyordu: "Bu onun için normal. İlk yaptığında bizi çok korkutmuştu."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ee. Nerede kalmıştık?"

Kraliçe burnunu kaşıdı, açıkça kafası karışmıştı. Kurtların aksine ejderhalar çok anlamlı görünüyordu. "Doğru, şey ..." Boğazını temizledi. "Temel bilgilerle başlayalım."

Köydeki tipik bir günün üzerinden geçtik. Ürünün yapımı ve onu geliştirmeyi nasıl öğrendiğimle ilgili soruları yanıtladım. Yanıtımı en iyi nasıl ifade edeceğimi düşünürken yüzümün ısındığını hissederek duraklamak zorunda kaldım.

"Um . . ." Yavaşça söyledim, keşke tamamen dürüst ve açık sözlü olacağıma söz vermemiş olsaydım. "Büyükanne bu krallıktan bir günlük temin edebildi. Aslında saraydan. Çok yardımı oldu."

"Günlüklerimden biri mi?" dedi kraliçe, gözleri öfkeyle karararak. Güç odaya yayıldı.

Kahretsin, ejderhalar korkutucuydu.

Kararlı ses tonumla kendimi etkiledim. "Aslında senin değil. Doğrudan senden öğrenen biri." Yani, neredeyse.

"Uyuşturucu yapmanıza yardımcı olması için günlüklerimizden birini mi çaldı?" dedi kraliçe. "Evet. İşe yaradı."

Şaşkınlıkla başını salladı. "Tüm bunlar için kendini kötü hissediyor musun? İnsanların öldürülmesinde oynadığın rol için?"

Omurgamın kendiliğinden dikleştiğini hissettim. Weston ve Hadriel'in ikisi de kaskatı kesildi.

"Benim ürünüm insanları öldürmüyor," diye cevap verdim. "Bazıları için alışkanlık yaratıyor ama kimyasal olarak bağımlılık yapmıyor. Benim ürünüm ile marketlerde satılanlar arasındaki farkları görebilirsiniz. Granny'nin kaplaması -görünüşe göre şeker gibi görünmesi için eklenmiş- zararlı olan şey. Hizmet ettiğini hayal edebildiğim tek amaç bağımlılık yapıcı niteliği olmalı, ancak insanları hasta etmek iyi bir iş planı değil. Asıl yolculuk, yani yüksek doz, benim yaptığım kısım."

"Yapımında parmağınız yoksa kaplamanın ne işe yaradığını nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü, görünüşe göre senin o doğruyu söyleyen iksirinin aksine, ne yaptığını ve vücudun nasıl tepki verdiğini bilmek için ürünü denedim. Büyükanne ürünlerinden birkaç tane aldım, beni bağımlı yapmaya ve Weston için olmasaydı beni öldürmeye yetecek kadar. Her etkiyi not ettim. Artık nasıl çalıştığını yakından biliyorum."

"Köyünüzde yaratılmadıysa, bunlardan birkaçını nasıl ve nereden buldunuz?"

Midem sıkışmıştı. O gece kamptan kaçışımın Weston'ın görevini ihmal etmek olduğunu biliyordum. Bunu bana yardım etmek için yapmıştı. Bu iyiliğinin karşılığını onu ispiyonlayarak ödeyemezdim.

Meydan okurcasına çenemi kaldırdım. "Nerede, nasıl ya da neden olduğunu söylemek istemiyorum. Onları rutin olarak teslim ettiğim şeylerden nasıl değiştirildiklerini anlamak için aldığımı bilmek yeterli, ki bu da o kasalarda olan şey."

Kral öne doğru eğildi, sesi sert bir hırıltıya dönüştü. "Sana nerede, nasıl ve neden olduğunu söyletebilirim."

Weston sertleşti. Bu sefer ben kıpırdamadım, kambur da durmadım. Siktir et o adamı. Acı bana boyun eğdiremezdi, zaten muhtemelen beni öldürmeyi planlıyorlardı. En azından kraliçe, yetiştirilme tarzım yüzünden beni affetmeye pek istekli görünmüyordu. İyi, öyle olsun. Ama Weston'ın da benimle birlikte batmasına izin veremezdim. Benim günahlarım yüzünden başkalarının acı çekmesine izin veremezdim.

O tehditkâr altın bakışla karşılaştım ve "Kusura bakma ama ejderha, hayır yapamazsın. İşkence altında kırılmam ve artık ölümden korkmuyorum. En kötüsünü yap."

Göz ucuyla Vemar'ın göğsünü kabarttığını ve onaylar gibi başını salladığını gördüm. Çılgın ejderhayla ortak bir nokta varmış gibi görünüyordu. Bu yüzden onu daha çok sevdim.

Hannon beni dikkatle izleyerek, "Birini koruyor," dedi.

Weston'ın kafası bana doğru sallandı ve geç de olsa krala baktığını, vücudunun gergin olduğunu fark ettim. Farkına varmadan önce bakışları benimkileri inceliyordu. Aramızdaki bağdan gelen şefkatli sıcaklık bir anlığına nefesimi kesti.

"Benim," dedi kraliyet ailesine, ses tonu duygularını gizliyordu. "Beni korumaya çalışıyor." Şimdi benimle konuşurken sesi yumuşadı. "Onlara bana uyuşturucu vermeyi planladığını bildiğimi ve buna izin verdiğimi zaten söyledim." Kraliyet ailesine geri döndü. "Ona verdiğim altınla Granny'nin ürününü satın aldı."

Benim adıma kendini tehlikeye attığı için mutsuz bir şekilde çenemi sıktım ama hiçbir şey söylemedim. Eğer işler daha da kötüye giderse, onu suçsuz çıkarmanın bir yolunu bulacaktım. Ejderhaların hınçlarını değerli komutanları yerine Büyükanne'nin ilaç üreticisinden çıkarmaktan çok mutlu olacaklarını düşündüm.

Kraliçe, "Hangi ürünün büyükannenizin olduğunu nasıl anladınız?" diye sordu.

Ben.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirerek ofladım. Bana ne olduğunu açıkladım. tasarım, öfkemi kontrol edemiyorum.

"Lanet olası kanatları bile değiştirmemiş! Tamamen saçma görünüyor. Kelebeğe peri kanadı mı? Saçma. Basit bir düzeltme olabilirdi, bu çizimi çocukken yaptığımdan bahsetmiyorum bile. şimdi çok daha iyi izebilirim."

Kralın yan tarafındaki kadın -güzel sarışın, beyaz saçları neredeyse benim izgilerime uyacak kadar açık renk, kusursuz ve ışıltılı bir cilde sahip olan kadın

-ilk kez konuştu.

"Ortadaki aslında bir peri miydi?" Gözle görülür bir şekilde sinirlenmiş olmasına rağmen sesi net ve hoştu. "Neden?"

Yüzümün kızardığını hissettim. Birden kendimi bu sorgulamadan gerçekten nefret ederken buldum. Bazı bölümlerin bu kadar utanç verici olacağını tahmin etmemiştim.

"Periler beni her zaman büyülemiştir. Çok mistik ve büyülü görünüyorlar. Sihirli olduğumu hiç bilmiyordum, bu yüzden bu bana çok çekici geldi."

Kraliçe devam etmeden önce memnun olduğundan emin olmak için kadına baktı. Granny'nin ürünlerini satın aldığım şehirde gördüklerimi ve değişikliklere nasıl tepki verdiğimi gözden geçirdik. Hadriel yakalandığını duyduğu tavernayı anlatmadan önce, ara sokaktakiler de dahil olmak üzere konuştuğum insanları anlattım. Ayrıca Alexander beni kamptan zorla çıkarmaya çalıştığında ne kadar kötü dvldğm de anlattı, ancak nedenini bilmiyordum.

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" Kraliçe rahatlamak için koltuğunda kendini ayarladı. "Büyükannenin yanına dönme şansın vardı ama sen onun yerine buraya gelmeyi ve onun organizasyonunda oynadığın rolün cezasını çekmeyi mi seçtin?"

"Alexander'la birlikte gitme şansım oldu," diye cevap verdim. "Büyükannemin hâlâ hayatta olduğunu henüz ğrenmemiştim. Alexander'la gitmektense, senin korkunç kralının elinde ölmeyi tercih ederim."

"Peki ya şimdi?"

"Ve şimdi sadece Granny'nin organizasyonunu raydan çıkarmak, ürününü parçalamak ve yeni arkadaşlarıma veda etmek için yeterli zaman istiyorum. Ondan sonra, cezam ne olursa olsun, bunu zarafetle kabul edeceğim. Her zaman yaptığım gibi."

"Her zaman ne yaptınız?" diye sordu

kraliçe. "Cezalarımı zarafetle kabul ettim."

Kraliçe kaşlarının arasında bir çizgi oluşurken uzun bir süre beni inceledi.

"Peki ya bu?" Tahtından inmeden önce sandıkları işaret etti.

"Kahretsin, çok uzunsun," diye geveledim nefesimi bırakarak. "Bu krallıktaki herkes kocaman mı?"

"Onlar ejderha, aşkım. Bu işler böyledir," diye mırıldandı Hadriel.

"Bu tehlikeli değil mi?" diye sordu kraliçe. "Bağımlılık yapmıyor mu? Bu şeylerden herhangi birini, herhangi bir kasadan rastgele seçebilirim ve sen de onu yersin, öyle mi?"

"Evet," dedim.

Hadriel elini kaldırdı. "Ben de öyle."

Kraliçe başını sallamadan önce ona baktı. "Bunları almak akıllıca değildi Hadriel. Aklından ne geçiyordu?"

"Kendimi savunmam gerekirse, ilk o yaptı. Ama cidden, şuna bir bak. Bu şey tam bir karmaşa. Büyükanne'nin sattığı bitmiş üründen çok farklı." Masayı işaret etti. "Açıp sana göstereyim."

Elimi kaldırdım. "Sadece bir tane almanın dürüstlüğü için ideal bir test olmadığını belirtmek isterim. Granny'nin kaplaması öldürmeden önce kan dolaşımında birikmesi gerekiyor. Üç tanenin yeterli olacağına inanıyorum. Ürünlerimden üç tanesini memnuniyetle alırım, hepsi aynı ya da hepsi farklı, hangisini tercih ederseniz."

Odadaki tüm hareketler durdu, birkaç çift göz açıldı ve odadaki her bir kişinin bakışları bana yapıştı.

Kaşlarımı kaldırdım ve omuz silktim. "Bir şeyi test edeceksen, eksiksiz yapmalısın," diye açıkladım. "Büyükanne'nin son ürünlerinden sadece bir tane almak seni hasta eder ama öldürmez. Ta ki birikene kadar."

Vemar bir kahkaha attı ve bu kadar komik olan şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu insanların iyice test etmedikleri, hatta belki de anlamadıkları tıbbi iksirler yapmaları beni endişelendirmeye başlamıştı. Bu işte nasıl bu kadar iyi olabiliyorlardı?

Kraliçe bir an Hadriel'e baktıktan sonra dönüp masadan Büyükanne'nin ürünlerinden birini aldı. Bana uzattı. "Bana bunun ne kadarının senin olduğunu göster."

Dediğini yaptım, kaplamayı sıyırdım ve uyku ajanının bulunduğu sandığı işaret ettim.

"Weston'a verdiğim şey bu. Benim ürünüm, yani büyükanne'nin değil. Şuradaki. Benzerliği görebilirsiniz." Paketin üzerindeki ismi okudum. "Huh. Rüya Zamanı aslında bunun için iyi bir isim. Zekice."

"Peki ya bu?" Bana bir tane daha uzattı.

"Ah, rahatlatıcı, evet. İnsan formundayken bu sadece sinirleri yatıştırır. Oldukça hafiftir."

"Çok hafif," dedi Hadriel. "Sıkılmıştım."

"Bu seferki güvenlik önlemi hayvan formuna geçmek. Bu etkileri yok edecektir. Ancak şimdi öğreniyoruz ki bu kurt formunda alındığında sürü bağını gevşetiyor. Ya da buna benzer bir şey. Weston bunu açıklamak zorunda kalacak."

"Evet," diye cevap verdi. Başımı salladım.

Kraliçe önce Weston'a, sonra da Hadriel'e bakıp başını iki yana sallayarak, "Hata emniyeti mi?" diye mırıldandı. Bunların hiçbirinin beklediği şeylerle örtüşmediği açıktı. "Bu sabahki açıklaman Weston, bu konuda duyduğum ilk şeydi. Böyle bir şeyin nasıl olup da bir tarifi içine yerleştirildiğini anlamıyorum ve bunu şimdiye kadar nasıl duymadığımı da bilmiyorum. Granny'nin ürününü kapsamlı bir şekilde araştırdım. Ben, basitçe, buna inanmıyorum. İnanamıyorum. Tüm öğrendiklerim göz önüne alındığında, mantıklı gelmiyor."

"Bırak sana göstereyim." Hadriel beni işaret etti. "Sana gösterebilir. Eski köyünüzde bunu yaparken gördüm onu."

Kraliçe uzun bir süre ona baktı.

"Her ne olursa olsun Aurelia, sen hâlâ bu şirketin temelisin." Doğru ürüne ulaşmak için kasaların yerini değiştirdi. "Sen belkemiğisin. Sen olmadan bu şirket var olamaz."

"Tabii ki öyle," dedim sıkıntıyla. "Bu kaplama benzer her şeye uygulanabilir."

"Bağımlılığın başlaması için üç ila beş kullanım gerekiyor." Kraliçe ürünü almak için eğildi. "Tek seferde iki tane olduğunu sanıyorduk ama o kadar hızlı olmuyor. İnsanlar sadece bir ya da iki kez kullanırlarsa muhtemelen iyi olurlar."

"Kişiye bağlı olarak yirmi dört ila kırk sekiz saatlik bir süre içinde yapmadıkları sürece," diye yanıtladım. "O zaman bir tür zehirli element içerdiğini düşündüğüm o kaplama dediğim gibi birikir. Ölümcül bir atak geçirmem için üç doz almam gerekti ama sistemimde zaten hiçbir şey yoktu."

Kraliçe önümde durdu ve elini uzatarak ürünü teklif etti. Yine de Weston'a bakıyordu. "Bunu ona vereceğim. Senin için sorun olur mu?"

"O mu? Evet. Büyükanneninki mi? Hayır."

Kraliçe küçük, inanmaz bir gülümsemeyle başını bir kez daha salladı ve uzatmayı bitirdi. Ağzıma attım.

"Demek istediğim," dedi kraliçe, "hemen bağımlı olmuyorlar. Almaya devam ediyorlar çünkü açık ara piyasanın en iyisi. Bu

en iyi yüksek, en eğlenceli, en iyi ... stres giderici. İnsanların kancaya kadar geri gelmesini sağlayan şey yaptığınız üründür."

"Bunun tüm sorumluluğunu üstleniyorum." Ellerimi kucağında birleştirdim, bir yanım işin bu noktaya geleceğini biliyordu.

Hannon, "Vicdan azabı çekmiyor," dedi.

Ses tonundan şaşkınlığı belli olan kraliçe bana "Uyuşturucu yaptığın için kendini kötü hissetmiyor musun?" diye sordu.

"Hayır." Weston'ın hayal kırıklığının bağından geldiğini hissettim. "Benim hayatım bir peri masalı değil. Sattığınız bazı ilaçlardan daha az tehlikeli ürünler yapıyordum. Eğer insanlar zihin tatili istiyorlarsa, onlar için bunu yaparım, sorun değil. Rahatlamak istiyorlarsa ya da üzüntüyü kovacak bir şeye ihtiyaçları varsa, bende var. Kendimi kötü hissettiğim tek şey o kaplama. O ve o aptal kelebek."

Kraliçe ellerini kalçalarına dayamış, bana bakarken başını sallıyordu. O altın gözlü canavar kadar korkunç değildi ama yine de oldukça korkutucuydu. Kurdum onun yakınında diken üstündeydi. "Gerçekten ne diyeceğimi bilemiyorum. Bunların hiçbiri hakkında hiçbir fikrin olmadığına inanmakta zorlanıyorum. Bunu anlayamıyorum. İlaçların üreticisi insanlara zarar verdiğini bilmiyor muydu?"

Hadriel, "Kusura bakma canım ama o köyü görseydin anlardın," dedi.

"Evet, giden grubu daha fazla sorgulamak niyetindeyim." Kraliçe gözlerini bana dikti. "Weston, ne diyeceğimi bilemiyorum. Bunun karmaşık olduğunu anlıyorum ama ilaçları o yaptı. Onları o *yaptı*. İnsanların geri gelmesini sağladı, bağımlı oldular ve bazıları öldü. Bunun sonuçları olmalı."

"Bunu kabul ediyorum," dedim.

Hannon bana sertçe bakarak, "Ciddi," diye cevap verdi.

Öfke ve şiddete benzer bir şey bağ aracılığıyla alevlendi ama Weston'ın yüzüne yansımadı. Ona sakinleştirici duygular göndermeye çalıştım. Ona olacakları kabulleneceğimi söylemiştim ve Hannon haklıydı, ciddiydim.

"Yine de size zaman vereceğim," dedi kraliçe bana. "Bu ürünü nasıl yaptığını bize göstermeni ve büyükannenin kendi ürününü nasıl yaptığını anlamaya çalışmanı bekliyorum. Sizi izliyor olacağım ama doğru olanı yapmaya çalışmanıza izin vereceğim. Bu adil mi?"

"Çok," dedim. Aslında tüm umduğum buydu.

"Nasıl hissediyorsun?" Kraliçe ürünüm hakkındaki merakını gizleyemedi.

"Bir tane alabilir miyim, sana nasıl hissettiğimi söyleyeyim?" Hadriel elini kaldırdı. "Henüz etkisini göstermedi. Yavaş salınımlı bir ürün. Daha çok Stresin sıcak bir banyoda ıslanmak gibi yavaş yavaş eriyip gitmesi doğaldır." Cesaretimi topladım ve ayağa kalktım. "Benim de bazı cevaplar talep etme zamanım geldi. Senin de telafi etmen gereken şeyler var."

Kraliçe üzerimde yükseliyordu. Geri çekilmedi ya da herhangi bir şekilde tehdit edilmiş gibi görünmedi. Kaşlarından biri kalktı. "Telafi etmem gereken şeyler mi?" Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Nasıl yani?"

"Büyükanneimin ilaçlarından kazanç sağlıyorsunuz. Yapımının o kadar pahalı olduğunu sanmıyorum ama bağımlılıktan kurtulmak için gereken iksiri sadece zenginlerin karşılayabileceği bir fiyata satıyorsunuz. Ve işe yaraması için birden fazla doz gerekiyor. Uyuşturucu yaptığım için beni yargılıyorsunuz ama tıpkı büyükanne gibi siz de elinizi uzatıyorsunuz. Ayrıca, krallığının kanunlarını çiğnedin. Onun ürünü artık orada yasal. Halkınız sahte bahanelerle yasadışı bir şekilde kıyıları geçti, vatandaşlarından birini kaçırdı ve onu kendi kıyılarından kaçırdı. Masum değilsiniz. Halkınızın hiçbirinin elleri temiz değil. Tüm bunların kefareтини nasıl ödemeyi planlıyorsunuz?"

Hadriel ağzının kenarından, "Tahta ayakkabıların üzerindeki pislikler, o ejderhaya meydan okuma," diye mırıldandı.

Kraliçenin gözleri alev alev parlıyordu. Weston bana bir adım daha yaklaştı. Kral öne doğru eğildi ve birden büyük bir hata yapıp yapmadığımı merak ettim.

AURELIA

T Ejderhanın gözlerinde acımasız bir parıltı vardı ama geri adım atmadım. Artık daha hızlı iyileşirdim.

"Bu iksiri maliyetine satıyoruz. Sizinki hariç tüm krallıklarda bu fiyattan satılıyor. Ancak sizinkinde, üzerinde kontrolümüz olmayan ağır bir vergi uygulanıyor. Fiyat kıran sizin kraliyetiniz, biz değiliz. Suçlamalarınızın geri kalanına gelince?" Omuz silkti. "Bizi ispiyonlayamayacağınızdan emin olmam gerekecek. Ama insanların ölmesini engellemek için krallığınızın kurallarını çiğnemekten çekinmeyeceğimi bilin. Eğer bu kadar açgözlü olmasalardı, kimse bu karmaşanın içinde olmazdı. Şimdi iş çok ileri gitti."

Maliyeti öğrenmek beni çok etkiledi. Doğru olanı yapmaya çalışıyorlardı ve belli ki bunu yapan tek insanlar onlardı.

Sarktım, gerisini gerçekten umursamadım. Bunu iddiama ağırlık katmak için söylemiştim ama asıl amaçlarının Büyükanne'nin uyuşturucu ticaretini durdurmak olduğu açıktı. Anladığım kadarıyla çaresiz önlemler alıyorlardı.

"Anlıyorum." Yenilmiş hissediyordum ama ejderha kraliçesine daha fazla meydan okumanın bir anlamı yoktu. Bunu yapmam kesinlikle zindana atılmamla sonuçlanırdı.

Tekrar oturdum.

Kraliçe başını eğdi, şaşkınlığı her halinden belliydi. "Hepsi bu mu?" Weston'a ve sonra tekrar bana baktı. "Takip yok mu? Öfke yok mu?"

"O bir ejderha değil, aşkım," dedi Hadriel, hâlâ arkamdayken. "Weston'ın her zaman olduğu gibi dengeli ve sakin."

Vemar, "Her zaman değil," dedi.

Kraliçe tahtına doğru dönerek, "Neredeyse hayal kırıklığına uğradım," diye mırıldandı. "Ne kadar hızlı olduğunu görmek istiyordum."

"Yıldırım," dedi Vemar. "O küçük şey etrafımda o kadar hızlı koştu ki ne olduğunu bile anlamadım."

"Calia," dedi kraliçe.

Güzel çivit rengi gözleri ve beyaz-sarı saçları olan kadın yanına uzandı ve fenerimle geri geldi. Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. Bunun neden sorgulamaya dahil olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Aldığım ürün o anda etkisini gösterdi ve neredeyse umursamamı zorlaştırdı.

"Bunu nereden buldun?" Calia feneri kaldırarak sordu. "Bir hediye idi."

"Kimden?"

"Büyükanne. Sana söylediğim gibi, perileri sevdiğimi biliyordu. Bana bir peri feneri getirdi."

"Neden onunla seyahat ettin?"

Sandalyemde daha da geriye yaslanıp rahatlarırken kaşlarımı çatarak ona baktım. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım ve bu hoş hissin tadını çıkardım.

"Dedim ki, neden onunla seyahat ettin?"

Gözlerimi açtım. "Bir insan neden fenerle seyahat eder? Görmek için. Yakın zamana kadar hayvanıma erişimim yoktu, hatırladın mı? *Karanlıkta* yakalandığımda yanımdaydı."

Kraliçenin kaşları yavaşça kalktı. Altın gözlü kral tehditkâr bir şekilde bakmaya devam etti. Neyse ki, ürün onu çok daha az korkutucu hale getirdi.

"Evet, ama neden çalışmayan bir fenerin vardı?" Calia itti ve ben de gözlerimi kısarak ona baktım.

"Nasıl çalıştıracağınızı bilerseniz çalışıyor. Bu büyülü bir şey. Periler gibi.

İşte, onu bana ver de göstereyim-"

Parmağını önce üstte sonra altta pratik bir hareketle gezdirdi.

Fener canlandı, içindeki renk gözleriyle mükemmel bir şekilde eşleşti.

Kaşlarımı çatmıştım. "Madem nasıl açacağını biliyordun, neden çalışmadığını söyledin?"

Bana doğru yürüyüp telefonu uzatmadan önce kapattı. "Sen o."

Hannon sırtarak, "Kafası gerçekten ama gerçekten çok karışık," dedi. "Ve çok

rahatladım. İkincisi uyuşturucu olmalı."

Kraliçe, "Evet Hannon, gerçekten kafası karışmış ifadesinden ve gerçekten rahat duruşundan anlayabiliyoruz," diye cevap verince sırttım. Sanki bir kraliçe ve danışmanı yerine iki kardeş konuşuyor gibiydi. Gerçeküstü.

Feneri aldım, işlemi tekrarladım ve canlanmasını izledim.

Bir omzumu silkerek ona uzattım. "Birkaç kez düşürdüm ama gerçekten dayanıklı. Sanırım artık ona ihtiyacım olmayacak. Bir bakıma çok kötü. Gerçekten çok hoşuma gitti. Çok güzel."

Weston, "Çalıştırmayı başaramadım," dedi.

Calia'nın kaşlarını çatarak bana baktığı belliydi. "Bu fener peri krallığı sarayından Kızıl Lupin krallığının asillerine bir hediye idi."

"Ah," dedim nefesimi bırakırken, neye varmak istediğini anlamıştım. "Çalındı mı?"

"Öyle görünüyor... Tabii kraliyet ailesi feneri büyükanneye vermediyse. Dürüst olmak gerekirse, vermiş olabilirler. Hediyein yanında Kızıl Acı Bakla Krallığı'na layık olduklarında bu feneri parlatabileceklerini söyleyen bir not vardı."

Bana bakmaya devam etti.

Hannon, "Hâlâ kafası gerçekten çok karışık," diye ekledi.

"Benim de kafam gerçekten çok karışık," dedi Vemar. "Onun ve benim açıkça kaçırdığımız nokta nedir, Nazik Hanımefendi?"

"Mesele şu ki," dedi Calia, "o soylular asla buna layık olamayacak ve dolayısıyla bu feneri asla kullanamayacaklar. Bu feneri parlatmak için peri kanından olmanız gerekiyor."

"Siz söylemeden önce Hannon," dedi kraliçe, "hepimiz onun kafasının hâlâ çok ama çok karışık olduğunu söyleyebiliriz."

İnanılmaz bir şekilde güldüm ve iki parmağımı alnımın ortasına bastırdım. Bu krallık beni bir şeyle suçlamadıysa, başka bir şeyle suçluyordu. Bu noktada beni şaşırtmamalıydı. Zihin sikmenin neyle ilgili olduğunu hâlâ çözememiştim.

Ellerimi kucağımda birleştirdim. "Annem de babam da şekil değiştirendi," dedim sabırla. Bu sefer kimseyi rastgele makasla bıçaklamayacaktım. "Babamı tanıımıyordum ama şekil değiştirenlerin yönettiği bir mahkemede çalışıyordu. Annemin her iki ebeveyni de şekil değiştirendi. Öyle olmasalardı annem söylerdi. Tanıdığı hiç kimse peri krallığını ziyaret etmemişti. Bir gün benim de görebileceğimi umuyordu. Benim peri kanı taşımama imkân yok, en ufak bir ihtimal bile yok."

"Şu fenere bir bakayım Calia," dedi kraliçe. Calia feneri uzattı. "Onu tekrar nasıl çalıştırabilirim?"

Calia ona gösterdi. Tıpkı Weston denediğinde olduğu gibi, hiçbir şey olmadı.

Sırada kral vardı, sonra Hannon. Hiçbiri ışığa ulaşamadı.

Weston, "Aurelia'nın günlüklerinden babasının Flamma krallığından olduğunu hatırlarsın," dedi. Annemin geçmişini kısaca anlattı.

Kraliçe önce krala, sonra da o sabahki bahçıvana baktı. "Bir şey çağrıştırdı mı Nyfain? Arleth?"

Hadriel, "Bunu araştırılacaklar listemde zaten var," dedi. "Bunu yolda duydum. Meraktan yanıp tutuşuyorum."

"Ve böylece hikayesi daha karmaşık hale geliyor ..." Nyfain söyledi.

Odadaki diğerkleri de feneri denedi, hatta daha önce denemiş olan Weston bile. Rahatlama sersemliğimle, parmaklarının yüzey üzerinde doğru şekillerde ve doğru sırayla hareket edişini izledim. Hiçbir şey olmadı. İzledikçe endişem artıyor, midem sıkışmaya başladıkça ürünümün etkisi yavaş yavaş yok oluyordu.

"Hayır." İnanamayarak kıkırdadım ve başımı salladım, zihnim dönüyordu. "Bu çok saçma."

Hannon, "İnanılmazlık, korku, rahatsızlık," dedi. "Bunu kesinlikle bilmiyordu."

Hannon'ı gerçekten severdim ama beni rahatsız etmeye başlamıştı.

Üzgünüm, diye mırıldandı ve bunun durumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yaptığından emin değildim. "Sence büyükannemin o fenerden haberi var mıydı?" Weston sordu

Yumuşakça.

"Acı," dedi Hannon.

"Peri kanım yok," dedim kesin bir ifadeyle, hakkımda bilmediğim bir şey daha olabileceğine, benden saklanan hayatımı değiştirecek bir vahiy daha olabileceğine inanmak istemiyordum - ya da belki de inanamıyordum. "İnanmıyorum. Bu çok saçma. Annemin büyüğü bile yoktu."

"Onun bir hayvanı yoktu," diye mırıldandı Hadriel. "İnsanlar üzerinde bir etkisi olduğunu söylemiştin, değil mi? Bir an ondan nefret etseler de bir sonraki an onu öldürmek isteyebileceklerini. Bunu söylememiş miydin? Farklı bir büyüğü olabilir." "

Acı, ürünümün süregelen bulanıklığını yarıp geçerken başımı daha sert salladım. Annemin insanlar üzerinde her zaman bir etkisi olmuştu, evet bunu fark etmiştim. Bir an ona nefret dolu bir düşmanlıkla bakarken, bir sonraki an gözlerinde ay yıldızlar belirirdi. Sihre sahip olmak, farklı, şekil değiştirmeyen bir sihir bile olsa, hayatını kurtarabilirdi. Geleceğinin tüm gidişatını değiştirebilirdi. Ve benimkini de.

Yine de, eğer böyle bir büyüğü olsaydı, o adamların vücudunu parçalamasını ve evimizi ateş vermelerini engellemek için kullanmaz mıydı?

"Ama kimden almış olabilir ki?" Mantıklı bir şekilde söyledim, alevler hafızamda dans ediyordu. "Büyükannem ve büyükbabam kurttu."

"Çekinik bir gen olabilir mi?" Vemar denedi. "Dolapta bir iskelet mi var? Soracak kadar canlılar mı?"

"Hayır, ben küçükken ölmüşler." Gözyaşları serbest kalmakla tehdit ediyordu. "Peri kanına sahip olamam. Ve eğer bir şans eseri peri kanı taşıyor olsaydım, ki bu onların sihri olmasa bile akıllara durgunluk verirdi, büyükannem o fenerden haberdar olamazdı."

"Nedenmiş o?" Calia masanın üzerine koyarak sordu. Ses tonu belirgin bir şekilde yumuşamış, yüz ifadesi şefkatle dolmuştu.

Duygularım biraz daha sarsıldı.

"Çünkü eğer o feneri biliyorsa, bu benden başka bir devasa sır sakladığı anlamına gelirdi ve bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum." Büyükannemi aslında hiç tanıımıyormuşum gibi görünüyordu. Bir anne figürü yanılsaması yaratmıştı ve o da bunun gerçek olduğuna inanmama seve seve izin vermişti. "İncinmekten yoruldum. Bir şeyler öğrenmekten yoruldum-" Öfkeyle bir damla gözyaşımı sildim. "Artık gitmek istiyorum. Bütün bunlarla işim bitti. Suçluyum, şafakta asılacağım, her neyse. Artık bunu yapmak istemiyorum."

Hannon sessizce, "Bırak gitsin," dedi, onun da yanağından bir damla gözyaşı süzülüyordu. "Yeterince yaşadı."

Weston bir anda yanımdaydı, sandalyeden kalkmama yardım etti ve benimle birlikte kapıya doğru yürüdü, kolu beni koruyacak şekilde sarılmıştı. Rahatlatıcı kucağına düştüğümde kokusunu içime çektim. Hadriel kasalara doğru küçük bir sapma yaparken Vemar da onu takip etti.

"Boop," dedi ve ürünlerden birini aldı.

"Şu anda ciddi misin?" diye sordu kraliçe ona tam bize yetiştiği sırada. Weston kapıyı açtı.

Hadriel döndü ve omzunun üzerinden seslendi, "Sana söylüyorum, iyi bir zaman."

Vemar da bir tane almak için geri döndü. "Boop."

Hepimiz koridora çıkarken kraliçe "Hiç profesyonelce değil," diye bağırdı. Hadriel kendinden emin bir şekilde, "Bunların hiçbiri için endişelenme," dedi. Weston'a izin verdim

Bana rehberlik et. O odadan ve o insanlardan uzakta olduğu sürece nereye gittiğimiz umurunda değildi. "Zamanımız var Aurelia. Yeterli zaman verilirse her şeyi yapabiliriz, hatta fikirlerini bile değiştirebiliriz."

"O bir peri miydi?" Bir an sonra beyaz-sarı saçlı kadını düşünerek sordum.

"Evet," diye yanıtladı Weston. "O yüksek mahkemenin bir üyesi. İblis zindanlarında benimle, Hadriel ve kraliçeyle birlikteydi."

"En azından sonunda bir periyle tanışabildim," diye mırıldandım, dudağım bunun büyüklüğü karşısında titriyordu. Annemin bunu duysa ne diyeceğini, ne kadar mutlu olacağını düşündüm. "Ya da en azından bir peri tarafından ızgara edildim. Gerçi o fener peri sarayı tarafından küçümsenmek istendiyse, çalınması neden umurlarında olsun ki?"

"Bu davalar için bir yığın belki? Kim bilir," dedi Hadriel. "Bunun seni endişelendirmesine izin verme, aşkım. Sana daha iyisini bulabilirim, bundan eminim. Hatta sen kullanabildiğin için bunu geri bile verebilir."

Onu geri istemiyordum. Yıllar boyunca büyükannemden aldığım hediyelerin hiçbirini istemiyordum. Artık hepsi ucuz, kirli geliyordu. Lekelenmiş. Tüm bunları arkamda bırakmak ve parçalanmış kalbimi iyileştirmeye çalışmak istiyordum.

"Benim odama gitmeye ne dersin? Bir süre eşyalarımı karıştırmana izin vermem adil olur," diye teklif etti Weston. "Sonra sana sıcak bir banyo hazırlarız ve belki biraz kitap okuruz. Yoksa kuleye geri dönmeyi mi tercih edersin? Ya da başka bir yere?"

Sesini duyabiliyor ve aramızdaki bağ sayesinde bana yardım etme arzusunu hissedebiliyordum. Benim iyiliğim için endişeleniyordu. İhtiyacım olduğunu düşündüğüm boşluğu bile bana sundu, istersem kendi kendime düşünmem için zaman verdi.

Şu anda bunları istemiyordum. *Onu* istiyordum. Ona ihtiyacım vardı, belki. Onu arzuluyordum, kesinlikle. Bunun gerçek bir arkadaşlık olup olmaması umurumda bile değildi. Onun desteğinden ve vücudundan zevk almak istiyordum.

Ona biraz daha sertçe yaslandım. "Sanırım sana bir gözetleme borcum var." Weston yavaşlayarak, "Hadriel, Leala'ya söyle ona bir şeyler getirsin," dedi.

Köşeye. "Akşam yemeği için sipariş vereceğim." Bana baktı. "Yoksa pişirmeyi mi tercih edersin?"

Gülümsedim ve elini uzattım. "Belki yarın. Bu gece olmaz." "O zaman yarın." Parmaklarını benimkilere geçirdi. "Sana bir yemek pişirmek için ayarlanabilecek bir oda, bu nasıl?"

Vemar, Hadriel'le birlikte koridorda ilerlerken bana bir başparmak işareti yaparak, "Hoşça kal Esir Hanım," dedi. "Başını dik tut, tamam mı? Zihin sikişi hâlâ tuhaf ama alışmaya başlıyorum. Sanırım senin yanında kendimi biraz Hannon gibi hissediyorum."

Weston beni kendisiyle birlikte çekiştirirken, "Sürekli zihin-sikişten bahsedip duruyor," diye mırıldandım.

"Bu yüzden mi daha önce onunla tartıştınız?"

"Hayır. Şey, evet, sayılır. Sanırım samimi olup olmadığımı anlamak için beni dürtüyordu ve ben de ... patladım. Daha doğrusu kurdum yaptı ve ben de onunla birlikte gittim. Kendime gelmem biraz zaman aldı."

"Bu kadar hızlı hareket etmenizden etkilendi."

"Bacağından çıkan makastan o kadar etkilendiğinden şüpheliyim."

"Ejderhaları pek iyi tanıımıyorsun." Bir koridorun sonunda durdu. Çift kanatlı kapı bir kurda yakışır şekilde koyu orman yeşiline boyanmıştı.

"Fuşya yok mu?"

"Bu hayatta değil." Kapının kilidini açmak için bir anahtar çıkardı. "Kraliçe kuleden nasıl çıkabildiğine çok şaşırdı. Bir süre orada tutsak kaldı. Çıkmasına izin verilmesi gerekiyordu."

"O bir esir miydi? Sizin sevgi diliniz bu mu?"

Cevap vermedi, onun yerine kapıyı iterek açtı ve kenara çekildi. "Gözetlemenin tadını çıkar. Ben bir kitap alacağım."

"Vay canına." İçerisi muazzamdı, benim kulübemin en az iki katı büyüklüğündeydi.

-Ve bu sadece ana oturma odası ve yemek alanıydı. Canlı pembe, kırmızı ve sarı çiçeklerle dolu küçük bir bahçeyi görebildiğim küçük bir verandaya açılan sürgülü bir cam kapısı vardı. Arka taraftaki kemerli geçitten büyük bir yatak odası ve ona bitişik bir tuvalet vardı. Yatak şimdiye kadar gördüklerimin en büyüğüydü ve bu noktadan görebildiğim kadarıyla banyo da bir o kadar absürttü.

"İki ejderha için yeterince büyük. En azından insan formundayken," diye açıkladı gömleğini çıkarıp bir sandalyenin arkasına sarkıtırken.

"Efendim." Odaya kale üniformalarından birini giymiş bir adam girdi, bu seferki kapı gibi koyu orman yeşiliydi. Temiz tıraşlıydı, duruşu mükemmeldi ve Weston'ın önünde zarifçe eğildi. "Bir şeye ihtiyacınız var mı, Beta?"

"İstersen akşam yemeği için gönder, Niles." Weston durakladı, bana baktı. "Şarap?"

Niles'a gülümseyerek, "Evet, lütfen," diye cevap verdim. "Teşekkür ederim."

"Elbette, madam." Salona geri çekilmeden önce beni selamladı ve bu saçmalığa neredeyse gülecektim.

"Keşke annem beni şimdi görebilseydi. Tüm bunların harika bir muamele olduğunu düşünürdü, uygun bir şekilde trajik bir sonla biten kendi küçük peri masalım gibi. Karanlık bir mizah anlayışı vardı."

"Konu açılmışken..." Weston yatak odasına girdi. Bir süre sonra geri döndüğünde elinde, ön yüzünde bir kilit bulunan ciltli bir kitap tutuyordu

Kapak. "Sana başka bir günlük aldım. Belki yeni bir başlangıç yapmak istersin diye düşündüm." Kalp şeklinde metal sapı olan küçük bir anahtar uzattı. "Kilitleniyor. Meraklıları caydırmak için."

Ona uzanırken nefesim kesildi. Annem öldüğünden beri bana verilen tek hediye büyükannemden gelmişti ve şimdi bunların ne kadar kirli hissettirdiğini asla unutamayacağımı biliyordum. Beni manipüle etmiş, mutluluğumu ve itaatimi satın almak için sahte bahaneler kullanmıştı.

Bu öyle bir şey değildi. Bunu Weston'ın onu bana verirkenki açık bakışından anlayabiliyordum. Aramızdaki bağın sıcaklığını hissedebiliyordum. Hiçbir bağ yoktu. Beklenti yoktu. Nazik bir şey yapmaya çalışıyordu. Küçük kilit hoş bir dokunuştı, bana bir çıkış, yeni bir başlangıç sağlarken özrünü vurguluyordu.

Sevecen, dokunaklı, sevimli ve dürüst olmak gerekirse biraz da bunaltıcıydı. Büyükannemin hediyelerinin bu anlama geldiğini düşünmüştüm, ancak bağ onun motivasyonunun doğru olduğunu kanıtlıyordu. Bu hediye hiçbir yanılsaması yoktu.

"Büyükannem asla üzgün olduğunu söylemedi," diye mırıldandım, parmağımı karmaşık bir şekilde süslenmiş metal tokenin üzerinde gezdirmeden önce yumuşak kapağı hissettim. "Bir cezadan sonra acısının geçmesi için yeterince bekler, sonra bana bir hediye alırdı. Sonuncusu şu kırmızı pelerindi. Çevreye çok yaklaştığım için cezalandırıldıktan sonra iki ay bekledi. Aniden ortaya çıkmış gibi görünmüştü ama günlüklerimi okuduktan ve onun düzenini fark ettikten sonra öyle olmadığını anladım."

"Umarım bunun günlüklerinizde oynadığım rolü görmezden gelmeye çalıştığımı düşünmüyorsunuzdur-"

"Hayır," diye araya girdim, bir elimi göğsüne koyarak. "Hayır, istemiyorum."

"Belki yeni bir günlük istersin diye düşündüm, böylece duygu ve düşüncelerini, hatta sadece annenle ilgili anılarını başkaları tarafından elenmemiş bir günlüğe yazabilirsin."

Ona gülümsedim, yakışıklı yüzünü, etkileyici bakışlarını içimde sıcak duygular yuvarlanırken aldım. "Biliyorum. Büyükannemin hiç özür dilemediğini fark ettim çünkü sen birçok kez özür diledin. Birçok şey için. Sadece senden bir hediye almanın ondan almaktan ne kadar farklı bir his olduğunu düşünüyordum. Teşekkür ederim. Bu gerçekten çok düşünceli bir davranış." Kitabı göğsüme bastırdım. "Bayıldım."

"Diğer günlüklerini yarın sana geri vereceğim." Pantolonunu indirdi ve bakışlarını bacaklarının arasındaki sert çıkıntıya ve o güçlü kalçalara takıldı. "Aldığınız notlar ..." Durakladı ve

Dönüp pantolonunu gömleğinin üzerine örttüğünde, geniş sırtını boydan boya kesen yara izlerini gördüm.

Muhteşem vücudu, mükemmel fiziği karşısında her zamanki gibi büyülenmiş bir şekilde birinin izini sürmek için uzandım ama geçmişteki acılarını anlama ve işkence dolu deneyimlerini öğrenme ihtiyacı beni çekiştirdi.

"Bir kırbaç izi, değil mi?" Yumuşakça sordum. Dokunuşuma karşı hareketsiz kaldı. "Evet."

Başparmağımı sırtının alt kısmındaki küçük bir dairenin üzerinde gezdirdim. "Peki ya bu?"

"Emin değilim. Belki bir bıçak. Ya da sıcak bir demir çubuk. Ne olduğunu hatırlamıyorum. Sadece derine girdiğini ve beni haftalarca sakat bıraktığını hatırlıyorum. Yine de buna aldırmadım, çünkü bu beni partileri ve cinsel arzuları için kullanamayacakları anlamına geliyordu. Nekahet dönemimi taş zeminde yüzüstü yatarak, ölmeyi dilemekle her yeri yakıp yıkmanın yollarını düşünmek arasında kalarak geçirdim."

Bunun nasıl bir şey olduğunu düşünerek bir çizgi daha çizdim. Bana yalan söylenmiş ve cezalandırılmışım ama bir yatağım ve kendi evim vardı. Bazen o kadar kötüleşmişti ki ölmeyi dilemişim ama nihayetinde gidebileceğimi düşünmüştüm. Belki bu bir yanılsama ydı ama aslında parmaklıklar ardında değildim. Küçük bir hücrede değildim. Onun geçmişte yaşadığı dehşet ile benimki arasındaki bariz fark, en azından benim özgürlük izlenimine sahip olmamdı. Çok kısa bir süre içinde başıma gelmeyen kalmamıştı ama onun katlandıkları gibi değildi. Bunun için şükretmeyi unutmamalıyım - artık bu durumdan kurtulduğum için şükretmeliydim, işleri düzeltmeye çalışabildiğim için şükretmeliydim. "Bunun başına gelmesine üzüldüm," diye mırıldandım, kalbim onun için acıyordu.

Onu.

Elini uzatıp gardırobuna dayadı. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim."

Dürtüyle öne doğru eğildim ve kürek kemiklerinin arasına bir öpücük kondurdum, o anda yolculuğumuzun herhangi bir noktasında olduğundan daha fazla bağlandığımı hissettim. Nedeninden emin değildim ama fazla düşünerek bunu mahvetmek istemedim. Tekrar eğilerek elimi bıraktım ve banyosuna doğru döndüm. Gözetlemeye onun hijyenini araştırarak da başlayabilirdim.

Bölüm 15

WesTON

D raslantısal bir şekilde oturma odamdaki en sevdiğim koltuğuma oturmuş, kitabımı okuyormuş gibi havaya kaldırmıştım ama onun yerine küçük kurdumun sistematik bir şekilde alanımda dolaşmasını izliyordum. Bir saattir çamaşır takımı ve ardından giysilerimi yeniden düzenliyor, her şeyi kolayca bulabilmek için mükemmel bir şekilde sıralıyordu. O kadar da gözetlemiyordu.

her şeyi yoluna koymak.

Daha önce hiç bir sevgilimi kamaramda gözetimsiz bırakmamıştım. Kadınların eşyalarım dokunmasına bile izin vermezdim. Bunun bir alçakgönüllülük dersi olacağını düşünmüştüm, gizli alanlarım soruşturmayla açılacaktı. Yine de adil olan adıldı ve buna katlanmayı planlamıştım.

Şaşırtıcı bir şekilde, araştırmasını kesintiye uğramadan bitirebilmesi için akşam yemeğini ertelemek üzere dışarı çıktığımda bile tek bir tedirginlik hissetmedim. İşleri düzenlemek onu rahatlatıyor gibiydi. Boş durmayı seven biri değildi. En azından uzun süre. Belki de dinlenmenin ve rahatlamanın nasıl bir his olduğunu bilmiyordu. Bir alfa olarak bunu takdir ettim. Hiç boş vaktim olmamıştı. Onun bunu beklememesi ya da istememesi bile iyiydi.

Daha da önemlisi, onun özel mabedimde iz bırakmasını izlemek doğru hissettirdi. Eşyalarım dokunmasını, kokusunun havada kalmasını istedim. İçeri giren herkesin onun buraya, benim yanıma ait olduğunu, onun mahrem yaşam alanının benim de yaşam alanım olduğunu bilmesini istedim. Onu görmek, onu içeri davet etmek bile içimde huzurun çiçek açmasına neden oldu. Evim o varken daha dingin hissediyordu.

"Bu mumların hiçbirini yakmamışsın." Çömelmiş bir kitaplığın tepesindeki şamdanı inceledi, içindeki kitaplar ya eski oldukları için satın alınmıştı

En sevdiğim ya da kalenin geniş kütüphanesinden ödünç aldığım.
"Yakmayacaksan neden mumların var?"

"Dekorasyon. Güzel görünüyorlar."

Bana düz bir bakış attı. "Yandıkları zaman daha güzel görünüyorlar."

Başlıkları taramak için dizlerinin üzerine çöktü ve ben de boynunun nazik kıvrımını inceledim, saçları dağınık bir şekilde topuz yapılmış ve başının üzerine yığılmıştı. O kadar narin görünümlü bir şeydi ki.

Yine de cüssesi ve içindeki öfkeli güç onu dayanılmaz derecede hızlı yapıyordu. Kralın kendisi de onu kütüphanede gördükten sonra bu konuda yorum yapmıştı. Daha önce hiç bu kadar hızlı hareket eden birini görmemişti: bir dakika içinde oradaydı ve ertesi gün kapıdan çıkmıştı. Sersemlediğini, kızın fırlattığını fark etmediği bir kitapla kafasına vurduğunu itiraf etmişti. Hatta kadının merdivenlerden kayarak yaptığı hareketi bile denemişti. Yüz üstü düştüğünü anlatırken gülüyordu.

Kral günün erken saatlerinde "Bu krallığa değerli bir katkı sağlayacaktır," demişti. "Çok fazla potansiyeli var. Tüm bu Büyükanne karmaşası çok talihsiz."

Hiçbir fikri yoktu.

Aurelia kitaplara doğru eğildi.

"Yok artık! Bunun bir kopyası sende var mı?" Sayfaları karıştırmadan önce en sevdiklerimden birini uzattı.

Genelde bir kadına değerli kitaplarımdan birini yere bırakmasını söylerdim. Ama o sadece "bir kadın" değildi. *O* kadındı. Benim kadınımdı. Onun neşesini kaçırmayı asla düşünmezdim.

"Buna bayıldım," diye haykırdı. "Çok heyecanlıydı ve kahraman? Bayıldım." Kitabı yerine koydu ve başka bir tane aldı. "Ama bunu o kadar sevmedim. Biraz, şey, sıkıcı."

"Bu kitap kütüphaneden ödünç alındı. Henüz okumadım."

"Sizi sıkıcı bir zamandan alıkoymama izin vermeyin." Bana gülümsedi ve parmağının ucuyla birkaç tanesine daha dokunmadan önce yerine koydu. Sonra ayağa kalktı.

"Onları organize etmeyecek misin?"

Başını salladı ve masama doğru ilerledi. "İstediğin gibi olsun o."

Gülümserken kaşlarımı çatmıştım. "Nasıl anladın?"

"Gerçekten güzel, parlak olanlar, sıradan olanlardan biraz farklıdır. değirmen, zor kullanılan başlıklar. Diğerleri ikisinin arasında. Ne için ayarladın

Sevdiğin, bir sonraki okumak istediğin ve ulaşacağın kitaplar, değil mi?" Elinde kalemlerle başını kaldırdı, onları yeni bir yere koymaya hazırды.

"Doğru. Ama alfabetik sıraya göre değiller."

"Beni biraz rahat bırak, Weston. *O kadar* da anal değilim."

Ama o kadar analdı. Tam bir analistti. Her şeyi mükemmel bir şekilde sıralamaktan kendini alıkoyamazdı; her şey her zaman yerli yerinde olurdu. Bunu kulübesinde ve çalışma alanında, kaosun hüküm sürdüğü yatak odası hariç her yerde fark etmiştim.

Kendimi memnun hissederken buldum. Kitaplarımın benim için özel, mahrem bir şey olduğunu doğru bir şekilde tespit etmiş ve daha fazla hareket alanı ve kaosa izin vermişti.

Ona olan ihtiyacım artmış, onun benim alanımda çalıştığını görmenin keyfini gölgede bırakmıştı. Tutkum, hayranlığım birdenbire herhangi bir tasmaya bağlı kalamayacak kadar güçlendi.

"Buraya gel Aurelia," dedim emir verir gibi.

Kâğıtlarımı düzenlerken durdu ve yavaşça bana doğru baktı. Bir meydan okuma notası omuzlarını sıktı ve hemen itaat etmesini engelledi.

Hakimiyetimi kabul ettirme arzusu içimde küçük bir heyecan yarattı. Bu oyunları severdim. Görünüşe göre o da seviyordu. Şimdi bağda bunu hissedebiliyordum, bana olan arzusu artıyordu.

Ona baktım, gücüm dönüyordu ve yavaşça bir kaşımı kaldırdım.

Açlığı artık içinden akıyordu. Yine de direndi.

Yavaşça ayağa kalktım, tam boyuma gelene kadar doğruldum. "Sana bana gelmeni söylediğimde, Küçük Kurt, bunu yapacaksın."

Muhtaç bir beklenti içinde bana döndüğünde kâğıtlar masaya düştü.

"Şimdi ... *buraya gel*." Bu kez emir çok açıktı, tüm gücüm o son iki kelimeye gömülmüştü.

Elinde değilmiş gibi tereddütle hareket etti. Direnmeye çalışsa bile kendini durduramıyormuş gibi. Arzusu artık bağdaki diğer tüm duyguları gölgede bırakıyordu. Aletim zonkluyordu.

Önümde durdu, gücü bağ aracılığıyla benimkiyle birleşerek beni daha yükseğe çıkardı. Kendimi yükselmiş, ayaklarım bulutların üzerinde, kudretle şişmiş gibi hissettim. Kahretsin, bu iyi hissettirdi. Kendimi bir tanrı gibi hissettim, tanrıçam yanımdaydı, kurtlarımız iç içe geçmişti.

Elimi uzatıp çenesini baş ve işaret parmaklarımın arasına aldım ve beklentiyle bakan güneş patlaması bakışlarına baktım.

"Bugün arazide izinsiz dolaştığını duydum," dedim alçak ve derin bir ses tonuyla. Gözleri bir kıvılcımla doldu. Bunun nereye varacağını biliyordu.

"Evet, Alfa," dedi ağırbaşlı bir ifadeyle.

"Dolaşmaman gerektiğini biliyorsun, değil mi?" Nefesi hızlandı, elleri iki yanında.

Ellerimi omuzlarına koydum. "Yakalanırsan ne olacağı konusunda seni uyarmıştım, değil mi?" Bir elimi köprücük kemiği boyunca boğazının önüne doğru kaydırdım ve sıkıca kavradım. "Uyarmadım mı?"

Dudaklarını yalayarak dikkatimi ağzına çekti. "Evet." Nefes nefese bir fısıltıdan fazlası değildi.

"Evet, ne?"

"Evet, Alfa," dedi, şimdi daha güçlü bir şekilde.

"Aferin kızıma." Kız titredi. "Şimdi dizlerinin üzerine çök ve alfanın sikine tap."

Önümde zarifçe yere çöktü. Eşofmanlarımı indirdi ve külotumun içine uzanarak narin eliyle sikimi yakaladı. Ucunda nem boncukları vardı ve sikim onun dokunuşuyla zonkluyordu.

"Tadına bak."

Öne doğru eğildi, bir eli sikimde, diğeri kalçamda duruyordu.

"Gözlerini benden ayırma," diye emrettim.

Dili sikimin başındaki dikiş boyunca ilerlerken gözleri yukarı fırladı. Boncuklu sıvıyı kalp şeklindeki ağzına çekti ve gırtlaktan bir inilti çıkardı. Bir eşin tadının iki kişi birleşene kadar şeker gibi olmaması gerekirdi ama onunla ilk tanıştığım andan itibaren hep lezzetli olmuştu. Belli ki o da benim için aynı şeyi hissediyordu.

"İçine çek," dedim açgözlülükle ve dudaklarının ucun etrafını sarmasını izledim.

Dediğimi yaptı, taşaklarım çenesine değene kadar sikimi boğazının derinliklerine kadar emdi. Pek çok kadın benim bedenimi kaldıramazdı ve doğrusu pek çoğu da denemek istemezdi. Aurelia her zaman, her konuda istisna olmuştu. En sevdiği eğlenceymiş gibi emiyor, dudaklarını dibime bastırıyor, gözleri sulanıyor, uzunluğumdan öğürüyordu. Bunu istiyordu; bunu hissedebiliyordum. Benim ona karşı duyduğum aynı acil arzuyla o da bana zevk vermek istiyordu.

Biraz daha hızlı hareket etti, emerken okşadı, benim onu izlememi izledi. Her iki taraftan da zevk akıyordu, tutku akıyordu

aramızda, bizi aynı anda daha yükseğe inşa ediyor.

"Kendine dokun, Küçük Kurt," dedim ona, çok sevdiği gövdesini görebilsin diye tişörtümü çıkarırken.

Bu komutla inledi, gözleri vücudumda gezinerek manzarayı seyretti. Ona izin verdim, şehvet dolu bakışları altında kendimi daha güçlü hissettim. Onun büyüğü benimkiyle birleşti.

Elini Leala'nın daha önce ona getirdiği pantolonunun içine soktu. Kumaşın içinde hareket ettiğini, alçaldığını, parmaklarının daldığını görebiliyordum.

"Islak mısın, Küçük Kurt?" Sordum, ses tonum sert ve kalındı. I parmaklarımı onun dağınık topuzuna doladım. "Alfa için ıslandın mı?"

"Mm-hmm," diye inledi bir ağız dolusu horozun etrafında.

Saçlarını geriye doğru çekerek onu kendimden uzaklaştırdım. "Ne dedin sen?"

"Evet, Alfa," dedi, eli vücudunda gezinirken gözleri kapalıydı. "Bırak tadına bakayım."

Arzu bir kez daha bağdaki diğer her şeyi gölgede bıraktı. Elini çıkardı, parmakları parlıyordu ve onları bana doğru uzattı. Bileğini kavradım ve dudaklarımı her birinin etrafına sardım, onları emerek temizledim ve mükemmelliğin tuzlu-tatlı tadıyla inledim.

"Daha fazlasına ihtiyacım var." Hırıltımı zar zor bastırdım.

Ona doğru uzandım, yemek masasına doğru yürümeden önce onu ayağa kaldırdım. Yatağa gitmek için zaman kaybetmek istemiyordum. Kıyafetlerini çıkardım ve onu geriye doğru yönlendirdim. Poposu cilalı yüzeye çarptı ve dizlerini açarak masaya uzandı. Amına doğru eğildim, ortasına kadar yaladım ve inanılmaz tadın tadını çıkardım. Bu kadında özel bir şeyler vardı, ya da belki aramızdaki bağ. Koşullar ne olursa olsun, yaşadığımız bu itme ve çekmeye ya da tanışmamızı çevreleyen zorluklara rağmen, onunla tanıştığım için tanrılara şükrettim. Bu duyguları bilmek ve onunla bu inanılmaz cinsel yükselişi yaşamak. Bu cennetti. *O cennetti.*

Onu içime çektim, dilimle klitorisinin etrafında döndüm. Masanın üzerine çıktı, parmaklarını saçlarıma geçirdi ve yumruk yaptı. Acının ısırtığı beni inletti. İki parmağımı ona doğru kıvırdım, darbeler halinde emmeye devam ederken onları pompaladım.

"Kutsal-mmm," dedi, altımda kıvrınarak. Kalçaları büküldü ve yuvarlandı.

"Oh . . . siktir. Evet, Alfa, *evet!*"

Bir elimi uzatıp göğsünün üzerinden geçirdim; tepe noktası sert avucumu sıyırdı.

"Kutsal-!" Sarsıldı ve sonra adımı haykırdı. İnanılmaz bir zevk bağından yuvarlandı, beni içine aldı, orgazmını paylaştı. Tatmak, onu içime çekmek için parmaklarımı çektim.

Geri çekildim ve onu ayağa kaldırmadan ve masanın üzerine eğmek için döndürmeden önce kıyafetlerimin geri kalanını çıkardım.

"Evet, Alfa, o kalın sikini içime sok," diye inledi, elleri yüzeye yayılmıştı. "Doldur beni."

İçine girmeden önce ucumu onun parlayan amcığı boyunca gezdirdim. Beni sımsıkı sardı ve bu hisle inledi. Üzerine eğilip göğsümü sırtına, dudaklarımı kulağına dayarken kendimi derinlere çektim.

"Seni tohumumla o kadar dolduracağım ki, ne zaman başka bir erkek seninle konuşmak için dursa, senden sızan kokumu alacaklar." Kabaca geri sokmadan önce dışarı çektim. Kurtlarımız yüzeyin hemen yakınına itilmiş, baskın sahipleniciliğimin ısıltısının tadını çıkarıyorlardı. "Seni o kadar sık ve o kadar derinden işaretleyeceğim ki, senin sadece ve sadece *benim* olduğunu bilecekler."

Onun içinde hareket ettim, derin, sert itişler amacıma ulaşmamı sağladı. İhtiyaçtan nefes nefese kalmış, kıcını bana doğru itiyor, can atıyordu.

Bir elimi kalçasına koydum, diğer elimi saçlarında gezdirdim, dudaklarım hâlâ kulağının kabuğundaydı. "Bu küçük amcığın sahibi benim. Anlıyor musun, Küçük Kurt? Bunu kanıtlamak için seni istediğim sıklıkta serbest bırakacağım." Onu biraz salladım. "Anlıyor musun?"

"Evet, Alfa," diye mırıldandı, bacaklarını biraz daha açarak beni daha derine çekmeye çalıştı.

"Aferin kızıma," dedim, onu dövüyordum.

"Oh, Tanrım. Becer beni, Weston. *Lütfen*, daha sert sik beni," diye yalvardı.

Yaptım, aletimin tekrar tekrar içinde kaybolmasını izlemek için biraz geriye yaslandım. Yine de onu henüz düğümlemeyecektim. Yatağa girip bütün geceyi geçirene kadar bekleyecektim. Şimdilik ona bir ya da iki orgazm daha yaşatacak, belki amından ziyafet çekecek ve sonra akşam yemeğini çağıracaktım.

Bu düşünceyle, onun içine boşaldım, salıverilmemi kükreyerek gerçekleştirdim. Sonrasındaki ısıltının, teninin benimkine değen sıcaklığının zarıflığının tadını çıkardım. Nefesimi tutmak için bir an durdum ve sonra ona tam olarak ne kadar iyi hissettirebileceğimi göstermeye başladım.

İlerleyen günlerde Hannon'la ya da başka biriyle sohbet etme ihtiyacı hissederse ona bu özgürlüğü tanıyacaktım. Hadriel'in de söylediği gibi, tüm bunlar onun için yeniydi. Başka hiç kimsenin ona yetmeyeceğini kabullenmesi için zamana ihtiyacı vardı.

benim peşimde. Bunu anladığında -ki bunun uzun süreceğinden şüpheliydim- hakkıma yönelik tüm tehditleri sona erdirecektim. Kalıcı olarak. Hiç kimse onu benden alamayacaktı; ne ejderhalar, ne Büyükanne, ne de başka bir erkek.

Bu küçük kurt benimdi ve bunu kanıtlamak için sabırsızlanıyordum.

AURELIA

A Her zamanki gibi şafak vakti uyandım. Kalın perdelerin arasından sadece ince bir ışık süzülüyordu ama bedenim kalkma vaktinin geldiğini biliyordu. Weston kıvrıldı

Etrafımda, uykumda bile beni sıkıca tutuyor.

Bir süre öylece kaldım, parmak uçlarımı kollarında gezdirdim, sarılmaktan ve sıcak olmaktan memnundum. Dün gece akşam yemeğini odaya getirtmiş ve bana tabağından parçalar yedirmişti. Sonra banyo yaptırmış ve benimle birlikte banyoya girmişti, dinlenmekten memnundu. Şey ... beni anlamsızca becererek bana hükmetmekten *ve sonra* dinlenmekten memnun. Tanrım, adam yatakta harikaydı. Beni tam olarak neyin azdıracağını biliyor gibiydi ve bunu sürekli olarak gerçekten muhteşem bir şekilde yapıyordu.

Toz zerreciklerinin ışık huzmesi içinde tembelce süzülüşünü izledim, kalp atışlarını sırtımda hissettim ve nefes alırken göğsünün sürekli inip kalkışını hissettim. Huzurlu hissediyordum. Önemsendiğimi. Onun gücüyle kozalandım, değerli bir şeymişim gibi ona yakın tutuldum. Boğazımda bir yumru oluştu, bu mutluluk verici duygu içimde derin bir sıcaklık yarattı, vücudumu sardı.

Ancak bir sonraki anda düşüncelerim düne, ejderhalara, sorguya, periye, Büyükanne'yle olanlara kaydı.

Kalbim hızlandı ve kendimi bu duygunun içinde kaybetmekten korkarak, şu anda hayatımı gerçekten işleyemeyerek onun kucağından kaydım. İş dışında herhangi bir şey için çok az zamanım vardı; ejderhalar saati başlatmıştı.

"Nereye gidiyorsun?" Weston uykulu bir şekilde bana doğru uzanarak sordu.

Elini tutmaktan kaçındım. "İşe koyulma zamanı. Bahçeye çıkmadan önce birkaç kitap almam gerekiyor. Bugün çiçeğimin düzgün bir şekilde ekildiğinden emin olmalıyım. O korkunç kral oraya varmadan önce bir an önce kütüphaneye girmek istiyorum. Artık girmeme izin verildiğini

varsayabilir miyim?"

Başını dirseğiyle destekleyerek giyinmemi izledi. "İçeri girmene her zaman izin vardı. Çok serttir ama adildir Aurelia. O iyi bir kral. Kıvranışını seyretmek için sana zarar vermez."

"Kazara yanıldığınızı kanıtlamamayı tercih ederim, teşekkürler. Bu adam tehlikeli bir tür dengesiz. Benim kurdum bile mesafemizi korumaktan memnun."

"Evet," diye mırıldandı kurdum.

"Vemar genellikle akli dengesinin yerinde olmadığı düşünülen kişi, biliyorsun." Weston sırtarak tuvalete girerken biraz temizlenmem gerekiyordu. Beni kokusuyla iyice işaretleme tehdidini yerine getirmişti ve bugünün ilginç geçeceğini biliyordum. "Zindanlarda delirdiğini sanıyordu."

Döndüğümde Weston sırt üstü yatmış, ellerini başının arkasında kavuşturmuştu.

"Yine de sanırım hepimiz yaptık," dedi. "Vemar az önce itiraf etti."

"Vemar'ın kendisini temkinli kılması gereken şeylerden hiç korkusu yok. O deli değil, cesur. Ve eğlenceli. Onu gerçekten tanımıyorum ama şu ana kadar arkadaşlığını sevdim."

Duygular bağın içinde çalkantılı ama yansıtıcı bir şekilde uçuşuyordu. Yorumunu bekledim. Gelmeyince, "Ne?" dedim.

Bir an için bana baktı. "Bir şey yok. Tüm eşyalarınızın yeniden yerleştirilmesini talep ettim. Cam aletleriniz sizin deyiminizle çalışma kulübelerine gidecek. Söz verdiğim gibi kraliçenin yanında bir barakada çalışacaksın, böylece sana göz kulak olabilecek. Eski kraliçe de o barakada. Tüm bu işlerde yeni olduğunuzu biliyorum ama bu kadınlarla birlikte çalışmak büyük bir ayrıcalık ve onur sayılır. Onlar yaptıkları işte en iyiler, kraliyet mensubu olduklarından bahsetmiyorum bile. Lütfen saygılı olun."

"Elbette olacağım. Kendi işime bakmaya ve iş arkadaşlarımdan düşmanca bakışlarını görmezden gelmeye alışkınım. Bunun da farklı olacağından şüpheliyim."

"Olmayabilir ama kraliçeye meydan okuma konusunda dikkatli olmanızı öneririm. Sonuncusuyla tanışmaya ne kadar hevesli olduğunuzu gördünüz."

"Söyleyeceğim," diye mırıldandım. Biraz mücadele göstermem gerektiği için düpedüz heyecanlanmıştı. Onu idare etmek Raz'ı idare etmek kadar kolay olmayacaktı. O kadına bulaşmadan önce dövüşmeyi öğrenmem gerekiyordu.

"Günlükleriniz yeni odanızda olacak. Oda bu sabah hazırlanacak ve öğleden sonra sizin için hazır olacak. Hazır olduğunu haber alır almaz sizi odanıza götüreceğim. Gereken ayarlamaları yapabiliriz."

"Ne tür bir kilidi var?" Ona sırıttım.

Gülümsemesi çok güzeldi. Adam tam bir afetti. "Muhtemelen seçmekte zorlanmayacağın bir tane. Yine de dışarıdan kilitli olmayacak. Kalenin içinde dolaşmakta özgürsünüz. Ancak buna bahçeler dahil değil ve kesinlikle Kraliyet Ormanı da dahil değil. Kraliyet ailesi tarafından size zaman tanınıyor ama bu, Büyükanne'nin yerinizi tespit edip planlar yapması için daha fazla zaman demek. Burada her yerden daha güvendesin, ama güvende değilsin Aurelia. Büyükanne'nin icabına bakana kadar değil."

Ayıldım, içimi bir ürperti kapladı. "Biliyorum," diye mırıldandım.

"Bugün daha sonra birlikte vardiya değiştireceğiz" dediğinde beni şaşırttı. Kurdum sevinçten sıçradı.

Güzel. Belki bir süreliğine işleri o devralabilir. Ara versem iyi olur.

Bana bir *bakış fırlattı*. "Seni tekrar görene kadar dikkatli ol, tamam mı? Beladan uzak dur. Ejderhalara daha fazla makas sokma."

Cevap sırtışıma tam olarak bastıramadım, bu yüzden hızla eğildim ve vedalaşmak için dudaklarımı onunkilere bastırdım. Orada durakladım, irkildim, aslında bunu yapmak istememiştim. Yine de oraya vardığımda, yapılacak en doğal şey buymuş gibi geldi. Dudaklarımı yumuşattım, teması uzattım.

"Seni özleyeceğim," diye mırıldandı öpücüğe karşı, elini hafifçe yanağıma bastırdı. "Güvende kal, Küçük Kurt. Bir şeye ihtiyacın olursa beni çağır."

"Tamam," diye fısıldadım, doğrulurken o arduvaz grisi gözlere daldım. O anın sıcaklığı içimde yoğun ve ağır bir şekilde hissediliyordu.

Biraz sersemlemiş bir halde önce odadan sonra da daireden çıktım. Bu duyguları yaratan ilkel bağ mıydı, yoksa sadece Weston mıydı? Seksin sık sık yaptığı gibi dramatik bir çekişme gibi gelmemişti; tatlı ve dingin, önceki gecenin bir uzantısı gibi hissettirmişti.

Onu zihnimden uzaklaştırarak dikkatimi topladım. İşime, Büyükanne'yi durdurmaya konsantre olmam gerekiyordu. Bu benim en önemli önceliğim olmalıydı. İnsanlar ölüyordu; diğerleri kancaya yenik düşüyordu. Yardım etmeliydim. Gerçek eş durumu bekleyebilirdi.

Kalenin bu katında daha az hareketlilik vardı; koridorlarda çok az insan dolaşıyordu. Merdivenlerde ve fuayede daha fazla hareket vardı ama kütüphaneye giden koridoru kaplayan kapıların hepsi kapalıydı. Kütüphanenin kendisi hayalet bir kasabaydı. İyi haber.

Dün attığım kitabı aradım, onun yerine bir delik buldum. Hay aksi. Kral geri vermemişti. Ya da ben ona fırlatarak kırmıştım. Her iki durumda da, kütüphane ayrıcalıklarım için en iyi başlangıç değildi.

Aceyle, sözlükleri kontrol ederek bölgedeki diğer kitapları sistematik bir şekilde teker teker indirmeye başladım. Ay Ateşi Zambağı'nı listeleyenleri, ki bunlar çok azdı, aşağıdaki rafta bir yığın haline getirdim. İşim bittiğinde, beş kitabı elime aldım ve merdivenlerden inip başka bir yerde bakmak üzere kütüphaneden aceyle çıkma niyetiyle doğruldum.

Aceyle ilerlerken az ilerideki tırbazanı gördüm. Ona ulaştım ve gözlerimi kaldırarak yolumu izlemek için döndüm.

Aşağıda bekleyen kişiyi gördüğümde tüm vücudum sarsılarak durdu.

Nefesim kesildi, geri çekildim.

Kral son basamağın hemen dışında duruyordu. Yüz ifadesi değişmedi; duygudan yoksundu. Dün ona fırlattığım kitabı kaldırdı.

"Bir şey unuttun," dedi derin ve hırıltılı bir sesle.

Yutkundum ve ilk adımı atıp atmamayı düşündüm. Weston bu adamdan korkmam için hiçbir neden olmadığını söylemişti. Dante de dün bunu söylemişti. Kraliyet ailesi bana zaman vermeyi planlıyordu. Bu da bana zarar vermeyi planlamadığı anlamına geliyordu.

Kurdum kararlı bir şekilde başını salladı. *"Planlar değişir. Bunu şansa bırakma."*

Haklıydı.

Orada durdum ve olduğum yerde donmuş bir şekilde garip garip baktım.

Kollarımdaki diğer kitapları fark etti. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Uhh . . ." Boğazımı temizledim. "Hayır, teşekkür ederim." Sesimin titrememesi bir mucizeydi. "Ben de tam gitmek üzereydim. Sanırım hepsini aldım." Durakladım. "Bu hariç, tabii ki. Teşekkürler. Getirdiğin için."

Yavaşça alt basamaklardan birine yerleştirmeden önce bir an için tuttu. "Ben gidiyorum. Bunlara burada bakabilir ve işe yaramayanları yerine koyabilirsiniz."

Ona temkinli bir şekilde baktım ve başımı salladım. Bunu kesinlikle olması gerekenden daha büyük bir mesele haline getirmiştım.

"Hayır, değilsin," diye ısrar etti kurdum. "Onun için mesafe çok önemli."

Ben kimdim ki tartışayım?

Bir adım geri çekildi, altın rengi bakışlarını bir kez daha sabit tuttu ve dönüp en yakın kapıdan içeri girdi.

İşe koyuldum ama umduğum kadar çok şey bulamadım. Diğer kitaplardan sadece birinde kayda değer bir şey vardı ve bu zaten şüphelendiğim bir bilgiydi: çiçek gölgeli alanları seviyordu, diğer sağlam bitkilerin arasına sokularak korunduğunda en iyi şekilde büyüyordu. Anlayabiliyordum.

Kitaplar kaldırıldıktan ve hiçbir şeyi kaçırmadığımdan emin olmak için hızlıca bir göz attıktan sonra kütüphaneden ayrıldım ve çalışma kulübesine yöneldim. Vemar arka kapının yanında beni bekliyordu, yine renkli bir ceketle duvara yaslanmıştı ama bu ceketle penis yoktu.

"Merhaba, Esir Bayan." Duvardan uzaklaştı. "Bugün nasılsınız? Güzel ve rahat görünüyorsun."

"Merhaba, Vemar. Aslında o kadar da rahat değilim. Beni tamamen korkutan kralı gördüm. Şimdi bahçeye gidiyorum."

"Harika. Ben de seninle geliyorum. Ben senin bebek bakıcınım." "Beni uzun zamandır mı bekliyordun?"

"Bir saat kadar. Ayakta durarak para kazanabileceğiniz çok fazla iş yok ama ben bir tane bulmayı başardım. Şanslıyım."

Vemar önce benim çıkmam için kapıyı açık tuttu ve uzun adımlarıyla hızla bana yetişti. "Ayakta durmayı pek sevmem. Her zaman bir şeyler yapmam gerekiyormuş gibi hissedirim. Son işimin tehlikesi belki de."

"Rahatlamayı öğrenmelisin."

Ona sıırttım. "Muhtemelen."

Bahçede ve çalışma kulübelerinin etrafında sadece birkaç kişi vardı. Görünüşe göre bu kalenin sakinleri pek erken kalkmıyorlardı. Belki de daha geç saatlere kadar çalışıyorlardı? Bilmiyordum.

"Hangi barakadayım ben- Oh." Eşyalarım barakaların en eskisinin dışında bekliyordu. Vemar ve ben kapıya doğru yürüdük ve içeriye göz attım. Açık ara en küçüğü olmasına rağmen, hala bir şeyler demlemek için kullanılan birkaç tencere barındırıyordu ve bol miktarda boş tezgah alanı vardı. Köşede, benim çalışma alanım olduğunu tahmin ettiğim temizlenmiş bir çalışma masasının üzerinde, ön yüzünde berbat bir kelebek olan ambalajlarında hala Büyükanne'nin ürünlerinden birkaçı duruyordu. Onların yanında da benim ürünlerim vardı, türlerine göre ayrılmışlardı ama dozlarına göre değil. "Pekâlâ. Hadi işe koyulalım."

BİR SÜRE SONRA, kollarımı kaplayan yanıklar, kan damlayan sıyrıklar ve yüzüme doğru yükselen ve öksürmemi neden olan duman vardı.

"Ugh." Öğürdüm. "Siktir et bu şeyi." O anda huysuz bir varlık hissettim.

Omzumun üzerinden baktığımda dünkü kadın Arleth'in kapıda durduğunu gördüm. O yorum yapmadı, ben de yapmadım. Bunun yerine, masanın üzerindeki dağınıklığa geri dönmeden önce bir dakikalığına dumanı temizlemeye yardım etmek için ayağa kalktım, Büyükanne'nin kaplamasının bir kısmını ezdim ve düdüklü tencere gibi davranan mekanizmaya koydum. Gözlüklerimi yerine taktım ve ateşi yakarak ısıya verdiği tepkiyi izledim. Beklediğim gibi kaplama karardı, eğildi, büküldü ve genişlemeye başladı.

"Vemar!" Ayağa kalkıp aleti tutarak bağırdım. "Vemar, acele et!"

Arleth'e doğru koşarken derim kabardı.

"Çekil!" Bağırdım ve neyse ki Raz'ın aksine o gerçekten yoldan çekildi.

"Ben hallederim." Vemar beni kollarını, göğsünü ve ellerini bantladığı tutacaklarla dışarıda karşıladı.

"Çabuk, çabuk, çabuk!" Gitmesine izin vermedim ama dışarı çıkarken basınçlandırıcının çoğunu desteklemesine izin verdim.

Cihazı kapıdan uzaktaki bir dış masanın üzerine bıraktı ve içeridekileri sarstı. Ona doğru fırladım ve cihaz patlarken vücudumla onu sardım. Yan tarafıma, sırtıma ve bacaklarıma cam parçaları yağdı. Hadriel bana bir daha asla kıyafetlerini ödünç vermeyecekti. Isı baldırımı ve sırtımın bir kısmını yaktı. Bir şey cızırdadı ve sümüksü yapışkan bir su birikintisinde kalan küçük kaplama parçasını bulmak için döndüm.

"Beni kurtarmaya çalışıp durmamalısın Tutsak Hanım," dedi Vemar sırtüstü yatarken. "Bir bahçıvan mahkûmun kudretli bir ejderhayı kurtarması tuhaf bir görünüm, bahçıvan mahkûmun yaratmak yerine bir şeyleri havaya uçurma eğilimi olsa bile."

"Bu karmaşanın içinde olman senin suçun değil." Omzunu okşadım ve üzerinden kalktım. "Şuna bak."

Yapışkan maddenin yanına çöktüm, mekanizmam parçalara ayrılmıştı ve artık tamamen kullanılamaz haldeydi. Yeni bir tane yapabilmek için Weston'a bana daha fazla parça alması için yalvarmam gerekecekti.

Kısmen yanmış çizmelerimin altında camlar çıtırdadı. Vemar dikkatlice ayağa kalktı ve yanıma eğilerek aşağıya baktı.

"Balçık ve yapışkan." Geriye kalanları inceledim. "Daha önce balçık ve yapışkan madde görmemiştik."

"Hayır, sanmıyorum. Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, özellikleri değiştirdiğimiz anlamına geliyor. Eteğinin altına bakmamızı sağlıyor ve bize sırlarını gösteriyor. Bir şeylerin peşindeyiz."

Vemar kaşlarını salladı. "Eteklerin altına bakmaya bayılırım."

Güldüm. "Ç o k haklısın." A y a ğ a kalktım. "Aynı deneyi yapalım ama farklı bir düzenekle. Bir fikrim var."

Vemar ayağa kalktı ve kırık cam yığınının işaret etti. "İyi olmuş, çünkü burası cehenneme dönmüştü."

"Evet. Ticaretin tehlikesi."

"Gerçektenyle mi?"

"Başlangıç aşamasında, evet." Kulübenin kapısına doğru döndüm. "Hadi, bir tane daha yapalım."

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?" Kraliçe bize doğru yürürken Arleth kızgın bir ifadeyle kapı aralığında duruyordu. İşlemeli çiçeklerle renklendirilmiş kahverengi pantolon takımıyla bahçeye tam uyum sağlamıştı.

Kararmış bir parmağımı kaldırdım ve Vemar bir cam parçasını seçerek yardım etti. Kan sızıyordu. "Bu kaplamanın temeline iniyorum. Kimyasal kısmını nasıl oluşturduklarına ve içeriğinin ne olabileceğine dair birkaç fikrim var." Bir damla kan yere *sıçradı*. "Yüce tanrılar, ne oldu?" dedi kraliçe, aceleyle

Hadriel ve Hannon yedekte. "Sen iyi misin?"

Kendime baktım ve manzarayı katalogladım: ceket yer yer yırtılmış, arkası ve bir kolu tamamen kararmış, bir pantolon paçasının bir kısmı kayıp, her yerde cam ve kan.

"Kıyafetler iinzgnm Hadriel," dedim. "O şeylerin bu kadar uçucu olabileceğini tahmin etmemiştim."

"Kıyafetler kimin umurunda! Topal bir şalgamı sikeyim, şu haline bak!" Kraliçenin etrafından dolandı ve ellerini uzattı. "Kendine ne yapıyorsun?"

"Oh, ben iyiyim. Ç ok ç abuk iyileşirim, o yüzden endişelenmeyin. Vücudumun aslında camı geri ıkaracağınığrendim. Çıkartmak için uğraşmama gerek yok."

Hadriel şimdi bunu benim için yapıyordu. "İğne yastığı gibisin. Acıya karşı toleransının yüksek olduğunu biliyorum ama bu ç ok fazla."

"Derin değil. Açıkçası neredeyse hiç hissetmiyorum. Kısa süreli olduğunu bilmek de yardımcı oluyor. Kısa sürede daha iyi olacağım."

"Tehlike konusunda gerçekten çok soğukkanlı," dedi Vemar. "Bir ejderha olarak bile buna alışık değilim. Bu biraz sinir bozucu."

Hadriel'e acı dolu bir bakış attım. "Vemar ejderhaların ne kadar kibirli olduklarını öğrenmeme yardım ediyor." Vemar kıkırdadı. "Pekâlâ, tamam, hadi şu diğerini ayarlayalım-"

"Hayır, yapmayacaksın," dedi Arleth, ses tonu sertti. "Bir daha kesinlikle böyle bir şey yapmayacaksın. Bu çok tehlikeli. Hepimizin ölümüne neden olabilirsin."

Durakladım. "Kabul ediyorum, haklısın. Sorun değil, ben gidip arka tarafa yerleşeyim o zaman." Bir an durakladım, dudaklarım düşünceli bir şekilde büzüldü. "Aslında bu daha iyi. O zaman hiçbir yere taşımak zorunda kalmayız."

"Hallediyorum." Vemar daha fazla malzeme almak için kapıdan içeri süzüldü.

"Hayır." Arleth Vemar'ı durdurmak için elini uzattı ama o çoktan gitmişti. Tehlikeye rağmen çok iyi vakit geçirdiği belliydi. Aslında ... belki de tehlike *yüzünden*. "Bu çok saçma. Kendini öldüreceksin."

"Kusura bakmayın Kraliçe Ana ama beni nasıl olsa öldüreceksiniz. Er ya da geç olmasının ne önemi var? Ayrıca, bulunduğum yere - kraliçenin dediği gibi piyasadaki en iyi ilaçları yaparak - yavaş giderek ve güvende olarak gelmedim. Büyükanнем güvenlik yerine hızı ödüllendirirdi ve inanın bana, ödüller cezalardan çok daha iyiydi. Bu kökleşmiş. Şimdi, izin verirseniz, tekrar kütüphaneye gitmeden önce bir şey daha denemek istiyorum. Sonra da şu Ay Ateşi Zambağı'nı halletmek istiyorum, her ne kadar kovasında oldukça mutlu görünse de."

Bölüm 17

WesTON

D Kurdum, herkesin yerini not etmek için sürü bağı kullanarak Kraliyet Ormanı'nda ilerlerken kartallar tepemizde süzülüyordu. Nöbetçi ve devriye

Yerleşimler ortak bilincimizde bir harita gibi yayıldı, her bir kişi parlayan bir nokta gibiydi. Zihnimizin gözünde, çeşitli ejderhaların uçuş yollarını da ekledik. Kurtlar ya da diğer bazı şekil değiştirenler gibi bir bağ kuramıyorlardı ve görüş ve sese güvenmek zorundaydılar. Kat edebildikleri mesafe, güçlerinden bahsetmiyorum bile, bunu telafi ediyordu.

Çeşitli köylere doğru ilerlemeden önce devriyeyi sıkılaştırabileceğimiz birkaç yeri belirlerken, bağ boyunca bir rahatsızlık parladı. Fancetta'nın rotası. Dante onunla birlikte durmuştu; bağ aracılığıyla kurdumu çağırıyordu, isteği acıldı.

Krallıktaki başka hiç kimse herhangi bir rahatsızlık belirtisi göstermedi. Bu iyi bir haberdi. Dante'yi alarma geçiren şeyin yaygın olmadığı anlamına geliyordu.

Kurdum hemen ona doğru yöneldi, çeşitli ağaçların ve bitki örtüsünün izin verdiği kadar düz bir yol izledi. Eşlik bağında bir acı hissi belirdi.

"*Aurelia ne yapıyor olabilir?*" Kurdum Dante'ye yaklaşırken homurdandım. Birkaç saattir hissediyorduk; çok kötü bir şey değildi ama vücudunun çeşitli yerlerinde ara sıra alevlenmeler oluyordu.

"*Her neyse,*" diye yanıtladı kurdum, "*kurdu bundan çok memnun. Çok eğleniyor.*"

Ağaçlar, krallıktaki tek şehre giden bir yol ile temizlenmiş bir arazi şeridi boyunca pürüzlü bir çizgide sona eriyordu. Kızıl Lupin'deki liman kentinin çok küçük bir kısmıydı, buradaki halk büyük ölçüde

on yıllar süren lanet sırasında azaldı. Yine de, büyülü dünyada aynı temizlik ve şıklık seviyesine sahip olabilecek başka bir şehir yoktu. Ejderhalar krallıklarının kazancının önemli bir kısmını yeniden inşa etmeye, yeni evler yaratmaya ve pazarlarını genişletmeye harcıyorlardı. On yıllar alacaktı ama eninde sonunda bu krallığın sihirli dünyanın gıpta ettiği bir yer olacağını biliyordum.

Dante, Fancetta'yla birlikte el arabaları ve tezgâhların yanı sıra sabit dükkânlar ve abartılı tüccar satış noktalarıyla büyük ve hareketli bir yer olan merkez pazarda bekledi. Tuğla ve harç satıcıları, mevcut pazarın yaklaşık yarısını kaplayan düzenli sıralar halinde ve düzenli bir şekilde var oldular. Geri kalanlar ise sabırla daha fazla işyerinin inşa edilmesini bekleyerek, halkın dikkatini çekmek için gerekli olan her yolu kullanarak geçici dükkanlar kurdular. Kralın muhafızları her saat devriye gezerek hırsızlık ya da vandalizm olmadığından emin oluyor ve en küçük tezgâhlar bile bu karmaşa içinde bir tür düzen sağlıyordu. Muhtemelen şimdiye kadar bulunduğum en güvenli merkezi şehir pazarıydı ve bu sayede ticaret gelişti.

Pazardaki her kurt benzer uzun bir elbise giyerdi. Resmi personelin toplum içinde örtünebilmesi için krallığın çeşitli yerlerinde kıyafetler ya da kumaşlar saklanırdı.

"Beta," dedi Dante ben yer değiştirdikten sonra. Eşyalardan arındırılmış boş bir arabanın yanında durmuş, sol elinde rulo haline getirilmiş bir kâğıt parçası tutuyordu. Fancetta bana bir fiş uzattı.

"Ne oldu?" Fişi aldım ve başımın üzerine çektim.

"Bu bir ilaç arabasıydı." Dante arabayı işaret ederek satıcının iş yapmak için durduğu yere doğru yürüdü. Muhtemelen içindeki raflara ve depoya baktı. "Cinsel gücü artırdığı ya da kanı incelttiği söylenen vampir ilaçları ya da özellikle vampir olmayanlar için gerçekten işe yarayan ya da yaramayan çeşitli başka şeyler."

"Yasal mıydılar?"

"Evet. Her biri. Kralın muhafızları onu periyodik olarak kontrol ederdi. Çok fazla ürün sunmuyordu ya da çok fazla stok taşımıyordu ama genellikle akşamları sıra oluyordu."

Kurulum basitti. Tezgâhın her iki kenarındaki küçük raflar ürünleri sergilemek için yapılmıştı. Ön tarafa bir afiş asılmıştı ve rafların çeşitli yerlerine ürün isimlerinin y a z ı l ı olduğu küçük levhalar yapıştırılmıştı. Arabanın kendisi yıpranmıştı ve

Yıpranmış, yağmur ahşabı çeşitli yerlerinden şişirmiş ve güneş soldurmuş. Basit ama kullanışlı.

"Onu iki gün önce oturma odasında ölü buldular," diye devam etti Dante, biraz eğilip tezgahın altına uzanarak. Ne yaptığını göremiyordum. "Büyükanneimin ürününden aşırı doz almış. İki ambalaj ve bir düzine kadar diğer ürünlerini buldular, hepsi sağlamdı. Arabanın kendisi pazar için kiralandığı için başka birine tahsis edilmiş. O satıcı arabayı temizleyip dükkânı kurmaya geldiğinde bunu bulmuş."

Dante arabanın içine uzandı ve bağırsaklarında bir şey patladı. Geri çekildi, yüzündeki ifade bana onun yerini almam gerektiğini söylüyordu, ben de öyle yaptım.

Tüm depolar temizlenmişti. Ortada, tam tezgahın altında ve ahşap çerçevenin içine yerleştirilmiş küçük bir kapı açılmıştı.

Kapağı biraz daha araladım ve özellikle aramadığım sürece görmem mümkün olmayan küçük bir bölme buldum. İçinde, düzgünce düzenlenmiş, tanıdık siyah ve mor paketler vardı.

Fancetta, "Yeni araba sahibi arabayı iyice fırçalarken bulmuş," diye ekledi. Bronz tenli, uzun kahverengi saçlı ve kare çeneli bu kadın, sürümde olmasından memnun olduğum güvenilir ve sadık bir kurttu. "Arabaların içine böyle bölmeler yapıldığını duyduğunu ve temizlerken şüphelendiğini söyledi." Tek kaşını şüpheci bir ifadeyle kaldırdı. "Bezinin bir çatlağa ya da başka bir şeye takıldığını söyledi. Net değildi."

"Açık olması gerekmiyordu," diye homurdandım ve Granny'nin ürününü çıkarıp tezgâhın üzerine yaydım. "Bunun pazarcı topluluğu içinde bir sır olduğu çok açık. Muhtemelen sadece bize söyledi çünkü bu ürünün kendisine ait olduğunu düşünmelerinden çok korkuyordu." Paketlerin geri kalanını çıkardım. "Kralın muhafızlarıyla temasa geçin. Rastgele denetimler yapın. Bunun gibi daha fazla kutu arayın. Sadece arabalarda değil, tezgahlarda da. Buldukları her şeyin ayrıntılı bir raporunu istiyorum."

"Evet, efendim," dedi.

Büyükanneimin ürününü biraz ona doğru ittim. "Bunu kraliçeye götür. Diğerleriyle birlikte saklamak isteyecektir. Orijinal satıcının bağlantılarını araştırın ve nasıl girdiğini bulmaya çalışın."

"Evet, efendim." Eğildi ve ürünü toplamaya başladı.

"Beta, konuşabilir miyiz?" Dante beni arabadan uzaklaştırdı.

Onunla birlikte pazardan uzaktaki bir ara sokağa doğru yürüdüm. Bunu yaparken rulo halindeki kağıdı uzattı.

"Bunu bölmenin yan tarafında buldum. Yeni ahır sahibi, Granny'nin ürününü görünce daha fazla ilerlemedi. Hemen kralın muhafızlarını çağırmış. Onu sorgulamak için içeri aldılar ve sonra bizi çağırdılar. İçeri bakan bendim. Onu ben buldum."

Kağıdı açtım. Dokusu daha çok parşömene benziyordu ama daha kalındı ve parlaktı. Seyahat için üretilmişti, nakliye sırasında zarar görme olasılığı daha düşüktü ve bu nedenle daha pahalıydı. Midem bulandı.

Aurelia'nın benzerliği sayfaya çizilmiş, sevimliliği, olağanüstü güzelliği mükemmel bir şekilde yakalanmıştı. Şimdi düşününce Calia'nın saç rengine çok benzeyen beyaz çizgiler doğru yerlere yerleştirilmişti. Büyükanne ücretini açıklarken harika bir iş çıkarmış ve bunu kime hazırlattıysa titiz bir şekilde detaylandırmıştı. En altta ödül olarak yüklü bir meblağ listelenmişti.

"Aurelia'yı Kızıl Lupin kasabasında yakalatan şeyin böyle bir şey olduğunu tahmin ediyorum," diye mırıldandı Dante, gözleri dümdüz ilerideydi.

Kesinlikle öyleydi. O kasabadaki tezgâh sahibi birinin yanlış türde sorular sorduğunu söylemişti ve kasaba muhafızı onu bu resimden kolayca tanımıştı. Hiç şüphe yok. Güzel gözleri bile mükemmel bir şekilde resmedilmişti. Büyükanne hayal gücüne hiçbir ayrıntı bırakmamıştı. Operasyonlarının bel kemiği olan ödülünü geri istiyordu, hem de çok. Tıpkı kraliçenin dediği gibi.

"Bunu gören tek kişi sen misin?" Kurt içimde volta atarken sordum.

"Evet."

"Evine baktınız mı? Başka bir şey var mıydı?"

"Bana öyle bir şey olmadığı söylendi, ancak gözden kaçan bir şey olması ihtimaline karşı daha ayrıntılı bir şekilde gözden geçirmemiz gerektiğini düşündüm."

"Yap şunu." Tekrar yuvarlamadan önce bir süre daha benzetmeye baktım. İçimden sayısız duygu geçti: korku, öfke, aciliyet, hayal kırıklığı. Büyükanne neredeyse her krallığa, her pazara kancasını takmıştı. Birinin Aurelia'nın benzerini çizip haber göndermesi an meselesiydi.

Bunun neden bu kadar sarsıcı geldiğinden emin değildim. Bunun olacağını biliyorduk. Nerede olduğunu bilseler bile, çatlaklardan geçip onu yakalayamayacaklarından emin olmak için savunmamızı güçlendirmem gerekiyordu.

"Her şehir, kasaba ve köydeki tüm arabaları ve tezgahları kontrol edin. Muhafızların eksiksiz olduğundan emin olun."

"Evet, efendim."

"Her ihtimale karşı kalede bir arama yapmak için kraliyet mensuplarıyla konuşacağım." "Affedersin Beta," dedi Dante, "ama belki de Hadriel En iyi bahis. Kraliyet ailesi insanların bir şeyleri saklamak için acele etmesine neden olacaktır. Hadriel'in şüphe uyandırmadan doğru yerleri kazma gibi bir özelliği var."

Bu doğrudu. Neler olup bittiğini zaten bilmeyenler arasında entrika yaratmanın bir anlamı yoktu. Sadece dedikodu yaparlardı ve istihbarat aradığımız haberi daha çabuk yayılırdı.

"Tüccarın ölümünün zaman çizelgesine bakılırsa, bu bizim gelişimizden önce gönderilmiş olmalı," dedim her şeyi düşünerek. "Kızıl Lupin kasabasındakiyle aynı zamanda yayılmış olmalı. Biz Aurelia'yı ve köyü keşfettikten sonra Granny'nin attığı geniş ağın bir parçasıydı. Bu krallıkta Büyükanne'nin ürünlerini dağıtanların ne kadar sert cezalandırıldığı ve bunun nasıl saklandığı göz önüne alındığında, Aurelia'nın yüzünün halka açık bir yerde gösterilmesine imkan yok. Bu da onu sadece birkaç kişinin görebileceği anlamına geliyor ve onlar da ejderhaların gazabından kaçınmak için başlarını eğen insanlar. Kalede bir şey bulmadığımız sürece Aurelia güvende. Şimdilik."

Şimdilik.

Gerçekten de durum böyle miydi? Ve eğer öyleyse, ne kadar sürecekti?

Dante başını salladı ve yavaşlayarak durdu. "Ejderhalarla nasıl geçtiğini duydum. Ejderha kraliçesi halkını tehdit eden biri olduğunda çok acımasız davranıyormuş. Hadriel onun ikna edilebileceğini düşünüyor."

"Bunu söylemek için henüz çok erken ama öyle olmasını umalım."

Dante doğrudan ona baktı, bakışları yoğundu. "Şunu bilin ki, eğer mantıksız davranıyorlarsa, ben de sizinle birlikteyim efendim. Onu dışarı çıkarmak en kolay hareket tarzı olacaktır, ama ne yapılması gerekiyorsa Sizinleyim."

Bir an için bakışlarını tuttum ama başımı sallamadım, Dante bakışlarını indirmek zorunda kalmadan önce uzaklara baktım. Kısacası, duygularını dile getirmeden takdir ettiğimi ona bildirdim. Bu konuşma tehlikeli bir şekilde ihanete yakındı.

İşin o noktaya gelmemesini umuyordum.

"O pazarların peşine düş," dedim ona. "Kraliyet ailesiyle konuşacağım ve Hadriel'i işe alacağım. Bu krallığın düğmelerini ilikleyelim."

"Evet, efendim." Dante başka bir şey söylemeden geldiği yöne döndü.

Bir süre daha yürüdüm, birçok olasılığı gözden geçirdim. Kraliçe halkını korurken acımasızdı, bu doğrudu. O

Bununla ünlü, bu yüzden olağanüstü. Bu konuda inatçı.

Aurelia'nın halkından biri olması, düşmandan müttefike dönüşmesi gerekiyordu. O zaman belki Hadriel ve ben, hatta belki de kralın kendisi onu öfkesinden vazgeçirebilirdik.

Denemek zorundaydık. Gerçek eşim ve tüm krallık tehlikedeydi.

Soyundum ve yer değiştirip kaleye geri dönmeden önce gördüğüm ilk muhafıza fişi uzattım.

Etrafta büyükanne büyüklüğünde sıçan olup olmadığına bakma zamanı.

AURELIA

Duygular bağ aracılığıyla kaydedilirken uyarıyı HİSSETTİM, korkuyla karışık sinirli bir öfke. Bu bir saat içinde ikinci kez oluyordu, bir keresinde oldukça uzakta görünüyordu ve bu sefer kalenin içinde bir yerlerdeydi. Bir an sonra Weston harekete geçti.

"Vemar, git," dedim hızla, elindeki kitapları bırakmasını işaret ederek. Son mekanizma patladığından beri kütüphanedeydik ve materyallerimi yenileyene kadar yapabileceğim her türlü araştırmayı öldürmüştü. Bir tepki alabilmek için gerçekten güç vermem gerekmişti.

Artık büyükanneimin karışımının kaynama noktasını biliyordum ve zehirliliğin ısının bir yan ürünü olduğunu biliyordum. Dahası, benim ilk ilaç yapma yöntemlerimi alıp ısıya göre değiştirilmiş ekstra malzemelerle güçlendirdiğine dair güçlü bir şüphem vardı. Bu fikri nasıl edindiğine dair de güçlü şüphelerim vardı. Bir kez baktığımızda ipuçlarını fark etmek kolaydı ve bitmiş ürününde herhangi bir incelik yoktu.

Hackerları işe almıştı, neden? Çünkü bu şeyi bilerek yapmayacağımı biliyor olmalıydı. Ona bunun ne kadar tehlikeli olduğunu, ürünü nasıl mahvedeceğini söyler ve reddederdim. Bahse girerim ona bu fikri veren karışımı yanlışlıkla yaptığımda da benzer bir şey yapmıştım.

Tüm bunların benim hatam olduğuna dair bir şüphem varsa bile, artık ortadan kalkmıştı. Beyin bendim; o sadece kötü bir kopyalama işi yapmıştı. Kanıt beni yıkıp ağlamak istememe neden oldu.

"Onları herhangi bir yere koy, sadece git." Kitapları bırakması için Vemar'a tekrar el salladım. "Weston çok kızgın ve sorun da benim. Eminim Hadriel beni ispiyonlamıştır."

"Küçük dostum hiçbir şeyi umursamıyor gibi görünebilir ama aslında çok büyük bir kalbi var. Ve evet, senin aksine, biri için endişeleniyorsa ispiyonlar. Bana da birkaç kez söylendi. Bunu çok sinir bozucu bir sevgi gösterisi olarak kabul ediyorum."

"Bu harika ama yine de gitmen gerekiyor." Kitapları elinden aldım ve masanın üzerine koydum. "Weston'ın senin bu işle bir ilgin olduğunu düşünmesini istemeyiz."

"Ne ile?"

Kendimi işaret ettim. "Canavarlar tarafından çiğnenmiş ve sonra tekrar tükürülmüş gibi görünen bir bedenle. Yaralanmamdan nefret eder. Bunu yaptığım için çıldırarak."

"Çok tatlı biri." Sakin bir şekilde gülümsedi. "Onun gibi bir alfa kurdun sana değer vermesi iyi hissettiriyor olmalı."

"I-" Kaşlarımı çatmıştım. Hiç böyle düşünmemiştim.

Şimdi de yapamazdım. Başka bir his, davulun çalması gibi kalbimi yerinden oynattı. Güçlü ve acımasız bir şey bana doğru geliyordu ve kurdumun küçük bir topun içine kıvrılıp saklanmaya çalışmasına neden olan tek bir şey vardı. Panik, kurdumdan bana doğru sıçradı ve düşünme yeteneğimi bulandırdı.

Farkındalığıma sadece bir ihtiyaç pençelendi. *Kaçmak!*

"Kahretsin!" Vemar'ı iterek bağırdım. "Kral onunla olmalı. Koşun! Saklan!"

"Ne oluyor lan?" Vemar beni iterken kasları gerildi. Her tarafa baktı. "Kiminle savaşıyoruz? Neler oluyor? Sanki bir düşman üzerimize geliyor gibi. Esir Leydi, yine aklımı mı sikiyorsunuz?"

Bunu merak etmek için kalamazdım. Dağıldım, bedenim bir yöne, beynim başka bir yöne gitti. Tüm mantığım gitmişti ve kurdumun çılgın gücü her şeyi birbirine karıştırmıştı. İçimdeki ezici, çaresiz kaçma dürtüsüne engel olamıyordum. Sinirlerimi sarsıyor, hislerimi alt üst ediyordu. Dehşetten beslenen tek bir amacım vardı: oradan siktir olup gitmek.

Beni koridorda bırakmayacak bir çıkış aradım, ama hepsi kaçınılmaz olarak bıraktı. En iyi seçeneğim pencerelerdi. İkinci kattakiler bazen çatıya çıkıyordu. Çatıya çıkabilir, kalenin diğer tarafına geçebilir, açık bir pencere bulabilir-

"Git, git, git!" diye bağırdı kurdum bana.

Vemar'ın etrafından dolandım ve merdivenlere yöneldim.

"Hayır, Aurelia, bekle! Ne yapıyorsun?" Peşimden koştu, uzun bacakları bir seferde iki merdiven çıkabiliyordu.

İkinci kattaki yığınlara karşı merdivenden tırmandım ve ilk pencereyi buldum. Pencere açılmıyordu ve çatı da zaten çok dikti.

"Kahretsin." Merdivenden geri indim, sonra bir sonrakine koştum.

"Hanımefendi, siz kendinize zarar verdiniz diye kral da size zarar vermez. Bu zihin sikmenin hiçbir anlamı yok."

Weston'ın kurdu beni daha fazla güçle besledi. Eğer kurdu kaçmama yardım etmeye çalışıyorsa, bu kötü haber demekti.

"Acele et, acele et," diye yalvardı kurdum, içime daha da fazla güç boşaltarak. Onunla dolduğumu hissettim, pusluydum.

Bir sonraki pencere işe yaradı. Eski, kullanılmayan kilidi açmakta zorlandım ama açtıktan sonra kolu çevirip yavaşça açtım.

"Hadi, hadi."

Vemar bileğime uzanarak, "Esir Hanım, pencereden çıkmanıza izin veremem," dedi.

Weston'ın gücü şimdi pompalanmaya başlamıştı. Daha hızlı geldi, muhtemelen koşuyordu. Yanındaki varlık, kral ya da onun kadar tehlikeli bir şey olması gereken şey de hızlı hareket ediyordu. Ona ayak uyduruyor muydu? Önünde mi?

"Koş! Daha hızlı!" diye itti kurdum, keşke sorumlu olan o olsaydı, daha iyi hareket edebilseydi, daha hızlı kaçabilseydi.

"Gitmeliyim," diye bağırdım, Vemar'ı çılgınca tekmeleyerek. "Üzgünüm, kaçmak zorundayım! Siktir!"

Pencere açılmıştı, aceleyle sürünerek dışarı çıktım. Uzun kollar ortama dolandı. Hırladım ve ona saldırmak için döndüm, dişlerimin tam olarak doğru olmadığını fark ettim. Büyüm çiçek açtı, güçlü bir şekilde pompalanarak beni harekete geçirdi. Weston'ınki bağ aracılığıyla içime akıyor, gücümü artırıyor.

"Onu tutmakta zorlanıyorum," diye bağırdı Vemar. "Dikkatli ol, zihin emmesi şu anda gerçekten çok güçlü. Aslında saldırı altında olmadığımızı varsayıyorum."

Weston'ın varlığını hissettiğimde ellerinden birini tekmeledim ve pencereden dışarı kaymak için diğerini sallamak üzereydim.

"Aurelia, dur! Hey, sorun yok." Kıpırdamadım ve Weston'ın eli Vemar'ınkinin yerini aldı. "Ne yapıyorsun? Nereye gidiyorsun?"

Kurdum içimde kaynadı, onun kurdunu hissettim ve rahatlardım. Vücudumu neredeyse ele geçirmesi ve çok daha keskin dişlerle ısırma arzusu azaldı ve biraz mantığın geri gelmesine izin verdi. Derin bir iç geçirdim ve merdivene yaslandım.

"Ben buradayım, Küçük Kurt. Her şey yolunda." Weston arkamdan tırmanırken vücudu topuklarıma sürtündü. Kollarını merdivenin her iki yanına destek olması için altına bağladı. "Nereye gidiyorsun?"

"Oh, bilirsin, her zamanki gibi. Başka bir açık pencere bulabilmek ve seninle birlikte gelen bilinmeyen bir tür terörden kaçabilmek için çatıya çıktım. Önemli bir şey değil."

"Sana yaslanmaya korkuyorum. Bunlar yanık mı? Bu bir cam parçası mı?"

Çenemi bir basamağa dayadım. "Henüz hepsi dışarı çıkmadı." "Nasıl-Neden-" İç çekişini boynumda hissettim. "Hadi seni aşağı indirelim, Tamam mı? Pencereden tırmanarak bilinmeyen bir dehşetten kaçmayalım."

"Kral. O adamdan kim daha çok korkuyor bilmiyorum, ben mi yoksa kurt, ama o bilinmeyen bir terör. Onunla başa çıkamıyorum. Bana hislerimi kaybettiriyor."

"O çok güçlü bir alfa. Bence sorun da bu. Kendinizi güvende hissetmediğiniz bir yerin alfası o. Kurdu -muhtemelen sen de -Gücünün tehdidini hissediyorsun ve onunla savaşamayacağını bildiğin için kaçıyorsun. Bu ilkel bir şey, bebeğim. Birkaç saat içinde vardiya değiştirdiğimizde tüm bunları hafifleteceğiz, tamam mı? Bunun üzerinde çalışacağız."

"Kraliçeye karşı böyle hissetmiyorum."

"Kraliçe tüm yabancıları doğal bir tehdit olarak görmüyor. Kral, lanet sırasında yaşadıklarından dolayı öyle görüyor. Etkisi geçecek, söz veriyorum. Hadi aşağı inelim."

Yüzünde acı dolu bir ifadeyle bana bakmadan önce inmeme yardım etmesine izin verdim. "Tanrım, Aurelia, ne yaptın sen?" Arkamı kontrol etmek için etrafımda eğilmeden önce bir cam parçası çıkardı. Öfkeli gözleri, bağdan gelen sinirli acıyı yalanlıyordu ve başını bana doğru salladı. "Kes şunu. Kendine bu şekilde zarar vermene izin vermeyeceğim."

"Sorun yok. Acımıyor, gerçekten."

Bakışları beni delip geçti, yoğun ve nüfuz ediciydi. Doğruyu söylediğimi biliyordu çünkü aramızdaki bağ sayesinde acı çekmediğimi hissedebiliyordu.

Yine de hiçbir şekilde memnun değildi.

Parmaklarını çenemin altına koydu ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurabilmek için yukarı kaldırdı. Yumuşak hırıltısı içimi ürpertti. "Hâlâ benim gibi kokuyorsun. Güzel kokuyorsun."

Elimden tutarak benimle birlikte ikinci kat balkon sahanlığına ve merdivenlere doğru yürüdü.

Cesaretsizliğimden utanarak, "O burada," diye uyardım.

"Evet. Ne durumda olduğunuzu duyunca gelip kendisi görmek istedi. Finley sana haksızlık etmiş."

"Kraliçe beni ispiyonladı mı?"

"Evet. Neden, kimin seni ispiyonlamasını bekliyordun?"

Ben söylemedim, o da itmedi. Merdivenlerin dibine vardığımızda kralı beklerken bulduk. Düz siyah bir gömlek, solmuş mavi bir kot pantolon ve parlaklığını çoktan yitirmiş yıpranmış siyah ayakkabılar giymişti. Saçları dağınıktı ve koyu bir gölge belirgin çenesini tozlandırıyordu. Yırtıcı gözleri hareketlerimi takip etti ve olduğum yerde durdum. Dürüst olmak gerekirse, nedeni ne olursa olsun, bu adama bu kadar yaklaşmak delilikti. Çılgınlık. Beni ortadan ikiye bölebilirdi ve bunun olup olmayacağını ya da ne zaman olacağını kestiremeyecek kadar öngörülemez görünüyordu.

"Aurelia," dedi kral, elleri arkasında. "Ben Nyfain. Eşim, biz bunu senin için yapamadan önce kendini öldüreceğine dair bazı endişelerini dile getirdi."

Bana gerçek bir yarı gülümseme gibi görünen bir şey verdi, gözleri bunu satmak için mizahla parlıyordu. Hadriel'in şakasını kullanıyordu. Ondan gelince, o kadar da komik değildi. Yine de beni rahatlatmaya çalıştığını söyleyebilirdim, bir kralın yapabileceği nazik bir şey.

Ben de eşlik ettim. "Hayır. Ejderhaların şiddeti ne kadar sevdiğini öğrendim. Seni bu zevkten mahrum etmek istemem."

Gülümsemesi arttı ve başını salladı. "Çok minnettarım. İçinden kirpi gibi cam parçaları çıkmış."

"Evet. Eninde sonunda düşecek. Merak etme, düştüğünde alırım. Ortalıkta falan bırakmam."

"Gerçek bu," dedi Vemar kitaplarımın yığılı olduğu masadan. O tarafa doğru gittiğini fark etmemiştim ama hâlâ merdivenin üzerindeydim ve umutsuzca pencereden çıkmaya çalışıyordum. "Çok düşünceli bu çılgın kurt. Çok düşünceli."

"Peki ya yanıklar, onlar için merhem lazım mı?" Nyfain uzuvlarını tarıyordu.

"Hayır, sorun değil. Artık çok hızlı iyileşiyorum. Tüm bu pencerelerden tırmanma ihtiyacı saçmalığı dışında, büyü gerçekten harika."

"Evet." Vemar'ı görebilmek için iki büküm oldu. "Sıyrıkların ve çürüklerin nerede?"

"Burada görecektir bir şey yok. O kahramanlık yaparken benim zırhım olduğundan emin oldu.

Çok iyiyim."

Kral şimdi Weston'a odaklanmıştı. "Bu konuda peşinden birini göndermediniz mi?"

"Ben yaptım. Ben duydum. Finley bunu ilk duyan kişiydi." "Artık aranızda bir bağ yok mu? Bunu hissetmedin mi?"

Weston parmaklarını ensemde gezdirdi, yakın durdu ama başka bir yere dokunmadı. Muhtemelen camla karşılaşmaktan korkuyordu. "Çok az sızıyor, kağıt kesiği gibi. Acıya karşı toleransı ..." Başını iki yana salladı. "Finley ve benim yaşadığımız türden bir istismara maruz kaldı ama daha küçük yaşta. Kendini buna karşı uyuşturmayı öğrenmiş."

Nyfain'in gücü ondan sızıyor, bana o uçuş kelebeklerini veriyordu. Bakışları sertti. "Aurelia, bastırılmış iyileşme ile büyülü iyileşme arasında fark vardır. Şu anda hızla iyileşiyor olabilirsin ama bu hayati tehlikeye ya da kalıcı hastalıklara karşı bağışıklığın olduğu anlamına gelmez. Hâlâ kendine dikkat etmen gerekiyor. Lütfen arayışlarınızda daha dikkatli olun."

"Daha iyisini yapacağım," dedim otomatik olarak.

Gücü biraz gevşedi, cevabım yeterli oldu.

"Yine de cevabı biliyorum," diye mırıldandım, başımı kaldırıp gözleriyle tekrar karşılaşmak istemiyordum. "Bunu ben yaptım. O kaplamayı -en azından ilk katmanlarını- ben yarattım. Bir süre önce -yıllar önce- yanlışlıkla diğerlerinden daha fazla alışkanlık yaratan kimyasallar içeren bir ürün yaptım. Raz tam bir kabustu. Bu konuda beni sürekli sıkıştırdı ve çalışma kulübesinde birden fazla kez kustu. Tamir etmek yerine büyükanneme sordum. O da etrafa sordu ve insanları hasta ettiğine dair raporlarla geri geldi. Ama daha fazla sipariş almıştık. Kısa bir süre sonra düzeltiltim ve satışlar normale döndü. Hemen değil, ama gördüğümüz yükseliş ortadan kalktı. Bahse girerim ona bu fikri veren şey buydu. O zeki biri. İkiyle ikiyi bir araya getirebilirdi."

"Ama senden geri değiştirmeni istemedi mi?" Weston sordu.

"Hayır. Bir insanı hasta eden bir ürün ortaya koymayacağım. Yasaların yanlış tarafında yer alan boktan bir işim olabilir ama işimle gurur duyuyorum. Bağımlılık ve acı bunlar için değil. Açıkça görülüyor ki benim yöntemlerimi almış ve bunları uygulaması için başka birini işe almış."

"Yöntemlerinizi biliyor mu?" Nyfain sordu.

"Yaptığım her yeni ürünle ilgili bir yazısı var. İlk partinin her sandığıyla birlikte onu da teslim ediyorum."

Weston, Nyfain'e bakarak, "Şehirdeki evinde böyle bir şey bulamadık," dedi. "Aurelia yakalanana kadar ikinci üretim köyü hakkında da hiçbir şey duymadık. Nerede olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok." "Proje X'in yazısı sandığın altında, ürünün altında. Bu pazara giden ilk parti. Teslim noktasına götürülürken uçup gitmesin diye yazı altına konur. Zor yoldan öğrendik.

Üretim köyüne gelince... bana biraz zaman ver." Kararlılık i ç i m d e k i ateşi körükledi. "Günlüklerim sadece duygular ve kötü günler gibi görünüyor, ancak açıkça istemediğim dönemleri hatırlamama yardımcı oluyorlar.

Alexander'ın haberlerinin çoğunu yazmadım, öğrenirse alacağım m i s i l l e m e d e n korktum ama ufak tefek şeyler hatırlıyorum. Daha fazlasını hatırlamaya çalışıyorum. Bir şeyler olacağını umuyorum. yararlı."

Herkes bana bakarken kütüphane uzun bir süre sessiz kaldı.

"Ne?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. "Ah, doğru. Depresif hayat. Özür dilerim. Genellikle Hadriel bununla dalga geçmek ve herkesi neşelendirmek için hazır bulunur. O nerede bu arada?"

"Kraliçeyle ilgilenmesi gerekiyordu," dedi Vemar. "Kraliçenin günlük işlerinin çoğunu o hallediyor."

"İtiraf etmeliyim ki," dedi Nyfain bir süre sonra, "başarınızı kötü bir cezanın beklediğini bilerek bir tedavi bulmak için çok fazla çaba göstereceğinizi düşünmemiştim. Görünüşe göre yanılmışım. Sabahın köründe çalışmaya başlamakla kalmadın, kendini havaya uçurdun ve bunu başarmak için kendini iç karartıcı bir geçmişle yeniden tanııştırıyorsun. Bu ... şey, şok edici."

"Gerçekten öyle değil. Yetişkinliğimin ilk bölümünü elimde hiçbir şey olmadan dışarı atılmamak için elimden geldiğince sıkı ve gayretli çalışarak geçirdim. Şimdi tüm enerjimi o yere ve o hayata geri dönmek için harcıyorum. Güdülerim değişmiş olabilir ama iş ahlakım değişmedi. Çalışmak için eğitildim, gevşersem cezalandırıldım. Bu tür bir zihniyet bir gecede yok olmaz. Ceza sadece "hayatın bir parçası" -omzumu silktim-.

"Çok iç karartıcı bir hayat, evet," dedi Vemar, hâlâ kitaplara bakarken. "Hadriell'in yerini doldurmaya çalışacağım ve bu konuda bazı şakalar düşüneceğim" diye bana fısıldadı.

"Tanrım, teşekkürler," diye mırıldandım ama gülümsememe engel olamadım. Bu aslında her şeyin daha az trajik görünmesini sağladı.

Kral uzun bir süre daha beni inceledi.

"Çok iyi anlıyorum," dedi sonunda. O anda onunla ilgili tüm korkularım gevşedi. O anda, benim mücadelelerimi bildiğini ve aceleciyi, savaşçıyı, nasıl öleceğini bilmeyen kişiyi takdir ettiğini söyleyebilirdim. Sanki bir şekilde ortak bir noktamız varmış gibi hissettim.

Sonra Calia elinde bıçakla bana doğru koştu.

Bölüm 18

WesTOn

"Watch out!" Vemar bağırdı ama Aurelia çoktan dönerek yoldan çekilmiş ve Calia'yı zararsızca itmek için elini uzatmıştı. Nyfain de aynısını yaptı, ifadesi boştu.

Cüssesine rağmen zarif hareketler.

Aurelia'yı güvenli bir şekilde arkama almak için elimi önüne koydum ama kolumu yakaladı.

"Kötü bir niyeti yok," dedi Calia'nın dönüşünü izlerken.

Calia Aurelia'yı işaret etti. "Başkalarının duygularını hissediyor olmalısın. Ya da güdü, belki? Ben böyle bir şey duymadım."

Aurelia sabırla, "Sadece tehlike hissediyorum, Calia," dedi. "Sen hiç tehlike yaymıyordun."

"Tehlikeyi hissediyor, tamam mı?" diye mırıldandı Vemar, kitapları düzenlerken. "Sonra da bu hissi herkes aklını yitirene ve biri pencereden sürünerek çıkmaya çalışana kadar patlatıyor."

Nyfain düşünceli bir ifadeyle, "Ya da kalenin yarısını koridordan aşağı koşturup kalenin arkasına gönderir," dedi. "Bir şekil değiştirenin bunu yaptığını hiç duymamıştım."

"Hiç benim kadar uzun süre bastırılmış ve hayatta kalmak için mücadele etmiş bir şekil değiştiren tanıdınız mı?" Aurelia bir kaşını kaldırdı.

"Evet," dedi Vemar, Nyfain ve ben hep birlikte.

"Doğru." Yüzünü buruşturdu. "Şey Bilmiyorum, belki de hayatta kalma becerilerim konusunda daha yaratıcı olmuşumdur?"

"Hayır, öyle değil." Calia bıçağı kabzasıyla birlikte uzattı. "Sen bir şeysin. Henüz ne olduğunu bilmiyorum ama bir şey. Büyü her ne ise kurt yüzünden bozulmuş."

Aurelia oflayıp pufladı ve gözlerini devirdi. "Kurdum herkesi öldürmenin çözüm olduğunu düşünüyor gibi. Nyfain hariç tabii ki. Ondan da açıkça kaçınmak istiyor."

"Akıllı kurt," diye yanıtladı Nyfain.

"Al." Calia uzattığı bıçağı salladı. "Seni gerçekten bıçaklamak niyetinde olmadığımı bildiğine göre -henüz- bıçağı tutabilirsin."

"Hayır, teşekkür ederim." Aurelia hâlâ kolumu tutuyordu, şimdi yanıma çekilmişti. "Sadece tut. Bu, ancak yeterli miktarda peri gücüne sahip bir insan için işe yarar. sihir."

Aurelia çok güzel bir bıçağa benzeyen şeyi almakta tereddüt etti. Mercan kabzası parıldarken, kayan rünlerle kazınmış metalik bıçak sessiz bir ışıltıya sahipti. "Bir bıçak nasıl olur da birinin işine yaramaz? Uç kısmı körelmiş olsa bile, yeterince sert saplarsan-"

Calia oflayıp pufladı ve bıçağı Nyfain'e uzattı. "Göster ona."

Onun dokunuşu kaybolduğu anda bıçak kabzanın içine doğru çekildi ve mercan rengini ve parlaklığını kaybederek daha koyu kahverengi beneklerle donuk bir beyazımsı kahverengiye dönüştü.

Aurelia şaşkınlıkla, "Vay canına," dedi. Yüzünde keyifli bir gülümseme belirdi. "Periler ne kadar havalı?"

"Ejderhaların büyüleri insanların en kibirlisi olduğunu kim söylediye," diye söylendi Vemar, "*belli ki* bir periyle hiç tanışmamış. Onlar sadece kendilerini diğerlerinden ayırmak için böyle şeyler tasarlarlar."

Calia sırtarak, "*Belli ki* benim türümün yarısı kadar zeki olmayı diliyorsun," diye cevap verdi.

"Gördün mü?" Vemar dedi ki.

Nyfain'den bıçağı aldım. Bıçak tekrar ortaya çıkmadı. Sonra ne olacağını merak ederek Aurelia'ya uzattım.

"Aurelia ona bakarak, "Büyükannemin bununla oynamadığını ve benimle dalga geçmediğinizi varsayıyorum," dedi.

"Bunların hiçbirisi değil. O benim kişisel bıçağım," dedi Calia.

Aurelia yavaş bir nefes verdi. "Bunun saçma olduğunu biliyorum," diye mırıldandı ve kurduna cevap verdiğini tahmin ettim.

Bağdan itibaren umutla karışık bir endişe hissettim. Büyü olmasa bile kendine peri deme arzusunu inkâr edemiyordu. Artık bunu benden saklayamazdı.

Parmakları benimkilere değdi ve içimde bir elektrik çarpması oldu. Bıçak dışarı kayarken ve kabzası tekrar yerine otururken bakışlarını bana doğru çevirdi.

güzelliği.

Bakışlarını tuttum, parmaklarımız kabzada birbirine dolanmıştı, eli titremeye başlamıştı.

"Bu doğru olamaz," dedi nefesini bırakırken. "Bu imkânsız. Büyükannem ve büyükbabam kesinlikle kurttu. Yer değiştirebiliyorlardı. Tabii öz babamın bir şekilde perilerle bir bağı yoksa?"

"Ya da kurt büyükannenizin tamirci adam ve onun güzel, patlayan göğüs kaslarıyla ilgili küçük kirli bir sırrı yoksa," dedi Vemar.

"Tamam." Calia gülümseyerek başını salladı ve parmaklarını önünde birleştirdi. "Bu her şeyi açıklıyor. Kan sende kesinlikle var. O bıçaklar yalan söylemez. Eşyalarım geldiğinde büyülü bir kan testiyle bunu kanıtlayabileceğim. Bu arada, sadece ne tür bir büyüye sahip olduğunuzu bulmamız gerekiyor. Bizim için bu bir hayvanı değiştirmek ve belirlemek kadar kolay değil. Bazıları için bu daha çok ipuçlarını bir araya getirmek gibi bir şey."

"Kibirli ve karmaşık," diye mırıldandı Vemar.

Aurelia'nın bıçağı kendi başına tutabilmesi için bıraktım, güzelliğine hayran kalışını izledim. Kılıcı tereddütle geri verdi, belli ki bırakmaya hiç niyeti yoktu. Birden ona o bıçaklardan bir tane almaya karar verdim. Calia'nın bir tane almama yardım edeceğinden ve Aurelia'ya nasıl kullanılacağını öğreteceğinden emindim. Ona yakışırdı.

Peri sihrinin uzun vadede ne anlama geleceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki de hiçbir şey. Ama ya bir şeyse? Tehlikeli olacağını sanmıyordum -Calia endişeli görünmüyordu, sadece meraklıydı- ama ya Aurelia yapabildiği her neyse onun için değerli hale gelirse? Durumu çok daha karmaşık bir hal alır mıydı?

Bunu aklımdan çıkardım. Şu anda bu, endişelerimizin en önemsiziydi. Nyfain'e bulduğumuz Aurelia'nın çiziminden ve bunun Kızıl Lupin krallığında nasıl sonuçlandığından bahsetmiştim. Şimdilik kale içinde bilgi toplamak için en iyi kişinin Hadriel olduğu konusunda hemfikirdi. Kraliçe onu hemen çağırttı ve o da ne yapması gerektiğini hemen anladı. Şimdi beklememiz gerekiyordu. Başka birinin lanetleyici bilgiye sahip olup olmadığını görmek için beklemek. Biri büyükanneme haber göndermiş mi diye bekledim.

Bekleyip görmeliydik.

Büyükannem ödülünü almak için geldi.

Bekle. . ve Büyükanne Aurelia'yı yakalayıp kimsenin varlığından bile haberdar olmadığı bir ambalaj köyüne kaçmadan önce onu yakalamak için gerekenlere sahip olduğumuzu umduk.

Elimi Aurelia'nın sırtında gezdirdim, kalçasına takmaktan ve onu biraz daha yaklaştırmaktan kendimi alamadım. O da bana uydu ve Calia'nın parmağını

kabzanın sağ tarafından aşağı doğru indirdi ve altına iki kez vurdu. Bıçak geri kaydı ama kabza parlaklığını korudu. Onu elbisesinin cebine koydu.

"Büyükanmem benim bir şekil değiştiren olduğumu biliyorsa, fener ona aynı zamanda bir peri olduğumu söylemişse ve annemin hiç sihri yoksa, kökenim hakkında kafasının çok karışacağını düşünürsün." Aurelia başını salladı ve bana baktı. "Yani, ben neyim ki?"

"Büyükanmene biyolojik babandan bahsettin mi?" diye sordum. "Evet. Bildiğim kadarıyla ona geçmişimi anlattım." "O zaman kafasının karıştığından şüpheliyim."

Nyfain, "Muhtemelen bulunmaz bir elmas bulduğunu biliyordu," dedi.

"Kaba bir elmas değil." Başımı iki yana salladım ve elimi şimdi ensesini okşuyor, ceketinin yakasındaki çıplak teni başparmağımla okşuyorum. "Kilit altında tutulduğundan emin olduğu bir hazine. Operasyonu için sadece bir köyü izole etmiyordu, bir kadını ilgilenebilecek herkesten saklıyordu."

"Biri neden ilgilensin ki?" Özlem gözlerini doldurdu. Dünya onu istenmediğine ikna etmişti. Sadece arandığını değil, aynı zamanda birçok grup tarafından avlandığını öğrenmek gerçeküştü olmalıydı.

Periler birbirlerini takip ederdi. Peri kralı, Calia'nın kız kardeşinin nereye gittiğini bilmediği için çılgına dönmüştü. Bebekleri ve güçleri, seviyeleri ve statüleri takip ediyor, potansiyel olarak güçlü veya nadir bulunan büyülerle bağlantılı olduklarından emin oluyorlardı. Krallıkların çoğu bunu yapardı. Soylar bir krallığı güçlü tutardı.

Bir de şekil değiştiren tarafı vardı. Biyolojik babası büyüşü olmayan bir kadından çocuk istememiş olabilirdi ama Aurelia kadar güçlü bir çocukla kesinlikle bir bağ kurmak isterdi. Benim kadar güçlü ve yüksek statülü bir kurtla gerçek bir eş olmak da inanılmaz bir avantaj olurdu. Yakınımızda kalmak, yavrularımıza göz kulak olmak, onları Büyükbaba'nın krallığına ve sarayına çekmeye çalışmak isterdi, böylece kan bağı orada yeniden kurulabilirdi.

"Her şeyi sonra açıklayacağım," dedim ona. "Hadi gidip yeni odanı görelim." "Sanırım bu açıklamaya ben de katılmalıyım, eski dostum," dedi Calia.

Gözleri bana dikilmişti ama neşeyle parlıyordu. Aurelia'nın büyüşünün ne olduğunu öğrenene kadar acımasızlaşmayacaktı.

"Peki ya bunlar, Esir Hanım?" Vemar istiflediği ve düzenlediği kitapları işaret etti.

"Ben şunları alayım." Masaya doğru yürüdüm.

"Yardım edeceğim." Nyfain benimle buluştu, Aurelia'nın seçtiği on kitaptan altısını aldı ve onlara baktı. "Kütüphanede bununla ilgili kitaplar olduğunu bile bilmiyordum."

"İlginç bir okuma," dedi Aurelia. "Kimyasallar yaratmak ve onlarla çalışmak bitkilerle çalışmaktan çok daha eğlenceli. Bir kere onlar çok daha sık pathiyor ya da alev alıyor."

Nyfain kaşlarını çattı, belli ki bundan ne anlam çıkaracağından pek emin değildi. "Sözüne güveniyorum."

Koridorda ilerliyorduk, insanlar saygılı bir şekilde gözlerini işlerinden ayırmıyor ya da şatonun bize mahremiyet tanıma versiyonu olan dosdoğru ilerliyorlardı. Yine de sık sık Aurelia'ya bakıyorlardı, üstünkörü bakışları Aurelia'nın gösterişli, fazla büyük, mahvolmuş giysileri ve üzerindeki ya da içindeki çeşitli yanıklar, kesikler ve rastgele cam parçaları üzerinde geziniyordu. Tam bir gösteriydi ve baktıklarını fark ettiği belli olsa da, bir saray üyesine yakışan bir davranışla hiçbir belirti göstermedi. Rahatsız ettiği kişileri görmezden gelerek geçirdiği yıllar, eğer isterse onu yüksek statülü bir hayat için eğitmişti. Bir istila ne büyük bir değişim yaratmıştı.

Aynı zamanda ortama uyum sağlayamadığı anlamına da geliyordu. Bu da Hadriell'in işini çok daha önemli kılıyordu. Ve muhtemelen daha kolay. Ama aynı zamanda tehlikeyi daha hissedilir hale getirdi.

Büyük odaların ve dairelerin çoğunun bulunduğu arka kanada girerken "Da-da! Da-da!"

Prencesin sallanan ayakları babasına doğru koşarken arkamızdaki zemine çarptı. Küçük tombul kollarını iki yana açmıştı ve küçük melek yüzünde saf bir neşe vardı. "Da-da!"

"Aman Tanrım, ne kadar değerli!" Aurelia, başının tepesinde pembe bir fiyonkla tutturulmuş küçük bir tutam saçı olan küçük kızı görünce ciyak ciyak bağırdı. Yüzünde prenses Tabitha'ninkine benzer bir sevinç ifadesi belirince hemen tek dizinin üzerine çöktü. "Merhaba küçük hanım," dedi yüksek, çocuksu bir sesle. "Babanı buldun mu?"

Dadı biraz geride bekledi, baba ve kızın birbirlerini geçerken gördüklerinde her zaman durduklarını ve her biri yola çıkmadan önce bir anlığına kucaklaştıklarını çok iyi biliyordu.

Tabitha Aurelia'yı fark edince yavaşladı, çocuk çoğu konuda korkusuzdu ama tanımadığı insanlara karşı her zaman temkinliydi. Yaklaştı ve

Nyfain ona doğru bir adım attı, gücü kızına ters bakan herkese acı vaat ediyordu.

Aurelia başını kaldırmadan, "Sorun yok baba," dedi.

Nyfain'in huzurunda olduğu diğer zamanlardan farklı olarak Aurelia'nın sesinde hiç korku yoktu. Aslında, sanki ondan sakın dalgalar yayılıyordu, güvenli, rahatlatıcı ve mutluydu. Vemar'ın bahsettiği zihin bulandırmaydı bu, her zaman bir dereceye kadar yaptığı bir şeydi. Onunla ilk tanıştığımda, bu genellikle sıkıntı ve çok daha az güçlüydü. Kurduna yeni erişimiyle, çok daha güçlüydü. Aurelia çocuk dostu bir ortam yaratıyordu ve küçük kızla etkileşimi dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Ona dokunmayacağım. Sadece onun küçük sevimli yüzünü görmek istiyorum, değil mi?" dedi Aurelia. Son kısmı Tabitha'ya söylerken Aurelia kocaman gülümsedi ve küçük kızın hizasına gelmek için poposunun üzerine oturdu. "Ah!" dedi komik bir şekilde. "Aptal Aurry az önce bir demet camın üzerine oturdu. Oh hayır!" Yumruklarını sıktı ve ağlıyormuş gibi yaptı.

Tabitha'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi. Küçük kız ayaklarından birini yere vurdu ve biraz eğilerek gülmeye başladı.

"Camın üzerine oturdu, olamaz!" Aurelia ellerini çekmeden önce biraz daha ağlar gibi yaptı, gülümsemesi o kadar parlaktı ki gözlerimi kaçıramadım. "Babanı görmeye mi geldin?" dedi, her zamankinden daha yavaş.

Tabitha bir adım daha yaklaşarak Aurelia'nın ceketindeki deliği gösterdi.

Aurelia parmağıyla dokunarak ona baktı. "Hadriel Amca çok kızacak. Ceketine ne yaptığıma bak!"

Tabitha ciddiyetle mırıldandı. Henüz fazla bir şey söyleyemese de, ses tonundan söyleyecek bir şeyleri olduğu anlaşılıyordu. Aurelia dikkatle dinliyor, öne doğru eğilerek Tabitha'nın ciddiyetine mükemmel bir şekilde uyuyordu. Nyfain'in bana baktığını fark ettim ve bir an için dikkatimi ona yönelttim.

"Belli ki çocuklarla arası iyi," diye mırıldandı.

Aurelia sanki Tabitha'yla konuşuyormuş gibi, "Çünkü çocukları *çok seviyorum*," dedi. "Tatlı, huysuz ve yapışkandırlar ve bir insanı, o insanın ne olduğuna göre değil, yalnızca kendisine nasıl davrandığına göre yargırlar. Eğer kızgınlarsa, sinirlenirler. Mutluysalar, gülerler. Her şey çok basit, öyle değil mi Tabitha?"

Tabitha çok ciddi bir şekilde başını sallayarak geveleyerek cevap verdi.

"Evet, ben de öyle düşünüyorum." Aurelia kararlılıkla başını salladı, sonra yüzündeki ifade gevşedi ve ayağa kalktı. Yerde kan lekeleri vardı. "Oops." Tabitha'nın ayağı takılıp yere düşmesini önlemek için elini uzattı.

onu. "Hayır, hayır, dikkat et. Bu kirli. İğrenç! Burada yürüme, tamam mı? İğrenç."

Tabitha yere baktı ve dengesini sağlamak için Nyfain'in pantolonunun paçasından tutarak dönmeye çalıştı, Aurelia'nın gitmesine hazır olmadığı belliydi.

"Tekrar görüşeceğiz, tamam mı?" Aurelia biraz eğilip ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Şimdi gitmem gerekiyor, ama yakında yine görüşeceğiz." Ayağa kalkıp iç geçirmeden önce geniş, ışıltılı bir gülümsemeyle Tabitha'nın yanıtını bekledi. Nyfain'in elindeki kitaplara uzandı. "O kesinlikle muhteşem, Nyfain. Çok şanslısın. Bunları ben alayım. Küçük kızın babasıyla biraz vakit geçirmek istiyor. Zemin için üzgünüm. Ama en azından ahşap, değil mi? Temizlenir."

"Daha kötülerini de gördüm." Nyfain kitaplardan birkaçını uzattı, gerisini bana verdi. Kadın uzaklaşıp beklemeye başladı ve Nyfain dönüp sesini alçaltarak mırıldandı: "O kadına bir bebek ver Weston. O hazır."

İçime bir ateş düştü. Tam olarak bunu yapmak istediğimi fark ettim. En ufak bir şüphe duymadan, onun benim için doğru kişi olduğunu biliyordum. Benim eşim. Benim hayatım. Geleceğim. Hiçbir çekincem yoktu. Hiç tereddütüm yoktu. Bu hayale çocuklar eklemek, sevecek ve koruyacak bir aileye sahip olmak ... Benim için bundan daha güzel bir kader olamazdı.

Nyfain, "Hayır, Da-da," diyen kızını kucağına aldı ve omzunun üzerinden Aurelia'yı işaret etti. "Hayır, Da-da!"

"Güle güle, tatlı kız!" Aurelia elini ağzına götürüp bir öpücük kondurmadan önce el salladı. Bunu bir kez daha yaptı ve küçük kız kısa süre sonra itiraz etmeyi bıraktı, Nyfain onu götürürken hareketi taklit etti, Vemar da arkalarından geldi.

"Hayatım boyunca gördüğüm en şirin şey bu," dedi Aurelia, izlemeye ve el sallamaya devam ederek. "Kocaman, vahşi bir ejderhanın kollarında küçük bir prenses. Hayatım şekillendi."

Bana Nyfain'i haklı çıkaran hüzünlü bir gülümseme verdi. Çocuk istiyordu, bu çok açıktı. Belki de onları hayal ediyordu. Tatlı ve çekiciydi ve beni derinden etkiledi, sadık bir şefkat ve hemen başlamak için hevesli bir arzu uyandırdı. Aurelia'nın etrafını saran tüm bu saçmalıkların ortadan kalkmasını ve böylece hayatımıza devam edebilmeyi şimdi her zamankinden daha çok istiyordum.

Aramızdaki bağdan bunu hissederek bana döndü. Kurtlarımız yüzeye yaklaştı, gerçek eş bağı şarkı söylüyordu, hepimiz ne olabileceğinin özlemini çekiyorduk. Bir bütün olarak ne istediğimizi.

İşıltılı bakışları benimkilerle birleşti ve gülümsemesi kayboldu. Gözlerinde sıcaklık alevlendi. Neredeyse içindeki kurdun hareket ettiğini görebiliyordum.

İlkel özlem bağından içinden geçti: ham şehvet, zincirsiz tutku. *İhtiyaç*.

Kurdum yüzeye çok yakın bir şekilde beni etkileyerek daha fazla itti. Geri çekilemeyecek kadar iyi hissettiriyordu.

"Bebek istiyor musun, Küçük Kurt?" Derin, sert bir sesle sordum, sikim geriliyordu. Arzu yüzünden zar zor düşünebiliyordum. Kurdumun ilkel dalgalanması sayesinde. "Alfan tarafından yetiştirilmek istiyor musun?"

Nefes nefese kaldı, göz bebekleri büyüdü. Uyarılmışlığı alevlendi ve o ilkel ihtiyaç bağından içinden fişkırdı.

Neredeyse inliyordum, sikim şimdi acı verici bir şekilde sertleşmişti.

"Öyle mi?" Ona doğru bir adım atmadan önce kitaplarımızı yere koymak için bir an ayırarak ittim.

Bir adım geri çekildi, bana baktı, kovalamam için bana meydan okudu.

Bu büyük ölçüde bir oyundu. Seksi, ilkel, sarhoş edici bir oyun. Ama temelinde gerçek vardı. Hayatının bir sonraki aşamasına henüz hazır değildi, biliyordum ama şu anda kalbimizin arzularını paylaşıyorduk. Ne istediğimizi ifade etmek dört yönlü bağlantımızın özünü oluşturuyordu; kurtlar zorluyor, insanlar mantığın araya girmesine izin veremiyor ya da vermek istemiyordu.

Tekrar yaklaştım, o bir kez daha geri adım atarken sırtıttığımı hissettim. Bir kez daha duvara çarptı, gidecek hiçbir yeri yoktu. Salondaki insanlar etrafımızda kayboldu. Ondan başka bir şey bilmiyordum; bedenlerimizin yakınlığı, aramızda dalgalanan elektrik.

"Seni çok istiyorum Küçük Kurt," diye homurdandım avuçlarımı duvara dayayıp onu bedenimle hapsederken. Gücümle. "O küçük amcığa hükmetmek, seni bana kilitlemek ve seni tohumumla doldurmak istiyorum."

"Aman Tanrım." Titreyerek gömleğimi tuttu ve beni biraz daha yakına çekti.

"Söyle bana," diye emrettim, dudaklarımız santim aralıklarla aramızdaki havayı ısıtıyordu. "Bana ne istediğini söyle," diye fısıldadım. "Bana ne hayal ettiğini söyle."

"Çocuklar," diye nefes aldı. "Hep çocuk istemiştım ama yapabileceğimi hiç düşünmemiştim. Eski hayatıma asla bir çocuk getirmezdim. Ama şimdi ..."

"Ama şimdi?" Mırıldandım, inerken çenesi boyunca ve boynundan aşağıya doğru öptüm.

"Onları istiyorum," dedi, neredeyse bir itiraf gibi. "Onları içime koymanı istiyorum, Alfa."

Vücudum gerçek bir alevdi. Öpücüğü derinleştirdim ve tekrar inledi, elleri omuzlarımla buluştuğunda titriyordu. Kendini yukarı itti

Parmak uçlarında duruyordu ve onu kaldırmamı, bacaklarını belime dolamamı, hemen şimdi içine bir bebek sokmamı istediğini biliyordum.

Tanrım, nasıl da istedim. Onun içine düşmek ve bir daha hiç çıkmamak istiyordum. Onun mükemmel mutluluğunda boğulmak istedim.

Normalde ikimizin de ihtiyaçlarını hızlı bir sikişle giderirdim ama bu sefer farklıydı. Bu hala bir oyundu. İlkel bir ihtiyaç, insani bir özlem oyunu. Eğer şimdi zorlarsam, bu yeni hayattaki genel rahatlık seviyesi en iyi ihtimalle sallantılıyken, isyan ederdi. Topuklarını sıkar ve her şeyi anlamlandırmaya çalışırken kendine gelmesi daha uzun sürerdi.

Bunu gerçeğe dönüştürene kadar beklemek zorundayım.

Çünkü bunu gerçeğe dönüştürebiliriz. Geleceğimizi güvence *altına alırdım*. Hiçbir şey yoluma çıkamazdı.

"Sabır bebeğim," diye mırıldandım, dudaklarım onunkilere değiyordu. "Sabır. Hazır olduğunda hiçbir şey beni durduramayacak."

Yavaşça geri çektim ve o da hoşnutsuzluğunu miyavladı. Soğuk hava aramızdaki boşluğu doldurmaya başladı. Titredi, göz bebekleri küçüldü. Bir anda, o büyük beyni, yakınlık ve tutkunun şaşkınlığıyla önce zahmetli bir şekilde çalkalanmaya başladı, ama sonra alnında bir kırıksıklık oluşana kadar hızlandı.

İşte mesafe geliyor, dedi kurdum.

Gerçeklik anı çalmak üzereydi. Bunu hazmetmesi gerekiyordu. Bu oyun ilkeldi, evet, ama oyunun içinde onun gerçeği vardı. Bunu biliyordu. Benim de bildiğimi biliyordu. Sadece kabul etmesi gerekiyordu.

"Şu kitapları alayım," dedim, soğukkanlı ve etkilenmemiş olmaya çalışarak, ama sesim sertti ve sikim zonkluyordu. Bu çaresizlik hissi geçene kadar beni mahvedecekti. Ama onu da mahvedecekti. Bu işte beraberdik.

Kitapları kaldırmamı izledi, gözleri biraz kaybolmuştu.

Evet, bu işte beraberdik.

Yürümeye başlaması için başımı salladım.

Hareketleri durmuş, yüzü kızarmıştı.

"Uhm," dedi usulca, belli ki kendini toparlamaya çalışıyordu. Aramızdaki bağdan kafa karışıklığını hissedebiliyordum. Bunun onun durumuyla mı ilgili olduğunu yoksa bir an önce yakınlaşmaya zorlamadığımı için mi olduğunu anlayamadım. Belki ikisi de.

"Uh" Boğazını temizledi ve saçlarını düzeltti. Alnında ter parlıyordu.

Yürürken sessizce bekledim, ben de çok sertleşmişim. Zonklayan sikim hareket etmeyi kolaylaştırmıyordu.

"Yardım mı istiyorsun? Al." Kitaplardan birkaçını aldı ve onlara sıkıca sarıldı. "Az önce söylediğim şey. Çocuklar hakkında ..."

Evet, işte kopuk mantık geliyordu. Büyükannesiyle bu konuda çok iyi olduğu belliydi; yaşamaya zorlandığı korkunç koşullarda işlevini yerine getirebilmek için acıyı, sızıyı ya da özlemi kesip atıyordu. Bu zihniyetin yavaş yavaş aşındırılması gerekiyordu. Kurdu yardım edebilirdi.

"Çocuk istemiyorsun o zaman?" Neredeyse istediğim hafif tonu yakalayarak sordum.

"Biliyorum. Yani-" Kızgın bir ses çıkardı. "Her zaman vardı, evet, ama bundan önce büyüm ve kurdumla ilgili bir sorun vardı. Şimdi ise başımın üzerinde bir ölüm fermanı asılı. Açıkça görülüyor ki bu kartlarda yok."

"Ölüm cezası almayacaksın."

"Doğru, özür dilerim. Bundan bahsetmemem gerekiyordu."

Yeni yaşam alanının kapalı kapısının önünde durdum ve gözlerinin içine bakarak onu bana doğru çevirdim. "Ölüm cezası almayacaksın. Bunun olmasına asla izin vermeyeceğim gerçeğinin yanı sıra, krallığının seni öldürme ihtimali olduğunu düşünürse kral bana sana bir bebek koymamı söylemez. Böyle düşünmeyi bırak."

Gözbebekleri tekrar büyüdü. Açlık bağ boyunca alevlendi ve sıcaklık gözlerinde dans etti. Konuşmadı, dürtüsüyle savaştı, açıkça umutsuzca gerçekliğe tutunmaya çalışıyordu.

"Muhtemelen bundan bahsetmemeliydim," diye hızla geri adım attım, bağın içindeki çelişkili duygularının şiddetlendiğini hissediyordum. Bu sefer başka bir bakış açısına ihtiyacım vardı. "Yine de itirafı bana umut veriyor."

"Neyin umudu?" diye fısıldadı.

Seni kazanmayı umuyorum.

Seninle bir aile kurmak dileğiyle.

Sana dokunmaya cüret eden her pisliği öldürme umudu.

Bölüm 19

WesTON

İ yerleşti: "İstedğin kadar çocuğunla mutlu bir hayat sürmeye devam edeceksin."

İşe yarar.

Şimdilik.

Gülümsemesi samimi ve minnettar, gözleri açık ve umutluydu. Yorum yapmadı, ben de kitapları ona uzattım, üzerlerini zar zor görebileceği kadar yükseğe dizdim ve o gülerken kapıyı açtım.

"Yeni lojmanınıza hoş geldiniz." Önce o girebilsin diye tüm kitapları alırken kıkırdadım.

"Kahretsin, çok büyük."

"Biliyorum, ama oda hakkında ne düşünüyorsun?"

"Har-har." Kısa bir süre durakladı. "Yine de sakin çok büyük. Bundan daha önce bahsettiğimi sanmıyorum." Bana yaramaz, sıcaktan sıırılsıklam olmuş bir bakış attı.

"Bundan bahsetmene gerek yoktu. Sana ilk taktığımda yüzün buruşuyordu. Binmek ister misin?"

"Meh." Omuz silkti. "Belki daha sonra."

Bağ, benimki gibi onun da etkilenmemiş ses tonuna ihanet etti. Başka bir oyun - bu seferki diğer kişi onları etkilemiyormuş gibi davranmaya çalışıyordu - aynı derecede eğlenceliydi. *İlk kim kopacaktı?* Merak ettim.

Onun odası benimki kadar büyük değildi ama yine de orta ila yüksek statüdeki bir ziyaretçi için geniş bir alana ve gerekli tüm mobilyalara sahipti.

"Geçici bir mutfak oluşturmak için yaptığımız şey buydu."

Ona ateşin üzerindeki büyük kaynatma kazanını, tavada kızartma için bir düzeneği ve odunla çalışan çok küçük bir fırını gösterdim. Kaledeki odalar gerçekten

İnsanların kendi yemeklerini yapabilmeleri için donatılmıştı - bunun için tam kadrolu bir mutfağımız vardı - ama Burt, yani Sylvester, bunu başarmıştı. Bunu ayarlamıştı. Onun ihtiyaçları için işe yaramalıydı.

Elimi genellikle hizmetçilerin kahvaltı tepsilerini, atıştırmalıkları ve diğer yiyecekleri bir araya getirdiği ya da hazırladığı geniş tezgah alanına koydum. Arka tarafta iki blok bıçak ve Sylvester'ın onun isteyeceğini bildiğini söylediği diğer çeşitli aletler vardı.

"Baharatlarınızı buraya koydurdum. Mutfakta bulunanlar yeniden stoklandı ve elimizde olmayanlar da sipariş edildi. Çoğunu sipariş etmek zorunda kaldık. Ancak sizde olmayan bazı baharatlarımız vardı, bu yüzden her şeyi bulabilmeniz için ikinci bir raf kurdurdum. İhtiyacınız olan başka bir şey bulursanız bana haber verin."

Yeni seçkiye bakarken yüz ifadesi boştu. Bağ, işlenemeyecek kadar çok duyguyla renklenmişti, bu yüzden şimdi garip bir şekilde gergin bir şekilde yoluma devam ettim.

"Dekoru bilmiyordum." Yastıkları ve duvarlardaki çeşitli sanat eserlerini gösterdim. "Kulübenizde gördüklerime dayanarak tarzınızı tahmin ettim ama istediğiniz her şeyi değiştirebilirsiniz, sadece personele haber verin. İstediklin her şeyi bana fatura etmek için emirleri var. Çok fazla harcama yapmak konusunda endişelenmeyin, bu sizin." Sürgülü cam kapının önünde durdum ve bitişikteki terasta duran küçük demir masanın bulunduğu renkli ama küçük bahçeye baktım. "Personel sizin için çiçekleri canlı tutacak." Ona sıırttım ama yüz ifadesi hâlâ okunamıyordu.

Yatak odasında duvara yaslandım ve boğazımı temizledim. Turu burada raydan çıkaramazdık. Ona göstermem gereken önemli bir şey vardı, cam ve yanıklarla kaplı olduğundan bahsetmiyorum bile. Çarşaflarda gürüşmeden önce tıbbi yardıma ya da iyileşmek için zamana ihtiyacı vardı.

"Yatak benimki kadar büyük değil, küvet de öyle. Bu süit ejderha olmayanları ziyaret etmek içindir. Boyutlar buna göre ayarlanmıştır."

"Yatak seninki kadar yumuşak mı?" diye mırıldandı.

"Evet. Her parçasını. Bundan eminim. Aynı yatak çarşafı, aynı kabarık yastıklar.

Bundan hoşlandığını biliyorum."

Etrafına bakındı. Yine de hiçbir tepki göstermedi, ancak bağda çok sayıda duygu hissettim.

"Kıyafetler geliyor." Gardırobu açtım. "Burada Leala'nın sana uyabileceğini tahmin ettiğini bazı şeyler var. Teknik olarak bir tutsaksın, bu yüzden henüz süslü elbiselere ihtiyacın yok. Çoğunlukla iş kıyafetleri.

Gerçi Cecil'in ne yapacağı belli olmaz. Görünüşe göre senden ilham almış ve bir gardirop üzerinde çalışıyor. Siparişlerini geciktirdiği için herkes rahatsız. Boş yer bulur bulmaz seni yeni terziye götüreceğiz. Şu anda Cecil'in omuz silktiği herkesle ilgileniyor ama o da meraklı. Bu muhtemelen senin için iyi bir şey. Zaman yaratacaktır."

Dolabı kapattım ve tuvaleti işaret ettim.

"Temel ihtiyaçlarınız var ve hoşunuza gidebileceğini düşündüğüm birkaç ekstra sipariş verdim. Leala'nın kokuları ve her şeyi uygun gördüğünüz şekilde değiştirmesini sağlayabilirsiniz. Sanırım çok fazla seçenek var. Daha önce hiç dikkat etmemiştim."

Kapalı, sürgülü çift kapıya doğru ilerledim.

"Ve bir şey daha var." Biraz terlemeye başladım. "Aslında iki şey var. Kitaplık boş çünkü kendin doldurmak istersin diye düşündüm. Kütüphane çok büyük. Eğlence avda, değil mi? Yani krala fırlatmayı bıraktığın sürece istediğin kitabı çıkarabilirsin."

Sırıltısı hafifti ama oradaydı.

"Tamam, son şey ..." Çift kapının kollarını tuttum. "Genellikle odalarda daha fazla mobilya bulunur; gardirop, şifonyerler, sandıklar, bu tür şeyler. Şu anda fazla bir şeyiniz olmadığı için, bu alanı ... için bırakabileceğimizi düşündüm." Kapıları önce birini sonra diğerini iterek açtım, eşiği geçmek yerine yatak odasına geri adım attım. "Bu."

İçeride çeşitli sehpa ve şövaleler, boyalar ve karakalemler için raflar, renkli kalemler ve pasteller bekliyordu. Kapılarda çizim yapmak için gerekli aletler ve duvara yaslanmış boş tuvaler bulunuyordu. Köşedeki masada, ilk boş sayfasına kadar açılmış yeni günlüğü, yanında bir tüy kalem ve mürekkep kabı vardı. Kulübesindeki yazı istasyonu da bu şekilde kurulmuştu.

Köyde çizdiği birkaç resim, nasıl çalışacağını göstermek için sehpaların üzerine yerleştirilmişti ve birkaç tanesini de çerçeveletmişim. Uzak duvara yaslanmışlardı.

"Belki ... diye düşündüm." Alnımı sildim, hâlâ dayanılmaz derecede gergindim. Bunu onun için mükemmel hale getirmek istiyordum. Ona bir ev, dinlenip rahatlayabileceği konforlu bir yer vermek istiyordum. Onu etkilemek istiyordum. Onu memnun etmek. "Sanat eserlerinin özel olduğunu söylediğini biliyorum ama sen bunu söylemeden önce onları çoktan paketleyip yanımıza getirmiştin. Yine de yükledikten sonra kimse bakmadı, söz veriyorum."

"Neden?" Kelime o kadar zayıftı ki zar zor duyabildim. Sonra dönüp ona baktım. Yüzü solgundu ve gözleri kocaman açılmıştı. "Bunu neden getirdin?"

Göğsüm korkuya benzer bir şeyle gerildi. "Bu iş ve yemek pişirmek senin tutkuların gibi görünüyordu. Düşündüm ki Sadece düşündüm ..." Boğazımı tekrar temizledim. Bir tür çiftlik hayvanı gibi terliyordum. "Belki onları yanında istersin diye düşündüm. Eğer bu kadar güzel bir sanat yaratmış olsaydım - eğer onlara senin kadar tutku ve yürek koymuş olsaydım - onları saklamak isterdim."

"Ama sen benim kötü, bir katil olduğumu düşünüyordun. Beni esir alıyordun. Beni öldürmek için. Neden bu kadar zahmete girdin?"

Söyleyecek bir şey aradım ama bulamadım. "Bilmiyorum. Sanırım doğru hissettim."

"Gerçek eş bağı yüzünden."

"Muhtemelen. Kaldırayım mı? Bu oda giyinme odası olarak tasarlandı. Eğer beğenmezseniz, kaldırdığım mobilyaları geri getirebilirim. İstersen sana o elbiseleri alabiliriz ve akşam yemeklerini odalarımızda ya da bahçede yiyebiliriz..."

Gevezelik ettiğimi fark ettim ve kelime yağmurunu durdurdum.

Standların üzerindeki çalışmalarına baktı ve sonra parmağını bir yüzeyden diğerine gezdirerek odanın çevresini dolaştı. Masanın üzerindeki kaplardan birine ulaşana kadar sadece bir kez bir şeyi biraz geriye itti, sadece o kadarcık yerinden oynattı. Onu bilerek ve çılgınca yerinden oynatmışım. Onu da diğerlerinin yanına koymadan önce kulağını kaldırıp gülümsemesini izledim. Şakayı anlamıştı.

Sonunda çerçeveli resimlere gelince döndü ve kaşlarını kaldırarak işaret etti.

Boğazımı temizlemeyi bırakmam gerekiyordu. "Bunlar benim favorilerimdi. Zaten her şeye bakmışım, o yüzden zararın neresinden dönersem kârdır diye düşündüm. Size, saklamak istediğiniz bitmiş parçalar için çerçeveleme seçeneklerini göstermek içindi."

Onlara geri döndü, hepsi dört taneydi, çerçevelerden birini çekip arkasındaki çalışmaya baktı.

"Eğer çok fazlaysa, hepsini çıkarttırabilirim Aurelia. Sadece söylemen yeterli."

Duyguları hâlâ okunamayacak kadar çılgıncaydı. Döndü ve sonunda benimle yüzleşti, dudakları titriyordu.

"Her şeyi tam istediğim gibi düzenledin. Biliyordun."

Omuzlarımdaki gerginlik biraz azaldı, yine de biraz utangaç hissetmeye başlamışım. "Evet. Yatak odası hariç. Biliyorum, biraz daha

Orada daha fazla kaos var ama bunu sahnelemek biraz zor. Sevdiğiniz türden bir kaos için kullanılması, içinde yaşanması gerekiyor."

Biraz güldü ve gözleri yaşlarla doldu. "Kendim hakkında bunu bile bilmiyordum. Bütün bunları sen mi yaptın?"

"Evet. Şey, hayır. Sylvester temel olarak mutfağı bir araya getirdi. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Bahçe oradaydı. Bununla nasıl başa çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Buradaki resim eğitmeni Liron, ihtiyacınız olabilecek şeyler konusunda bana yardımcı oldu. Yatak sadece çamaşırhaneden doğru şeyleri sipariş etmekten ibaretti."

"Hayır, demek istediğim ..." Tek bir damla gözyaşı bir yanağından aşağı süzülürken dudaklarını yaladı. Onu sildi. "Bütün bunları bir araya getirmene yardım etmek için büyükannemin köyündeki kulübeme başka kimse gitmedi mi?"

"Biraz yardımcı oldu belki ama kimsenin incelemesine izin verilmedi. Onlara almalarını söylediğim şeyi aldılar ve çıktılar. Başka kimsenin burnunu sokmasına izin vermedim Aurelia, söz veriyorum."

Başını salladı. Hâlâ anlamıyordum; kızgın mı, mutlu mu yoksa üzgün mü olduğunu anlayamıyordum. "Savunduğum her şeyden nefret ediyordun ama benim için dünyada en önemli olan şeyleri yanımda getirmek için zaman ve çaba harcadın."

"Teknik olarak değil. Büyükannemden kaçırdığım hediyeler olduğuna eminim."

"Beni çok iyi tanıyorsun" -alt dudağı titredi- "çok, çok iyi. Beni tanımak için çok çabaladın ve"-gözyaşları dökülmeye devam etti-"bunu başardın. Bu"-hıçkırıklarını bastırdı-"birinin bana verdiği en güzel şey. Şimdiye kadar. Bu şimdiye kadar sahip olduğum en mükemmel, en büyüğü alan. Hem de bir ejderha kalesinde." Gözyaşlarının arasından güldü. "Annem olsa ..." Bir kez daha hıçkırıklara boğuldu. "Annem benim için çok mutlu olurdu," diye fısıldadı, kendini tutmaya çalışarak. "Yarın ölebilirim, dünyada başka hiçbir şeyim kalmayabilir ve tüm bunları anneme anlatabildiğim için mutlu olurum."

Ona gittim. "Ona anlatacak daha çok hikayen olacak bebeğim. Söz veriyorum. Ama uzun, çok uzun bir süre için değil. Seni mutlulukla bekleyecek."

Ellerini göğsüme koydu. "Seni böyle bir şeyi başaracak kadar iyi tanımıyorum ve bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum. Neden bağ konusunda seninle aynı içgüdülere sahip değilim? Neden birisi senin acı çektiğini söylediğinde, bağın seni incittiği gibi beni incitmiyor?"

"Mantığına çok fazla kilitlenmiş," dedi kurdum. *"Kurdu bu durumdan rahatsız ama bence haklısın, bu bir başa çıkma mekanizması. Sınırlamaya çalışıyor"*

Böylece ikinci kat pencerelerinden sürünerek çıkmak gibi şeyler yapmıyor. Ama bu gerçek eş bağıni engelliyor."

Haksız değildi ama anlıyordum. "O her zaman mantığını kullandı. Duygularını -ve büyüsunü- kilit altında tuttu. Büyükanne'den bu şekilde kurtuldu. İlkel dürtüleri öyle istediğı için bana boyun eğmeyecek; beni sevdiği için boyun eğecek, hem de kendi başına. Bu alan ona birlikte ne kadar mükemmel olduğumuzu göstermenin ilk adımıydı. Artık düşündüğümüzden daha fazla zamanımız var. Bizim bildiklerimizi o da görene kadar devam etmemiz gerekiyor."

Sorularına cevap olarak ona gülümsedim. "Günlüklerini okumak zorundaydım, hatırladın mı? Hayatını özetlememiz gerekiyordu. Eşyalarına baktım ve görev dışında gördüklerimi hatırladım; iş başındaydım ve bu işte çok iyiyim. Sen sadece yetismeye çalışıyorsun. Bütün odamı düzenledin ama kitaplarımı yalnız bıraktın, değil mi? Onlarla uğraşılmasından hoşlanmadığımı açıkça biliyordun."

O güzel, parlayan gözlerin ardındaki çarklar döndü.

"Kral seni konuşturmakla tehdit etse de yolculuğumuz sırasında kaçmana izin verdiğimi asillerden saklayacaktın." Burnunu öptüm. "Acı çekmedin çünkü peşimden gelmelerine izin vermek yerine acı çekmeyi planladın. Kendine biraz zaman tanı, Küçük Kurt. Bunların hepsi senin için yeni. Ağırdan al."

"Sabır," diye nefes aldı, ona daha önce söylediğim kelimeyi kullanarak. Dudaklarına baktı. "Biraz bardak seçmem gerekiyor, ama sonra istiyorum - hayır, *ihtiyacım* var
-"Beni yavaştan al."

Onu uzun uzun ve yavaşça öptüm, ellerimi üzerinde gezdirmekten korkuyordum, yoksa cam parçalarını çıkarmam daha da zorlaşacaktı. İçimden cam parçalarının çıktığını ve iyileşme sürecinin onu kaçınılmaz olarak dışarı çıkaracağını bildiğim için öylece bıraktığımı hayal bile edemezdim. Bu büyüklükteki bir acıyı görmezden gelmeyi hayal bile edemezdim.

"Savaşta kendisi için tehlikeli olacak," dedi kurdum. "Kurdu diğer şekil değiştirenler gibi acı hissetmiyor ve inanılmaz bir aksiyon ve şiddet dürtüsüne sahip. Sanırım insan formundayken bastırıldığı ve kabul etmekten başka çaresi olmadığı için maruz kaldığı istismarın tüm anılarını telafi etmek istiyor."

"Her şeyi biliyorsun."

"Uzun yılların tecrübesi bana da sizin gibi ölçülü olmayı öğretti. Tamamen büyüdü ve çok güçlü. Ele avuca sığmaz olacak."

"Bu senin sorunun. Ben insanla ilgilenirim, sen kurtla ilgilen."

Hırıltısı beni gülümsetti.

"Ne?" diye mırıldandı dudaklarıma karşı, dış kapı çalındı.

"Birini mi bekliyorsun?" diye birlikte sorduk ve o da güldü.

"Belli ki değildim. Nerede yaşadığımı bile bilmiyordum." Kollarımdan çekildi ve yeni sanatsal mabedine son bir kez özlemle bakarak kapıya yöneldi. "Pişirmek için yemeğe ihtiyacım olacak. Fırıncılıkla ilgili birkaç kitap almalıyım. Eskiden fırıncılığı severdim."

Sözleri kesildi ve nedenini anladım. Hannon geniş omuzlarını gösteren şık bir gömlekle kapıda bekliyordu. Dar pantolonu güçlü bacaklarını sergiliyordu. Benim boyumda değildi ama kambur da değildi.

Kurdum huzursuzca dolaştı, ama bağdan sadece tanıma geldi. Gülümsemesi dostçaydı. İleri atılıp onu buradan kış üstü atma isteğimi bastırdım.

"Selam." Hannon'un gülümsemesi samimiydi. "Arleth şu Ay Ateşi Zambağı'nı dikmek istiyor ve senin de gelip fikir vermeni istedi. Sanırım ilk vardiyandan önce biraz vaktin var?"

Sonra onaylamak için bana baktı. Belirgin bir rekabet izi yoktu ama benim ilkel gerçek eş iddiama aldırış etmediği de açıktı. Şekil değiştirenlerin dünyasında yürümek tehlikeli bir çiziydi.

"Oh . . ." Aurelia bana baktı, bağda suçluluk duygusunun izleri vardı, aniden kararsız görünüyordu.

"Git." Yanında durdum, sert bakışlarım Hannon'ın üzerindeydi ve başını öpmek için eğildim. "İyi eğlenceler bebeğim. Sonra görüşürüz. Dikkatli ol, başka cam patlaması olmasın."

Güldü, rahatlamıştı, gidişimi izliyordu. "Sonra görüşürüz."

Ona göz kırptım. Dışarıdan bakıldığında, onun dikkatini çekmek için yarışan başka bir erkekten etkilenmemiştim. Büyükannemin yaptığı gibi onu kafeslemeye çalıştığımı düşünmesini istemiyordum. Eğer flört etmesi ve dışarıda neler olduğunu görmesi gerekiyorsa, onun iyiliği için buna katlanabilirdim.

İçimden onun güzel suratını parçalayıp kışına sokmak istedim, sonra onu tekrar öldürdüm, sonra tekrar, sonra tekrar, her seferinde hayata dönmesini bekleyip şu dersi tekrar verdim: Eşimle oyun oynamayın. Ona dokunursan ölürsün.

HADRIEL

I Aurelia görevi için sıra bendeydi ve bu görev için hiç o l m a d ı ğ ı m kadar gergindim. Eskiden onu izlemek çok kolaydı, uysal ve çoğunlukla sakın, gerekli olanı yapıyor ve çoğunlukla kurallara uyuyordu. Şimdi ise kurdu vardı ve her şey altüst olmuştu. Bu noktada kafamı taşaklarımdan ayıramıyordum, şafak vakti kalktığından ve titreşimli bir iblis kış tıkcacından daha fazla enerjiye sahip olduğundan bahsetmiyorum bile. Böyle bir detay için yaratılmamıştım. Finley sakınleştğinde emekli olmam gerekiyordu. Tanrılara şükürler olsun ki Vemar işleri idare etmekte zorlanmıyordu, yoksa başımdan aşkın.

"Esir nerede?" Yanına vardığım ilk bahçıvana sordum. Aurelia'nın yer değiştirmesi gerekiyordu ve zaman çok önemliydi. Büyükanнемle ilgili kale dedikodularını bulmak için daha yapacak çok işim vardı. Şimdiye kadar hiçbir şey bulamamıştım. İnsanlar en iyi niyetli sorgulamalarda bile ketum davranıyorlardı. Bu beni tedirgin ediyordu. Bir süredir krallıktan uzaktaydık. Kölelerinden birinin gizlice içeri girip kale sakinlerinden bazılarını tehlikeye attığından endişelenmeye başlamıştım. Onları bulduğumu varsayarsak, ejderhalar onlara iyi davranmayacaktır.

Zavallı Aurelia. Zavallı kadın hayatta bir türlü dikiş tutturamıyordu. Bu noktada iç karartıcı olmanın da ötesindeydi. İlk vardiyası bile normal olmayacaktı.

Ellerinde sakın ve mantıklı kurtlar yerine bir sürü ejderha getiriyorlardı. Yetkililer Aurelia'nın kurdunun çıldırıp herkesle dövüşeceğinden ya da Weston'dan bağı koparmaya çalışacağından endişe ediyorlardı. Ne de olsa Aurelia'nın kurdu bir alfydı ve önemli bir güce sahipti. Eğitim almadıkları takdirde ne yapacakları belli olmazdı ve bu da büyük bir sorun yaratabilirdi.

Muhtemelen akıllıca bir hareketti. Kurdu dengesiz ve dürüst olmak gerekirse aptalca görünüyordu. Kütüphane penceresinden sürünerek çıkmak mı? Kim böyle bir şey yapar ki? Görünmeyen bir düşmandan kaçmak için kalenin yarısını koridorda koşmaya teşvik etmek? Aurelia'nın imajına hiç yardımcı olmuyordu.

Bahçıvan kadın, ormanın kenarındaki Everlass tarlalarının köşesindeki kalabalığı işaret etti. Üzerlerinde gölge sağlayan bir ağaç gölgesi yükseliyordu.

"Peki, tamam." O tarafa doğru yürüdüm, sıcağın başımı bir mendille sildim. Bugün vardiya için berbat bir gündü; hava çok sıcaktı. Kurdum bunu dört gözle beklemiyordu. Yine de Aurelia'nın Weston'dan bağımlı kontrol edip edemeyeceğini görmek için gönüllü olmuştum.

Tamam, kabul etmeliydim, çok heyecanlıyım. Hayatımda hiç Weston kadar güçlü bir kurt duymamıştım. Bazıları yaklaşmıştı ama tanıştıklarımız bile onun doğal ustalığına sahip değildi. Onda olup olmadığını merak ettim. Kesinlikle kararlıydı. Onu yenebilecek biri varsa, o da oydu. Ve ben bunun için *buradaydım*.

Sessiz grubun arasına daldım, hepsi de dört Everlass bitkisinin arasına yerleştirilmiş parlayan pembe çiçeğe bakıyordu. Değerli Everlass'larının arasına bilinmeyen bir çiçek dikmesine izin vermeleri şaşırtıcıydı. Aslında şok ediciydi.

Çiçek parlıyordu, yoğunluğu yavaş yavaş artıyordu.

Kendimi ne zaman gerçekten zirve yapacağını görmek için izlerken buldum, sonra başımı salladım çünkü bitki beni de herkes gibi bir zombiye dönüştürmüştü.

"Alo?" Grubun karşısında benden uzakta duran Aurelia'ya seslendim. Şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Beni mi arıyorsunuz?"

Bir başparmağımı arkama attım. "Vites değiştirme zamanı."

"Ah." Başını salladı ve tekrar çiçeğe baktı. "Tamam." Yavaşça doğruldu.

"Tamam, umarım başarır."

Çiçek dramatik bir şekilde sarkık görünüyordu.

"Nyfain ve Sable'ı çağırabiliriz. Daha iyi büyümesi için şarkı söyleyebilirler," dedi Arleth, sanki büyülenmiş gibi çiçeğe bakarak.

"Hepiniz çiçeğin Everlass'ta olmasından memnunsunuz, değil mi?" Aurelia uzaklaşırken sordum.

"*Ejderha otunda* mı demek istiyorsun?" Arleth kaşlarını Aurelia'ya doğru kaldırdı, dudakları bariz bir küçümsemeyle büzülmüştü. Gruptaki birkaç kurt

kıs kıs güldü. Aurelia ona taktığı adı yanlışlıkla söylemiş olmalıydı.

"Bu çiçeğin kökleri sıg ve kırılğan." Bir zamanlar Arleth'in nedimesi, şimdi ise en iyi arkadaşı olan Delaney doğruldu. "Görünüşe göre etraflarındaki bitkilerin köklerine bel bağlıyorlar. Bunun nasıl gerçekleştiğinden tam olarak emin değiliz. Bu dört Everlass bitkisinin arasında bulundu. *Birisi* o bitkileri çiğnemiş olsa da hayatta kalmışlar ve bu bitkinin aralarında olmasından rahatsız olmuş gibi görünmüyorlar. Tarladaki diğer bitkilerin hiçbiri rahatsız edilmemişti. Böyle bir şey olduğunu hiç görmedik. Genellikle-"

"Sorun değil, detayları bilmeme gerek yok." Elimi sallayarak onu uzaklaştırdım. "O kadar da ilgilenmedim. Umarım iyi gider. Aurelia, aşkım, gitmemiz gerek."

Kalabalığın arasında dolaşırken dudak büktüm, kıyafetleri hala dağınıktı, yanık izleri ve her türlü şey hala belirgindi.

"Bu yüzden sıkıcı kıyafetler giyiyorsun, değil mi?" Yer değiştireceği alana doğru ilerlerken, "Bu yüzden eski püskü kıyafetler giyiyorsun, değil mi?" dedim. "Güzel şeyler için kendini çok fazla patlattın."

"Bunlar için üzgünüm." Harap olmuş ceketini karıştırdı. "Yıllardır ürün yaparken bir şeyleri patlatmamıştım. En başından beri, gerçekten. Yine de buna degecek, göreceksiniz."

"Hannon'a oldukça aşına olduğunu da görüyorum." Kaşlarımı kaldırırken onun tepkisini yakından izledim, çeşitli kaynaklardan betanın gerçek eşinin birinci sınıf bir bekârla yürürken, otururken ve yakından sohbet ederken görüldüğünü duymuştum. Herkes o anka kuşunu elde etmek istiyordu ama o inanılmaz derecede seçiciydi. Genelde kimseye bu kadar ilgi göstermezdi. "Bu da ne demek oluyor?"

Omzunun üzerinden baktı; adam kalabalığın içindeydi ve şimdi onun gidişini izliyordu. "O gerçekten hoş biri. Ve zeki. Ve konuşması kolay."

Ayrıca, açıkça görülüyordu ki, ona vurulmuştu. Bunu saklamak için hiçbir şey yapmıyordu. Kız işaretleri fark etmemişti. Bırakın ona kur yapmayı, kimsenin onunla konuşmak bile istemediği bir yetiştirilme tarzına sahip olduğu için bu durumdan tamamen habersizdi. Bu da tüm bu alışverişi izlemeyi büyüleyici kılıyordu.

Ve biraz eğlenelim.

"Ve yakışıklı," diye takıldım. "Güzel bir vücudu var. Ve büyük ... ayakları."

Yanaklarında kızıl lekeler belirdi. "Arkadaş canlısı, hepsi bu. Gerçekten iyi dinliyor. Bana her zaman tüm dikkatini verir, sanki

"Ağzımdan çıkan her kelimededen büyüleniyorum." Omuz silkti. "O bir arkadaş. Umarım öyledir. En azından arkadaş olmak istediğim biri."

"Yakışıklı bir arkadaş."

Kızarması şiddetlendi. "Sadece... Geçmişimiz yok, anlıyor musun? Benim hakkımda bu kadar çok şey bilmeyen birini tanımak güzel."

"Ah," dedim başımı sallayarak. Bu çok mantıklıydı. Eğer benim de onunki gibi bir geçmişim olsaydı ve hepimizin ona verdiği tepkileri göz önüne alırsak, muhtemelen ben de sıfırdan başlamak isterdim. Dürüst olmak gerekirse, lanetten sonra bir bakıma öyle yaptım, değil mi? Daha önce nasıl olduğu hakkında hiçbir fikri olmayan büyük bir yeni insan akınına uğramıştık. Bunun ferahlatıcı olduğunu hatırlıyorum. Bu konuda ona hak verebilirim.

Sadece biraz daha fazla dürtmek için, eğlence adına . . .

"Yani bunun onun ne kadar yakışıklı olduğuyla bir ilgisi yok, öyle mi?"

"Görünüşü sadece ..." Bir omuz silkme daha. "Yani, tamam, bakması güzel, evet, ama kral da öyle-" Titredi. "Kral çok korkutucu. Sözümü geri alıyorum. Ama Vemar da öyle, gerçekten yakışıklı. Ejderha komutanı da öyle, her ne kadar gördüğü herkesi yumruklamak istiyormuş gibi görünse de. Finley de gerçekten çok güzel; Calia da öyle... Burada bir sürü çekici insan var. O da onlardan sadece biri."

"Öncelikle, o listede adımın geçmemesine çok üzuldüm..."

Dirseğiyle beni dürttü. "Tabii ki listede sen de varsın. Bunu söylemeye gerek yok."

"Bunu kabul ediyorum. Özetlemek gerekirse, bakması güzel ama onu becermek istemezsin."

Şimdi bütün yüzü kıpkırmızıydı. "Ben sadece geçinmeye çalışıyorum. Şatoda yolumu bulmaya çalışmıyorum. Bir seks partisinde ne yapacağımı bile bilmiyorum."

"Seks partisi mi?" Onu durdurmak için elimi omzuna koydum. "Kim seks partilerinden bahsetti ki?"

Gözlerini devirerek yanından geçti. "Şu mısır deliği adamı Liron'du. Bahçeye çıkarken Hannon'la beni durdurdu ve katılmak isteyip istemediğimizi sordu. Neyse ki Hannon biraz korktu ve onu susturdu, ben de uğraşmak zorunda kalmadım-"

"Şu lanet alet edevat." Bu sefer ben de onunla birlikte gözlerimi devirdim. "Bunun için endişelenme. Hannon muhtemelen sorunu çözmüştür."

Hannon olabildiğince yumuşak başlı biriydi, neredeyse hiç sinirlenmezdi ama bir tehdide tepki verdiğinde aşırıya kaçardı. Liron muhtemelen a l t ı n a s ı c ı m ı ş t ı .

Hak ettiğini buldu.

Aurelia, "Evet, aslında duyguları okuyabilmesi hoş bir şey," dedi. "Bir şey söylememe gerek kalmadı. Ben rahatsız olup onu öldürmek isteyen kurdumla tartışmaya başlayınca Hannon devreye girdi."

"O zaman sen de dörtlü bağın tadını çıkarıyor olmalısın." Yine yüz ifadesini dikkatle izledim. "Biliyorsun, Weston senin için her zaman aynı şeyi yapacaktır."

Yüz ifadesi yumuşadı, duruşu birden ağırbaşlı bir hal aldı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Evet, bu çok hoş aslında." O da aşık olmuştu ama Hannon'a değil. Akli başına gelmeye başlamıştı.

Bir ağaç dalını iterek yolumdan çektim. "Şimdi, bir an için vites değiştirmek istiyorum. Bir şeyleri havaya uçurmak ve her tarafına cam gömmek de neyin nesi? Ve Tanrılar bana yardım etsin, etrafta korkunç bir canavar gibi cam, kan ve *yanık izleriyle* dolaşmak da neyin nesi? Demir mideleri çalkalayacak kadar korkunç görünüyorsun. Bütün kaleyi korkuttun, sevgilim. Etrafta bıçakla dolaşmaya zahmet etme, insanlar senden kaçır. Tanrı'ya şükürler olsun ki Leala senin hizmetçin. Senin yüksek acı eşiğın onu inanılmaz derecede tahrik ediyor. O kırbacı kullanmak için can atıyor, sana söylüyorum, ama ona izin verme. Sapı ile seni becerir ve nerede olduğunu *gerçekten* bilmek istemezsin."

"Aman Tanrım." Yutkundu ve yakasını çekti.

"Aynen öyle. Oh, ve ayrıca, beta sikini içine sokmaya başladığında oyalanırsa ona aldırma. Ona sizi izlemenin ne kadar muhteşem olduğunu söyledim. O da görmek istiyor. Müdahaleci değil, o yüzden endişelenmeyin. Odadan çıkana kadar otuzbir çekmek için bekleyecektir."

"*Leala mı?* Çok hoş ve tatlı görünüyor. Ve normal."

"Öyle, aşkım. Hem de çok sapıkça. Eğer izin verirsen bütün odayı siker. Şimdi, işte başlıyoruz."

Beta, doğum günü kıyafeti içinde, yer değiştirmiş altı ejderhanın ortasında bekliyordu. Biri kralın devasa altın ejderhası, diğeri de tüm bunların nasıl sonuçlanacağını merak eden Vemar'dı. Diğerleri çeşitli güç seviyelerindeydi. İkisi lanet yüzünden formlarına yeni kavuşmuştu, diğeri ikisi ise farklı krallıklardan geliyordu, dolayısıyla geri kalanımızın karşılaştığı zorluklarla karşılaşmamışlardı. Kral, onların ve Aurelia'nın birbirlerine nasıl tepki vereceklerini görmek için çeşitli geçmişlere sahip olmalarını istiyordu. Onu ölçüp biçtiği hissine kapıldım.

Söz verdiğim gibi, bölgede benden başka hiçbir şekil değiştiren yoktu.

"Şimdi gidip yer değiştireceğim aşkım, tamam mı?" Kıyafetlerimi çıkardım. "Beta seninle bazı şeyler hakkında konuşacak ve sonra ikiniz birlikte vardiya değiştireceksiniz."

Kolumu kavradı, gerginliği hissediliyordu.

"Hayır, hayır." Parmaklarını çekip geri çekildim ve betanın gövdesinin bana doğru gelmesini istemediğim kalın kas kordonlarıyla gerildiğini gördüm. "Hadriel kıyafetlerini çıkarırken ona dokunmayın. Hadriel bir alfa kurdu öfkesiyle kafasının koparılmasını istemez."

"Neden hepiniz ona alfa ve beta demek arasında gidip geliyorsunuz?" Aurelia dalgın dalgın bir tırnağı karıştırırken ve etrafındaki ejderhalara bakarken sordu. Bakışları sabırla bekleyen kralın üzerinde gezindiğinde gözleri büyüdü.

"Sadece kafanı karıştırmak için. Şimdi git, bekliyor."

Yavaşça yaptı, Weston'a yaklaştıkça daha da durgunlaştı. Weston onu sessizce izledi, gerçek bir avcının sahip olduğu türden bir odaklanmayla. Şimdi kasları sadece sertleşmemişti.

Kız onun önünde durduğunda, "Hazır mısın?" diye sordu.

Derin bir nefes aldı, ellerini onun göğsüne koydu ve başını salladı. "Tamam."

Ceketini yavaşça çözdü, omuzlarından itti ve fırlatıp attı. Bu şey tamamen mahvolmuştu; yaksalar da olurdu. Sırada gömleği vardı, sonra öne doğru eğilip dudaklarına yapıştı.

Soyunmayı çabucak bitirdim ve kurdumun beni ele geçirmesine izin vererek yer değiştirdim. İstemeden de olsa mastürbasyon yapmaya başlayıp dikkatleri üzerime çekmek istemiyordum. Etrafta aletimle ilgili bir takıntım olduğuna dair söylentiler dolaşıyordu ve bu her erkek için en azından bir dereceye kadar doğru olsa da, bunun meşruiyetini savunmaktan yorulmuştum.

Göğsü çıplak kaldığında, elini bir göğsünü avuçlamak için aşağıya doğru uzattı, hâlâ onu öpüyordu. İnsanların onu izlediğini fark etmiyor ya da umursamıyor gibiydi. Aralarındaki gerçek eş bağı olmasaydı, muhtemelen çok utanırdı.

Pantolonu üzerinde çalıştı, çürük ve hırpalanmış bedeninden sıyrırken aşağı bakabilmek için arkasına yaslandı. Hiçbir şey söylemedi, sadece nazıkçe çıkardı ve hâlâ derisine gömülü olan büyük cam parçalarını çıkardı. O kadın deliydi. Saf delilik.

Şimdi dizlerinin üzerinde, öne doğru eğilip ortasını yalamadan önce ona baktı. Kadın parmaklarını adamın saçlarının arasından geçirdi, bacaklarını araladı ve başını geriye yaslayarak adamın yavaş ve metodik dokunuşunun tadını çıkardı.

"O çok ... tutkulu," dedi kurdum, uzanmış, ilgiyle izliyordu.

Evet, öyleydi. Ne yazık ki hiç tadına bakamadım.

Emmeden önce biraz daha yaladı, ellerini kalçalarının yanlarından yukarı kaydırды ve kalçalarını tuttu. Yavaşça kalktı, bunu yaparken tenini öptü, dudaklarına geri döndü ve tadını paylaştı. Aurelia inledi ve aniden, ilk defa, aslında biraz rahatsız oldum. Bu delicesine ateşliydi -büyük bir seks partisini başlatmaya yetecek kadar- ama aynı zamanda inanılmaz derecede kişiseldi. Samimiydi. Eşini rahatlatıyor, ilk vardiyasında ona rehberlik etmeden önce tüm odağını ele geçiriyordu. Dokunaklıydı. Çok etkilendim, lanet olsun.

WESTON

"BAĞIN ARKASINDAN BENİ HİSSEDİYORSUN," diye mırıldandım, dudaklarım onunkilere değiyordu, içinde hâlâ sarmalanmış olan gerginliği hissediyordum. Kurdum uzandı, onunkiyle birleşti ve dünyaya gelmesine yardım etmeye hazırlandı.

Aurelia gözleri kapalı, soluk soluğa, "Evet," diye cevap verdi. Dikkati tamamen bana odaklanmıştı, benim bakımlarım etrafımızdaki her şeyi bulanıklaştırmıştı. Gerginliği dışında, kafası gayet yerindeydi.

"Vardiya boyunca bu teması sürdürün. Gücümü nasıl dağıttığımı ve kontrolü kurduma nasıl verdiğimi hisset, tamam mı? Kontrolü bırakmaya başladığınızda, insan olarak yoldan çekilmeniz gerekir. Kurdunuz yükselecek ve kontrolü ele alacaktır. Başta garip gelebilir ama ona izin vermelisin. Ben burada olacağım. Bunu birlikte yapacağız, tamam mı?"

Bir başka gerginlik girdabı. "Tamam."

Uzaklaşmadan önce ellerini tutarak onu tekrar öptüm. Gözleri yavaşça açıldı ve benimkilerle buluştu. Bir an birbirimize baktık, aramızdaki bağı hissettik: onun artan korkusu ve belirsizliği, benim sarsılmaz sadakatim ve desteğim.

"Senin için buradayım," dedim ona, aramızdaki bağın içinde onu topraklayarak.

Başını salladı ve kurdum olabildiğince yavaşça kalkarak kurduna nasıl yapılacağını gösterdi. Gözlerimi Aurelia'dan ayırmadan, yoldan çekilmeden önce mümkün olan son anı bekledim. Onlardan bir anda güç çekti.

Zirve anı, zamanlamayı hissetmelerine yardımcı olmak, acıyı onlarla paylaşmak ve sonra yer değiştiriyorduk, sahneyi renklendirmek için kokuların ve seslerin akın ettiği dört ayak üzerine düşüyorduk.

Aurelia bir başka telaşla bizim yönlendirmemizi harfiyen takip ederek başladı. Kurdu yüzeye çıktı, ihtiyaç duyduğundan daha fazla güç çekerek, bilinç ve kontrol içinde birbirlerini geçerken yalpaladı.

"*Sakin ol,*" diye mırıldandı kurdum, onları bağ aracılığıyla dengeliyor, yönünü bulmaya çalışırken kurdunun onu kavradığını hissediyordu.

Kontrol tamamen ondaydı, geçişi başlatmak için gücü doğru anda kullanıyordu. Acı içlerine işledi; beden ilk kez dönüştüğünde her zaman en zoru buydu. Her ardışık değişim daha da kolaylaştı.

Benim kurdum, onun kurdunun panik ya da telaşla ona uzanması için hazırlandı, ama onlar hemen yanından geçip gittiler, omuz silktiler ve sanki acısızmış gibi geçişi tamamladılar.

Bir şey söylemedi ama ben kendimi aşağılanmış hissederek sırttım. Alexander tarafından dövüldükten sonra ben de aynı tepkiyi vermiştim. O yaralar beni günlerce yere sererdi ama o dayanmıştı.

"*O çok güzel,*" diye nefes aldı kurdum, tam bir hayranlık içinde. Ben de aynı fikirdeydim.

Aurelia'nın başındaki siyah kürk sırtından aşağıya doğru uzanıyor ve bacaklarının üstünü tozlandırıyordu. Bizimkine benzer koyu bir gri, yer yer siyahı noktılıyor ve boynundan göğsüne doğru akıyordu. Eşsiz olan kurt yüzüydü: Çoğunlukla beyaz olan ağzının her iki yanında birer kahverengi çizgi vardı ve aralarında siyah bir şerit uzanıyordu. Kulakları çoğunlukla griydi, diplerinde biraz kahverengi vardı ve gözleri ela renginde parlıyordu. Tıpkı insan gibi çarpıcı ve ilginçti.

Kurt hemen karnına doğru eğildi, ağzı pençelerinin üzerinde, bize bakıyordu.

"*O ne yapıyor?*" Kurduma fısıltıya eşdeğer bir sesle sordum.

"*Bir kurt genellikle ilk kez insan ergenlik çağına girdiğinde yer değiştirir, hatırladın mı? İnsan büyür, beceriksiz ve hantaldır. Yeni kurt da aynıdır, yeni bedenini öğrenmeye ihtiyaç duyar. Ancak sürüde herkes bunu birlikte, genç yaşta yapıyor ve topluluk çapında bir öğrenme eğrisi var. Aurelia vücudunu iyi tanıyor ve kurdu deneyimli yaratıklarla birlikte. Sadece biz olsaydık muhtemelen yeni bacaklarını hemen denerdi ama kral ve diğer ejderhalar onu izliyor. Gurur duyuyor. Kullanmaya başlamadan önce yeni şeklini sindirmeye çalışıyor.*"

Tıpkı insan gibi o zaman. Dalışa geçmeden önce durumu değerlendirmek istedi.

Sabırla izledik. Tüm yeni kokuları alırken küçük sevimli burnu seğirdi. Kulakları hareket etti, gelişmiş sesleri işledi - kurt formu insan kulaklarından çok daha fazla bilgi alabiliyordu. Gücü içinde zonkluyor, kurdumun onu kendisine çekmesine izin veriyor, sonra da zarifçe geri kabul ediyordu. Yeni bir durumda onun dengesini koruyamayacağından, ona tutunup biriktireceğinden endişe ediyordu. Bunu yapmaması iyiye işaretti.

Bir başka iyiye işaret de onunla uzanmıyor olmasıydı. Hadriel'in sürü bağı yakınımında titreşti ama bana bağlı kaldı. Bunu içgüdüsel olarak hissedebiliyordu; içimdeki tüm sürüye olan bağı hissedebiliyordu. Çoğu yeni kurt el yordamıyla bir yaşam çizgisi bulmaya çalışırdı. Yeni alfalar genellikle bunu hissederd, kanıtlayacak bir şeyi olanlar genellikle onu daha köklü alfadan koparıp koparamayacaklarını görmek için ona tutunurlardı. O bir kez bile bu yönde düşünmedi.

"Sürü bağını bozmaktan endişeleniyor," diye mırıldandı kurdum gururla, hâlâ onu izliyordu. "Bizim rehberliğimize başvurmadan önce yönünü bulmaya çalışıyor. Sürüyü tehlikeye atmamak için gücünü mümkün olduğunca kontrol altında tutuyor, kendini sıkı bir şekilde kontrol altında tutuyor."

Şu anda kendisi ve vardiyası için endişelenmiyordu; halkım için endişeleniyordu.

Kalbim kabardı.

Kurdum başını ona doğru eğmeden önce bir süre daha bekledi, utangaç, yeni bir kurda yapacağı gibi onu dürtmek üzereydi.

Dudakları sessiz bir hırıltıyla dişlerinin arasından çekildi. Hemen geri çekildi. Aceleye getirilmeyecekti.

Tek kelime etmeden beklemeye geri döndüğünde kıkırdadım.

Sonunda başını kaldırdı. Ve sonra ayağa kalktı. Kurdu ne insanı kadar küçüktü ne de onun kadar zayıftı. Bir kurt için ortalama, yaklaşık Hadriel büyüklüğündeydi. Bir dövüşte kendini koruyabilirdi. İnsan formundayken yapamayacağından değil. Cüssesinin eksikliğini hızıyla fazlasıyla telafi ediyordu.

Tereddütle öne doğru adım attı. Kurdum onun etrafında dönüp onu izlerken gururuna hâkim olamadı. Tekrar ve tekrar adım attı, düz bir çizgide yürüyordu, normal bir acemi kadar sallantılı değildi. Bir süre sonra

biraz daha hızlı hareket etmeyi denedi, tempolu bir yürüyüşe eşdeğer. Hareketleri ilk başta durakladı ama kısa sürede alıştı. Sonra ejderha çemberinin içinde biraz daha hızlandı, hafif bir koşuya kadar çıktı. Bazılarının korktuğu gibi kimseye saldırmadı ve Hadriel'in bağına uzandığını hâlâ hissetmemiştim. Kendini ve gücünü kontrol edebiliyordu.

"O doğuştan yetenekli," dedi kurdum, bağ sayesinde onun sevincini hissederken. Şimdi gururla gülümsüyor, küçük eşinin yabani otlar ve tomurcuklanan çiçekler arasında pratik bir şekilde zıplamasını izliyordu.

Elinde olmadan ona katılmak için koştu. Yüzünü boynunun arkasında gezdirmeden önce bir bağlılık gösterisi olarak ağzını yaladı. Kız ona doğru uzandı, ağzını omuzlarına doğru ve omuzlarının üzerinden geçirirken yüzünü ona doğru eğdi. Her ikisi de ilk kez bu kadar yakın olmalarına tepki verirken aralarındaki bağda bir sıcaklık oluştu.

"Uh . . ." Biraz kafam karışmış bir şekilde söyledim. *"Burada sevişmek için değil vardiya değiştirmek için bulunduğumuz gerçeğinin yanı sıra, dışı kızgınlık dönemine girene kadar bunun gerçekleşmediğini sanıyordum..."*

Kurdum cevap vermedi. Çiftleşme ritüelinin başlangıcında olduğu gibi, iddiasının bir göstergesi olarak başını onun üzerine koyarak durdu: kuyruğunu onun için salladı, ona doğru eğildi, başı itaatkâr bir şekilde kıvrıldı.

"Sakin ol," dedim ona. *"İlgilenmemiz gereken bir iş var."*

Haklı olduğumu biliyordu ve başını onun sırtından çekerek yanında durana kadar döndü. Tanrı aşkına. Kanatları olmadan bir kalenin penceresinden sürünerek çıkmak kadar kötü değildi ama kontrolünü kaybetmesi için hiç de uygun bir zaman değildi.

Hadriel'in yüzüstü yatan kurduna baktık. Kulakları aniden düzleşti; bundan sonra ne olacağından emin olmadığı belliydi. Plan, Hadriel'in bağı gasp edip etmeyeceğini görmek için onu yem olarak kullanmaya kadar varmıştı ama Hadriel bu testi hiç esnemeden geçmişti. Onu biraz daha zorlamanın ve nasıl tepki vereceğini görmenin zamanı gelmişti.

Kurdum bağı Aurelia'nın kurduna doğru yönlendirdi, sihirli bir şekilde onu ona yönlendirdi, çiftleşme bağı ile görev çok daha kolaydı. Birlikte halletmeye çalışacak ve ne olacağını görecektik. Böyle bir durumda güçlü, eğitimsiz bir kurt getirmek bir kumardı, özellikle de bağı koparma potansiyeli olan bir kurt.

Şimdiye kadar duyduğum tek alfa gerçek eş çifti kral ve kraliçeydi, ama onlar da ejderhaydı. Bir çiftleşme bağları vardı, evet, ama ejderhalar

sürü bağı kurmadılar. Liderliği paylaşmak için yaptıkları anlaşma sözeldi.

Bir sürüye liderlik eden alfa kurt çifti farklıydı. Güç dinamiğini dengelemek için uyumlu bir şekilde çalışarak bağı bir arada tutmak zorundaydılar. Çiftleşme bağları her zaman özgürce akmak zorundaydı ve bazen saniyenin çok kısa bir bölümünde taviz verilmesi gerekiyordu. Bir alfa kurt çiftinin uzun süre başarıyla liderlik ettiğini hiç duymamıştım.

Ama daha önce hiç alfa gerçek eş kurt çiftleşmesi duymamıştım. Doğanın bunu doğru yaptığını varsaymak zorundaydım.

Kurdunun Hadriel'in sürü bağını ele geçirme hissi tüy hafifliğindeydi, yumuşak ve dingindi ve kurdumun onu yönlendireceğine dair güven doluydu. Sonra bağ güçle kabardı, bir dalga sürü bağından Hadriel'e doğru aktı.

Kurdu sızlandı, hızla ayağa kalktı ve geri çekildi. Dudakları dişlerinin arasından çekildi ve saçları kabardı, üzerine gelen güçten korktuğu her halinden belliydi. Kurt ve insan gerildi; Hadriel'in muhtemelen içinden çığlık attığını biliyordum.

Nyfain'in ejderhası Hadriel'in işaretlerini okuyarak ileri doğru bir adım attı. Aurelia'yı bir panik dalgası sardı, ama kurdum gücünü sıkıca kavradı, odağını geri kazandı ve rotasını korudu.

Güç Hadriel'in kurdunun üzerine aktı, etrafını sardı, muhtemelen onu aşağıya sürükledi. Kurt hırladı, kendini destekledi ... ve sonra büyü duruldu. Aynı demir tutuş bizi hala Hadriel'e bağlıyordu, ama şimdi Aurelia'nın bağlantısı da her yerde vardı, daha önce hiç hissetmediğim yumuşak bir kucaklama. Ben onların ayaklarının altındaki sert zemin ve tenlerine vuran sıcak güneşsem, o da çiçek yapraklarının etrafında vızıldayan arılar ve tepelerindeki kuş sesleriydi. Huzurlu ve sakindi.

Mükemmel, tıpkı onun gibi. Tıpkı birlikte olduğumuz gibi.

"Bu doğal," dedi kurdum, onun yanına yaslanıp yüzünü başına sürterek. "Kurt liderliğinin her zaman olması gereken şey buydu. Sürüyü hem besleyen hem de yönlendiren, bağı elinde tutan gerçek bir eş çifti. İkimiz de mükemmel bir bütünlük içinde birlikte çalışıyoruz."

Söylediği her saygılı kelimeyi ruhumun derinliklerinde hissettim. Ama Aurelia nasıl her seferinde bir adım attıysa, biz de öyle yapmalıyız. Yüzleşmemiz gereken acı gerçekleri ortaya çıkardım.

"Bir bağı tutabilir, ama bir bağla çalışabilir mi? Koşabilir ama dövüşebilir mi? Ben hayatım boyunca eğitim aldım; o ise kurduyla yeni tanıştı. Onda

Bir alfanın gücüne ve kanına sahip ama tecrübesi ya da bilgi birikimi yok. Alfa çiftimizin yarısı olarak çalışıp çalışmayacağını bilmiyoruz."

Muhtemelen haklı olduğumu kabul etmek istemediği için yorum yapmadı. Bu anın ihtişamının tadını çıkarmak, onu gerçek eşimizle paylaşmak istiyordu. Aurelia'nın söylediği gibi, benim kurdum içgüdüsel ve ben mantıklı olanıydım. Yapacak işlerimiz vardı.

"Şimdi onu geri çek," dedim kurduma. "Ayrılacağından emin olun."

Bunu yapmasını söylediğim için benden nefret ediyordu. Görevinden daha çok nefret ediyordu. Ama o bir alfaydı ve sürüsü için doğru olanı yapacaktı.

Aurelia'nın kurdu onun rehberliğini gerçek olarak kabul ederken, büyüünün kabarması yavaş yavaş, inanılmaz derecede yumuşak bir şekilde geri çekildi. Bu, ona ne kadar güvendiğini gösteriyordu. Onun egemenliğine ve liderliğine ne kadar kolay teslim olduğunu.

"Aramızdaki bağ iki kattan daha güçlüydü," dedi kurdum. "Gerçek eş çiftinin gücü sadece iki katına çıkmaz, katlanarak artar. Gerçi bu gerçek bağda değil, daha çok bağın korunmasındadır."

O haklıydı. Eğer ilk bağ hepimizi birbirine bağlayan bir halatsa, Aurelia'nın ek gücü bu halatı demir bir kabukla kapladı. Kırılması ya da koparılması çok ama çok daha zor olurdu.

"Onun aracılığıyla iletişim kurmayı denemedik," diye bahsettim.

"Belki de yıkmamız için bizi acele ettirmeseydiniz yıkardık."

Haklı olması sinir bozucuydu.

"Şimdi . . ." Kurdum belirsiz bir şekilde ağzını yaladı. Aurelia'nın kurdu, bağ aracılığıyla huzursuz duyguları ölçmek için ona baktı. *"En kötü kabusuna nasıl tepki verdiğini görmemiz gerek."*

HADRIEL

O Güç tamamen geri çekildikten sonra beta krala doğru bir bakış attı. Nyfain'in büyük altın ejderhası kükredi, derin gırtlaklı ve vahşi bir meydan okumaydı.

"Kahretsin..."

Weston'ın tüyleri diken diken oldu ve ejderhaya doğru dönerek Aurelia'nın önüne korumacı bir şekilde geçti. Bunun olacağını biliyor olmalıydı ama içgüdüleri yine de devreye girmişti.

Diğer ejderhalar kükredi. Bir tanesi parlak siyah başını havaya kaldırdı ve ateş püskürdü. Sabırsız ejderha gökyüzüne doğru itti, sanki dalıp Aurelia'yı yukarı çekmeyi planlıyormuş gibi pozisyon aldı.

Kurdum dişlerini gösterdi, tüyleri diken diken oldu. Aurelia'nın da tüyleri diken diken oldu, tehdit çok açıktı.

Kral ileri atıldı, yerde herkesin beklediğinden daha hızlıydı. Ejderhalar doğaları gereği karada beceriksizdir ama o çok fazla pratik yapmıştı. Weston yana doğru kaçtı ve Aurelia da ters yöne doğru fırladı. Bütün bu işlerde yeni olmasına rağmen, Weston'ın çok daha iri ve deneyimli kurdundan daha hızlıydı.

Weston ejderhanın bacakları arasında koşarak dişlerini bir ayak bileğinin arkasında gıcırdattı. Bu, yalnız bir kurdun ulaşabileceği birkaç savunmasız noktadan biriydi; bir ejderhayı yenmek için, bir sürünün ejderhayı yere devirmek için birkaç güçlü kurda ihtiyacı vardı, böylece geri kalanlar daha yumuşak olan karın altı ve boğazına ulaşabilirdi. Weston Aurelia'ya gösteriyordu, onu eğitmeye başlamıştı bile. Hiç vakit kaybetmedi.

O da aynı şeyi yaptı ama diğer tarafa geçmedi, onun yerine sistematik bir şekilde adamın bacaklarının arasına daldı, defalarca, bazen adamın

ayaklarını yere vuruyor ya da kuyruğunu sallıyordu. Weston onu uzaklaştırmaya çalışarak bağırdı. Nyfain kükreyerek döndü ve diğer ejderhalar da mücadeleye katılmaya başladı.

"Kahretsin, *kahretsin*," dedim, kalbimizin hızlandığını hissederek. "*Git yardım et!*"

Çıkarın onu oradan!"

"Beta'nın eğitime kulak vermek zorunda," diye homurdandı kurdum, vücudu gergindi. "*O bizi çağırmadıkça bu işe karışamayız.*"

Yine de istiyordu. Bunu kıvrılmış kaslarında, titreyen kalçalarında hissedebiliyordum.

Weston'ın kulakları geri gitti. Eşine ulaşmaya çalışarak ejderhaların arasına daldı. Aurelia rahat durmadı. Nyfain'in üzerinde çalışıyor, onu hırpalıyordu. O günün erken saatlerinde çalışırken gösterdiği amansız kararlılık şimdi de aynı şekilde belirgindi.

Devasa altın ejderha durdu ve sonra sanki karnının üzerine iniyormuş gibi çömeldi. Yine de dizlerinin üzerinde durdu, kontrolü inanılmazdı; çoğu ejderha bu manevrayı tamamlayamazdı. Bunu onu ezmek için yapıyordu.

O yapmazdı.

Hayatı boyunca dört ayak üzerindeymiş gibi fırladı, döndü ve yukarı fırladı. Atlayışı beceriksizce ama yine de yüksekti ve dişleri adamın karnına battı.

"*İşte orada*," dedim sessizce. "*İşte Vemar'ın içeride olduğunu söylediği deli sürtük.*"

Nyfain kükreyerek tekrar ayağa kalktı. Aurelia bırakmadı, bir şekilde lanet olası dişleriyle asıldı ve şimdi bacaklarıyla tırmalayarak alt tarafını pençelemeye çalışıyordu.

"*Siktir*," dedi kurdum. Nadiren küfredirdi ama bu durum kesinlikle küfretmesini gerektiriyordu. "*Bunu yapan birini hiç görmemiştim. Nasıl dayanıyor?*"

"*Bu kadın çok kurnaz. Hayatta kalma modundayken şakası yok.*" Bu, kurdunun lanet pencereden dışarı tırmanmaya eşdeğer bir hareketiydi. Nyfain etrafında döndü, kuyruğunu yere vurdu ve ardından hüsrarla kükredi. Ateş püskürdü, neredeyse bizi yakıyordu ve Aurelia etkileyici olduğu kadar inanılmaz bir akrobasi gösterisiyle ona saldırırken biraz zıpladı.

Başka bir ejderha Nyfain'e çarparak onu yere düşürdü. Havada iki büküm oldu ama kedi değildi. Yan üstü düştü ve Weston oradaydı, tepesinde durmuş, tepinen ejderhalara hırıliyordu.

Durmadı.

Bir anda ayağa kalktı, biraz topallayarak tekrar Nyfain'e doğru koşmaya başladı. Açıklıkta bir güç dalgası yükseldi ve sonra içimi garip bir his kapladı. Bu paniklemiş bir histi; bir tehlike, aramızda bir düşman olduğuna dair bir uyarıydı. Ve sonra bu garip bir tür büyü *saldırı* çağrısıydı!

Kurdum bir hışımla ileri atıldı. Yerdeki beş ejderhadan üçü hemen tepinmeyi bıraktı ve ürperdi. Bir an sonra ağızlarından dumanlar çıkararak ve dişlerini göstererek Nyfain'e doğru koşmaya başladılar. Havadaki ejderha yere atladı ve pençelerini Nyfain'in sırtına geçirdi. Kral artık onların müttefiki değil, düşmanıydı. Hedefleriydi.

Sadece bir ejderha katılmadı. Vemar kalabalığın arasından sıyrıldı ve yere uzandı. Bu hissin ne olduğunu biliyordu: Aurelia'nın büyü. Onun deyimiyle zihin sikiciliği.

Büyü etrafımızı sararken kurduma *"Saldırma!"* diye bağırdım. Hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Büyüsünün bu diğer yönünü güçlendirmek için bağ aracılığıyla Weston'dan güç çekiyor olmalıydı. *"Geçen gün onunla rastgele koşmaya başladığımda bana aptal dediğini hatırlıyor musun? Şimdi aptal olan sensin. Saldırma!"*

Ejderhalar Nyfain'e yaklaşarak onu açıklığın kenarına kadar geri püskürttüler. Onlarla dövüşebilirdi ama belli ki onlara zarar vermek istemiyordu. Uçan ejderha aşağı doğru süzüldü.

Weston'ın kurdu Aurelia'yı yakaladı, iri gövdesiyle onu yuvarladı ve sonra boynunu dişlerinin arasına aldı. Aurelia kurtulmak, onun altından çıkmak için mücadele etti. Gücü açıklıkta zonklamaya devam ediyordu. Bu tür bir büyü onun şekil değiştiren kanından gelmiyordu. Olamazdı; böyle bir şeyi ne görmüştüm ne de duymuştum. Weston hırlayarak onu sıkıca tuttu, vücudunun yarısını kızın üzerine eğerek onu sıkıştırdı.

Sesi saldırının sesleri arasında zar zor duyulabiliyordu ve ardından açıklıktaki güç başladığı kadar hızlı bir şekilde dağıldı. Güç sönerken ejderhalar yavaşladı, sonra şaşkınlıkla etraflarına bakmadan önce tekrar ürperdi. Havadaki ejderha havada çılgınca savrulurken Vemar başını kaldırdı ve beceriksizce yere inerek yüzünün birkaç metre üzerine kaydı.

Ejderhalar dövüşten uzaklaşırken Weston Aurelia'yı yere bastırmaya devam etti. Başlangıç pozisyonlarına döndüler, başları biraz eğikti, az önce ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Vemar kendini ayakta durmaya zorladı ve sabırla bekledi.

Nyfain'in karnından kan damladı ve adımları durdu. Aurelia'nın bir etkisi olduğu açıktı.

"Beta onunla gurur duyacak," dedi kurdum, Nyfain burnundan duman çıkarırken karnına doğru düzleşerek.

"Eğer bunun için azar işitmezse."

"Yapmayacak. O eğitimsiz bir varlık. Eğitildiğinde ne kadar etkili olacağını bir düşünün."

"O bir esir. Önce bunu ele almamız gerekiyor. Sevdiklerini kaybeden insanlar onun kellesini istiyor."

Durum tam bir karmaşaydı. Kral Aurelia'ya sempati duyuyordu ama kraliçe hâlâ emin değildi. Bir de halk vardı. Bildikleri kadarıyla onun hikayesi umurlarında bile değildi. Onlara göre o, Büyükanne'nin ilaç üreticisiydi. Bir katildi. Adalet istiyorlardı.

Kraliyet ailesi geri adım atabilirdi ama bazı durumlarda halka hesap vermekten başka çareleri yoktu. Kral ve kraliçe birbirleriyle aynı fikirde olsalar bile elleri kolları bağlı olabiliyordu.

Sürü meselesine girmek bile istemiyordum. Aurelia'nın Weston'ın gerçek eşi olduğu bir sır değildi. Gerçek bir eşin, diğer yarısı tehdit edildiğinde nasıl tepki vereceği de sır değildi. Söylentilere göre Weston gidecek, en güçlü kurtlarının çoğu da onunla birlikte gidecek ve bu hareket krallığı içten dışa doğru parçalayacaktı.

Fırtınanın ortasında, sadece doğru olanı yapmaya çalışan Aurelia vardı. Doğduğundan beri tokatlanmış, kendi suçu olmayan ve hatta doğru bile olmayan bir şey yüzünden nefret edilmişti, şimdi ise ebeveynlerinin onu sevmesi için söyleneni yaptığı için bir halk düşmanıydı. Güvenli bir ev tutmaya çalıştığı için. Bu kalbimi kırdı. Her şeyiyle. İşlerin bu kadar korkunç bir şekilde ilerlemesi saatler süren uykularımı kaçırdı.

Bunu düzeltirdim. Bir şekilde bunu çözecektim. Bu lanet yerin lanetten kurtulmasına yardım etmiştim ve onu haşlanmış yıkımdan da uzak tutacaktım.

Weston eşinden uzaklaşarak krala doğru döndü. Aurelia yavaşça yuvarlandı, şimdilik karnının üzerinde, başı patilerinin üzerinde duruyordu. Azarlanmış, boyun eğmeye zorlanmıştı ve krala itaatkârlığını gösteriyordu. Mükemmel bir şekilde halledildi. Tüm sikiklere teşekkürler.

Kralın büyük ejderha formu, karnından kan damlayan, bilekleri ve ayak bilekleri mahvolmuş bir adama dönüştü. Weston ve Aurelia'ya bakarken acısını belli etmedi.

"Gidin," diye emretti ve ejderhaları sallayarak uzaklaştırdı.

Havalandılar, Vemar uçup gitmeden önce Aurelia'ya son bir kez bakarken kükrüyordu.

Kral iki kurda "Yer değiştirin," dedi.

Onlar da öyle yaptı.

Aurelia insan formuna kavuştuktan sonra ayağa kalkmadı, dizlerini kaldırıp kollarını dizlerine dolayarak poposunun üzerine oturdu. Başını eğerek yeri inceledi.

Beta onun yanında duruyordu, omuzları dik ve başı dikti, pişmanlık duymadan krala bakıyordu. Bu çok şey anlatıyordu. Kralın ne diyeceği umurunda bile değildi. Bu, Weston'ın onunla olan gururunu azaltmayacaktı. Kurdum haklıydı.

"O da neydi öyle?" Nyfain, Aurelia'ya bakmadan önce Weston'a sordu.

Aurelia monoton bir sesle, "Daha iyisini yapacağım," dedi.

Kalbim sızladı. Emin olmam mümkün değildi ama büyükannesi onu azarlayıp yaptıklarından dolayı cezalandırılacağını söylediğinde bu sözleri, bu tonda söylediğine dair sol taşağım üzerine bahse girebilirdim. Tepkisi alıştırılmış gibiydi. Acınası.

Nyfain, "Aurelia, bana bak," dedi.

Gözleri duygudan yoksun, gelecek olanla yüzleşmeye hazır bir şekilde saygıyla başını kaldırdı.

Nyfain onun önünde diz çöktü ve bunu yaparken yüzünü buruşturdu. "Seni azarlamıyordum Aurelia. Sana meydan okudum ve sen de bu meydan okumaya hiçbirimizin beklemediği bir şekilde cevap verdin. Burada iyi iş çıkardın. Eğitime ihtiyacın var, hepsi bu. Benim eşim de başlangıçta ele avuca sığmazdı. Demek istediğim, o büyü neydi? Kurdun ne yaptı?"

"Çoğunlukla panik."

"Ejderhaları bana karşı nasıl kışkırttığını bilmiyor musun?"

Başını yavaşça salladı. "Kurdum gerçekten her şeyi enine boyuna düşünmüyordu. Çoğunlukla sadece tepki veriyor ve sen de çoğunlukla korkutucusun, ejderha formundayken daha da korkutucusun. Elimizdeki her şeyi kullandı."

"Ve ejderhalarım üzerinde kullandığın o büyü, o zihin... kurdunun emrinde miydi?"

Omuz silkti. "Yardıma ihtiyacımız olduğunu düşündüm. Sonra yardım aldık.

Açıkçası nasıl yapacağımı bilmiyorum. Daha önce hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştım."

Nyfain uzun bir süre Weston'a baktıktan sonra uzanıp elini Aurelia'nın omzuna koydu. "Kendini bu kadar üzme

Bu. Sen yanlış bir şey yapmadın. Aslında, Weston seni çağırdığında, boyun eğdin. Bu doğru bir tepkiydi ve çok da iyi yaptın. Bunun üzerine inşa edebiliriz."

Başını salladı ve iri, cam gibi gözlerle ona baktı. "Teşekkür ederim."

Kalbim yerde tekmelenmiş gibi hissediyordum. Kurdumun kulakları sarktı ve eğer insan formunda olsaydık, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor olurdu.

Kral onu incelerken kaşlarının arasında bir kırışıklık oluştu, Büyükanne'nin tedavisinin ne yaptığını ilk kez gerçekten görüyordu. Kadın kendinden emin ve meydan okurcasına sorulara cevap verirken bunu duymak bir şeydi, ama bu insan müsveddesini görmek başka bir şeydi. Bu güçlü kadın dayak yemeye o kadar alışmıştı ki, darbelerin gelmesini beklerken sessizce oturdu.

Daha fazla yorum yapmadı, sadece tekrar ayağa kalkmadan önce omzunu sıvazladı.

"Hadriel," dedi Nyfain, "onu odasına götür ve sıcak bir banyo yaptır." Ona dedi ki, "Bugün daha fazla çalışmak yok. Yıkan, yemek ye ve rahatla. Weston'ı uzun süre tutmayacağım" -durakladı- "Weston. Onu birazdan size göndereceğim, böylece konuşabilirsiniz."

"Tamam." Ayağa kalktı ve Nyfain ona yer açmak için geri çekildi.

Weston onun önüne geçip ellerini omuzlarına koydu. Eğildi, dudakları kulağına yaklaştı ve duyamadığım bir şeyler fısıldadı. Bir kez başını salladı, sonra iki kez. Ondan sonra yoluna devam etti, açıklığı geçerken gözleri aşağıdaydı.

Kıpırdandım ve aceleyle giysilerimizi aldım, üzerlerinde tepindim, tekmeledim ve toprakta ezildiler.

"Şimdi üstünü değiştirip ceketlerimden birini daha mahvetmediğine sevindim," dedim eşyalarını toplarken. "Çıplak yürümeye ne dersin? Bunlar berbat."

"Sorun değil, giyerim." Kafasını kaldırmadan sessizce giydi ve kırılmaya hazır olduğunu anladım.

Onu izlerken bile içim parçalanıyordu.

Kimseye ilk seferinde bu şekilde meydan okunmazdı; genelde kimseye meydan okunmazdı. Bu sadece alfanın gerçek eşi olduğu ve sürü için bir risk teşkil ettiği için olmuştu. Onu bu şekilde zorlamak - nasıl kontrol edeceğini bilmediği o garip büyüü ortaya çıkarmak - adil değildi, kültürü bilmeyen biri için değil. Şimdiye kadar sadece

mükemmel olmadığı zamanlarda istismar edildiği bir hayat yaşamış. İleride ona daha farklı davranmaları gerekiyordu, kralın bunu zihnine not ettiğini sanıyordum. O yapmadıysa bile Weston kesinlikle yapmıştır. Onlar iki büyük liderdi ve ileride onu daha iyi koruyacaklarına inancım tamdı.

Bu arada, beta ona katılana kadar onu desteklemek için elimden geleni yapacak ve ona gerçek bir eşin desteğini sunacaktım. İç karartıcı hayatının hikâyeleri arasında gezinmesine yardımcı olma konusunda çok deneyimim olmuştu. Bu deneyim o yığına gitmeyecekti. Bu onun günlüklerinde kahramanca bir an olacaktı; cesareti, azmi ve büyümlü yetenekleri canlı ayrıntılarla anlatılacaktı. Bundan emin olurdum.

"Banyoya," dedim kirli kıyafetlerimi giydikten sonra. "Hem de tam zamanında. Tanrım, bir iblisin sikinden bile daha kirlisin. Leala'ya söyleyelim de sana güzel banyo tuzları, yaprakları ve bizi kraliyet ailesi gibi hissettiren o ekstra şeylerden getirsin, olur mu? Bir kalede yaşamamanın avantajları var."

Kolumu onunkinin içine soktum.

"Ve güzel bir yemek de." Yürürken dudaklarımı yaladım. "Kuzu eti yiyebilirim. Kuzu eti yapmayı biliyor musun? Ben bütün malzemeleri çalarım, sen de yaparsın. Kulağa hoş geliyor mu?"

WESTON

Hadriell'in eşime kaleye kadar rehberlik etmesini izledim, keşke onu geri götürecek kişi ben olabilseydim. Bu durumu bir başarısızlık olarak gördüğünü biliyordum, oysa gerçekte hiç de öyle değildi.

"Eee?" Nyfain kıyafetlerimizi almak için bir ağacın arkasına eğilerek bana sordu. Derin bir nefes aldım. "İyi."

Bir kez güldü ve başını salladı. "Baştan başlayalım. Vardiya iyi geçmiş gibi görünüyor."

"Vardiya iyi geçti. Geçiş sırasında bir anlık bir karışıklık oldu ama üstesinden geldik."

"Kontrolü ele geçirmek mi?"

"Azıcık bile değil." Ona gücünü nasıl yönettiğini, kurulan sürü bağıını korumak için onu nasıl sakladığını anlattım.

"Kulağa iyi bir alfanın özellikleri gibi geliyor." Durakladı. "İyi bir eş."

"Evet, öyle," dedim sessizce. "Güçlerimizi birleştirdim ve Hadriel ile doğrudan bir sürü bağı kurmayı denedim. Bunun neye benzeyebileceğini görmek istedim."

"Ve?"

"Sürü bağını sadece hoş olarak tanımlayabileceğim bir şekilde güçlendirdi. Gerçekten çok hoş. Çok da güçlü. Eğer bunu sürünün geri kalanına da uygulayabilmesi için onu eğitebilirsek, sanırım bu şimdiye kadar kimsenin hissetmediği en yoğun sürü bağı olacak. Koparılamaz."

"Onunla bağ içindeyken komut verirken bir sorun yaşayacağınızı öngörüyor musunuz?"

Parmaklarımı asi saçlarımın arasında gezdirdim. Fena halde kesilmesi gerekiyordu. "Sanmıyorum ama henüz kesin bir şey söyleyemem. Bu tür şeyler genellikle bir alfa çiftini yıkan şeylerdir. Aramızdaki bağ yeni, kurtlarımız birbirleri için yeni. Bunun nasıl sonuçlanacağını henüz söyleyemem. Aurelia çok inatçı olabiliyor. Ona bir şey yapmasını söylediğimde beni geri itiyor. Kurdunun da aynı şekilde olup olmayacağını henüz bilmiyorum. Eğer öyleyse, bu bir sürü bağı için iyi bir reçete değil."

"Sanırım nasıl bir eşim olduğunu unutuyorsunuz. İnatçılık, geri adım atma ve söyleneni yapmayı reddetme hakkında bir şeyler biliyorum. Önemli olduğunda, genellikle doğru seçimleri yaparlar. Eğer güçlü bir liderlerse, bu sizin daha iyi olmanıza yardımcı olacaktır. Krallık olarak hepimizi daha iyi yapar. Bizim alfa çifti liderliğimiz işe yarıyor. Sizininkinin olmaması için hiçbir sebep yok."

"Ben de öyle umuyorum. I-" İçimde kabaran özleme karşı çenemi sıktım. Onunla hayal ettiğim gelecek, itiraf etmekten korktuğum bir şeydi. Hayatımda çok korkunç şeyler yapmıştım. Çok korkunç deneyimler yaşamıştım. Çoğu zaman gerçek mutluluğu hak etmediğimi, hayallerime cevap verilmemesi gerektiğini hissettim. Ama lanet olsun, onu ne kadar çok istediğimi, dağınık ama mükemmel aşkımızı istediğimi inkâr edemezdim. Bir aile.

"Konuş," dedi, beni inceleyerek.

Düğmelerimi iliklemeyle meşguldüm. "Bunu gerçekten istiyorum," diye itiraf ettim. "Onu eşim olarak istiyorum. Benimle birlikte sürünüze liderlik etmesini istiyorum. Büyü dünyasının en güçlü komutanı olmak istiyorum ve bu konuda onun yardımını istiyorum."

"Hepsini istiyorsun."

"Evet, sanırım öyle."

"Sadece bir sorun var."

Bir sorundan çok daha fazlası vardı. "Nedir bu?" diye sordum.

"Periler onun için bir oyun oynayacaklar. O büyü ..." Nyfain başını salladı, gözlerinde bir uyarı vardı. "O büyü şekil değiştiren büyüsü değildi. Onda peri kanı olduğunu zaten biliyoruz. O büyü güçlüydü ve yıkıcı olma potansiyeline sahipti. Kendi halkım bana sırt çevirdi. Fırsat verilse beni öldürürlerdi. Bu büyü savaşta tehlikeli bir şekilde yıkıcı olabilir. Savaşmasına bile gerek kalmazdı; bunu onun yerine düşmanına yaptırabilirdi."

"Vemar'ın yenilmediğini fark ettiniz mi?"

"Ben yaptım. Vemar büyüyle manipüle edilememesiyle bilinir. Onun zihni güçlü. Çoğu öyle değil."

"O senin tutsağın. Periler senin ayak parmaklarına basmadan onu nasıl alacaklar?"

Nyfain gülerek kaleye doğru geri döndü. "Calia tatlı ve iyi birine benziyor ama acımasız biri. Aurelia'nın büyüsünü değerli bulursa, Aurelia'ya dünyayı teklif eder. Aurelia kabul ederse, Calia onu burnumuzun dibinden alıp götürecektir. Onu çağırdığımda özür bile dilemeyecek. Bunu biliyorum çünkü roller tersine dönseydi ben de aynen böyle yapardım. Krallıklar arası siyaset bir savaş alanıdır ve Calia güçlü bir müttefik olsa da aynı zamanda mükemmel bir düşman da olabilir. Aurelia'nın büyüsünün şekil değiştiren unsuruna gelince, onun gücünün de sizinki kadar güçlü olduğunu tahmin ediyorum."

"Evet ve bağda birleştığımızda birleşik gücümüz sadece ikiye katlanmakla kalmıyor, katlanarak artıyor."

"Babasını araştırıyoruz. Annem şimdiden birkaç olasılık belirledi. Hadriel gibi o da daha fazla bilgi almak için bağlantılarına bir not gönderdi. Güçlü biri olduğunu söylemek yanlış olmaz."

"Evet."

"Onun soyunu isteyecekler ve bunu elde etmek için cömertçe ödeme yapacaklar. Yeniden gerçek bir aileye sahip olacak, biyolojik bir aileye. Bu onun gibi biri için çekici olacaktır."

İçime soğuk bir korku sızdı. "Bu bir sorundan daha fazlasına dönüşüyor."

"Sayma konusunda kötüyümdür." Durakladı, sonra gözlerimin içine baktı. "Bilmem gerek Weston. Eğer başka bir krallığa giderse, sen de onunla gidecek misin? Onu elimde tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım ama durumunun gerçekliğini biliyorsun. Buradaki insanlar . . . hayranı değil."

Başka bir yerde olmak istemiyordum. Burada bir yuva, sevdiğim bir iş ve hizmet etmekten onur duyduğum insanlar bulmuştum. Peri sarayı sinsi ve kurnazdı.

hiçbir şeye liderlik etmemi istemezdi. Diğer kurt krallıkları dar görüşlüydü ve saygı duymadığım liderler tarafından yönetiliyordu. O yerlerin hiçbirinde mutlu olamazdım.

Ama o benim geleceğimdi. Bunu gerçekleştirmeye çok yakındı. Ona hayır diyemezdim.

"Bilmiyorum," diye yarı dürüstçe cevap verdim. Yine de bana sorması gerekecekti ve henüz o noktada değildi. Tam olarak değil. "Gitmemi istemeyebilir bile. Talebimi kabul etmeye hazır değil. Onu acele ettirmeyeceğim. Bana kendi başına gelmesini istiyorum."

"Asil. Sana bir tavsiye, ona karşı nazık ol. Onu ne kadar sevdiğinizi gösterin. Tecrübelerime dayanarak söylüyorum, bir sıcak bir soğuk davranmak onları kızdırır ve Aurelia kızdırmak isteyeceğin biri değil." Sırıttı. "Bütün kaleyi seni öldürmeye zorlar."

ŞApTer 22

AURELIA

I Banyodan ve ben ıslanırken etrafta dolanan Hadriel ve Leala'nın moral konuşmalarından sonra kendimi çok daha iyi hissettim. Bana anlattıkları hikayeler de yardımcı oldu.

Kraliçe yeniydi ve krala cehennemi yaşıyordu. Gerçekten yardımcı oldu aslında. Karşılaştırıldığında o kadar da kötü değildim.

Kapı çalındı ve kendimi bağdaki hissizlik hissine rağmen Weston olduğunu umarken buldum. Meğer gelen Dante'ymiş, elinde kitap, yüzünde kızgınlık.

"Gerçekten mi?" diye sordu içeri dalarken. "Bu kitabı bitirmek yerine tüm gününü kendini havaya uçurarak geçirmeyi mi tercih ediyorsun? Yarısına geldik, neler olacağını görmemiz gerek!"

Tanix, Sixten ve Nova içeri girerken etraflarına bakınarak onu takip ettiler.

"Güzel yer," dedi Sixten kanepeye uzanarak. "Senin gibi hissettiriyor. Bunu beta mı ayarladı?"

"Evet, süsledi falan." Kapıyı kapatmadan önce kimsenin olmadığından emin olmak için kapıdan dışarı baktım. Koridorun sonundaki bir hizmetçi beni görünce irkildi, bir tür kumaşı göğsüne bastırdı ve aceleyle uzaklaştı.

Bu iyi olamaz.

"Böyle düşünceli biri," diye yorumladı Sixten, kanepedeki yastığı kabartırken. "Dur." Dante dondu kaldı, mutfığa bakıyordu, elinde kitap, başparmağı

yerini işaretlemek için çatlağı. "Dur orada. Ne oluyor?"

"Ooooh." Tanix, mutfığa bakarak yaklaşan Dante'nin omzuna vurdu. "Yemek yapıyor. İçeri dalmakla iyi ettin kardeşim. Bu resmen senin en iyi fikrin."

"Yemek mi yapıyor?" Yemek masamın üzerinde açık duran kitabı karıştırmakla meşgul olan Nova yanıma geldi. Sığır eti kızarıırken -Hadriel kuzu eti çalmaya çalıştığı için azarlanmış ve mutfaktan kovulmuştu- ben de gerekli araştırmaları yapıyordum. Aklımda milyonlarca fikir uçuşuyordu. "Herkese yetecek kadar var mı?"

"Olmazsa, bir ısırıkla yetinirim." Dante elini kaldırdı. "Sadece küçük bir lokma benim için iyi olur."

"Orada ... var." Her şeyi düşünürken dudaklarımı büzdüm. "Hepimiz paylaşırsak bir aperatif için yeterli olur. Weston için bir tabak ayırmak istiyorum ama Hadriel ve ben mutfaktan akşam yemeği alabiliriz."

"Hayır, Aurelia." Tanix bana sert bir bakış attı. "Bütün bu işi sırf başkalarını doyurup kendini doyurmamak için yapmayacaksın. Mutfaktan yiyeceğiz."

"Hayır, hayır, gerçekten sorun değil. Yemek yapmayı seviyorum, beni rahatlatıyor. Kalede bir sürü sıcak yemek var. Harika olacak. Canım peynir çekiyor zaten."

Tanix Nova'yı işaret etti.

"Peynir, ekmek, atıştırmalıklar, üzerine." Kapıdan çıkıp gitti.

"Hayır, gerçekten-"

"Hayır, *gerçekten*." Tanix bir kaşını kaldırdı. "Bu iyi bir şey. Hadi okumaya başlayalım."

Zamanınız var mı?"

Masanın üzerindeki kitaplara göz attım. Yarın sabah için bir sürü kitabım vardı ve uzun bir gün olmuştu. Biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı. Ayrıca, insanlar mecbur olmadıkları halde benimle takılmak mı istiyorlardı? Bu bile başlı başına bir zevkti.

"Tabii ki. Ben ..." Yatak odasını işaret ettim. "Hepiniz resim yaptığımı biliyorsunuz, değil mi? Bu bir sır değil, değil mi?"

"Mahremiyetinizi ihlal ettiğimizi düşünmemeniz için bundan bahsetmememiz ya da herhangi bir şekilde konuşmamamız gerekiyor," dedi Dante, koltuğa gömülürken homurdanarak. "Ama biliyoruz, evet."

"Betayı çağırmanın yolu, sık kafalı." Sixten onun koluna yumruk attı. Dante, "O aptal değil Vadge," diye karşılık verdi.

"Tamam, peki. Sen okurken ben de resim yapmayı denesem sorun olur mu? Hiç boyam olmadı ve muhtemelen berbat olacak ama bir deneyebilirim diye düşündüm."

"Büyükannem için yaptığın onca altın ve hiç boyan olmadı," diye mırıldandı Dante, kitabı açarken başını sallayarak.

Sixten gözlerini devirdi. "Boş ver onu. Evet, boya, kesinlikle. Sakıncası yoksa ben de deneyebilir miyim? Berbatım ama eğlenceli."

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" Tanix otururken durakladı. "Ben hallederim." Sixten el sallayarak onu uzaklaştırdı.

Yatak odasına girdiğimizde bana "Liron'un dersini almalısın," dedi. "Kahretsin, iyi ki Tanix buraya geri dönmedi. Eğer o erkek yatak odana girseydi beta kendini kaybederdi."

Onu sanat alanına yönlendirdim.

"Vay canına, şuna bak." Etrafına bakarken başını salladı. "Tüm bunları beta mı yaptı?"

"Evet," dedim utanarak, malzemeleri toplarken. "Bana anlatırken gergindi, sanki hoşuma gitmeyecekmiş gibi."

"Bu kurt çok düşünceli," dedi nefesinin altından.

Kelebekler bir kez daha karnımda uçuştı. Yüzüm ısındı ve omuz silktim, içim sıcacık ve karıncalanmıştı. "Muhtemelen sadece gerçek eş bağıdır," dedim konuyu saptırmak için.

"Hayır, kızım. Hayır." Başını kararlılıkla salladı. "Gerçek eş bağı genellikle onun seni odasına taşımasını ve seni en iyi şekilde korumak için orada tutmaya çalışmasını gerektirirdi. Gerçek eş bağında, sana ulaştığı anda seni sahiplenmesi ve sana bakan herkesi öldürmesi gerekir. Erkek ya *da* dişi, daha küçük kurtların sadece bir sahiplenmeyle akıllarını kaybettiklerini gördüm. Bu mu?" Sadece sanatı değil, odanın tamamını işaret etti. "Size özgürlüğünüzü tanıması, onun bilinen kontrolünden bahsediyor. Sanat eseri mi? Mutfak? Bu adamı anlatıyor. Etrafında düzgün bir şekil değiştiren olmadığı için bilemezsin ama inan bana, *bu*?" Şimdi özellikle sanat alanını işaret etti. "Bu kur tipi bir şey. Bu boku sağ. Sonuna kadar sömür, kızım. Belli ki kendi kontrolün var. Bunu kullan."

Malzemeleri ön odaya taşıırken düşünceliydim, söylediklerini düşünürken resim yapmaya hazırlanıyordum. Kimse bağ ile insan arasındaki farkı açıklamamıştı. Hatta bağın bazı insanları ne kadar uç noktalara sürüklediğini ve Weston'ın bu ilkel güdüyle ne kadar hareket etmediğini de. Aslında kendini tutuyordu, bana alan açıyordu. Bana istediğim özgürlüğü veriyordu. Karar verme özgürlüğü. Yaptıkları bağ yüzünden değildi, bağa rağmen yapıyordu.

Karnım çırpındı, yolculuğumuzun başından beri ona karşı büyüyen sıcaklık ve şefkat içime işledi. Fark etmiş olabilir

İşi ve aramızdaki bağ nedeniyle hoşlandığım şeyleri bilmiyordu ama bu bilgisini burada bana bir yuva kurmak için kullanmak için elinden geleni yaptı. Bu sabah erken saatlerde bana karşı kendini tutmuş, ben daha aşağıdan yukarıya çıkmayı bile bilmezken kendini kontrol etmişti.

Bu bağ hakkındaki bilgi eksikliğim onu sınırlayıcı ve ağır bir yük gibi göstermişti. Bu zincirlerin gevşediğini, özgürleştiğini hissettikçe kalbim yükselmeye devam etti. Kendimi hafıflemiş hissettim. Neredeyse serbest bırakılmış.

Sixten Nova'nın odaya girmesine izin verdiğinde bir zamanlayıcı çaldı ve beni hayallerimden kopardı. Yemekleri kontrol etmek için durdum. Biftek buharda pişiyordu ve sebzeler de hazırды. Nova çok çeşitli peynirler ve çeşitli atıştırmalıklarla geri dönmüştü; bunların arasında yavan tavuk kanatları, çok yumuşak ekmeğin üzerinde küçük domuz eti parçaları ve yanlış baharatlı bir çeşit domates-peynir şeyi vardı.

Eleştirilerimin hiçbirinden bahsetmedim elbette. Başka birinin yemeklerine alışmak zor olacaktı. Mutfaklardan kendi pişirebileceğim yiyecekleri nasıl alabileceğimi bulmak yapılacaklar listemin en başına taşındı.

Dante okumaya başladı, Sixten ve ben de resim yaptık. İki bölüm sonra, kapı açılmadan hemen önce üç kez hızlıca vuruldu ve Hadriel içeri girdi. "Bütün bunlar da ne böyle?"

Herkes ağzında yemekle başını kaldırdı.

"Sofistike bir kitap okumanın ve bir şeyler atıştırmanın keyfini çıkaran son derece zeki bireylerden oluşan bir koleksiyon." Dante Hadriel'e kibirli bir bakış attı. "Şimdi, nerede kalmıştım?"

Tanix kollarını kavuşturarak, "Çok ilginç kötü adamın kızı elde ettiği kısma gelmeyecektin," dedi. "Kitap bunun için daha fakir."

"Aurelia, aşkım, taşaklarımı yala, *bu* da ne?" Hadriel omzumun üzerinden eğilmiş, resmime bakıyordu.

"Evet." Fırçamı indirdim. "Renkleri karıştırmayı pek beceremiyorum. Liron'un derslerine bakmam lazım, tabii beni başka seks partilerine davet etmezse. Ya da bu konuda bir kitap var mı diye bakmalıyım."

"O mısırcı ahmakla uğraşmayın. Ya da eğer mecbursanız, zamanınızı onun sınıfında penis boyayarak geçirin. Bu onun için yeterince iyi olur. Hayır, aşkım, şüpheli renk seçimlerine rağmen, bu ... harika. Bayıldım! Renkleri bulduktan sonra tekrar yap ve krala sun."

"Ne oldu?" Dante kitabı indirdi ve Sixten ilerleyişini durdurarak tuvalime doğru eğildi.

"Kral olması gerektiğini biliyor muydun?" Onu günün erken saatlerinden, en korkunç olduğu zamanlardan resmetmeye çalışmışım. İlk başta kurdumu dondurmuş, dünya kadar büyük görünmüş, güneşi karartmış, ağaçları gölgede bırakmıştı. Sanki ateş onun parıldayan altın pulları üzerinde yuvarlanmış ve yer ayaklarımızın altında sarsılmıştı. Bunların çoğu dehşetin hayal gücüne dönüşmüş haliydi ama hepsini çizmeye çalışmış, duyguları tuvale dökmüştüm.

Elde ettiğim şey, kıpkırmızı ateşi ve mavi ağaçları olan turuncu-sarı bir kertenkele yaratıyordu. Harika değil.

"Evet, kardeşim, bu harika." Sixten tekrar tuvaline baktı. "Bu işte berbatım."

"Bir bakayım." Hadriel onun arkasına geçti. Onun omzunu sıvazladı. "Şanslısın ki başka güçlü yönlerin de var."

"Oh, siktir git," diye homurdandı ve tekrar tuvalime baktı.

Güldüm ve kapıyı kapatmak için ayağa kalktım, Vemar'ı koridorun sonunda bize doğru yürürken buldum.

Durakladım ve içeriyi işaret ettim. "Buraya mı geliyorsun?"

"Çok isterim Esir Hanım. Sadece erken kalkmayı planladığınızdan emin olmak için geldim. Eğer uyumak istiyorsanız sizi rahatsız etmek istemem."

"Ben pek uyumam."

"Ben de öyle. Sabah ilk iş seni koridorun sonunda bekliyor olacağım." Odamın içine bir göz attı. "Oh! Görüyorum ki bir partimiz var."

İçeri girdi ve sonunda kapıyı kapattım.

"Oh hayır, sen de mi!" Hadriel haykırdı. "Lanet bir at gibi yiyorsun. Artık asla yetmeyecek."

"Neye yetecek kadar?" Vemar resmime bakarak sordu. "Bu bir tür rüya gibi manzara falan mı? Bunun kral olması gerekiyordu, değil mi?"

Tabloları görmek için ayağa kalkan Dante, "İşte, Sixten'inkine bak, Aurelia'ninkini daha iyi gösteriyor," dedi.

Sixten dönüp ona baktı. "Yap da görelim."

"Korkarım yapamam. Birinin okuması gerekiyor ve sadece birimiz nasıl okunacağını biliyor."

"Bir şeyler yemek ister misiniz?" Çeşitli seçenekleri işaret ettim. "Kızarmış sığır eti ve sebze pişiriyorum -neredeyse piştiler- ve biraz

Yanında da salata. Herkese yetecek kadar salatam olacak ama ne yazık ki biftek sadece tadımlık olacak."

Hadriel, "Siz piçler gelene kadar dört kişilik büyük bir yemek olacaktı," diye homurdandı.

"Küçük, hoş bir sırrın olduğunu sanıyordun, değil mi?" Dante ona söyledi. "Mutfaktan kimseye bahsetmedin. Çok sinsice."

"Bu *benim* sırrım değildi." Hadriel elini göğsüne koydu. "Bu bilgi onunla beta arasında. Beta şimdi ne yiyecek?" "Oh, yemeğini tam olarak yiyecek, merak etmeyin." Tanix bir elini Hadriel'in omzuna vurarak onu sıçrattı. "Ancak sen-"

"Elini küçük dostumdan çekmeni tavsiye ederim," dedi Vemar, giderek artan öfkesiyle odayı karartarak.

"Tamam, tamam." Ellerimi kaldırdım. "Hepimiz terbiyemize dikkat edelim. İsterseniz yarın büyük bir güveç pişirebilirim ve hepimiz biraz yiyebiliriz. Ya da bir şekilde bir domuz bulabilirsiniz, yarın sabah erkenden onu kızartabilirim ve yarın akşam yemeğinde küçük bir ziyafet çekebiliriz. Deneyecek bir sürü yeni baharatım var, herkese yetecek kadar yapmaktan mutluluk duyarım."

Herkes birbirine baktı. "Domuz," dedi Sixten ve Tanix birlikte.

Dante başını sallayarak, "Domuz," diye tekrarladı.

"Kesinlikle domuz." Hadriel alkışladı. "Ben ilgileniyorum." Gitmek için döndü. "Bekle, dördüncü kimdi?" Ben seslendim.

Durakladı. "İçeri giren, ne olduğunu koklayan ve akşam yemeği için kalan herkes."

"Akıllıca," diye mırıldandı Sixten, resmine dönerek.

Biftek piştikten sonra Weston için bir tabak ayırdım ve herkese porsiyonlarını dağıttım. Kullandığım yeni baharatlar biraz kötüydü ve eleştirilerim herkesi kızdırdı, bu yüzden yeni günlüğümü kullanarak nasıl hazırladığımı yazdım ve bir dahaki sefere değiştireceğim şeyleri not aldım.

Herkes atıştırmalıklarını yedikten ve Nova'nın getirdiği tepsileri temizledikten sonra Dante kitaba bir yer tutucu koydu, kitaplığıma yerleştirdi ve herkes vedalaştı. Arkadaşlıklarının ısıltısı geride bıraktıkları sessizlikte kaldı. Bu akşam gerçekten olağanüstü olmuştu. Yemekler en iyi ihtimalle iyiydi ve tablo berbattı ama dostluk ve arkadaşlık hayatımın sonuna kadar el üstünde tutulacaktı.

Ocaktaki ateşini kontrol ettim. Yavaş yavaş sönüyordu, fırın sıcaklığını kaybediyordu. Yakında Weston'ın yemeğini soğuyacaktı.

Tam gece çökmüştü. Yatma vakti yaklaşmıştı. Planlamış olsaydı şimdiye kadar gelirdi.

"Ona git," diye itti kurdum, tekrar eşinin yakınında olmak için endişeleniyordu.

Elimi kapıya dayayıp düşündüm. Ama dürüst olmak gerekirse, beni görmek istediğinde uğramaktan hiç çekinmezdi. Döndüğünden beri uzun günler geçirmişti. Muhtemelen yorgundu.

Elimi çektim, boşalmadığı için içimde garip bir boşluk hissettim. Bundan hoşlanmadım. Tanrım, ya başka bir kadınla buluşuyorsa? Ya-

Panik, öfkeyle birlikte beni ele geçirdi ve tekrar kapıya doğru döndüm. Ancak kapı yarıya kadar açıldığında durdum, nefes aldım ve parmaklarımı yavaşça koldan kurtardım.

Boş zamanlarında ne yaptığı beni ilgilendirmezdi. Aramıza mesafe koyan bendim. Biz sevgiliydik. Yolculukta yakınlaşmaya zorlanmıştık ama artık kendi hayatlarımız, kendi mücadelelerimiz vardı. Onun bir eş bulmasını engelleyemezdim. Engel olmamalıydım. Bu adil değildi.

"Sen onun eşisin, seni bulanık kafalı inek," diye havladı kurdum bana. "Sen onun eşisin. İnsan seni istiyor. Ona git."

İnsan bana özgürlüğümü veriyordu. Buna karşılık ben de özgürlüğümü elimden alamazdım.

onun.

Kapıyı yavaşça kapattım, kalbim boğazıma düğümlenmişti, kendime karşı savaşıyordum.

İçgüdüler. Kurduma karşı savaşıyorum.

Derin nefesler alarak mutfaktaki her şeyi düzene soktum ve sanat malzemelerimi bir kenara kaldırdım. Günlüğümü masama geri koydum ve hissettiklerim hakkında hızlıca bir yazı yazdım: Weston'ı özlemek, onunla birlikte olmak istemek, açıkça seçmediğim bir hayata hapsolmaktan korktuğum için kendime kızmak. Sonuna annemle ilgili bir anımı ekledim ve sonra doğrudan onunla konuştum, keşke burada olsaydı da bana tavsiyelerde bulunsaydı. Peri masalı kalıplarına tam olarak uymayan ama kötü adam iyi adama dönüşebilirse dönüşecek olan adamla tanışmak için burada olmasını diledim.

İşim bittiğinde, masamı düzelttim, başıboş bir kabı yerine ittim ve altından bir kâğıt parçası çıktığını fark ettim. Düzgün bir şekilde yerine koymak için çekerken, üzerinde ne olduğunu fark ettim.

Weston'ın düzgün yazısı sayfayı doldurdu.

BİR ŞEYE İHTİYACIN OLURSA, yanında uyuyacak sıcak bir bedene bile, bana gel. Ne zaman istersen. X işaretli nokta.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

X işareti mi?

Resim odama baktım ama burada X olmadığını biliyordum. Fark ederdim - tıpkı yerini değiştirdiği şeyin altına zekice gizlediği notu fark ettiğim gibi, onu doğru yerine koyana kadar rahatlayamayacağımı biliyordum. Ön odada da bir şey yoktu; oradan geçmiştim.

Yatak odamda, daha önce üzerine oturduğum için kırıışmış olan yatağıma baktım. Gardırobum kapalıydı. Perdelerim, akşam için serbest bırakılmadan önce yatmaya hazır olan Leala tarafından çekilmişti. Yine de arka köşeye yakın bir yerde, taş ocağın yanındaki panele bantlanmış bir kağıt parçası buldum. Kağıdı soyduktan sonra küçük bir girinti buldum, ahşabın sıkıştırılmış bir parçasından başka bir şey değildi.

Kaşlarını çatarak onu kaşıdım ve sonra iterek X'in neden bu noktayı işaretlediğini anlamaya çalıştım.

İtmek işe yaradı.

Panelin arkasından bir *klik* sesi geldi ve panel açıldı.

"İmkânı yok..." Yavaşça paneli çekip açtım ve içeri baktım. Odamın arka tarafında küçük bir taş tünel uzanıyordu, belli ki gizli bir geçitti. "Bu kale gittikçe güzelleşiyor. Ejderhalar ve gizli bir geçit mi?"

Yerde, üzerinde beni doğru yöne yönlendirecek bir ok bulunan başka bir not bekliyordu.

Şimdi acele ederek odaya geri döndüm ve Weston'ın yemeğini ve akşam yemeğinden kalan şarap şişesini aldım, sonra da her ihtimale karşı paneli açık bırakarak geçide doğru hızla ilerledim. Buradan küçük tüneller uzanıyordu, her biri şato boyunca başka odalara açılıyor olması gereken oyuklarla kaplıydı. Geldiğim her kavşakta, üzerinde ok olan başka bir not vardı. İki not yukarıdaydı ve ok sağ tarafı gösteriyordu. Üzerinde bir not olan oyuğun önünde durdum, ok küçük bir anahtar deliğini gösteriyordu. Anahtar yoktu.

Kendi kendime kıkırdayarak yemeğini yere bıraktım ve hemen işe yarayacak aletler bularak odama geri döndüm. Panelimi kapattım, arka tarafta böyle bir anahtar deliği buldum ve göremediğinize hayret ettim.

ön taraftan. Kapısına geldiğimde kilidi kısa sürede açtım ve içeri girdim, yiyecekleri almak için durdum ve kapıyı arkamdan kapattım.

Başka bir durumda, bunun bir tuzak olduğundan endişelenirdim; bir kadın rastgele bir başkasının yatak odasına çekilmeye karşı dikkatli olmalıydı. Yine de bunun Weston olduğunu şüphesiz biliyordum. Başka hiç kimse bu ipuçlarını, ne kadar ince olsalar da, mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş olarak bulacağımı bilemezdi.

Büyük yatak odasında, yatağı indirilmiş ve perdeler çekilmişti. Şimdi bana Calia'nın gözlerini hatırlatan yumuşak çivit rengi ışık, yatağın uzak tarafındaki bir sandığın tepesinden parlıyordu. Fenerimi geri almıştı. Ona açtırmış olmalı.

Şamdanlardaki mumların gölgeleri mekânın her yerinde titriyordu. Önceki günkü konuşmamızı düşündüm ve söylediklerime dikkat ettiğini düşünerek içim ısındı. Ön odaya doğru birkaç adım attım ve Weston'ı gördüm. Bol, rahat bir pantolon ve sade, rahat bir gömlek giymiş, ayaklarını bir sedirin üzerine uzatmış, yıpranmış sandalyesinde oturuyordu. Arkasından gelen yumuşak bir ışık elindeki kitabı aydınlatıyordu.

Beni görünce başını kaldırdı, gözlerinin kenarları gülümsemenin başlangıcıyla kırışıyordu.

"Selam bebeğim," dedi şefkatle, geldiğime şaşırdığını belli etmeden. Elimdeki eşyaları fark etti. "Ne var orada?"

Nefesimi bir gülümsemeye dönüştürdüm ve ilerledim. "Muhtemelen çok uzun süredir bekletilmiş, tuhaf baharatların kullanıldığı ılık bir akşam yemeği. Yolculuğumuzdan birkaç sürü üyesi uğradı. Hadriel çaldığını sandığı yemeğin tamamını değil de sadece birkaç ısırık alabildiği için üzgündü. Diğerleri de bu yüzden ona çok kızdı."

Weston gülümsedi ve kitabını yere bıraktı. "Yanından geçerken kargaşayı duydum. İyi vakit geçirdiğinizi düşündüm."

"Neden uğramadın?" İçimden gelen bir dürtüyle doğrudan ona doğru yürüdüm ve ayaklarını yere koymasını bekledim. Kucağına oturdum ve ona yemeği göstermek için servis tepsisinden cloche'u çektim. "Kahretsin, çatalımı unutmuşum."

"Sorun yok." Arkasına yaslandı ve ellerinden birini belime koydu. "Parmaklar iyi." Diğer elini dizime koydu. "Eğlenceyi mahvetmek istemedim."

Tereddüt ettim. "Aç değil misin?"

"Tam tersine. Çok açım." Beklentiyle bekledi.

Midem onu besleme arzusuyla çırpındı. Bir şekilde öpücükten daha samimi hissettirdi. Büyüyen duygularımı dile getirmekten daha dokunaklı. Normalde yemek yemekten daha şehvetli. Onunla ilgilenmek, belki de benim için yaptığı gibi onu beslemek istiyordum. Bir yuva yaratmak onun yöntemiydi. Ona yemek yapmak ve şimdi de onu beslemek benim yolumdu.

Tereddütle tabaktan bir patates kopardım, bunu daha önce hiç yapmamıştım. Liman kentinde beni yıkadığı zamanki gibi garip bir şekilde gergindim, ne yapacağımı bilemiyordum. Uzatmadan önce sıcaklığını test etmek için bir an dudaklarıma götürdüm. Gözleri benimkilere dikilmişti. Dudaklarını dudaklarıma doladı, çiğnemedi önce parmaklarımı sıyırdı.

"Mmm," dedi başparmağıyla dizimi okşayarak. "Lezzetli."

"Sizin hiç damak tadınız yok," diye mırıldandım, bu kez bir havuç kaparak.

Gülümsedi. "Belki biz sizin kadar titiz değilizdir."

"Olmalısınız. İyi yemek hayatın en büyük zevklerinden biridir." "Öyle görünüyor."

"Al." Elini tuttum ve tabağı içine ittim, sıcaklık içime doğru süzülüyordu. "İki elimi de et için kullanabilmem için senin masada olman gerekiyor."

Gözleri çok yoğundu. Dediğimi yaptı, ne veririm yedi, hatta bir noktada tadına bakmak için gözlerini kapattı. Daha önce mutfaktaki yavan tavuğu denedikten sonra, insanların neden yanlış kullanılan baharatların bile bir ikram olduğunu düşündüklerini anladım. Her lokmayı bitirdi ve bitirdiğinde bir öpücük için beni kendine çekti.

"Çok lezzetliydi, bebeğim. Teşekkür ederim. Evini temizlemek için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, hepsi bitti. Dinleyin. Sürüye rahatlamaları için yer verdiğini biliyorum ama belki Daha fazla takılabilir ve onlara görevde olmadığın zamanlarda biraz daha sakin olduğunu gösterebilir misin?"

Tabağı ellerimden aldı ve yan masaya koydu. Beni kendine doğru çekti, vücuduna yasladı. Bacaklarımı kucağına doğru kıvırdım.

"İşler pek de öyle yürümüyor. Kraliyet ailesiyle bir dereceye kadar rahat olabiliyorum çünkü hepimiz birbirimizi anlıyoruz. Ben yerimi biliyorum ve onlar da benim yerimi unutmam konusunda asla endişelenmek zorunda kalmıyorlar. Sürüdeki her şeyden biraz uzak olan Hadriel ve Vemar iyi. Ejderhalar da dahil olmak üzere diğer herkes zaman zaman kendilerini unutma eğilimindedir. Çok sarhoş olabilirler, gücümü hissedebilirler ve sadece nasıl gideceğini görmek için benimle kapışmak isteyebilirler. Belki de

fazla arkadaş canlısı oluyorlar ve bana bir komutan olarak davranmak zorunda olmadıklarını düşünüp arkadaşlık için izin istiyorlar. Benim konumundayken işlerin bozulabileceği pek çok yol var ve statükoyu korumamız herkes için daha güvenli."

"Yani ben onlarla birlikteyken benimle hiç takılamaz mısın?"

"Herkes terbiyesine dikkat ederken takılabiliyorum. İşler çığırından çıkmaya başlarsa kendimi affettirmek zorundayım."

Parmaklarımı boynunda ve sonra çenesinde gezdirdim, sert kirli sakalını hissettim. Avucunu sırtımda gezdirdi.

"Bu hayat kulağa yalnız geliyor," diye fısıldadım.

"İşim bu ve işimi seviyorum. Bunu yapabilmek için aksiliklerle başa çıkıyorum."

Yüzüm onunla aynı hizaya gelecek şekilde yukarı ittim ve alt dudağını emdim. "Biraz daha şarap getirmemi ister misin, böylece birlikte sarhoş olup kabadayılık yapabileceğin biri olur? Gücünü hissedip seninle kapışmak isteyebilirim ama bu genellikle çok güzel bir zamanda biter."

Dudaklarına karşı gülümsedi. "Bu gece olmaz. Seni ağırdan alacağıma söz verdim ve bunu yapmaya niyetliyim."

Öpüşmeyi derinleştirirken beni kendine yakın tuttu, çenemi hafifçe kavradı. Tenime değen sıcaklığın, kalbimin içindeki sıcaklığın içine düştüm. Beni kollarına alarak ayağa kalktı, mumların yanında durup onları söndürdü ve beni odasına götürdü.

"Yangın tehlikesi," diye mırıldandı, dudakları benimkilere doğru kıvrıldı.

Ayaklarım yere değene kadar vücudundan aşağı süzülmemeye izin verdi, sonra iki eliyle yüzümü kavradı, öpücüğü durgun ve yumuşaktı, nazik ve duygu doluydu.

İçimde bir şey kıpırdadı, çok derinlerde. Bir an önceki sıcaklık çiçek açmaya başladı, vücuduma yayıldı, dudaklarımdan dışarı çıktı. Onunla kafayı bulmuştum, onun içinde sarmalanmışım, şimdi onunla daha önce hiç olmadığı bir şekilde bağlantı kuruyordum.

Onu daha fazla hissetmek için gömleğini yukarı ittim. Öpüşmemize geri dönebilmek için kumaşı hızla başının üzerinden çekti. O gömleğini başımın üzerinden kaldırırken ben de pantolonunu indirdim. Ben gömleği çıkardığımda, o da pantolonunu yere indirmiş, benim pantolonumu çıkarmaya çalışıyordu.

"Weston," diye mırıldandım ısrarla, bir yalvarış, bir his, beni yatağa doğru geri götürürken ellerim onun üzerindeydi.

Benimle birlikte yatağa kayarken beni öptü, dudakları benimkilerden hiç ayrılmadı. Elleri göğsümde, tenimde, kalçalarımın arasında gezinirken, dili benimkini kovalarken inledim.

Bacaklarımın arasına yerleşirken omuzlarını kavradım, bacaklarımı etrafına doladığımda saçlarını avuçladım, siki içimde yuvasını bulurken gözlerimi coşkuyla kapattım.

"Weston . . ." Tekrar saygıyla söyledim. Ona ihtiyacım vardı. Onu istiyordum. Onu seçmenin eşiğindeydim. Sadece bir itici güce ihtiyacım vardı. Kalbimi bu kadar çiğnedikten sonra bir başkasına verme korkumu aşmanın bir yolu.

İçimde hareket etti, öpücüğü çok derindi, vücudu içimde daha derindi.

"Aurelia," diye fısıldadı dudaklarıma, parmakları parmaklarımın arasından geçiyordu, vuruşları uzun ve yavaştı.

İnledim, altında kıvrandım, bağ aracılığıyla onun ham duygularını hissettim. Dürüstlüğünü. Bağlılığını.

Gözyaşlarım kirpiklerime takıldı, sevişmesinin tatlılığıyla, gerçek, özür dilemeden. Kendimi ona açtım, hisleri içime çektim, duyguları ifade ettim.

Dudakları hâlâ benimkilere değiyordu, okşarken derin derin nefes alıyordu, bedenlerimiz yakınlaşmak, daha yükseğe tırmanmak için çalışıyordu.

"Aman Tanrım, Aurelia. . ." İniltisi bir zafer gibi geliyordu.

Şimdi onu kavradım, parmaklarımın arasına aldım, o anı bırakmak istemiyordum. Onu. Belki de hiç. Kollarını bana doladı, dudakları benimkileri hiç bırakmadı, tutkumuzu paylaştık. Bir elini popomun kabarıklığına doğru uzattı, diğer kolunu omuzlarıma doladı, düğümü bana çarparken beni tuttu.

"Tanrım, evet," diye nefes aldım, dudaklarına ulaşmak için başımı kaldırdım.

Kendini tamamen içeri soktu, hareketleri içeride kalabilmek için küçüldü, omuzlarımdaki kolu başımın arkasını kavrayacak şekilde değişti.

Şimdi biraz geri çekildi, güzel gri gözleri bana, içime bakıyordu. Bakışlarına karşılık verdim, biraz daha açıldım, kendimi bir uçurumun kenarında buldum ama sallanmaktan korkuyordum.

Dolgun dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Başını hafifçe salladı ama kendinden emindi. Ne hissettiğimi açıkça biliyordu. Tek kelime etmedi.

Yapmak zorunda değildi.

Beni tekrar öptü. Her şeyi tüketerek, ruhumu kendi ruhuyla sarmalayana kadar çekti. Bu an sadece o ve benden, bedenlerimizden, kalplerimizden oluşana kadar dünyam çözüldü.

"Korkuyorum," diye itiraf ettim, ne demek istediğimi anlayacağını biliyordum.

"Biliyorum. Acele etme. Bırak kendiliğinden gelsin." Dudaklarımı ısırırdı. "Sadece hisset."

Ben de öyle yaptım. Kurdu benimkine rehberlik ederken o da bana rehberlik ediyordu, kendimi bağın içinden akan duygulara bıraktım. Ruhuma. Beni bağlı tutacağına güvenerek, beni alıp götürmelerine izin verdim.

Hareketleri hızlandı, öpücüğü derinleştirdi. Kolları beni hiç bırakmayacakmış gibi sıkıca sarıldı. Kendimi onun kucağında ve vücutlarımızın yarattığı lezzetli sürtünmede kaybettim ve nefesimi kesen bir yüksekliğe ulaştım.

Ona karşı titreyerek haykırdım. Cevap olarak verdiği ürperti bedenimde yankılandı ve günün erken saatlerinde yaptığım kabuller aklıma geldi. Bazıları o anın sıcaklığıyla olmuştu.

Hepsi doğrudu.

İçimden bir arzu şoku daha geçti ve onu sıkıca kavradım. Ona karşı sallanmaya devam ederken, henüz tamamen hazır olmadığımı biliyordum ama neredeyse hazırdım. Sonsuza dek kaybolmamın fazla zaman almayacağını biliyordum.

AURELIA

Sabah saatlerinde ilk bahçıvan çalışma kulübesine girdi. Orta yaşlı, kahverengi tenli, orta yapılı ve bana karşı sıfır toleranslı bir kadın olan Delaney masamın sonunda durdu. Bitkiler ve çeşitli bitkiler hakkında etkileyici miktarda bilgi sahibi olan inanılmaz derecede zeki biriydi. iksirler.

Çalışma masasının üzerinde kaynamakta olan cam kutuları görmezden geldi ve "Sana karşı nazik olmam gerekiyor" dedi.

Vemar ona baktı, kaşlarını çattı ve endişe verici bir kırmızı tona dönüşmekte olan uç kutusunu izlemeye geri döndü.

"Eski iş arkadaşım bir keresinde bana böyle demişti," diye cevap verdim. "Sonra da bir ömür boyu pişmanlık ve sefalet içinde yaşadı. Sen de huysuz davranıp beni görmezden gelmeye çalışabilirsin. Bu ikimiz için de daha iyi olur."

Vemar sessizce gülmeye başladı.

Delaney bir an bana baktı, ciddi olduğumu anlamış gibiydi ve başını salladı. "Bana uyar."

Weston'a bana iyi davranması gerektiğini kimin ve neden söylediğini sormalıyım.

Delaney'den kısa bir süre sonra Arleth geldi ve bana sert bir selam verdi. Ben de aynı şekilde karşılık verdim ve sonra birbirimizi görmezden gelerek huzurlu bir uyum içinde işimize devam ettik. Tabii bir şey hariç: Benim işim onlarınkinden çok daha değişken görünüyordu. Başka biriyle hiç çalışmamıştım ama benim tarzım onlarınkine kıyasla biraz tehlikeli görünüyordu. Ben yaratırken sürekli duman, ateş ve fokurdama oluyordu. Sürekli bana ve birbirlerine bakıyorlardı. Temkinli olduklarını söyleyebilirdim.

Öğle saatlerinde, Vemar bana öğle yemeği getirip yanımda yedikten sonra, Delaney öfkeyle etrafına bakındı. Üstünkörü bir bakış fazla bir fikir vermedi ve Vemar da onu tamamen görmezden geldi, ben de işime geri döndüm. Yine de ayağımı yere vurduktan sonra sessizliği bozmanın daha iyi olacağını düşündüm.

"Bir sorun mu var?"

Açık kapıdan dışarı bakıyordu. "Görevimi devralacak birinin burada olması gerekiyordu. Arleth bir toplantıda. Bu iksiri tamamlamak için zamanında geri gelemeyecek."

Arleth'in gittiğini fark etmemiştim bile. Ama şimdi fokurdayan iki kazanın yanındaki köşesinin boş olduğunu gördüm.

"Yardım edebilir miyim?" Ben sordum.

Bakışları sinirli ve spekülâtifti. "Talimatları takip edebilir misin?" "Evet."

Bir an için bunu düşündü. "Dikkatini ver. Bunu yaz." Vemar kafasını

kaldırmadan boş bir kâğıt uzattı. Ben de aldım,

kalemimi hazırlıyorum. "Hazır."

"On dakika içinde, buradaki kurutulmuş yaprakların" -masanın üzerindeki bir tabağı işaret etti- "şuradaki kazana girmesi gerekiyor." Tekrar işaret etti. "Bu yapraklar"-işaret et-"şunun içine girecek. Anladın mı?"

Yazarken konuştum. "On dakika, kazanların yanına ... yapraklar ... koyun .

. kazanların içine. Anladım."

"Onları karıştırmazsınız. Sadece yaprakları kaynayan suyun üzerine bırakırsınız ve kendiliğinden süzülmesini beklersiniz."

"Yaprakları ... tencereye bırakın. Karıştırmayın. Mükemmel."

"Suyun yavaş yavaş kaynamaya devam etmesi gerekiyor. Bu kesinlikle gerekli." "Ateşle ilgilen. Tamam."

"Bunu halledebilir misin?" diye sordu bana sert bir ses tonuyla.

Bu se fer alaycılığımı kontrol altında tutmak çok zor oldu. "Bir zamanlayıcı ayarlayıp tencereye birkaç yaprak atmak mı? Evet, bunu halledebilirim."

"Bunu ben bile halledebilirim," diye mırıldandı Vemar.

Bakışlarından pek emin olmadığı anlaşılıyordu ama yine de gitti.

Vemar, "Onlardan birini koruyor olsaydım, aklımı kaçırarak kadar sıkıldım," diye mırıldandı. Ben güldüm.

Zamanlayıcının süresi dolmadan başka bir varlık dikkatimi yaptığım işten başka yöne çekti.

Başımı kaldırdığımda kraliçeyi, büyükannemin köyündeki herhangi birinin sahip olduğu her şeyden daha güzel olan "iş" kıyafetlerini giymiş halde buldum. Arkasında

Hannon geldi, gözleri garip bir yoğunlukla doluydu ve bu içimi sızlattı. Bir şekilde arkadaştan daha *fazlası* olduğumuzu hissediyordum. Daha beklentili, belki. Daha derin. Bu hisler beni duraksattı ve kurdum içimde hırladı.

Dün gecenin anısı hâlâ çok taze, çok lezzetliydi. Weston'ın onu bulmama yardımcı olacak gizli ipuçlarını bırakma şekli mükemmeldi. Düşünceliliğiyle ilgili yeni bir içgörü. Ve sevişme şekli, o kadar şefkatli, dikkatli ve sadıktı ki nefesimi kesmişti. Hannon'ın şu anki davranışında buna saygısızlık eden bir şeyler vardı. Hoşuma gitmeyen bir şekilde istilacı hissettiriyordu.

Temkinli bakışımı hemen yakaladı, kesinlikle tüm bunları hissediyordu. Gözleri de gülümsemesi kadar yumuşaktı, anlayışı açıktı. Duygularla konuşması gerçekten çok kullanışlıydı.

"Özür dilerim," dedim ona, açıklama yapmama gerek olmadığı için şükrederek. Ne söyleyeceğimi bile bilemezdim. Belirli bir şey yapmış gibi değildi.

Finley kardeşiyle konuştuğumu fark etmeden önce şaşkınlıkla bana baktı. Ona kaşlarını çattı, başını salladı ve iksirleri kontrol etmeye gitti.

"Olma," dedi Hannon. "Arkadaşlığınızdaki hoşlanıyorum. Niyet dışında hiçbir şeyin değişmesi gerekmiyor."

"Ve flört," diye mırıldandı Finley.

Hannon güldü. "Tamam, belki flört edebiliriz. Flörtsüz dostluğumuzun devam etmesini dört gözle bekliyorum Aurelia."

Ağzım açık bir şekilde ona baktım. Flört etmediğimi söylemem kabalık mıydı? Nasıl yapılacağını bildiğimi bile sanmıyordum. Daha önce hiç yapmamıştım.

Yine güldü, ben de konuyu kapattım. Anladığı için rahatlamıştım, çünkü onunla konuşmayı gerçekten seviyordum. Çok sağlam bir insandı.

"Ben de öyle Hannon. Ciddiyim," dedim.

"Onun ilk gerçek arkadaşı Hadriel'di." Vemar kaşlarını Hannon'a doğru kaldırdı. "Bırak da kafana dank etsin."

Finley bile buna güldü ve sonra etrafına bakındı. "Herkes nerede?"

"Gitti." Hannon havayı koklayarak test ederken ben de kapıyı işaret ettim. "Bu koku da ne?" Hannon sordu.

Zamanlayıcım çaldı ve ayağa kalktım. Vemar hemen benim yerime geçti ve cam kutudaki ateşle ilgilendi.

"Bu, dostum, zehirdir." Önce onun, sonra Finley'nin yanından ayrıldım ve yapraklara uzandım.

"Whoa, whoa." Finley beni durdurmak için elini uzattı. "Ne yapıyorsun?"

"Yaprakları tencerenin içine atıyor," dedi Vemar.

"Delaney'nin talimatlarına göre," diye ekledim.

Finley'nin kaşları çatıldı ama bana izin verdi, diğerine geçmeden önce yaprakları bir kazana bırakmamı izledi. Bunu yaptıktan sonra, herkese dikkat ettiğimi göstermek için ateşleri kontrol ettim ve Vemar'a geri döndüm.

"Şu haline bak! Bunu hiç zorlanmadan başardın," dedim ve sırtını sıvazladım. "Doğuştan yeteneklisin."

"Sanırım görevimi buldum," diye cevap verdi. "Bunu söyleme, bunun için öldürüleceksin."

"Denediklerini görmek isterim."

"Pardon," diye araya girdi Finley, "o kokunun zehir olduğunu mu söylediniz?"

"Ah. Evet." Vemar'ın yanına oturdum, tencerenin kapağını çekerek içinin soğumasını sağladım. "Toksiste artık çok daha düşük bir seviyede. Nefes almanızda bir sakınca yok. Hiç kusmadık..."

"Birkaç saat," diye yanıtladı Vemar.

"Evet, birkaç saat. Daha önce biraz dayanılmazdı ama senin her derde deva ejderha otunu kullanarak atlattık-"

Vemar bir parmağını kaldırdı. "Ejderhaya saygı gösterin."

Güldüm. Onu dürtmek eğlenceliydi. "Üzgünüm, her derde deva Everlass iksiri. Arleth ve Delaney bir süreliğine ayrıldılar ama o ürünler bittikten sonra çalışma odasını havalandırabildik. Yine de beni başka bir yere koymanın daha iyi olacağını düşünüyorum. Sanırım onların tarzı için fazla yıkıcıyım."

"Bu onlar için iyi. Ona her derde deva ilacın tadını anlat," dedi Vemar.

"Ah, doğru ya. Dürüst olmak gerekirse, bence o demliğe biraz baharat koymalısın. Bu

inanılmaz derecede yavan ve ağızda bıraktığı tat harika değil. Birkaç baharat hiçbir özelliğini değiştirmez ve damakta dünya kadar fark yaratır."

"O bilir - mükemmel bir aşçıdır," dedi Vemar. Arkasına yaslandı. "İşte. Sanırım bu kadar."

"Harika." Çalışmasını kontrol ettim, kabul ettim ve sıcaklığı düşürmek için tencerenin üstünü kapattım.

"Özür dilerim. . ." Finley masaya yaslandı ve başını eğdi. "Sadece ..." Eşyalarımın arasını işaret etti. "Beni tüm bunların arasından geçirir misin lütfen?"

"Evet, tabii ki." Büyükanneimin kaplamasıyla ilgili tahminlerimi, bu fikri nasıl edindiğini ve muhtemelen onu yeniden yaratmak ama daha güçlü hale getirmek için ne kullandığını düşündüğümü anlattım. "Temel olarak, bazı malzemeleri iki katına çıkarmışlar. En azından ben öyle *düşünüyorum*. Bunları test etmek için aldım." Bitmiş ürünlerden birini gösterdim. "Bir sürü başka testim de var. Farklı malzemeler, farklı miktarlar. Benzer bir tarif elde ettiğimde, rafine etmeye başlayacağım. Şimdi sorun bitmiş ürün olacak. Büyük ihtimalle Granny'nin kaplamasının daha iyi bir versiyonunu yapacağım. Ya daha az zehirli olacak ya da hiç zehirli olmayacak ve ya aynı derecede bağımlılık yapacak ya da daha fazla. Çünkü ben işimi nasıl yapacağımı biliyorum ve onun kullandığı her ne ise bilmiyor."

"Bekle, zehrin ne olduğunu nereden biliyorsun? Daha iyi bir soru, zehri nasıl yapıyorsunuz?"

Bazı kimyasalların özelliklerini ve ısıtıldıklarında nasıl tepki verdiklerini, özelliklerinin bir insanı hafifçe hasta edecek bir şeyden tamamen öldürecek bir şeye dönüştüğünü açıkladım. Uygulanan ısı ve basınç miktarı katalizördü.

"Daha önce bunun kaplamanın kimyasallarının kişinin vücudunda birikmesi olduğunu düşünüyordum," dedim. "Ve bu hala doğru. Ancak bunun partiye bağlı olduğunu da düşünüyorum. Eğer bunu yapan kişi dikkatli değilse, o ürün kendi başına bir katil olabilir."

"Bunu anlamamanın bir yolu var mı?" Finley kurulumuma bakarak sordu.

"Benim için mi? Evet. Sadece yeni malzemeler almam gerekiyor. Diğerlerinin hepsini patlattım. Ürünü satın alan kişi için mi? Hiç. Ve bu yarı zehirli boyayı hesaba katmıyor. O boyanın ne için kullanıldığından emin değilim ama yiyeceklerin üzerinde olmamalı. Büyükanneimin ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Aklını mı kaçırdı? Onun saf cehaleti, var olmaması gereken sorunlar yarattığı anlamına geliyor!"

"Nefes al," dedi Vemar yavaşça. "Nefes al."

Söylendiği gibi derin bir nefes aldım. "Tamam. Özür dilerim. Her neyse, muhtemelen toksisite seviyesini test etmek için bir şeyler yapabilirim, ama ne anlamı var ki? İnsanların satın alması için büyük olasılıkla karşılayamayacakları bir şey daha. Bu kaplamayı yok edebilecek bir şey yaratmayı tercih ederim, böylece ürünü daha güvenli hale getiririm. Ama yine de, ne anlamı var ki? Satın alınacak başka bir şey daha.

ürünü vıcık vıcık ve iğrenç hale getirebilir ve bazı kalıcı toksisiteler olabilir. Bunlar gerçekçi çözümler değil."

Finley bir elini kalçasına koydu. "O zaman çözüm nedir?"

Başımı salladım, dumanı temizlemek için elimi salladım. "Suçluyu bulup öldürmek mi?"

"Kulağa tanıdık geliyor," diye mırıldandı Vemar.

Bir kahkaha attım ve başımı kaşıdım. "Belki bağımlılığı engellemek için çok daha hızlı çalışan bir şey yaratabilirim. Ama yine de, bu aslında bir çözüm değil. Tehlike hâlâ orada. Belki insanlar o kadar çok satın almayacak ama yine de satın alacaklar."

"Tehlikeyi bertaraf edebilir miyiz?"

"Muhtemelen. Ya da onu neyin yarattığını açıklamanın daha iyi bir yolunu bulursam belki *yapabilirsin*. Şifacı kadın sensin, ben değil."

"Ya da ..." Vemar arkasına yaslandı ve ellerini başının arkasına koyarak büyük kollarını kanat gibi açtı. "Piyasayı güvenli, alışkanlık yapmayan, dağınık görünen ama kimseyi öldürmeyen ürünlerle doldurursunuz."

"Bağımlılık yapmaz mı? Bazı ürünler bazı insanlar için alışkanlık yapıcıdır..." Mırıldandım.

Finley alay etti. "Uyuşturucuyla daha fazla uyuşturucuyla savaşmayacağız, Vemar. Aptal olma."

"Neden olmasın?" diye sordu. "Daha ucuz yapar ve Büyükanne'ye rakip olur. Bu onun işlerini kurutur. Buna bir de orijinal ilaç üreticisini kaçırdığımızdan beri kaliteli ürüne sahip olmamasını eklersek, iş yapamaz hale gelebilir. Yani, bak. Aurelia'nın yaptığı bazı şeyler ilaç bile olabilir. Rahatlatıcı mı? Bir tanesini denedim ve zar zor bir fark gördüm."

"Öfkeli olmadığın zamanlarda oldukça sakınsın," dedim ona.

"Ve neden bir öfkeyi yatıştırmak isteyeyim ki? Ben istemezdim. Hamilelik çayının yerine mi? İlaç değil. Seni mutlu eden ürün mü? Ondan nefret ediyorum. Beni çok sevecen yaptı ve hemen yanlış bir fikre kapılan Liron'a sarılmakla ilgilenmiyorum. Ama daha tehlikeli ilaçlarla ilgilenen doğru insanlar tarafından dağıtılırsa? Bazı insanlar için gerekli olduğunu görebiliyorum. O zaman halüsinojenleri gölge piyasaya atın, üzerlerine gerçek bir uyarı koyun, ambalajın üzerine kötü bir yolculuktan nasıl kurtulacağınızı anlatan talimatlar koyun ve sorun yok. Burada gerçekten bir sorun göremiyorum. Aurelia'nın ürünü yıllardır piyasada. Üç yıl önce insanları öldürmeye başlayana kadar kimsenin umurunda değildi."

Hannon Finley'e, "Gerçekten de çok mantıklı konuşuyor," dedi. Kardeşine bakarken dudağını çiğnedi.

Kazanların altındaki ateşi işaret ettim. "Talimatlarıma göre o ateşle ilgileneceksiniz. Ayrıca, diğer çalışma barakalarında hepinizin modern malzemeleri var. Neden hâlâ burada ateş yakıyorsunuz?"

Finley bana cevap vermedi, sadece kapıdan dışarı baktı.

"Bak." Hannon ayağa kalkıp kazanlara doğru ilerlerken ellerimi kaldırdım. "Bu oldukça radikal bir öneri. Şimdilik havada bırakalım. Önce kaplamayı nasıl yapacağımı bulayım, tamam mı? Henüz düşünmediğim bir çözüm olabilir. Ya da belki günlüklerimde diğer üretim alanını bulmamıza yardımcı olacak bir şey bulurum. Her derde deva Everlass iksirlerinin satıldığına dair kayıtlara ulaşmaya çalışabiliriz."

Bu Finley'i hayal dünyasından kopardı. "Bunun konuyla ne ilgisi var?"

Vemar kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Daha önce her yere kustuğumuzu görmedi."

Finley'e "Büyükanne'nin kaplamasını her kim yapıyorsa, bunu kendi sağlığı pahasına yapıyor," dedim. "Hastalığı azaltmak için büyük miktarlarda bir şeye ihtiyaçları olacak, yoksa Granny'nin insanları ölüyor olacak. Ve dürüst olmak gerekirse, belki de ölüyorlardır. Üretim alanının genel çevresini bulabilirsek, büyük iksir sevkiyatları bizi hedefe götürecektir."

Finley okunamayan bir ifadeyle bana döndü ve nedense ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Chapter 24

VeMAr

L O gece, doğaçlama domuz kızartmasında bir grup insana katıldım. Tutsak Leydi yemek yapabiliyordu. Hadriel'in saçmalıkları onun hakkını verememişti.

-Yakınından bile geçmiyor.

Calia bana doğru yürüdü, kalçalarının yuvarlanması kendini partinin ödülü olarak gördüğünü gösteriyordu. Kesinlikle çok güzeldi.

"Merhaba Kibar Hanımefendi," dedim, iblis zindanlarında tanıştığımızda ona verdiğim isim. "Sizin için ne yapabilirim?" Ağzıma bir lokma domuz eti attım. Ona tabağımdan bir lokma uzattım.

Tereddüt etti, muhtemelen aklından kuralları geçiriyordu. Eğer bir kurt ya da başka bir şekil değiştiren yemek teklif ederse, bunu kabul etmek onlarla birlikte çuvala -ya da sonsuzluğa- gitmek istediğiniz anlamına gelirdi. Bir ejderha bunu yaptığında, sadece kibarlık ediyorduk. Seks için yiyecek takas etmemize gerek yoktu, sadece biz olduğumuz için sevişirdik.

Bana bu akşam çuvala gitmeye karşı çıkmayacağını söyleyen bir gülümseme verdi ve bir ısırık almak için uzandı. Hayır diyemezdim.

Ağzına attı. "Dün yeni kale sakini ilk kez yer değiştirdiğinde neler olduğu konusunda herkesin ağzı biraz sıkı."

"Evet. Kral'ın emirleri-"

"Ne ..." Kaşları çatıldı ve gözlerini tabağıma dikti. "Nedir bu?"

Etrafında toplanan insan kalabalığına baktı. Burada Aurelia'nın beklediğinden daha fazla insan vardı. Sadece bir domuz yapmayı planlamıştı, ama anlaşılan küçük dostum Hadriel haberin yayılacağını doğru tahmin etmişti. Aurelia buna göre daha fazla yiyecek hazırlamıştı.

"Esir Kadın dostlar için biraz yemek yaptı." Ağzıma bir lokma daha attım.

"Bunu Aurelia mı yaptı?" Bu kez domuz etine uzandı ve çiğnerken beni izledi. "Bu çok lezzetli."

"Evet, oldukça iyi."

Bir kök sebze aldı ve yemeden önce bir an için inceledi. "Mmm." Bakışları yoğunlaştı. "İlki domuz etiydi, peki bu ne?"

"Bunu bilmiyorum. Görünüşe göre buralarda bol miktarda yetişen yenilebilir bir şey. Daha önce hiç yememiştim."

"Bunu nereden biliyor?"

Omuz silktim. "Görünüşe göre uzun süre yeterli yiyeceğe sahip olamamış ve bir çözüm bulmuş. Yiyecek arama ve doğal gıdalar hakkında çok şey biliyor. Eminim yerel halk bunun ne olduğunu biliyordur ama şatonun aşçısı ormanda dolaşıp sebze arayacak tipte biri değil."

Başka bir sebze türü aldı, önce inceledi ve sonra ağzına götürdü. Parmağını emdi ve salyalarım akmaya başladı.

Bu dişi için her zaman olduğu gibi, ne düşündüğünü dile getirmedi, bakışları çok uzaktaydı, tekerlekleri açıkça dönüyordu. Bana yeniden odaklanmadan önce bir tür sonuca vararak yumuşak bir homurtu çıkardı. Ben yemeye devam ettim, o da tabağımı toplamama yardım etmeye devam etti.

"Bir duygu durumundan haberdar oldum," dedi bana. "Yani dün. Çok güçlü bir şekilde duygularını ifade etti. O kadar güçlü ki çok sadık ejderhalar krallarına sırt çevirdi."

Kim konuşuyordu, merak ettim...?

"Ben kimseye düşman olmadım," dedim.

Beni inceledi. "Seni iblis partilerinden hatırlıyorum. Seni sahneye çıkarmak için çok fazla büyülu çaba sarf etmişlerdi."

"Çünkü insanların benim sözüm olmadan beynimdeki kolları çekmesinden hoşlanmıyorum."

"Onların iblis muhafızlarının çoğunu öldürdün." "Micah kadar çok değil ama iyi iş çıkardım."

Bir an durakladı. "Aurelia seni etkilemiyor."

Dün hakkında konuşmamam gerekiyordu, bu doğrudu. Hiçbirimiz konuşmayacaktık. Kral, Esir Kadın'ın yeteneklerini gizli tutmak istiyordu. Soyu, gücü ve şimdi de bu yeni büyü nü nedeniyle bir krallık için değerliydi. Büyükanne çok ilginç bir tür şekil değiştireni sıkı bir şekilde kontrol altında tutuyordu. Esir Kadın'ın yeteneklerine ve zekâsına işaret ediyordu.

Büyükannem ondan ilaç yapmanın ötesinde yararlanmamıştı. Aurelia bir hazineye dönüşüyordu ve kral politik bir hayvandı. Eşi, halkını yatıştırmak için bu kadını adalete teslim etmek isteyebilirdi, ama o kadar düşünceli değildi. Aurelia dikkatli olmazsa, krallıkların entrikalarında bir piyon haline gelecekti.

Yani hayır, dün hakkında konuşmamam gerekiyordu ama kimse onunla geçirdiğim diğer zamanlar hakkında bir şey söylemedi. Daha iyi bir hayatı olması için ona kum torbası yapmazdım.

"Beni etkilemediğini söyleyemem," dedim nazıkçe. "Beni ne zaman ve nasıl etkileyeceğini ben seçiyorum diyebilirim."

Calia'nın gözleri parladı. "Ne kadar güçlü?"

"Tamamen eğitimsiz ve ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yok, ama gerçekten paniklediğinde ve hayatta kalmanın tehlikede olduğunu düşündüğünde, emrettiği şeyi yapma ihtiyacıyla beyninizi sarsacaktır." Calia'nın bir ısırık daha alması ve biraz daha yakından dinlemesi için tabağımı öne koydum. Sesimi alçalttım. "Eğitime ihtiyacı var Calia. Sadece periler mi duygularını ifade eder?"

Yavaşça çiğnedi, bakışları yine uzaklara gitti. Dili alt dudağının üzerinde kayarak kaçırmış olabileceği suyu çıkardı.

"Siz dürüst ve açık sözlü olduğunuz için ben de öyle yapacağım."

Kıs kıs güldüm. Bu kadın saray için çalışan bir casustu. Bunu hepimiz biliyorduk. Bunu saklamıyordu. Kraliyet ailesiyle olan dostluğu, siyasetin sonsuza dek işlerine karışacağı anlayışına dayanıyordu. Hepsi bununla başa çıkmanın bir yolunu bulmuştu. Eğer bana bilgi veriyorsa, bu onun davasına bir şekilde yardımcı olduğu anlamına geliyordu.

Devam etti, "Bazı iblis büyüleri duyguları da içerir. Zindanlarda yaşadığımız şey buydu."

"Sadece tek bir formu var, değil mi?" Ben sordum. "Cinsel arzuyu zorlamak mı?"

Düşünceli bir şekilde gözlerini kıstı. "Başka var mı hatırlamıyorum. Bakmam gerek. Tüm bunları beynimden uzak tutmaya çalıştım."

Ona pek inanmadım ama kabul ettim. O dönem hepimizin geçmişinde çok karanlık bir dönemdi. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Başını salladı. "Vampirler hipnotize edebilir ama bu aynı şey değil. Goblinler bir şekilde saptırabilir. Örneğin insanların arkalarını dönüp bir mağarayı terk etmek istemelerini sağlayabilirler. Ama bildiğim kadarıyla bunlar sadece iblisler ve periler."

Beta, Hannon'ın durumu hakkında gerçekten soğukkanlı davranıyordu, muhtemelen bunu yapabilecek kontrole sahip tek kurttu ama ne kadar yalvarırsa yalvarsın, eşinin seks iblislerine maruz kalmasına asla ama asla izin vermeyecekti. Asla. Ve eğer yumuşarsa, ben devreye girerdim. Ve eğer razı olursam, kraliyet ailesi devreye girer. Hayatta olmaz. Kraliyet sağ olsun, bu krallıkta hoş karşılanmıyorlardı.

Eğitim için tek seçenek perilerdi, en azından Calia'ya göre. "Duygularını ifade eden biri ne kadar nadirdir?" Bana söyleyip söylemeyeceğini merak ederek sordum.

ya da daha sonra onu birkaç saat kenarda tutarak ve boşalmam için yalvarmasını sağlayarak bana söylemesini sağlamak zorunda kalacaktım.

Gözlerindeki o ışıltı geri gelmişti. "Hiç de nadir değil. Duygularını dışa vuran çok sayıda insanımız var. Bu sık sık ortaya çıkan bir özellik."

Ona baktım. O da bana baktı ve ağzına bir parça et daha attı. Bu küçük peri hiçbir şeyi ele vermiyordu. Çarklarının nasıl döndüğünü bilmem çok kötü oldu. Duygularını açığa vuran çok sayıda insanları olabilirdi ama onun ilgisine bakılırsa, bir ejderhayı krallarına karşı kışkırtacak kadar güçlü biri yoktu.

Peri kralı bu yetenek için sol taşasını verirdi. Ejderha kralı o yaşlı perinin ödünü koparırdı. Nyfain'i terbiyeli tutmanın bir yolunu bulmak için altına sığardı.

Güldüm. "Sırlarını sakla, küçük peri. İzin ver biraz tatlandırayım. Esir Leydi bugün kraliçenin başını döndürdü. Sarayınızın perileri iksir ve benzeri şeyler yapmak için sihre sahipler. Duyduğuma göre kraliçenin kendine has bir yeteneği varmış, normal bitki işçilerinin yapamadığı noktaları birleştirmesine yardımcı oluyormuş. Ama Aurelia?" Başımı salladım. "Bitkilerle kimsenin aklına gelmeyen şeyler yapıyor. Zekice şeyler. Bu sihir de değil, beyin gücü. O sadece duygularını ifade edebilen birinden daha fazlası. Güçlü bir şekil değiştiren ve gerçek bir eşten daha fazlası. O bir dahi ve biraz şans verilirse piyasanın şeklini değiştirecek."

Calia yavaşça çiğnemeyi bıraktı ve yüz ifademi inceledi. "Senin amacın ne?"

"Aurelia zor zamanlar geçirdi ve bizim gibi bir destek sistemine sahip değil. Kimse onunla aynı siperlerde bulunmadı. Kimse onun yaşadığı zorlukların nasıl olduğunu bilmiyor. Hayatının büyük bölümünde tek başınaydı. Onun parlak bir gelecek için mümkün olan en iyi şansa sahip olmasını istiyorum ve gitse de kalsa da -ne yaparsa yapsın- ben orada olacağım, onun kılıcını koruyacağım."

Küçük dostum için kullandığım bir deyimdi. Onun için de gerçek anlamdaydı. Bazı tehlikeli durumlar yaşamıştı. Hadriel şu anda gayet iyiydi. Çevresi, desteği ve onu koruyacak güçlü insanları vardı. Bana ihtiyacı yoktu, kraliyet ailesinin de yoktu, artık yoktu. Her şey yoluna girmişti. Onların yanındaki konumum gereksizdi.

Aurelia'nın her şeyi bırakıp bu yolculuğun nereye varacağını görecekti kimsesi yoktu - elbette beta dışında. Ama beta bir kural takipçisiydi. Üstlerine inanırdı. Onu işinde harika yapan da buydu.

Ancak ben otoriteyi hiç umursamıyordum. Aurelia'nın yanında bir şeyleri havaya uçurmaktan mutluluk duyacak birine ihtiyacı vardı. Henüz bütün zillerini ve düdüklerini çözmemiştim ama öğreniyordum. Onu tanıdığım kısa süre içinde, yanında durmak istediğim biri olduğundan emindim ve Hadriel'in işi kabul ettiğim için mutlu olacağını biliyordum. Bütün bunların sonunda, sonuç ne olursa olsun, Aurelia istediğini ve geleceğinden kendisinin sorumlu olduğunu bilecekti. Onun ışıltısını görmek için sabırsızlanıyordum.

Calia uzun bir süre beni inceledi, daha fazla yemek aldı. Her zaman onun çok yemek yemediğini düşünmüştüm; anlaşılan şatonun yemeklerini sevmiyordu. Tabağımı aceleyle temizlediği kesindi.

Konuşmak için ağzını açtı ama sonra gözleri büyüdü. Toplanan yiyiciler etrafa bakarak "*Oooh*" ve "*aaah*" sesleri çıkardı. Gece üzerimize çökerken küçük ışık böcekleri yavaşça içeri süzülüyordu. Ormanda gördüğüm gibi birkaç tane değil, yüzlercesi. Ağaçların arasından süzülüp araziye yayıldılar ve havada toz zerrecikleri gibi sürüklendiler. Neredeyse bir bütün olarak hareket ediyor ve sallanıyorlardı, tembel ve sakın, tamamen büyülü.

Tabağımı indirdim, büyülenmişim.

"Bu onun etrafında hep olur," diyordu Dante yakınlardaki birine. "Seyahat ederken, onu kaçırdıktan bir gün kadar sonra, bu böcekler hep böyle etrafta dolaşıyordu. Bunlar onun uyarı sistemi. Tehlike gelirse merak etme, bu pislikler kaçır. Aurelia saldırıya uğrayacağımızı nöbetçilerden çok daha önce anladı. Yok artık."

Calia döndü, yemek yerken durakladı ve Dante'ye doğru baktı. Bir an düşünceli düşünceli baktı ve sonra aceleyle çiğnedi.

"Affedersiniz, gitmem gerek." Aceleyle yanımdan geçti, şatoya doğru koşmaya başlamadan önce omzuma dokundu. Böcekler onun peşinde dönüyordu.

Onu hiç bu kadar gergin görmemiştim. Etrafta dolaşan bir grup güzel bcekle ilgili bir şey görünüşe göre ihtiyaı olan kanıttı ve bunun sadece bir şeye işaret edebileceğini biliyordum:

G.

ÇAptER 25

AURELIA

"W Bunlar ne?" diye sordu birisi, içeri süzülen kor sineklerini fark ederek. Görünüşe göre böcekler beni bulmuştu. Bulurlar mı d i y e merak ediyordum. Buraya geldiğimizden beri hiç görmemiştim. Emin değildim

Bu yerde bile vardı ve olduğunu görmek beni rahatlattı. Büyükannemin adamları benim için gelirse ya da geldiğinde bir uyarı alacağım anlamına geliyordu.

Kimin gemisinde olduğumu fark edip etmediğini merak ettim. Nereye götürüldüğümü. Tepesinde ejderhaların süzüldüğü bir saraydan beni kaçırmak kolay olmayacaktı.

Öyle olmamasını umuyordum ama bunun onu caydırmayacağını içten içe biliyordum. Belki daha uzun sürecekti ama bir yolunu bulacaktı. Onun kararlılığı benimkine rakipti.

"Bu böcekler genelde burada bulunmaz mı?" İkinci tabağındaki yemekle uğraşan Sixten'e sordum.

Başını iki yana salladı ve onların araziye doğru sürüklenişini izledi. "Bu şekilde değil. Elbette varlar. Ormanda dolaşan birkaç tane görmüştüm. Ama hiç böyle toplanmamışlardı."

"Gerçekten mi?" Bunun üzerine kaşlarımı çattım. Kendimi bildim bileli böyle bir araya gelmediklerini hiç *görmemiştim*.

"Acaba bu bir peri şeyi mi? Böcek büyücüsü." Bana sırttı.

"Nedense bana bu tür sihirler için özel bir peri bıçağı almakta acele etmeyeceklerini hissediyorum."

"O zaman bir tane çalmamız gerekecek." Göz kırptı. "Oh, beta geldi."

Bakışlarını takip ettim ve midem ağzıma geldi. Beni köyümden alan adamı zar zor tanıyabildim. Saçlarını kesmişti, yanları kısaydı.

Üst kısmı ise daha uzun tutulmuş, uçları yukarıya kalkacak şekilde bir çeşit süpürme şeklinde şekillendirilmişti. Bu değişiklik yüzünü daha fazla görmemi sağladı, keskin elmacık kemiklerini ve kaşlarının narin kıvrımını öne çıkardı. İnce burnu, lezzetli ve gür dudaklarına kadar iniyordu ve neredeyse sert olan çenesinin ortasında bir çukur vardı. Yakasında ve omuzlarında altın işlemeler olan siyah bir bluz giymişti ve gövdesinin etrafında kömür grisi iplikler dönüyordu. Siyah pantolonunun mükemmel kesimi kaslı kalçalarını ortaya çıkarıyor, parlak siyah ayakkabılarıyla son buluyordu. Kendine güvenerek yürüyordu, varlığı otoriterdi, astları arasında bir komutan gibiydi.

Yakışıklı olduğunu biliyordum, elbette biliyordum. Yüzüne sık sık bakmış, vücudunun hatlarını gözlerimle, ellerimle, ağzımla takip etmişim. Ancak takdirim, hoşnutsuzlukla dolu bir ilk buluşma tarafından yumuşatılmıştı. Onu algılayışım değişmişti ama şu ana kadar ilk karşılaşmamızda hissettiklerimi tam olarak atlatamadığımı fark ettim.

Onu şimdi, bu şekilde görmek, tamamen farklı bir insana bakmak gibiydi. Yeni birine, rahat bir yabancıya. Bu gerçek beni bir an için korkuttu, sanki tanıdığım adamı, her ayrı kaldığımızda özlediğim ve yanında uyanmaktan keyif aldığım adamı kaybediyordum. Çok kolay sohbet ettiğim, onun alanında bulunup hayatını dinlerken yavaş yavaş hakkında bir şeyler öğrendiğim adamı. O adamı kaybetmek istemiyordum, bu yakışıklı yabancıya bile.

"*Sen lanet olası bir aptalsın,*" dedi kurdum, bu noktaya gelmemin bu kadar uzun sürmesinden duyduğu hayal kırıklığı tüm zamanların en yüksek seviyesindeydi.

Onu suçlayamazdım. Çok uzun zamanımı almıştı. Belki de çok uzun bir zaman. Yaptığı tüm harika şeyleri, benimle ilgilenmek için denediği tüm yolları küçümsüyordum. Ama şimdi, *tam şu anda*, hiç şüphesiz doğanın planını onayladığımı biliyordum. Ona olan ilkel arzumu onaylıyordum. Kurdumla aynı fikirdeydim. Artık sallanmıyordum; düşmeye hazırdım.

Bakışları neredeyse anında bana odaklandı ve kalabalığın içinde ilerlerken selam verenleri duymazdan geldi. İlerlemeye başladım, karnımda kelekler uçuşuyordu, gerçekten de imaj değişikliğine uygun bir kişilik değişikliği yaşamamış olmasını umuyordum. Ateşlerden birinin yanında buluştuğumuzda insanlar önümüzden çekilerek bize yer açtılar.

"Hey, bebeğim," dedi, sesi yorgun geliyordu. "Fazla kalamayacağım. Bir şeyler atıştırmak için uğradım, sonra da gidip kraliyet ailesiyle konuşmam gerekiyor."

"Her şey yolunda mı?"

Çenemi yokladı ve yavaşça başını salladı. "Şu anda daha fazlasını söyleyemem. Bana etrafı gösterebilir misin?"

Ona bir tabak verdim ve Burt'ün biraz et koyduğu ve ardından bir tutam sebze verdiği rostoya doğru götürdüm. Bana baktı. "Sen daha yemedin mi? Sebzemiz azalıyor."

"Hayır, sorun değil. Sen devam et ve servis yap-"

"Hayır." Weston tabağı bana uzattı. "Aurelia, burası senin eski köyün değil. Burada aç kalmana gerek yok. Bu kalede bol miktarda yiyeceğimiz var. Pişirdiğin bir şey biterse o zaman başka yerde yiyebilirler."

"Sorun değil-"

"Bu iyi değil." Bakışı sertti. "İyi değil. Yemek yemelisin."

O haklıydı ve ben açtım. Pes ettim ama tabağını geri uzattım. "Bunların hepsini yiyemem."

"Al." Dante boş bir tabağa uzandı. "Merhaba, Beta. Al Aurelia, bunu kullan."

"Teşekkürler," dedim ona. Geldiğimden beri bana yemek yedirmeye çalışıyordu.

Burt itirazlarıma rağmen bana çok fazla yemek verdi ve Weston beni diğerlerinden uzaklaştırarak grubun biraz dışında bir sandalyeye oturttu. Muhtemelen o aralarındayken insanların sertleşeceği konusunda haklıydı, özellikle de böyle görüldüğünde.

Weston otururken, "Burt yeterince kap getirmediği için ellerimizle yemek zorundayız," dedim. Beni kucağına çekmek için bir elini kalçamda kullandı.

"Kimsenin umurunda olduğunu sanmıyorum." İlk ısırıkla birlikte hafifçe inledi, gözlerini kapattı ve sonra kesilmiş sebzelerden birini yerken bana komik bir bakış attı. "Nedir bu?"

Kendiminkini yerken durakladım, tatları değerlendirdim. "Bazı kitaplar buna rune havucu diyor, bazıları ise sadece yabancı havuç. Bu ormanın her yerinde varlar. Aşçı ekibinin ya da bahçe ekibinin şimdiye kadar hepsini toplamış olmasını beklerdim."

"Aşçının yiyecek için kendi bahçeleri var. Ama bunu yetiştirmiyor. Ben hiç tatmadım. Güzelmiş."

"Çok sert. Kaynatmanız gerekir. En iyisi güveçte."

"Anlıyorum." Gülümsedi ve yemeye devam etti. Bitirdiğinde, yarısı dolu tabağıma sert bir bakış attıktan sonra benim bitiremediğimi bitirdi. "Lezzetli, bebeğim, her zamanki gibi."

"Weston."

Hannon hızla yürüdü ve Weston sertleşti. Hayal kırıklığına uğramış bir öfke bağından süzülüp geldi, kalçamdaki eli bir anlığına sıkılaştı ve ben onun gevşemek için gösterdiği çabayı hissedebildim. Tabaklarımızı yere koyduktan sonra beni nazikçe dürterek ayağa kaldırdı ve yanımda durdu, Hannon yaklaşırken bana biraz yer açmak için geri çekildi.

Görebildiğim ve hissedebildiğim çabanın miktarı karşısında kalbim acıdı. Aynı zamanda şişti. Sixten haklıydı; mutlu olduğumdan emin olmak için içgüdülerine karşı gelmişti. Acele etmememi, neyi ve kimi istediğime karar vermemi söylemişti ve bunda ciddiye. Büyükannemin asla yapmadığı bir şeyi yaparak bana seçim hakkı tanımıştı. Bu inanılmaz derecede onur vericiydi ve kendimi çok şanslı hissediyordum. Bunun için ona her zaman değer vereceğim.

"Şimdiye kadar sahiplenilmemiz gerekirdi," diye homurdandı kurdum.

Hannon önümüzde durdu ve ben de Weston'a yaklaşarak kolumu beline doladım.

Ne yaptığımı anladığında bir arzu şoku bağ boyunca çınladı. Seçimimi herkesin önünde yapmıştım: O. Sadece o.

Kolunu sahiplenircesine omuzlarıma doladı ve beni sıkıca kendine çekti. Hannon'ı görmezden gelerek bana döndü ve dudaklarımı öpmek için çenemi yukarı kaldırdı. Gözleri sert ve vahşiydi.

"Emin misin? Emin olman gerek Küçük Kurt," dedi bana usulca. "Sahiplenme duygumu erteliyordum. Bir kez bağlandım mı, o iş biter. Artık Bay İyi Adam yok."

"Söz veriyorum," dedim ona, gözlerimi kapatıp dudaklarını hissederek. "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

"Üzülme. Bana olan güvenini yeniden inşa etmek zorundaydın. Bunu kabul ediyorum. Emin olmadığın bir hayat yaşamaktansa bir an durup pişmanlık duymayacağından emin olmanı tercih ederim." Öpücüğü uzun ve derindi.

Ancak beni öpücükten kurtardıktan sonra Hannon'a döndü, alfa gücü etrafına yayılıyordu. Sahiplenici saldırganlığı içimde hiç beklemediğim kadar lezzetli bir şekilde yankılandı; içime erimiş bir sıcaklık gönderirken, orta yerimi kabartan ilkel bir şekilde.

Hannon'ın kaşları bir parça kalktı. Bir adım geri çekildi.

"Ne oldu?" Weston homurdandı.

"Kraliyet ailesinin size ihtiyacı var. İkinizin de. Hakkında söylentiler duyduğumuz sevgiyat mı? Sadece söylenti değildi ve tedarik çok ucuzdu. Birkaç tavernada içkiler şişirilmiş. Köylerin yarısı sorun yaşıyor, bazıları

çok güçlü şekil değiştirenlerle. Hastalık ihtimaline karşı köylere gönderilmiş insanlarımız var, ancak güçlü şekil değiştiricileri kan dökmeden sakinleştirmek için bir şeyler yapmamız gerekiyor. Aurelia'nın bunu yapmanın bir yolu olduğundan bahsedildi. Benim köyüm onun varlığını talep ediyor ama şu anda sorunların en kötüsü bu değil." Durakladı, bakışları Weston'ın üzerinde dokunaklıydı. "Micah da katıldı."

"Siktir," dedi Weston, biraz kambur durarak. "Ne düşünüyordu ki?"

"Micah kim?" Ben sordum. Adı tanıdık geliyordu ama kim olduğunu çıkaramıyordum.

Onu.

"Ejderha komutanı," diye cevap verdi. "Benimle aynı rütbeye ve çok fazla güce sahip."

Hannon, "Alt paketinizden birkaçının, sonra da Hadriel ve Vemar'ın ürün aldığını ve iyi olduklarını duymuştu," dedi. "Onun ürünü ile Granny'ninki arasında kafası karışmıştı. O hasta, çok hasta. Onun için endişeleniyorlar. Kimsenin onu iyileştirecek bir şey verecek kadar yaklaşmasına izin vermiyor. Kral, bu konuda kendisini zorlamayacak bir çözüm bulunmasını istedi. Bunun bir ejderha savaşına dönüşmesinden korkuyor ve ejderhasının Micah'inkiyle uzun süredir devam eden bir sorunu var."

"Biliyorum-"

"Bekle, büyükannenin ürünü mü?" şaşkınlıkla sordum.

"Evet," dedi Hannon bana. "Ürünü kıyılarımıza ulaştı ve fiyatının çok altında bir fiyata satışa sunuldu. Hem de çok ucuza."

"Bunu neden yapsın ki?" diye sordum ama cevabı biliyordum ve bu adamlar da biliyordu. "Beni ortaya çıkarmaya çalışıyor."

Weston hızlı bir şekilde, "Pazar tezgâhları ya da arabalarındaki gizli bölmelere saklanmış, büyük bir ödöl vaadiyle birlikte size benzeyen iki poster bulduk," dedi. "Tezgâh sahiplerinden biri öldü. Sizin gelişinizi haber veremezdi. Diğeri bu akşam erken saatlerde iyice sorgulandı. Benzerliği bir süre önce, siz gelmeden günler önce almış ama üzerinde fazla düşünmemiş. Bu kıyılara geldiğinizi haber vermemiş. Büyükannemin henüz nerede olduğunuzu bilmediğinden neredeyse eminim. Muhtemelen bunu saklanabileceğini düşündüğü diğer krallıklarda da yapıyordur. Casusları izliyor olacak ve kim olduklarını bilmiyoruz. Eğer yardım edersen, haberi olur. Seni nerede bulacağını bilir."

Hannon, "Diğer tüm krallıklarda hayat kurtaran iksirden var," dedi. "Onu Aurelia'ya özellikle ne yönlendirecek?"

"Çünkü ben güvenlik önlemlerini biliyorum ve o da insanların bunları kullanmasına yardımcı olacağımı biliyor. Bu talimatları tüccarlara hiç iletmediği çok açık." İlerlemeye başladım. "Yine bir yalan," dedim dişlerimi sıkarak. Bu da en az kurdum hakkında yalan söylemek kadar affedilemezdi. Koşmaya başladım.

"Nereye gidiyorsun?" Weston arkamdan seslendi.

Durdum ve döndüm, Vemar ve Hadriel'in bize doğru aceleyle geldiğini fark ettim. "Görünüşe göre bu şekil değiştirenlerden bazılarını zorla dolaplara sokamayacağım. Ejderha büyüklüğünde muşambalara ihtiyacım olacak. Sizinle buluşacağım. . . Nerede buluşalım?"

"Bilardo odası."

Hadriel yavaşladı ve sonra Vemar'ı itti. "Onunla git. Ben kral ve kraliçe için bir tabak getireyim. Eğer bu yemeği yerlerse, belki onun ürününün işleri tekrar berbat etmesine o kadar kızmazlar."

"Hallediyorum, küçük dostum!" Vemar önde koştu, ben koşmaya başlayınca hızını artırdı.

WESTON

Geri dönmeye başladığımızda Hannon, "DURAKLAMADI," dedi. Koşarken görünmemeliydik - insanları korkutmak istemiyorduk. "Micah ve diğerlerine yardım etmenin kendisini sözde hapseden kişiye kendisini ele vereceği gerçeğini hiç umursamadı. Kendini tehlikeye atmak konusunda en ufak bir endişe bile duymuyordu."

"Şu anda büyükannemi düşünmüyor. Ürünü ve insanlara bu konuda nasıl yardımcı olacağını düşünüyor. Ne pahasına olursa olsun bunu yapacaktır."

"Bunu söyledi ve ben de inandım ama şimdi bunu kanıtlıyor. Bence bu, mahkemeyi onun tüm bu olaylardaki pozisyonuna ikna etmek için uzun bir yol kat edecektir."

"Bir noktada bunu kanıtlamak zorundaydı. Bu, Büyükanne'nin onun yerini bulmak için yaptığı akıllıca bir hamle. Belli ki ilaç üreticisini geri istiyor ve onu elde etmek için ne gerekiyorsa yapacak."

"Öyle. Kurnazlığıyla tanınır." Durakladı. "Dinle Weston, sana sahip olduğumdan beri - Aurelia'yla ilk tanıştığımda gerçek eş bağından haberim yoktu. Sadece Büyükanne'yle olan bağlantısını duymuştum."

"Peki sen öğrendikten sonra?" Hırladım.

Krallıkla ilgili mevcut durum olmasaydı, bu gülümseme beni uçurumdan aşağı atmaya yeterdi. Beni kabul etmişti ve artık iddiama meydan okunmasına izin vermeyecektim. Hem de hiç.

"Basitçe söylemek gerekirse, bir bağlantıya ihtiyacı vardı ve ben de bunu sağlamaktan mutluluk duydum.

Senin bağı için hazır değildi. Bunu bildiğini varsayıyorum."

Onayladığımı hissediyordu, bu yüzden bunu dile getirmeye zahmet etmedim.

Başını salladı. "Onun ilgisini memnuniyetle karşıladım çünkü ..." Boğazını temizledi. "Sadece kişisel nedenlerle değil, senden korktuğu için ona izin vermeyen başka birine ilgi göstermesini istemediğim için. Onu geri çevirebilirlerdi ve hayatta yeterince reddedildiğini hissettim. Nihayetinde kendi arzularına boyun eğdim çünkü bunun ona da yardımcı olacağını biliyordum. Eğer müdahale ediyorsa olsaydım, o benden bunu istemeden ben çekilirdim. Lütfen buna inanın."

Durdum ve elimde olmadan, kaynayan öfkeme hâkim olamayarak onunla yüzleştirdim.

"Kendi arzularına teslim mi oldun? Bu da ne demek oluyor?" Bir adım öne çıktım. "Ona dokundun mu?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Hayır! Hiç de değil, hayır. O da benden bunu istemedi. Onunla konuşma ve flört etme arzuma boyun eğdim. Ona dokunmadım. Bunun çizgiyi aşmak olacağını biliyordum. O olağanüstü bir kadın, Weston. Hayatımda daha önce hiçbir erkeği kıskanmamıştım, ama seni kıskanıyorum. Bunu bir iltifat olarak kabul et."

Geri çekilmek için tüm gücümü harcadım.

Tuttuğum nefesi dışarı verdim. "O seçimini yaptı. Flört bitti."

"Anlaştık." Elleri hâlâ havadaydı. "Artık bitti. Arkadaş olarak konuşmaya devam edeceğiz ama başka bir şeyle ilgilenmediğini açıkça belirtti ve ben de onun isteklerine saygı duyuyorum."

Gözlerini indirip boyun eğene kadar ona baktım, sonra döndüm. "Çok ince bir çizgide yürüyorsun Hannon."

Bana yetişti, çok lakayttı. Her zaman öyleydi, ölü kalamayacağını bilmeden önce bile.

"Bazen bu bilerek yapılır," dedi. "Bunu krala da yaptım. Bildiğiniz gibi güç beni besliyor. Bazen bunu başkası için yaparım. Bu sefer onun için yaptım. Bir çıkışa ihtiyacı vardı. Ben de bunu sağlamaktan mutluluk duydum."

"Kısa bir süre içinde çok fazla sadakat yaratmış gibi görünüyor." Bundan gurur duymaktan kendimi alamadım ve onunla olan bağlantımdan nefret ettim.

bu ifadenin doğruluğunu zayıflatabilir.

"Eğer bu rol için ona güvenirseniz, bir alfa çiftinin mükemmel bir yarısı olacaktır."

Ve şimdi bana işimi anlatıyor, tam da bunun için duyduğum özlemi ateşliyordu. Hayatınızın çoğunu duygularınızı gizleyerek geçirmişken bir anka kuşunun etrafında olmak kolay değildi. Saklanacak hiçbir yer yokmuş gibi hissediyordum. "Seni ne götürüyor?" Hadriel yarı koşarak yanından geçerken sordu. "Kahretsin, yine koşuyorum. Belli ki hayatımda bir şeyler ters gitmiş. kendim egzersiz yapıyorum."

Arleth ve Delaney de dahil olmak üzere kraliyet ailesi yemek odasındaydı. Yarım kalmış yemekler bir kenara itilmişti ve Finley dirseklerini masaya dayamış, başını ellerinin arasına almıştı. Büyükanne'nin ürününü yok etmek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, ürün her zaman geri dönüyor gibiydi.

"Hey. Neşelen." Hadriel, Aurelia'nın pişirdiği yemeklerden bir tabağı Finley'nin önüne, bir tabağı da Nyfain'in önüne koydu. "Ye şunu, çok lezzetli. Neler oluyor?"

Finley, Hannon'un bana anlattıklarını özetledi ve sözlerini şöyle bitirdi: "Micah senin tüm maceralarını duymuş Hadriel ve eğlenceye katılmak istemiş."

"Ne eğlencesi? Büyükanneninki mi?" Hadriel çatalı alıp Finley'nin eline tutuşturarak sordu. "Ye şunu aşkım, güven bana. Moralini düzeltir. Micah gerçekten dinlemedi mi? Herkes bunun Büyükanne'nin uyuşturucusu değil, Aurelia'nın ürünü olduğunu biliyor."

"Hayır, aslında yok Hadriel ve şimdi o hasta ve yardıma ihtiyacı var ve Nyfain bunu vermekte kendini rahat hissetmiyor."

"Onu yanlışlıkla öldürmek istemiyorum," dedi Nyfain, tabağın üzerine eğilmiş ama hiçbir şeye bakmadan. "Micah yine sınırları zorluyor, onun ejderhası daha da zorluyor ve benim ejderham da hâkimiyet kurmaya hazır. Eğer bu şekilde yaparsak, işler çirkinleşebilir."

Micah bu krallığa ilk geldiğinden beri sınırları zorluyordu. Beta unvanını sevmiyordu. Başka bir krallıkta, büyüdüğü kasaba ya da köyde olduğu gibi alfa olmak istiyordu. Bir komutan rolüne alışmaya çalışmıştı ama özellikle de benimle aynı rütbede ama bu işte çok daha iyi olan bir kurt v a r k e n bu durum onu rahatsız ediyordu.

"Peki ya Vemar?" Finley sordu.

"Yeterince güçlü değil," dedi Nyfain. "Micah'ya karşı iki ejderhaya ihtiyacımız var ama yerimiz yok. Onu dışarı çıkarmalıyız ve sonra onunla başa çıkabiliriz."

"Şimdi insan formunda mı?" Hadriel, Finley'nin elindeki çatalı bir sebzeyi mızraklamak için kullanarak sordu.

"Evet," diye yanıtladı Nyfain. "Bilardo odasının içinde."

"Tamam o zaman, sorun değil. Bir şey olmaz. İşte başlıyoruz, aşkım. Bu şeye bir kral aleti gibi davran ve ağzına sok. Bana teşekkür edeceksin."

Hadriel yemeği neredeyse zorla Finley'nin ağzına sokarken Nyfain, "Açıkla," dedi.

Hadriel geri çekildi ve çiğnediği yemeğe baktı. "Basit. Aurelia halledecek o."

Finley'nin gözleri parladı ve sonra kaşları birbirine yaklaştı. yemeğe baktı. "Vay canına, bu çok güzel." Yine de elinin tersiyle itti, belli ki krallığı için endişeleniyordu. "Köyüm Hadriel'in kasabaya getirdiği kadının uyuşturucu kullananları uyuttuğunu söylüyor. Birkaç görgü tanığı var. Onu bu yüzden istedim. Ama Micah köyümde karşılaşabileceği herkesten çok daha tehlikeli."

"Ve haklıydın da." Hadriel göz kırptı. "Ben de o tanıklardan biriydim. Tehlike konusunda endişelenmeyin. O bunun üstesinden gelebilir."

"Sen de Micah'nın bu sorununun bir parçasısın," diye homurdandı Finley, bir parça eti mızraklarken. "Bunu kesemeyecek kadar sinirliyim."

"İşte bu yüzden bana o büyük altın yığınlarını ödüyorsun." Hadriel yine ona doğru bir adım attı ve ona bir çocuk gibi davrandı. "Çok acıkmışsın. Hadi, yemeye devam et."

"Merak ettim doğrusu." Delaney masaya doğru eğildi ve Nyfain'in yemeğini çatalıyla mızrakladı.

"Ve nerede-"

Aurelia bir kucak dolusu katlanmış muşamba taşıyarak koşarak içeri girdiğinde sözünü kesti.

Vemar hemen arkasındaydı ve daha da fazlasını taşıyordu. "Nereye?" Aurelia söyledi.

Onu büyük bilardo salonuna götürdüm. Micah, Nyfain'den daha uzun boyluydu ama onun kadar güçlü kuvvetli değildi. Kahverengi gözleri vahşiydi ve her iri eli kırık bir bilardo çubuğunun yarısını tutuyordu. Toplar yere saçılmıştı. Birkaç kişi orada onunla birlikte durmuş, ellerini uzatmış, onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Güçleri havaya pompalanırken, öfkeleri de bir o kadar yükseliyordu. Ejderhalar olayları sakin ve soğukkanlı bir şekilde ele alma konusunda berbattı. Micah çılgına dönmek üzereydi.

"Evet, bu harika." Aurelia büyük ejderha erkeklerinin arasından içeri süzüldü, hiç korkusu olmayan küçük bir figürdü. Micah kaslarını gererken etrafına bakındı.

tüm vücuduyla gökyüzüne doğru kükredi.

Hannon beni durdurmak için elini uzattığında ona doğru omuz atmak üzereydim. Nyfain çoktan harekete geçmiş, ejderhaları yoldan çekerek kapı çerçevesinin hemen içine yerleşmişti.

Micah ona odaklandı ve havaya daha fazla güç sızdı.

"Çıkarın onu buradan." Aurelia döndü ve Nyfain'i işaret etti. "Defol git buradan. İşleri daha da kötüleştiriyorsun."

"Ne yaptı-"

"Git, bebeğim." Finley yanımdan geçip kolundan tuttu ve onu kendine doğru çekti. "Git aşkım. O haklı. Meydan okuyacak ve sen de cevap vereceksin. Git, git. Gözden uzak dur. Bunu ben hallederim."

"İnsan formundayken onunla başa çıkamazsın."

"Buradan defolup gider misiniz?" Aurelia büyük odanın içinde etrafına bakınarak bağırdı. "Hepiniz. İnsan formunda değil, uyuşturucu formunda. Sorun yok. Ben hallederim."

"Gidin." Hadriel Finley'i geri itti, Nyfain de onunla birlikte. "Git, cidden. Ona güvenin. Neyin üstesinden gelebileceğini çok iyi bilir."

Geri adım atmamın imkanı yoktu. Onu Micah gibi bir ejderhaya bırakamazdım. Çoğu zaman iyi bir komutandı ama hiç anlaşılamamıştık. Güven zor kazanılırdı ve o bunu hiç denememişti.

Büyük ejderha şekil değiştirici bana baktı, yüzü terli ve solgundu, kahverengi saçları her yöne doğru uzanıyordu, gözleri manikti. Sopalarını kavradı, arkasına yaslandı ve tekrar kükredi.

Gürültü azaldıkça aynı perdeden bir uğultu yükseldi, ses sakinleştirici ve huzur vericiydi.

Micah başını eğip döndü ve Aurelia'yı odanın arka tarafında, malzeme dolabından bir şeyler çıkarırken buldu. Aurelia bu melodiyi mırıldanarak Micah'ın odaklanmasını sağladı ve işini çabucak bitirdi. Sonra açık kapının önünde durdu ve kendi kükremesini başlattı, zayıf ve neredeyse aptalca. Adam da bir an sonra ona eşlik etti, aniden büyülenmişti, kız mırıldanmayı bitirirken tüm dikkatini ona vermişti.

Sonra bir bilardo topu aldı ... ve o kadar hızlı bir hareketle adama fırlattı ki adamın tepki verecek zamanı kalmadı. Top tam alnının ortasına isabet etti.

"Lanet olsun," dedi Hadriel usulca.

Vemar geçmek için itti. "Onun peşinden gidecek."

Artık çok geçti.

Micah daha yakındı, kızgındı ve hedefi oydu.

AURELIA

T Ejderha bana doğru koşarken kükredi. O koca herif hasta ve uyuşturucu etkisinde değilken muhtemelen hızlı hareket ediyordu. Benden daha hızlı hareket ediyor olabilirdi.

bir hayvanım olmadan önce. Şimdi onun sarsıntılı hareketlerini, duraklayan adımlarını kataloglayabiliyordum. Mümkün olduğunca düz bir çizgide hareket etmeye çalışıyordu ama vücudu dengesizdi. İyi gitmiyordu. O ürün ya baktandı ya da çok fazla almıştı. Her derde deva bir ilaca ihtiyacı vardı.

Ama önce sakinleşmesi gerekiyordu.

Muhtemelen elinde olduğunu unuttuğu sopalarıyla ortaya çıktı. İşin kötüsü, o sallanan aptal şeylerle dolaba sığamazdı.

"Aurelia, hayır," diye bağırdı Weston, sesinde dehşet vardı.

Büyük ejderha üzerime doğru gelirken bunu görmezden geldim. Sanki yüzümü yemeye çalışıyormuş gibi ağzı açık bir şekilde eğildi. Kötü bir yolculukta asla bilemezsiniz. İnsanların aklına çılgınca fikirler geliyor.

Yutmayacağını ve diğer tarafa kaçacağını düşünceğini bilerek yana doğru çalım attım. Onun boyundaki bir rakip için fazla seçenek yoktu. Ancak ben onun cüssesinde değildim ve bunu kendi avantajıma kullanmayı planlıyordum. Çalımına doğru bir adım attı, bunu yapmadığımı gördü ve beni yakalamak için diğer elini uzattı.

Eğildim ve uzun bacaklarının arasından yuvarlandım. Bunu yaparken bir tanesine çarptım ve dizinin bükülmesine neden oldum. Ürünün etkisiyle ağırlığı dramatik bir şekilde değişti ve öne doğru düştü. Omzu kapının kenarına çarptı ve o lanet sopalar çerçeveye vurdu.

Arkasından kollarını tuttum ve bükerek arkasına doğru büküm. O mücadele etti, ben de ettim. Çok güçlüydü. *Gerçekten çok güçlüydü.*

"Kahretsin," diye homurdandım, acele ediyordum, o lanet sopaları yoldan çekmeye çalışıyordum, böylece onun büyük, aptal bedenini dolaba sokabilecektim.

"Onu yakaladım, onu yakaladım!" Vemar koşarak geldi. Micah'ın yumruklarından birine vurarak diğer ejderhayı bir sopa düşürmeye zorladı.

Weston diğer taraftaydı ve beni iterek uzaklaştırdı. Ejderhanın diğer kolunu yakaladı ve bükmeye devam etti, havuz çubuğunu kopardı ve ejderhanın arkasında bükte. Vemar'ın diğer kolu bükmesini bekledi, hepsi mücadele ediyordu.

"Onunla ne yapacağız?" Vemar bağırdı.

"Onu içeri itin ve kapıyı kapatın." Hepsini ittim. "Gir içeri, ejderha. Gece vakti. Siktir git." Hepsini daha sert ittim.

- "Mağaranda. Uyku zamanı. Gir şu lanet mağarana, seni piç."

Micah kükredi ama Weston ve Vemar onu yakalamıştı, ben arkadan çarpınca üçü de yarı yarıya öne düştü. Ejderhayı içeri ittiler, sonra hızla geri çekildiler.

"Kapıyı kapat," diye bağırdım ama Weston çoktan kapıyı tutmuştu. "İyi geceler ejderha. Git mağaranda altın yığınlarının üzerinde uyu."

Weston kapıyı kapattı ve omzunu kapıya yaslayarak sertçe itti. Vemar da ona katıldı, sırtı tahtaya dönüktü ve tüm ağırlığını uyguluyordu.

Ejderha kükredi ve içinde gümbürdedi. Tanrılara şükürler olsun ki Raz bir ejderha değildi. Bu hayatımı çok ama çok daha tehlikeli hale getirebilirdi.

"Anahtar var mı?" Zorlu nefesler alarak sordum.

"Hayır." Weston kapıya baktı. "Anahtar yok. Ne yapacağız?"

"Ona destek olması için bir sandalye alın. İhtiyacı olan tek şey bu - küçük, karanlık alan beynine uyku vakti olduğuna dair bir sinyal gönderecek. Uykusu gelecek, muhtemelen öfkelenecek, çünkü ejderhalar açıkça delidir, etrafta tepinecek ve bir şeyleri kırıp dökecek, ama sonunda sakinleşecek."

Nyfain arkamızdan gelerek, "O kapıdan geçebilecek kadar güçlü," dedi.

"Gelmeyecek." Hadriel'e sağ tarafımdaki sandalyeyi tutmasını işaret ettim. "Bu reaksiyona neden olan ürünler düşünme yeteneğini azaltır. Eski iş arkadaşım istediği zaman arka kapıdan çıkıp gidebilirdi. Bunun yerine, malzeme dolabında kaldı, bazen tüm eşyalarımı kırdı ve uyuşukluğa sürüklenene kadar duvarlara benim hakkımda kötü şeyler yazdı. Uyandığında da gitti. Bu adamla o kadar beklemeni tavsiye etmem. O yapmadı

iyi görünüyor. Yardıma ihtiyacı var. Sakinleşene kadar bekleyin - belki ondan sonra bir yirmi dakika daha bekleyin - ve sonra mümkünse ona iğne yapın. Sonra tekrar dışarı çıkın. Sıvı kullanmanız gerekiyorsa yavaş olun. Yutması için ikna edin. Ya da sadece beni arayın. Sakinleştikten sonra onunla çalışabilirim. Muhtemelen yutmasını sağlayabilirim. Kendine geldiğinde muhtemelen kapıyı çalacak ve dışarı çıkmak isteyecektir."

Birden fazla kişi bana göz kırpıyordu.

"Nasıl ...?" Finley başını yavaşça salladı ve dolabın kapısına baktı. Ejderha içeride uluyor, duvara vuruyor, raflardan geriye ne kaldıysa parçalıyordu. "Bunu nasıl yapacağını nereden bilebilirsin ki? Bir durumda bir şekilde, başka bir durumda başka bir şekilde çalışan bir ilaç yaratmayı?"

"Kitaplar. Büyülü beyin hakkında çok etkileyici şeyler var. Hepsi biraz farklı. Bir şekilde tesadüfen buldum, bu konuda daha fazla kitap istedim ve sonra düşündüm ki" -omzumu silkdim- "eğer bunu işin içine katabilirim, bu iyi olur. Ancak bu arıza emniyetinin bir dezavantajı var. Eğer bir kişi ürünü gizlice almaya çalışıyorsa, örneğin karısından uzakta falan, uyumadan önce pek bir şey alamayacaktır. O zaman paralarını boşa harcamış olurlar."

Dolabın içindeki sesler kesilmeye başladı. Çırpınışları yavaşladı.

"Buna inanamıyorum," dedi Arleth sessizce, o da dolabı izliyordu. "Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım. Ve bu etki her zaman var mıydı?"

Weston hareket etmemizi işaret ederken, "İlk izlerini yaklaşık on sekiz yaşında keşfetti," dedi. "Bunu günlüklerinde okuduğumu hatırlıyorum. Görmemiz gereken daha çok insan yok mu?"

Aslına bakarsanız öyle oldu ama hiç de beklediğim gibi uzun bir gece olmadı. Vemar ve bir avuç diğer ejderhanın oldukça işe yaradığı ortaya çıktı. İnsanları dolaplara, küçük alanlara ya da yolda üzerlerine muşamba örtülen küçük topların içine sokmakta harikalar yaratıyorlardı. Bunu yapma şekilleri de biraz komikti; kovalamaca (ejderhalar tarafından), çılgılık atma (ejderhalar tarafından) ve bazen de eğlence olsun diye ağlar.

Birinin yaralanmasına neden olabilecek kadar tehlikeli ve yüksek güçlü olanlarla ilgilendim ama çoğunlukla Sadece izleyen insanlarla sohbet ettim, bazıları arkadaşlarının bu şeyleri almasına kızdı, bazıları arkadaşlarının yine aynı şeyi yapmasına üzüldü ve bazıları da insanların nasıl

toplanıyordu. Üzgün olanlarla konuştum, bağımlılık hikayelerini ve altta yatan sorunları dinledim ve onları teselli etmek için elimden geleni yaptım.

Şaşırtıcı bir bilgi ortaya çıkmaya devam etti -Vemar gerçekten bir şeyler bulmuştu. Ürünü kullanma alışkanlığı olan bir grup insan halüsinojenler gibi eğlenceli şeyler yapmıyordu. Uyumalarına yardımcı olması, akıl sağlığı sorunlarıyla mücadele etmeleri ya da kendi kendilerini tedavi etmenin bir yolu olarak çeşitli başka şeyler için alıyorlardı. Bu insanlardan oluşan küçük gruplar, üst kaplamayı kazıyıp kendi deyimleriyle ete ulaşmayı biliyorlardı. Bağımlılık ve hastalık onları çok fazla rahatsız etmiyordu, çünkü sadece geride bıraktıkları kaplama parçalarından kalan kalıntılara maruz kalıyorlardı.

Duyduğum her şeyi, özellikle de ürünü daha iyi hale getirmekle ilgili olanları hatırlamaya çalıştım, ancak çok fazla şey vardı. Sadece sık sık tekrarlananları yakalayabildim. Bir kalem ve kağıtla başka bir zaman ziyaret etmem gerekiyordu. Tabii kraliçe bana izin verirse. Daha iyisini yapmanın zorluğunu seviyordum ama bundan sonra benim deneme arzumu seveceğinden şüpheliydim.

Kraliçenin köyü sonuncusuydu ve ejderhalar köyün kontrol altında olduğunu görmekten rahatsız olmuşlardı. Beklemekten yorulmuşlar ve meseleyi kendi ellerine almışlardı, çoğunlukla da başarılı olmuşlardı.

Dönüş yolunda Weston'ın atının arkasında giderken kollarımı gövdesine doladım ve yanağımı sırtına yasladım.

"Görünüşe göre çok fazla ürün boşaltmış," dedim tembel tembel uçuşan kor sineklerine bakarak.

"Evet, öyle."

"Gece ilerledikçe açıkça izleyen kimseyi görmedim. Kendimi tehdit altında ya da tehlikede hissetmedim. Sence onun adamları burada mı?"

"Sürüye tüm tüccarların arabalarını kontrol ettirdim. Evleri de. Senin posterini taşıyan kişi -hâlâ hayatta olan- Büyükanne'nin ürününden sadece küçük miktarlarda satıyordu. Şu anda zindanda. Tüm bunları o yapmış olamaz, en azından tek başına. Başka bir şey bulamadık; bir paket bile. Tek bir uyuşturucu bile. Birisi içeri girmiş ve tüm bu ürünü köylere boşaltmış. Muhtemelen birçok kişi. Kim olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok. Ya da nasıl, ya da ne zaman. Kimse bir şey görmemiş, en azından konuşan kimse. Evet, sanırım onun adamları burada. Sanırım izliyorlar. Diğer krallıkları da kontrol edip aynı şekilde vurulup vurulmadıklarını öğreneceğim. Eğer öyleyse, nasıl halledildiğini soracağım. Böylece Büyükanne'nin bu olaydan bir şey öğrenip öğrenmediğini anlayabiliriz."

"Eğer izleyen insanlar varsa, ellerinde yüzümün resmi var demektir. Yardım edip etmediğim önemli değil, beni tanımış olmaları önemli. Yakında nerede olduğumu öğrenecek."

Bu sadece bir zaman meselesiydi.

Weston elini kolumda gezdirdi ve parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Bu doğru. Nerede olduğunla ilgili haberlerin ona ulaşacağını varsaymamız gerekecek. Kiminle birlikte olduğun."

Ona biraz daha sıkı sarıldım. "Sence haberin ona ulaşması ne kadar sürer?"

"Hızlı bir gemiyle birkaç gün."

"Bütün gemileri limana yanaştıramaz mısınız? Onları geciktiremez misiniz?"

"İnsanların gemilerine ulaşmalarını geciktirmek için bir neden uydurabiliriz ama onları sonsuza kadar tutamayız."

"O halde geri sayım başladı." Korku içimi titretti ama kararlılık adına onu bir kenara ittim. Ürünün tehlikesine bir çözüm bulmak için çok az zamanım vardı. Buna odaklanıp Weston'ın beni korumaya odaklanmasına izin verecektim. Elinin altında bir krallığın ordusu vardı. Bunu kullanması için ona güvenebilirdim.

Elimi sıktı. "Bunu biz halledeceğiz, tamam mı? Sana ulaşamayacak."

Gözlerimi kapattım, yanağımı sırtına yasladım. Artık ondan korkarak yaşamayacaktım.

"Kendimi nasıl savunacağımı öğrenmek istiyorum," dedim kısık bir sesle. "Hem insan hem de kurt formunda."

"Elbette," diye yanıtladı.

Yakında eğitime başlamamız gerekecek.

ATLAR seyislere teslim edildikten sonra, yolculuğumuzdaki seyis hiçbir yerde bulunamayınca, kral ve kraliçenin arkasından kaleye doğru ilerledik. Neredeyse varmıştık ki kraliçe durdu ve bize baktı.

"Teşekkür ederim," dedi bana, adımlarını hızlandırarak. Ben durakladım ve Weston bize biraz zaman tanımak için kralın yanına geçti. "Yardımanızın ne anlama geldiğinin farkındayım. Lütfen içiniz rahat olsun, Büyükanne'nin eline düşerseniz ne tür tehditlerle karşılaşacağınızı biliyoruz ve böyle bir şey olursa hepimizin karşı karşıya kalacağı tehdidin farkındayız. Bu krallıkta sağlam bir savunmamız var. Korunacaksınız."

Başımı eğdim ve bu duygunun içimden geçip gitmesine izin verdim. "Ürününüzü nasıl yaptığınızı öğrenmek istiyorum," dedi. "Tamam."

"Büyükannemin zehriyle mücadele edecek bir şeyi ne kadar çabuk istediğimi size anlatmama gerek yok sanırım."

"Hayır, yok. Sana bir çözüm olmasa bile bir tedavi bulacağım. Sadece ihtiyacım olan malzemeleri verin."

Bir an durakladı. Sonunda şöyle dedi: "Seni öldürmeyeceğiz, bilesin diye söylüyorum. Şüpheleriniz olduğunu biliyorum. İçini rahatlatılabileceğimi düşündüm. Muhtemelen seni kırbaçlamamız ya da bir gösteri yapmamız gerekecek ama hayatın tehlikede değil."

Esprî yapmadan güldüm. "Majesteleri, beni rahatsız eden sizin ne yapacağınız değildi. Her zaman geçmişimin yeniden geleceğim haline gelmesiydi ve siz sadece onun benim nerede olduğumu bilmek için ne kadar ileri gidebileceğini gördünüz. Ama teşekkür ederim, bunu söylemeniz çok hoş. Bir bakıma."

"Kırbaçlanmak pek de iyi bir haber sayılmaz."

"Hayır," diye nefes aldım. "Değil."

Şatonun kapısına vardığımızda, görevliler kapıları bizim için açtılar. Kraliçe Weston'a baktı, gözleri sert ve sıkıntılıydı, sonra başını salladı ve eşikten geçmemize öncülük etti.

"Bu gece benimle kalmak ister misin?" Weston birkaç dakika sonra koridorda yürürken sordu.

"Evet, lütfen. Ben sadece . . . Günlüğüme yazmak için bir dakikanızı alabilir miyim? Bugün çok şey duydum ve henüz tazeyken bunları yazmak istiyorum."

"Elbette. Hazır olduğunuzda gelin."

Bir gece önce onu gördüğüm yerdeydi, kitap açık, mumlar yanıyordu.

"Bunları her gece benim için yakmak zorunda değilsin, biliyorsun."

Kucağına doğru ilerlerken onları işaret ettim.

Gülümsemesi yumuşaktı. "Güzeller. Mekânı biraz yumuşatıyorlar."

Ona sokuldum, kollarının beni sararken verdiği his hoşuma gitti. "Özür dilerim."

"Olma." Durakladı. "Ne için?"

"Seni beklettiğim için. Kaybolmuştum. Artık değilim. Sana acı çektirdiğim için özür dilerim."

"Özür dilerim," dedi.

Kaşlarını çatarak yüzünü görebilmek için doğruldum. Mum ışığı güzel gri gözlerinde titreyordu.

"Olma," dedim. "Ne için?"

"Önce seni sorgulamadan evinden kaçırdığım için. Esir olarak bir yabancıyı yatağını paylaşmana neden olduğum için. Seni burada gerçek bir eş yerine, hatta hayvanıyla ilgili yardıma ihtiyacı olan güzel bir yabancı yerine tekrar esir yaptığım için. Yani, devam etmeme gerek var mı? Hayatını acımadan paramparça ettiğim için. Özgür kalabileceğini söyleyip seni hiçbir koruma olmadan yabancı bir şehre sürdüğüm için. Büyükannemden sana daha önce bahsetmediğim için." Başını iki yana salladı. "Hayatını düzene sokman için sana biraz zaman tanımak pek de büyük bir istek sayılmaz, değil mi? Sana yaşattıklarımın sonra değil. Ayrıca bu senin hakkın. Seni sahiplenmedim, sahiplenseydim bile seni kim mutlu edecekse onu seçmekte özgürsün. Her gün uyanıp sonsuza kadar böyle olacağına karar vermedikçe hiçbir şey sonsuza kadar sürmez."

Başparmağımı çenesinde gezdirdim, biraz kirli sakalını hissettim. "Başka bir kadınla birlikte olsaydın kendimi kaybederdim."

"Güzel. Eşimin sahiplenici olmasını severim."

"Şu an olduğum şey bu mu?" Kelebekler karnımı doldurdu. "Eşin mi?"

"Evet."

Onu usulca öptüm. "Sana bir soru sorabilir miyim?" "Evet?"

"Do"

"Tükür onu," diye fısıldadı gülümseyerek.

"Eşler birbirini sahiplenir, değil mi? Eninde sonunda? Ya da ..."

Gözlerinde açlık parladı ve altımda sertleştiğini hissettim.

"Evet," dedi. "Dostlar birbirlerine sahip çıkar. Yine de benzersiz bir konumdayız. Biraz daha beklememiz gerekiyor."

"Ne için?" İçimde biriken arzuyla sordum. Öne doğru eğildim ve dudaklarını öperken aramızda uzandım, sertliği boyunca ovuşturdum.

"Dünyanın daha karmaşık hale gelmesi ve senin bir yol seçmen için." Belimden tuttu ve beni kaldırdı, böylece her iki yanına birer dizimi yerleştirebildim.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedim dudaklarına karşı, gömleğinin düğmeleriyle uğraşırken.

Pantolonumu çıkardı, içeri uzandı ve ıslaklığını hissetti. Ne kadar hazır olduğumu görünce inledi.

"Çok yakında olacak," diye mırıldandı, gömleğini çıkarmayı bitirdiğimde beni okşadı.

Pantolonunu indirirken göğsünü öptüm ve iri aletini çıkardım. Yine de onu emmemi engelledi, pantolonumu ve iç çamaşırımı aşağı çekmek için öne uzandı ve beni kendisine doğru çekti. "Bu gece gerçekten yakışıklı görünüyordun."

"Bu benim profesyonel kıyafetim."

"Profesyonel kıyafetlerini beğendim." Gömleğimi silktim ve göğsümün tepesini emebilmesi için öne doğru eğildim. Yukarı kaldırıp ucunu bana sürtmenden önce kaygan seksimi ona doğru sürdüm.

"Sikime binmeni seviyorum." Kalçalarımı kavradı ve yukarı doğru iterken çekti, eve doğru sürdü. Ellerinden birini yanağıma koyup dudaklarımı yakın tutarken inledim. Diğer eli kalçamda kaldı, vuruşlarıyla aynı anda kaldırıp çekti, dışarı kaydı ve sonra sertçe geri girdi. "Bana kalsa, bebeğim, seni şimdiye kadar sahiplenmiş ve yetiştirmiş olurum."

Ağızına karşı inledim, bu kirli kelimeler içimde derin bir ateş yaktı. Bir ihtiyacı körüklüyordu. Aynı sıcak havayı soluyorduk, arzu doluyduk.

"İlk gece o yola çıktım," diye mırıldandı, "çünkü kendime engel olamadım. Beni çağırdın. Seninle ilgili her şey beni çağırdı. O andan bugüne kadar, düşman olduğumu düşündüğüm zamanlarda bile seni tüm varlığımla istedim. Çalışma masanda oyalandım, sanatına baktım, perçinlendim. Büyükanнемin operasyonu ile ilgili ipuçları almak için oradaydım ama *seni* de tanımak istiyordum. Aşklarını, tuhaflıklarını, ilgi alanlarını. Seninle ilgili her şey beni büyüledi. Nasıl tanıştığımızdan nefret ediyorum - o ilk geceden sonra - ama yolculuğumun beni bu ana getirmesinden çok memnunum. Hayatımın geri kalanında her gün seni seçeceğim. Seni seviyorum Aurelia."

Bu sözler göğsüme saplanan bir mızrak gibi içimde bir şok yarattı ve duygu kalbimin derinliklerine saplanana kadar her şeyi kırıp geçirdi. Weston'ın gerçeğinin içimizde yükseldiğini, kurtlarımızın kaynaştığını, kalplerimizin birleştiğini hissedebiliyordum. Sadece annem bana bu sözleri söylemiş ve onları kastetmişti. Onun da şimdi bunları kastettiğini ve bunu bir süredir hissettiğini içten içe biliyordum. Baloncuklar gibi, tüm bu duygular yüzeye çıktı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. Bedenim onunkinin üstünde hareket etti. "I-"

Beni bir öpücükle durdurdu, kelimeleri nefesimle birlikte çaldı.

"Henüz değil," diye mırıldandı, duyguları sesini titretiyordu. "Henüz değil."

Neyi beklediğini bilmiyordum. Benden önce hangi seçeneklerin geleceğini düşünüyordu. Belki de sorun kasaba ve köylerdeydi, insanlar güvenli alanlarına sızan uyuşturuculardan sorumlu olan bir eşe sahip olan betaya güvenmeyebilirdi. Belki de bu sürüye ya da kraliyet ailesine kara bir leke olarak geçecekti. Sebep ne olursa olsun, ona güveniyordum. O beni beklemişti, ben de onu bekleyecektim. Bu büyük bir zorluk değildi. Onu hâlâ görebilecek, onunla birlikte olabilecek, ona eşim diyebilecektim. Bu hayattan beklediğimden çok daha fazlasıydı. Buraya kadar gelebildiğim için, her ne kadar berbat olsa da bu kadar büyük bir peri masalına sahip olduğum için kutsanmışım.

Ona karşı sallandım ve klitorisimi çalıştırdı, dilini meme ucumun etrafında yuvarlayabilmesi için beni geriye eğdi. O düğümün içinde çalışmaya çalışarak derinden sürdü. Beni kilitlemeye çalışıyordu. Ama bu pozisyonda bunu istemiyordum. Bu gece olmazdı. Bu gece, onun düğümü derine saplanmışken, o uzağa gidemezken uykuya dalmak istiyordum.

Göğsünü ittim, kucagından indim ve dönüp eğildim. Bir anda ayağa kalktı, kolunu belime doladı ve beni kaldırdı. Beni kanepeye bıraktı, dizlerim minderin üzerinde, dirseklerim arkada. Aletini sertçe, kabzasına kadar soktu. Küçük bir acıyla dudagımı ısırdım ve onun zafer hırıltısının omurgamda dans ettiğini hissettim. Eliyle saçlarımı kavradı ve diğer eli etrafımda dolandı, parmağıyla en çok ihtiyacım olan yerime masaj yaptı.

Ona biraz fazla sertçe vurdum ve acım yeniden alevlendi. Saçlarımı bıraktı ve kolunu göğsümün etrafında kavislendirdi, sık hareketlerle pompalarken beni yerinde tuttu. Parmağı klitorisimi okşuyordu. Dişleri omzumu tırmalıyordu.

"Lütfen Weston," diye yalvardım bedenimi yuvarlayarak.

Dişleri oyalandı ve gücünün arttığını hissettim. İhtiyacının arttığını hissettim. Kurdum yüzeye yakındı, bunun için çaresizdi, sonsuza dek izini istiyordu. Yine de kurdu hırladı, adamı geri çekti. Bağlanmayı reddediyordu. Kurttaki bu ani değişimin nedenini merak ettim.

"Siktir," diye hırladı Weston ve parmakları bir meme ucunu sıkıştırırken ağzı onun yerine boynumu buldu.

İçimde bir orgazm patladı. Bir an sonra o da kendi salıverilmesiyle sarsılırken aldığı zevk bağından yuvarlandı. Zevk ileri geri gitti, güç tarafından kovalandı, beni tüketecek kadar büyük olan derin bir duygu tarafından.

Gözyaşlarımı durduramıyordum ama lanet olsun, bu cennetti. Aldırmadığını biliyordum.

Yorgunluğun üzerime çöktüğünü hissederek ona sarıldım. "Yatağa gidip bayılana kadar bunu yapabilir miyiz?"

Onun cevabı beni kaldırmak ve yerimi değiştirmek oldu. Yorganın altına girdiğimizde, bu süreç bir takım çalışması dersiydi, bana tam da sevdiğim şekilde sarıldı. Dudaklarını kulağıma dayayarak son bir kez "Seni seviyorum" diye fısıldadı ve sonra yavaşça sevişerek uykuya daldık.

AURELIA

İ onraki hafta, köyde çalıştığım normal saatlerimi korumaya çalıştım. Ancak çok geçmeden anlaşıldı ki o saatler herkesi geriyordu. Üçüncü gün kraliçe beni çalışma kulübesinden kovmaya çalıştı ve kendimi yakacağımı söyledi.

Bir an aptalca ona baktım. "On yılı aşkın süredir bu saatleri tutuyorum. İyi olacağım, söz veriyorum. Buna alışkınım."

Bana attığı bakış -herkesin bana attığı bakış- keder, şefkat ve acıma doluydu. Bu kısım beni oldukça rahatsız etti. Sırf bundan uzaklaşmak için, sanki onların endişelerini ciddiye alıyormuşum gibi kendimi affettirdim. Bunun yerine, dinlenme bahanesiyle günlüklerime geri döndüm ve diğer üretim köyünün nerede olabileceğini bulmaya çalıştım. Ya da geniş kütüphanedeki kitaplara dalar, herhangi bir ürün ya da karşı ürün hakkında zihnimi taze tutmak için birkaç şey üzerinde çalışırdım.

Dinlenme vakti geldiğinde bir resim kursuna gidip renkleri karıştırmayı öğrenmeye karar verdim. Öğretmen Liron, Hadriel'in bana öğrettiği renkli bir terim olan eşeğin dangalağının tekiydi ama işini biliyordu. Çoğu gün, öyle ya da böyle, okuma ekibimden biri ya da birkaçı çalışma kulübesinde bana katılır, diğerlerinin yolundan çekilir ve ben çalışırken okurdu. Ondan sonra kendimi yemek yaparken kaybeder, Weston'la yemek yer, günlüğüme yazar, sonra da genellikle Weston'la sevişir ve yatağa giderdim.

Kendimi hiç bu kadar tatmin olmuş hissetmemiştim. Daha önce tüm bunları tek başıma ya da bana güvenmeyen ve benden hoşlanmayan bir iş arkadaşım ile yapıyordum. Sevdığım ve saygı duyduğum insanların etrafında olmak -gerçek arkadaşlara sahip olmak- içime sığabileceğini bilmediğim kadar büyük bir mutluluktu. Kalbim sürekli patlıyor ve beni

Rastgele gözyaşı döküyor, teşekkür etmek için bir omuza dokunuyor ya da yürürken Hadriel'in veya Vemar'ın koluna takılıyordu. Buna bayıldım.

Yeni iş arkadaşlarımı da sevdim. Kadınların buzları çözülmemiştii, sadece nasıl çalıştıklarını öğrenmiştim. Bir dans gibiydiler, çalışma kulübesinin içinde ve etrafında hareket ediyor, sık sık mırıldanıyor ve nadiren sohbet ediyorlardı, bitkileri işlemekten ve biralarını yapmaktan memnunlardı. Her gün bahçede vakit geçirir, Everlass'larını elden geçirir ve diğer her şeyi kontrol ederlerdi. Hiçbiri kraliçe kadar gayretli ve titiz olmasa da, yeşilliklerle araları çok iyiydi. Hatta Ay Ateşi Zambağını çiçek açacak kadar sağlıklı hale getirdiler, renklerin yavaş zonklaması her gece köz sineklerinin ışık benekleri arasında ejderha otunu aydınlatıyordu.

Bir de Vemar vardı, kıcımın yeni koruyucusu. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece Hadriel'le aramızda bir tür şaka olduğunu biliyordum. Vemar isteyebileceğim en iyi iş arkadaşıydı. Benimle senkronize bir dans gibi akıp gidiyordu. Bir şeyler istemek zorunda kalmıyordum; ihtiyacım olan şeyi arıyordum ve o da elimi dolduruyordu. O bir şeye ihtiyaç duyduğunda, ben de ona karşılık veriyordum. Benimle birlikte mekanizmalarımızı çalıştırdı, işi kısa sürede öğrendi, tamamen korkusuz ve sürekli meraklı, ısının kontrolünü ele geçirdi ve talimatlarımı çabucak anladı. Doğru hissettiğinde konuşuyor, ruh hali gerektirdiğinde sessizlik içinde çalışmaktan memnun oluyordu, parmağı etrafındakilerin nabzındaydı. Sadece o hafta içinde, onsuz kaybolacağımı biliyordum.

Hafta sonunda, Büyükanne benzeri kaplamam nihayet hazırdu. Kraliçeye gösterme zamanı gelmişti.

Kendimi artık gecelerimi geçirdiğim Weston'ın odasından dışarı attım. Çoğu sabah olduğu gibi salon terk edilmişti.

Kafamın içinde sürekli olarak geliştirebileceğim, deneyebileceğim çeşitli fikirler ve o çalışma kulübesinde var olan deha ile çalışarak edindiğim çeşitli yeni içgörüler dönüp duruyordu.

Kendimi işime o kadar kaptırmıştım ki arkamdaki varlığı fark etmem bir dakikamı aldı, sert tahta üzerinde yumuşak bir ayak sesi.

Geriye baktım, üniforma renklerini hayal meyal hatırlıyordum - yanık turuncu, mutfak personeli için yiyecek toplama anlamına geliyordu. Bu koridorda onca yol boyunca ne yapıyorlardı? Genelde Burt bu işi "uygun" bir saatte halleder, beni çalışma kulübesinde bulur ya da kütüphanede izimi sürerdi ama belki de işleri değiştiriyorlardı. Bir şeye ihtiyacım olup olmadığını bizzat sormak için mi gönderilmişlerdi?

Biraz yavaşlayarak, tam da bunu sormak için dönmeye başladım.

Benden çok uzun olmayan, hafif yapılı -kesinlikle bir ejderha olmayan- adamın saçları geriye doğru taranmıştı ve gençliğinde kötü bir cilde sahip olduğunu gösteren çukurlu yanaklarını görmemi sağlıyordu. Bu da bir şekil değiştiren için garipti. Belki de lanet sırasında buradaydı, kalenin içinde bastırılmıştı ve iyileşemiyordu.

Benimle birlikte yavaşladı, başını eğdi ve kara kaşlarını kaldırarak altlarından bana baktı. Bu genellikle personelin müdahaleci olmak istemediğinin işaretiydi.

O zaman benim için burada değil.

Kaşlarımı çatarak, belki de birinin uşağına ya da hizmetçisine erken bir yemek bırakıyordur diye düşünerek geri döndüm ve tekrar hızlandım. Onun adımları da hızlandı, ama yine de mesafeyi korudu.

Karışım larımı düşünmeye devam ettim ama fikirler dağılmıştı; adam dikkatimi dağıtmıştı ve yeniden odaklanamıyordum.

"Bunda bir terslik var," dedi kurdum, içimi kemiren şeyi öne doğru çekerek.

Yürüyüşü bir şato çalışanına yakışmıyordu, değil mi? Dengesizliği.

Şatoda çalışanlar genellikle dik bir duruşa ve yoğun bir önem havasına sahipti, ya da ben hep öyle düşünmüşümdür. Toz alan ve ortalığı süpüren insanlar bile kurumun ihtişamını yansıtıyor gibiydi. Bu adam sanki bir sokak kavgası arıyormuş gibi, omuzları yuvarlanmış ve ağırlığı her adımda bir ayağından diğerine kayarak hantal bir şekilde yürüyordu.

Tekrar arkama baktım ve kızıl kahverengi gözlerinin bana odaklandığını gördüm. Bakışları sağa kaymadan hemen önce içimi ani bir tedirginlik dalgası kapladı ve başını tekrar eğerek yürüyüşünü yavaşlattı.

"Tehlike hissetmiyorum," dedi kurdum.

Ben de öyle. Ama yine de aklımdan büyükannemle ilgili düşünceler geçiyordu. Bir hafta önce uyuşturucu piyasaya çıktığından beri başka bir olay olmamıştı ama bu onun geri çekildiği anlamına gelmiyordu. Beni izleyen birileri vardır, değil mi? Beni takip eden?

Ne yapacağımı düşünürken nefesim hızlandı. Belki de ona saldırmalıydım? Adını sorun ve neden bu salonda olduğunu öğrenmek isteyin. Birinin yatak tavşanı olması ve dışarı çıkmaya çalışması kadar basit olabilirdi.

fark edilmeden önce. Sonra tekrar, programımı öğrenen biri olabilir.

Ya silahı varsa? Ya henüz dönmediğim ya da geçmediğim bazı köşelerde bekleyen bir desteği varsa? Eğitime daha yeni başlamıştım. Eğer üzerinde bir bıçak varsa, bıçakla çalışacak durumda değildim. Şu anda mesafesini koruyordu. Kaçacak yerim vardı.

Kararsızlık içinde dudağımı ısırarak, fuayeye yaklaşıp kadar biraz daha bekledim. Başım derde girerse, biri beni görürdü.

Yavaşladım, sonra dönmek için durdum. Adımları hafifledi ve sonra durdu. Tam zamanında dönmüştüm ki giysilerinin yere düştüğünü gördüm, sanki içindeki kişi yok olmuştu.

"İşte!" diye bağırdı kurdum bir parça kumaş kıpırdayınca.

Boyun deliğinden bir sıçan fırladı ve kör edici bir hızla koridorda koşarak uzaklaştı. Şekil değiştirenlerin sıçan olabileceğini bile bilmiyordum. Ya da farelerin bu kadar hızlı koşabildiğini.

"Çekil!" diye bağırdı kurdum, yoldan çekilmem için beni yırtarak. "Bırak beni. Onu yakalayacağım."

Giysilerimi yırttım, kurdum beni ele geçirmeden önce zar zor çıkarabildim. Hızını arttırarak koridorda farenin koştuğu yöne doğru koşmaya başladı. Ancak yer değiştirmek için geçen sürede onu gözden kaybetmiştik.

Kıyafetlerinin üzerinde durdu ve tekrar yola çıkmadan önce onun kokusunu aldı.

"Ya bizi bir tuzağa sürüklüyorsa?" İlk köşeye varıp kokladığında telaşla "Ya bizi tuzağa düşürüyorsa?" dedim.

"Eşimiz yakınlarda ve etrafımızda bir sürü kurt ve ejderha var." Bir sonraki köşeye ulaştı ve sağdaki kokuyu yakaladı. "Bizi alırlarsa fazla uzaklaşamazlar."

Görünüşe göre yem olmakta bir sakınca görmüyordu. Bu hoş bir farkındalık değildi.

Koridorun sonunda koku dağılmaya başladı. Bir sonraki dönemece geldiğimizde, Weston'ın hareket halinde olduğunu hissedebiliyorduk, duygularımızı açıkça hissetmişlerdi ve araştırmak ya da yardım etmek için acele ediyorlardı.

Bir başka dönüşte, ileride sisli sabahın sulu ışığıyla parlayan küçük bir çıkışa bakıyorduk.

"Kahretsin," diye mırıldandı kurdum, kalan koku uzaklaşmaya başladığında kapıya doğru hızla ilerledi.

İnsan formumuza geri dönebilmem için kenara çekildi. Kapıyı iterek açtım ve tereddütle sabahın serin havasına adım attım. Geniş bir çakıl yol, nemden parıldayan yapraklı çalıların arasından kıvrıla kıvrıla uzanıyordu. Görüş mesafesi, bitki örtüsünün hiçbirinin büyük ya da küçük bir bedeninin geçişiyle titremediği bu küçük eğime indirgenmişti.

"Takip edecek miyiz?" Yüksek sesle sordum, insan formundaki duyularım o kadar keskin değildi, takip edilecek bir koku izi olup olmadığını anlayamıyordum.

"Hayır. Onu zaten kaybediyorduk. Doğada hiç şansımız yok. Bir kurt ya da daha büyük bir hayvan devriyenin dikkatini çekebilirdi ama bir fare? Kolayca saklanabilir ve herhangi bir teslimat ya da kale ziyaretçisiyle birlikte gizlice kaçabilir. O bizi aşar. Eşimize söyleyelim de kokuyu içeride arasınlar. Belki bizi diğerlerine götürür."

Döndüm ve koşmaya başladım, bir "Oof" ile bir bedene çarptım. Leala sendeleyerek geriye savruldu, kırıbacının ucu titrerken ayakta durmaya çalışıyordu.

"Özür dilerim." Onu tuttum.

"Ne oldu?" diye sordu daha dengesini bulamadan. "Atılmış giysilerini gördüm ve kokunu takip ettim. Ne gördün?"

Görünüşe göre bizi ilk bulan ve yardım eden kişi leydimin hizmetçisi ve onun güvenilir kırıbacı oldu.

"O gitti. Weston'ı alalım."

Üniformanın birkaç gün önce kaybolduğu ortaya çıktı. Kimse adamın tarifine uyan birini gördüğünü hatırlamıyordu. Kimse onun atılmış giysilerinde kalan kokusuna rastladığını da hatırlamıyordu. Weston bu giysileri dağıtmıştı, böylece kaçınılmaz olarak krallıktan kaçmaya çalıştığında devriye ve muhafızlar onun izini sürebilecekti ama hiçbir şey çıkmadı. O bir hayaletti; fark edilmeden kaleye girmiş ve bana ulaşmayı başarmış bir hayalet. Ben yalnızken.

Kurdum, sıçan beni sürükleyip götürebilseydi eşimizin engel olacağına güveniyordu ve ben de ona katılıyordum. Kaleyi ziyaret etmek ve mutfaklara sızmak, başını eğmek ve hatta etrafta dolaşmak başka bir şeydi. Kendi işine bakan bir adam pek fark edilmezdi, özellikle de yiyecek toplama işinde. Peki ya şatodaki tutsağı yakalayıp güreşerek şatonun dışına, araziye ve ormana götürmek? Bu tamamen başka bir şeydi.

Bu Weston için yeterince iyi değildi. O sabah kralın onayıyla kalenin güvenliğini yeniden gözden geçirmeye başladı. Amacı böyle bir şeyin bir daha asla yaşanmamasını sağlamaktı.

İşinde titiz ve mükemmel olan arkadaşımı izlemek beni gururlandırmıştı.

Şimdi, nihayet işimin başına döndüğümde -bahçenin çevresinde yabancıların bulunmasına izin verilmiyordu- sabahki olayların gerçekliği içime işlemişti. Belki o adam büyükannemlerden biri değildi ve belki de peşinde olduğu ben bile değildim, ama bu bana burada güvende olmadığımı hatırlattı. Belki de tek başıma güvende değildim. Uyarıya kulak vermem gerekiyordu.

Finley masanın üzerinden eğilip bej renkli beş küçük ürün topuma bakarak, "Anlat bakalım," dedi. Geldiğimden beri işine bakıyordu, olanları duymuş ama yorum yapmamıştı. Ona minnettardım. Kendimi işe vermenin ve büyükannemin beni geride bıraktığım hayata geri dönmeye zorlayacağı korkusunu bir kenara itmenin şu anda en çok ihtiyacım olan şey olduğunu anlamış görünüyordu.

İlkini işaret ettim. "Büyükanneminkine en çok benzeyeni"-Sonuncuyu işaret ettim

-"Ne yapmaya çalıştığını"-aradakileri işaret ettim-"ve benim deneme yanılmalarımı. Büyükannemin insanların yaptıklarına benzeyecek kadar boktan bir şey yaratmak biraz zamanımı aldı. Sonra, kendime engel olamadığım için-"

"Kendine yardım etmek istemedin," diye ekledi Vemar, bu sabah o adamla tek başıma uğraşmak zorunda kaldığım için sessizce öfkelenerek. Onun yanında oturmak bile kollarımdaki küçük tüyleri diken diken etmişti. Koruma görevini çok daha yoğun bir şekilde yerine getireceğine dair bir his vardı içimde. Uzanıp arka rafta duran aletlerimizden birini aldı.

"Güzel. Boktan olmayan bir şey yapıp yapamayacağımı görmek istedim. Her neyse, bu son ürün kancayı yarı sürede oluştururken neredeyse hiç hastalık yaratmayacak. Güvenlidir. Kan dolaşımına *çok fazla karışmadığı* sürece kimseyi öldürmez."

"Hiç hastalık hissetmedim." Vemar tekrar yerine oturdu.

"Ben de öyle. Birikme etkisi de büyük ölçüde azaltıldı, dolayısıyla çok fazla içebiliyorsunuz. Yirmi dört saat içinde beş tane içerseniz kusarsınız. Ölmek için kaç tane gerekir bilmiyorum. Birisi kısa bir süre içinde beş dozdan fazla alırsa ürünü zihin için çok kötü olur. Kimsenin bunu yapacağını ya da yapabileceğini sanmıyorum."

"Bekle." Finley gözlerini sıkarak elini kaldırdı. "Bana bu şeyi yuttuğunu mu söylüyorsun?"

Ona kaşlarını çatıttım. "Tabii ki. Test etmem gerekiyordu."

Son bej rengi yuvarlağı işaret etti. "Yirmi dört saat içinde bunlardan beş tane yedin ve sadece, ne? Ölmeyeceğini mi *umdu*?"

"Hannon'un özel içkisini getirdim." Vemar köşede oturan Hannon'a göz kırptı. Yüzünde her zamanki güler yüzlü ifadesi yoktu. Bunun yerine mavi gözlerinde dokunaklı bir odaklanma vardı. Dudakları düz bir çizgi halinde büzülmüştü, vücudu rahattı ama sanki her an savaşa çağrılacakmış gibi beklenti içindeydi.

Kimse güvenlik ihlalini iyi karşılamıyordu. Ejderha krallığının iyi parlatılmış bir altın para gibi ışıltılı parlayabileceğini ama buradaki insanların savaşarak büyüdüğünü çabucak öğreniyordum. Hayatta kalmak için mücadele ederek. Evlerini savunmaya hazır, muktedir ve fazlasıyla istekliydiler ve bunu muhtemelen benim anlayamayacağım bir saldırganlıkla yapıyorlardı. Büyükanne'nin tehdidiyle yüzleşmek için daha iyi bir yerde olamazdım.

Korkunun devam etme cesaretimi kırmaması için kendime bunu sürekli hatırlatmam gerekiyordu.

Hannon, "Bunları deneyen ben olmalıyım," diye yanıt verdi.

"Hayır." Vemar onu elinin tersiyle itti. "O zaman daha fazlasını tüketmek için korkunç bir kaşıntı duyarsın. Bu hiç hoş değil."

"Evet." Yüzümü sildim. "Bağımlılıktan kurtulmak için yaptığınız o iksir çok yavaş."

Vemar, "Çok yavaş," diye aynı fikirdeydi.

"Ürünlerinizi nasıl test ediyorsunuz?" Onlara sordum. Arleth ve Delaney de masanın etrafında toplanmıştı.

Finley sanki ben aptalmışım gibi, "İhtiyacı olanlara," diye cevap verdi.

Kaşlarını kaldırdım. "Hastalarınıza test örnekleri mi veriyorsunuz? Bu riskli değil mi?"

"Eğer tedavi edilmesi gereken hastalığa sahip değilsek, ürünün bu hastalığı tedavi etmek için işe yaradığını nasıl bileceğiz?" Finley geri döndü.

Vemar ve ben birbirimize omuz silktik. Haklıydı.

"Doğru. Yani." Bir nefes verdim. "Üzerinde çalıştığımız şey bu. Buna karşı koymak için bir sürü fikrim var. Granny'nin kaplamasında rüya gibi çalışmalı. Bunu test edeceğim tabii ki. Eğer çocukları falan tehdit ettiği için onun tarafından yakalanır ve çalışmaya zorlanırsam -ki dürüst olmak gerekirse bu onun yapabileceği bir şey gibi görünmüyor- bağımlılık yaratan ürünlerimin en iyisine nasıl karşı koyacağınızı bileceksiniz."

Vemar'ın öfkesi yükseldi ve diğer ejderhaları da kendi saldırganlık uğultularına sürükledi. Hannon koltuğuna yerleşti ve duvara yaslanarak sözde bir sakinlik yansıttı. Adam her zaman sinirli görünmüyordu ve seni öldürmesinin büyük bir şok yaratacağını hissediyordum.

"Kimse seni yakalayamayacak ve bu hikâyeyi anlatacak kadar yaşayamayacak," diye homurdandı Vemar. Kadınlar başlarını salladı, Finley'nin yoğun onaylaması midemi bulandırdı.

Hadriel'in kitabından bir sayfa alarak, alaycı bir şekilde, "Harika. Ne büyük bir yük." Hannon gülmeye başladı. O sabah Hadriel'i henüz görmediğimi fark ettim.

"Weston bunları aldığını biliyor mu?" Finley talep etti, belli ki test uygulamalarımıza takılmıştı.

"Hayır," diye cevap verdim, örnekleri yolumdan çekerek. "Çok kızar. Ona söylemezsen iyi olur. Ben iyiyim. Vemar da iyi. Her şey yolunda. En kötüsü geride kaldı."

Finley beni inceleyen Arleth'e baktı. İkisi de yorum yapmadı. "Harika. Bu kadar o zaman. Siz beyler, bir şeylerin nasıl yapıldığını öğrenmek istiyordunuz.

ürün var, değil mi?" Çalışma alanını temizledikten sonra bir liste hazırladım. "Ürün X ile başlayalım. Bu hamileliği önleyen bir şey. Buradaki insanlar çok fazla seks yapıyor - eski köyümdekinden çok daha fazla. Kendi stoğum azalıyor ve o korkunç çaya başvurmak istemiyorum. İşte malzemelerin bir listesi. Aranızdaki bahçıvanların bunları toplamasına izin vereceğim, ben de doğru aletleri bulacağım."

"Henüz ihtiyacımız yok ama onlara yardım etmek zorunda kalmamak için iyi bir bahane," diye mırıldandı Vemar. Ona dirsek attım. Bunun bir sır olması gerekiyordu.

Arleth ve Delaney listeyi gözden geçirdikten ve şu anda pişirmekte oldukları şeyleri kontrol ettikten sonra malzemeleri toplamayı tercih ettiler.

"Demek bunların hepsi Everlass ile yapılıyor, öyle mi?" Odanın etrafında buharda pişen ve pişmekte olan birçok şeyi işaret ettim. Tüm duman ve kokuları uzaklaştırmak için çalışma kulübesinin çatısına özel havalandırma delikleri yerleştirilmişti.

Finley arkasına bakmadı. "Neredeyse tamamı. Bunlar ne?" Çıkardığım mekanizmaları işaret etti.

"Sana göstermek daha kolay. Peki bu yaprakları nasıl işliyorsun? Onları kuruttuğunu gördüm. Sonra . . . ne, sadece kaynatıp buharda mı pişiriyorsun?"

"İhtiyacımız olan özellikleri değiştirmek için onları günün farklı saatlerinde, içeride veya dışarıda kurutuyoruz. Daha sonra bunları kaynatıyor, pişiriyor ya da soğuk demliyoruz ve özelliklerini daha da arttırmak için çeşitli diğer malzemelerle karıştırıyoruz."

"Ah." Başımı salladım. "Bu işin biraz karmaşık olduğunu biliyordum. Yani, bitkiler hakkında gerçekten geniş bir anlayışa ihtiyacınız var."

"Evet."

"Anladım. Yakmayı denedin mi?" Bir

süre bana baktı. "Hayır."

"Dondurmak mı? Basınçlandırmak mı? Ateşte yakmak ve sonra hızla dondurmak mı?"

Hâlâ bakıyor. "Hayır."

"Mikro üfleme mi?"

"Bu da ne?" Vemar eğildi.

Ona sıırttım. "Buna bayılacaksın. İnsanın içinden seçmesi gereken bir bardak yok."

Finley "Hayır," diye cevap verdi.

Diğerleri içeri girip görünürde tek bir toprak zerresi olmadan yeşillik demetlerini yerleştirirken başımı salladım. "Keşfetmeniz için size kalan tüm olasılıkları düşünün. Bu nedir?"

Arleth ve Delaney durakladı, Arleth'in elinde hâlâ liste vardı. Kaşlarını çatarak listeye baktı ve masada ne olduğunu kontrol etti. "Taze malzemeler orada" -yığını işaret etti- "ve şimdi kurutulmuş olanları alıyoruz."

"Kurutulmuş olanlar mı?" "Taze" malzemeleri karıştırdım. "Bu şüphesiz aptalca bir soru ama bu onların doğal rengi mi? Canlı yeşilin muhtemelen öyle olduğunu varsayıyorum ama bunun çiçekleri mavi. Açık mor renkte olmaları gerektiğini sanıyordum?"

Raz ve yardımcılarının çok kötü bahçıvanlar olduğu ortaya çıktı ve Vemar ile Hannon benim kafa karışıklığımı -özellikle de bitkileri kurutmanın gerekliliği söz konusu olduğunda- çok komik buldular.

"En azından kiri yıkamak zorunda kalmıyorum," dedim sonunda. "Bunun için teşekkürler. Zaman kazandırdı. Pekâlâ, bu sağlıklı bitkilerde her şeyin korkunç bir şekilde ters gidebileceği ve talimatları değiştirmem gerekebileceği beklentisiyle başlayalım."

Neyse ki düşündüğüm kadar çok değişiklik yapmam gerekmedi. Aslında birçok durumda bitkilerle çalışmak daha kolaydı, muhtemelen yarı ölü olmadıkları ve ısıyı azaltmak için daha fazla neme sahip oldukları için. O kadar dikkatli olmak zorunda kalmadım.

Talimatı bitirdiğimde Finley kaşlarını kaldırarak diğerlerine baktı. "Bu ..."

"Teknik," dedi Arleth sessizce.

"Karmaşık." Delaney başını salladı.

"Bundan sonra ne olacak?" Finley sordu.

"O zaman sipariş bitene kadar tekrar tekrar yaparım," diye cevap verdim. "Bunun için bitkileri topladığımdan beri kullanacağım. Hepsini kendime mi saklayacağıma yoksa başkalarının tüketmesine izin verecek kadar bana güvenip güvenmeyeceğinize siz karar verebilirsiniz. Diğer ürünler için, sanırım size sadece bir örnek nasıl yapılacağını göstereceğim, çünkü onunla hiçbir şey yapmak istemiyorsunuz?"

Sonraki ürünlerden birkaç parti yaptık ve her seferinde sadece Finley anlamış gibi görünüyordu - ama sadece orta derecede. Bu hanımların yeteneklerinin çeşitli bitki özelliklerini denemekte olduğu açıktı: en iyi nasıl yetiştirilecekleri, en iyi nasıl kullanılacakları ve ne için kullanılacakları. Ben basınç ve ısınn daha teknik uygulamalarında daha iyiydim ve kafalarındaki gerçekleri bana anlatmaları için kitaplara güvenmek zorundaydım. Hepsi aynı derecede karmaşıktı ama üretimin tamamen farklı bir yönüydü. Büyüleyiciydi. Daha fazlasını öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

Kararlaştırdığım günün sonunda her şeyi topladım ve bitirdiğimiz ancak gruplara ayırmadığımız ürünlerin etiketlerini hazırlamaya başladım.

"Ne yapıyorsun?" Vemar el işlerime baktı. Finley dönüp baktı, kuruması için ipe bir şey asarken durakladı.

"Sadece yarın sabah neyin ne olduğunu bilmemiz için etiketleme yapıyorum."

Bir süre izledi, ne dediğimi anlamaya çalışıyordu. "Neden?" diye sordu sonunda.

Durakladım ve sonra yarı doğruldum. "Ah." Önce beni izleyen Finley'e, sonra da bir süreliğine dışarı çıkmış olan diğerlerinin çalışma masalarına baktım. "Uh" Ellerimi indirdim. "Alışkanlık işte, sanırım. Köyde, Raz'ın onu öldürmek için kullanabileceğim eşyalar için masamı didik didik etmesi ihtimaline karşı ürünü etiketlemiştim - ilaçlar onu alışılmadık derecede paranoyak yapmıştı. Ya da belki ben öyleydim. Her iki durumda da, ürünleri her zaman etiketledim, böylece o etrafa saçtıktan sonra neyin ne olduğunu biliyordum."

Yine o lanet bakış vardı. O bakıştan nefret ederdim.

"Boş ver." Etiketlere devam etmek için eğildim.

Vemar'ın eli bileğimi kapattı. "Hayır, Esir Hanım," dedi sessizce. Şefkatle. "Bunu burada yapmana gerek yok. Bizi öldürmek için bir şeyler saklıyorsan, onları kullanmaya çalıştığında neşeyle güleceğiz."

Ofladım, kıkırdadım ve ellerimi tekrar çektim.

"Evet, sanırım- Aslında, hayır." Elini nazikçe ittim ve etiketlerime geri döndüm. "Üzgünüm, bu benim sürecimin bir parçası ve bunu yapmazsam kafam karışacak. Bütün akşamı bunun için endişelenerek geçireceğim ve gecenin bir yarısı iş bitmediği için burada etiket yazarken bulacağım kendimi."

Vemar doğruldu. "Peki o zaman, yardım edersem kafan karışacak mı?"

"Gerçekten yapmak zorunda değilsin-" "Ben bunu sormadım."

Ona çarpık bir gülümseme verdim. "Hayır, bu sadece işin daha hızlı ilerlemesini sağlayacak."

"Harika." Bunun anlamsız bir çaba olduğunu düşünmesine rağmen benimle birlikte çalışmaya başladı.

"Teşekkür ederim," dedim ona, yine gözlerim dolmuştu. Lanet olsun bu insanlara ve onların dokunaklı özelliklerine.

Omuz silkti. "Pislikleri korumanın bir sanatı var. Ne zaman bir süpürge sapıyla karşılaşacağınızı asla bilemezsiniz."

Finley bir kahkaha attı ve ben sadece bu iki şeyin nasıl ilişkili olduğunu hayal edebiliyordum.

Ertesi gün, daha günlüklerimin ve daha iç karartıcı anılarımın başına yeni oturmıştım ki kapı öfkeyle çalındı.

Donup kaldım. Alexander'ın da aynı şeyi yaptığına dair bir anımsama korkumun artmasına neden oldu.

"Ben bakabilirim, hanımefendi." Leala denemek için yeni banyo malzemeleri koyduğu tuvaletten geldi.

"Hayır." Hızla ayağa kalktım ve onu durdurmak için elimi uzattım.

Alexander olamazdı. Kaledeki herkesin burada olması gerektiğinden emin olmak için dün ve gece boyunca tüm kale kontrol edilmişti. Yerde olmayan kimseye ya da buraya ait olmayan kokulara rastlamamışlardı. Dar alanlara küçük bir şekil değiştirici bile göndermişlerdi. Artık tüm ziyaretçiler giriş yapmak zorundaydı ve arazinin etrafına daha fazla muhafız yerleştirilmişti. Buna ek olarak, Büyükanne ve Alexander'ın yanı sıra bilinen tüm çalışanların resimleri çizilmiş ve asılmıştı. Şato kilitlenmişti. Kapımdaki Alexander olamazdı.

Bunu bilmek yine de öfkeli kalbimi yavaşlatmak için pek bir şey yapmadı.

Yüzümdeki ani terlemeyi sildim. "Özür dilerim. Eski iblisler, dedikleri gibi. "Tehlikeli olma ihtimaline karşı" -omzumu silktim- "ben alırım."

Elimin etrafından dolanırken gülümsemesi kendinden emindi. "Bunu gayet iyi halledebilirim, bayan."

Yine de onu takip ettim. Bu istenmeyen bir sürpriz olsaydı ve o da çapraz ateşte kalsaydı kendimi asla affetmezdim.

Cecil koridorda durmuş, ellerini kalçalarına dayamış ve yüzünü sıkıntıyla buruşturmuştu.

"Evet?" Leala söyledi.

"Evet mi?" Cecil öfkeyle tekrarladı. "*Evet mi?* Sana *evet* diyorum. Kıyafet sipariş etti ama teslim almadı. Nerelerdeydi? Sürekli onu bekliyorlar. Sadece bekliyorlar."

Ben araya girmeden Leala başını eğdi. "Son provayı yaptırmak için onu yukarı getirmemi bana sen mi söyledin?"

Gözlerini kısarak dondu kaldı.

"Aynen öyle. Aklını okuyamayız, Cecil. Ne zaman gelmesini istersiniz?"

"Şimdi geliyor. Gel, gel." Bir adım uzaklaştı, bir an bekledi ve sonra eliyle daha sert bir işaret yaptı. "Gel!"

Leala bana döndü. "Giysiye ihtiyacınız var hanımefendi. Getirdikleriniz yırtık pırtık ve Hadriel'inkiler de üzerinize tam oturmuyor."

"Evet, sorun değil. Ben giderim. Bir şeye ihtiyacım var mı?" "Sadece kendine ihtiyacın var," dedi Cecil. "Gel!"

"Koridorlarda nöbetçiler var ama ben yine de her ihtimale karşı seninle geleceğim." Leala bana gülümseyerek önümden çıktı.

"Tamam." Koridorda yürümeye başlamış olan Cecil'in peşinden aceleyle gittim.

Ana merdivene yaklaştığımızda küçük ayaklar dikkatimi çekti. Şatoda çok az çocuk vardı. Bazen ziyaretçiler onları da getirirlerdi ama bildiğim kadarıyla Prenses Tabitha şatodaki tek çocuktur. Onu sadece bir kez şahsen görmüştüm, onun dışında koridorlarda koşarken, merdivenlerden çıkmasına yardım edilirken ya da anne veya babasının kucağındayken göz ucuyla bakmıştım. Her seferinde durup izledim; çocukların neşesini ve sevgisini görmekten her zaman keyif almışımdır. Büyükannemin yanında çalışırken, köy meydanında birkaç çocukla oynama fırsatı bulmuştum; aileleri benimle konuşmaya cesaret edemediklerinde bunu görmezden geliyorlardı. Zamanın değerini bilirdim ve her zaman çok eğlenirdim. Yine de şansımı zorlamak istemediğim için asla çok uzun süre kalmadım.

Durdum ve küçük kızın sendeleyişini izledim. Bana bir yaşından biraz büyük olduğu söylenmişti. Elini uzatarak ve "Hayır!" diyerek dadısının elinden kurtuldu.

"Ne yapıyorsun?" Cecil az ileride durdu. "Gel!"

Tabitha beni görünce biraz yavaşladı ve parmağını ağzına soktu. Bir an sonra küçük yüzünde şaşkınlık ve sevinç dolu bir ifade belirdi. Ellerini uzattı ve bana doğru koşmadan önce "Ah!" dedi.

Geniş gülümsememe engel olamayarak tek dizimin üzerine çöktüm ve onun bana ulaşmasını bekledim.

"Merhaba, Tabitha!" Kafası karışmasın ve bana sarılmayı düşünmesin diye ellerimi aşağıda tutarak haykırdım. Kralın vücut dili ve genel ürkütücülüğü, yabancı kadınların kızına dokunmasını istemediğini açıkça gösteriyordu.

Yine de yavaşlamadı, bana doğru hızla geliyor ve gülüyordu.

"Oh, whoa!" Dengemi kaybedip devrildim ve kığımın üzerine düştüm. Eğlenmek için bir *oof!* sesi çıkardım ama onu yaklaşmaktan vazgeçirmeye çalıştım. "Oh hayır, tatlım, hayır, Aurry'nin kucağına tırmanamazsın."

Yeni yürümeye başlayan bir çocukla güreşti, kıpırdanarak kollarıma girdi ve çapraz bacaklarımın arasına oturdu. Ben telaşla dadısına bakarken hemen mırıldanmaya başladı. Leala hemen kadının yanına geçti, onun da yüz ifadesinde tedirginlik vardı.

Dadı yaklaşmak için bekledi. Bu yüzden mi büyükanne için endişelenmiyorlardı? Büyük altın bir ejderhanın elinde öleceğimi biliyorlar mıydı?

HADRIEL

N Limanlar tekrar açıldığına ve gemiler gelip gittiğine göre yapılacak işler vardı. Az önce elime tutuşturulan raporu salladım. Kraliyet ailesi batan bir gemiyle ilgili bir korku ya da bir sürü saçmalık uydurmuş, sonra da gemilerini bekleyen olabildiğince çok insanı aramıştı. Yine de bir şey bulamadılar ve gemileri daha fazla alıkoyamadılar.

Siktiğimin ninesi! Çok sinsi bir kadındı. Yani, lanet olsun, şatoya izinsiz giren biri vardı ve hala kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu! Son bir haftadır dedikodu ağını çalıştırmak, aklıma gelen her şeyi paylaşmak, aklıma gelen her şekilde burnumu sokmak için canımı dişime takıyordum. Sırları varmış gibi görünen pek çok insanla karşılaşmışım, ancak bunları ortaya çıkardığımda, eşlerini aldatmak, bir tüccardan çalmak veya Büyükanne'nin işçisi hakkında müstehcen düşünceler gibi aptalca şeylerdi.

Kasabalardaki tavernalara gitmem gerekiyordu. *Birilerinin* bilmesi gerekiyordu.

Bir şeyler. İnsanlara rüşvet vermekten çekinmezdim.

Aslında evet. Bir sonraki taktiğim bu olacak. Rüşvet.

Büyükannem benden daha zeki değildi. Onun yetenekleri kurnazlığında yatıyor olabilirdi, ama benimki bu pisliği ortaya çıkarma yeteneğimdeydi. Onun adamları bu krallığa sızmış ve gölgelerde saklanıyorlardı. Onları bulacaktım.

Ve dışarıdayken, insanların Aurelia'dan hala nefret etmesi sorunu üzerinde çalışacaktım. Kraliçe yola gelmişti, çok şükür. Aurelia'nın neredeyse ölene kadar çalıştığını gördükten ve bazı korkunç hikayelerini dinledikten sonra Finley sonunda hepimizin söylediği şeyi kabul etmişti.

Ancak halktan uzak duruluyordu. Açıkçası, Büyükanne'nin adamları etrafta dolanırken bu gerekliydi, ama yine de bir sorundu. Bunu aşmanın bir yolunu bulmamız gerekiyordu.

"Buna sen sebep oldun, biliyorum!" Liron koridoru çaprazlamasına kesti, büyük bir brandayla birkaç kişiye çarptı ve tam önümde durdu.

Kekeleyerek durdum, raporu yuvarlayıp indirdim ki aletini içine sokmaya çalışmak gibi parlak bir fikre kapılmasın.

"Ne?" Sözümlü kesmesine sinirlenerek sordum. Kral ve Kraliçe'nin Weston'la görüşmesine zaten geç kalmıştım.

Liron tuvali kaldırıp yüzüme doğru itti. "Bunu sen yaptın! Bu kadının yeteneği var. Onunla bir şeyler yapma şansını öldürüyorsun!"

"Hangi kadın? Sen neden bahsediyorsun? Git-" Ne hakkında konuştuğunu görebilmek için brandayı biraz ittim. Bu adamı uzaklaştırmak için iyi bir nedeniniz yoksa, sizi takip eder ve sürekli gevezelik ederdi. Çok sinir bozucuydu.

Tuval renklerle canlıydı. Açılar ve çizgilerden oluşan soyut bir tasarım alanı dolduruyordu.

Her bir şekil ve renk bakışlarımı tuvalin etrafına çekerken, "Güzel," dedim. "Ama bunun benimle ne ilgisi var?"

Gördüğümde kelimelerim uçup gitti, ortada köşeli bir penis çıkıntı yapıyordu, siz onu gerçekten fark edene kadar etrafındaki meşguliyet tarafından gizlenmişti ve sonra onu inkar etmek mümkün değildi. Ucuna yakın bir yerde üçgenler halinde farklı renklerden oluşan bir koleksiyon vardı, aynı şekilde akıllıca bir vajinayı tasvir ediyordu.

O kadar çok güldüm ki hırıldadım, şimdi neden bahsettiğini anlamıştım: Aurelia tasarımına bir penis çizmişti.

"Eğer bu işi ciddiye alsaydı, bir yerlere gelebilirdi." Liron tuvali bana doğru salladı.

Elinden aldım. "Beta'nın gerçek eşi ve diğer iki krallığa büyü ya da kan yoluyla bağlı. Uyuşturucu üretiyor ve bir tanrıça gibi yemek yapıyor. Onu öne çıkaracak şeyin sanat olduğundan şüpheliyim, seni cumgoblin'in ıslak rüyası."

Sıkıntıyla ofladım ve yeni favori tablomla koridorda ilerlemeye devam ettim. Köşeyi dönüp merdivenlere varmak üzereyken büyük bir şekil dikkatimi çekti. Kral betayla birlikte boş boş duruyor, koridorun ilerisinde bir şeye bakıyordu.

Bir boz ayı kavgası olsa iyi olur, çünkü bir toplantıda olmaları gerekirdi.

"Siz ne-" Neye baktıklarını gördüm.

Aurelia kucağında küçük Tabitha ile yere oturdu. Aurelia'nın elleri önlerindeydi, bir kitap tutar gibi açılmıştı, dudakları hareket ediyor ve sanki okuyormuş gibi avuçlarına odaklanıyordu. Tabitha kendini tamamen kaptırmış, ellere bakıyor ve sonra Aurelia'nın yüzüne bakmak için dönüyordu. Tabitha ne zaman başını kaldırıp baksa, Aurelia bir elini çekip havada gezdiriyor, küçük kızın bakışlarını sanki önlerindeki bir tabloyu seyrediyormuş gibi gökyüzüne yönlendiriyordu.

"Bu hayatımda gördüğüm en şirin şey değil," dedim, Tabitha'nın geniş bir gülümseme yaymasını ve kıkırdayarak eğilmesini izlerken, "ama neler oluyor?"

"Tabby'yi bir kitabı bitirecek kadar uzun süre oturtamıyoruz," dedi Nyfain, neredeyse bir yabancıнын kollarındaki kızına perçinlenmiş bir halde. Şaşırtıcı bir şekilde, adam Aurelia'nın yüzünü parçalamaya hazır bir şekilde oraya koşmuyordu. "Her zaman hareket etmek ister. Yine de burada, yeni en iyi arkadaşının kucağında, var olmayan bir kitabı okuyor."

"Şey... muhtemelen budur, değil mi?" Nyfain'in alması için tabloyu kaldırdım. "Aurelia bunu birkaç kelime ve bir resimden çok daha eğlenceli hale getiriyor. Bunu canlı bir aksiyona, yaratıcı bir etkinliğe dönüştürüyor. Nasıl yapılacağını kesinlikle biliyor. O lanet şeyleri o yapıyor." Tuvali işaret ettim. "Şuna bir bakın. Ayrıca, eğer acele etmezsen Finley daha sonra seni çok kızdıracak. Aurelia'nın yeni ürün partisinin deneme çalışmalarını izlemek istiyor. Dün bir şeyler ters giderse diye yanında biri olmadan Vemar'ın almasına izin vermedi, o yüzden bu gece yapacağız. Ayrıca, bir içki seansını yönetmem gerekiyor-"

"*Biz mi?*" Weston gözlerini Aurelia'dan ayırmadan araya girdi. Ne düşündüğü çok açıktı: Bunun onların çocuğu olmasına hazırdı. "Evet.

Biliyorsun, Vemar, ben, Leala, başka önemli kimse yok. tarafından Bu arada, Aurelia birazdan hasta olacak. Rahatsız olacak. Onu kontrol etme. Doktorun emri. Her neyse-"

"Bu çok güzel. Neden buna bakıyorum ki?" Nyfain kaşlarını çatarak tuvale baktı. "Aslında oturma odamıza yakışırdı. Renkler uyuyor."

Lanet ejderhalar, devasa sorunlar ve aşılamaz ihtimaller varken her zaman çok sakindi. Stresten çatlayan bir tek ben miydim? Lanet su yolları tekrar açılmıştı. Büyükanenin halkı Aurelia'nın burada olduğunu şüphesiz biliyordu. Ya onun varlığını duymuşlar, ya insanlara yardım eden arıza emniyetlerine tanık olmuşlar ya da onu kasabalarda görmüşlerdi-

Ya da daha kötüsü, *lanet olası kalede*. *Şu anda* büyükanneye haber vermeye gidiyorlardı. *Çok yakında* teslim almaya gelecekti. Bunu durdurma şansı tamamen elimizden kayıp gitmeden önce o toplantıya girmeli ve tüm bu saçmalıklar hakkında konuşmalıydık. İyi bir arkadaş edinmiştim ve onun o cehennem çukuruna geri götürüldüğünü görmeyecektim.

"Hayır, muhtemelen oturma odanız değildir," dedim, ona bağırıp kolumu kopartmamak için sabırlı davranıyormuş gibi yaparak. Bir önceki cümlemi zihnimde değiştirdim: Ejderhalar kriz anında doğrudan kışkırtılana kadar sakindirler. Ve kışkırtan ben olmak istemiyordum.

Gecikmeli olarak, Cecil'in kenarda durduğunu ve oldukça sabırsız görüldüğünü fark ettim. Aurelia'nın kendisiyle gelmesini istediği belliydi ama prenses eğlenirken onu bölmeye cesaret edemiyordu, özellikle de kral koridorun sonunda durmuş izlerken.

Onun oyunu ne? Merak ettim. Pek sır saklayan biri değildi ama son zamanlarda gözlerden uzak yaşıyordu. Şimdi de esiri şahsen mi alıyordu? Ne zamandan beri zahmet ediyor?

"Bu ..." Nyfain daha yakından bakarak beni hayallerimden uzaklaştırdı. Daha uzağa bakmak için geri çekti. "Bu bir horoz ve taşaklar mı?"

Kriz olsun olmasın, Aurelia da dahil olmak üzere birkaç kişinin dikkatini çekerek tekrar kahkahayı patlattım. Gülümsemesi her türlü mesajı barındıran Weston'a, sonra da muhtemelen sanatına baktığının farkında olmayan krala baktı. Nyfain'i Tabitha'ya işaret ederek küçük kızı kalkıp babasının yanına gitmeye çağırdı.

Nyfain bir kahkaha attı ve ardından koluyla ağzını sildi. "Bu resim son derece müstehcen. Gerçi fark etmek biraz zaman alıyor."

"İşin güzelliği de bu zaten," diye cevap verdim.

Nyfain onu Weston'a uzattı. "Bu şey çok komik," dedi betasına.

"Hayır!" Aurelia küçük kızı tekrar ayağa kaldırmaya çalışırken Tabitha bağırdı

Yukarı.

"Anlamıyorum-" diye homurdandı Weston. "Ah. Zekice. Oldukça iyi gizlenmiş." O

bana bakmak için döndü. "Bunu sen mi yaptın?"

Tabloyu bana geri verdi. "Hayır, aslında. Sevgilin yaptı.

Liron çok kızgın. Onu bu işe benim bulaştırdığımı düşünüyor."

Aurelia kucağında Tabitha'yla dururken Nyfain Weston'a baktı.

"Çok yetenekli bir kadın," dedi Nyfain.

"Sıfır arkadaşla büyüdüğünüzde, hobilerinizde iyi olursunuz." Küçük Tekir yaklaşırken gülümsedim. "Merhaba tatlı kız! Gel buraya, Haddy Amca'ya gel!"

Babası gözünün önündeyken bana hiç dikkat etmedi. Ona gülümsedi, ona uzandı ve sonra daha iyi düşündü. Küçük yüzü öfkeyle buruştu ve babasının yüzünü işaret etti. "Hayır!" Gevezeliği ciddi ve emrediciydi ve her yönüyle babasının kızıydı.

AURELIA

Yaklaştığımda Nyfain'e "Gerçekten gidip kıyafetlerimi almam gerekiyor, yoksa Cecil'in suratında bir kan damarı patlayacak," diye fısıldadım. "Özür dilerim, ona dokunmamaya çalıştım ama beni yakaladı."

"Gel buraya, bebeğim." Nyfain kızına doğru uzandı. Kız onu işaret etmeye devam etti ve "Hayır" diye bağırarak için ağzını açtı ama Nyfain boynuna bir ahududu üfledi ve kızın kollarında kıpırdanıp kıkırdamasını sağladı.

Kalbim ezildi. O koca, vahşi adamın küçük prensesini böylesine ateşli bir şekilde sevmesini asla unutamayacaktım. En tatlı, en şirin, en sevimli şeydi.

Bir ayak tıkırtısı o anı işgal etti. Cecil kendini iyi tutamıyordu. O kıyafetleri görmemi gerçekten istiyordu.

Hadriel'in elinde tuttuğu şeyi fark ettim ve durakladım. "Resmim neden sende?"

"Çünkü Liron'u kızdırdın ve ben buna bayılıyorum."

Gözlerimi gökyüzüne çevirdim, hatırladığım kızgınlığım alevlendi. "Evet, aptalmışım gibi aşırı açıklama yapıp durdu ve sonra da beni küçümsedi. Ondan ihtiyacım olanı aldım. Gerisi için kütüphaneye gidebilirim. Söylediğim için üzgünüm ama uğraşmaya değmez."

Hadriel bir elini kaldırdı. "Seni çok iyi anlıyorum aşkım."

Cecil'in ayağı hâlâ tıkırdıyordu. Hadriel o tarafa bakarken kaşlarını çatı.

"Geliyorum, geliyorum," dedim Cecil'e barışı korumak için, yakalayarak Weston'ın gözlerini gördüm ve ortama yayılan sıcaklığı hissettim. Bana baktı, gözleri çok yumuşak, çok derindi.

"Merhaba," dedi, sesi göğsünde gümbürdüyordu.

Elimi göğsünde ve boynunda gezdirirken gülümsedim ve hızlı bir öpücük için eğildim. Ben erirken o da bana uydu ve dudaklarını bana uzattı. Sıcaklık taşı, kalbimi doldurdu ve karnımın bir kez daha çırpınmasına neden oldu. Bu alfaya asla doyamayacaktım, bunu artık biliyordum. Onunla geçirdiğim her anın sonsuza dek sürmesini, ayrı kaldığım her anın kısa kesilmesini istiyordum.

"Merhaba," diye mırıldandım dudaklarına karşı, küçük sevimli bir kızı ona teslim ediyor olmayı dileyerek, babasının küçük prensesine sımsıkı sarılışını izliyordum. *Bizim küçük prensesimiz.* "Gitmem gerekiyor." Ona son bir öpücük verdim, duygularım içimde zonkluyordu. "Sonra görüşürüz, tamam mı? Seni seviyorum."

Aramızdaki sevgi bağı patladığında uzaklaşmak için döndüm. Az önce ne söylediğimi fark etmem bir anımı aldı, hissettiğim ama söylemek için doğru zamanı beklediğim bir şeydi. Ağzımdan kaçırvermişti.

Nasıl karşılayacağını merak ettiğimden, yüzümde bir *oh, kahretsin* ifadesi vardı. Kralının önünde, Hadriel'in önünde, lanet olası dikişçinin önünde, her şeyi ortaya dökmüştüm!

Yüz ifadesi soğukkanlılıktan ruhunu ısıtan bir bağlılığa dönüştü. Bana uzandı, beni kendine çekti.

"Tanrılar, seni seviyorum Aurelia," dedi beni öpmeden önce, önce şiddetle, sonra ağlamak isteyeceğim kadar tatlı bir şefkatle geri çekilerek.

Sanırım eşinize olan duygularınızın artık kontrol altına alınamadığı herhangi bir zaman doğru zamandı.

"Aman Tanrım, bunu ilk kez mi söyledin?" Hadriel fısıltıyla bağırdı. "Bebeğim," dedi Tabitha'ya, "ilk 'seni seviyorum'a tanıklık ediyoruz! Aman Tanrım..." Aniden camlaşan gözlerine doğru havayı salladı. Tabitha dönüp ona sırtıttı. "Bu harika değil mi? Ayrıcalıklı ve nüfuzlu güzel çiftlerin ilk ve en samimi anlarını herkesin önünde paylaşmalarına bayılıyorum. Şatoda yaşamak beni çok mutlu ediyor."

Weston'ın dudaklarına karşı güldüm ve sonra bana sarılmasına, beni biraz sallamasına izin verdim. Her nasılsa, bir seyirci aslında mükemmeldi. Birbirimizi seyirciler önünde tanımış, seyirciler önünde kavga etmiş, seyirciler önünde sevişmiştik ... ve şimdi de seyirciler önünde resmen aşık olmuştuk.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım, sonunda bunu söyleyebildiğim için mutluydum. Sonunda bunu hissettiğim için. Düşüşü göze aldığım ve inişte güvende olduğum için. "Seni seçiyorum, her gün, hayatımın sonuna kadar. Sen benim sonsuzluğumsun."

Gözlerimde yaşlar ve yüzümde bir gülümsemeyle kendimi ayırıp Cecil'in yanına gitmeden önce bir öpücükle daha mühürledim.

Cecil, "Biraz daha uzun sürerse sıkıntıdan ölürüm," diye homurdanarak beni yanından uzaklaştırdı.

Güldüm, çünkü bu da mükemmel görünüyordu.

HADRIEL

CECIL KOŞMAYA BAŞLAMIŞTI. Adamın neden bu kadar acelesi vardı? Onlar giysiydi. Bozulacak gibi değillerdi.

"Hayır, hayır." Tabloyu krala doğru ittim, sonra ne yaptığımı fark ettim. Neredeyse betaya da itecektim ama eşinin nerede olduğu resmen doğrulandığından beri onun da aynı derecede korkutucu olduğunu düşündüm ve resmi almaya karar verdim. Cecil Aurelia'yı aceleyle uzaklaştırıyordu. "Leala, acele et, onlara yetiş." Kralın önüne geçtim. "Toplantıya bensiz başlayın. Birkaç şeyi kontrol etmek istiyorum."

Onları telaşlandırmanın anlamı yok. Henüz değil. Cecil daha önce beni hiç endişelendirmemişti. Aurelia'yla olan gizli acelesi her neyse, onu ayak parmaklarından asmak istemezdim.

Kahretsin. Bu kötü bir fikir miydi?

Cecil, "Hayır, sorun değil, ona ihtiyacımız yok," dedi. Leala onlara yetişmek için acele etti, endişemi açıkça sezmişti. Elini kırbacına götürdü.

"Evet, bana ihtiyacınız var," diye bağırarak arkalarından koştum.

Tabloyu hızla merdivenlerin dibine bıraktıktan sonra merdivenleri çıktım ve küçük gruba yetiştim. Cecil durmamıştı, acele etmeye kararlıydı.

"Ne oldu?" Aurelia bana dönerek sordu.

Neşeli bir tavır takındım. "Bir şey değil, sevgilim. İlk defa mı aşkını ilan ediyorsun? Ağzım açık kaldı."

Yanakları kıpkırmızı oldu ve merdivenleri çıkmaya devam etmek için dönerken yüzünü yumuşak bir gülümseme kapladı.

Leala elini kalbine götürdü. "Az önce gözlerim doldu." Durakladı. "Yine de hak iddia etmiyorsun, ha?"

Aurelia omuz silkti. "Beklememiz gerektiğini söyledi."

"Ah. Hmm," dedi Leala düşünceli bir ifadeyle, nedenini bilmediğini belirterek. "Muhtemelen devriye biraz daha yerleşene kadar beklemek istiyor."

yeni rutinler, böylece birkaç gün izin alabilir, şey ..."

İkinci kadın sahanlığına ulaşır bir sonraki merdivenlere yöneldiğimizde Aurelia yine omuz silkti. Ziyafet salonu için yeni sandalyeleri taşıyan personel bir sıra halinde koşuşturuyordu. Leala'yı kolundan tutup geride tuttum, geçmelerine izin verdim ve Aurelia'yla aramıza biraz mesafe koydum, böylece Cecil'i gözden kaybetmeden hızlıca sohbet edebildim.

"Neler oluyor?" Leala sessizce sordu.

"Cecil'in nesi var? Ne zamandan beri bu kadar acelesi var?"

Beni sıradaki bir aralıktan ileri doğru sürükledi. "Bilmiyorum. Garip geldi, ben de gelsem iyi olur diye düşündüm. Büyükannemin ona ulaştığını sanmıyorum."

"Neden olmasın? Cebi çok dolu. Muhtemelen kraliyet ailesinden daha iyi ödeme yapacaktır ve o da buradan çıkabilecektir."

"İsterse buradan çoktan çıkabilir." Bizi acele ettirerek Aurelia'yla aramızdaki mesafeyi kapattı. "Lanetin içinden geçti. İblis savaşına tanık oldu. Kralı, ejderhaları ve Weston'ın adamlarını iş başında gördü. Gerçekten boynunu uzatıp onların gazabına uğrama riskini göze alacağını mı sanıyorsun? Finley tek başına bu krallığa ihanet ederse derisini yüzerler. O kadar aptal değil."

"Birileri kesinlikle öyle. Büyükannemin adamları başka nasıl gölgeler içinde faaliyet gösterebilir ki? Bizim sadık bir krallığımız var, Leala. Büyükanne'nin adamları burada nasıl çalışıyor?"

Cevap vermedi, kaşları endişeyle çatılmıştı.

Üçüncü kata ulaştığımızda, Cecil'in kapısının kapandığını görmek için tam zamanında, "Sikeyim bu stresi," dedim. "Siktir!"

Leala ilk ulaşan oldu ve kilitli olduğunu düşünerek kolu tutup sıkı. Yine de kolayca döndü ve onu öne doğru fırlattı.

"Sakin ol," diye fısıldadım ona, bir adım atarak. "Bir şeyler olduğundan emin olana kadar Aurelia'yı telaşlandırma. O zihin siken büyüünün neye dönüşeceğini bilemeyiz."

Ya da ne yapacağını. Ya da, eğer korkarsa, betanın ne yapacağını.

Ya

p. Aurelia'yı izlemenin kolay olduğu günleri özledim.

Oda her zamanki gibi aynı renk ve kumaş karmaşası içindeydi. Cecil içeride duruyordu.

köşede, üzerinde bir yığın giysi olan bir masanın üzerine eğilmişti. Aurelia odanın ortasında durmuş, ellerini kalçalarına dayamış, pencereden dışarı bakıyordu

hülyalı. Bu kadının kafası şu anda o kadar bulutların üzerindeydi ki kolayca gafil avlanabilirdi.

"Nasıl hissediyorsun aşkım?" Odaya girerken sordum, Leala'nın etrafı kurcalayabilmesi için herkesin dikkatini toplamasını emrettim. Pencereilerin hepsi kapalı ve mandallıydı, oda her zamanki gibi havasızdı. Odada sadece dört kişiydik; kimse saklanarak beklememişti. "Umutsuzca aşık mısın yoksa altınları için mi onunla çiftleşiyorsun? Anlıyorum. Ben o adamla çok daha azı için çiftleşirdim."

Leala arkama geçip kapıyı kilitledi. Cecil'in dikkat dağıtma ihtimaline karşı iyi düşünmüştü.

Cecil'in elinde parlayan gümüş gözüme çarparken, "Bunu söylediğinde neden beni deli gibi kışkırtmıyorsun?" diye sordu. Onu yere fırlattı.

"Çünkü biliyorsun ki ben asla bir alfa kurda dokunacak kadar aptal olamam, hele ki *senin* alfa kurduna. Ayrıca, o çok dik başlı -neredeysse bir ejderha gibi, ama daha akıllı başında. Sevgilim, konuş benimle. Bana her şeyi anlat."

Ona doğru ilerledim, köşeyi kontrol ettim ve çok da belli etmeden bir kumaş yığınının tekmeledim. Yol verdi; saklanacak bir yer değil, bir karmaşaydı.

"Söyledi" -durakladı, açıkça geçmişini düşünüyordu- "bir hafta önceydi sanırım? Karşılık vermeme izin vermedi ve bir sebepten dolayı birbirimize sahip çıkmamızı istemiyor. Gerçekten bunun için birkaç gün birlikte olmak istediği için beklediğini mi düşünüyorsun?"

Yüzümü başka tarafa çevirmek için yalandan hapşırdım. Ona yalan söylemekten nefret ediyordum ama bu en iyisiydi. Eğer beta kendini bu denli kontrol edebiliyor ve gerçek eşini sahiplenmekten kaçınabiliyorsa, ben de dudaklarımı kapalı tutabilirdim. "Kesinlikle. Muhtemelen halk için uygun olmayacaktır. Çok fazla sahiplenici."

Leala bana kaşlarını çattı, ben de karşılık olarak dişlerimi gösterdim. Evet, aptalca bir yalandı ama Aurelia daha iyisini bilmiyordu. Şekil değiştirenlerin yaşamı hakkındaki bilgisizliği tam bir rezaletti ama şimdilik bunu kendi avantajıma kullanacaktım.

"Onu buraya getirmek için kıyameti kopardın ama her şey hazır değil mi?" Leala Cecil'e dudak büktü, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak pencerelere doğru yürüdü ve dışarı baktı.

Ne aradığını bilmiyordum. Aurelia'yı sadece uçanlar çıkarabilirdi ve hiçbir ejderha Nyfain ve Finley'e ihanet edecek kadar aptal olamazdı.

Cecil onu görmezden geldi ve sonunda hepsi kahverengi ve bej renkte olan ve bir tanesi krem rengi olan devasa bir giysi yığını çıkardı.

"Ugh," dedim, yığın odağımı çalıyordu. "İlham kaynağın *bu* mu? Bulabildiğin en sıkıcı, en cansız renkler mi?"

Bana döndü ve parmağını kaldırarak uyardı. "Çeneni kapat yoksa sikimi sokarım."

Leala kahkahalar attı.

"Çiğneme kabuğu," dedim

ona.

Bana kirpiklerini kırptırdı. "Bir raptiye yut."

"Bunun sıkıcı olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" Cecil kollarını Aurelia için açtı. Aurelia temkinli bir şekilde hepimize baktı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Bu evet anlamına geliyor," diye dalgınca yardım ettim.

Leala incelemesine devam etmeden önce kapıya bir göz attı. Başka bir kumaş ya da elbise yığınının tekmeledim. Söylemeliyim ki, hiçbir şey görmüyordum.

"O kadar sıkıcı ki bunu yaparken neredeyse uyuyakalıyorum." Cecil ellerini gökyüzüne doğru salladı. "Ama sen bir tutsaktın ve şimdi kalmanı istiyoruz ama krallık senden nefret ediyor. Ne yapacağız?"

Aurelia, "Bunu bana nazikçe söylemeyeceğin kesin," diye mırıldandı. Onun kalmasını mı istiyordu?

Leala yavaşça ona doğru döndü, yüz ifadesi kuşkuluydu.

"Güzel şeylere sahip olamazsınız. Gösterişli şeyler yapamazsınız. Hayır. Sıkıcı şeyler yapalım, tamam. Diğer tarafa bakın, insanlar, beni fark etmeyin. Yaptığımız şey bu."

Mantığını suçlayamazdım ama ses tonundan henüz bitirmediğini anlayabiliyordum. "Ama ..." Cecil giysilerden birini kaldırdı ve ona doğru yaklaştırdı.

Ama ne?

Cecil'in gözleri parladı. "Eğer bakarsan ..."

Daha yakına eğildi. "Bunlar ... mı?" Gülmeye başladı. "Üzerine kanatlı penisler koymuşsun."

"Eski püskü *şık*, değil mi? O küçük kalem kılıklı yaratık böyle mi diyor?"

Leala düpedüz kıkırdadı. "Sana yaratık dedi!"

"Eski püskü *şık*," diye teyit etti Cecil. "Çüklerle birlikte sıkıcı. Öyle mi? İşe yarayan şey bu."

"Hepsinin siki var mı?" Aurelia onun yığınının içindekileri yavaşça karıştırdı.

"Hepsi değil." Cecil başını salladı, başka desenleri olan bazılarını gösterdi, çoğu oldukça iğrençti, yine de puantiyelerden tamamen nefret etmedim.

"Bekle. Bir dakika bekle." Umutsuzca bu yeni gelişmeyi anlamaya çalışırken başımı öne eğdim. "Öncelikle, sanırım hepimiz adına konuşuyorum ki

Hayır, işe yarayan bu değil. Ama ..." Dudaklarımı büzdüm, etrafıma bakındım ve ne tür bir geri zekâlı durum içinde olduğumu merak ettim. "İnsanların gözünde işlediği suçlardan *aklanmasına* yardımcı olmak için onu bu odaya sürükleyip üzerinde penisler olan iğrenç kıyafetler mi gösterdin?" İnanılmaz bir şekilde gözlerimi açtım. "Yani sadece onun adını temize çıkarmak istemiyorsun, aynı zamanda bunu yapmak için planın ona üzerinde penisler olan sıkıcı kıyafetler giydirmek mi? Doğru mu anlıyorum?"

Cecil kıyafetleri işaret etti, ses tonu haklı bir öfkeyle doluydu ve kendinden emin bir şekilde, "Şimdilik işe yarayacak olan bu. Daha sonrası için başka şeyler yapıyorum."

Leala'ya kaşlarımı kaldırdım. Cecil ne zamandan beri birilerini umursuyordu? Hayatında hiç kimseye yardım etmemişti. Eskiden bunun nedeni hayatta kalmakla çok meşgul olmasıydı. Lanet kalktığından beri işine daha fazla odaklanmıştı. Elbette Finley'den hoşlanıyordu ve ona harika kıyafetler dikmişti ama yolunu bulmasına yardım etmek için yarım yamalak bir planla onu saçından tutup buraya sürüklememişti.

Yine de Finley'nin buna Aurelia kadar ihtiyacı yoktu.

"Sadece ... kesinlikle açık olayım diye." Tırnağımı çiğniyor, her hareketini izliyordum. "Onu gülünç duruma düşürerek ona yardım etmeye mi çalışıyorsun?"

"İşte bu yüzden tavuk kümeslerinde kalmalısın, değil mi? Görüş yok. İşe yaramaz. O bir tutsak, tamam mı? İnsanlara uyum sağlamak zorunda. Onlardan biri olmalı. O asil değil, hayır. Sadece onlar gibi geçinmeye çalışıyor. Bizim gibi. Bu kıyafetler işe yarar."

Şaşkınlıkla başımı salladım, Leala'ya dönüp bir elimi göğsüme koydum. "Ben mi affedilmez derecede gerginim yoksa o mu deli? Çünkü gitmem gereken bir toplantı var ve seni herhangi bir sürprizle baş başa bırakmak istemiyorum."

"Ne sürprizi?" Cecil, denemesi için ilk korkunç giysiyle Aurelia'ya yaklaşırken homurdandı. "Küçük aletini buluyorsun, işte sürpriz bu."

"İkisi de," diye yanıtladı Leala ve beni serbest bırakmak için başıyla küçük bir işaret yaptı.

Cecil gibi bir salak beni kandırabiliyorsa, büyükannemin insanlarından hiçbirini bulamamam ya da sırlarını öğrenemem hiç de şaşırtıcı değildi. Yoksa sadece kafamı mı karıştırdı? Her iki durumda da, bu benim en iyi anım değildi.

Leala'ya işaret etmeden önce Aurelia'ya üzüntü dolu bir bakış attım. "Bunu sana bırakacağım. Gerekirse kırbacı kullan."

Cecil'in itirazları arasında kapıyı kapattım ve aceleyle aslında bunca zamandır olmam gereken yere gittim. En azından biraz olsun aşk acısı çeken Aurelia'yı görebilmiştim. Bu çok t a t l ı y d ı . O ve beta bunu hak etmişti.

Mutluluk. Keşke parmağımı kıcımdan çıkarıp Cecil'den daha iyi bir plan yapabilseydim.

İkinci katta, kalenin çoğunlukla kullanılmayan, yabancı liderler veya ileri gelenlerle görüşürken mahremiyet için ayrılmış bölümüne yöneldim. Duvarlarda kulak misafiri olunabilecek delikler ya da birilerinin neler olup bittiğini duyabileceği cereyanlı tüneller yoktu.

Kraliyet mensuplarının yanı sıra Arleth, Hannon, Weston ve hâlâ çok dirençli olan Micah da oradaydı. Kralla araları pek iyi değildi ama ejderhaların komutanı oydu. Şimdilik. Bu işin içinde olmalıydı.

Ben içeri girdikten sonra konuşmayı kestiler. Kapının bu tarafında personel yoktu, sadece susayanların kendileri için doldurmaları gereken bir sürahi su vardı. Kapı arkamdan kapanıncaya ve ben masadaki sandalyeye yerleşinceye kadar kral bazı kâğıtları karıştırmakla meşgul oldu.

"Micah, ejderhaları Weston'ın yeni stratejisiyle daha uyumlu hale getirdiğinde senden bir rapor bekliyorum," dedi ve önüne bir kâğıt parçası koydu.

"Evet, Majesteleri," diye yanıtladı Micah, sesi düzdü.

Kral bana bakarak, "Hadriel, elindeki bu rapor," dedi. "Bulgular anneminkine benziyor ama çok daha fazla geçmişi var. Bunu sana kim verdi?"

"Seyahat ederken cinsel açıdan kafası karışık bir kâtiple arkadaş oldum. İrtibatı koparmadık. Arşivlere erişimi var."

Arleth ellerini havaya kaldırdı ve arkasına yaslandı. "O zaman bilirdi."

"Yani, eğer bunu doğru okuyorsam ..." Kral raporu gözden geçirdi.

"Aurelia'nın annesinin sarayda yardım istediği sırada babası betadan dört seviye aşağıda olmalıydı, doğru mu?" "Evet." Parmaklarımı masanın üzerinde

dolaştırdım. "Daha fazla gücü vardı ama daha az üstlerinden daha tecrübeliydi. Daha düşük mevkide olmasına rağmen daha güçlü olması, onu bastırma vakalarını görmek için mükemmel kılıyordu. Aurelia'nın yaşı ve bazı tahminler göz önüne alındığında, birbirlerine aşağı yukarı beş yaş yakın olurlardı. Aurelia güzeldi, Eldric hâlâ yakışıklıydı ve annesi Eldric'in dikkatini çekmişti, yani muhtemelen Aurelia da güzeldi. Biraz yakınlık ve hoop! Vuruşma, sonra bebek."

Nyfain parmağını sayfanın üzerine koydu. "Burada iki çocuğu olduğu yazıyor. Biri yirmi beş, diğeri yirmi dokuz yaşında ve şu anki eşi her ikisinin de annesi."

Weston gerildi. "Aurelia, annesi aşıkmiş ve ilişkinin bir yere varacağını düşünmüş gibi anlatıyor. Adamın kendisini aldattığını biliyorsa bile bunu kızına söylememiş. Bu kısımdan bahsetmemiz gerektiğinden emin değilim."

Finley, "O kadın hayatımda duyduğum en berbat hayata sahip," dedi, "*benim* geçmişim de oldukça korkunç. En azından ben nerede durduğumu biliyordum. Onun için, darbeler gelmeye devam ediyor."

Nyfain, "Bizimkinden daha berbat bir durum değil," dedi. "Bu odadaki hepimizin zor geçmişleri var. O yanlış bilgilerle hareket ediyor ve kötü şeyler birikmeye devam ediyor. Bu yüzden buraya ait."

"Sevdiklerini öldüren ilaçlar yüzünden onu suçlayan insanlarla dolu bir krallıkta mı?" Micah kaşlarını çattı.

"Bunu düzeltmek için çalışıyoruz." Finley parmaklarını birbirine doladı. "Sadece hepsini bir araya getirecek iyi bir hikâyeye ihtiyacımız var. Onu buraya esir olarak getirmenin bir faydası olmadı. Doğru tonu yakalayamadık."

Durum bu kadar ciddi olmasaydı, Cecil'in planından bahsederek biraz mizah katabilirdim . . .

Weston tamamen yıkılmış görünüyordu.

"Düşünmüyordum." "Sana söyleneni yapıyordun," diye karşılık verdi.

"Biliyorum. Dediğim gibi, düşünmüyordum," diye homurdandı.

Bir güç cızırtısı tüylerini diken diken etti. İhtiyacımız olan son şey beta ve ejderhaların birbirine düşmesi ve perilerin ya da kurt krallığının hem Weston'ı hem de Aurelia'yı almasıydı. Vemar da onlarla birlikte giderdi, muhtemelen bir grup kurt da. Bu krallık en iyiye topallamaya başladığı. İşleri bir arada tutmamız gerekiyordu.

"Tamam. Tamam." Omuz silktim, umursamaz bir tavır takındım. "Bir hikâyeye uydurmamız gerekiyor. Her neyse, bunu çözebiliriz. Ne yazık ki ona babasının bir eşi ve iki çocuğu daha olduğundan bahsetmek zorundayız. Oraya sevgili yaşlı babanızla bağlantı kurmak için gittiğinizi ve diğer kadının çocuğu olduğunuzu fark ettiğinizi hayal edebiliyor musunuz? O kadar da harika değil."

"O kadar da harika değil aslında," diye homurdandı Nyfain. "Onun babası olması kuvvetle muhtemel görünüyor. Rütbeleri oldukça hızlı bir şekilde yükseldi ve betadan sadece bir basamak aşağıda. O seviyede, yerleştirme için mücadele etmezler. Her şey liderlik ve siyasetle ilgili. Çoğunlukla politika."

Arleth, "Siyasetten çok iyi anlıyor," dedi. "O, artık yaşı ilerlemiş olan mevcut betanın çırağı. Mevcut beta görevi bıraktığında,

Sağlık sorunları yaşadığı için her an olabilir ama Eldric'in tahtın koruyucusu beta pozisyonuna geçmesi kesin gibi."

"Benim rütbem," dedi Weston.

"Rütbeni bir ejderhayla paylaşıyorsun," diye karşı çıktı Arleth, "küçük ve daha önce kösteklenmiş bir ejderha krallığında. Yeniden biçimlendirildiğimizden beri genç bir krallığız. Eldric, beta pozisyonuna yükseldiğinde daha fazla nüfuza sahip olacak çünkü daha uzun soluklu, müreffeh bir krallıkta bulunuyor. Sizin gücünüz ve Kızıl Lupin krallığındaki önceki ikinci komuta pozisyonunuz, statü söz konusu olduğunda size eşit bir oyun alanına yakın bir şey veren tek şey."

"Krallığımız olgunlaşacak," dedi Nyfain.

Arleth başını salladı. "Zamanla."

"Onlarınkinden daha müreffeh," diye cevap verdi.

Başını öne eğdi. "Şu anda. Dediğim gibi, burası genç bir krallık. İşin sırrı tek bir hükümdar döneminde gelir elde etmek değil. İşin püf noktası, merhum kralın da kanıtladığı gibi, bunu zaman içinde korumaktır. Flamma krallığı dayanıklılığını gösterdi. Bizim krallığımız gösteremedi."

"Peki bunların ne önemi var?" Tamamen kaybolmuş bir halde sordum.

Açıklamayı yapan Finley'di, çünkü o daha basit bir dille anlatmakta daha iyiydi.

"Aurelia'nın olası statüsünü değerlendiriyorlar. Bu onun kanına dayanıyor ve onu Flamma krallığına çekebilecek çeşitli faktörleri göz önünde bulundurmalıyız."

"Oh." Güldüm. "Statü, nüfuz ve diğer şeyler onun umurunda bile değil. İki bok değil! Ama çocuklarıyla ilgili kısmı gördün mü? Anneleri çok güçlü, eşleri de çok iyi bir ești ama biri kız biri erkek iki çocuk da onun gücünün sadece yarısına, belki de dörtte üçüne sahip."

"Aurelia ondan daha fazlasına sahip olacak, artı peri büyüsü." Nyfain annesine baktı. "Onun kanı statüsünü yükseltecek ve gücü de bunu sağlamlaştıracak. Gerçek bir alfa çiftinin yarısı olduğundan bahsetmiyorum bile. Eğer bizimle kalırsa, bu çok değerli olur."

Finley ellerini kavuşturdu ve öne doğru eğilerek başını öne eğdi. Duygularını saklamakta pek iyi değildi. Bir şeyler dönüyordu. Ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordum, özellikle de Nyfain'in bağ aracılığıyla görmezden geldiği her neyse kaşlarının çatılma şekli göz önüne alındığında. Bu gece öfkeyle sikişmeyi unutun; tamamen öfkeyle sikişeceklerdi.

"Peri kanından bahsetmişken," dedi Arleth. "Ne biliyoruz?"

Weston yana doğru eğildi ve arka cebinden bir şey çıkardı.
Onu kraliyet mensuplarına doğru itti ve bunu gerçekten istemediği belliydi.
"Adamlarım Calia'nın notunu ele geçirdi. Calia'nın notunu ele geçirmişler.
periler."
Lanet kalbim o kadar hızlı düştü ki neredeyse sikimi yumruklayacaktı.

AURELIA

O Şimdiye kadar sahip olduğum en tuhaf giysileri aldıktan bir hafta sonra, sıkı bir şekilde çalışıyordum ve gerçekten şaşırtıcı keşiflere yaklaşıyordum. Arleth ve Delaney bana bitkiler ve özellikleri hakkında ve ayrıca karmaşık yaratımları hakkında ders veriyorlardı. Yıllar önce o dergiyi almak gibiydi, ama daha iyiydi, çünkü sorular sorabiliyor ve **i l g i m i** çeken her şeyi derinlemesine **i n c e l e y e b i l i y o r d u m** . Daha fazla ürün yaratma ihtiyacım

çiçek açtı, gerçekten çiçek açtı. Ele geçirilmiş bir kadın gibiydim.

Yine de her şey sırayla. Görevimi yapmalı ve büyükannemin tehdidini ortadan kaldırmalıydım.

Bu kaplamanın bağımlılık yapıcı unsurunun formüle edilmesinin ve dolayısıyla buna karşı koymanın kolay olduğu kanıtlanmıştı. Zaten bununla mücadele edecek bir şeyleri vardı ama çok yavaştı. Biraz analiz ve deneme yanılmadan sonra -bitki elementlerini daha fazla parçalanmaya zorlamak için artan basınç kullanarak ve ardından Delaney'nin bulduğu birkaç farklı element ekleyerek- bağımlılığın oluşmasını engelleyen bir şey elde ettik. Bunu ilaçla birlikte alın, hatta benim tasarladığım ve gerçekten hızlı çalışan ilaçla birlikte alın, bir sorun çıkmayacaktır. Tamamdır.

Hastalık biraz daha anlaşılmazdı. Taramore kökünün parçalandığında yarattığı bir zehirden kaynaklanıyordu; Arleth bunu biliyordu. Ejderhaların, Vemar ve benim kullandığımız her derde deva olan, nulling iksiri adında bir **k a r ı ş ı m ı** vardı. İşe yarıyordu ama Büyükanne'nin ölümcül dozdaki zehrine karşı koyacak kadar güçlü değildi.

Bir sürü deneme yanılmadan sonra, Everlass yaprağının çok fazla ısıyla gayet iyi olduğunu gördüm - ne de olsa ejderha otuydu ve o piçler ateş saçıyordu. Isıya dayanmak için *yapılmış*. Ayrıca en iyi performansını

baskı. Elimdeki her şeyi ona fırlattım: basınç, ısı, buz, su. Hatta şimşek çaktırmanın bir yolunu bulmaya çalıştım, ta ki Weston gecenin bir yarısı fırtınada tarlaya girip beni yatağıma geri sürükleyene kadar. Vemar'ın başı bunu yapmama izin verdiği için hâlâ beladaydı ama o da denemeye hevesliydi.

Sonunda, ejderhalar bir grup gergin anne gibi başımda dolanırken, basınç ve ısı arasındaki doğru dengeyi bulmuş ve kalabalık Everlass bitkisinin sırrını çözmüştüm, öyle bir şekilde yetiştiriyorlardı ki çok güçlü ve dolayısıyla çok tehlikeliydi.

Bunu baştan söyleyerek beni çok fazla zaman harcamaktan kurtarabilirlerdi.

Tarifim konusunda kendilerini rahat hissetmiyorlardı, tam olarak doğru yapmazsam kendimi ya da bir başkasını öldüreceğimden endişe ediyorlardı. Bunu yeniden yaratmaya çalışabilecek herhangi biri için iki kat daha fazla endişelendiler.

İyi bir noktaydı.

Everlass'ın gücünü azaltmıştım, baskı altında biraz *fazla* çılgıncaydı. -aslında ejderhalar gibi- ve Ay Ateşi Zambağı'na ilk parlama şansını verdi.

Ve parladı.

Geceleyin topladım çünkü Arleth ve Delaney bir yerde Everlass'ın ejderhaların yakınında yetişmesi gibi kurtların dolaştığı yerlerde ortaya çıktığını okumuşlardı ve adaşının ışıltısı içinde toplandığında daha güçlü ve etkili olacağına inanıyorlardı. Ertesi sabah onu ateşe verdiğimde nefeslerini kestim.

"Basit bir bitkidir," dedim onlara, parfümünün ilahi aromasını içime çekerek. "En sevdiği şeyler isminde saklıdır."

Ay Ateşi Zambağı'nın karışıma eklenmesi tam olarak işe yaramıştı. Aslında ilk denemede mükemmel bir şekilde. Çalışması kolay, kurtlar gibi. Son karışım pembeydi bile! Büyükanneimin saçmalıkları kadar parlak değildi ama yine de çok güzeldi.

Sadece Granny'nin ürününde de işe yaramadı. Gıda zehirlenmesi geçiren birinde denediler ve rüya gibi işe yaradı. Kullanmak için gerektiği gibi yapılması ya da ısıtılması gerekmiyordu. Tek yapmanız gereken onu serin ve kuru bir yerde saklamaktı ve henüz belirleyemediğim bir süre boyunca dayanıyordu.

Bağımlılık mı? Hastalık mı? Sorunlar çözüldü. Kaplamaya karşı bir şey yapmış olmanın verdiği rahatlama içimdeki bir şeyi hafifletti. İçimdeki

Büyükannem ve örgütü hakkındaki gerçeği öğrendiğimden beri taşıdığım suçluluk yükü.

Kendimi cesaretlenmiş hissederek ekledim, "Sorunu başka ne çözer biliyor musun? Lanet olası kaplamayı kazımak. Herkesin yapması gereken tek şey bu. Kelimeyi yay ve işte böyle."

Görünüşe göre açık sözlülüğümü takdir etmemişlerdi. Ya da Vemar'ın gülmesini.

Hedefe ulaşmıştım ve Weston'ın benimle ne kadar gurur duyduğunu söylemesiyle ışıldıyordum, artık tüm öğrendiklerimi uygulamak ve bir şeylerle gerçekten oynamak için zamanım vardı. Everlass'ı, Ay Ateşi Zambağı'nı, sallanan kökü ve tadı gerçekten güzel olan ve daha da güzel kokan tatlı bir çiçeği kullanarak denemek istediğim şeylerin bir listesi vardı.

"Aurelia-" Finley, beni çalışma kulübesinde bir düzine aletle, küvetlerle, kaselerle ve test edilmeye hazır bitmiş ürünlerle çevrili halde bulunca, kapının girişinde olduğu yerde durdu.

"Açıklayabilirim," dedim hızla, ellerimi açmıştım, şafaktan önce uyanmamam gerektiğini ve kesinlikle saatler önce çalışmayı bırakmış olmam gerektiğini biliyordum.

Tükenmişlikten korkuyordu. Daha önce test ettiğim ilaçtan korkuyordum, enerji patlaması vermesi gereken ama bunun yerine beni etrafta gergin bir şekilde dolaştıran ilaçtan. Çok hızlı çalışıyordum ve kafam çok iyiydi. Ay Ateşi Zambağı'nı bu işten çıkarmam gerekiyordu.

Çalışma masama baktı, hangi bitkileri kullandığımı, bitirdiğim şeyleri ve *Test* etiketli kaptaki kâğıttan çıkardığım parçayı fark etti.

Vemar haklıydı, bir şeyleri etiketlemeyi bırakmalıydım.

"Bu yaratım, her ne ise, reddedildi," dedi yumuşak bir sesle.

"Ama." Bir parmağımı kaldırdım, sonra odanın içinde rastgele yerlere bakarken ve ara sıra sebepsiz yere gülerken konuyla ilgisi olmayan çok uzun bir açıklamaya başladım.

Beni sessizce izledi, sözümü bitirmemi bekledi ve "Bu bir tartışma mıydı yoksa bana hak mı veriyorsun?" dedi.

"Bu soru bir test, değil mi?" Başımı çok hızlı ve çok fazla salladım. "Kabul ediyorum. Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

"Bu şeyleri aklından çıkar. Yapmamız gereken bir şey var ve sonra çalışmayı bırakman için sana zorla uyku ilacı vereceğim. Bu iş saçma olmaya başladı Aurelia. Bu tempoda devam *edemezsin*. Yorgunluk belirtisi göstermediğin için çalışma saatlerini biraz uzatmana izin verdim,

ama eninde sonunda kaza yapacaksın. Ayrıca, korumanız nerede? Vemar nerede?"

"Bu ürünü denemesine izin vermezdim ve gerçekten de kaza yaptı. Yine de iyiyim. Eskiden sabahtan akşama kadar çalışırdım, sonra yemek yapardım, sonra sanatımı icra ederdim ya da okurdum ya da-"

Kendimi durdurmak için bir parmağımı kaldırdım, sonra diğer işaret parmağımı ... sonra onları çok hızlı bir ritimle masanın kenarlarına vurmaya başladım. Ayağım hareketlendi ve vücudum da onu takip etti, muhtemelen kalbimin hızıyla eşleşecek kadar düzensiz bir ritimle sallanmaya başladı.

"Bu şey kalp krizine neden olabilir. Reddedildi."

Parmağımı havaya kaldırdım, Finley'nin kıldığını gördüm ve muhtemelen bu kadarının yeterli olduğuna karar verdim. Bana o uyku ilacını zorla yedirmeye hazırlanıyordu. "Tamam, tamam." Başımı salladım. "Tamam, t a m a m . Whooooe! Moonfire Li-lyyyy!"

Finley, artık resmen eğlenmiyordu, bir güç patlaması gönderdi ve "*Şimdi Aurelia*," diye homurdandı.

Tanrılara şükürler olsun ki çok fazla gücü ve bir alfanın emri vardı. Zihnimi alternatif kafa yapıma geçecek ve bu kimyasalları bilincimden temizleyecek kadar boşaltmama yardımcı oldu. Yine de Büyükanne'nin ürününden neredeyse öldükten sonra etkilerinin kan dolaşımda kalacağını öğrenmiştim.

"Neye ihtiyacımız olduğunu biliyor musun?" Kendime geldiğimde söyledim.

Beni izliyordu. "Düşüncelerini yavaşlatacak bir şey?" "Bende var.

Hayır, bir şeylerin gücünü test etmek için bir yola ihtiyacımız var."

Odanın etrafını işaret etti ve ben önümdeki dağınıklığa dehşet içinde baktım.

"Bu karmaşayı bırakamam. Kahretsin, ne ...?" Test sepetinden çarşafı aldım ve çöpe atmak için döndüm. "İhtiyacımız olan son şey bir ejderhanın bunu ele geçirip gözyaşı dökmesi. Ben her şeyi yoluna koyarken biraz bekleyin."

Yaptı, çalışma kulübesinden çıktı. İşimi bitirdikten sonra - alanım artık düzenliydi ama eşyalarla doluydu ve bu yüzden saçmaydı ve Vemar'ın benimle dalga geçeceğini biliyordum - onunla dışarıda buluştum. Kalbim çok hızlı atıyordu ve terliyordum.

"İyi misin?" diye sordu, beni inceleyerek.

"Aslında emin değilim. Sanırım göreceğiz. Dediğim gibi, karışımların ne kadar güçlü olduğunu değerlendirmek için bir yolumuz olsaydı yardımcı olurdu.

Bir test ürününü içine atabileceğiniz ve etki gücüne göre rengi değişen bir tür çözelti gibi. Ne kadar güçlü olursa, test sırasında o kadar az yutarız." Durakladım. "Günün bu saatinde kale arazisinden ayrılmalı mıyız?"

"Ben büyükannemin yakalamak isteyeceği türden biri değilim," dedi alçak sesle, ahıra doğru yürürken.

"Oh, biri sana söylemeliydi . . . At sürmeyi bilmiyorum. Atlama eğilimindeyim, beni tekmelemeye çalışıyorlar ve bu bütün bir şey."

Başını salladı ve başka tarafa baktı. Bir an sonra omuzları sarsıldı ve başını eğerek sessizce güldü. Sonra daha yüksek sesle, ta ki tüm arazide yankılanana kadar.

"Söylediğim bir şey yüzünden mi?" Mırıldandım.

Bu onu daha da güldürdü, ta ki durup ellerini dizlerine dayayana kadar.

"Mesele şu ki," dedi, "her zaman edepi davranmam ve görevimin saygınlığını korumam gerekiyor. Arleth bana uygun görgü kurallarını öğretmek için çok zaman ve çaba harcadı, harcamaya da devam ediyor. Ama sen çok komiksin ve bunun farkında olmadığın için daha da komik oluyorsun. Aurelia, söyle bana, nasıl bu kadar saf olabiliyorsun? Bu nasıl mümkün olabilir? Hannon senin görüldüğün kadar samimi ve dürüst olduğunu söylüyor ama geçmişini duydum. Sen de benim gibi hayatta kalmış birisin. Nasıl bu kadar gibisin?" Elleriyle bir o yana bir bu yana sallanarak akıcı bir hareket yaptı.

"Bu hareketin ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Başını tekrar salladı ve saçlarını at kuyruğu şeklinde düzeltti. "Peki, o zaman ne yapmak istiyorsun? Ben ata bineyim ve sen kurt formunda koş? Ben uçayım, sen koş? Ben uçayım ve ejderham seni ağzında mı taşıyın?"

Sonra kurdum araya girdi, "*Hayır*" diye hırladı. Sadece sonuncusuna cevap verdiğini varsayabilirdim.

"Hepimiz aynı fikirde olalım diye söylüyorum," dedim, "Weston beni kaleden uzaklaştıracağını biliyor, değil mi? Ormanın içine? Muhafız ya da başka bir şey olmadan...?"

Bir an beni inceledi. "Sen de onun gibi kurallara uyuyorsun." Neredeyse bir suçlama gibi gelmişti. Bu konuda kesinlikle sinirliydi, bu çok açıktı.

"Uyuşturucu ticaretine karıştığım için beni ölümle tehdit ettiğinizi unutmuş görünüyorsunuz. Ama hayır, şu anda kurallara uymak benim işim değil.

Ana endişem. Korkum, büyükannemin o ormanda saklanan birileri olması ve kendi başıma oradan geçtiğimde beni tuzağa düşürüp ona geri götürmeleri. Weston'ın kuralları beni güvende tutmak için bir girişim. Ben de bu güvenliği çok istiyorum."

Yanağını çiğnedi, hâlâ beni analiz ediyordu. "Adil."

Belli ki bu kraliçenin kurallara uymak gibi bir alışkanlığı yoktu. İnsanların kendi kurallarına uymasını beklemesi ilginçti.

"Sen yerde olacaksın," dedi, "ben de seni havadan izliyor olacağım. Weston'ın adamları bu çıkışın beklentisiyle ormanın her santimini kaplıyorlar ya da birazdan kaplayacaklar. Kısa bir süre önce ona bunun olacağını söyledim. Seni yakaladık Aurelia. İyisin."

Başımı salladım, ona güvenmekle ilgili bir sorunum yoktu. Eğer beni öldürmek isteseydi, bunu haftalar önce emredebilirdi.

"Ben kaçayım, sen de ne istersen onu yapsan nasıl olur?"

Ağaçlara, güneş alçaldıkça uzayan ve derinleşen gölgelere baktı. "Evet, siktir et. Bakalım ne kadar hızlısın."

Kıyafetlerimizi koymak için ahırdan bir çuval aldık. Yer değiştirirken çuvalı ağzında tuttu, büyüdükçe büyüdü, kocaman oldu, altın tozlu bordo rengindeydi, ejderha formunda da insan formunda olduğu kadar güzeldi. Hemen gökyüzüne çıktı ve kurdum olabildiğince hızlı koşmaya başladı, o koşarken içimizi bir heyecan kapladı. Kokular sürükleniyor ve gecenin serinliği tüylerimizi karıştırıyordu. Pençeleri yere neredeyse hiç değmiyordu, büyüyen gecede şimşekler çakıyordu.

O ilk seferden beri tekrar yer değiştirmiştım ve Weston'la birlikte koşuyordum ama onun kurdu her zaman yakınımdaydı ve kurdumun ilerleyişini izliyordu. Yanlış bir şey yapmaktan korkmuş ve kendini serbest bırakmamıştı. Vahşileşmemiş ya da sınırlarını zorlamamıştı.

Şimdi patikadan ayrılıp ağaçların arasından koşmaya başladı. Kokusunu tanıdığı başka bir kurt sağdan bize katıldı ve sıçradı, ayakları onun sırtına indi ve onu yerde yuvarladı. Yip sesi oyun niyetini belli ediyordu ve kovalamaca başladı, adam var gücüyle peşimizden geliyordu.

Daha hızlıydı, ama sadece bu değil, daha zekiydi.

Onun yetişmesine izin verecek kadar yavaşladı, sonra sağa doğru fırladı, uzanan iki ağacın arasından eğildi ve bir kayanın etrafından sola doğru kaçtı. Başka bir kurt koştu ve Mine ağzını açıp dişlerini diğer kurdun sırtına geçirdi ve bu sırada kuyruğunun bir kısmını kesti. O kurt

peşimizden gelmeye başladı ve sonra bir başkası, bizim çılgınca koşuşturmamız çeşitli nöbet noktalarına girip çıkıyor ve onların takibini çekiyor.

Tepede bir kükreme duyuldu. Ağaçların tepelerinden ateşler yükseliyordu. Batmakta olan güneş, altın sarısı tozlar arasında süzülüyordu.

Finley muhtemelen bize oyalanmayı bırakıp harekete geçmemizi söylemeye çalışıyordu.

Yine de doğru yoldan gidiyorduk. Benim yön duygum sıfırdı ama kurdum o kadar şanssız değildi. Şatoya giden yolu hatırlamak için kokuları, işaretleri ve başka her şeyi kullandı. Araziyi yarıp geçerken neredeyse kulaklarında gümüş uçlar olan büyük siyah bir kurda çarpıyordu. Kokusu hemen fark edildi: Dante.

Başka bir şey daha kaydedildi: Kurdunun büyüğü tanıdık bir şekilde bize doğru uzanıyor, bizi sürü bağına çekmeye çalışıyordu. Weston bunu kolayca yapabiliyordu.

-Belki de kurdum her zaman bunu istiyordu, beni sihirli bir şekilde içine çekmesine ve yanımda tutmasına izin veriyordu. Yine de Dante'nin yeterli gücü yoktu.

Kurdum onun girişimini tokatlayarak uzaklaştırdı ve göğsüne bir ısırık atarak eğildi. Onun kurdu hırladı, döndü ve saldırdı. Biz çoktan gitmiştik.

İçimden sevinçle güldüm, kurdumun yüzeyine yaklaştım, onunla birlikte tüm kokuları aldım ve peşimizde sürüyle ormanda koşmanın çılgın, inanılmaz hissini yaşadım. Birlik değildik ve kurdum sürü bağını ya da Weston'ın güvenini tehlikeye atmazdı ama sadece yanımızda olmaları bile başka hiçbir şeye benzemeyen bir heyecandı. Genelde bir şey bulamasalar bile herkesin neden eski köyde avlanmak için toplandığını anlamıştım. Birlikte koşma, bir birim, bir sürü olarak çalışma hissini yaşamak istiyorlardı.

Daha fazla kurt koştu ve benim kurdum kaçtı. Daha fazlası bize katıldı, sadece bir tanesi neredeyse bizi çelmeleyecek kadar yaklaştı: Nova. Harika içgüdüleri vardı. Yine de hiçbiri bizi yakalayamadı, ta ki sonunda ağaçların arasından geçip diğer tarafta bekleyen büyük kraliçe ejderhayla karşılaşana kadar.

Ateşi havayı kabarttı ve kurdum bize doğru olmadığını fark ettiğinde patlamadan kaçmaya başlamıştı bile. Aslında, ağaçların üzerinden havaya yükselmişti. Arkamızdaki kurtlar ağaç sınırında yavaşladı, sessizce dönüp ormana doğru uzaklaşmadan önce bir an için kurdumu izlediler. Onlar gittikten sonra Finley yer değiştirdi ve kıyafetlerimizi tutan sürünün üzerine çömeldi.

Kurdum yoldan çekildi ve ben de insan formuna geçtim, çılgınca koşmanın verdiği eforla nefes nefese kaldım.

"Weston sana çok fazla bebek gibi davranıyor." Finley eşyalarımı teslim etti.

"Kurdumu bağa, vücuduna ve tüm bu şeylere alıştırmaya çalışıyor."

"Evet. Yavaşça, değil mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Sana bebek gibi davranıyor. Arkadaşlar bunu yapmaya meyillidir. Esnek olmalısın yoksa asla öğrenemezsin." "Sanırım az önce öğrendim."

Güldü. "Aynen öyle yaptın. İyi hissettirdi, değil mi?"

Öyle olduğunu kabul etmek zorundaydım. Ayrıca onun gücü ve cesaretinin içimde bir ateş yakıldığını da itiraf etmeliydim. Ejderhaların çoğu dışarıda görünüyordu. Onları severdim ama kendi seviyelerindeydiler. O ise bir şekilde ulaşılabilir görünüyordu. Kulağa ne kadar saçma gelse de benimle aynı seviyedeydi.

Sanki biliyormuş gibi başını salladı. "Seni engellemesine izin verme Aurelia. Seninki gibi eşler -benimki gibi- ne pahasına olursa olsun bizi korumak isterler. Bu çok seksi ama aynı zamanda boğucu da olabilir. Seni yaldızlı bir kafese koymasına ve kapıyı kapatırken yastığını kabartmasına izin verme. Özgürce uçmalı ve hayatı deneyimlemelisiniz. Ya da senin durumunda, vahşice koş ve sürünü çağır. Bu konuda doğuştan yeteneklisin."

Giyinirken bunu, benimle birlikte koştukları için duyduğum sevinci düşündüm. Oynadıklarını.

"Bu arada ..." Bana yan gözle baktı. "Weston o kurtların seni kovalamak için görev yerlerini terk ettiklerini öğrenirse başları ciddi belaya girer. Senin için kuralları çiğnediler."

"Daha iyisini yapacağım," dedim otomatik olarak gömleğimi bağlarken.

Dondu kaldı ve sonra elinin kenarını koluma doğru iterek bana doğru eğildi. "Ew, ne? *Daha iyisini mi yapacaksın?* İğrenç, Aurelia. Hayır, daha iyisini yapmayacaksın. Sen zaten kuralları çiğneyerek harika bir iş çıkardın, böylece o sürüsünü öğrenirken sen de kurdunu esnetip öğrenebildin. Demek istediğim, kendilerini ya da birbirlerini ispiyonlamayacaklar çünkü başlarının belaya girmesini istemeyecekler. Eğer onları ispiyonlarsan, bu daha yeni kurmaya başladığınız bağ mahveder."

"Oh." Nefes nefese kaldım. "Kusura bakmayın, bir üstümün bana sorun çıkarmamın normal olduğunu söylemesine alışık değilim. Hayır, kendim de dahil olmak üzere kimsenin başını belaya sokmak gibi bir niyetim yoktu."

"Güzel. O zehirli şeyi yediğin ve Weston'a bundan bahsetmediğin için düşündüm ama asla bilemezsin. Hazır mısın?"

Omuz silkdim çünkü ne yaptığımız hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Yeterince iyi." İlerlemeye başladı, adımları uzun ve kararlıydı.

Yetişmek için acele ettim.

"Bu köyü biliyor musun?" Gözlerimi onun buyurgan varlığından ayırdım. Muhtemelen birinin yanında yürümekten daha garip olan çok az şey vardı, gözlerini dikmiş ona bakarken bir yandan da ona ayak uydurmaya çalışıyordun. Tuhaflığım muhtemelen onu tedirgin ediyordu.

"Senin, değil mi?" Dedim. "Hadriel öyle dememiş miydi?"

"Evet. Etrafımdaki herkesin öldüğü bir lanet altında büyüdüm - annem, büyükannem. Sonlara doğru Hannon ve ben ailemizi ayakta tutmaya ve babamı hayatta tutmaya çalışırken bir yandan da ölümün gözlerinin içine bakıyorduk. Sefil bir varoluştı. Travmatik bir durumdu."

Kurumuş otların arasından geçip daha önce geçtiğim ve şirin, ev gibi köyün merkezine giden yola girdiğimizde başımı salladım.

"Aynı zamanda garip bir tür sosyal zaman dondurmasıydı." Bakışları yaklaştığımız evlerin üzerinde geziniyordu ve ben yine baktığımı fark ettim. "Buradaki kadınların hepsi elbise giyer, evle ilgilenir, yemek pişirir, eşlerine bakardı. Tüm dünyaları bir eş bulmak ve sonra da ona bakmak üzerine kurulu. Benim güçlü yanlarım daha çok avcılık, dövüş, silahlar . . . Bu taşra hayatından daha fazlasını istediğim bir sır değildi. Ama normlara uymamak - elbise giymem gerekirken pantolon giymek, erkekler bile yapmazken yiyecek almak için hayatımı tehlikeye atmak, kir içindeyken alışveriş yapmak- tüm bunlar ... farklı olarak görülüyordu. "Doğru değil. Ve burada farklı olmak tehdit olarak görülüyordu. Hannon da bu duruma uymuyordu. Evle ilgilenmeyi ve küçük kardeşlerimize bakmayı severdi. Yemek pişirir ve beni tedavi ederdi. Ailemizin tutunduğu kaya oydu. Bunun için onunla alay edildi. Alay edildi."

Köy yaklaştıkça yürüyüşü yavaşladı; köyün sınırlarını geçmeye hazır değildi.

"İkimiz de tuhaf görülüyorduk. Tüm ailemiz, gerçekten. Arkadaşımız yoktu ve görünüşümüzden dolayı taliplerimiz olsa da saygı görmüyorduk. Uyum sağlamamız için bizi dövmeye çalıştılar ve uymadığımız için bize sert davrandılar."

Bir süre sessiz kaldı ve bu konuda konuşmanın katartik olduğunu söyleyebilirim.

"Tüm bunlara rağmen," dedi derin bir nefes alarak, "bitkilerimi çalıştırdım ve köyün hayatta kalmasına yardım ettim. Bir tedavi bulmak için her gün çalıştım. İnsanlara Everlass'ı nasıl çalıştıracaklarını öğrettim ve kendileri için avlanamayacak kadar hasta olanlara fazladan yiyecek dağıttım. Dışlanmış biri olmama rağmen, sırf bu yüzden uyumlu bir topluluk yarattım."

"Kalın kafalılık mı?"

Bir kahkaha attı. "Evet, sanırım. Yani, her şeyi bu şekilde hecelediğimde, neden zahmet etmişim ki diyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, o zamanlar insanların acı çektiğini görmeye dayanamıyordum. Topluluğumun etrafımda yıkılmasını istemedim, çünkü bir topluluğun -bir sürünün- birliği herkesin gelişmesine yardımcı olabilir. Güçlüler güçsüzleri kaldırır. Güçlüler hastalara yardım eder. Lanetin sonunda, en sağlıklı olan benim köyümdü - yoksul, yoldan çıkmış ve hiçbir gerçek kaynağı olmayan -. Neden mi? Çünkü birlikte çalıştık."

"Ya da içinizden biri bitkiler konusunda bir dahi ve aynı zamanda kendini kurtarmak için herkesi hizaya girmeye zorlayacak kadar güçlü bir kişiliğe sahip olduğu için." Göz ucuyla bana baktı, ben de omuz silktim. "Deneyimlerimden biliyorum ki insanlar kendi hayatlarını ya da çocuklarının hayatlarını kurtarmak için önyargılarını görmezden gelirler. Hatta daha iğrenç olanları sırf bencilliklerinden dolayı cömertliğinizi sömürürken genellikle size küfür de ederler. Ama bu konuda hiç deneyimim olmasa da ne demek istediğinizi anlıyorum. Hiçbir zaman gerçekten bir topluluğun parçası olmadım."

"Onların gelişmesine yardımcı olmak için yemekten vazgeçmediniz mi?" diye sordu. "Cezalandırıldınız ama vazgeçmediniz mi?" Kendimi ona kaşlarımı çatarken buldum. "Weston bizi geçmişin hakkında bilgilendirdi. Hadriel de öyle, ama *çok* daha renkli bir şekilde. Çocuklarla ilgilenmek için çoğu zaman kendini tehlikeye atarak direndin. Dik kafalı olan sadece birimiz değiliz."

"Onlar çocuk. Daha iyisini hak ediyorlardı."

"Peki ya uğruna kurban verdiğiniz yetişkinler? Hastalar için yaptığınız yemekler?"

Yemek yapmak hakkında kimseyle konuştuğumu hatırlamıyordum. Gerçi günlüklerimden birinde yazıyordu. Weston, yemeği teslim ederken bana lakap takılmasıyla ilgili içimi döktüğüm kısmı görmezden gelmiş olmalı. Bu beni hâlâ rahatsız ediyordu.

"Ben de hoş bir şekilde bir topluluğun parçası değildim," dedi, "ama yine de buranın bir parçasıydım. Burada yaşadım, burası benimdi ve bu koşullar altında elimden geldiğince korudum. Hâlâ da korurum."

Gerçekten inatçıydı.

"Peki. Gemişlerimizde paralellikler var," diye huysuzca mırıldandım.

Kıkırdadı. "Henüz hepsini tam olarak kavrayamasanız bile paralellikler var. Aurelia, demek istediğim ..." Bana döndü. "Nyfain'in yanında yerimi aldığım da, bu krallık için savaşacaktım. İnandığım şey için, daha iyi bir yer için, daha güçlü, daha uyumlu bir topluluk için savaşmaktı. Her gün bu krallığın refahı için çalışıyorum. Herkesin iyi olmasını, mümkün olduğunca mutlu olmasını istiyorum. Buranın gelişmesini istiyorum. Nihayetinde yolunuzu seçtiğinizde, sizi en mutlu edecek şeyi seçmeniz gerekir. En tutkulu olduğunuz şeyi seçmelisiniz. Sıkı çalışma ve azimle, geri kalan her şey sıraya girecektir."

Tüm dikkatimi topladığından emin olmak için durakladı.

"Size verilenle yetinmeyin. İstediklerinizi alın ve bu konuda kimseden özür dilemeyin."

ŞApTer 30

AURELIA

S Bana dokunaklı bir şekilde baktı ve tüylerim diken diken oldu. Birdenbire ne hakkında konuştuğumuzdan hiç emin olamadım.

Başka bir şey söylemeden döndü ve yürümeye başladı.

Uzun adımlarına lanet olsun. Onun güzel, ateşli yüzüne bakmaya ve tökezlememeye çalışırken ona ayak uydurmak için koşmam gerekiyordu. Üstesinden gelmem gereken çok şey vardı.

Bu çok kişisel konuşmayı daha iyi anlamak için hangi soruları soracağımı bile düşünmeden, şehrin eteklerinde küçük bir evde durmuştum.

"Buraya Hadriel'le geldiğimi hatırlıyorum," dedi sessizce, kapıya doğru bir adım atarak. "Ben kraliçe olmadan önceydi. Çok renkli kıyafetlerinden birini giymişti ve buradaki insanlar ondan ne anlayacaklarını bilemiyorlardı." Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Bir çitin üzerinden geçerken ayakkabısını kaybetti ve bu yüzden çıldırdı." Gülmeye başladı. "Güzel günlerdi. Yani ..." Kapıyı çalmak için elini kaldırdı. "Boktan zamanlardı - aslında en kötüsü- ama tüm o dehşetin arasında bazı cevherler de vardı."

Kapı açıldığında çenesi boyunca beyaz sakalları olan çelimsiz bir adam belirdi. Kapıda kimin olduğunu görünce gözleri büyüdü ve eğilmeye çalışırken tokmağa tutundu. "Majesteleri."

"Buna gerek yok," dedi şefkatle ve eldivenli elini kaldırarak onu durdurdu. "Büyükannemin atıştırmalıklarını almayı alışkanlık haline getirdiğinizi öğrendim, ama daha güvenli olması için kaplamayı çıkarıyorsunuz."

Adam dondu kaldı, gözleri aniden temkinli bakmaya başladı.

"Sizi cezalandırmaya gelmedim," dedi yumuşak bir sesle. "Aslında, ilaç üreticisini getirdim." Beni işaret etti. "Aurelia o kaplamayı yapmıyor - o Granny'nin ilavesi - ama ürünün kendisini yapıyor. O çok

bu konuda tutkulu. Nelerin geliştirilebileceğini görmek için sizin gibi insanlarla görüşmek istediğini ifade etti. Onunla konuşmak için vaktiniz var mı?"

Dehşet içinde kraliçeye bakmak için başımı salladım.

Büyükannemin ucuz ilaçlarıyla ilgili fiyaskodan kısa bir süre sonra Hadriel'den daha fazla not almak için köylere dönüp dönemeyeceğimi sormasını istemiştim. Cevap gelmemiştir, ben de ilgilenmediklerini düşünmüştüm. Ne de olsa uzak bir ihtimaldi.

Bu notları sadece kraliyet eskortu eşliğinde almakla kalmayıp, aynı zamanda ürünümü gerçekten geliştirebileceğimi duymak?

Gülümsememin baş döndürücü olduğunu biliyordum.

"Evet," diye bağırdım yaşlı adama. "Kraliçe haklı. Geçen gün bazı geri bildirimler duydum ve biraz daha paylaşmak isteyip istemeyeceğinizi merak ettim. Belki senin gibi düşünen tüm arkadaşlarını bir araya toplayabilirsin ve bu konuya girebiliriz."

"Ah... evet." Adam sanki bu bir numara olabilirmiş gibi kraliçe ile benim aramda bir ileri bir geri baktı. "İlaç üreticisi sizsiniz, öyle mi? Kalede yakaladıkları tutsak?"

"Evet." Ellerimi önümde kavuşturdum. "Cezamın bir parçası olarak günahlarım için tövbe etmek zorunda bırakılıyorum. Adımı temize çıkarmaya hevesliyim ve eğlence amaçlı ve tıbbi ürünleri herkes için güvenli hale getirmenin bir yolu üzerinde çalışıyorum. Bunun bir parçası da, kraliçenin emirleri uyarınca, bu krallıktaki insanların sıkıntılarını ve endişelerini gidermek. Lütfen tövbe etmeme yardım edin."

Tüm bunların nereden geldiğinden emin değildim, belki de tüm deneme ürününü sistemimden boşaltmamışımdır diye merak ediyordum, ama adam çözülmüş gibiydi.

"Ah, doğru." Başını salladı. "Bu mantıklı. Evet, tabii ki. Buyurun, içeri gelin. Oturun lütfen. Size çay getireyim mi?"

"Belki sadece bir bardak su?" Kibarca sordum. "Ve yazacak bir şey. Ve üzerine. Teşekkür ederim."

"Tabii, evet." Tereddüt etti, gömleğine iki kez baktı. "Gömleğinizdeki penis mi genç bayan?"

"Um . . ." Kendime baktım. "Evet?" Yüzümü buruşturdum. "Bu cezamın bir parçası."

Kaşlarını çatmasının kraliçeye yönelik olduğu açıktı. "Biraz ceza," diye mırıldandı.

Köyün içinden birkaç kişi topladı. Hepsi görüşlerini paylaşmaya hevesliydi ve ben de söyleyecekleri şeyleri yazmaya bir o kadar hevesliydim. Başka bir köye ve ardından bir kasabaya gitmeden önce bir evi daha ziyaret ettik; kurdum, tepemde yavaşça uçan ejderhanın hizasını koruyarak oraya doğru koşuyordu. Kurdum bir Everlass tarlasının ortasından geçerken çıkardığı sinirli kükreme beni kıs kıs güldürdü.

Ormanda ilerlerken kurtlar bizi selamlamak için öne doğru koştu, gece artık kurdumun görüşüne engel olmuyordu. Yine de bizimle birlikte tüm yolu koşmadılar, bunun yerine başka bir kurt pozisyonu alana kadar yanımızda kaldılar. Kendilerini bize koruma olarak sundukları açıktı ve her biri tutunmamız için bağlarını uzattı. Tekliflerinin Dante'ninki gibi yapışkan olmadığı göz önüne alındığında, kurdum onu tokatlamadı. Bunun yerine, kibarca reddetmekle eşdeğer bir şey yaptı ve kırgınlık olmadığından emin olmak için yanlarına çarpmak için biraz eğildi. Esneklik bir şeydi, ama sürünün bağını bozmak tamamen başka bir şeydi. Finley'nin de aynı fikirde olduğundan emindim.

Birkaç evi ziyaret ettikten sonra, çalışmayan veya düzeltilmesi gereken şeyler hakkında iyi bir fikir edinmek için bu krallıktaki her köyü veya kasabayı ziyaret etmem gerekmeyeceği hemen anlaşıldı. Ortaya çıkan sorunların çoğu evrenseldi. Olmayan birkaç tanesi? Şey . . .

Bir kadın bana "Ağrı kesici bir şeye ihtiyacım var" dedi. "Sırtım her zaman ağrıyor."

"Bunun için zaten bir şeye erişiminiz var," diye yanıtladı Finley. "Çeşitli ağrı türleri için pek çok ilaç var ve bunların hepsi Everlass kullanıyor, ki bu da sadece ..." Döndü ve işaret etti. "Hemen şuradaki ormanda. Eminim komşularınızdan herhangi biri bunu yapmanıza yardımcı olabilir. Size hiçbir maliyeti olmaz. İhtiyacınız olan her şeyi doğadan toplayabilirsiniz."

"Bende var. Ama ..." Kadın dramatik bir iç çekiş yaptı. "Suyu kaynatıp içine dökmeniz ve soğumasını beklemeniz gerekiyor ..."

"Bunun için çözümün bu kadar tembel olmayı bırakmak," dedim düşünmeden. Odadaki diğer insanlar güldü.

"Hayır," diye ısrar etti kadın, "sadece bu kadar iş değil. Yani, ağzıma bir şey tıkmak çok daha kolay olurdu ama mesele sadece o değil. Everlass ağrı formülü Dream Scape ile pek iyi çalışmıyor. Sırtım çok daha kötü oluyor."

Dream Scape, büyükanneimin daha güçlü halüsinojenlerden birine verdiği isimdi.

Finley başını kadının bilgilerinin not edildiğini belirten bir şekilde eğdi. Yazmamı bekledi.

Zahmet etmedim.

"Dream Scape gibi bir şey alırsanız," dedim kadına, "dönüp duracak ve sırtınızın hoşuna gitmeyecek garip şeyler yapacaksınız. Ya sırtınıza dikkat etmeli ve onu düzeltmek için çalışmalısınız ya da bir ilaç aldıktan sonra acıyı hissetmelisiniz. Sorgulanabilir seçimler yapabilmeniz ve sonunda kendinizi ömür boyu sakat bırakabilmeniz için fiziksel bir sorunu görmezden gelmenize yardımcı olmayacağım. Kendini sakatlamak istiyorsan, bunu bileceksin. Bana sıradan bir aptalmışım gibi davranmayı bırak."

Herkesin nefesi kesildi. Ardından sessizlik geldi. İnatla ona baktım.

Kadın kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Giysilerinizde penis var," diye mırıldandı.

"Kıyafetlerime penis takmaya istekli olmam ama talebinizi reddetmem, söz konusu talebin aslında ne kadar saçma olduğunu size anlatmalı. Sıradaki?"

Eğer çizgiyi aşmış olsaydım, Finley beni bunun için azarlamazdı.

"Yeterli bilgiye sahip olduğunuzu düşünüyor musunuz?" Evden çıkıp kasabanın merkezine doğru ilerlerken Finley sordu. Ormana dönmenin en hızlı yolu buydu.

Küçük bir kor sineği topluluğu sessiz yolda sürükleniyordu. Gümüş rengi ay tepeden ışık saçıyordu.

"Evet, sanırım öyle." Kağıt koleksiyonumu düzenledim. "Yine de bir sorum var. Bu ürünlerden herhangi birini gerçekten yeniden formüle edecek miyim, yoksa sadece eğlenceli bir zeka oyunu mu oynayacağım?"

"Oturup düşünceleriniz üzerinde konuşacağız ve ardından düzeltebileceğiniz bir veya iki şey seçeceğiz. Bunları yerel pazara sunmayı düşünebiliriz. Nasıl gideceğini göreceğiz. Eğer iyi giderse, geliştirebiliriz ve/veya genişletebiliriz. Olmazsa ..."

"Balta, anladım." Başımı salladım, sadece duyduklarımı değil, insanların anlattığı diğer çeşitli sorunları da düşündüm. Konutları incelerken "Bunu sevdim," diye mırıldandım. Binalar Finley'in eski köyündekilerden daha büyüktü ama pencere önü çiçekleri ve bakımlı ön bahçeleriyle benzer şekilde korunuyordu. Meydana yaklaşıp kadar bu caddede parke taşları yoktu ama ince taş ve sert toprak bu işi görüyordu, yol düzgün ve bakımlıydı. Gittiğimiz her kasaba aynıydı. Görünüşe göre kraliyet ailesi sadece kaleyle değil, tüm krallıkla ilgileniyordu.

"Bu da ne?" diye sordu şamatalı kahkahalar geceye karışırken. Camlar kırıldı ve Finley sese doğru baktı ama ses, el oyması tabelalar ve kayan yazılarla dolu küçük vitrinlerin arkasından geliyor olmalıydı. "İnsanlarla konuşmak, onlara yardım etmenin yollarını bulmak Bu tür işleri zorluğu nedeniyle hep sevmişimdir ama Bilmiyorum, sanırım insanlara yardım etmeyi seviyorum. Kulağa biraz klişe geliyor, ama daha iyi bir şeymiş gibi geliyor.

altın kazanmaya çalışmaktan daha önemli."

Bana bir kaşını kaldırdı. "Çünkü o altının meyvelerini hiç toplayamadın," dedi.

"Bu doğru, sanırım. Hiç sahip olmadığınız bir şeyi özlemek zordur."

Bana yine yan gözle baktı. Bu gece bunu çok yapıyordu. "Sen çok"

"*Uysal*" sanırım en sık kullanılan kelime. *Sıkıcı* da bir diğeri. Ejderhalar benim fazla hoşgörülü

olduğumu düşünüyor." "Evet. Neden bu kadar hoşgörülüsün?"

"Yeni fikirlere açığım ama daha da önemlisi, beni bir yere götürmeyecekse tartışmanın ne anlamı var? Bir durumun sonucunu değiştirebileceksem tartışırım, ancak aslında önemli olmayan bir konuda haklı çıkmak için enerji harcamanın gerçekten bir anlamı yok. Sadece daha uzun sürer."

"Ne için daha uzun sürer?"

"Yalnız kalmak."

Durdu ve ellerini kalçalarına koydu. "Siktir, dostum. Bunu duymak gerçekten çok zor. Aramızdaki tek fark bu-"

"Çok fazla olduğunu tahmin ediyorum. Örneğin boy gibi."

"Büyükannenin köyünde hiçbir zaman eşit koşullarda olmadınız. Hiçbir zaman. Genç ve küçüktün ve bunu telafi etmek için savaşmak üzere eğitilmemiştin. Etrafındaki herkes kadar güçlü, hızlı ve iyileşme kabiliyetine sahip değildin. Acımasızca zorbalığa uğradın, değil mi?" Cevap beklemedi. "Ama bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Sadece kabullenmek zorundaydın. Doğru ya da yanlış, sessizce kabullenmek zorundaydın." Başını salladı ve arkasını döndü. "Sikerim böyle işi. Bu beni gerçekten kızdırıyor. Siktir et o insanları." Geri döndü ve parmağını yüzüme koydu. "Artık eşit seviyedesin, beni duyuyor musun? Dövüşmeyi öğreneceksin, sürüye katılacaksın ve itilip kakılmanı sağlamak için eğitimini devralmam gerekirse yaparım. Esnek olmak iyidir, itilip kakılmak değil. Bir daha asla itilip kakılmayacağından emin olmalıyız."

Nefesinin altında küfrederek, öfkesinin bir çıkışa ihtiyacı olduğu açıktı, döndü ve gecenin içine doğru çığlık attı. Yolun aşağısında bir ışık yandı ve bu çılgınlığa dahil olmak istemediğim için geri çekildim. Çok uzak olmayan bir yerde bir çığlık onunkiyle eşleşti, derin, gırtlaktan ve açıkça vahşi. Ve sesi çok sarhoş geliyordu. Kasabanın meyhanesi ya da onlardan biri, belli ki oradaydı.

Ona hızla büyüyen bir düşkünlükle baktım. Kurdumun arzuladığı türden bir vahşiydi ve bana hitap eden türden bir tutkusu vardı. Hayat hakkında daha iyi hissetmemi sağlıyordu, çünkü çoğunlukla geleceğim hakkında daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Etrafındaki herkesi yükselten türden bir insandı ve zaman zaman buna ihtiyacım olduğunu itiraf etmekten çekinmiyordum.

Yoldan yukarı doğru yürümeye başladı ve ben de ona yetişmek için saklandığım yerden koşarak çıktım, kimsenin rahatsızlığı kontrol etmek için dışarı çıkmadığından emin olmak için arkama baktım. Yani, kraliçeyle birlikteydim, yani başım belaya girecek gibi değildi, ama yine de.

Ellerini kaldırıp döndürdü ve kor sinekleri uzanan parmaklarının arasından dağılıp gitti. Kollarını tekrar indirdi ve bir süre onları izledi ve aklıma geri dönmeyi ertelediği geldi. Bu gecelik görevi bitmişti. Belli ki geri dönmek için acele etmiyordu. Muhtemelen kendini gerçekten bırakabileceği fazla zamanı olmamıştı.

"Işık böceklerine doyamıyorum," dedi sesi kısık bir şekilde.

Bir dükkâna doğru yürüdüm ve kendimi ön taraftaki iki kişilik küçük bankın üzerine bıraktım. "Emberflies."

"Doğru, köz sinekleri. Adını hiç bilmiyorum. Ormanın içinde orada burada birkaç tane görmüştüm ama bu Çok güzeller. Sanki sakın bir denizin içinde yürüyormuşum gibi, yavaşça süzülüyor, sallanıyor ve sürükleniyorlar. Sizi her yerde takip ediyorlar mı?"

"Beni takip etmiyorlar. Sadece bir çeşit . . toplanıyorlar."

"Senin etrafında." Yavaşça bana doğru yürüdü.

"Hayır, huzurlu yerlerde."

"Ejderhalar hakkında barışçıl hiçbir şey yoktur. Siz gelmeden önce onlardan neredeyse hiç yoktu. Şimdi bir masalın içinde var oluyoruz."

Alay ettim. "Karanlık bir peri masalı, belki."

Güldü ve yanıma oturdu. "Başka bir tür var mı? Benimki kapkaraydı. Yine de buna değer." Bir süre sessiz kaldı, parlayan ışıkları izledi. "Dinle. Sana karşı acımasızca dürüst olacağım. Sihirli bir şekilde konuşursak, sadece bir kurt olarak eğitime ihtiyacınız yok. Aynı zamanda

Sahip olduğunuz diğer sihir türünde eğitim - duygu şeyi. Bu peri büyüsü ve bu konuda size yardımcı olamayız. Bunu itiraf etmek bana ne kadar acı verse de, onlara ihtiyacın olacak. Biz senin kurdunu eğitebiliriz ama onların senin peri tarafını eğitmesi gerekiyor." Bir parmağını uzattı. "İki kamp da sana sahip değil. Tamam mı? Weston senin gerçek eşin ve onu sevdiğini biliyorum ama o ve bu sürü senin üzerinde hak sahibi değil. Hayatını onlar belirleyemez. Periler de öyle. Eğer yardım şarta bağlıysa, bu yardım değil, bir sözleşmedir. *Kendi* seçiminiz olmadığı sürece kolayca vazgeçemeyeceğiniz hiçbir şeye girmeyin. Ne dediğimi hatırlıyor musunuz? Kimsenin sizi itip kakmasına izin vermeyin."

Kor sinekleri yer değiştirip hareket ederken başımı salladım. Köşeden yüksek sesle konuşmalar geliyordu.

"Eğer sıkışırsan," diye devam etti, "Hannon seni kurtarabilir, sadece biraz düşünmek için bile olsa. Senin için yumuşak bir noktası var ve ikiniz birbirinize çok benziyorsunuz. Eğer dışarı çıkmak istersen, ona sor. Başı dertte olan birine yardım etmek için bir anda gidebilir ve gidecektir de. Seni dışarı çıkaracaktır."

"Sanmıyorum-"

"Bu, Weston'ın senin için doğru olanı yapacağını düşünmediğim anlamına gelmiyor. Yapacağını biliyorum. Verdiği emirlerin doğruluğunu sorgulamasını sağladınız. Geçmiş göz önüne alındığında, bu çok iyi bir şey. Şu anda Nyfain'in canını sıkıyor ama uzun vadede bunu takdir edecektir. Bu krallığın yönettiği insanlar için doğru olanı yapacağının bir garantisi daha. Eminim Weston da kendi planlarını yapıyordur."

"Ne için planlar? Tüm bunları bana neden anlatıyorsun?"

"Bunların *hiçbirini* size söylemiyorum. Tesisler, iyileştirmeler ve incelememiz gereken şeyler hakkında konuşuyoruz. Bütün bu gezi insanlardan bilgi almak içindi. Bunun dışında hiçbir şey hakkında kesinlikle hiçbir şey söylemedim. Küfür bile etmedim. Her şey karara bağlanana kadar benden beklendiği gibi mesafeli, soğuk ve asil davrandım."

"Nelere karar verildi?"

"Tartışma yetkim yok. Weston da öyle, o yüzden sorma. Sadece şunu hatırlayın: kaderinizden *siz sorumlusunuz*. Kararları *siz* verirsiniz. İnsanların sizi itip kaktığı günler geride kaldı."

Omzumu okşadı ve ayağa kalkmak için hamle yaptı ama durakladı.

"Son bir şey daha," dedi. "Weston çok iyi bir alfa, ama daha da iyi bir insan. Onunla çok şanslısın. Neye ihtiyacın olursa olsun, ne yapmak istersen iste, o senin yanında olacaktır. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama

Bazen doğru şeyi yapmak köklerine bağlı kalmaktır. Benim köklerime, seninkilere değil. Seninkiler iç karartıcı."

Bir kahkaha attım. "Bu Hadriel'in söyleyeceği bir şey gibi geldi - kaba mizahla yoğrulmuş şefkat."

Başını salladı, sonra durakladı ve köz sineklerine baktı.

"Belki biraz burada oturabilirsin," diye mırıldandım, derin bir nefes alarak yolu gösterdim.

Yumuşak bir şekilde güldü. "Sen de bir gün çok iyi bir alfa olacaksın." Arkasına yaslandı, kasları gevşedi. "Beni rahatlamaya zorlamak için duygu sömürüsü yapıyorsun."

"Özür dilerim. Nasıl durduracağımı bilmiyorum. Ya da başlattığımı. Ya da yaptığımı bile o."

"Biliyorum." İç çekti. "Şu anda hoşuma gidiyor. Ve bu anda, İhtiyacım olduğunu açıkça fark etmişsin. Burada öylece oturmak ve güzel ışık böceklerine bakmak iyi hissettiriyor."

"Emberflies," diye fısıldadım.

"Kor sinekleri," diye tekrarladı, aynı yumuşak sesle.

Bir gölge ayın ışığını silerek cadde boyunca ilerliyordu. Devriye kontrollerini yaparken büyük yeşil bir ejderha gökyüzünde kıvrıldı.

Bir an sonra, gürültülü bir geçirme sesi ilerideki ara sokaktan bir adamın çıktığını duyurdu. Dönmeden önce sağa doğru sendeledi, alt yarısı ona katılmadan önce üst yarısı bir an sallandı. Fırtınaya tutulmuş bir geminin güvertesindeymiş gibi hareket ederek pantolonunu çekiştirdi, sonra da çözdü. Dükkânın ön yüzüne buharlı bir idrar akışı sıçradı.

"Bu da ne ..." Finley ayağa fırlayarak adamın yanına gitti ve onu yakasından yakaladı.

"Ne-" Kendini bırakarak çırpındı. Finley onu sokağa fırlatırken akıntı genişledi ve kaldırıma sıçradı. Yerde yuvarlanırken kalanını da pantolonuna bulaştırdı.

"Zindanlarda bir gece geçirip uyumaya ne dersin?" Finley onun peşinden yürüdü.

"Orospu," diye homurdandı, yuvarlandı ve titreyerek ayağa kalktı. "Siktir git."

Kendini tekrar pantolonunun içine sokarken sallanıp sendeledi ve onun yaklaşmasını izledi.

"Aptal sürtük." Pantolonunun kemerini bağlamakla uğraşmadı, onun yerine yumruklarını sıktı, açıkça dövüşmeye hazırdı. Kraliçe olduğunu bilemezdi.

Finley'nin geniş gülümsemesi, bunun uzun zamandır duyduğu en iyi haber olduğunu açıkça ortaya koydu.

"Ya da belki de geceyi yüzükoyun, baygın bir şekilde çukurda geçirmek istersiniz? Ne dersin? Yarın temizleyebilmen için seni tüm o sidiğin yanında yatarken bırakacağım."

Ona doğru savruldu, hareketleri yavaş ve sarsıntılıydı. Kadın neredeyse hiç kıpırdamadı, kolayca kaçtı ve adamın etrafında dönmeye başladı. Kor sinekleri bu kargaşadan uzaklaşmaya başladı. Hırladı, ağzından bir damla salya aktı ve tekrar savurdu, hem de çok geniş bir şekilde.

Kaçtı ve kendi yumruğunu atmadan önce onun yumruğuna bir tokat attı. Sadece bir yumruk. Çenesine çarptı ve kafası geriye gitti.

Yüzünü sildi ve ona doğru fırlamadan önce küfretti.

Kor sineklerinin kargaşadan kaçmadıklarını, o tarafa ve ötesine yöneldiklerini, arkamdan kaçtıklarını fark ettiğimde dikkatim kavgadan dağıldı.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve tam zamanında döndüğümde büyük bir şeklin beni izlediği köşeden uzaklaştığını gördüm. Dükkânların arasına daldı. Şeklin üzerinde gölgeler hareket ediyordu, siyah giyinmişti, gece görüşüm onun kadın mı erkek mi, genç mi yaşlı mı olduğunu ayırt edecek kadar karanlığı delemiyordu.

"Finley!" Bağırđım, bir anda ayağı kalktım ve o tarafa doğru koşmaya başladım.

"Bırak ben yapayım!" dedi kurdum. "Ben daha hızlıyım!"

"Değişmesi çok uzun sürecek, tıpkı o farede olduğu gibi."

Önümde kaçan ayak seslerini takip ederek binaların arasından kaydım. Şekiller köşede kaybolurken ayaklarım çakıllara sürtünüyordu.

Bir hız patlamasıyla, bir anda oradaydım, binanın kenarını yakaladım ve kendimi onun etrafında salladım. Birine çarptım ve nefesim kesildi. Eller beni kavradı, yüzünü göremeyeceğim şekilde beni döndürdü, ince bir kol beni tuttu, gözüme bir metal parıltısı çarptı.

Bir bıçak!

İçimdeki panik dalgası reflekslerimi güçlendirdi.

"Dur da ejderha sana yetişsin," diye bağırđı kurdum. "Neredeyse hiç eğitimin yok ve silahın da yok ama karnına saplanacak bir bıçak seni öldürmez. Savunmaya geç!"

Öneriyi kabul ettim, bıçaklı ele bir tokat attım ve başımı geriye atarak çenesine vurdum. O kişi hâlâ beni tutuyordu ama hareketleri yavaşladı. Bıçağı tekrar yan tarafıma sapladılar, o kadar yavaştı ki neredeyse şaka gibi görünüyordu.

"Aurelia?" Finley seslendi, ses tonunu panik ve öfke kaplamıştı.

"Al!" Bağırdım ve bıçağı yerinden çıkarmak için yumruğumu adamın bileğine indirdim. Bıçağı tuttular ama diğer elleri belimden çözülmeye başladı. Ejderha kraliçesinden uzaklaşmaya çalışarak beni serbest bırakmayı hedefliyorlardı.

Bir anda köşeyi döndü, gücü havada parlıyordu, gözleri alev alev yanıyordu.

"Bıçak var," diye bağırdım ve Finley ona doğru hamle yaparken gevşeyen koluna yapıştım.

Kadın adamı yere düşürdü ve ben de onlarla birlikte yere düştüm, kadın adama yumruk atarken silahla boğuşuyordum. Adam silahı çekerek serbest bırakmaya ve Finley'e saplamaya çalıştı. Finley diğer tarafına zıplayıp beni itip kakana kadar zar zor dayandım.

Parmaklarım adamın terli teninden kaydı ve bıçak aniden serbest kaldı ama kasları hâlâ mücadele içindeydi. Bıçak Finley'nin az önce bulunduğu boş havayı yardı. Onun hareketlerini yavaşça algılayan kişi hâlâ halsiz bir şekilde bıçağı savurmaya devam etti. Bıçak, boynuna saplanana kadar boş havayı kesti. Şaşkınlık içinde bıçağı tekrar çıkardılar. Yaradan kan fışkırdı.

"Hayır! Siktir." Finley elini uzatıp bıçağı aldı ve fırlattı. Kan yüzüme sıçradı. Yaraya baskı uygulamak için elini adamın boynuna götürdü.

Bir kurt köşeyi bir hayalet gibi yırttı. Beni iterek arbededen ayırdı. Bir diğeri hemen arkamdaydı, dişlerini göstererek adamın bileğine saldırdı ve Finley'nin parmaklarının arasından kan pompalanırken onu yere yapıştırdı.

"Yerde kal!" diye bağırarak yaralının üzerine çömeldi. "Geri çekil. Ben hallederim. Biraz iksir getirin. Kan kaybından ölmelerini istemeyiz. Onları sorgulamamız gerek."

Kurt, kişinin zayıfça çırpınan elini serbest bıraktı. Güçsüzce yere tekme attılar.

Finley, parmaklarının etrafından kan sızarken, "Siktir," diye bağırdı. "Kendini bıçaklamasını nasıl sağladın?"

"Ne? Hayır, ben yapmadım. Bunu kazara yaptı!" Aslında onu hayatta tutmaya çalıştığımı fark etmemiş olsam da mızımızlandım.

"Lanet olası bir kaza," diye mırıldandı, arkasına ve sonra tekrar adama baktı. "Ve onu yavaşlatıyor?"

Amacımın ne olduğunu hatırlayarak yüzümü buruşturdum. "Bunu yapmış olabilirim. Siz gelene kadar onu oyalamaya çalışıyordum."

"Şey ..." Başını eğdi ve bir kahkaha attı. "Görünüşe göre bunu gayet iyi başarmışsın." Adamın hareketsiz duran ayaklarına baktı. Adamın eli gevşemişti. "Lanet olası aptal şanssı," diye fısıldadı. "Sadece şansın yaver gittiğinde bile ölümcül oluyorsun." Elini çekti, bir süre yaraya baktı ve sonra topuklarının üzerine oturdu. "Ne oldu lan?"

Kor sineklerini ve iki kurt daha ortaya çıkınca yaşanan kovalamacayı anlattım. Weston'ı bağ boyunca hissettim, endişeli ama metanetliydi, belli ki işine odaklanmıştı, beni kontrol etmeleri için birilerini gönderiyordu. Bu durumdan hiç memnun olmayacaktı.

Finley iç çekti ve ayağa kalkmama yardım etmek için kanlı elini uzatmadan önce beni itti. Elini tutarken yüzümü buruşturdum.

"Muhtemelen peşinden gitmemeliydin," dedi, ellerini kalçalarına koymuş cesede bakarken. "Yeterince eğitim almamışsın. Weston bunun için seni azarlayacak. Kendi adıma, burada iyi bir iş çıkardığınızı söyleyebilirim. En azından elimizde bir kimlik var. Onu araştırabiliriz."

"Ya bir sarhoşla nasıl başa çıktığını izliyorsa?" Mantiğımın süzülmesine fırsat vermeden harekete geçtiğimi fark ederek kısık bir sesle sordum. "Ben şahsen herhangi bir tehlike hissetmedim."

Bana şöyle bir baktı ve sonra bir daha baktı. Bir an sonra başını salladı.

"Hadi gel. Seni ormana geri götürelim ve sürünün büyük kısmına yaklaştıralım." Beni o tarafa doğru yürüttü, hızı öncekinden çok daha fazlaydı. "Bu krallıkta yenisin, belki bunu bilmiyorsundur ama fark edildiğinde kovalanacağını bilmiyorsan ejderhalardan kaçmazsın. Elinde bir bıçak varken, hayatının tehlikede olduğunu bilmiyorsan ejderha kraliçesinden kesinlikle kaçmazsın. Bu sadece korkunç bir ölümün reçetesidir. Beni izliyor olsaydı, senden kaçmazdı. Yüzünü görmeni istemediği sürece de senden kaçmazdı." Durakladı. "Ben

Yine de seni neden beklediğini merak ediyorum. Belki de ben onu yakalamadan önce kaçabilmek için seni etkisiz hale getirmek istemiştir."

"Büyük ihtimalle."

"Evet. Aptal." Alay etti. "Bu krallığı kesinlikle bilmiyor." Koşarak yanından geçmek üzere olan bir kurdu durdurmak için elini uzattı. "Hayır, sen bizimle gel. Aurelia'nın kaleye geri dönmesi gerekiyor. Kaçarken bir muhafıza ihtiyacı olacak."

Kasabanın kenarından ayrılıp ağaçlara doğru ilerlerken yavaşladı ve arkamıza geçmek için döndü.

"Tehlikeyi hissetmedin çünkü aslında sana saldırmayı planlamamıştı," dedi ve her iki tarafa da bakıp tehlikeyi değerlendirmeden önce ilerideki ağaçlara baktı.

Sanki insanların peşimizden gelmesini *umuyor* gibiydi.

"Bu bir tahmin tabii ki ama aday olduğu için mantıklı geliyor. İzliyorlar ve rapor veriyorlar. Gözleri üzerinizde. Muhtemelen programları öğrenmeye çalışıyorlar - sizin ve kalenin devriye, muhafız vb. programlarını."

Ormanın kenarında durdu. Ağaçların arasından bir kurt çıktı, belli ki bizi bekliyordu.

Başını salladı ve sonra sırtarak bana döndü. "Dünyanın en iyi alfa kurduna sahibiz ve Büyükanne bize kartlarını *iki kez* gösterdi. Tüm gereken bu, sözlerimi bir kenara not edin. Büyükanne sınıfta kaldı. Weston'un programını asla tutturamayacak. Bu gecedен sonra onun planında bir delik bile bulamayacak, çünkü hiç delik olmayacak. O kişinin yaklaşmasının tek nedeni Weston'un tahkimat planlarını tam olarak yürürlüğe koymamış olması. Aşama aşama uyguluyordu. Bu ve o aptalın sana zarar vermek istememiş olması. Eğer öyle olsaydı, siz onu fark etmeden çok önce ikimiz de onu hissederdik ve oraya ilk ulaşan ben olurum."

Gözlerinde ıslıl ıslıl yanan öfkeyle vücudumdan bir ürperti geçti. *Gerçekten* ama *gerçekten* oraya ilk o varmak isterdi. Bu düşünce hem heyecan verici hem de korkutucuydu. Ayrıca biraz da sevimliydi. Sadece benim için değil, halkı için de güvenlik sağlıyordu. Hiçbir bağ yoktu. Tehlikeyle yüz yüze gelmekten hoşlanıyordu. O altın krala aitti; ikisinin de biraz akli dengesi yerinde değildi.

Ya da belki sadece ejderhaydılar.

"Ben önden uçacağım," dedi. "Nyfain'in şüphesini bağ aracılığıyla hissedebiliyorum. Gidip onu kışkırtacağım, böylece seninle ne kadar uzun süre birlikte olduğumu unutacak ve onun yerine beni becerecek. Weston seni yakaladı."

Kapalı. Daha önce ormanda seni yakından izleyen bir sürü vardı. Şimdi de seni korumalarını isteyecek. Kasabada seni oyaladığım için azar işiteceğimden eminim ama ..." Omuz silkti. "Ben kraliçeyim. Ne istersem onu yaparım."

Bana göz kırpmadan önce omzundaki bir kir zerresini fırçalıyormuş gibi yaptı.

"Kıyafetlerini ver. Gitmem gerek." Elini uzattı.

Hâlâ ağaçların yanında bekleyen kurdun önünde utanmamaya çalışarak - artık çok fazla yer değiştirdiğim için kendimi çıplaklığa karşı duyarsızlaştırmaya çalışıyordum- üzerimdekileri çıkarıp verdim.

"Bu sefer oyalanmak yok," dedi her şeyi çantaya doldururken. "Doğruca kaleye geri dönün. Ana yolları kullanın. Sürü size rehberlik edecek." Gözlerimin içine bakarak durakladı. "Bu gece iyi tepki verdin. Bunu söylediğimi hatırla. Mükemmel içgüdülerin var. Bunları geliştirebiliriz ve bir dahaki sefere oyalanmana gerek kalmayacak. Sadece biraz kış tekmelemen gerekecek."

Gökyüzüne doğru itilmeden önce yer değiştirdi.

Bölüm 31

WesTON

My Kurt kalenin yeşilliklerine uzanmış, soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu. İkimiz de öyleydik. Kadınların kasabalara ve köylere gideceğini biliyordum.

ama en kötüsü olduğunda, paket zamanında orada değildi.

Tekrar.

Bu iki kez olmuştu; bir kez kalede, şimdi de bu. Üçüncü kez olmayacaktı.

Ona ulaşmak için ormanda koşuşturmanın bir anlamı olmazdı. Bir şeyler olduğunu anladığımızda, her şey bitmek üzereydi. Onun bulunduğu yere doğru çılgınca bir kaçış, panik olarak görülecekti. Bu bir alfanın halkına göstermesi gereken bir şey değildi, hele ki böyle bir durumda. Bu onları çevremizin güvenli olmadığından ve sevdiklerinin tehlikede olduğundan endişelendirirdi, peki ne için? Eşimiz iyiydi. Ne acı ne de gerçek bir korku vardı. Şaşkınlık, kararlılık ve soğukkanlı bir kararın heyecanı vardı. O ve kraliçe bunu halletmişti.

Bunun yerine, Aurelia'ya duyduğumuz saygıdan dolayı, tam burada durduk ve şimdi onun muhtemelen ormandan çıkacağı yöne bakıyorduk.

Kurt formunda tırıs tırıs ilerliyordu. Sürünün her bir üyesinin ona yaklaştığını ve güvenlik alanlarının sınırına ulaştıklarında tekrar uzaklaştıklarını hissettim. Her selamlaşmada, onlara katılması, sürüye katılması için bir teklif sunuluyordu. Gerçekten de yapmamalıydılar. Bu bir sürünün alfaya yaptığı bir şey değildi; bir alfanın sürünün potansiyel üyelerine yaptığı bir şeydi.

Bu özellikle riskliydi çünkü o yalnız bir kurt olarak kabul ediliyordu. Genellikle, yalnız kurtlar ya bir sürüye katılma fırsatına atlarlar ya da

şiddetle reddediyor ve kendi başlarına kalmayı tercih ediyorlar.

İkisini de yapmadı, yumuşak bir dokunuşla kibarca reddetti. *Gücenmedi*. Sürüde olsaydı, insanları hemen yardıma çağırabilseydi daha güvenli olacağı bir durumdan sonra bile, iç yapımıza zarar vermemeye dikkat etti. Onu korumak için ne gerekiyorsa yaptı.

Finley'nin ejderhası ağaçların üzerinde belirdi. Bizi gördü ve kanatlarını çırparak yanımıza inmek için daire çizmeden önce bir ateş püskürdü. Bir kadına dönüştü ve ejderhasının ağzındaki çuvalı getirdi.

"İşte kıyafetleri." Finley, ayağa kalkmaya zahmet etmeyen kurdumun yanına dağınık bir yığın bıraktı. "O iyiydi. Tehlikede değildi."

Bana olanları anlattı, Aurelia'nın büyüyle ilgili ayrıntılarla beni şaşırttı. Önce paniklediğini, sonra da kafasının karıştığını hissettim. Olay o zaman olmuş olmalı. Nyfain'e verdiği tepkide olduğu gibi, en çok korktuğu anda peri büyüüne uzanıyor gibiydi.

"Harika içgüdüleri var Weston. Onu güvende tutmak için bir battaniyeye sarmak ve yaldızlı bir kafese kilitlemek istediğini biliyorum, ancak konumunuz ve onun kişiliği ile bu imkansız. Eğitim ve onu kullanma becerisiyle daha güvende olacaktır."

Şimdi eşimizi izlemek için kurt formunda kaldığım için minnettardım. Finley'e cevap vermeyi reddettiğimi belli etmeme gerek kalmayacaktı. Haklıydı, biliyordum, ama yine de ... Aurelia'yı güvenli bir yere saklamak kulağa çok daha iyi geliyordu.

"Genel olarak," diye devam etti Finley, kurdumun yanına çömelerek, "bugün iyi iş çıkardı. Hatta bir tür kefaret arayışı hakkında insanların satın alacağı bir hikaye bile yarattı. Bunun etrafında bir strateji oluşturmayı deneyebiliriz, çünkü -ki bu konuda çok düşündüm ve diğerleriyle konuştum-onun bazı ürünlerini piyasaya süreceğiz. Başlangıç için sadece birkaç tane ama Vemar başından beri haklıydı. Ondan yapmasını istediğim şeyler çözüm değildi, yamalardı ve Granny'yi işinden etmeye yetmezdi. Bu konuda farklı düşünmemizin zamanı geldi."

Çuvaldan kendi kıyafetlerini çıkardı.

"Bunu sana söylemedim çünkü gerçekten bu işe karışmamam gerekiyordu ama ..." Finley gömleğinin içinde omuz silkti. "O *inanılmaz* biri Weston. Onu kızdırmak senin kadar zor, yanında tutmak ise seninki kadar kolay. Senden çok ama *çok* daha zeki. Neyse ki hayatındaki herkes bunu her zaman kabullenmiş, yoksa bu bir

Sorun. Güzel, zeki, çalışkan bir kadın senin gibi bir muşta sürükleyicisiyle mi? *Birinin* gerçek eşiyle şansı yaver gitmiş."

Kurdum dişlerini göstererek yumuşak bir şekilde hırladı. Tüm dünyamız gururla aydınlanırken Finley sevinçle güldü. Elbette bunların hepsini biliyordum, böylesine zeki ve büyüleyici bir kadınla eşleştiğimiz için ne kadar şanslı olduğumuzdan emindim. Yine de kraliçenin bunu söylediğini duymak, eşimize iltifat ettiğini duymak, her zaman sahip olduğumuz ama büyükannemin hafife aldığı ya da görmezden geldiği şeyleri görebildiğini bilmek... Bu özelin de ötesindeydi. Büyülü ötesi idi. Aurelia eve dönüyormuş gibi hissettim.

"Ama cidden, o gerçekten çok zeki ve *gerçekten* insanlara yardım etmek istiyor. Yaşadığı onca şeyden sonra, bu takdire şayan bir özellik. Bir alfanın kalitesi. Umarım senin için işe yarar Weston. Gerçekten umuyorum. İkiniz de biraz mutluluk görmeyi hak ediyorsunuz."

Orada bir an durdu ve kor sineklerinin arazide süzülüşünü izledi.

"Tamam, cidden, bu böcekler özellikle onun için mi yoğun bir şekilde üremeye başladı? Şimdi nasıl bu kadar çoklar?"

Yapabilseydim gülerdim.

Ayağa kalktı, giyinmeyi bitirdi ve onunla vedalaştı.

Finley vedalaştıktan kısa bir süre sonra Aurelia'nın kurdu ormandan koşarak çıktı. Kurdunun dili ağzından sarkmış ve çok koştuğu için nefes nefese kalmıştı. Benim kurdum ayağa kalktı, onu görmek için sabırsızlanıyordu ama sadece kıyafetleri yanında beklediği için pozisyonunu koruyordu. Onu görünce hızlandı ve aradaki mesafeyi hızla kapattı.

Yaklaştığında kokusu bize çarptı; ağız sulandırıcıydı. Kurdum yüzünü onun boynu ve omuzları boyunca gezdirdi, onu içine çekti ve ateşinin yükseldiğini hissetti. Kurt omuzlarından birini kemirirken kız kıpırdamadan durdu, eğer isterse onu hemen şimdi sahiplenebilirdi. Kurtlar da bunu insanlar kadar iyi yapabilirdi. Yine de sürünün tanıklık etmesini istiyordu. Kendi seçimini yapmak istiyordu.

-Ve onun seçimini herkes görecekti.

Onun yerine, vücudunun sıcaklığını hissederek arkasından yaklaştı.

Kuyruğu sallandı ve omzunun üzerinden arkasına bakarak hareket

etti. Vücudunun üst kısmını yaklaştıtırırken, "*Kızgın değil,*" dedim.

"*Umurumda değil.*"

Ben yaptım. Eğer bir eş alırsam bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordum ama şu an uygun bir zaman değildi. Ama pençelerini onun sırtına geçirdi. Tam olarak hizalanmamıştı ama bu onu eve çarpmaktan alıkoymadı. Aurelia'nın

Kurdu onu geriye doğru iterken yaşadığı şaşkınlık ve ardından duyduğu aşırı rahatsızlık. Yapabilseydim gülerdim. Bu bölüm için bir ejderha olmak çok daha iyi olurdu. En azından çok yüksekte uçup havada taklalar atabilirlerdi. Kurtlarımız kaçışırken biz burada yerde oturmak zorunda kaldık.

"Onu düğümlemeyin," dedim ona. "*İnsanla konuşmak istiyorum.*"

"*Sıranı bekleyeceksin.*"

Süper.

Aurelia'nın kurt bedenine gömüldüğünü hissettim, huysuzdu, açıkça hazırlıklı olmadığı bir şeyden kaçmaya çalışıyordu. Hala içten içe gülerken, onu bağın içinde daha sıkı çektim, duygularını sanki benimmiş gibi hissettim. Hayvanlarımızın verdiği zevk bağ boyunca titreşiyordu. Ona sarıldım ve her şeyin içimize sızmasına izin verdim. Benim kurdum adımını attı, sonra bitirdi ve Aurelia'nın kurdu da çok geçmeden onu takip etti.

"*Senin için kısa kesmeyeceğim,*" dedi kurdum, tekrar kendi başına ayağa kalkarak. "*Bunu onun için yapıyorum.*"

Ayrıntı vermedi ve ben de hangi *kadını* kastettiğini merak ettim.

Aurelia insan formuna geri döndüğünde, "Bu ... garip bir şekilde erotikti, ama aynı zamanda iğrençti," dedi. Bacaklarının arasına uzandı. "Evet, iğrençti. Senin için doğal olması umurunda değil, hazırlıklı değildim." Tekrar durakladı, belli ki hayvanıyla konuşuyordu. "Şu anda bunu düşünmek istemiyorum. Olduğunda ya da olursa bununla ilgileneceğim." Parmakları ıslanmıştı ve ben uyarılma dalgasına karşı dişlerimi sıktım.

Bana kaşlarını kaldırdı.

"Bu benim ilk seferimdi," dedim ona, çünkü nedense bu önemli görünüyordu. "Yani onun ilk seferiydi. Onun bunu yaptığına ilk kez tanık oluyorum."

Bakışları sert boyuma kaydı.

"Bu senin bir şeyleri kontrol etmenden kaynaklanıyor." Parmaklarını işaret ettim.

Elini bıraktı. "Özür dilerim, böyle *bir şey* olduğunu bilmiyordum. Yani, ilk vardiyadan sonra merak ettim, ama Avlanmadan geri döndüklerinde ormandaki av gezilerinde *gerçekten* ne yaptıklarını merak ediyorum."

"Genellikle sadece dişi kızgınlığa girdiğinde olur."

"Kızgınlık döneminde miyim?"

"Hayır, ne zaman olduğunu anlayacaksın. Sanırım gerçek eş çiftleri bunu her zaman yapabilir? Bilmiyorum. Hiç duymamıştım."

"Sürpriz," diye mırıldandı ve parmaklarını kaldırarak onlara tekrar baktı. "Bunu yapmam gerekiyor mu? Bu beni hamile bırakacak bir şey sayılır mı?"

"Evet. İnsan zihni ve bedeninden doğan bir kurt formu. Bizim şekil değiştirmiş hallerimiz aslında hayvan değil, büyüyle şekil değiştirmiş insanlardır. Eğer bu mantıklıysa. Aynı kalp, aynı karaciğer, bunun gibi şeyler, sadece farklı yerleşimler. Aynı meni."

"Huh." Giyinmeye devam etti. "Bu kadar meraklı olmamam dikkat çekici. Vites değiştirme ve benzeri şeyler hakkında daha fazla soru sormak hiç aklıma gelmedi."

"Bunu yapacağını hiç düşünmedin, o zaman neden sordun?" "Evet, sanırım."

Kendime engel olamadım, elini yavaşça yukarı çektim ve iki parmağını ağzıma aldım. Beklediğim kadar tatlıydılar ve gözleri ani bir arzuyla parladı.

"Çünkü çok seksi ve onun kadar kıllı bile değil," diye fısıldadı, yaklaştı ve öpmek için başını eğdi.

"Yüksek sesle konuştuğunun farkındasın, değil mi?" Dudaklarına karşı mırıldandım.

"Evet. Senin kurdun ona saldırırken benim kurdum çok edepsiz şeyler söylüyordu ve şimdi bir süreliğine her şeyin üstünü örtmek istiyorum. Kısa bir süreliğine düşüncelerim ve hislerim hakkında biraz daha açık olmak istiyorum."

Güldüm ve kıyafetlerimi koyduğum yere doğru çekildim. "Şimdi merak ettim, ama yeterince adil."

"Konuşmak için çok erken."

"Anlıyorum."

"Belki bu gecenin ilerleyen saatlerinde sana bunlardan bazılarını söylerim. O zaman belki o kadar tuhaf olmaz."

"Bu kararı destekliyorum." Giyindikten sonra bir kolumu omuzlarına doladım ve onu başından öptüm. "Neler olduğunu duydum. Finley beni bilgilendirdi."

Biraz sarktı. "Muhtemelen onu kovalamamalıydım. Kızacağını söyledi."

"Kızgın değilim." Kızmadım da. Onun güvenliği için korkuyordum, evet. Tehlikeyi ondan uzak tutmayı başaramadığım için kendime kızgındım, kesinlikle. Ama yapamadım

Finley'nin iyi içgüdülerini olduğunu düşündüğü şey için onu suçlamak. Tersinin doğru olmasını istemezdim. "Yine de her şeyi ayarlayana kadar kasabalardan, köylerden ve özellikle de şehirden uzak durmanızı rica ediyorum. Çok fazla boşluğumuz var-"

"Elbette," dedi. "Ama bu senin hatan değildi. Bütün bir krallığı kilit altına almak neredeyse imkânsız. Benim sorunlarım yüzünden insanlar cezalandırılmamalı."

Onunla kaleye kadar yürüdüm. "Her şeyi kilitlemeyeceğim, daha iyi muhafızlar ve devriyeler yerleştireceğim. O sarhoş, meyhanedeki gürültülü ve sarhoş davranışlarından sonra bir dükkana işeyememeliydi."

Finley, Aurelia'ya yardım etmeden önce onu bayıltmıştı ve adamlarını onu kaleye sürükleyerek kamusal ahlaksızlıktan hapse atmışlardı. Yarın pisliğini temizleyebilir ve suçunu telafi etmek için küçük bir kamu hizmeti yapabiliirdi.

"Çok gecikmişim. Büyükanne'nin uyuşturucularının peşinde çok fazla zaman harcadığım için rehavete kapılmışım. İnsanlar kendilerini güvende hissetmek ister. Bunu onlara sağladığım için minnettar olacaklar. Suçlular . . . Onların gününü mahvetsem bile umurumda olmaz."

Şatonun merdivenlerine doğru yürürken bana çarptı, aramızdaki bağda hoş bir uğultu vardı.

"Hayatım boyunca bunun özlemini çektim," dedi usulca, girişteki görevli bize bakarken. Kapıyı açmadan önce kim olduğumuzu anlamak için gözlerini dikti. "Bu tür bir korumanın özlemini çektim. Büyükanne beni kullanarak bunun için beni takas etti. Nihayetinde istediğim şeyi bana verdi, ama dolambaçlı bir yoldan, seni. Onun sayesinde sana sahip oldum."

Kalenin içini tarayıp herkesin doğru yerde olduğundan emin olmak için kontrol ederken sesi uzaklaştı. Görevli tüm muhafızlar başlarını bana doğru eğdi.

Büyükanne'nin icabına bakıldıktan sonra böyle aşırı protokollere ihtiyacımız olmayacaktı ama bu, gelecekte çıkabilecek sorunlar için çok iyi bir testti. Ejderhaların piyasalarda ve diğer krallıklarda siyasi olarak yaptıkları sıçrama göz önüne alındığında, eninde sonunda buna ihtiyacımız olacağını hissediyordum.

"Bunu yapıyorum çünkü bu benim görevim," dedim ona, odalarımıza giden koridora girerken.

"Bunu yapıyorsunuz çünkü görevinizi yapmaktan zevk alıyorsunuz. Krallığınızın güvende olduğundan emin olmak hoşunuza gidiyor."

"Evet."

"Seni bunun için seviyorum. Seni takdir etme s e b e p l e r i m e bir yenisi daha eklendi. Hayalimdeki erkeği bulduğumu hissediyorum."

Kapıyı açtığında yanında bekledim ve onu içeri götürürken elinden tuttum. Havayı sadece Leala'nın kokusu dolduruyordu, ama yine de içeriyi kontrol ederken Aurelia'yı kapının yanında tuttum, herhangi bir sürpriz olmadığından emin olmak için.

Döndüğümde ona "Ve gerçek aşkı bulduğumu hissediyorum," dedim, onu kollarımla sardım ve derinden öptüm. "Seni seviyorum."

Beni sıkıca kavradı, duygular bağı yansıdı ve taşıtı.

"Bana birkaç dakika ver, tamam mı?" dedi biraz geri çekilerek. "Sadece günlüğüme yazmam ve hazırlanmam gerekiyor. Hemen geliyorum." Bana arsız bir gülümseme hediye etti. "Sonra beni odana geri götürürsün ve konu edepsiz konuşmaya geldiğinde kurduma haddini bildiririz."

AURELIA

"T "Günü yakalama zamanı, Esir Hanım," dedi Vemar birkaç gün sonra, Weston'ın kapısının hemen dışında dururken. Güneşli bir tavır ve sade gri bir kıyafet giymişti.

"Taze yüzlü görünüyorsun," dedim kapıyı arkamdan kapatırken. "Neden bu sıkıcı kıyafet?"

"Bunlar yeni iş kıyafetlerim." Kumaşı geniş gövdesine doğru düzeltti. "Kazara bir şeyi havaya uçurur ve kıyafetlerimi mahvedersem, yenilerini yapmak hızlı ve kolay olacak."

"Mantıklı."

"Duyduğuma göre sürüdeki en hızlı kurt senmişsin." Ben yürümeye başladığımda o da bana ayak uydurdu.

Ona baktım. "Bunu nereden duydun?"

"Küçük bir kurtçuk söyledi. Görünüşe göre, bu büyük bir sır." "Umarım bu sırrı saklarsın."

"Elbette." Elini kalbinin üzerine koydu. "Çok ketum biriyimdir. Herkes öyle söylüyor."

Başımı sallayarak güldüm. "Bu sabah o yüzden mi bu kadar güneşlisin? Dün gece doğru düzgün seviştin mi?"

"Dün düzgün bir şekilde yatmak daha çok bir öğleden sonra zevkiydi. Hayır, dün gece yeni uyku ürününüzü test ettim."

Ona kaşlarımı çattım. "Kuralları biliyorsun. Bunu önce benim test etmem gerekiyor."

"Önce sen test ettin. Dün gece yaptın, değil mi? Eminim benden önce patlatmışsındır."

Ona düz bir bakış attım.

"Her neyse, çok işe yaradı. Z-ülkesine usulca kaydım ve her zamanki saate kadar uyanmadım. Ne uyku mahmurluğu, ne sersemlik, hiçbir şey olmadı. Ben olsam bunu alışkanlık haline getirmezdim çünkü bir şey olur diye o kadar derin uyumayı sevmiyorum ama tek seferlik bir şey için bence çok iyi iş çıkardın."

Yürürken başımı salladım. Ben de bunu başardığımı düşünmüştüm. İlk değişiklik uykuya dalmamın çok uzun sürmesine neden olmuştu ama bu sefer doğal ve doğru görünüyordu.

"Sanırım seni bu kadar derine çekmeyecek bir tane yapacağım-"

"Merhaba." Koridorun ilerisinde Calia, önu püsküllü, pırıltılı, güzel bir cüppe giymiş, duvarı itti. Saçları sarı örgüler halinde toplanmıştı ve küçük saç tutamları yüzünün etrafına düşüyordu. Gülümsedi, her zaman güzel bir görüntüydü. "Günaydın."

"Günaydın." Onun varlığı kafamı karıştırdı ve ona ulaştığımızda yavaşladım. "Erken kalkmışsın."

"Evet. İlk iş seni yakalamak istedim. Dün gece geç saatlerde kralımdan haber geldi. Bir dakikan var mı diye merak ettim?"

Vemar beni işaret ederek uzaklaştı. "Sizi sonra yakalarım, Tutsak Hanım." Koridorda yürüdü.

"Evet, tabii." İçimde gerginlik kaynarken parmaklarımı birbirine doladım, geçen gece kraliçeyle yaptığım konuşma aklıma geldi.

"Harika." Döndü ve elini az önce geldiğimiz yöne doğru uzattı. "Lütfen, bu taraftan. Odamda çok güzel bir pastane düzenim var." "Elbette." Bana koridorda eşlik etmesine izin verdim, birkaç köşeyi dönüp kalenin arka tarafına doğru kıvrıldım. Koridorun sonuna yaklaştığımda bir kapının kilidini açıp kenara çekildi ve benim odama girmeme izin verdi. Geniş bir oturma odası ve süslü duvarları ile lüks bir alan.

Bir masada, söylediği gibi çeşitli hamur işleri, narin bir porselen demlikte sevimli küçük çay fincanlarıyla birlikte çay vardı.

"Lütfen, buyurun." Eliyle işaret ederek çaydanlığın arkasında durdu.

"Çay ister misiniz?"

"Evet, lütfen." Nezaketen bir poğaça aldım ve istemeden kıracağımdan endişe ettiğim çay setiyle uyumlu küçük bir tabağa koydum.

Çay doldurulduktan sonra, bornozu bacaklarının etrafında sallanarak odayı geçti. O kanepeye oturdu, ben de karşısına oturdum. O da

Mobilya beyazdı ve lekelenmesi kolaydı. Öne doğru eğildim ve tabağı cilalı sehpanın üzerine koydum.

Çayını yudumlamadan önce, "Sizinle doğru dürüst konuşacak zamanım olmadığı için çok üzgünüm," dedi. Fincanı tabağın üzerine, tabağı da sehpanın üzerine koydu. "İlgilenmem gereken bazı acil işlerim vardı. Buraya ne zaman gelsem, her zaman bir çalışma tatili oluyor."

Kibarca başımı salladım, tüm bunların ne anlama geldiğini merak ediyordum.

"Dediğim gibi, dün gece kralımdan bazı ilginç haberler aldım." Gülümsemesi dostçaydı. "Öncelikle, bana bir iyilik yapar mısınız?" Yan tarafa baktı, bir rafta üzerinde çok hoş bir tasarım olan küçük kırmızı bir kutu duruyordu. "Mirasınızın ne kadarının doğrudan peri soyuyla bağlantılı olduğunu belirlemek için gerekli kit bende mevcut."

Kelebekler karnıma üşüştü. "Elbette."

Test için periler tarafından yapılan bir iksirle karıştırılmış kan örneği gerekiyordu. Parmağıma bir iğne batırdıktan sonra, bekleyen cam şişeye bir damla sıktı. Işıklar küçük bir kürenin içinde dans etti ve sonra tek bir renk küreyi aydınlattı: kiraz kırmızısı.

"Tam bir çeyreklik." Testi kutuya geri koyarken yüzünde sevinçli bir gülümseme vardı.

"Yani, büyükannem ve büyükbabamdan biri tam peri miydi? Ya da belki ikisi yarım mı? Ya da üçü-"

"Birinin tam peri olması çok muhtemel, evet. Arşivlerde biraz zaman alacaktır ama annen ya da baban sana hamile kaldığında kimin seyahat ettiğini ya da büyükannenle büyükbabanın yakınında yaşadığını tespit edebilmeliyiz. Muhtemelen annenin, çünkü Flamma'nın kurt sarayı yüksek seviyeli pozisyonların sadece kurtlar tarafından işgal edilmesini tercih ediyor, ancak sanırım karışık kan, büyü açık değilse gizlenebilir. Her halükarda bakacağız. Eminim bilmek istersiniz."

Çay fincanım tabağın üzerinde tıkırdadı ve onu yere bıraktım. Perilerle aile bağları fikri adrenalinimi yükseltti. Sanki bir rüyada yaşıyor gibiydim.

"Evet, lütfen," dedim usulca, ellerimi kucağımda kavuşturarak.

Gülümsemesi samimiydi ve onun toplumuna girmek istediğim için mutlu görünmesinden dolayı içimde bir sıcaklık hissettim.

Ama gerçekten, kim istemez ki? Periler çok güzel, ruhani, büyülü varlıklardı. Herkes kendi geçmişine uzanan bir soy ağacı isterdi.

"Şimdi." Ellerini benimkiler gibi kavuşturarak tekrar yerine oturdu. "Hadi sihrini tartışalım. Sen Duygulandırıcı olarak bilinen birisin. Bu büyüün etkileri tam da kulağa geldiği gibidir: duygularınızı etrafınızdaki alana yayarsınız. Bu duygular insanları istediğin şekilde etkileyebilir. Bazı empatik özelliklere de sahip olabileceğinizi düşünmüştüm, ancak sorunlu yaşamınıza dayanarak tehlikeye karşı bir tür altıncı his geliştirdiğinize inanıyorum. Bu övgüye değer ama eğitilebilir bir büyü değil. Bununla birlikte, büyüünüzün duygu kısmı oldukça eğitilebilir."

"Vemar'ın bahsettiği zihin sıkıcı işte bu."

Başını öne eğdi. "Öyle. Çok güçlü bir zihin-fuck. Krallığımızda çok sayıda Duygulandırıcı var; bu nadir bir büyü şekli değil. Yoğun bir eğitim ve çalışma sonucunda çoğu Duygulandırıcı sadece fena olmayan bir hizmet seviyesine ulaşır. Çoğunlukla bir kişinin ruh halini değiştirebilirler, örneğin mutlu bir adamı üzgün hale getirebilirler. Bir düşmanı sırlarını vermeye daha istekli hale getirebilirler, bunun gibi şeyler. Sizin sahip olduğunuz güç seviyesinde, ejderhaları krallarına karşı kıskırtabilecek kimsemiz yok. İnsanları kaleden kaçmaya zorlayabilen. Bu kadar güçlü İmparatorlara dair tarihi kayıtlarımız var ama son yıllarda hiç olmadı. Sana kadar."

Şakaklarıma masaj yaptım, titremeye başlamıştım. Söylediklerini anlamak zordu. Hayvanımı hissederek büyümemiştim ama şekil değiştirenlerin arasında büyümüştüm. Onların türüne dair bir referans çerçevem vardı. Bunun için hiçbir şeyim yoktu. Mantıklı bile gelmiyordu. Elbette, peri kanına sahip olduğuma dair kanıtım vardı, ama aynı zamanda güçlü bir büyü? Bunu anlayamıyordum.

"Emin misin? Annemin hiç sihri yoktu." "Öncelikle, bundan tam olarak emin değiliz, değil mi?"

Hadriel'in söylediklerini hatırladım, belki de annemin insanları etkileme yeteneği -bir an ondan nefret ederken bir an sonra ona yaltaklanıyorlardı- sihir olabilirdi. Onca zaman şekil değiştiren büyüğü aramıştı, peri büyüğü değil.

"Tartışmanın iyiliği için, yapmadığını varsayalım," diye devam etti Calia. "Peri büyüğü ile şekil değiştirenlerin büyüğü karıştırmak bazen öngörülemez olabilir. Genellikle büyülerden biri ön plana çıkar, hangisi daha güçlüyse. Bu en yaygın sonuçtur. Bu yüzden peri büyüğüne sahip olan ve bunu sarayından saklayan kişi pekala babanız olabilir. Bazen de büyüler birbiriyle yarışır ve aslında birbirlerini iptal ederler. Eğer anneniz gerçekten büyüye sahip değilse, muhtemelen olan budur. Nadiren, bazen büyüler birbirini güçlendirir ve her birini daha güçlü hale getirir. İşte bu

Sanırım seninle oldu. Gerçek eşinin de kanıtladığı gibi, şekil değiştiren büyün olabildiğince güçlü. Emoter büyün inanılmaz derecede güçlü, uzun zamandır görmediğimiz bir şey. Kor sinekleri bunu benim için perçinledi. Kendiniz için gelişmiş bir uyarı sistemi yarattınız, tehlikeyi en iyi gösterecek unsurları bilinçsizce kendinize çekiyorsunuz. Eğitim sayesinde bunu birçok şekilde başarabilirsin, büyünün diğer kullanımlarından bahsetmiyorum bile. Sen bir mücevhersin Aurelia. Bir peri mücevheri. Ve sarayım sana sahip olmayı çok ister."

Son satırda donup kaldım, çünkü bir kez daha ayağa kalktı ve bir masanın bulunduğu küçük bir oyuğa doğru ilerledi.

"Ne demek istiyorsun?" İçimde heyecan ve gerginlik patlamaları oldu.

Bana bir dosya uzatırken çivit rengi gözleri parıldadı, diğer eliyle de önümdeki sehpanın üzerine paketlenmiş bir hediye koydu.

"Ben de öyle dedim." Yerine oturmaya devam etti. "Sizi ağırlamaktan mutluluk duyarız. Peri şatosunda geniş bir daireniz ve emrinizde hizmetkârlarınız olacak. Şato sakinlerimiz için hazırda bekleyen arabalarımız var, böylece dilediğiniz zaman buradan ayrılabileceksiniz. Artık kafese kapatılmak yok Aurelia. Esir olarak yaşamın derhal sona erecek. Terzilerimiz dünyanın en iyileri, aşçılarımız da bir o kadar iyi. Yıllık geliriniz o dosyada belirtilmiştir ve pazarlığa tabidir, ancak memnun kalacağınızı düşünüyorum. Büyükanne ile olan durum geçmişte kalacak. Kabulünüz üzerine muhafızlarımız onu avlayacak ve size yönelik tehdidini sonsuza dek sona erdirecek."

"Ne ...?" Dosyayı açtım ve içindekileri taradım, dairenin bir tanımını, çizilmiş resimleri ve şaka gibi görünecek kadar abartılı bir yıllık tutarı gördüm. Aslında her şey bir şaka gibi görünüyordu. Belki de bir eşek şakası, birileri benimle dalga geçiyordu. Dosyayı kapattım ve hediyeye baktım. "Orada ne yapacağım?"

"Elbette sihirbazlık eğitimi alacaksınız. Sadece sihir yapmayı öğrenmekle kalmayacaksınız; aynı zamanda entelektüel yolculuğunuzda size yardımcı olacak öğretmenlere, geniş bir kütüphaneye ve diğer profesyonellere de erişiminiz olacak. Öğrenmeyi ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Krala ve saraya yardımcı olacaksın ama yine de arazide ve bahçelerde dolaşmak, her güzel günün tadını çıkarmak için bolca vaktin olacak. Burası hoş ve verici insanlarla dolu harika bir bölge." Başını biraz eğdi. "Orada hoş karşılanacaksın Aurelia. Topluluğun değerli bir üyesi olacaksın. Bizden biri olacaksın. Bir peri."

Titrek bir nefes verdim, hala her şeyi kavrayamamış bir halde şimdiki zamana bakıyordum.

"Lütfen." Eliyle hediye göstererek almamı işaret etti.

Yaptım, kurdeleyi çektim ve kâğıdı soymadan önce kucağıma düşmesine izin verdim. Küçük kutunun içinde bir peri bıçağı vardı. Elime aldığımda hemen parlamaya başladı, kabzası muhteşem bir ay taşıydı - çifte sihrime zekice bir selam. Dokunaklıydı. Bıçağın dışarı fırlayıp havayı kesmesini izledim.

"Bir hediye," dedi.

Bıçağı nasıl kaldırdığını hatırlayarak ben de aynısını yaptım, kutuya geri koydum ve kapağını kapattım. Artık sadece ellerim değil, tüm vücudum titriyordu. Adrenalin ve özlem damarlarımda pompalanıyordu. Kendimi kuşkulu ama heyecanlı hissediyordum ve hayatımın ani dönüşü konusunda kafam çok karıştı.

"Bunu düşünmek isteyeceğini tahmin ediyorum." Ben ellerimi kutunun üzerine koymuş, gerçeküstü bir duruma bakarken o çayına uzandı. "Ama unutma, seni peri büyüsü konusunda eğitebilecek tek kişi biziz Aurelia. Herhangi bir şekil değiştiren sana nasıl koşacağını ve dövüşeceğini öğretebilir ve biz de bunun için koca bir sürüyü görevlendirebiliriz ama ejderha krallığının seni başka bir şekilde eğitecek imkânı yok. Bu büyüyle başa çıkman gerekiyor ve bunu yapmana yardım edebilecek tek kişi biziz."

Kafamı kaldırmadım. "Bitkilerle çalışmaya ve ürünümü yapmaya ne dersiniz?"

"Harika bir hobi. Ejderhalar bahçelerini bizim krallığımızda gördüklerinden esinlenerek tasarladılar. İhtiyacınız olan her şeyi satın alabiliriz ve sizden sadece güvenli olan her şeyi yapmanızı ve güvenli olmayanları atmanızı rica ediyoruz. Çok sevdiğiniz bir sanatı bırakmanızı istemeyi aklımızdan bile geçirmeyiz."

Sonra ona baktım. "Ya Weston?"

Bana sıcak bir şekilde gülümsedi. "Size katılmak için açık bir daveti var. Dairenizde ikiniz ve eğer isterseniz bir aile için bolca yer var. Böylesine güçlü bir alfanın sarayımızda temsil edilmesi bir rüya olurdu. Orada, gerçek hakkı olan alfa unvanını geri alabilir."

Yavaşça başımı salladım ve eşyalarımı topladım, kurdeleyi ve ambalajı sehpanın üzerine koydum. Ben ayağa kalktığımda o da ayağa kalktı, elleri önünde kenetlenmişti ve gülümsemesi çok güzeldi.

"Arkadaş olabiliriz Aurelia," dedi ve bunu kastettiği belliydi. Hatta bunu arzuluyordu. "Pozisyonumdan dolayı pek kimsem yok. Arkadaş olamam.

Bu yüzden buradaki insanlarla da açık olamıyorum. İlişkilerim her zaman gergindir ve kız kardeşim de gittiği için dertleşecek kimsem yok. Saraya benimle benzer bir statüde giriyor olacaksın. Büyün kral için çok çekici. Kardeş gibi olabiliriz, burada olamayacağımız şekilde birbirimize karşı açık olabiliriz. Buradaki kraliyet mensuplarının kendilerinden aşağı kimseyle olamayacağı bir şekilde. Weston'ın onun altındakilerle olamayacağı bir şekilde - onun yanında bir beta olursan senin kaderin de öyle olur." Bana doğru bir adım attı ve elini benimkinin üzerine koydu. "Bunu bir düşün, olur mu?"

"Evet," diye fısıldadım. Bu teklifi aldığıma inanamıyordum. Bir peri sarayında herhangi bir statüye sahip olacağıma inanamıyordum.

Lanet bir *peri mahkemesinde*!

Bunu hayal etmiştim. Bu benim en çılgın fantezilerimden biriydi ve gerçekten gerçekleşme potansiyeli vardı.

Rüya mı görüyordum? Rüya görüyor olmalıydım.

Ayrıldığı mı hatırlamıyorum. Dosyayı bırakmak için onun odasından benim odama kadar yürüdüğümü bile hatırlamıyordum. Gardiyanlar gitmiş olabilirdi ve büyükannem de beni takip ediyor olabilirdi ve ben bunu fark etmezdim. Bıçağı kutudan çıkardığımı hatırlıyordum. Çalışma kulübesine doğru yürürken hala elimdeydi, etrafımdaki her şey garip bir şekilde gerçeküstü bir nitelik kazanmıştı.

"Tekrar hoş geldiniz, Esir Kadın." Vemar uyku ürününden daha fazla yapmak için çalışıyordu. Finley henüz denememiş ya da onaylamamıştı ama Vemar işe yarayacağından o kadar emin görünüyordu ki devam ediyordu.

Delaney bana bakarak, "Bu sabah geç kaldın," dedi. İki kez baktı. Yüzümde ne tür bir ifade olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir anlığına beni incelemesine yetmişti. Sonra beni incelemek için durmuş olan Arleth'e baktı. Bakıştılar ve ne olduğunu bildikleri çok açıktı. Böyle bir teklifin geleceğini biliyorlardı, her türlü avantajı olan, eğitim, öğretmen ve benim gibi insanlar için olmayan bir tür peri masalı hayatı vaat eden bir teklif.

İşe başlarken gülmeye başladım. Dörtte birim peri gibiydi.

Peri kanına ve peri büyüüne sahip tam bir çeyrek periydim. Biri bana şaka yapıyordu.

Günüm yavaş geçmişti ama göz açıp kapayıncaya kadar bitmişti. Zihnim Calia'nın söylediği şeyleri tekrarlayıp duruyordu. İstedğim yere gitme özgürlüğü. Weston ve bir aile için yer. Arkadaşlık sözü.

Bir peri kankam olurdu.

Çalışma kulübesinden çıkarken tekrar güldüm, odama gidip son günlüğü bitirmek niyetindeydim. Tüm notlarımı almıştım, tüm fikirlerim vardı ve şimdi sadece sonuç verip vermediğini görmek için bunları bir haritaya koymam gerekiyordu. Dünyayı pek tanıımıyordum, kendi krallığımı bile. Yıllar boyunca tekrarlanan birkaç isim vardı ama bu isimlerin ne anlama geldiği hakkında gerçek bir fikrim yoktu.

Ancak o yöne gitmek yerine kendimi bir bankta oturmuş, ormana bakarken buldum.

Vemar yanıma oturdu. Bir bileğini dizinin üzerine çaprazladı ve kolunu bankın arkasına koydu, sessizlikten memnundu. Adam bir odayı gerçekten okuyabiliyordu.

"Büyükanne'nin sorunuyla ilgileneceğini söyledi," dedim ona, durumu bildiğini varsayarak. Calia'yı daha önce gördüğüne pek şaşırmış görünmüyordu. "Teklifini kabul edersem, Büyükanne'yi avlamaları için muhafızlar göndereceğini söyledi."

"Bunu da denediğimizi hatırlıyorum. Onun yerine sizi bulduk."

"Hayır, onu buldunuz, sadece onu yakalayacak kadar hızlı değildiniz. Beni yakalamakta çok hızlı davrandın."

"Ah. O zaman, belki daha hızlıdırlar."

Başımı salladım, başka tarafa baktım. "Öyle değiller. Öyle olmadıklarını biliyorum. Weston ve ejderhalar onunla zor zamanlar geçiriyor. Beni takip eden iki adamını gördüm ama kim bilir kaç tanesini göremedim."

"Bu doğru, ama Weston davayla ilgileniyor."

"Biliyorum. Ona güveniyorum. O en iyisi, değil mi? Herkes onun öyl

e." "Bilmiyorum ama kesinlikle onlardan biri."

Yavaşça başımı salladım, gözlerim yaşlıydı. "Büyükanne'nin öldürülmesini istemiyorum. İstemiyorum.

onun incinmesini istiyorum. Bana yaptıkları için bunu yapmam gerektiğini biliyorum ama geçim kaynağını yıkmak yeterli gibi geliyor. Benim savaş eylemim yeterli. Daha fazlasını istemiyorum."

"Böyle bir seçeneğin olacağını sanmıyorum." "Biliyorum," dedim usulca.

Esinti yüzümde gezinirken gözlerimi kapattım. Öğleden sonra azalırken bir süre sessizliğe gömüldük. Kelebekler yeşilliklerin üzerinde kanat çırpıyordu ve kor sineklerinde yaptığım gibi onları da bir şekilde toplayıp toplayamayacağımı merak ettim.

"Ben bir Emoter'ım," dedim ona. "Ben güçlü bir Emoter'ım. Zihin sikkemek budur. Ne zaman yaptığımı bilmiyorum. Beni eğiteceğini söyledi. Sanırım biri beni eğitecek."

"Bir Emoter, ha? Bu oldukça havalı. İki şey olabiliyorsun. Ben sadece bir ejderhayım. Tabii ki ejderha olmak bir ayrıcalık, o yüzden ben zirveye çıktım diyebilirim."

Gözlerimi devirirken bile kıkırdadım. "Hadriel olsaydın, 'Hayır, sen de iki şeysin' derdim. Aynı zamanda bir pisliksin."

Güldü. "İyi bir tane. Güçlü, talep gören bir peri büyüsüne sahip olduğunu bilmek nasıl bir duygu?"

Dudağımı ısırđım. "Gerçekten çok iyi."

"Siktiğimin A'sı." Omzuma kendi omzuyla vurdu. "Eğitilmek istiyorum."

"Ben de isterdim."

"Yine de eğitim almak için oraya gitmem gerekecekmiş gibi geliyordu. Yüksek statüde olacaktım, bir sürü altınım olacaktı ve onların sarayında olacaktım."

"Kulağa bir rüyanın gerçekleşmesi gibi geliyor."

"Öyle." Tırnağımı çiğnedim. "Benim işim duyguları ifade etmek olacak. Uyuşturucu yapmak bir hobi haline gelirdi."

"Eğlenceli bir hobi."

Gözlerimi kısarak sağ tarafa, ağaçların tepelerinden sızan güneşe baktım. "Bunu açıkça söylemedi ama bir Emoter'ın düşmanını bilgi ifşa *etmeye teşvik ettiğine* dair bir örnek verdi."

"Bu faydalı olur."

Tırnağımı çiğnemeye devam ettim, insanlarla bu şekilde uğraşmaktan gerçekten hoşlanmıyordum. "Beni bir şekil değıştirici olarak eğitmesi için bir sürü getireceğini söyledi."

Bu sefer hemen cevap vermedi. Cevap verdiğinde, bunu sadece dikkatli olarak tanımlayabilirdim. "Bu düzeneğin bir paket için ihtiyaçlarınızı karşılayıp karşılamayacağını bilmiyorum ama yanılıyor da olabilirim."

"Bir sürüye olan ihtiyacımın ne olduğunu bile bilmiyorum. Hâlâ bir sürü deneyimi yaşamadım."

"Belki de yapmalısın."

"Kimsenin ayağına basmak ya da halihazırda kurulmuş olan düzeni bozmak istemiyorum."

Bana baktı. "Anlıyorum Aurelia. Gerçekten anlıyorum. Ama bilinçli bir karar vermen gerekiyor. Hayatın boyunca yalnızdın. Sürü bağın olmadan var oldun. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsunuz. Şimdi bilmen gereken

sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu. Eğer perilerle birlikte yaşama arzusu bir sürü bağından daha cazipse, o zaman ..."

"Evet," dedim usulca. "Weston'ın gidebileceğini söyledi. Orada bir alfa olacağını söyledi."

"Onunla bu konuda konuştun mu?"

"Henüz değil." Finley'nin yanımda duracağını söylediğini hatırladım. "Calia burada biraz yalnız olacağımı söyledi. Soylular bir basamak yukarıdalar ve kendilerinden aşağıda arkadaş edinmiyorlar ve Weston'ın sosyal olarak sürüden uzak durduğunu biliyorum. Benzer statüde olacağımız için onunla arkadaş olabileceğimizi söyledi. Buradaki insanlar hakkında bu doğru mu?"

Koltuğunu düzeltti ve biraz daha rahatladı. "Doğrusu, bilmiyorum. Finley ile kapalı kapılar ardında arkadaş olmanızı anlayabiliyorum. O bir kraliyet ailesinde yetişmedi ve kurallara ne zaman uyacağını kendisi seçiyor. Weston'ın ara sıra onlarla bira içtiğini biliyorum. Bence Calia biraz fazla siyah ve beyaz bir resim çizmiş olabilir. Ama eğer bir beta pozisyonu alırsanız, eğer bu yapabileceğiniz bir şeyse, altınızdakilerle işlerin çok daha karmaşık hale geleceğini biliyorum. Weston bir sebepten dolayı uzaklaştırıldı. Senin de bunu yapman gerekip gerekmeyeceğini bilmiyorum. O bulunduğu pozisyon için yetiştirildi ve eğitildi. Sen öyle değilsin. Bu, her birinizin olaylara bakışında bir fark yaratabilir."

Başını çevirdi ve gözlerimle buluştu.

"Peki ya sen?" Sessizce sordum. "Peki ya Hadriel?"

Cevap olarak gülümsemesi beni rahatlattı. "Biz kurallara uyacak ya da statüyü umursayacak tipler değiliz. Arkadaşlığımızın boka sarması konusunda endişelenmene gerek yok, Esir Kadın. Sonuna kadar seninleyiz."

Gülümsemesine karşılık verdim ve sonra ağaçların rüzgârda salınışını izlemeye geri döndüm. Bu konu hakkında daha fazla konuşmadık ve gökyüzünden ışık çekilmeye başladığında odama doğru ilerledim ama Hadriel'i çoktan orada buldum.

"Hey," dedim o ve Leala masadan başlarını kaldırıp baktıklarında.

"Merhaba hanımefendi." Leala ayağa kalktı. "Kraliyet ailesinden bir not aldık. Bu akşam onlarla yemek yemek isteyip istemediğinizi sordular."

Finley'nin söylediklerini hatırladığımda karnımda daha fazla havai fişek patladı: beni öldürmeyecekti ama politik bir karmaşadan kaçınmak için ayrılmam gerekebilirdi. Bu sarayın soyluları Calia'nın yaptığı gibi bir teklifte bulunacaklar mıydı? Yoksa Calia'nın teklifine arkalarından iş çevirdiğim için beni cezalandırmak mı isterlerdi?

Ne olduğunu anlamadan akşam yemeği vakti gelmişti. Sürgülü cam kapıdan dışarı, solmakta olan ışığa baktım. İlk köz sinekleri yaklaştırmaya başlamıştı.

Cesaretimi topladım. Birdenbire hemen şimdi kaçmak istedim.

Sessizlik içinde günlük yazımı bitirdim ve o gün aldığım notları daha özlü hale getirmek için düzenledim, bir harita için kütüphaneye gitmem gerektiğini not ettim. Sonra biraz yemek yaptım. Yemek oldukça basitti - kızarmış tavuk ve sebzeler - ama bir şekilde daha ilginç hale getirip getiremeyeceğimi görmek için yeni ve eski baharatlarla çalıştım. Piştikten sonra Hadriel ya da buraya iştahla gelen her kim olursa olsun sıcak tutması için fırında bıraktım.

Kısa bir süre sonra Leala kafasını odaya soktu ve "Hazır mısınız?" diye sordu. Sade siyah giysiler giymiş, saçlarını toplamış ve biraz makyaj yapmıştı.

Weston'ı bağ aracılığıyla hissettim, duyguları çalkantılıydı ve benimkilerle eşleşiyordu.

Benimle peri krallığına gelir miydi? Yanımda durması, evini ve işini bırakıp sürsüz bir yere gitmek *isteyeceği* anlamına gelmiyordu. Kendi statüsündeki insanlarla birlikte olma, biraz daha açılma ve partilere katılma şansından hoşlanıp hoşlanmayacağını merak ediyordum.

Belki de bu hüsnükuruntu idi.

Bu yüzden mi henüz beni sahiplenmemişti? Ben gideceksem ve o gitmek istemiyorsa birbirimizi sahiplenmemiz mantıklı olmazdı.

Leala beni merdivenlerden çıkarıp bir koridordan geçirdikten sonra bir çift kapının önünde durduğunda kalbim bu düşünceyle acıdı.

"İyi şanslar," dedi destekleyici bir şekilde gülümseyerek ve gitmek için döndü.

Görevliler kapıları açtı ve ben de içeri girdiğimde kral ve kraliçenin çoktan masaya oturmuş olduğunu gördüm. Kraliçe masanın başında oturuyordu ve kral da onun sağında, önünde açık bir yer bırakmıştı.

"Aurelia." Kral ben içeri girince ayağa kalktı, sonra masanın etrafında dönerek sandalyemi çekti.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım ve oturdum.

Nyfain tekrar oturduğunda biri elinde şarapla geldi ve hepimize birer bardak doldurdu.

Nyfain hiç vakit kaybetmeden konuya girdi. "Calia ile bir toplantınız olduğunu duydum." Bakışları aşırı odaklanmıştı.

"Bu sabah, evet." Görevlinin peçetemi benim için kucağıma koyabilmesi için arkama yaslandım, biraz fazla abartmışım.

"Sizi bir Emoter olarak tanımladı, doğru mu?"

"Evet."

"Ve tabii ki senin de çok güçlü bir kurt olduğunu biliyorsun." "Doğru.

İkisi için de eğitime ihtiyacım var."

Çorba önümüze kondu ve ben tadına bakmadan tuza uzandım. Şato şefi baharat eksikliği konusunda oldukça tutarlıydı. Calia peri aşçılarının dünyanın en iyileri olduğunu söylemişti. Ona buradaki yemekler hakkında ne düşündüğünü sormalıydim. Benzer mutfak tutkusuna sahip insanlarla tanışmayı ve sırlarımı birbirime aktarmayı çok isterdim. Belki başka bir hobi.

Nyfain kaşığına nazikçe çorbaya daldırdı ve ardından kaşığın dibini kâsenin en uzak kenarına değdirdi. Yavaşça dudaklarına götürdü, sonra kaşığın kenarından nazikçe yudumladı.

Kaşığımı elime aldığımda midem çalkalandı. Yemek yerken hiç bu kadar sofistike görünmemiştim. Nereden başlayacağımı bile bilemezdim.

Finley'nin bana baktığını fark ettim. Ben o tarafa bakınca göz kırptı, sonra da kaşığını hışımla çorbasına daldırdı, dibindeki damlaların kâseye düşmesine izin verdi ve höpürdeterek ağzına attı.

Minnetle gülümsedim ve neredeyse gülecektim. Nyfain bana baktı ve sonra Finley'i fark etti.

"Affedersiniz." Bana küçük bir gülümseme verdi. "Kendimi unutuyordum." Gösterişi hemen bıraktı ve endişem biraz azaldı.

"Hemen konuya gireceğim," dedi. "Teklifinin ne olduğunu biliyorum. Yıllık altın tahsisatının yarısını bile karşılayamayız. Bu krallık uzun yıllardır hasta. Diğer bazı krallıklarla kıyaslandığında çok küçük kalıyor. Genişlemeye ve güçlenmeye çalışıyoruz. Kazandıklarımızın çoğunu bu çabalara geri aktarıyoruz."

Finley, "İnsanlarla ilgileniyoruz," diye ekledi, "fazla imkanı olmayanların uygun barınma, ilaç ve eğitime sahip olmalarını sağlıyoruz. Toplulukları genişletiyoruz; öğretmenleri ve şifacıları eğitiyor, dinlenme merkezleri kuruyor ve gençler için çeşitli programlar başlatıyoruz. Burayı yaşamak için harika bir yer haline getirmek istiyoruz ve attığımız adımlar olumlu. Yine de bu nedenle, daha az isteğe bağlı altınımız var. Neredeyse her madeni para işe yarıyor."

Çorbamın yarısını bitirdim ve kaşığımı yere bıraktım. "Bunu anlıyorum."

"Buradaki statünüz Calia'nın vaat ettiğine benzer olacak," dedi Nyfain dedi.

"Ancak yeniden kurulmuş ve dolayısıyla yeni bir krallık olarak, ortak bir kraliçeye ve uzun süredir kraliyet soyundan gelmeyen bir krala sahip bir krallık olarak, krallıklar arasındaki statünüz o kadar yüksek olmayacaktır."

Nyfain'in çenesi sıkıştı. Arkadaşının takas çipini geri çevirmesi hiç hoşuna gitmemişti.

"Size bir daire verilecek," dedi Nyfain. "Açıkça istediğiniz aileyi barındıracak kadar büyük bir şey."

Bir garson kaselerimizi temizlerken yüzümün kızardığını hissettim.

"Peki ya benim esir olma durumum?" diye sordum. "Peki ya özgürlüğüm? Periler gelip gitmeme izin verir. Onların krallığı beni kim olduğum ya da ne yaptığım için hor görmüyor."

"Öğrendiklerinde, *ki* öğrenecekler,"-Nyfain bana sert bir bakış attı-"senden pekâlâ nefret edebilirler. Burada olduğu gibi orada da pek çok sorun yarattın. Statün göz önüne alındığında bunu açıkça söylemeyebilirler ama bunu düşündüklerini anlayabilirsin. Büyükannenle olan geçmişinden kaçamazsın Aurelia. Burada, bunu aşmana yardım edeceğiz. Seni sürümüze entegre edeceğiz. Bazılarını zaten tanıyorsun ve seni sevip sayıyorlar. Weston bunun kolay bir geçiş olacağını düşünüyor."

Finley ekledi, "Yine de Weston gerçek bir alfa çiftinin nasıl çalışacağından emin değil."

Nyfain'in gözleri ona bakarken alev alev parlıyordu.

"Ona yalan söylemeyeceğim Nyfain, ya da gerçeği örtbas etmeyeceğim."

Gözleri hemen karşılık verdi. "Sen ve Calia bu yüzden savaşa gireceksiniz ve bu sorun değil, ama onun tüm gerçekleri bilmeye hakkı var. Uğraştığımız şey onun hayatı." Finley benim için her şeyi açıklığa kavuşturduğu için minnettarlık hissettim.

Krallığı için ne anlama gelebileceğini umursamadan bana adil bir resim vermeye çalışıyordu. Nyfain ve Calia onlara ne verebileceğime odaklanmışlardı - tıpkı Büyükanne'nin yaptığı gibi. Finley kendim için ne istediğime karar vermeme yardımcı olmaya çalışıyordu. Kendi çıkarları bir yana, benimle ilgilenmeye çalışıyordu.

Finley'nin uzaklaşmam gerektiği konusunda kastettiği şeyin bu olduğunu da fark ettim. Calia çok nazik davranmıştı ama beni gitmeye ikna edebilecek tüm sıcak düğmelere basmıştı. Nyfain bunu açıkça biliyordu ve karşılık olarak kirli oynamaya hazırды. Benim için kavga ediyorlardı. Kimsenin topluluklarında istemediği bir kişiden, iki krallığın uğruna savaştığı bir kişiye dönüşmüştüm.

Bir garson bardaklarımızı doldururken gülmeye başladım.

Nyfain dikkatini tekrar bana çevirdi. "Komik bir şey mi var?"

"Evet. Bunların hepsi." İyi giyimli garsonların ve sadece bir akşam yemeği için gereken tüm mutfak eşyalarının bulunduğu abartılı odayı işaret ettim. "Eskiden bir peri olduğumu hayal ettiğimi biliyor muydun? Bir peri prensiyle tanışıp onun şatosunda hizmetçilerle ve beyaz atlarla yaşayacağımı hayal ederdim."

Bir görevli Nyfain'in kulağına eğildi ve bir şeyler fısıldadı. Nyfain başını salladı, sonra tekrar bana odaklandı.

"Onun yerine, gerçek eşinle tanıştın," dedi. "Bir peri prensinden çok daha cazip bir şey. Güven bana."

"Calia büyükanne mi yakalatacağından bahsetmişti," dedim tepkisini görmek için.

Nyfain alaycı bir tavırla ofladı. "Calia insanlara duymak istediklerini söylemekte çok iyidir. Büyükanneyi avlamaya çalıştık ve neredeyse yakalıyorduk, eminim hatırlıyordur. Yeraltına çekildi. Muhabirlerimizden hiçbiri onun hakkında tek kelime duymadı."

"Bu arada atıştırmalıklarını diğer krallıklara gönderdi," diye araya girdi Finley. "Ölümler rapor edildi. Kargaşa vardı. Sizi bulmaya çalışırken çok fazla ürün boşalttı."

"Ve biliyor," diye cevap verdim. "Bana ulaşamıyor olabilir ama nerede olduğumu biliyor."

"Haklısın, öyle." Finley başını eğdi. "Hadriel şu anda şehirlerde ve kasabalarda çalışarak hem bu yakalanması zor gözcüleri hem de burnumuzun dibine mal getirip bırakanları bulmaya çalışsa da sadece birkaç ipucu elde edebildi. Kesin bir şey yok. Bu kadın inanılmaz derecede kurnaz. Hiç böyle bir şey görmemiştim. Periler de görmedi. Başka neye istersen inanabilirsin Aurelia, ama Calia, Büyükanne'yi yakalayacaklarını söylediğinde ona inanma. Fazla iyimser davranıyor. Bir zamanlar biz de öyleydik. Bu yüzden buradasınız. Yollarımızın yanlışlığını gördük."

Sözleri tüylerimi diken diken etti; bir dakika önce ne kadar doğru söylediği için ifadesi daha dokunaklıydı.

"Perilerin aksine," dedi Nyfain, "bizim Weston'ımız var. Aktif olarak uygulamaya koyduğumuz kapsamlı bir savunma sistemi geliştirdi."

Finley mırıldandı, "Geçen gün sana bundan bahsetmiştim." Hatırladığımı belirtmek için bir kez başımı salladım.

"Bir sorun duyduğumuzda, kökünü kazıyana kadar rahat etmeyiz," diye devam etti, sesine öfke sızıyordu. "Bu yüzden bulundunuz. Biz de bu yüzden

Granny'nin tehlikeli ürünlerine son verme arayışınızda sizi desteklemeye devam edeceğiz. Güvenliğiniz garanti altına alınana kadar durmayacağız. Siz kendinizi koruyacak kadar eğitilene kadar sizi koruyacağız."

Onun yemini, Finley'nin ciddi bir şekilde başını sallaması gibi tenimde daha fazla karıncalanmaya neden oldu. Nyfain günlüklerime erişebildiği ve korunmak için her zaman ne kadar çaresiz olduğumu bildiği için duygularıyla oynuyor olabilirdi ama yine de beyanı içimi rahatlatmıştı. Şu anda karşı karşıya olduğum tehdit gençliğimdenkinden farklıydı ama aynı derecede korkutucuydu.

Bir sonraki yemek geldi ve bunun buraya gelmeden önce pişirdiğim tavuk ve patates olduğunu görünce şaşırdım.

"Nasıl ..." Gözlerimi dikip baktım. "Neden?"

"Hadriel bunu gündeme getirdi. Bizim için kaçırılmayacak kadar iyi olduğunu söyledi." Nyfain önündeki tabağı kokladı. "Çok lezzetli kokuyor."

"Fırında ısınmaya bırakıldığı için biraz kurumuş olabilir." Isırdığım lokmayı ağızıma atarak kestim. Söylemeliyim ki, baharatlar bu sefer gerçekten işe yaramıştı.

"Lanet olsun," dedi Finley, gözleri kapalı çiğnerken. "Bu çok lezzetli."

"Buradaki işim ne olacak?" diye sordum.

Nyfain Finley'e baktı.

"Henüz bilmiyoruz," dedi. "Açıkçası, Weston'la birlikte gerçek bir eş çifti olarak çalışabilmenizi gerçekten umuyoruz. Mükemmel bir dünyada, onunla birlikte sürüye liderlik ederdin. Peri büyünüz nedeniyle sizi savaş için eğitmek istiyoruz-"

"Nasıl kullanacağımı bilmiyorum. Calia teklifini kabul ettikten sonra bunun için eğitim alacağımı söylemişti."

Nyfain bir parça tavuk keserken dudakları gerildi. "Bir şeyler ayarlamamız gerekecek. Peri kralının her zaman bir bedeli vardır."

"Ürünlerimi yapmaya ne dersiniz?"

Finley, "Bu senin görevlerinden biri olmalı. Vemar uyku ilacının harika olduğunu söylemişti. Deneyeceğim-"

Nyfain onun sözünü kesti. "Hayır, yapmayacaksın."

Bana dönmeden önce ona sinirli bir bakış attı. "Bunları yavaş yavaş yayacağız ve hiçbir şeyin suiistimal edilmediğinden emin olmak için bazıları sadece sağlık görevlilerimiz aracılığıyla erişilebilir olacak, ancak bunlara ihtiyaç var gibi görünüyor. Ben de bu ihtiyacı karşılamak istiyorum. Burada ve başka yerlerde."

Nyfain, "Dinle Aurelia, Calia'nın teklifinin son derece cazip olduğunu biliyoruz," dedi. "Çok fazla altın var. Onun krallığında olmayan ve buraya gelme sebebi olan şey bizim birliğimiz. Sürümüz krallık çapında. Bu krallıkta çok zorluklar yaşadık ve bu bizi bir araya getirdi, eşim ve senin tarafından güçlendirildik. Bastırılmanın nasıl bir şey olduğunu hep birlikte anlıyoruz. Birçoğumuz kapana kısılmanın ve dövülmenin verdiği acıyı ve aşağılanmayı anlıyoruz. Bizimle birlikte dışlanmayacaksın, ailenin bir parçası olacaksın. Kızım seni seviyor. Halkım sana karşılık veriyor. Betam kalbini sizde buldu. Bu krallığı eviniz yapmanıza yardımcı olmamız için bize bir şans vermenizi istiyorum."

Cehenneme kadar yolun var. Güzel bir konuşmaydı.

Finley çatalıyla tabağını işaret etti. "Görevlerinden biri de şefe nasıl yemek yapılacağını öğretmek olmalı."

Nyfain bir lokma tavuk yerken, "Katılıyorum," diye mırıldandı.

"Şimdi üçüncü seçenek." Finley peçetesiyle ağzını sildi. "Biyolojik baban. Kim olduğu konusunda oldukça iyi bir fikrimiz var. Yüksek bir statüye sahip ve sen de onun kan bağısın. Yüzde yüz kurt olmasanız da soyunuza ve güç seviyenize saygı duyacaklardır. Seni saraylarına kabul edeceklerinden eminim, ancak bunun bir iş veya yıllık altınla gelip gelmeyeceği konusunda bir fikrim yok. Biyolojik babanın bir eşi ve iki çocuğu olduğundan bahsedeceğim. Çocuklardan biri senden büyük. Biri daha genç. Hesabı sen yapabilirsin."

Bunun ne anlama geldiğini anladım.

"Lanet olsun," dedim, yarısı yenmiş yemek tabağını iterek. "Ailemden herhangi biri bunu pantolonunda saklıyor muydu? Soy ağacıma rastgele eklenen birinden peri kanı aldım ve şimdi de annemin bir metres olduğu mu ortaya çıktı?" Ağzımı sildim ve arkama yaslandım. "Belli ki bu yüzden gönderilmiş. Nasıl olur da bilmez?"

"İnan bana, nereden geldiğini anlıyorum," diye homurdandı Nyfain, bu da beni inanılmaz derecede meraklı yaptı. "Sadece soruyorum, tavuğunun diğer yarısını yersem seni krallığımda kalmaya ikna etme şansımı ne kadar mahvederim? Bu ciddi bir *gaf* olur mu?"

"Evet," dedi Finley ona. "Profesyonel bir toplantıda neredeyse bir yabancının tabağından yemek *gaftır*. Annen çıldırırdı."

"Bu tavuğun tadına baktıysa hayır." Kaşlarını bana doğru kaldırdı.

Güldüm ve tabağı biraz daha ittim. "Keyfine bak."

"İşte, gördün mü?" Yarı ayağa kalktı ve çatalıyla tavuğu mızrakladı. "Her şey yolunda."

Finley ona, "Muhtemelen artık senin hakkında daha az şey düşünüyordur," dedi. "Ben bile senin hakkında daha az düşünüyorum ve senin eşinim. Odasındaki yemeği alıp sonra da tabağından mı çıkardın? Utanç verici."

"Odasından almadım, sadece servis edilmesine izin verdim." Bir lokma daha çiğneyip yutarken mutlu bir şekilde iç çekti. "Pişman değilim."

"Utanç verici," dedi tekrar, gözleri parlıyordu. Odağını tekrar bana çevirdi ve gözlerini ısıtırken gördüğüm artık sevgiyle kalbim eridi. "Sana babandan sadece durum hakkında açık olmak için bahsediyorum. Bu bağlantıyı kurmaya çalışmanızı tavsiye etmiyorum."

"Bizi gönderdiğini düşündüğümde bile böyle bir niyetim yoktu. Şimdi ise *kesinlikle* bu bağlantıyı istemiyorum."

"Seni suçlamıyorum." Finley tabağını temizleyebilmek için arkasına yaslandı. "Sanırım bunu düşünmeniz gerekiyor."

"Evet," dedim.

"Bunu Weston'la da konuşmanız gerekiyor. Her iki teklifi de biliyor. Yine de sizinle doğrudan konuşmak istedik, bu yüzden ona bunu kendine saklamasını söyledik. Eminim bu onun için kolay olmamıştır."

Sertçe nefes aldım. Benden başka bir şey sakladığına dair hiçbir fikrim yoktu. Ama sakladığına memnun olduğumu fark ettim. Bunu ona söyledikleri için mutluydum. Tüm bunları anlatmaya çalışsaydı ona inanmaz ya da ciddiye almazdım. Hâlâ tam olarak inanmıyordum ve bunu herkesin ağzından duymuştum. Sadece kabullenmekte zorlanıyordum.

En azından onunla oturduğumda ayrıntıları zaten biliyor olacaktı. Duyduğum ve kavramakta zorlandığım her şeyi yeniden anlatmaya çalışmak zorunda kalmayacaktım.

"Özgürlüğüm ne olacak?" diye sordum.

"Ne olmuş ona?" Nyfain, artık yemeğini bitirmişti, arkasına yaslandı ve elini karnına götürdü. "Tanrılar tokum."

Finley alay etti. "Sen bir domuzsun, işte sen busun." Gülmekten kendimi alamadım. Bu hiç de beklediğim türden asil bir davranış değildi. Bunu takdir ettim.

"Cezalandırılmak umurumda değil," dedim. "Kırbaçlanmaya ya da başka ne yapmanız gerekiyorsa ona razıyım. Ama sonunda, büyükannemle olan durum çözüldüğünde, özgürlüğümü istiyorum. Kapana kısılmak istemiyorum"

Tekrar. Evimin sınırlarının bana kapalı olmasını istemiyorum. Eğer seyahat etmek istiyorsam, bu seçeneği kullanmak isterim."

Finley bana, "Kendi cezanı kendin tasarladın," dedi. "Yani sen ve Cecil. Hadriel sık kıyafetlilerin sana yardım etmesine çok kızdı. İnsanlara gelince, onlara yardım etmek için ücretsiz çalışarak telafi ediyorsun. Ziyaretlerinizle ilgili söylentiler hızla yayılıyor. Köyler boyunca anlattığınız dahiyane bir hikayeydi ve ürünü elden teslim ettiğinizde, insanlarla bu konuda konuşup onlara yol gösterdiğinizde, bu kefaretinizin bir başka kanıtı olacak. Gördüklerimden ve geçmişteki yanlışları düzeltmek için ne kadar çok çalıştığınızdan sonra, memnunum."

"Ama bildiğin gibi," dedi Nyfain, "Büyükannenin niyetini öğrenene kadar güvende değilsin. Eğitime, sürüye uyum sağlamaya ve hayatını düzene sokmaya ihtiyacın var. Henüz ormandan çıkmadın. Ama çıktıktan sonra, evet, istediğin gibi gelip gidebilirsin. Hepimizin yapabileceği gibi."

Aramızda sessiz bir an geçti.

Finley sonunda, "Düşünmen gereken çok şey var," dedi.

"Bir yol seçmem gerekiyor," dedim, geçen geceki konuşmamıza atıfta bulunarak.

"Aynen öyle."

"Krallık hakkında herhangi bir sorunuz var mı?" Nyfain sordu. "Bize sormak istediğiniz bir şey var mı?"

Ben sormadım. Sorularımın hepsi Weston içindi.

ŞAptER 33

AURELIA

W eston küçük bahçesinde oturuyordu, kapılar arkasından açıldı ve köz sinekleri gece gökyüzünde süzülüyordu. Geldiğimde başını kaldırıp bakmadı.

dışarıda, hiçbir şeye bakmadan.

Bir sandalye çektim ve tam önüne yerleştirdim, böylece bana bakmaktan başka çaresi kalmadı. Baktığında gözleri kapalıydı, tavırları kapalıydı.

"Bir seçim yapmalısın," dedim ona, aniden bitkin düşmüş bir halde arkama yaslanarak.

Sessizce, soğukkanlılıkla, "Teklifi alan ben değilim," dedi.

İçimde duygular alevlendi. "Dediğim gibi, bir seçim yapman gerekiyor. Benim tarafımda mısın, yoksa kraliyet ailesinin tarafında mı? Çünkü eğer benim tarafımdaysan, teklifleri alan sensin. İkimiz de aldık, çünkü biz dostuz. Benim için dost olmak bir aile olduğumuz anlamına gelir ve ailemin diğer üyelerine danışmadan ailemi etkileyecek kararlar almam. Ancak şu ana kadar ve bu an da dahil olmak üzere kraliyet ailesinin tarafındaysanız, hayatımın geri kalanında sevdiğim biri tarafından dışlanmaya ve benden bilgi saklanmasına tahammül edip edemeyeceğime karar vermem gerekiyor."

Biraz sert çıktığının farkındaydım, ama bir noktaya değinmem gerekiyordu - onun kaçınamayacağı bir noktaya.

Konuşmadı, sessizce beni izliyordu.

"Bana sahip çıkmadın çünkü beni kalıcı işaretinle göndermek istemedin, değil mi?" Kalbim aniden çok ağırlaşarak sordum. "Başka birini bulmamı zorlaştırmak istemedin."

Son kısmı söylemek bile zordu.

Aramızdaki bağ sayesinde acının onu delip geçtiğini hissettim; bu düşünce onun da benim kadar incindiğini kanıtlıyordu. "Sana sahip çıkmadım çünkü seni tuzağa düşürmek istemedim. Burada benimle kalmak zorunda olduğunu düşünmeni istemedim. Ya da benimle kalmanı, nokta. Geleceğin için ne istediğine karar vermek için zamana ihtiyacın olduğunu açıkça belirttin. Seni sahiplenirsem ya da sahiplendiğimde, bu bir alfanın eşini sahiplenmesi gibi olacak: sürünün önünde, herkesin önünde, bir açıklama. Bu hepimizi birleştirecek, seni, beni ve onları. Daha önce buna hazır görünmüyordun ve şimdi düşünmen gereken başka teklifler var. Sizi ya da bizi birbirimizden, onlardan koparmak için hepimize katılmayacağım. Bu kimse için adil değil. Bu konuda kurdum da aynı fikirde. Tüm cevaplara sahip değilim Aurelia, ama bu karmaşık durumdan elimden geldiğince kurtulmaya çalışıyorum."

Sandalyeye yaslandım. "Karmaşık çünkü ikimizin de hayatını benden hiçbir katkı almadan yönlendirmeye çalışıyorsun. Konuş benimle Weston. Beni de dahil et. Beni dışarıda bırakmayı bırak."

"Bu son seferdi," dedi içtenlikle. "Son kez, söz veriyorum. Calia'dan aldığım mesajdan bahsetmek istemedim çünkü kralının tekliflerini değiştirme ihtimali vardı. Ya da reddetme ihtimali vardı. Nyfain'in niyetlendiği tekliften bahsetmedim çünkü ağırlığımı buna eklemek istemedim. Ben sadece ..." Elini yüzünde gezdirdi ve derin bir nefes aldı. "Aurelia, senin mutlu olmanı istiyorum bebeğim. Hayatta kalmak için çok mücadele ettin ve sonra seni evinden, hayatından kopardım. Bunu düzeltmek, bir daha asla acı çekmemeni sağlamak istiyorum. Seni en çok mutlu edeceğini düşündüğün şeyi yapacağım. Nereye gitmek istersen oraya giderim. Her zaman seninleyim."

Kucağına oturup kollarımı boynuna dolama isteğime direnirken gözlerim cam gibiydi. Hâlâ verilmesi gereken kararlar vardı.

"Yani bu işte birlikte olduğumuzu kabul ediyorsun?" Gözlerimden akmasına engel olamadığım yaşları sildim.

"Evet."

"Tamam o zaman." Başımı salladım ve bacak bacak üstüne attım, işin özüne inmeye hazırdım.

"Bu arada çok güzel görünüyorsun."

İçim aydınlandı ve kalbim eridi, bağ aracılığıyla sözlerinin gerçekliğini hissettim. Yakışıklı yüzünü içime çektim.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, birden utandım ve bu adama çok aşık olduğumu hissettim. "Daha önce hiç kimse bana güzel olduğumu söylememişti. Şey, benimki hariç"

Anne. Ama o sayılmaz. Büyükanneimin köyünde hiç giyecek kıyafetim olmadı-"

"Bu senin giyinip kuşanman değil, bunu yapman. Sana süslü bir elbise, ısıtılı mücevherler ve kendini güzel hissetmen için isteyebileceğin her şeyi alacağız."

Kucağına oturma isteğine direnmek birdenbire çok daha zorlaştı.

"Pekâlâ, teklifleri tartışma zamanı. Sırayla gidelim." Boğazımı temizledim. "Biyolojik babamla ilgili durum ne olacak ..."

"Ben olmasaydım, gücün ve soyun nedeniyle o mahkemeye kabul edilirdin ama peri büyüüne sahip olman onların gözünde soyunu sulandırır. Ayrıca, senin varlığından haberi olmayan kardeşlerin üvey kardeşi olursun ve eşinin sadakatsiz olduğuna dair sürekli kanıt görmek istemeyen bir eş için korkunç bir ifşa olursun. Sonuç olarak, pek sevilmez ya da hoş karşılanmazsınız ve büyük olasılıkla mutsuz olursunuz." Durakladı. "Gitmeme izin verdiğini varsayarsak ..." Bana gülümsedi. Gözlerine ulaşmadı. "O mahkemeye kabul edilir ve beta işi anında elime tutuşturulurdu. Bana bir sürü altın teklif edilirdi. Buradan daha fazla. Lekeli kanın göz önüne alındığında, benimle beta çifti olmana izin verirler mi bilmiyorum-"

"Sadece dur." Elimi kaldırdım. "Dur, lütfen. Bunu hiç düşünmemiştim bile, ama şimdi kulağa korkunç geliyor."

"Biyolojik baban ve şu anki beta da beni sabote etmeye çalışacaktır. Onların pozisyonlarını çalıyor olurdum-"

"Dur, cidden. Sadece dur. Bu bir hayır."

Bu kez gülümsemesi gözlerini parlattı. "Güzel. Bunun en cazip teklif olduğunu düşünmeni gerçekten istemedim."

"Ve bunun bir olasılık olduğunu *nasıl* düşündünüz?" "Aile. Kan bağı."

"*Sen* benim ailemsin. Hayatıma devam ediyorum." Yumuşak gözleri bu yorumla beni içine çekerken derin bir nefes aldım. "Peri krallığına hiç gittin mi? Narva krallığına yani."

"Evet. Çok güzel. Gerçekten büyüleyici. Şato muhteşem, arazisi harika ve tüm çabalarına rağmen Finley bahçeleriyle yarışmıyor. Bu onu gerçekten rahatsız ediyor."

"İlaç yapımımın -çünkü ben aslında bir bitki işçisi değilim, daha çok bir bitki yakıcısıyım- harika bir hobi olabileceğini söylediler."

"O zaman sadece büyüne odaklanmanı mı istiyorlar?"

"Evet ama eğitim alabilmem için tekliflerini kabul etmem gerekiyor."

Buna tepki vermedi. Bunu bekliyor olmalıydı.

"İnsanlar nasıl?" diye sordum.

"Çoğunu şahsen tanımıyorum. İblis zindanlarında Calia ve kız kardeşiyle birlikteydim. Çok hoş biri. Yabancı bir devlet görevlisi, yani aslında bir casus olarak konumu bazı konularda bize karşı samimi olmasına izin vermiyor ama profesyonel rolünü oynarken bunu açıkça belli ediyor. Tanıştığım diğerleri ..."

"Tükür onu." "Kibirli."

Alay ettim. "Ejderhalar kibirlidir."

Güldü. "Evet, öyleler. Periler de züppedir. Krallıklarında statü çok büyük bir şeydir. Eğer buna sahipseniz, size belli bir düzeyde saygı ve hürmet gösterilir. Mevkiiniz olarak görülürsünüz. Buna sahipseniz, hürmet görürsünüz, tiyatrolarda en iyi yerlere yerleştirilirsiniz, resmi yemeklere davet edilirsiniz, her şeye sahip olursunuz. En iyi kıyafetlere, en çok hizmetçiye ve bunun gibi şeylere sahip olursunuz. Üremeniz beklenirdi ve ileri gelenlerle ve benzerleriyle tanıştığınızda bu kibri takınmanız beklenirdi - ki bu garantidir, çünkü sonuçları etkilemek için bir Emoter olarak güçlerinizi kullanmanızı isterlerdi. Rolünüzün bu olacağını tahmin ediyorum. Kralın istediğini elde etmesine yardımcı olacaksın. Yine de bunu ona karşı kullanmayın, tüm kraliyet ailesi aynıdır. Her zaman politika yaparlar. Bu onların işi."

Ejderha kraliyet ailesi değil ama. En azından Finley değil. Bana bir çıkış yolu vermişti. Mutlu olmamı söylemişti. Hatta bana Weston'ı krallığından koparabileceğimi ve bunu yapmama izin vereceğini bile söylemişti. Böyle bir hareket sürülerini felç ederdi ama yine de açık ve dürüsttü, benim için en iyisini istiyordu. Tıpkı halkı için en iyisini istediği gibi.

Nyfain'in yanında yerimi aldığımda, bu krallık için savaşıacaktım. İnandığım şey için, daha iyi bir yer için, daha güçlü, daha uyumlu bir topluluk için savaşıyordum. Her gün bu krallığın refahı için çalışıyorum, sadece en çok altına sahip olanlar için değil, herkes için. Herkesin iyi olmasını, mümkün olduğunca mutlu olmasını istiyorum. Buranın gelişmesini istiyorum.

Bunu söylemişti ve ciddiye alıyordu. Beni arkadaşının arkasından nasıl kenara çektiğini, arkadaşının saklamaya çalıştığı tüm bilgileri bana nasıl verdiğini ve bunu onun gözünün önünde nasıl yaptığını kanıtlamıştı. İnandığı şeyi savunmuş ve bunu yaparken benden de bunu yapmamı istemişti.

Weston şöyle devam etti. "Çok fazla nüfuza sahip köklü bir krallık. İyi yönetiliyorlar, iyi idare ediliyorlar ve barış için bastırıyorlar. Orduları

harika değil, ama en kötüsünün gerçekleşmesi durumunda, ki bir yıl önce gerçekleşti, onu inşa etmek için çalıştılar. Bu krallık o çatışmanın büyük kısmını omuzladı. Yine de iyileştirme ihtiyacını gördüler ve bu duruma ayak uyduruyorlar. Liderlik açısından en iyi krallıklardan biri."

"Peki ya bu krallık?"

Derin bir nefes aldı. "Önyargılıyım."

"Elbette öylesin. Belki senin bu önyargın benim peri kraliçesi olma ve tacımla, asamla ya da her neleri varsa onlarla ülkeyi yönetme arzumu dengeleyebilir."

"Bu krallık, çok zor zamanlardan zar zor kurtulmuş pek çok insandan oluşuyor. Onlar savaşçılar, hayalperestler, inşaatçılar. Kenarları serttir, bir sarayın tipik sosyal normlarına uymazlar ve kim olduğunuzla ilgilenmezler - sadece ne yapabildiğinizle ilgilenirler. Burada ya kendinizi kanıtlarsınız ya da yoldan çekilirsiniz. Diğer tüm krallıklardan daha fazla altın kazanan bir krallık, ancak kraliyet mensupları bunu kendilerine ya da üst düzey çalışanlarına saklamıyor. Burada periler kadar para alamazsınız. Sanırım yarısı bile değil. Bizi -sizi *ya da* beni- ellerinde tutmak için krallıklarının refahını feda etmezler. Bu yönlerine saygı duyuyorum."

"Burayı

seviyorsun."

"Seviyorum."

"Senin kadar yalnız bile."

"Öyle bile olsa. Beni o iblis zindanından kurtardığı için Finley'e bir hayat borcum var. Onu ve Nyfain'i dost olarak görüyorum ki bu genellikle kraliyet mensupları için düşünülemez bir şeydir. Benden üstün olmalılar ama o kadar zor zamanlar geçirdiler ki, rahatlayabildiklerinde edepi ellerinden kayıp gidiyor. İnşa ettiğim sürü güçlü ve uygun gördüğüm şekilde yönetmeme izin veriyorlar. Micah ve ben pek iyi anlaşıyoruz ama bu işi yürütmeyi başardık. Krallık uyumlu ve sağlam. Ejderhalar yanında savaşmak için acele ediyorlar. Ve konu maddi varlıklara gelince, burada ihtiyacım olandan fazlasına sahibim."

"Benimle gelmek için tüm bunlardan vazgeçer misin?"

"Bu yüzden şimdiye kadar bunlardan hiç bahsetmedim. Kararını etkileyeceğini biliyordum. Evet Aurelia, seninle olmak için bunlardan vazgeçebilirim. Burayı seviyorum ama bir aile istiyorum, bizim ailemizi. Seni eşim olarak istiyorum, sen ve Tanrılar isterse, çocuklarımız olsun. Seni Tabitha'yla gördüğüm gibi çocuğumuzla izlemek istiyorum. Bebeğimizi bana verişini ve 'İşte baban' deyişini izlemek istiyorum. Bu noktaya gelmek için çok fedakârlık yaptın. Bir sonraki adıma geçebilmemiz için benim de fedakârlık yapmaya hazır olmamın adil olacağını düşünüyorum."

Dürtüye direnmeyi bıraktım ve kucağına tırmandım, bacaklarım onunkilerin yanlarından sarkıyordu. Bir elimi gömleğinin eteklerinin altından geçirip sıcak tenine uzattım ve parmaklarımı orada bulduğum kasların üzerinde gezdirdim.

"Buraya gelmek için fedakârlık yapmadım," diye mırıldandım, kendimi onun bedenine yaslayarak. "Çalındım ve çalındığım için kurtarıldım. Her zaman perilerle birlikte yaşamak istedim, bu doğru, ama sanırım perilerden biri olmam yeterli."

Biraz geri çekildi, gözlerimin içine bakabilecek kadar. "Emin olmalısın."

"Hayır, sanmıyorum. Bu büyüünün yok olacağını düşünmüyorum. Eğer buradan nefret edersem, daha sonra her zaman onlara gidebilirim. Onlar beni benim onları istediğimden daha çok istiyorlar."

"Aurelia, emin olmalısın bebeğim, çünkü seni sürüye entegre edip daha sonra ayrılmaya karar verirsen ikimizi de kökünden söküp atamam. Burada söz konusu olan sadece senin hayatın değil, onların da hayatı."

Ses tonundaki, gözlerindeki ciddiyet beni ayılttı. Bunu düşünerek dudaklarımı yaladım.

Ama gerçekten düşünecek ne vardı ki?

"Her zaman perilerin arasında yaşamak istediğimi söylüyorum çünkü çok ruhani ve büyülü görünüyorlar," dedim. "Dürüst olmak gerekirse, Calia bunun böyle olduğunu kanıtlamak için harika bir iş çıkarıyor."

"Öyle."

"Ama bu hayalin diğer yarısı, sevgi dolu bir eş ve bir vagon dolusu çocukla birlikte kendime ait küçük bir evimin olmasıydı. Benimle bahçede oturacak ya da büyük bir toplantı için yemek pişirecek arkadaşlarımdan olmasıydı. Asıl istediğim beni kucaklayan bir topluluktu. İşte buydu. Perilere bağlandım, sanırım hiç periyle karşılaşmadığım için. Bana her gün karşılaştığım şekil değiştirenlerden farklı davranacaklarını ve iblislerden, goblinlerden ya da vampirlerden daha az iğrenç olduklarını hayal etmek kolaydı. Onlara bağlandım çünkü bir topluluk için en iyi umudum onlardı."

"Ejderhaları hiç düşünmedin bile."

"Söylemedim." Eğildim ve gizlice fısıldadım, "Onlara söyleme. Sadece sinirlenirler."

Güldü ve beni öptü. "Bunun için fazla bir nedene ihtiyaçları yok." "Hayır, yok." Ona sarıldım.

"Bunu düşünmek için zamanın var," dedi yumuşak bir sesle.

Nihayetinde yolunuzu seçerken, sizi en mutlu edecek şeyi seçmeniz gerekir. En tutkulu olduğunuz şeyi seçmelisiniz. Sıkı çalışma ve azimle, geri kalan her şey sıraya girecektir.

"O ilaçları yapmak istiyorum," dedim ona. Ya da belki kendime söylüyordum. "İnsanlarla konuşmak ve hayatlarını biraz daha idare edilebilir hale getirmenin yollarını bulmak istiyorum. Vemar'la çalışmak ve Hadriel'e şakalar yapmak istiyorum. Leala'nın bana kırbaç kullanmayı öğretmesini istiyorum, çünkü bu ne kadar havalı olurdu? Seninle bir aile olmak ve sahiplenilmek istiyorum. Bunun halka açık kısmı biraz ürkütücü ama daha önce yapmadığımız bir şey değil. Başka ne istiyorum biliyor musun?"

"Bunu yazmalı mıyım?"

Güldüm ve boynuna sarıldım. "Büyükanmeminkini gölgede bırakacak bir iş yaratmak istiyorum. Sadece uyuşturucu yapımında iyi olmadığımı, birçok şeyde iyi olduğumu görmesini istiyorum. Ona, bana verdiği değerden çok daha fazlasına sahip olduğumu göstermek istiyorum ve bunu, onun işini -yapımına katkıda bulunduğum işi- yerin dibine batırdıktan sonra yapmak istiyorum."

Dudakları dudaklarıma yapıştı ve aramızdaki bağ rahatladı. "Şükürler olsun. Perilere gitmek isteyeceğinden endişeleniyordum."

"Yani, eğer beni kabul ederlerse bir gün ziyaret etmek istiyorum. Topraklarını görmek istiyorum. Kulağa çok güzel geliyor."

"Yapacağız. Hayat durulduğunda ve tehditler bittiğinde" -son kısmı hırıltılıydı, açıkça Büyükanne'ye gönderme yapıyordu- "Calia'yı eve kadar takip edeceğiz ve bize bahçeleri ve kırları göstermesine izin vereceğiz. Belki seni kralla tanışmaktan ve topraklara olan sevgini zedelemekten alıkoyabiliriz."

Güldüm ve ona bir tokat attım. "Kralı sevmeyeceğimden bahsetmemiştin!"

Kıkırdadı. "O iyi. Diğer kraliyet mensupları gibi. Nyfain bir istisna." Beni tekrar öptü, bu sefer daha nazikti. "Seni seviyorum. Kraliyet ailesiyle zamanlamayı ayarlamam ve sürüyü buna hazırlamam gerekiyor ama ayrıntılar halledildikten sonra ..." Gözlerimin içine derin derin bakmak için geri çekildi. Sıcaklığının içime işlediğini hissettim. "Seni herkesin görmesi için sahipleneceğim ve krallığa artık ve sonsuza dek *benim* olduğunu göstereceğim."

AURELIA

TErtesi sabah, yanan bir kadındım. Weston'ın odasından çıkıp yanından geçerken Vemar'a bir başparmak işareti yaptım.

"Merhaba Tutsak Hanım," dedi gülerken bana yetişirken. "Ne güzel bir sabah, değil mi?"

"Çok iyi." Odama uğradım ve günlüklerimden notları aldım. "Bugün için rutin değişikliği, Vemar."

"Rutindeki değişiklikleri severim." "Beni kraliyet ailesine götür."

"Sabahın bu erken saatinde onları rahatsız etmek çok tehlikeli." Yeni yörüngemizi işaret etti ve yürümeye başladık. "Neler olacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Ejderhalar," diye mırıldandım gülümseyerek.

Beni doğruca kapılarına götürdü ve yolda karşılaştığımız insanların uyarı dolu bakışlarını kaçırmadım. Kapıyı çaldım, umarım bebeği uyandırmamışımdır. Onların yerinde olsaydım, uyandırırsam suratıma yumruğu yerdim.

Öfkeli gözlerle bakan Finley kapıyı açarak içeri girdi; saçları kabarmış, cüppesi ortadan ikiye ayrılmış, çıplak teni ortaya çıkmıştı ve savaşın eli kulağındaydı.

"Kral uyandı mı?" Tehlikeli bir zeminde iterek odasına girdim. Yine de ben bir periydim. Kibirli olmak benim hakkımdı. En azından yüzde yirmi beşi öyleydi.

Vemar odaya girdi ama kapının yanında durdu. Aptal değildi. Belli ki ben öyleydim.

"Şuraya oturun." Güzel döşenmiş bir oturma odasındaki bir kanepeyi işaret etti ve geniş kamarada ilerlemeye devam etti.

Bir süre sonra Nyfain belinden bağı cübbesiyle odaya girdi.

"Hayır, sadece sizinle değil, ikinizle de konuşmam gerektiğini kastetmişim."

Bana ters ters baktı ve homurdandı, "Bu saatte burada olmanızın tek nedeni mutlak acil bir durum olması. *Şu anda içinde bulunduğun benzersiz durum nedeniyle buna izin veriyorum.* Bir daha yaparsan önce seni, sonra da seni kurtarmaya geldiğinde eşini eşek sudan gelinceye kadar döverim. Yeterince açık olabildim mi?"

Tehdidi, yoğunluğu nedeniyle içimi cız ettirdi ama bunu gerçekten kastetmediğini söyleyebilirdim. Finley'nin bunu kast edip etmeyeceği ise...

Görünüşün iyiliği için "Temiz," dedim.

Finley bir süre sonra kot pantolon ve tişörtüyle bize katılarak karşımdaki kanepeye oturdu, Nyfain ise düzenlemenin başındaki sandalyeye oturdu.

"Neden bu kadar erken kalkıyorsun ve neden buradasın?" Finley Vemar'a bakarak bana sordu.

"Teklifinizi kabul edeceğim ama pazarlığa açık olmayan şartlarım var." "Ya istediğimi verirsiniz ya da çeker giderim" derken ses tonum şaka yapmadığımı açıkça ortaya koyuyordu.

Nyfain'in kaşları çatıldı. İkisi de tek kelime etmedi, ben de konuya girdim.

"Pazarda ve ötesinde satmak üzere bir dizi ürün yaratmak istiyorum. I Gölge piyasaları köşeye sıkıştırmak istiyorum, geleneksel piyasaları istiyorum ve sağlık görevlilerini istiyorum. Hepsini istiyorum. Tabii ki bunların hepsi krallığınızın bayrağı altında. Fikir edinmek ve güvenli bulduğunuz ürünleri test etmek için krallığınızın insanlarına erişim istiyorum. Mevcut ürünlerin yeni bir görünüme ihtiyacı var ve bunu ben tasarlamak istiyorum. Harika çalışıyorlar ama kötü görünüyorlar. Büyükannem bana ambalajın değerini öğretti. İçinde Everlass olan her şey için ejderha merkezli bir logo yaratmak istiyorum. Benim logom farklı olurdu - üzerine bir peri koymak isterdim ama perilerin anlaşmasını kabul etmeyeceğim için bunun ... hassas olabileceğini biliyorum, bu yüzden başka bir şey düşünmem gerekecek."

Boğazımı temizledim ve devam etmeden önce bir nefes aldım.

"Peri büyülerim için eğitim almak istiyorum. Bunun hepimize faydası olacağını düşünüyorum. Kralın satın alınabileceğini söylemiştin. Belki yaptığım üründen elde edilen gelirin bir yüzdesini alabilir ya da belki bir anlaşma yapabilirler. Kendimden yüzde yirmi beş vermeyi kabul edebilirim, nasıl olursa olsun. Belki zamanımın bir kısmını onlara verebilirim? Kral istediğini alabilsin diye insanlara duygularını zorla kabul ettirme fikrinden hoşlanmıyorum ama pazarlık yapmaya hazırım. Bununla birlikte, eğitim almadan çekip gitmeye de hazırım.

çok fazla şey istiyorlar, bu yüzden lütfen bunu aklınızda bulundurun. Eğer denersem muhtemelen kontrol etmeyi öğrenebilirim. Onlarla eğitim almak faydalı olacaktır ama ..." Omuz silktim.

"Başka bir şey var mı?" Nyfain bakışlarıyla delip geçerek sordu. Lanet olsun, göz korkutucu bir piçti.

"O daireyi Weston ve kendim için istiyorum. Eğer yapabilirsem, bir gün çocuk sahibi olmak istiyorum ve bunun için bir alana ihtiyacımız olacak. Yine de o noktaya gelene kadar bekleyebilirim."

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" Finley ayak bileklerini çaprazladı. "Talepleriniz aslında bir iş istediğiniz, ürünlerimin pazarlama ve satışını geliştirmek istediğiniz, krallığımıza yardım etmek için eğitim almak amacıyla kendinizi perilerle çok tehlikeli bir konuma sokmaya istekli olduğunuz ve krallığımızı yıllarca büyük kılacak çok güçlü bir soyu devam ettirecek bir aile için yer istediğiniz."

Vemar kıkırdamaya başlayınca ona göz kırptım. "Kafamda tüm bunlar benim lehime daha çok yığılmış gibi geliyordu. Oh!" Bir parmağımı kaldırdım. "Bana kaç saat çalışıp çalışmayacağımı söyleyemezsin. İstedğim kadar çalışacağım, ki bu senin uygun gördüğünden daha fazla olacak. İhtiyacım olursa ara vereceğim ve istediğim zaman mola vereceğim, ki bu büyükannemde bana tanınan bir şey değil, ama bunun dışında alıştığım şeyi yapacağım."

Finley, "Ve krallığımıza fayda sağlamak için kendini fazla çalıştıracaksın," diye tahmin yürüttü.

Dudaklarımı dişlerimin arasında kıvırdım.

Gülümseyerek başını salladı ve hâlâ beni inceleyen Nyfain'e baktı.

"Kalmaya karar vermene ne sebep oldu?" diye sordu.

"Birkaç şey var. Burada yapabileceğim iş tutkuyla bağlı olduğum şeylerle örtüşüyor. Weston burayı seviyor ve onun kararlarına güveniyorum ve tanıştığım insanları seviyorum. Oluşturduğunuz topluluğun bir parçası olmak istiyorum ve insanlara gerçekten yardım etmek istiyorum ... aynı zamanda Granny'nin işini de yerin dibine sokmak istiyorum."

"Yıllık altın miktarı - bu bir sorun olmayacak mı?" diye sordu Nyfain. "Perilerin sana teklif etmiş olabileceği kıyafet ve mücevher gibi diğer maddi şeyleri karşılayabiliriz ama altın eksikliğinin ileride bir sorun teşkil edip etmeyeceğini bilmem gerekiyor."

Güldüm ve dizlerime baktım. "Bu krallığa doğru ilk olarak büyüm olmadığını düşünerek bir tutsak olarak yola çıktım. Ölüme geldiğimi sanıyordum ya da

başka bir korkunç trajedi. Şimdi herhangi bir şey teklif edilmesi ... Uğruna savaşılabacak..." Tekrar güldüm. "Bunların hepsi gerçeküstü. Yaşayacak bir yer, yiyecek yemek ve beni anlamlı kılacak bir iş beni mutlu ederdi. Başka her şey fazladan ya da gereksizdir. Sahip olabileceğim çocuklar için biriktirmek üzere altın alacağım, ama bu konuda endişelenmiyorum."

"Ve bizim için yaptığın her şey için daha azını alırdın." Finley sırtıttı. "Aurelia, bu krallık için pazarlık yapmaktan asla ama asla sorumlu olmayacağın çok açık. Weston'ı göndermeliydin."

"Bunu tartışmak için perilerin yanına gitmeyeceği kesin." Nyfain arkasına yaslandı ve çenesini ovuşturdu. "Bu görüşmeleri ben halledeceğim. Bir şeyler bulabiliriz. Sanırım istediğin zaman ziyaret etmek üzere daimi bir davetiye almanın senin için bir sakıncası yoktur? Başarılarınız üzerinde bir çeşit hak iddia etmek isteyeceklerdir ve görünüşe göre dünyaya sahip olana kadar durmayacaksınız."

"Bu ... olurdu." Ciddiyetle başımı salladım. "Ayakta davet edilmek gerçekten harika olurdu, evet. Weston'a gerçekten ziyaret etmek istediğimi söyledim."

"Elbette ziyaret edeceksin," dedi Nyfain ayakta durmaya çalışarak. "Sadece gözetimsiz gitmene izin verilmeyecek, en azından nasıl pazarlık yapacağına dair bir ipucu geliştirene kadar."

Finley, "Weston'ın onu başıboş bırakacağından şüpheliyim," dedi. "Ve işte burada, kendisi için dünyanın en kötü anlaşmasını yapıyor. Ne? Weston sürü konusunda ne yapmayı planlıyor, biliyor musunuz?"

Yüzüm kızardı. "Zamanlama konusunda sizinle konuşacağını söyledi ama beni onların önünde sahiplenmeyi planlıyor. Tam olarak nasıl olduğunu bilmesem de beni entegre etmeye çalışmayı planlıyor olabilir."

Finley ayağa kalkarak, "Tanrı aşkına, kadın," diye tükürdü. "Hayatına daha sıkı sarılmalısın."

"Öyleyim, sadece benim için en önemli olan şeylerde. Büyükanne güvendi ve güvenmemeliydim ama onun ihanetinin beni uzaklaştırmasına izin vermeyeceğim. Weston her şeyi kontrol altında tutuyor ve eğer çok yavaş giderse, senin devreye gireceğine inanıyorum. Nyfain perileri halledecek. Hepsi halledildi. Şimdi gidip Büyükanne'yi alt etmek için çalışmaya başlayacağım. Aramızda kalsın, yapılması gerekeni yapacağız. Sürü zihniyeti de bu değil midir zaten, ortak bir amaç için birlikte çalışmak?"

Ayağa kalktım ve Finley'nin yüzüne bir gülümseme yayılmadan önce ikisi bana göz kırptı. "Touché."

Koridoru yarıladıktan sonra Vemar'a, "ONU GERÇEKTEN SEVİYORUM," dedim.

"Yapmamak çok zor. Haklısın bu arada. İnsanlara güvenmekte. O soylular sana göz kulak olacak, Weston da öyle. Ben ve Hadriel de öyle. Nereyi seçersen seç seninle gelirdim ama burada kalmaya karar verdiğin için mutluyum. Burası evin."

Ona gülümsedim. "Benimle gelir miydin?"

"Tabii ki. Birinin ürün yapmanıza yardım etmesi gerek. O havasız yaşlı perilerin ilk ipucuna sahip olacağını düşünmüyorsun, değil mi? Onlar iksirlerini sihirle yaparlar. Bizim gibi ellerini nasıl kirleteceklerini bilmiyorlar."

Dirseğimle onu dürttüm. "Teşekkürler."

"Önemli değil. O pisliği korumalıyım."

Kütüphaneye gitmek için onunla yollarımı ayırdım. Oraya vardığımda, coğrafya bölümlerini aradım ve Kızıl Lupin krallığının haritalarını içeren tüm kitapları aldım.

Büyükannemin nerede saklandığını bulma zamanı.

AURELIA

A Bir hafta sonra günlüğüm, notlarım ve etrafıma yayılmış çeşitli haritalarla dairemdeki masaya oturdum. Dirseklerimi sert yüzeye dayadım. başım ellerimde.

"Her şey yolunda mı, hanımefendi?" Leala yanından geçerken duraklayarak sordu.

Aşağıya doğru bakmaya devam ettim. "Bütün bu günlükleri ve notlarımı gözden geçirdim. Haritaları inceledim. Alexander tepelerden bahsetti -Gerçekten dik, tehlikeli tepelerde defalarca. Bir keresinde neredeyse atından düşmek üzere olduğundan bahsettiğini hatırlıyorum. O bölgeye birçok kez gittiğini biliyorum. Orası paketleme tesisi, bundan eminim."

"Peki o zaman, bu harika!"

"Elimde bir isim yok ve abartma eğilimi göz önüne alındığında, tanıma uyan beş ila yedi arasında bir yer var. Eğer doğru anladıysam tabii."

"Beş ila yedi bir şeydir ve devam etmek zorunda olduklarından çok daha fazladır. Şimdi bunları Everlass satışlarıyla karşılaştırabilirsiniz, değil mi? Bunu söylememiş miydin?"

Bunu unutmuştum, beni büyükannemin diğer yerine götürecek bir şey bulacağımdan emindim. "Evet, sanırım."

"Peki o zaman. Elinizde bir şey var. Ve betanın krallığı sıkılaştırması göz önüne alındığında, bunu araştırmak için zamanımız var. Tüm testlerinin sorunsuz geçtiğini duydum-"

Kapı kolu dönüp Hadriel kafasını içeri uzatmadan önce kapıya hafifçe vuruldu. "Oh güzel, buradasın. Şunu dinle!"

Neredeyse koşarak odaya girdi, masanın üzerine yayılmış eşyalara şöyle bir göz attı ve bir sandalyeyi tam üzerine gelmeyecek şekilde geriye çekti.

"Başardım!" Kocaman gülümsemesi küçük bıyıklarını gerdi. "Başardım!"

"Ne yaptı?" Leala kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Günü kurtardım. Beta'nın uzman kurulumu ve Micah'nın sonunda ortaya çıkması ve kasaba ve şehirlerin büyük ölçüde kilitlenmiş olması vardı ama tüm bunların yanı sıra, lanet olası günü kurtardım."

Sandalyeme geri oturdum, onun parlayan coşkusundan heyecanlanamayacak kadar huysuzdum.

"Sana söylemediğim için muhtemelen bilmiyorsun," diye devam etti, "Büyükanneimin casuslarının krallığa nasıl girdiğine dair hiçbir ipucu elde edemedim. Kimse konuşmuyordu! Yılacak biri olmadığım için ikinci en büyük kasabaya gittim. Neden ikinci en büyük? Çünkü onlar-"

"İleri atla," dedi Leala.

Adam kaşlarını çatı. "Şey, o kasabada iki meyhane var-"

Leala, "Günü gerçekten kurtardığın yere gelelim," diye üstelleyince yüzüme yayılmak üzere olan gülümsemeyi durdurmak için kaşlarımı çatıtm.

Hadriel bir an için ona düşmanca bir bakış attıktan sonra mağrur bir ifadeyle bana döndü. "Yaşlı bir kadınla konuştum, kimseye güvenmeyen huysuz bir tipti. Benimle sadece kraliçenin muhafızlarından biri olduğumu düşündüğü için konuşuyordu, uzun hikâye. Her neyse, görünüşe göre iki oğlanın konuşmasına kulak misafiri olmuş-" Elini uzattı. "Ona göre 'oğlanlar' altmış yaşın altındaki herkes demek. *Her neyse*, köşeye çekilmişler ve onun arkada gizlendiğini fark etmemişler. Onu özellikle konumu nedeniyle aradım. O düzenli olarak-"

"Bu hikâyenin bir sonucu var mı?" Leala'nın devam eden kızgınlığı gülümsemeye karşı mücadeleyi daha da zorlaştırdı.

"Oraya gidiyorum, oraya gidiyorum. Bardaki adamları tanımadı. Müdavimleri değilmiş. Gecenin köründe kaleye girmenin bir yolunu konuşurlarken kulak misafiri olmuş."

Kaşlarımı kaldırdım, aniden kulak kesildim ve Weston'ın savunmasında bulabilecekleri delik konusunda da endişelendim.

Hadriel ilgimiz karşısında sevinçle başını salladı. "O zamandan beri geri dönmediler. Eşkallerini aldım ve diğer tavernayı kontrol ettim. Hiçbir şey bulamadım. Sonra diğer kasabalara, köylere gittim, hiçbir şey yoktu. Bu yüzden aklıma parlak bir fikir geldi-"

"Özlü hikâye anlatımı dersi almak için mi?" Leala söyledi.

"Meydanlara çıktım ve kasabalarda dolaşmaya başladım. Ve bu sabah ... Onlardan birini buldum!" Yumruğunu havaya kaldırdı. "Şehir pazarında bir tezgah işletiyor. Unlu mamuller satıyor!"

Leala ellerini indirdi. "Lütfen buraya gelip böbürlenmek yerine betaya söylediğini söyle."

"Leala, sevgilim, bu kadar kalın kafalı olma. *Tabii ki* doğruca betaya koştum. Ona bildiklerimi anlattım, o da muhafızlara adamı yakalattı ve evini arattı." Koltuğun arkasına oturdu, yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı ve kollarını iki yana açmıştı. "Yatak odasındaki döşeme tahtalarının altındaki küçük bir bölmede ... büyükanneimin ürünlerinden oluşan çoğu boş kasalar vardı!"

Nefesim kesildi, adrenalin başımı hafifletti. "Daha önce evleri aradıklarını sanıyordum."

"Genel bir tarama yaptılar ama saklandıkları yeri bulmak zordu, çok gizliydi. Beta'nın kendisi bunu fark eden tek kişiydi. Diğer adamın eşkalini verdim ama onu bulamadılar. Yine de önemli değil, bulduğum kişiyi sorgulamak için götürdüler. Ondan bir şeyler öğrenecekler. Onun için başka kimlerin çalıştığını çözmeye başlamanız an meselesi."

Mutluluk ve rahatlama içimi doldurdu. Hâlâ dışarıdaydı ama en azından buraya kolayca girebilmesinin önünü kapatmaya başlamıştık. Bu arada ben de ürünüme pazara hazır hale getirmek için özenle çalışıyordum. Yakında onu da bu işin dışında tutmaya başlayacağız. Bu çabalar bana paketleme yerini bulmamıza yardımcı olacak daha fazla ipucu aramak için zaman kazandıracaktı. En azından bir başlangıçtı.

"Mükemmel iş, Hadriel," dedim, ruh halim nihayet aydınlanmıştı.

İki büküm oldu ve sırtını sıvazladı. "Sorguda adamdan bir şey öğrenemezlerse diye aramaya devam edeceğim, ama bu iyi."

"Peki ya savunmamızdaki delik ne olacak?" Leala sordu.

Hadriel başını salladı. "Bu bir yem. Tam da bu senaryo için orada. İki senaryodan biri. Sana söylüyorum, beta her şeyi düşünmüş. O çok iyi. Yani, iyi olduğunu biliyordum, ama çok iyi."

Weston'a olan hayranlığım yoğunlaştı, aşkım arttı, bu duygu içimin derinliklerinde yanıyor ve zonkluyordu. Çekirdeğime kadar iniyor, beni sıkıyor ve ona olan bağımdan arzu kıvılcımları gönderiyordu.

Onun bunu kabul ettiğini, vücudunun gerildiğini, ateşinin yükseldiğini hissettim.

Bu gece özel bir şeye ihtiyacı vardı, benim onun odasında bekleyip kendimi alfama sunmam gibi.

"Tamam, peki..." Yüzüm kızarmış, vücudum alev alev yanarken ayağa kalktım, her şeyi topladım ve yerine koydum.

"Neyi kaçırıyorum?" Hadriel sandalyesinden yarı kalktı. "Ne oldu?"

"Cecil'in bu sabah getirdiği o küçük geceliği çoktan hazırladım," dedi Leala, durumu açıkça okuyarak. "Yatağının üzerinde. Ve makyajını tazelemek için tuvalete gitmeyi unutma."

"Ah." Hadriel ayağa kalkmayı bitirdi. "Evet, yetenekleri için iyi bir sikişi hak ediyor, katılıyorum. Em onu, aşkım. Ben gidiyorum."

Leala küçük saten bir gecelik hazırlamış, yumuşak, parlak kırmızı kumaşı henüz uyumadığım yatağın üstüne örtmüştü. İçimdeki sıcaklık hâlâ devam ederken, çok uzaktan da olsa bana doğru gelmeye başladığını hissettim. Kasabalardan ya da köylerden birini ziyaret ediyor olmalıydı. Aynanın karşısında bir an durup saçlarıma biraz dikkat ettim. Sonra yüzüme biraz makyaj yaptım ve dişlerimi fırçalamaya başladım, tuvalette olmaması gereken bir renk patlaması fark ettim.

Ona uzandım, raftan çekerken kâğıdı buruşturdum ve sonra nerede durduğunu fark ettiğimde yavaşladım.

O konumda neyin eksik olduğunu fark ettiğimde tamamen durdum.

Bakışlarım şeftali rengindeki kâğıda ve Weston'ın tanıdık karalamasına kaydı.

İddia gelecek hafta için ayarlandı. Beklemekten yoruldum.

Artık X ürünü yok.

Beni yatağımızda bekle, bacaklarını aç.

Ailemizi kurmanın zamanı geldi.

İlkel bir arzu dalgası neredeyse kalbimi durduruyordu. Bunu buraya ben sabah çıktıktan sonra mı koyduğunu merak ettim ama evimin yakınında olmadığını fark ettim. Leala'ya yaptırmış olmalı.

Noktalar birleşmeye başladı: gecelik çoktan yola çıkmıştı, Weston seksi düşünceler hissettiğimin ilk işaretinde geri dönmeye başladı, Leala özellikle tuvalete gitmemi söyledi

Heyecan ve arzu ve daha fazla heyecan ve dünyayı bitiren aşk bir anda içime çöktü. Titremeye başladığımda notu sıkı bir yumrukla kavradım, gülümsemem o kadar büyüktü ki yapışmış gibi hissettim.

Bir bebek yapmak istedi.

Benden.

Doğa isterse, bir bebek sahibi olabilirim!

"Leala!" Bağırdım, kapıya doğru döndüm ve sonra ağzımı çalkalayıp yüzümü sildiğimden emin olmak için durdum. "Leala-"

"Evet, hanımefendi?" Leala neredeyse ona çarpacakken durdu. Elimdeki notu fark etti ve gülümsedi. "Tebrikler! Seni hazırlayalım mı? Belki seni bağlarız, böylece tüm kontrol onda olur ve istediğini yapabilir. Ya da belki kanepede oturup sana dediklerini yaptırmaya çalıştığında ondan kaçarak ona meydan okumanı sağlarız. Bence her iki şekilde de son derece tatmin olacaksın. En çok hangisinden hoşlanır?"

Ağzım açık donup kalmıştım, içimde aniden zonklayan arzuyla konuşamıyordum. Amım o kadar ıslanmıştı ki kalçamdan aşağı sızıyordu. İlkel sapkınlıklara ya da herhangi bir sapkınlığa asla balıklama dalmamıştım, sadece o an gerçekleştiğinde onun yolundan gidiyordum, ama şehvetimi ya da bu şeylerden herhangi birini yapmak için ani, çaresiz dürtümü inkar edemezdim. İkisini de.

"Hmm," dedi Leala beni incelerken dudaklarına dokunarak. "Seni çiftleştirecek ve bunun için sanırım seni kovalaması ve sonra da sana hükmetmesi gerekiyor. Şu an için kulağa mükemmel geliyor." Muhtemelen yüzümdeki şaşkın ifadeye göz kırptı, çünkü tam on ikiden vurmuştu. "İnsanları neyin azdıracağını bilmekte gerçekten iyiyimdir. Bu bir yetenek. Tamam, hadi gidip hazırlanalım."

Odama döndüğümde geceliğimi çıkardı.

"Bunu giymeni istiyor ve eğlenceyi başlatmak için onun istediğini yapmayacağız." Yatağın üzerine bir çift kırmızı, dantelli külot fırlattı. "Ağ kısmı yok. Ona meydan okumak istiyoruz ama sonunda seni boyun eğmeye zorladığında jöleye dönmesini istiyoruz." Sonra siyah ipekten başka bir gecelik, vücudumdan ayak bileklerime kadar inecek şekilde kesilmiş ve her iki yanından üst baldırıma kadar yırtmaçlı. "Bu iş görür."

Geceliği üzerime geçirdikten sonra saçlarımı biraz karıştırdı, gözlerimin etrafındaki makyajı koyulaştırdı ve beni gizli geçitten geçirerek odasına götürdü.

"Ne kadar zaman?" diye sordu.

Ne kadar uzakta olduğunu değerlendiremeden, bağdaki his bana horozunun zonkladığını ve bana ulaştığında sarılacağını bildirdi. Bunun için o da benim kadar istekli ve çaresizdi.

Bunu ağzımdan kaçırmamak için kendimi zor tuttum ama hemen kendimi toparlayarak ona yaklaştığını ve hızla geldiğini söyledim.

"O zaman burası mükemmel," diyerek bizi içeri aldı ve beni odanın önüne götürdü. Yaklaştığımızda uşağı Niles döndü. Hakkını yemeyelim, kıyafetlerime bakmadı ya da ne yaptığımızı sormakla vakit kaybetmedi.

"Biraz şarap ve atıştırma koydum," dedi bize, masadaki hazırlıkları bitirirken. "Ben de tam mumları yakmak üzereydim. . ama belki başka planlarınız vardır? Gördüğüm kadarıyla kıyafet kurallarını değiştirmişsiniz."

İfade ya da yorum yapmadan Leala'ya baktı; sadece yeni yönü ölçmeye çalışıyordu. İkisi de işlerinde çok iyiydiler.

"Mumları yak, evet," dedi Leala, kanepedeki yastıkları düzeltirken beni aptal gibi orada bırakarak. "Bir kadeh şarap koy. Sadece onun için bir tane. Yarısı dolu olsun. Şişeyi masanın kenarına bırak, mantarını çıkar."

Durumumuzun normal bir şekilde değil de bu şekilde başlaması iyi oldu çünkü onu nasıl baştan çıkaracağıma dair en ufak bir fikrim bile olmayacaktı. Tüm ağır işleri Leala yapıyordu.

Artık kale arazisindeydi. Yaklaştığını hissedebiliyordum. "Geliyor," dedim, aniden nefes nefese kalmıştım ve inanılmaz derecede gergindim. I ne için gergin olduğumdan bile emin değildim. Onu seviyordum, onu istiyordum, bizi istiyordum, *bunu* istiyordum. Bebek sahibi olmayı denemek bile bir hayalin gerçekleşmesiydi. Onunla birlikte olmak, sıcak bir yuvaya ve tüm bu güzel şeylere sahip olmak.

Bir rüya aleminde yaşıyormuşum gibi hissettim.

Leala beni kanepeye yönlendirdi ve üst yarımı destekleyerek yastıkların üzerine uzanmamı, dizlerimi birleştirip yana yatırmamı ve saçlarımı yastığın üzerinde şekillendirmemi söyledi.

"Şimdi." Bana bakarken elini uzattı ve Niles bardağı şarapla doldurdu. Bardağı bana uzattı ve dirseğimi önümdeki kanepenin koluna dayayarak dudaklarıma yakın tutmamı söyledi. Etrafına bir göz attıktan sonra Weston'ın okumak için kullandığı ışığı işaret etti. "Bunu aç. Diğerleri söner."

Niles onun arkasında durup bana da bakmadan önce söyleneni yaptı.

"Mükemmel," dedi başını sallayarak. "Onu gördüğünde aşağı ile yukarı arasındaki farkı anlayamayacak."

Leala'nın dudaklarına bir gülümseme yayıldı. "Mükemmel. Tamam, hadi buradan çıkalım ve onları kendi hallerine bırakalım." Bana göz kırptı. "İyi eğlenceler."

İkisi birlikte arka kapıdan çıktılar.

"Ama bekle, bir yudum alabilir miyim?" -gizli kapının mandalı tıklandığında mırıltıya dönüştüm- "alabilir miyim?"

O yaklaştıkça aramızdaki bağda bir beklenti oluşuyordu. Kapıdan içeri gireceğini, belki her birimiz için birer tane olmak üzere iki kadeh şarap alıp ziyafetine, yani bana geri döneceğini düşündüğünü hissediyordum.

Onun yerine, biraz spor yapacaktı.

Benim de beklentim arttı ve midem bulanmaya başladı. Artık daha yakındaydı, kalenin içinde. Daha da yakındı, şimdi salona yaklaşıyordu. Belki de salondaydı; bilemiyordum. Mesafe söz konusu olduğunda bağ kesin değildi, en azından benim için.

Nefesim hızlandı, elim titrerken şarap kadehin etrafında yuvarlanmaya başladı. Şimdi bir yudum almaya cesaret edemedim. Sonunda onu takacaktım.

Dışarıda, anahtar kilidi sıyırdı. Sürgü tıkırdadı.

Kapı açıldı ve adam kapı aralığından içeri adım attı, masaya doğru bakıyordu.

Dondu kaldı, bakışları yavaşça yüzümün üzerinden geçip yarısı dolu bardağa, kabaran göğsüme ve kapalı bacaklarıma kaymadan önce bana kaydı. Yırtıcı hayvan ortaya çıktıkça hareketleri akıcı ve zarif bir hal aldı ve birinin meydan okumaya cüret ettiği alfaya dönüştü.

Odaya bir adım attı ve kapıyı arkasından kapattı. Metal şingirdayarak bizi içeri kilitledi. Yutkunmam duyulabilirdi.

"Ne yaptığını sanıyorsun, Küçük Kurt?" dedi karanlık, hırıltılı bir sesle.

Sanki kafamın arkasında Leala'nın sesini duyar gibiydim: *Şimdi bir yudum al.*

Soğukkanlı bir şekilde, her nasılsa artık titremeden, yaptım. Şarap dilimde tatlıydı; izlerken gözleri ateş gibiydi.

"*Dedim* ki ..." Bir adım daha attı ve sikiinin pantolonunu zorladığını görebiliyordum. Erimiş arzu bağın içine işliyordu. "Ne yapıyorsun sen? Yatağımızda bacaklarını açmış, iyi bir kız gibi alfani bekliyor olman gerekiyordu."

Nefesim ağırlaştı ve ıslaklığım kalçalarımı ıslattı. "Eğer *alfam* onun emirlerini yerine getirmemi istiyorsa, küçük bir not bırakmaktan çok daha fazlasını yapması gerekecek."

Kurdu yüzeye o kadar yaklaşmıştı ki Weston'ın yoğun, şehvet dolu gözlerinin arkasında hareket ettiğini neredeyse görebiliyordum. Benimkiler de tam oradaydı, sarhoş edici gücü ve sürekli geri akan arzuyu yalayıp yutuyorlardı.

Aramızda gidip geliyordu, bunu her şeyiyle istiyordu. Her zaman bunu istemişti: eşini, onun yavrularını.

"Bu doğru mu?" Bana doğru bir adım daha attı, kolundaki düğmeleri açabilmek için kolunu kaldırdı, sonra da diğer kolunu çözdü. Görevini tamamladıktan sonra paltosundan sıyrıldı ve en yakındaki sandalyenin arkasına sarkıttı.

Bardağı kaldırıp dudaklarıma bir, iki kez sürttüm ve sonra dilimi kaydırdım. Bütün vücudu gerildi; gözlerinde vahşi bir parıltıyla hareketi izledi. Dudaklarımı bardağın kenarına bastırıp kalanını yuttum, Leala'nın bardağı sonuna kadar doldurmadığına şükrettim.

Doğrudum ve ayaklarımı yere indirdim, dizlerimi sıkıca birbirine bastırdım, geceliğin kumaşı içinde saklandım. İffetli. Meydan okuyan.

Bağ, güç, ilkel arzu ve sarmal tutkuyu titreştiriyordu. Ve bununla birlikte, bir alfanın boyun eğmeye zorlama ihtiyacı.

Midem adrenaline, gerginlikle, bu adamın sınırlarını zorlamanın telaşıyla titriyordu.

"Belki de alfana karşı çıktığında ne olacağını öğrenmen gerekiyordur, Küçük Kurt." Tişörtünü silkti, büyük, geniş, görkemli göğsü tümüyle ortaya çıktı. Gücü şimdi odaya pompalanıyordu, baş döndürücü ve erotik. "Sana son bir şans vereceğim. İyi bir kız gibi bacaklarını aç ve alfanın kalın sikine hazır ol. Seni dölle dolduracağım ve o küçük amcığını ıslah edeceğim ve işim bittiğinde daha fazlası için yalvaracaksın."

Nefesim kesildi; şimdi yanıyordum. Bir şekilde bardağı düşürmeden ayakta durmayı başardım, bacaklarım adrenaline titriyordu, gücü ve kuvveti açığa çıktığında ve beni aldığı anda, beni düğümünü almaya zorladığında, tekrar tekrar içime girdiğinde ne olacağının heyecanıyla.

"Ya da belki de yatağa uzanıp hanımının senden faydalanmasını beklemesi gereken sensindir." Masaya geçip bardağı yere bıraktım.

Beni o yırtıcı yoğunluğuyla izlerken, pantolonuyla uğraştı. Daha fazla şarap almak için oyalandım, izledim. Gücü daha da arttı ve aniden benimkinin tükenmekte olduğunu fark ettim. Kurdu hepsini içine çekiyordu.

İçimden bir telaş geçti. Geri mi yırtsam, akışı mı durdursam, yoksa kurdunun hepsini alıp bizi tüketmesine izin mi versem emin değildim. O yoğun gri gözlere bakarken oyunun izini kaybetmişim. Tek bildiğim

Bu ilkel şehvet duygusu ve bu güçlü, baskın kurdun tuzağına yakalanmış olma hissi.

"Gergin misin?" Pantolonunu indirdi. Büyük, kalın siki serbest kaldı. Salyalarım aktı, neredeyse dizlerimin üzerine çöküp ona tapmamı söylemesini dileyecektim. Bana doğru bir adım attı.

"Hayır," diye fısıldadım, bir adım geri çekildim, cüssesinden, bana doğru yavaşça yaklaşmasından neredeyse ürkmüştüm. Beni yakalayacağı için çok heyecanlıydım.

"Hayır mı?" Bir adım daha atarak beni köşeye sıkıştırdı. "Seni şuradaki duvara yaslamamı ister misin? Bunun çok rahat olacağını sanmıyorum, ilk bebek denememiz için değil."

Rahatlık kimin umurunda? Eğer teklif ettiği şey buysa, bu adamı baş aşağı becerirdim.

İlerleyerek aramızdaki boşluğu kapattı. Geri çekilirken arzum daha da arttı, sağımda küçük bir masa tarafından durduruldum ve sola zorlandım. Bir adım daha atarak kaçış yolumu kapattı ve beni duvara yasladı.

"Kaçacak yerin yok mu, Küçük Kurt?" Sırtarak bana baktı ve yaklaştı.

Havayı içime çekerken göğsüm kabardı. Göbeğim vahşi, çiğ, ilkel bir arzuyla çarpıyordu. İçimdeki horozuna olan ihtiyaçla, düğümü beni kilitliyor, en çılgın hayallerimi gerçekleştirirken cum derinlere pompalanıyor.

"İşte böyle bebeğim" diye mırıldandı, elini boynumun yanına koydu ve başparmağını çenemin altına koyarak başımı yukarı kaldırdı. Aşağıya, gözlerimin içine baktı. "Sikimi okşa," diye emretti.

Boyunu kavrayıp avuç içimi pürüzsüz tenine doğru kaydırırken dudaklarımdan bir nefes yuvarlandı. Ben teslim olurken zevk üzerimden geçti. Gücümü serbest bıraktı ve hepsi bana geri döndü, benim tatlı ödülüm.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı, artık kontrol ondaydı. Çok seksiydi. "Benden ne istiyorsun, Küçük Kurt?" Başını boynumun diğer tarafına eğdi ve dudaklarını tenimde gezdirdi.

Kendimden geçerek gözlerimi kapattım. "İçimde sana ihtiyacım var. Beni tekrar tekrar doldurmana ihtiyacım var. İçime bir bebek koy, Weston."

Kolları boynuma dolandı, boynumun derisini emerken çelik bantlar beni sabit tuttu. Ellerinden biri kumaşımın altına daldı, dokunuşu külotumun kasıksız kısmına doğru kayarken dişleri o noktayı kazıdı. İki parmağı çıplak, sırlıklam göbeğimde gezindi.

Dişlerinin arasından bir nefes çekti, muhtemelen kumaş olmasını beklediği ve onun yerine benim uyarılmışlığımla karşılaştığı için. "Siktir-"

Kontrolünü kaybetti. Beni kaldırıp omzunun üzerinden fırlattı ve yatak odasına götürdü. Oraya vardığımda beni ayaklarımın üzerine bıraktı ve geceliğimi bedenimden sıyırdı; ipek yırtıldı ve sonra yerde birikti. Dudakları dudaklarıma yapıştı ve parmaklarını içime sokarak başparmağıyla klitorisimi okşadı.

"O kadar ıslaksın ki," diye homurdandı, sesi neredeyse acı çekiyor gibiydi. "Bunu çok istiyorsun."

"Evet, Weston, *lütfe*," diye yalvardım parmakları beni inleterek çalışırken.

"Sikimi içine sokacağım, bebeğim." Beni yatağa itti, vücudumu kendi vücuduyla kapladı. "Seni dölle dolduracağım ve tuttuğundan emin olmak için saatlerce düğümleyeceğim." Sikinin başını ıslaklığıma sürttükten sonra uzun ve alçak bir inilti çıkardı, benim inlememle eşleşti. "Siktir, çok iyi hissediyorsun."

Hiç vakit kaybetmeden harekete geçti.

Kendimi tamamen çıplak hissederek ona doğru uzandım.

"Oh lanet olsun, Weston, *lütfe*." İnledim, bunun ilkel arzusunda kayboldum, onu daha derine sokmak için mücadele ettim, itişlerine karşı döndüm, vücutlarımızın birleşmesinin ıslak şapırtısını sevdim. "Yesss . . ."

Hareketleri sertleşti. Teni benimkine çarptı. En çok ihtiyacım olan yere masaj yapmak için aramıza uzandım. Onun içine doğru sallandım, itişine itişle karşılık verdim. Göğsümü avuçlayıp başparmağını meme ucumun üzerinde gezdirirken beni öptü. Öpücüğüne doğru inledim, şimdi biraz daha hızlı sallanıyordum, zevkim hızla artıyordu.

Biz yakınlaşmaya çalışırken inledi. Bir elimle boynunun yan tarafını tuttum ve diğer elimle derisini ısırarak onu derinden işaretledim.

"Evet bebeğim," diye tısladı, daha hızlı itiyordu. "Herkesen senin olanı göster."

Yatak defalarca duvara çarptı. Bacaklarımla vücudunu kavrayarak sallanırken defalarca adını haykırdım. Bana çarptı, öpücükleri derinleşti, siki daha da derinleşti. Tabanının genişlediğini, bana dayandığını ve kabul edilmek istediğini hissettim. Kahretsin, çok istiyordum. Aramızda hiçbir şey olmadan saatlerce oturmasını istedim.

Yine de direndim, yine meydan okuyarak onu kovalamaya çalıştım. Kıpırdandım, uzaklaşmaya çalıştım, tam içeri sokmaya çalışırken geri çektim.

Hırıltısı şehvetliydi. Bir kolunu omuzlarıma doladı ve diğeriyle belimi kavradı, içime girerken beni hareketsiz tuttu. Ona karşı mücadele ettim, bu da tutuşunu daha da sıkılaştırdı ve beni alt etmeye zorladı. Düğümü içime sokmaya zorlarken, orada öğütürken, boynumu ısırırken itişleri vahşi ve derindi.

"Al onu," diye emretti, daha sert iterek. "Alfa'nın düğümünü al. Seni sert bir şekilde çiftleştireceğim ve yapıştığından emin olacağım."

Saldırı karşısında inledim. Onu sıkıca kavradım, vücudunda kayboldum. Hareketlerinde. Yaptığımız şeyin hayalinde.

Dudaklarıma, sonra da gözlerimin içine bakabilmek için yukarı doğru çekildi. "Seni seviyorum Aurelia."

Beni öptü, vücudunu tekrar indirmeden önce dili derinlere daldı, ten tene, sertçe vurdu. Sıkı sıkı sarılırken hâlâ ona tutunuyordum. Neredeyse varmışım. Dışleri etimi sıyırdı ve sonra patladım, zevk içimde akıyordu. Ürperirken uzun ve alçak sesle inledi, içimde işini bitirdi.

Ona daha sıkı sarıldığımda içimi bir sevinç dalgası kapladı. Gözümden bir damla yaş kaçtı.

Tekrar geri çekildi, ağır ağır nefes alıyordu ve yüzüme bakıyordu.

"Ben de seni seviyorum," dedim yanağını okşayarak. "Teşekkür ederim. Hiçbir şey elde edemesem bile, denemek bile umduğumdan çok daha fazlası. Pek çok hayalimi gerçeğe dönüştürdüğün için teşekkür ederim."

Dudaklarımı şefkatle öptü. "Şu andan itibaren, bu senin içinde kalacak." Sikini pompaladı ve hareket ettikçe çıkardığı ıslak sesleri duydum. "Eğer o güzel küçük amcığından dışarı sızarsa, nasıl hissettiğime bağlı olarak parmaklarımla, dilimle veya sikimle geri sokacağım."

Titredim, zevkim yeniden artmaya başlamıştı.

"Bu kedi benim," diye homurdandı, içime tekrar pompaladı, sürtünme lezzetliydi. "Dolu kalacaksın, beni duyuyor musun? Doldurmaya ihtiyacın olduğunda gelip beni göreceksin. Anlaştık mı?"

"Evet," diye inledim tekrar hareket etmeye başladığında, o düğümü çalıştırarak içimde nabız gibi atıyordu.

"İşte benim iyi Küçük Kurt'um," dedi ve daha sert pompaladı. "Bakalım yorgunluktan bayılmadan önce bunu ne kadar sürdürebileceğiz."

AURELIA

A Bir hafta geçti ve ben hâlâ bulutların üzerinde yüzüyordum. Weston'la geçirdiğim geceler bambaşka bir seviyedeydi. İlkel arzu, dört bedenimde de şarkı söylüyordu.

Kurtlar ihtiyaçtan titriyor, insanlar ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyorduk. Sıcak, tutkulu, harika ve lezzetliydi.

Bağlama olayını bile denemiştik - önce ben, sonra o. İkisi de çok eğleneliydi. Diğerlerine karşı biraz hayalet gibi davranıyordum, Hadriel dün gece biz yatmadan önce Weston'ın odasına girdiğinde bunun için beni azarlamıştı. Gerçi o da meşguldü. Hâlâ şehirleri ve kasabaları kontrol ediyor, insanlarla konuşuyor ve tüm dedikoduları öğreniyordu.

En azından ikimizin de gösterecek bir şeyi vardı. Bulduğu bir adamı sorgulamışlar ve iki tane daha bulmuşlardı. Hadriel bir tane daha bulmuş ve onu Weston'a teslim etmişti. Krallığı Büyükanne'nin casuslarından teker teker temizliyorlardı. Yeni gelen herkes izleniyordu, nedeni açıkça belliydi: Büyükanne'nin insanları hoş karşılanmıyor ve eğer onunla birlikteyseniz, bize karşısınız demektir. İnsanlar bunu sorun etmiyordu.

Weston her zaman tetikteydi. Sürekli tetikteydi. O serbestken rahat edemezdi. Bunu düşünmek bile beni bayıltıyordu. Büyükanne bana ulaşmaya çalışırken hayal ettiğinden çok daha zor zamanlar geçirecekti.

Neredeyse vazgeçeceğini ve hayallerimin erkeğiyle hayatımı yaşamama izin vereceğini hayal etmeye cesaret ediyordum.

Kapıdan çıktığımda Vemar, "Günaydın Esir Hanım," dedi. Gözlerinde koyu halkalar vardı ve ses tonunda hiç canlılık yoktu.

Oyalandım. "İyi misin?"

İçini çekti ve elini yüzünde gezdirdi. "Dün gece ciddi bir parti vardı. Çok fazla bal likörü içtim, olaylar birbirini izledi ve aniden

Baş hizmetçinin mor straponu tarafından kıcıma vuruluyorum. Bu şey çok acımasız. Ondan sonra işler biraz bulanıklaştı. Sanırım şatodaki her bir kadına sikimi soktum, birkaç adam da iyi bir önlem için atıldı. Calia ile kaşıklıırken uyandım. Akşamdan kalmayım ve sikim çiğ çiğ sürtünüyor. Senin gecen nasıldı?"

Belki birkaç kez fazla göz kırptım. "Sessiz ol." Yürümeye başladık. "Neden yatağına dönmüyorsun? Benim saatlerime uymana gerek yok, Vemar. Ben buna alışkınım. Bu kadar eğlenmeye alışık değilim."

"Hayır. Kraliçenin akşamdan kalma iksirlerinden birini alacağım. Bana yeter. Duyduğuma göre artık ürünlerinizi test eden insanlar varmış."

"Evet. Sanırım biz birinci aşamadaydık ve şimdi kraliçe ikinci aşama için gönüllülere dağıtıyor. Eğer bunlar işe yararsa, çeşitli pazarlarda denemeye başlayacağız. Bu da bana odama uğramamız gerektiğini hatırlattı. Ambalaj maketlerini almam lazım. Kraliçenin herhangi bir notu var mı görmek istiyorum."

"Yanıyorsun."

"Yardım aldığımda işler inanılmaz hızlı ilerliyor. Calia benim hakkımda bir şey söyledi mi?"

"Hayır, ama kesinlikle biraz hayal kırıklığı yaşıyordu. Onunla Nyfain arasındaki görüşmelerin iyi gittiğini sanmıyorum. En azından onun için. Tüm kartlar Nyfain'in elinde."

"Bu muhtemelen benim hatam. Calia'ya teklifini kabul etmediğimi bile söylemedim. Büyükannem için o kadar heyecanlıydım ki büyük resmi düşünemedim."

"Bu konuda endişelenme. İkisi de seni kendi sebepleri için istiyor. Bırak didişsinler. Peri büyüsü eğitimi almayacaksın, ne olmuş yani? Hâlâ sürüne, bitkilerine, yemeğine, sanatına ve arkadaşlarına sahipsin. Çok şeyin var."

Gülümsedim ve omzuna sevgiyle vurdum. Hadriel'in onu neden bu kadar çok sevdiğini ve şu anda iki farklı yöne gidiyor olsalar bile her zaman bir ekip olarak çalışmak istediğini anlıyordum. Nazik, sadık ve destekleyiciydi ama aynı zamanda ateşli, öfke dolu ve (hâlâ) destekleyiciydi. Kafasını kırmaya çalışana kadar hiçbir şey onu korkutmazdı. Bir ejderhaya göre oldukça sakindi.

"Bu doğru." Güldüm.

Çalışma kulübesine girdiğimizde, içeriyi aydınlatan zayıf, parlak bir pembe zonklama fark ettim.

"Üzerinde çalışmak için birkaç Ay Ateşi Zambağı yaprağı daha seçmiş olmalılar," dedim köşedeki sepete bakarak.

Bitkiler hakkında deneyim kazanmak için, hanımlar okuyabildikleri her şeyi okuma eğilimindeydi - ki bu Ay Ateşi Zambağı hakkında pek bir şey değildi - ve sonra yoğun bir şekilde deney yapıyorlardı. Her şeyi deniyorlardı: ne zaman toplanacağını, nasıl kurutulacağını, belki kurutulmayacağını, yakılmayacağını. Çok geçmeden ben de kendi aletlerimle bir şeyler dener, kullandıkları bitkilerle ilgili derledikleri notlara eklemeler yapardım. Bilgi pınarıydılar, işlerini seviyorlardı ve işlerinde harikaydılar.

Rüya alemindeydim.

"Sepet boş," dedi Vemar, parıltının kaynağını ararken. "Merhaba." Arleth ve Delaney çalışma kulübesine girdiler, gözleri şişti. Saçları ve kıyafetleri her zamanki gibi tertemiz değildi.

"Bu kadar erken saatte ne yapıyorsunuz?" Elimi masanın üzerine koyarak parıltının peşinde koşmaya ara vererek sordum.

"Delaney, "Finley'nin yeni iksirini keşfettiğinizde, ön hazırlık yapmadan deneyeceğinizi biliyorduk, ancak bunun uygulanabilir olup olmadığını bilmiyoruz" dedi.

Bir sonraki pembe zonklama başladığında Arleth tavana baktı, yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Bak," diye nefes aldı ve Delaney'ye tavanı işaret etti.

Delaney ışığın güçlenerek zirveye ulaşmasını izlerken, "İşte bu deneye değer," dedi.

"Beni bekletme, parlayan bir iksir mi o?" Yarı bağırdım, görmek için ilerledim.

Arleth gülerek benimle birlikte kazanın etrafına toplandı. "Finley şu Ay Ateşi Zambağı'nın özellikleri hakkında düşünüyordu. Everlass'ı tehlikeli hale getirmeden güçlendirmenin harika bir yolu gibi görünüyor. Onu kullanmak maksimum güçte bir iksir yapmak gibi bir şey. Siz nasıl yarattıklarınıza çeşitli güçler katabiliyorsanız, biz de Ay Ateşi Zambağı'nı kullanarak bazı demleri daha güçlü hale getirebiliriz."

"Yeni bir logo tasarlamam gerekiyor," dedim hüznle ve masanın üzerine koyduğum şeye geri döndüm.

Finley hızlı hareketlerle içeri girdi, girerken odaya şöyle bir göz gezdirdi. Hannon onun arkasındaydı ve bana gülümseyerek merhaba dedi.

"Hey, Hannon! Nerelerdeydin?" Finley'nin iksirine bakabilmesi için yoldan çekilerek sordum. Onu birkaç haftadır görmemiştim; kalenin etrafında dolaşmıyor ya da çalışma kulübesine uğramıyordu.

"Seni ve Weston'ı biraz yalnız bırakmak için bir süreliğine gönderildim." Sırıttı ve gözlerini deviren kız kardeşine baktı.

"Nedeni bu değildi," diye cevap verdi.

Ona kaşlarını çatı. "Yalan söylediğini anlayabiliyorum."

Finley ona kaşlarını çatı. "İyi. Tek sebep bu değildi. O mahkemeye konuşmana ihtiyacımız vardı."

Bana göz kırptı. "Perilerin senin peşinde olduğunu duydum."

Arleth alay etti. "*Ondan sonra* demek hafif kalır. 'Kendilerine ait olanı almakla' tehdit etme aşamasındalar."

Kocaman açılmış gözlerle ona doğru döndüm. Bunu ilk kez duyuyordum. Kral, sürüye ve ürüne daha fazla odaklanabilmemiz için bunun bir krallık meselesi olduğunu ve artık bireysel bir mesele olmadığını söyleyerek Weston'ı ya da beni müzakerelerden haberdar etmiyordu. Bunu görmezden gelmekten çok mutluydum ama Nyfain için bir soruna neden olmak ya da kendim için daha büyük bir sorun yaratmak istemiyordum.

"Bu da ne şimdi?" Vemar eşyalarını hazırlamaya ara vererek sordu.

Delaney karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Bu konuda endişelenme, Vemar. Eğer o kral bu krallığa saldırmayı denemek isterse, hangimizin savaşmaya layık olduğunu hemen hatırlayacaktır. Kışını kaybedecek."

Hannon çalkantılı duygularımı hissederek, "Bu konuda kendini kötü hissetme Aurelia," dedi.

"Savaş çıkarmaya çalışmıyorum," dedim. "Yapabileceğim bir şey olduğuna eminim-"

"Hayır." Arleth bir elini kaldırdı. "Kesinlikle olmaz, hayır. Sizi kaçırıp hapsedmekle tehdit eden bir mahkemeye yaranmak için kendinizi alçaltmayacaksınız. Belki bu mahkeme hariç, ama o tamamen farklı bir durumdu."

Finley gülmeye başladı. "Çalanlar, saklayanlar, ha, Arleth?"

Arleth dudaklarını kibarca birbirine bastırdı ve Delaney Finley'le birlikte gülmeye başladı.

Finley umursamaz bir tavırla bana doğru döndü. "Bu konuda endişelenme Aurelia. Bu Nyfain için daha deneyimli bir hükümdara karşı iyi bir alıştırma. Geçmişte de takas yapmışlardı ama ilk kez iki taraf da bir şeyi gerçekten istiyor. Ortalık kızışacaktır." Omuz silkti. "Ayrıca, o peri kralı tam bir hıyar olabiliyor. Birinin ona haddini bildirmesinin zamanı geldi. Nyfain bunu yapmak için bir neden bulduğu için çok mutlu."

"Herkesin seni kaçırap hapsedmek istemesinin sebebi ne?" Vemar sırtarak bana sordu. Gözlerinden ateş fışkırıyordu. Periler benim için gelse muhtemelen hoşuna giderdi. Bu ona öfkelenmek için bir bahane verirdi.

"Onu kimin doğurmuş olabileceğini bilmiyorlar," dedi Arleth, Finley'nin kazanın içindekileri karıştırmasını izlerken. "Nasıl olur da onu kendi haydut perileri olarak sahiplenmeye çalışırlar? Peri kanının hangi tarafta olabileceğini bile bilmiyorlar!"

Hannon, "Annesinin," dedi ve diğerleri dönüp ona baktı. O ise bana baktı. "Nyfain ve Finley beni Flamma sarayına gönderdi. Çeşitli sebeplerden dolayı oradaydım - tepelerde hâlâ bir ejderha köyleri topluluğu var. Onları ziyaret etmek için kraliyet izni istedim ve reddedildim. O ejderhalar çoğunlukla görmezden geliniyor ama anlaşılan kurtlar bu krallığa daha fazla ejderha kaybettirmek istemiyor."

Annem hakkında söyleyeceklerini duymak için nefesimi tutarak beklerken etrafımdaki dünya bulanıklaştı.

"Neden bana söylemedin?" Vemar işinin başına oturarak sordu. "Orada hâlâ bir evim var. *Beni* içeri almamazlık edemezler."

Finley ona "Bu siyasi bir hamleydi," dedi. "İlişkımız gergin. Ne kadar gergin olduğunu görmek istedik."

"Hannon sözlerine şöyle devam etti: "Oradayken, biyolojik baba olması muhtemel biriyle konuşma fırsatım oldu.

İçimi bir soğukluk kapladı, annemin babamdan bahsederken anlattığı anılar yüzeye yakın bir yerde birikiyordu. Merakımı inkar edemezdim - nasıl biri olabilirdi, herhangi bir özelliğimiz var mıydı? Onda ne görmüştü, onu çeken ve ona bağlayan neydi. Bağışlama ve benim bunu yapmaktan kaçınmam.

Hannon nazikçe gülümsedi. "Burada Weston ve yeni filizlenen bir ailen var Aurelia. Giydiği süslü çizmelere değmeyen bir adamla uğraşmana gerek yok."

"Bunların hiçbirini duymadım." Finley bir bitki ya da başka bir şey serpiştirirken Arleth elini kalçasına götürdü.

Finley, "Hannon dün gece bizi bilgilendirdi," dedi. "Bugün bu konuda bir toplantı yapacaktık."

Delaney, "Şimdi her zamankinden daha iyi bir zaman," dedi. "Bu gece için planlarımız var."

Hannon yere bakmadan önce bana baktı. Arka köşedeki her zamanki koltuğuna oturmuş, ayak bileğini dizinin üzerine çaprazlamıştı.

Finley ona baktı. "Devam et ve söyle onlara."

"İlk başta arkadaşı dışında herhangi biriyle ilişkisi olduğunu reddetti. Ucuz laflar. O sarayda gözü dışarıda dolaşması ve çok sayıda metresi olmasıyla tanınır. Biraz sohbet ettikten ve hafif bir iki tehdit savurduktan sonra daha dürüst davranmaya başladı. Anneni hatırladı Aurelia. Alaycı ve küçümseyici bir tavır takınarak iyi bir iş çıkarmıştı, ama onu gerçekten sevdiğini hissediyordum. Bunca zaman sonra bile anıları çok güzeldi. Onu gönderdiği için duyduğu pişmanlık hissediliyordu. Ona duyduğu saygı konusunda kandırıldığından şüpheliyim."

"Demek o, öyle mi?" İçim daralarak sordum.

Hannon başını eğdi. "Onunla aranızda bir benzerlik var."

Nasıl hissedeceğimden emin olamayarak tuttuğum nefesimi bıraktım. Geçmişten gelen, bir daha asla karşılaşmayacağımdan ya da hakkında hiçbir şey bilmeyeceğimden emin olduğum bir kişi hakkında bir şeyler duymak ve sonra onun sadece kanlı canlı biri olmadığını, aynı zamanda Hannon'la annem ve benim hakkımda konuştuğunu öğrenmek... Bunu hazmetmek çok zordu. Tüm bu durum birdenbire gerçekmiş gibi göründü.

"Varlığımdan haberi var mı?" Annemin ona gerçekten söylememiş olabileceğini düşünerek kısık bir sesle sordum. Belki de bir metres olduğunu biliyordu ve bir mahkemeyi bozmak ya da onu seçim yapmaya zorlamak yerine meseleyi kendi ellerine almaya karar vermişti. Belki de bilmeseydi ve başka bir kızı olduğunu öğrenseydi, beni tanımadığı için pişmanlık duyabilirdi, benim gibi büyüdüğüm için hasta olabilirdi, keşke bilseydi de yardım edebilseydi

Hannon Finley'e baktı.

"Artık biliyor," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. Ellerini bir havluya sildi ve arkasını döndü. "O adamın da mahkemenin *de* canı cehenneme." Omzunun üzerinden bize bakmak için durakladı. "Bu ikimizin arasında, tabii ki."

"Belli ki," diye mırıldandı Arleth.

Finley, "Söyle onlara Hannon," diye itti.

Hannon'un bakışları şefkatliydi. Diğerlerinin hissedemediği duygularımı hissediyordu ve bu konuda daha önce iddia ettiğim kadar etkilenmediğimi bilen tek kişiydi. Ya da olmak istediğim gibi, gerçekten.

"Ona dışarıda olduğunu söyledim." Başını eğdi, gözlerinde keder vardı. Kendimi kötü haberlere hazırladım. "Senin ejderha kralının kurt betası Weston'ın gerçek eşi olduğunu söyleyene kadar ona rüşvet vermeye çalıştığımı düşündü."

Finley, "O zaman hemen neşelendi, o sik suratlı," diye homurdandı. "İstemediği bir çocukken seni umursamıyordu. Ama onunkinden daha güçlü bir güç seviyesine sahip bir çocuk? Dünyanın en değerli kurdunun gerçek eşi.

büyülü dünya? Çabucak fikrini değiştirdi." Parmağını bana doğru kaldırdı. "Sana hayatınla ilgili ne yapacağını söylemiyorum ve istersen onunla bir ilişki yaşayabilirsin, ama o pisliğe olduğu gibi davranacağım."

Vemar "Duyduk duymadık demeyin."

deyince kalbim sıkıştı. Hayır o zaman.

Burada umut ışığı yok.

Bir an için hayal kırıklığını omuzladım ve sonra onu bir kenara ittim. Kendime aslında bunun daha iyi olduğunu söyledim. Eğer bilseydi her şeyin nasıl farklı olabileceğini merak etmeme gerek kalmayacaktı. Geriye dönüp annemin verdiği bilgilerin doğruluğunu sorgulamam gerekmiyordu. Büyükannemle olan ilişkiyi kaybetmişim ve bu beni neredeyse yıkıyordu ama annemin yalan söylediğini öğrenseydim ölürdüm. Hayır, bu en iyisiydi. Söyledikleri gibi, burada gelişmekte olan bir ailem vardı. Geçmişini yeniden şekillendirmeye çalışmadan ihtiyacım olan her şeye sahiptim.

Arleth Finley'e "Asilce de olsa," dedi. "Buz gibi bir küçümseme ve iyi yerleştirilmiş öfke patlamalarıyla."

"Evet, evet, tamam." Finley elini sallayarak onu uzaklaştırdı. "Profesyonel olarak konuşursak, ona bir bok parçası gibi davranacağım. Gücenmek yok."

Hannon nasıl hissettiğini kontrol ederken, "Mahkemeleri artık onun kanından kızının var olduğunu biliyor," dedi. Benim yüksek sesle söylememe gerek kalmadan neler olup bittiğini bilen birinin olması gerçekten çok güzeldi, özellikle de bunun Büyükannemle geçirdiğim uzun yıllar ve sesimi duymak istemeyen bir köy tarafından eğitildiğim bir şey olduğunu düşünürsek. "Onun gücünü biliyorlar ve bir bağlantı kurmaya hevesliler. Yine de peri büyü hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Bu bilginin detaylarına sahip değildim."

Finley, "Perilerin onu elde etmek için ne kadar uğraştığını bilselerdi onu daha çok isterlerdi, 'kirli kan' falan," dedi. "Periler paylaşmak istemiyor ama. Tüm bunlar onların elinde olsaydı ortalık karışır." Bana başıyla onay verdi. "Sen doğru kararı verdin. Nyfain seni itip kakmalarına izin vermez çünkü kendisini itip kakmalarına izin vermeden önce ölürdü ve sen de onun himayesindesin. Bu dünyadaki en öfkeli herif senin yanında. İyi olacaksın."

"Yani içinde hiç peri yok mu?" Hannon'a sordum. "Hayır.

O annen olmalı."

"Onun tarafındaki iki büyükannem ve büyükbabamın da kurt olduğundan emin olmam dışında.

Hayattaki payım bu mu yani? Hilekârlarla dolu bir aile mi?"

Finley, Arleth'e kaşlarını çattı ve ben de bunun ne anlama geldiğini merak ettim. Finley sonra güldü.

"Baban iğrenç, evet. Bunun için üzgünüm, ama bak, sana sağlıklı bir doz güç verdi. Değeri neyse onu al. Ama büyükannen ve büyükbaban? Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrin yok. Belki de büyükannen bir periyle ilişkiye girmiştir, işler yolunda gitmemiştir ve büyükbaban anneni kendi çocuğu olarak kabul edip onu büyütmeye yardım etmiştir. Bu her zaman olur. Belki de ikisinde de peri kanı vardı ve bu yüzden birbirlerini buldular ama ikisi de bunu kabul etmek istemedi. Bu laik krallıkta da böyle şeyler olur. Kimse farklı olmak istemez. Onlara sormadan, neler olduğunu bilmenin gerçekten bir yolu yok. Onlara şüpheyile yaklaşmalısınız. Hepsine. Baş belası baban hariç. Siktir et o herifi, aldatan piç kurusunu."

Hannon, "Onun ve eşinin sadece soylarını ilerletmek için birlikte oldukları hissine kapıldım," dedi. "Onun da sadık olduğunu sanmıyorum."

"Ama çocuğunu gönderdi mi?" Finley sordu. "Hamile metresini başka bir krallığa gönderdi Hannon. Sonra da *çocuğu* yokmuş gibi davrandı. Bu nadir görülen bir berbatlık seviyesi. Bu şekilde sonuçlanmasına sevindim-şimdi onunla sarayda buluşacak ve neyi fırlatıp attığını görecek. Ayrıca, sırf o pisliğin suratına fırlatabilsin diye türünün en iyi tanrılar tarafından lanetlenmiş statüsüne sahip olduğundan emin olacağım *çok* güçlü eşiyile de uğraşacak. Krallık olarak uzun ömürlü olmaya ihtiyacımız yok; sadece bir sürü altına ihtiyacımız var. Siktir et o adamı. Tüm krallığın canı cehenneme."

Kararlı bir şekilde başını salladı ve ben gülümsemeye çalıştım, tüm varlığım hafif ve mutlu hissediyordu. Hayır, geçmişten gelen bir hayalete ihtiyacım yoktu. Beni önemsedikleri ve benim adıma savaşacakları belli olan bu insanlara sahiptim. Weston vardı. İsteyebileceğimden çok daha fazlasıydı.

Vemar, "Onun kışının çok kötü koruyucusuyla tanışana kadar bekle," diye homurdandı.

Finley, "Evet, ya da Hadriel'in çok keskin iğnelemeleriyle başa çıkmak," diye ekledi. "Ya da ona sahip olacak ejderhalarla-"

"Tamam, tamam." Ellerimi kaldırdım, gülümsemem kazandı. "Hepinizin arkamı kollaması gerçekten çok tatlı, ama onu öyle ya da böyle önemsemek için fazla çaba sarf etmiyorum. Evet, anneme ve dolayısıyla bana da yanlış yaptı. Ama büyükannem daha kötüsünü yaptı. Önce buna odaklanmam gerekiyor."

Hannon hafifçe, "Bu konudan bahsetmişken," dedi. "Flamma mahkemesi, insanların bu çok güçlü kurdu bulmalarının neden bu kadar uzun sürdüğünü öğrenmek istedi. Bana gerçekten inanmadıkları hissine kapıldım. Aurelia, senin hikayeni anlattım.

Bastırılmış olmanız ve büyükannenizin sizi kendi tuzaklarında mutlu etmek için büyüünüzün olmadığını söylemesi. Kurulumunuz hakkında biraz abartmış olabilirim."

"Bunun mümkün olduğundan şüpheliyim," diye mırıldandı Vemar.

"Büyükanne'nin Aurelia'nın geçmişini en az benim kadar iyi bildiğinden ve biyolojik babasına olası bir isim koymanın bizim için ne kadar kolay olduğundan bahsettim. Sınırlarından geçen ürün türleri nedeniyle Büyükanne'den zaten hoşnut değillerdi ama bu hiçbir zaman kişisel olmamıştı. Artık öyle."

Finley kaşlarını çatı. "Bunu bana söylememiştin."

"İlk Aurelia'nın bilmesini istedim. Büyükanne'ye karşı herhangi bir işlem yapacaklar mı bilmiyorum ama Kızıl Lupin mahkemesine şikayette bulunabilirler."

"Bunun hiçbir anlamı olmayacak," dedi Arleth. "Belki Kızıl Lupin Sarayı ve Büyükanne ile gergin bir ilişki dışında. Büyükanne'nin işlerinde bir sorun çıkarsa ya da daha az altın getirmeye başlarsa, onu sürgüne gönderirler ya da başka bir açıklama yaparlar ve bir inanç gösterisi olarak Flamma'ya devrederler. Eğer Flamma Kızıl Lupin'le temasa geçerse, Büyükanne'nin işi zorlaşacak."

Çalışma masama baktım, büyükanne'nin hayatının onun etrafında kapandığını bilmekten duyduğum korkuyu bir kenara itmeye çalıştım. İşlerin bu noktaya gelmesinden nefret ediyordum. Keşke beni bu duruma sokmasaydı. Onu incitmek istemiyordum; bana davrandığı gibi ona da davranmak istemiyordum. Yine de ürünle birlikte başka seçenek yoktu. Kapatılması gerekiyordu ve bunu yapabilecek tek kişi bendim.

"Daha az altın getirmeye başlamalarının nedeni biz olacağız," diye mırıldandım ve Hannon'ın bakışları bana yöneldi. "Lafı açılmışken, Finley, işte sanat için maketler. Ayrıca şu Ay Ateşi Zambağı'nın içinde ne var ve ne zaman içebilirim?"

Finley resimleri koyduğum masaya doğru yürüdü. Ejderhalı olana baktığında gülümsedi. Nyfain'in büyük altın ejderhası resimde kanatlarını açmıştı ama ambalajın geri kalanının rengi onun ejderhasına uyuyordu.

"Formu çok yoğun," diye mırıldandım. "Ve o altın. "Ve altın rengi. bir sembol haline getirildi."

"Ejderhası düşüncelerinizi duymaktan mutlu olacaktır." Güldü ve Arleth'e uzattı. "Bayıldım buna."

"Bu ..." Arleth, Delaney'e maketi gösterirken göğsünü biraz kabarttı.

"Çok güzel görünüyor," dedi Delaney. "Lüks bir eşya gibi. Belki de fazla ince?"

"İnsanlar lüksü seviyor ve yine de uygun fiyatlı olacak." Diğerini uzattım. Finley kaşlarını çatı. "Bu çok ..."

Arleth omzunun üzerinden bakarak, "Gürültülü," dedi.

"Cesur," dedi Finley. "Fuşya mı? Ay Ateşi Zambağı ürünleri için bunu mu tercih etmek istiyorsunuz?"

"Oh." Dudağımı ısırdım. "Ben aslında kendi yaptığım şeyleri düşünüyordum. Ay Ateşi Zambağı için özel bir seri hazırladığımızı bilmiyordum. Sembolün üzerindeki periyi görüyor musun?"

"Hayır." Finley başını salladı. "Bu sefer periden kurtul. Kurt kalsın. Ejderhaların Everlass'ı var. Kurtların Ay Ateşi Zambağı var. Eğer yaptığım parlayan iksir işe yararsa, senin zambağının çok popüler olacağını düşünüyorum ve daha iyi ne olabilir ki? Perilerin ne olduğu, nasıl yaptığımız ve en önemlisi iksiri nasıl parlattığımız hakkında en ufak bir fikri olmayacak. Periler uslu durursa, belki başka bir şeyin üzerine peri koyarız. Şimdi. İşe koyulalım millet. Bu kadar erken kalkmanın bir sebebi olmalı."

Vemar ona, "Bu senin için iyi," dedi.

Kadın ona kaşlarını çatı. "Bunu bana bir daha söyle ve ne olacağını gör."

Vemar keyifle güldü. "Belki de öyle yaparım, Garip Hanım." Finley'nin takma adının kökenini bilmesem de Vemar sevdiği insanlara evcil hayvan isimleri takardı. "İyi bir savaş işime yarayabilir."

AURELIA

V emar bunu bir daha söylemedi, yapmamız gereken onca iş varken.

Gün boyunca Weston'ın en sevdiği renkle hazırladığım etikete bakıp sembolü peri olmadan hayal etmeye çalıştım. Çok sade olurdu. Çok mu basit?

Öğleye doğru, beni rahatsız edenin kompozisyon değil, tek kurt olduğunu fark ettim. Bu görüntü bana Weston'ın görevini tek başına üstlenmesi gibi yalnızlık hissi veriyordu. Yalnız, tıpkı onunla tanışmadan önce benim olduğum gibi. Bu düşünce beni üzdü ve biraz da rahatsız etti. Başka bir şey bulmam gerekiyordu.

"Neden sizi her zaman bitkilerin üzerinde, sanki kalkıp kaçacaklarmış gibi dikilirken buluyorum?" Hadriel birkaç saat sonra bahçede durmuş, Everlass'ın arasına sıkışmış ve olabildiğince mutlu olan Ay Ateşi Zambağı'na bakarken çemberimize girdi. Yaprakları gün ışığında zorlukla görülebilen yavaş bir titreşimle parlıyordu.

"Parıltı büyüleyici," dedi Finley susarak ve dudağını dişledi. "Bunu gerçekten bir iksirde sergilemek istiyorum. *Gerçekten* çok istiyorum."

"İyi, bunu sonra düşün." Hadriel beni çemberin dışına itti. "Meşgulsün. Hepimiz meşgulüz. Hadi, hazırlanmanın vakti geldi. Finley, aşkım, kışını kaldır. Orada olman gerek."

"Ne? Nereye?" Beni diğerlerinden uzaklaştırırken sordum.

"Sen, sevgilim, bu gece talep ediliyorsun. Her yerdeki bekâr hanımların ve beylerin döl damlası hayallerine son verme zamanı."

Midem ani, korku dolu bir gerginlikle altüst oldu. "Ne oldu?"

Bu gece mi? Weston bunu bana söylememişti."

"Çünkü Weston sabırla kralı, o da sabırla Finley'i, o da sabırla Hannon'un dönmesini bekliyordu. Bu büyük bir mesele. Gerçek eş statünüz ve gücünüz göz önüne alındığında, bir sürü lideri olarak imza atma potansiyeline sahipsiniz. Başka bir deyişle, krallıktaki tüm kara değiştirenlerin komutanı olarak. Şimdiye kadar sadece kurtlar ve ejderhalarla tanıştın. Ejderhalar kurtlar gibi bir bağla birbirlerine bağlanmazlar ama diğer yaratıklar bağlanırlar, örneğin yırtıcı kuşlar, çakallar, kurnaz tavşanlar ya da aklıma gelmeyen başka şeyler."

"Kuşlar uçar." "Evet, yani?"

"Peki neden ejderhalarla birlikte grup oluşturmuyorlar?"

"Ejderhalar kendilerine has bir pisliktir. Çok yakından dinlemeyin." "Ama . . . I . . ." Geçerken ani bir telaşla kapıyı tuttum ilerleyen ivmeyi durdurmaya çalışıyor.

Bunu bekliyordum, bunu istiyordum. Hazır olduğumu sanmıştım. Ve Weston için hazırdım. İddia için, onun işareti için, sonsuzluğumuz için hazırdım. Ama bunun süper büyük bir anlaşma olduğu gerçeğini kabullenmek? Bunu kralın, kraliçenin ve sürünün önünde yapmak? Ya sonunda sürü bağına katılmama izin verirse ve ben her şeyi berbat edersem? Ya da ya komutan olamazsam ve bu Weston'ın tüm umutlarını yıkarsa? Ya tüm bunlar için biçilmiş kaftan değilsem?

Ürünüm üzerinde özenle çalışırken, bu durumun aşırı ciddiyetini göz ardı ettiğimi korkunç bir şekilde fark ettim. Birdenbire hiç de hazırlıklı değildim.

"Hazır değilim," diye mırıldandım, Hadriel bacaklarımı tutup beni içeri çekmeye çalışırken kapının kenarlarına tutundum.

Vemar arkamızdan gelip durdu ve sırtarak beni izledi. "Bana yardım et, Vemar," diye yalvardım.

"Sizden gerçekten hoşlanıyorum, Esir Bayan, ama sizinle paniğiniz arasında durmayacağım."

Hadriel benimle güreşirken, "Bu kadar küçük bir şey için, bir ejderha kadar güçlü," dedi.

"Bu da ne-"

Bir kırbaç darbesi Vemar'ın irkilmesine ve Hadriel'in sıçrayarak uzaklaşmasına neden oldu. Döndüğünde Leala'nın yaklaştığını gördü ve yumruklarını iki yana açtı.

"Kırbaçlardan nefret ederim, Leala! Bunu sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?" diye bağırdı. "Acıdan zevk almıyorum."

"Sus, seni koca bebek, sana dokunmadım bile." Bana doğru uzandı ama aklım başımdan gitmişti ve çoktan kaçmaya başlamıştım.

"Kovalıyor muyuz?" Ben aramıza mesafe koyarken Vemar sordu.

"Evet, kovalıyoruz! Kahretsin, çok hızlı. Acele et, Vemar, uzun bacakların var, yakala onu!"

İçimi bir heyecan kapladı. Gittiğim gibi kıyafetlerimi çıkardım, çimenlerin üzerinde ilerledim ve katmanlarımı arkamda bıraktım. Üstümü değiştirecek kadar durdum ve sonra kurdumla birlikte ağaçların arasına dalıp cehennem gibi koşmaya başladık.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu ve bunu kabul etmesine şaşırdım.

"Bilmiyorum. Uzaklaşmak mı? Kendimize biraz zaman mı tanıyalım? Çıldırarak mı?"

"Bu neden korkutucu?"

"Bilmiyorum! Hazır değilim. Hayatımın bir sonraki bölümü gerçekten şimdi başlayacak ama yükümün bir yere gideceğini sanmıyorum ve o bundan sıkılabilir! Ya bir sürüyü idare edemezsem? Ya Weston'ı hayal kırıklığına uğrattıysam, ya korkunç bir hata yaparsa ve benim bir hiç olduğumu çok geç fark ederse, ya-"

"Tamam, tamam. Evet, hepsi geçerli. Hadi saklanalım."

Yine de hemen saklanamadı çünkü şekil değiştirenler böcekler gibi ortaya çıkıp bizi yakalamaya çalışıyorlardı. Ya da belki de oyun oynuyorlardı? Kurdum bilmiyordu ama onlardan kaçınması gerektiğini biliyordu. Bir köyün içinden geçtik, bir meydandan daldık ve sonra diğer tarafından çıktık, bir patikadan aşağı indik ve bir Everlass tarlasından geçtik.

"Nerede olduğumuzu takip ediyor musun?" Ben sordum.

"Nerede olduğumuzu bilmiyorum. Buraya daha önce hiç gelmedim." "Geri dönebilir misin?"

"Şimdi geri dönmek mi istiyorsun? Hâlâ kaçmaya çalışıyoruz!"

Ağaçların arasından koştu ve sonra derin çalılıklara girdi, dikenler yanlarını tırmalıyordu. Daha da derine gitti ve içinde sıkışabileceği kadar büyük bir delik olan bir banket buldu.

"Bu iyi bir fikir değil," dedim o toprağın içine doğru ilerlerken. "Bu hiç de iyi bir fikir değil. Buradan nasıl çıkacağız?"

"Sorun değil, her şey yoluna girecek."

"Gerçekten nasıl olduğunu anlamıyorum. Geri çekilin! Cidden, ileri gitmeyi bırak ve geri gitmeye başla. Ya burada bir şey varsa?"

"Şu anda yetkili olmamanız gerçekten iyi bir fikir," dedi.

"Nasıl olduğunu anlayamıyorum!"

Hayvan tünelinin sonunda, karnının üzerinde dönüp geldiğimiz yöne bakabileceği kadar büyük, küçük bir in vardı. Sonunda durdu.

"Ya peşimizden biri gelirse?" Kalbimiz küt küt atarken sordum.

"Kim bu deliğe girecek kadar aptal olabilir ki?"

Uzun bir süre sessiz kaldım. *"Keşke suratına bir yumruk atabilseydim."*

"Seninle aynı bedeni paylaşmak, suratına defalarca yumruk yemek gibi bir şey. sürekli."

Derin nefes almam gerekiyordu ama vücudumdan ben sorumlu değildim.

"Nefes al," dedim ona, ciğerlerimizin havayla dolduğunu hissetmeye ihtiyacımız vardı. *"Sadece bir saniyeliğine nefes al. Nefes almam lazım."*

Neyse ki geri çekilmedi, benimle dalga geçti ve havayı içine çekti. Çalışma odası küflü ve eski kokuyordu, sanki bir süredir kullanılmamış gibiydi. Bu en azından olumlu bir haberdirdi. Sessizlik alanı doldurdu ve başını patilerinin üzerine koydu.

"Bunu konuşarak halletmeliyiz," dedim kafamı toplamaya çalışarak. *"Aşırı tepki veriyoruz."*

"Kaçan sendin."

"Sen de kaçmadın mı? Bir sürü dikenin arasından sürünerek geçtikten sonra bulduğunuz rastgele küçük bir delikte saklanmıyor musunuz?"

Bir süre yanıt vermedi. *"Bazı mükemmel noktalara değindiniz. Biz hiç kimseyiz. Gücümüz olabilir ama babamız bizi istemedi, annemizin büyüğü yoktu ve sen doğru düzgün çorba içmeyi bile bilmiyorsun. Gerçek bir toplulukta nasıl var olacağımızı bilmiyoruz çünkü bir toplulukta hiç doğru düzgün karşılanmadık ve şimdi birdenbire krallık çapında bir sürünün başı olmamız gerekiyor."*

Bu durumu konuşmak için iyi bir iş yapmıyordu ve orada da durmadı.

"Kıçımınla dişimi ayırt edemiyorum ve eğitim de pek iyi gitmiyor. Kralın onayını beklediğimizi söylediğini biliyorum ama sanırım gecikmesinin sebebi benim. Bahse girerim Hannon sadece bir bahaneydi. Weston'la bir bağ kurabilirim ama Hadriel'le denediğimde bağı devralıyorum. Bu konuda hiç becerikli değilim. Bağlanmam gereken koca bir paket olduğunda ve ben bunu beceremediğimde ne olacak? Bunu bana söylemesi gerekecek."

Yeterince iyi değilim ve katılamıyorum. O zaman bana ne olacak? İnsan olarak bir işin var, ama kurt olarak hiçbir işe yaramayacağım. Onları hayal kırıklığına uğratacağım. Ne tür bir alfa işe yaramaz bir eş ister ki? Herhangi birine sahip olabilirdi, kelimenin tam anlamıyla herhangi birine, ama bana takılıp kaldı. Aşk yeterli değil, bir alfa için değil."

"Nefes al," dedim ve bu kez kendim için değil onun için söyledim. "Neden bunların hiçbirini daha önce söylemedin?"

"Dikkat etseydin bilirdin."

"Antrenmanlarda iyi olduğunu sanıyordum. Çok hızlı öğreniyorsun. Bir öğrenme eğrisi var ama sen bunu gerçekten iyi idare ediyorsun."

"Yeni bir kurt için harikayım, elbette. Ama sürüyü ele geçirmek üzere olan yirmi yedi yaşındaki bir kurt için o kadar da ateşli değilim."

Haklıydı.

"Sonsuza kadar burada saklanamayız," dedim ama şimdi ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Ya bu duruma ayak uyduramazsa? Ya içimizdeki kurt parçası işe yaramazsa? Bu perilere gitmek zorunda kalacağımız anlamına mı geliyordu?

"Sonsuza kadar burada saklanmayacağız," diye cevap verdi kurdum. "Siz, bu korkunç ortaklığın daha olumlu yarısı olarak işinizi yapıp bu durumu düzeltene kadar burada saklanacağız."

Böylece bir süre orada oturduk, ben bir şeylerin üstesinden gelmeye çalışıyordum ve ikimiz de belirsizliklerimizden kaçıyoruz.

"Biliyor musun," dedim bir noktada, "eğer bir ejderha bizi dışarı çıkarmak isteseydi, tek yapması gereken havamız tükenene kadar deliği kaplayan dikenlere ve diğer şeylere ateş üfleme olurdu. Aslında bu bizi öldürmek için kolay bir yol olurdu. Ya da ateşi deliğin içine doğru üfleme. Boku yeriz."

"Senin neyin var - bunu gerçekten kastediyorum -?"

Bir süre daha sessizce oturduk.

Aramızdaki bağdan endişe yayılıyordu ve Weston'ın yaklaştığını hissediyorduk. Paniklemeden ya da acele etmeden, çok da gizli olmayan yerimize doğru ilerledi. Bağ arkadaşınız nerede olduğunuzu hissedebiliyorken kaçmak zordu. Muhtemelen herkes nereye gittiğimizin kokusunu alabiliyordu.

Yüzeyde durakladı, buraya sığmayacak kadar büyüktü. Orada kaldı, sabırla yerleşti, saklanma deliğimizin ağzında bekledi. Bize doğru uluyabilir, bağırabilir ya da yer değiştirip dışarı çıkmamız için bağırabilirdi. Hatta kaçmak için sürünmekten başka seçeneğimiz kalmayana kadar bizi gagalaması için aşağıya bir kuş ya da başka bir şey bile gönderebilirdi. Bunun yerine hazır olmamızı bekledi.

"Onu gerçekten seviyorum." Muhtemelen yapması gereken onca şeyi, hazırlanması gereken bir iddiayı düşündüm ve belki de kendisinin de gergin olduğunu fark ettim. Bizim için tüm bunları bir kenara bırakıp gelmişti. *"Onu gerçekten çok seviyorum. Onunla birlikte olmak istiyorum."*

"Çok fazla yükümüz var."

"Ama o da öyle, değil mi? Mücadelelerini duyduk, sadece kişisel olarak değil, bir alfa olarak da. Yönettiği ilk sürüde taç için insanları çaldı. Bir sonraki sürü, iblislerden döndükten sonra onu bir kenara itti. O da bagajıyla uğraşıyor. Büyüyerek, ileride daha iyi olmasını sağlayarak bununla mücadele ediyor. Onun da üzerinde çalıştığı bir travması var. Sadece bu süreçte daha ileride."

"Evet. Doğru, sanırım."

"Yeni olduğunuzu biliyor. Ama bütün bu krallık çoğunlukla yeni. Köydeki adam bunu söylememiş miydi? Bir buçuk yıl öncesine kadar hepsi bastırılmıştı. Bu yeniden inşa edilen bir krallık. Başka yerlerden gelenler bile birbirini yeni tanıyor. Gerideyiz ama çok çalışıyoruz, hızlı öğreniyoruz ve pes etmiyoruz. Eğer eğitim alırsak -ki herkes onun harika bir öğretmen olduğu konusunda hemfikir- gerekeni yapabiliriz. Ben krallar gibi çorba içmeyi öğrenebilirim, siz de bokun vücudunuzun hangi ucundan çıktığını öğrenebilirsiniz."

Son kısımda yumuşak bir hırıltı çıkardı, belli ki bana kızmıştı, ama tek hissedebildiğim Weston'ın orada beklediği idi. Umut ediyordu. Bunu istiyordu; istediğini biliyordum. Ben de istiyordum. Kurdum da öyle. Geçmişim berbattı ve çok iyi bir soyağacım yoktu ama krallığın kraliçesi de öyle. Küçük bir köyden gelmişti, tek kuruşu yoktu ve muhtemelen çorba içmeyi de öğrenmek zorunda kalmıştı. Bu konuda yalnız değildim ve dahası, masaya getirecek bir şeyim vardı. Kurdum öğrenirken, ben de değerimizi başka yollarla kanıtlayabilirdim.

"Bunu yapabiliriz," dedim, kendimi daha iyi hissederek. "Bu doğru. Onunla birlikte olmak, bu yeni hayata başlamak, sonunda bizi Büyükanne'ye bağlayan zincirlerden kurtulmak ... Bunu yapabiliriz. Bu delikten çıkabiliriz."

Bir an bile yerinden kıpırdamadı. *"Ama şimdi kaçtığımız için korkak olduğumuzu düşünecekler."*

"Çık şu lanet delikten!" Ona bağırdım.

Muhtemelen yapabileceğinden daha yavaş gitti ama sonunda kurdum tepeye ulaştı. Weston'ın kurdu orada bekledi, o kendini gösterdiğinde başını patilerinden kaldırdı. Yumuşak bir şekilde mızımızlandı ve onun ağzını yaladı.

Destek

ve cesaret bağı boyunca yayıldı. Gri bakışları onunkilerle buluştu ve sonra dikenler yanlarına batarak geri çekilmeye başladı. O da onu takip etti, daha küçüktü ve geçitten o kadar rahatsız değildi.

Sık çalılıkların dışında kimse bizi beklemiyordu; takip edenlere dışarı çıkmaları "söylenmişti". Weston insan formuna geri döndü ve benim de aynısını yapmamı bekledi.

"İyi misin?" diye sordu, sesi kısık ve hareketleri yavaştı. Bana doğru bir hareket yapmadı.

"Evet. Kusura bakmayın, Hadriel hazırlanmak için yola çıktığımız şeyden söz edince hafiften çıldırdım."

Yavaşça başını salladı. "Özür dilerim. Sen gittikten sonra bu sabah öğrendim.

Birinin size haber vermesini sağlamalıydım. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sorun yok. Ben iyiyim."

"Aurelia." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. "Neler oluyor?"

İçimi çektim ve sonra her şeyin akıp gitmesine izin verdim - benim endişelerim, kurdumun endişeleri. Çalılıkların arasından yürüdük, bir av patikası bulduk ve bir süre onu takip ettik. Kasabalardan biri, muhtemelen içinden geçtiğimiz kasaba, ileride belirdi ve o da bilerek oradan kaçarak yönünü değiştirdi.

"Planın ne olduğunu bilseydim tüm bu endişelerim ortadan kalkardı," dedim. "Sadece biraz korktum, hepsi bu."

Elimi tuttu ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. "Kralın neden oyalandığını bilmiyordum. Hannon olduğundan bahsetmedi, muhtemelen Hannon'un nereye gittiğini söylemek istemediği için. Sana söylediler mi?"

"Evet. Bugün çalışma kulübesindeydi."

"Güzel. Endişelerinde yalnız değilsin Aurelia. Ben de kendimden şüphe ediyorum. Bu çok doğal. Sana iyi bir eş olamayacağımdan endişeleniyorum. İyi bir baba olamayacağımdan. Ama sonra senin güzel yüzünü görüyorum ya da ağzımı sulandıran kokunu alıyorum ve bu endişelerin hiçbirinin önemli olmadığını biliyorum. Neyin yanlış gidebileceğinden bağımsız olarak, sensiz kaybolurdum. Yalnız olmayı hiç umursamadım - bu işin doğası gereği - ta ki sana kadar. Şimdi, sensiz çok uzun süre kalırsam, bunalıyorum. Senden yetersizliklerime göğüs germe istemek zorundayım çünkü çorba içme adabını bilmesen de sana ihtiyacım var. Sensiz hayatım solgun."

Onu durdurdum ve dönerek sarıldım. "Benimki de sensiz. Ama çorbadan kim bahsetti?"

Güldü ve beni alınımdan öptü. "Finley. O da benzer bir deneyim yaşadı. Bence siz ikiniz iyi arkadaş olacaksınız." Beni hafifçe öptü

dudaklarında. "Kurduna gelince," dedi tekrar yürümeye başladığımızda, "endişelenecek bir şey yok. Bu sadece bir tanışma. Seni sahipleneceğim ve sonra kurdunun resmi olarak sürü bağına girebilmesi için yer değiştireceğiz. Sadece bu kadar. Eğer ihtiyaç duyarlarsa, sürünün bir koşusu olabilir, ama sadece doğru hissettirirse."

"Ya bağ konusunda eli ağır davranırsa? Bu konuda endişeleniyor."

"Bunun olacağını sanmıyorum, ama iyi olacak. Kurdum geri dönmesine yardım edebilir ve bunu başka bir zaman tekrar deneyebiliriz. Dinle, bu ilk sefer krallık çapında olmayacak. Saray ordusu ve muhafızlarla başlayacağız. Hepsi senin yeni ve güçlü bir kurt olduğunu biliyor. Dante ve diğerleri herkesin ne bekleyeceğini bildiğinden emin olmak için etrafı dolaştılar. Kral, kraliçe ve Vemar dışında ejderha olmayacak ve kral meydan okumaması gerektiğini biliyor. Aslında herkes meydan okumaması gerektiğini biliyor. Bu sadece eşimin sürüye katılmasının formalitesi, başka bir şey değil."

"Benden ne bekleniyor?" diye sordum.

Bana baktı. "Seni sürünün önünde düğümlerken gözlerini benden ayırmayacaksın."

AURELIA

N Kapım çalındığında içimi bir gerginlik kapladı.

Ben arkasında beklerken Leala açtı, saçım ve makyajım yapılmıştı. Sadece elbiseyi bekliyordum.

Yüzü kızarmış Cecil kapıda duruyordu, uzun siyah elbisesi kolunun üzerinde parılıyordu.

"Yıllardır orada bekliyorum," diye bağırdı Leala'ya elinden geldiğince çabuk. "Kapıyı çaldım. Kimse yok mu? Kimse yok. Tekrar çalıyorum. Alo? Kimse yok. Kimse yok."

"Bu o mu?" Leala elbiseye uzandı ve sadece bir anlığına dışarıda olduğu için onun yorumlarını görmezden geldi.

"Hayır, hayır. Bu sıradan bir elbise değil." Kadının yanından geçip elbiseyi straplez gibi görünen üst kısmından tuttu. Biraz salladı ve her şey parıladı. "Bu sade. Sade olmalı, betanın söylediği buydu. Güzelmiş. Sade. Anladım, anladım. Göğüsleri göstermiyoruz ama boynu gösteriyoruz. Güzel. Omuzlar? Güzel. Ama kanatlı penisler nerede? Bunu sade bir elbiseyle yapamam."

Bir elimi göğsüme koydum. "Bu sik takıntısını ben mi yarattım? Yarattıysam gerçekten özür dilerim. Her kıyafetin üzerinde penis olmak zorunda değil Cecil. Üzerinde penis olmayan tek bir kıyafet beni kesinlikle mutlu ederdi."

Yüzümü okumaya çalışarak elbiseyi biraz indirdi. "Vajina mı istiyorsun?"

"Ya da belki cinsel organı olmayan normal kıyafetler. Bu eğlenceli olabilir."

Gözlerini kısmıştı. "Anlıyorum." Muhtemelen anlamadığından endişelendim. "Ama işte bu." Bir parmağını kaldırdı, arkasına uzandı ve cebinden fuşya bir kuşak çıkardı. "Beta pembeyi seviyor, değil mi? Pembe bir kuşağımız var."

kuşak. Sade! ... dışında." Tüylü kaşlarını kaldırdı ve sanki ağzının köşelerini yukarı çeken ipler gibi davrandı.

"Bunun dışında mı?" Uzandım ve kuşağı aldım. Leala görmek için yaklaştı ve sonra gülmeye başladı. Daha koyu pembe renkte, kanatlı küçük penisler kumaşa dikilmişti. Anlaşılan bu artık benim kıyafet kartvizitim olmuştu. "Harika," dedim yüzümü buruşturarak.

Leala daha sert güldü.

"Evet. İşte. Beta için sade bir elbise mi? Evet. İsteğinize göre pembe mi? Evet. Penis mi? Yaaassss." Zafer yumruğu yaptı. "Başardık!"

"Başardık mı?"

"Güzel." Cecil başıyla onayladı. "Bu elbiseyle bütün sikleri hazırda bekletiyorsun." Elbiseyi Leala'ya vermeden önce zaferinin bir başka sembolü olan yumruğunu tekrar yaptı. "Bunu gururla yap."

Bununla birlikte gitti. Az önce ne olduğundan pek emin değildim.

Leala kocaman bir gülümsemeyle, "Sanırım Vemar ve Hadriel o zavallı adamı delirttiler," dedi. "Acaba kimse fark edecek mi?" Kuşağı yüzüne yaklaştırdı ve sonra tekrar gülmeye başladı. "Bunu betanın iddiası için yaptığına inanamıyorum. Beta ona senin kıyafetlerin için bir şans daha verdi çünkü mükemmel bir şeye sahip olmak konusunda çok kararlıydı."

Başımı salladım. "Sadece kuşağı takmayacağım."

"Kuşağı takmak zorundasın! Ona tamamen siyah giyeceğin söylendi. O da buna uygun olarak tamamen siyah giyecek. En sevdiği rengi giymeyi planladığınızdan haberi yok ve başka kimse onun en sevdiği renk olduğunu bile bilmiyor. Bu çok şirin bir fikir. Nasıl sevindiğimi hatırlıyor musun? Genelde heyecanlanmam. Onun için çok tatlı bir sürpriz olacak. Bunu yapmalısın. Güven bana, penisleri görecektir kadar yakından bakmayacaktır."

İçimi çektim ve bu lanet şeyin içine dikilmiş *çok sayıda alete* bakarken başımı salladım. Cecil'in sonsuza kadar vaktini almış olmalı.

Elbisemi giyip sandaletlerimi giydikten kısa bir süre sonra Hadriel geldi. Topukları ya da bilek bağları yoktu, sadece ayak parmaklarımin üzerinde onları yerinde tutan küçük bir kayış vardı. Sanki yalınayak yürüyormuşum gibiydi. Hiç takı takmamıştım, sadece saçıma çiçekler takmıştım ve onları tutturmak için toka takmıştım. Omuzlarım ve kollarım çıplaktı, asla solmayacak bir izi bekliyorlardı.

"Aman ..." Elini göğsüne götürdü ve bana ağlamaklı bir bakış attı. "Sevgilim, şu haline bak! Sen tam bir rüyasın! Ne kadar güzel olduğuna bir bak, Leala. O ateşli alfa için mükemmel."

"Beta," dedi Leala.

"Bu gece o, eşine sahip çıkan bir alfa kurt, sevgilim. Biz ona alfa diyoruz. İşi berbat edip beni utandırma."

Leala ona gülümsedi. "Bir limon em."

O da gülümsemesine karşılık verdi. "Siktir et bardağı. Tamam, Aurelia, aşkım, hazırlanalım, olur mu? Herkes bekliyor. Büyük bir domuz kızartması yapacağız. Burt bu işi yapabileceğine dair bize güvence verdi. En az senin kadar iyi olacağını tahmin ediyorum. İdare ederiz. Oh! Şunu dinle. Finley daha önce bana seni yemeğe davet edip yemeği senin yapmanı istemenin kabalık olup olmayacağını sordu. Ben de kaba olacağını ama yine de yapması gerektiğini söyledim. Buna hazırlıklı ol. Ve yürüyoruz. İşte gidiyoruz."

"Kuşağın üzerinde ne olduğunu gördün mü?" Koridorda yanımda yürürken Leala "Kuşaktakini gördün mü?" dedi.

"Hayır. Ne?" Hadriel önce belime, sonra da arkamda yere serilmiş kumaşa baktı. "Ne oldu? Ben bir şey göremiyorum." Cık cık etti ve Leala'ya inanmaz bir bakış attı. "O maymun herif o kuşağa penis koymadı, değil mi? Koymadığını söyle. Leala! Bir alfanın eşinin iddia için giydiği bir kıyafete penis koymadığını söyle!"

Leala yine gülerek eğildi.

"Şu sızan çan ucu!" Hadriel hayal kırıklığı içinde dişlerini sıktı. "Kimseye söyleme. Tek ihtiyacımız olan alfanın en ilkel anında sinirlenmesi. Adam olabildiğince soğukkanlı ama herkesin bir sınırı var."

"Onu giymemeliydim," diye mırıldandım.

"Saçmalık." Hadriel kolumu okşadı. "Belki de değil ama artık çok geç. Her şey yoluna girecek. Tamam, işte gidiyoruz. Şimdi köşeyi dönüyoruz ve-Nerede bu ejderha?"

"Tam burada." Vemar duvardan uzaklaşırken üzerinde parlak yeşil ve gümüş kravatlı siyah bir takım elbise vardı. Pantolonu siyahtı ama mokasenleri kravatla aynı parlak gümüş rengine sahipti. Hadriel'in de aynı şeyi giydiğini geç de olsa fark ettim.

"Pekâlâ, tamam." Hadriel Leala'yı geri çekilmesi için kışkırttı. "Ama bu şeye kesinlikle katılman gerekiyor, Leala." Omzunun üzerinden baktı. "Onların nasıl dövüştüklerini görmedin. Bu tam bir mucize. Uyumdan bahsediyorum! Tutku o kadar kavurucu ki seni neredeyse yakacak."

"Lanet olsun," diye homurdandım, keşke yüzümü saklayabilseydim.

Kalenin yan çıkışına doğru yürürken Vemar, "Sorun yok, Esir Hanım," dedi. "Buradaki insanların çoğu bir sürü insanın gittiğini gördü."

Bu konuda. Tüm o seks hikayelerini hatırlıyor musun? Ve dün gece sana bahsettiğim partiyi hatırlıyor musun? Birçoğu oradaydı. Bu büyük bir mesele olmayacak."

"Bu bir iddia," dedi Hadriel. "Kurtlar bunu kesinlikle büyük bir olay olarak görmeyecektir. Düğümünün ne kadar uzun sürdüğü dışında - bu bir tür efsaneye ya da mite dönüşecek, sadece izleyin. Kimse buna inanmayacak. İşte gidiyoruz ve Vemar senin için kapıyı açıyor."

Bizden önce oraya varmak için koştu ve kapıyı iterek açtı, ben Hadriel'den önce geçerken gülümseyerek orada durdu.

"Muhteşem görünüyorsun Aurelia," dedi Vemar. "Tebrik ederim." Karnımda kelekler uçuşurken, "Teşekkür ederim," diye cevap verdim.

"Tamam." Hadriel tekrar bana yetiştı. "Şöyle yapacağız: Vemar ve ben sizi alfanın genel çevresine götüreceğiz. Seni görür görmez yanlara çekileceğiz. Sizin tek yapmanız gereken ona doğru yürümek. Başka kimseye bakmayacaksın, kimseye selam vermeyeceksin, hiçbir şey. Sanki bölgedeki tek kişi oymuş gibi ona doğru yürüyeceksiniz. Dediğim gibi, bu gece en ilkel halinde olacak."

"En sahiplenici olanı mı?" Vemar sordu.

"Evet, kesinlikle. En sahiplenici hali. Çok kıskançtır. Sana dokunduğu için birini öldürebilir ama bu konuda endişelenme. Onu seviyorsun ve bunu istiyorsun, bu yüzden ondan çok uzaklaşacağını sanmıyorum. Bir kez onun balonuna girdin mi, gerisini o halleder. Sadece onunla git. En kötü ihtimalle, bırak kurdun sana rehberlik etsin."

Titrek bir nefes aldım, Weston'ın en ilkel halinde olması fikri beni heyecanlandırdı ve tahrik etti. Bunu dışa vurduğunda her zaman inanılmaz derecede ateşli oluyordu. "Tamam."

"Hazır mısın?" Hadriel bana sordu.

Daha önceki panik tekrar ortaya çıktı. Artık insanlar için endişeleniyordum, yanlış bir şey yapmaktan korkuyordum. "Bilmiyorum."

"Yeterince iyi. İşte başlıyoruz."

Birkaç ateşin parıltısı, ayakta duran ve birbirleriyle sohbet eden bir dizi insanı aydınlatıyordu. Herkes takım elbise ve elbise giymiş, saçları yapılmış ama ayakları çıplaktı. Kravatların gevşek olduğunu ve elbiselerin benimkiler gibi kolaylıkla çıkarılabildiğini fark ettim. Yer değiştirmeyi bekliyorlardı.

Karnımı bir başka gerginlik dalgası kapladı, bu seferki kurdum tarafından tetiklendi. Burada benden çok o görünecekti. Bu benim aşk gecemdi,

Ama görevine bağlı kalması, sürüye katılması ve umarım bağı doğru bir şekilde sürdürmesi beklenirdi.

Domuzlar şişlerin üzerinde dönüyor, birileri onları hareket ettirmek için çeviriyordu. İnsanlar alkışlayıp gülerken bardaklar şingırdadı.

Ben yaklaştıkça konuşmalar azalmaya başladı. Beni içlerine çekerken, elbiseme ve sonra arkamdan akan kuşağa bakarken gülümsemeler kayboldu. Yüzüme ve omuzlarıma baktılar.

Eşit bir şekilde nefes aldım, sinirsel enerjim vücudumda zonklarken ters dönen midemi sabitlemeye çalıştım.

"Orada," dedi Hadriel sessiz bir sesle, beni dürterek. "Ateşlerin ötesinde. Tam ortasından yürüyün. Alfa'mız bir açıklama yapıyor."

"Açıklama nedir?" Fısıldadım.

"Varlığınız herkesin dikkatini çekiyor."

Artık gerginlikten titremeye başlamıştım. Bu, hayatımda daha önce yaşadığım her şeyden çok büyük bir kopuştu. Güvende kalmak için bana bir duvar çiçeği, bir gölge, bir hayalet olmam öğretilmişti. İnsanlar beni fark ettiklerinde dudak büker ve kovalamaya çalışırlardı. Çok fazla dikkat çekmek her zaman tehlikeli olmuştu ve şimdi burada odak noktası bendim, tüm gözler üzerimdeydi.

"Yanımdayız Aurelia," diye mırıldandı Vemar, sesi çelik gibiydi. "Biz buradayız. Seni ne zaman bırakmamız gerektiğini sen söyle."

"Hayır, protokol böyle değil," diye tısladı Hadriel. "Yapmamız gereken-"

"Protokol umurumda bile değil," diye hırladı Vemar. "Gitmemizi söylediğinde gideriz. Pisliği her zaman koruyun."

Ateşlerin arasında yürüdük ve kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü. Sonra onu gördüm, Hadriel'in söylediği gibi ateşlerin biraz ötesinde, kral ve kraliçenin yanında, nefis vücuduna neredeyse kalıp gibi oturmuş siyah bir takım elbise içinde duruyordu. Kral konuşmayı bıraktığında başını çevirdi ve sonunda ona doğru yürüdüğümü gördü.

Onun yakışıklı yüzünü gördüğümde dünyam başıma yıkıldı. Kravatını diğerleri gibi gevşek takıyordu ve kemer takmıyordu. Ayrıca yalınayak duruyordu, pantolonunun paçaları normal görünmesi için biraz daha uzundu. Sonra tamamen arkasını döndü, dikkatini kral ve kraliçeden çekip tüm dikkatini bana verdi.

Vemar'a başımı salladım ve Weston yüzümü taradıktan sonra bakışlarını vücudumda gezdirirken o ve Hadriel iki yana kaydılar. Kuşağıma çarptığında gözleri büyüdü ve bakışları tekrar yukarı kaydı. Şaşkınlık ve

Bağın içinden sıcaklık aktı, bunu sert bir sevgi ve sarsılmaz bir bağlılık izledi.

Aramızdaki mesafeyi kapatmak için bana doğru birkaç adım attı ve yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Sen benim seçilmişimsin," dedi. Bunu yüksek ve net bir sesle söylemesi sanki bir ayin ya da tören gibiydi. Başparmakları yanaklarımı usulca okşarken bakışları benimkilere sabitlenmişti. "Benim gerçek eşim. Sevgilim. Seni korumak için öleceğim Aurelia ve seni mutlu etmek için her gün çalışacağım. Seni kelimelerin anlatamayacağı kadar çok seviyorum ve beni eşin olarak seçtiğin için onur duyuyorum."

Beni öpmedi. Açlık gözlerini yakıyordu.

"Görüyorum ki en sevdiğim rengi hatırlamışsın," dedi usulca, sadece benim için.

Ay Ateşi Zambağı etiketine gerçekten şaşırıyordu.

"Şimdi sırayla yapabiliriz," diye cevap verdim. "Birimiz soğukkanlı, diğerimiz cesur olabiliriz. Birimiz mantıklı davranırken diğerimiz risk alabilir. Birbirimizi dengeleyebiliriz. Bu gece sen kirli, karanlık, sinsi alfa olabilirsin, ben de alfasının dediklerini yapan itaatkâr iyi kız olacağım."

Nefesi kesildi ve parmakları boynuma doğru kayarak dudaklarıma aç gözlerle bakarken sıkılaştı. Arzum içimi yakıp kavururken kollarımın yanlarıma düşmesine izin verdim, tamamen onun kontrolü altındaydım. İnsanların beni izliyor olması umurumda değildi, tıpkı daha önce umursamadığım gibi. Onunlayken hiçbir şeyin önemi yok gibiydi. Tek fark ettiğim, tek odaklandığım oydu. Onunlayken kendimi inkâr etmiyordum, çünkü ne olursa olsun korunacağımı biliyordum.

"Neyi arzuluyorsun, Küçük Kurt?" diye sordu, sesi derin ve karanlıktı.

Boğazımı öpmeden önce başparmağıyla çenemi yukarı itti. "Sen, Weston," diye inledim. "Seni arzuluyorum."

Başını sallayarak kıkırdadı. "Neyi arzuluyorsun, Küçük Kurt? Alfandan ne istiyorsun?"

Dudaklarını önce boynumun bir yanından, sonra diğer yanından geçirerek etimi emdi. Bir eli göğsümden aşağı kayarak bir göğsümü avuçladı, sonra da kıcıma doğru kayd. Bir avuç dolusu kavradı.

"Anlat bana." Sesi güçle doluydu.

"Alfa'mın kalın sikini içimde hissetmeye ihtiyacım var, o beni işaretiyle damgalarken, bana sahip çıkarken. Beni diğer tüm erkekler için mahvet, Weston. Beni senin yap."

"Sen benimsin!" Eğilirken başımı yana yatırdı ve dişlerini omzuma geçirdi. Büyüsü derimin üzerinde ve sonra kemiklerime doğru işlerken karıncalandı. Isı alçakta birikti. Onun dokunuşuna, sikine ihtiyacım vardı.

AURELIA

W hiç düşünmeden kravatını çözmeye çalıştım, düğmelerini çözmeden önce biraz daha gevşettim. Düğme olmadığı, sadece çıtçıtı olduğu için kolayca çıktılar. Sırada pantolonu vardı, kuşağını belimden sökerken dişleri Hala omzumda.

"Evet, Weston," diye inledim, pantolonunu ittim ve sikini elime aldım. "Evet. Al beni."

Kravatı başının üzerinden çekip atabilmek için dişlerini etimden çekerken ben de okşadım. Ardından gömleğini ve ceketini çıkardı, sonra pantolonunu çıkardı ve elbiseme ulaştığında biraz yavaşlamadan önce şaftıyla temasımı kaybetmeme neden oldu. Önümde çırılçıplak duruyordu, çenesinden kan damlıyordu, insanlar arasında bir tanrıydı.

Yavaşça başparmaklarını elbisemin üst kısmına geçirdi. Bir yerden bir öksürük sesi geldi ve bana izleyen herkesi hatırlattı. Gerçeklik bu garip rüya durumuna sızmaya başladığında kaç kişi olduklarını görmek için neredeyse etrafıma bakıyordum.

"Gözlerini benden ayırma," diye emretti. "Seni her zaman koruyacağım." Elbisemi aşağı indirdi. "Zor zamanlarda bile seni koşulsuz seveceğim." Elbiseyi kalçalarımın kabarıklığı üzerinden iterek sonuna kadar indirdi. Şimdi tüm bu insanların önünde onunla çırılçıplak duruyordum. "Hayatımın sonuna kadar her gün seni seçeceğim."

Ben karşılık veremeden ensemden tuttu ve beni kendisine çekti. Dudakları dudaklarıma yapıştı, derin ve derinlemesine, dili içimde geziniyordu. Vücudumu kendine doğru çekti, ellerini tenimde gezdirdi ve sonra uyluklarımın arasına uzanıp hazır olduğumu hissetti.

"Aynen öyle bebeğim," dedi günahla ıslanmış bir sesle. "Bakalım tadın nasılmış."

İlk kez birlikte olduğumuzda olduğu gibi, birbirimizi hiç tanımadan önce, toprağa uzandı, amımı yüzüne doğru çekti ve beni içine aldı. İnledim, dudaklarına karşı döndüm, elinin yukarı çıktığını ve parmaklarının içime girdiğini hissettim. Onları ustalıkla kıvırdı; ilk seferinde harikaydı ama şimdi tam olarak neyi sevdiğimi ve ne kadar sert istediğimi biliyordu. Darbeler halinde emerken beni okşadı, dilini dolaştırdı ve parmaklarını çalıştırdı. Daha yüksek sesle inledim, sonra daha da yüksek sesle, zaten sınıra doğru götürüldüm.

Kalçalarımı çekerek beni o kenarda bıraktı. Beni sikinin üzerine yerleştirirken hoşnutsuzluğumu miyavladım.

"O sert alete sürtün bebeğim," dedi. "Tamamen kaygan olsun."

Elini göğsüme götürürken kalçalarımı oynattım. Meme uçlarımı sevdiğim şekilde yuvarladı ve zevki tam merkezime gönderdi. Yine de beni boşaltmak için yeterli değildi. Karanlık kıkırdaması bunu bildiğini gösteriyordu.

Yavaşça ayağa kalktı, bir eli sırtımdaydı ve diğer eli karnımdan yanağıma doğru uzanıyordu, tüm ağırlığımı tutması için beni geriye doğru eğdirdi. Böylece kontrol ondaydı. Beni orada tutarak, elini tekrar aşağı kaydırırken bir meme ucunu emdi, parmakları klitorisimin her iki tarafına indi, böylece beni biraz ovabili. Beni çıldırtıyordu.

"Lütfen Weston," diye yalvardım, askıya alınmış, onun merhametine kalmıştım. "Lütfen, sikine ihtiyacım var. Gelmem gerek."

Yine de meme uçlarımı okşarken ovaladı. Doruğa ulaşma baskısı inanılmaz derecede yoğun. Dudaklarını göğüslerimin hemen altında, bir taraftan diğerine, sonra tekrar meme ucuma doğru gezdirdi.

Tekrar yalvardım, dönmeye çalıştım ama bu pozisyonda yapamadım. Ve sonra klitorisimi sıkarken ve beni harekete geçirirken meme ucumu sertçe emdi.

"Ho-ly *fuck*!" Tüm vücudum sarsılırken serbest bırakıldığımı haykırdım.

Vücudumun üst kısmını kendisine doğru çekti, beni üzerine yerleştirdi ve sonra beni sikinin üzerine oturttu.

O beni zıplatırken kalçalarımı salladım, siki derinlere girdi, şimdiden şişmeye başlamıştı.

"İyi bir kız gibi düğümümü alacaksın," dedi, sesi vücudumda titreşerek.

"Evet, Alfa," diye mırıldandım. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim.

"Bacaklarını jöle gibi hissedene kadar üzerine boşalacaksın ve sonra kurdumun sırasını alabilmesi için yer değiştireceğiz."

Kurdum içimde ürperdi, aniden inanılmaz derecede sabırsızlandı. "Bu doğru değil mi?" Beni hafifçe salladı.

"Evet, Alfa," diye cevap verdim ahlaksızca.

Birbirimize karşı çalıştık, siki büyüdükçe hareketleri de küçülüyordu. Kıvrıldım ve döndüm, klitorisimi çalıştırdım, hala sallanıyordum.

"Seni seviyorum Weston," dedim ona, omuzlarına yapışıp dudaklarımı boynuna dayayarak. "Sen tanıdığım en harika adamsın ve kusursuz bir alfasın. Hayatım boyunca korku ve belirsizlikle mücadele ettim ama seninleyken duvarlara ya da sınırlara ihtiyaç duymuyorum. Seninleyken mümkün olduğunu bilmediğim bir şekilde güvende hissediyorum. Hayatımın geri kalanında ve ötesinde her gün seni seçeceğim."

Beni öpebilmek için başımı geriye çekti ve vücutlarımız muhteşem bir sürtünme yarattı.

"Şimdi bana sahip çık, Küçük Kurt," dedi bana, o güzel gri gözlerinde aşk ve arzu ıslıl ıslıl yanıyordu. "Beni kendinin yap. Beni başkası için mahvet."

Kalbim kabardı ve ben de öyle yaptım, dişlerimi ona geçirdim ve büyüünün kendiliğinden gelmesine izin verdim. İçimizden, etrafımızdan, içimizden geçti ve sonra garip, yeni bir his bizi ele geçirdi. Kendisiyle birlikte muazzam bir zevk yumağı taşıyan keyifli, sakın bir tür duygu.

Ona karşı titrerken adını haykırdım. Weston da titredi. Hemen yeniden inşa etmeye başladık ve üzerimize çiçek yaprakları inmiş gibi hissettik. Bir başka kalp atışı göğsümde gümbürdedi, bir, iki kez çarptı ve sonra benimkiyle birleşir gibi oldu.

Yüzünü görmek için geri çekildim. Gözleri sıvı metal gibiydi, öylesine açık, öylesine aşkla doluydu ki.

"Bu bizim birbirimizi etkilememiz, bebeğim," dedi saygıyla. "Tüm bunlardan sonra bile beni sevdiğine tam olarak inandığımı sanmıyorum. Beni sevebileceğine. Pişman olduğum pek çok şey yaptım, gurur duymadığım şeyler, aileleri mahveden aşağılık şeyler. Ve kendi isteğim dışında öyle şeyler yaptım ki. Öyle berbat bir haldeyim ki, kafam o kadar karışık, o kadar karanlık ki, senin aşkının gerçek olabileceğine içten içe inanmadım. Sen çok saf, çok masumsun."

Beni aceleyle öptü ve ben de gülerek onu geri çektim.

"Onları ölümcül hale getiren bir kadın için uyuşturucu ürettim, on iki yaşından başlayarak pek çok insanı öldürdüm, bir köyün tuzağa düşürülmesine yardım ettim ve şimdi de bir ejderha krallığını halüsinogenlerin karanlık tarafına çekiyorum, onlar da kötü kazanılmış büyü yüzünden perilerle savaşmak zorunda kalıyorlar. Beni inşa ettiğin kadar saf ve masum olduğumu sanmıyorum. Beni bulmak için neden gönderildiğini hatırlamıyor musun? Bir sürü şeyi mahvettim, inan bana. İkimiz de acı çektik, Weston. İkimiz de hayal kurduk. Ve şimdi buradayız, insanlar yemek yemeye çalışırken pisliğin içinde sevişiyoruz. Cennette yapılmış bir eşleşme."

Güldü, bana sarıldı ve Leala'nın tasarımından kaçan saçları geriye doğru taradı.

"Seninle birlikte olduğum için çok mutluyum," dedi.

"Kaç çocuk istiyorsun?" Ona doğru sallanarak fısıldadım. "Hiç sormadım."

Kolları beni sıkıca sardı. "Ne kadar istersen, aşkım. Seni becermekten asla bıkmayacağım. Ne olacağını sen kontrol edersin."

"Yani," -dudaklarını öptüm, oyalanmasına izin verdim- "bir araba dolusu mu?" "Ne kadar çok, o kadar iyi."

Yumuşakça güldüm ve kalçalarımı döndürerek onu daha sert öptüm. Küçük acı ısırıkları düğümünden beni çektişirdi ve beni daha da sıkıştırdı, kendini derinlere gömülü tutmak için itti ve çekti.

"Doldur beni Alfa," diye inledim, başım geriye düştü. "Beni tohumunla doldur. Buna ihtiyacım var."

"Kullan beni, Küçük Kurt. Alfani gönlünce kullan. Ben seninim."

Sonra vücudu içimde titreşti, lezzetli titreşimler vücudumun her tarafına çiçek açan bir zevk gönderdi. Her zamankinden daha da lezzetliydi, daha tüketkendi. Birbirimizi zorlayarak başka bir orgazma doğru ilerlerken bundan bahsettim.

"Baskı yüzünden." İddiasını emdi, enfes hisler karşısında inlememe neden oldu. "Her şeyi daha iyi yapıyor."

Zevk, bağın içinden geçerek beni alıp götürdü. İddiasını biraz daha sert bir şekilde emdi ve ben paramparça olup tekrar onun üstüne çıktım.

"Aynen öyle," diye mırıldandı, dudaklarını boynumda gezdirirken. "Alfa'nın sikinin üzerine boşal. Sürüye kime ait olduğunu göster."

Devam ederken öpüştük, vahşi ve çiğ, tamamen ilkel. Bu konuda her zaman iyiydik ama sonraki birkaç orgazmda kendimi ona ve ona kaptırmıştım.

tek başına. Sadece onun dokunuşu kayıtlıydı. Sadece sesi ve teninin sıcaklığı.

Sonunda başımı omzuna koyup dudaklarımı boynuna dayadığımda vücutlarımız terden kayganlaşmıştı. Bir sonrakinden önce küçük bir molaya ihtiyacım vardı.

"Bu senin için rahat olamaz," diye mırıldandım.

"Çok rahat. Bizi bir sandalyeye taşıyabilirim ama burayı daha çok seviyorum. Sürünün bizi böyle görmesi, birbirimize kaptırmamız, nerede olduğumuzu ya da kıcımın ne kadar kirlendiğini umursamamamız hoşuma gidiyor."

"Oh adamım." Güldüm ve parmaklarımla sırtındaki kasların izini sürdüm. "Peki ne yapacaklar-"

Etrafıma bakmak için döndüğümde, "Gözlerini benden ayırma," diye emretti.

Onun gücü gözlerimi onunkilere dikmeye zorladı. Zevk içimde yayıldı ve ona karşı tekrar sallanmaya başladım.

"Evet, Alfa." Ses tonum ipek kadar yumuşaktı. Gözlerinde sıcaklığın filizlendiğini gördüm. "Etrafa bakmak protokole aykırı mı?"

"Hayır, ama sen bu işlerde yenisin ve bu anın bir an bile rayından çıkmasını istemiyorum. Ne yapacaklarını mı sordun?"

"Evet. Bu biraz zaman alacak. Gerçekten kalıp beklemelerini bekleyemeyiz, değil mi?"

"Kraliyet ailesi mi? Hayır, ama eminim sürüyle birlikte koşmanın nasıl gittiğini görmek için koşacaklardır. Muhtemelen Finley Nyfain'in kucağına oturabilsin ve kendi eğlencelerini yaşayabilsin diye kendilerini biraz uzaklaştıracaklardır. Ya diğerleri? Evet, alfaları ve yeni eşi onları serbest bırakana kadar burada kalacaklar. Yiyip içip çiftler halinde ağaçların arasına karışacaklar; erkekler düğümlerini alfa kadar uzun süre tutup tutamayacaklarına bakacak, dişiler ise sadece orgazm olmak isteyecek."

"Burada ikiden, hatta üçten fazla kişi olacakmış gibi bir his var içimde."

Gülümsedi ve boynumu nazikçe öptü. "Muhtemelen haklısın. Bu kale başka bir seviyede. Bunun için lanete teşekkür edebilirsin."

Ufukta bir orgazm daha çiçek açarken sarsıldım. "Yani kesinlikle sürüyle birlikte mi koşacağız?"

"Kesinlikle. O kadar hızlı ve çevik ki kimsenin onu yakalayamayacağı eşimi göstermem gerekiyor."

WESTON

Orgazmların şiddeti azaldıkça ZAMAN yavaşlamaya başladı. Bir keresinde düğümü uzatmıştım, eşimi tekrar aktif bir şekilde memnun etmeye başladığımda bana olan tutkusunun vücudumun istekle karşılık vermesine yetecek kadar yükseldiğini öğrenmiştim. Ne o bana doyabiliyordu ne de ben ona. Yine de azalmasına izin vermenin zamanı gelmişti. İddianın bir sonraki aşamasına geçmemiz gerekiyordu.

Bana sarıldı, başı omzumda ve göğsü benimkine yaslanmıştı. Onun kalp atışları -bizim kalp atışlarımız- içimizde güçlü ve emin bir şekilde atıyordu. Şimdi bunu hissetmek rahatlatıcıydı. Hatta eşim bu kadar yakınken, bir bağdan bile daha yakınken güven vericiydi. Tam ortamda hissettiğim ilkel bir duyguydu, onun kalbi de benimki gibi saklamam için bana verilmişti.

Kahretsin, bu cennetti. Bitmesini istemiyordum.

Sürü etrafımızda uzanıyordu, bu noktada üç saatten fazla beklemişlerdi ki bu kesinlikle bir rekordu. Birkaç kişi hâlâ ağaçların arasında oyalanıyordu, biz katıldıktan sonra herkes kaçmış, kıyafetlerini yırtarak korunmaya ve ete dokunmaya yönelmişti. Bazıları ilk istekli ortağa ulaşmadan önce ağaçların arasına girmeyi bile beklememişti. Aurelia büyüsünü serbest bırakmış ve tüm partiyi bize zevkle katılmaya ikna etmiş olmalı, çok fazla yönlendirmeye ihtiyaç duymadıklarından değil.

Çoğu insan iddia sırasında cinsel aktivitelere katılmış, başroldeki çifti izlemiş ve sıcaklığı hissetmiştir. Elbette bazıları diğerlerinden daha fazla. Pek çok alfa çifti güce ve kan bağına dayalı olarak düzenlenmişti. Çoğu zaman fazla tutku ya da arzu yoktu, bu da çoğu insanın ilgisini azaltıyordu. Eşim ve ben öyle değildik. Aurelia'nın büyüsü olmasaydı da aramızda bir ateş olurdu; sürünün bizim uyumumuza nasıl baktığına dair yeterince söylenti duymuştum.

Aurelia'nın etrafa bakmasını istemememin nedeni sürünün şehvetiydi. Ne yaptığıнын farkına varabilir ve kendini kötü hissedebilir, belki de utanabilirdi. Bunun onun deneyimini mahvetmesini istememiştim.

Kral ve kraliçe gruba yeniden katılırken parmak uçlarımı onun sırtında gezdirdim, her biri diğer herkes gibi slip giymişti. Görünüşe göre kimse yeniden giyinmeyi umursamıyordu. Muhtemelen ya yakında yer değiştireceklerini ya da yine sevişeceklerini düşünmüşlerdi. Her ikisi de muhtemelen doğrudu.

Aurelia'nın kulağına, "Bir sonraki aşamaya geçiyoruz," diye fısıldadım. "Hazır mısın?"

"Hayır," diye homurdandı başını omzumdan kaldırmadan.

Onu yakınımda tutarak içime çektim. Bu sakinleştirici etkiler ve benim onun üzerindeki aşırı sahipleniciliğim ve koruyuculuğum günlerce devam edecek olsa da, baskı büyük ölçüde yerleşmişti. Bundan hoşlanmayan bir şekil değiştiren hiç duymamıştım.

"Sürüyle bağ kurma zamanın geldi." Yeni bıraktığım izi öptüm ve titreyerek tekrar sikimin üzerinde hareket etti. "Hayır, hayır." Kıkırdadım ve onu hareketsiz tutarak inlemesini sağladım. Gücümü göstermemden hoşlanıyordu. "Hayır, Küçük Kurt, dur. Artık durmalısınız bebeğim."

Biraz geri çekildi, beni öptü ve dudaklarının oyalanmasına izin verdi. "Durmak istemiyorum. Odana geri dönmek ve senin tohumunla damlayana kadar devam etmek istiyorum."

"Siktir," diye inledim, onu sıkıca kavradım, dudaklarımı işaretime bastırdım. "Yapacağız. Tüm bunlardan sonra, yapacağız. Ama sürüyle ilgilenmek zorundayız. Yeterince beklediler."

Bu onu susturdu. Ellerinini sırtımdan aşağıya kaymasına izin verdi.

"Peki," diye homurdandı boynumu öperken. "Hadi şu işi bitirelim. Kurdum çok istekli... bilirsin."

"O kadar uzun sürmez."

"Güzel." Durakladı. "Kapa çeneni, biraz daha bekleyebilirsin."

Belli ki bu onun kurdu içindi.

Bacakları kaskatı kesilmiş halde üzerimden kayıp ayağa kalkana kadar aletim sakinleşmeye devam etti. Ben ayağa kalkarken bana tutundu, dik durmak için birbirimize sarıldığımızda gülüyordu.

Finley ve Nyfain yavaşça yaklaşıırken, "Çok perişan olmalısın," dedi.

"Değildim. Mükemmeldi. Hiç rahatsız olmadım." Ben de rahatsız olmamıştım, azıcık bile. Sadece onun benimkine sarılmış bedenine, ağırlığına ve kalp atışlarımıza odaklanabilmişim. "Seni seviyorum."

Nyfain Aurelia'dan iyice uzakta dururken, "Pekala," dedi. Finley benden uzak duruyordu. Kurtlar yeni damgalanmış ejderhalar kadar değişken değillerdi ama bizim de sınırlarımız vardı. "Bu eğlenceliydi. Daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim, keşke ejderhalar da böyle düğüm atabilse."

"İyi vakit geçirmişe benziyorsun." Finley Aurelia'ya bakarken gözleri parlıyordu. "Mutlu musun?"

Aurelia kolunu belime doladı. "Evet. Çok."

Finley başını salladı. "Güzel. Tamam, Nyfain ve ben vardiya değiştirip gökyüzüne çıkacağız, böylece Aurelia tuhaflaşmayacak ve kurtlar ağaçlara tırmanıp bize saldırmamanın bir yolunu bulmaya çalışmayacak. Siz vardiya değiştirip ne yapıyorsanız yapabilirsiniz. Bir sorun olursa bize uluyun, çözmemize yardımcı oluruz. Yine de kimsenin meydan okumaması gerekiyor, değil mi?"

"Doğru," diye yanıtladım. "Bu sadece bir bağ kurma deneyimi olmalı. Muhtemelen daha fazla yakınlaşma olacak, ancak şekil değiştirenlerin bunun için kalmaları gerekmiyor. Ancak genellikle kalırlar, çoğu da katılır. Bu, kurtların kızgınlık döneminde olmadıkları zamanlarda ilişkiye girdikleri nadir anlardan biri. Genellikle hepsi isteklidir, hatta insanlardan bile daha fazla."

Finley sırtarak Nyfain'in elini tuttu. "Bu konuda biz daha iyiyiz. Tamam, buradan gidiyoruz. İyi şanslar Aurelia. Harika olacaksın!"

Aramızdaki bağda gerginlik dalgalanıyordu. Aurelia'nın kalbi daha hızlı atıyor, benimkinin hızını artırıyor. Ne yolculuktu ama.

"Her şey yoluna girecek, aşkım." Onu kendime çektim ve başının üstünü öptüm. "Eğer aramızdaki bağ hissetmezsen, kaçarsın. Sadece doğal hissettiren şeyleri yap."

Finley vites değiştirip havalandırırken Vemar ve Calia ağaçların arasından çıktı. Nyfain onun çok gerisinde değildi, büyük altın ejderha bir anlığına ayı kararttı. Şekil değiştirenler uçuşan kıyafetlerini attılar, bazıları katlayıp yere bıraktı, bazıları da oldukları yere fırlattı. Calia ve Vemar yakınlaştı, ancak Vemar Calia'nın *çok* yaklaşmasını engellemek için uzandı.

"Evet, Esir Hanım, şimdi daha rahat mısınız?" diye sordu sırtarak.

Biraz daha bana döndü. "Hem de çok, en azından şu ana kadar."

"Oops." Eliyle gözlerini kapattı. "İşte, daha iyi mi?"

"Aurelia, çok üzgünüm!" Calia ona dudak bükerek söyledi. "Benimle birlikte krallığıma dönmeni istiyordum."

"Özür dilerim," dedi başını bana yaslayarak. "Sana yüz yüze söylemeliydim. Düşünemedim. Burayı seçtim çünkü ..." Omuz silkti ve bana baktı. "Sanırım ailemiz için en iyi yer burası olacak. Benim için de yeniden başlamak için en iyi yer olacak."

Onu daha sıkı kendime çektim, içime yayılan sıcaklık nefesimi kesti.

Vemar parmaklarının arasından ona bakarken Calia Aurelia'ya gülümsedi.

"Aramızda kalsın, kraliyet ailesi de bunu biliyor," dedi Calia, "seni suçlayamam. Neden burada ikamet ettiğini sanıyorsun? Buradaki insanları dost olarak görüyorum, ya da benim konumumdaki birinin dost olabileceği kadar yakın. Ama ..." Sert bir yüz ifadesi takındı. "Krallığının bir temsilcisi olarak, büyük bir hata yaptığınızı söyleyeceğim. Tüm bağları koparmaya hazır olun. Yardım teklifimizi elinin tersiyle iten insanları hoş karşılamayız." Aurelia'ya göz kırptı. "Seninle sonra sohbet ederiz. Anlaşılan yakında davet edildiğin akşam yemeği için yemek yapıyor olacaksın." Omuz silkti. "Vasat bir aşçısı olan bir krallığa hoş geldiniz sanırım."

"Gökyüzüne doğru yola çıkayım mı Alfa?" Vemar elini çekerek bana sordu. "Yoksa kaçmalı mıyım?"

"Seçim senin. Onun büyüsünden kurtulmuş görünüyorsun, bu yüzden tehlikeli olduğunu düşünmüyorum."

Bir kaşını kaldırdı. "Daha önce onun büyüsünden kurtulmak için pek bir şey yapmadım."

"Evet, çok güçlüdür." Calia, yüz ifadesi şaşkınlığa dönüşen Aurelia'ya gülümsedi. Sonra da bana gülümsedi. "Sen şanslı bir adamsın, Alfa. Ve sana şunu söylemek istiyorum. . . İblis zindanlarında benim dayanağımdın. Bunu sana hiç söylediğimi sanmıyorum. Çoğumuz için bir kayaydın. Bizi sabit tuttun. Bence sen olmasaydın çoğumuz yaşama isteğimizi kaybederdik. Finley bizi çıkarana kadar bizi ayakta tuttun. Bunun için sana teşekkür ederim. Gerçekten. Tüm mutluluğu hak ediyorsun."

Onun önünde eğildim. "Karanlık bir dönemdi. Bu süreçte birbirimize yardım edebildiğimiz ve iletişim halinde kalabildiğimiz için mutluyum."

Vemar başıyla onayladı. O zindanlarda farklı bir seviyedeydi ama bu deneyimden daha az etkilenmemişti.

"Tamam. Uzaklaşın." Vemar bize el sallayarak gitmemizi işaret etti. "Gidin! Yeni kurdun neler yapabileceğini görelim!"

Bölüm 40

WesTON

A Aurelia kararlılıkla kendini toparlamadan önce gerginlikten titriyordu. Vemar'a başıyla selam verdi, Calia'ya veda etti ve sonra beni beklemek üzere uzaklaştı. Toplanan kalabalığa baktım, beklentilerinin yüksek olduğunu hissediyordum. Birçoğu Aurelia'nın ormanda ya da daha önce kasabalarında hızla ilerlediğini görmüş, hepsi de onun hızına hayran kalmıştı. Birçoğu da ona bağlanmayı teklif etmiş ya da denemişti, ona katılmasını istiyor, enerjisini hissetmekten hoşlanıyordu. Hepsinden kaçmış, onlara kovalamacanın heyecanını yaşatmıştı. Ve şimdi hepsine merak ettikleri şeyi, Hadriel'in herkese söylediği şeyi göstermeye hazırdı.

Şimdiye kadar hissettiği en şaşırtıcı bağ deneyimiydi.

Ona döndüm. "Hazır mısın?" Yer değiştirerek cevap verdi.

Hemen arkasındaydım, kurdum kontrolü ele almış ve şimdi bizimkiyle onunkine karışan kurdun yeni kokusunu içime çekiyordum. Yine de henüz işimiz bitmemişti. Gerçek eşler sadece bir kez sahiplenmezdi; bunu iki kez yapma yetenekleri vardı, bu sadece doğal çifte tanınan bir şeydi. Benim kurdum kendi izini bırakmaya hevesliydi.

"Daha sonra. Bekliyorlar," dedim.

"Çok konuşuyorsun," diye tersledi beni.

O havladı ve sürünün geri kalanı dört ayakları üzerine çökerek yer değiştirdi, çoğu kürkle kaplıydı, çoğu kurttu ama hepsi değil. Koruma görevi için kurt sürüsü genellikle en etkili olanıydı, çünkü aramızdaki bağı daha kolay kullanabiliyor ve birbirimizle sorunsuz bir şekilde çalışabiliyorduk. Dişi aslanlar, yalnız genç filimiz gibi tam uyum sağladı. Tek başına şekil değiştiren hayvanlar bir birim olarak çalışmakta zorlanırdı.

Kurdum, Aurelia'nın hepsini bulmasını ve onlarla bağlantı kurmasını kolaylaştırmak için diğer tüm hayvanların biraz ileriye doğru koşmasını, kalabalıklaşmasını bekledi.

Zahmet etmelerine gerek yoktu.

Büyüsü üzerimizden kolayca geçti, birlik, sevgi ve topluluk duygusuna duyduğu özlemi yaydı. Bu peri büyüydü. Sonra bağ için uzanma geldi. Pratikte yaptığımız gibi önce kurdumdan kabul etti, kalabalığın içinde rahat olduğu Hadriel'e zıpladı ve sonra çevredeki herkese uzandı. Gergin bir halatın çekilmesi gibi, çelik kenetlenip bağlantıyı güçlendirmeden önce herkes daha sıkı odaklandı. Bu bir kez kurulduktan sonra, gerçek eş eşleşmemizin büyüü içeri süzüldü, sakin, ısıtıcı ve kuşatıcı, bir emir, komuta ve iletişim aracını hoş bir vahaya dönüştürdü, hepimizi biraz daha sıkı bir şekilde birleştirdi, duygularımızı daha fazla paylaştı, sürü bağıını derinleştirdi.

Bu bağa büyük bir destek dalgası renk kattı; sürü onun bağlantısını onayladı ve bunu başardığı için onu alkışladı.

Kurdu benimkine sürtündü, memnun oldu.

"Ve şimdi ona hava atıyoruz," dedi kurdum, ileri doğru koşarken onun böğrünü ısırarak.

Kurdunun zevki ortaya çıktı ve sonra sürüyü ilerlemeye teşvik etti. *Alfa'yı takip edin.*

"Bizi bu krallığın betası olarak değil, tam tersine alfası olarak görüyor," dedi kurdum. *"Onun alfası."*

"Hakimiyetimi kullanmamdan hoşlanıyor."

"Seks başka bir şeydir; sürü liderliği başka bir şey. Demek istediğim, onun kurdu bizimkine eşit bir güçle sürüye katıldı ama çok açık bir şekilde rehberlik arıyor. Öğrenmekte olduğunu ve benim onun lideri olduğumu belli ediyor. Kendisini alfa çiftinin yarısı olarak değil, sürünün yerini kazanması gereken bir üyesi olarak sunuyor."

Vücut dili ve pozisyon almanın karmaşıklığını ve nüanslarını çözemiyordum ama sürü dinamikleri içinde bazı şeylerin ne anlama geldiğini biliyordum. Gücünün ve eşleşmesinin ona sağladığı konuma rağmen, hak etmediği sürece komutayı üstlenmeyeceğini herkese açıkça belirtiyordu. Bunu yapabilecek kapasitede olmadığı sürece. O zamana kadar, eğer o zaman gelirse ya da geldiğinde, alfasını takip edecekti. Onlardan biri olacaktı.

Özellikle de şimdiye kadar duyduğum diğer tüm alfa eşlerinin en tepedeki yerlerini hak ettiklerini düşündüklerini göz önünde bulundurursak, dikkat çekiciydi.

güç ve kan nedeniyle hiyerarşi. Çoğu alfa eşinde olduğu gibi, liderlik etme fırsatı olmasa bile, statüleri nedeniyle saygı ve itaat talep ederlerdi.

Aurelia kendini kaptırmak istiyordu. Kimseden üstün değildi, onlardan biriydi. Eğer liderlik ederse, onlar tarafından yüceltileceğini biliyordum.

Kalbim patlayacak kadar doluydu.

Bizi kolayca yakalayıp neredeyse yanımızda zıplıyormuş gibi görünürken, *"Bu mükemmel,"* dedim.

"Evet, öyle," dedi kurdum gururla. *"Umduğumuzdan çok daha iyi. Hiç düşünmediğimiz bir çözüm."*

"Hiçbir alfa ya da alfa eşi bunu yapmazdı. Bu kesinlikle potansiyel bir eş alfanın düşüneceği bir şey değil. Halkımız, özellikle de güç ve prestij sahibi olanlar bu şekilde yetiştirilmez. O bizim gibi doğuştan gelen gurur ve kibirle eğitilmedi. Bu ..."

"Alçakgönüllü," diye bitirdi kurdum.

"Evet, öyle. Sürü birliği için de iyi ve o bunu her şeyden çok istiyor. Bir peri olmanın ötesinde. Yetiştirilme tarzı, her ne kadar zor olsa da, onu buna hazırladı. Her zaman doğru seçimi yaptığını bilecek."

"O iğrenç kibirli sik kafalıları ziyaret ettiğinde, evet." Kurdum dişlerini gösterdi. *"Calia gerçekten sevdiğim tek kişi."*

"Kız kardeşi." "O

bir peri değil."

Yeterince doğru.

"Ama evet," dedi kurdum, *"kız kardeşini çok sevdim. Ama inanılmaz eşimize geri dönelim. Bir kovalamaca oyunu oynayalım mı?"*

Biz koşarken kurdum başını geriye eğdi ve Aurelia'nın bacağını ısırdı, onu inletecek kadar sertti. Yana doğru fırladı, yön değiştirdiğinde o kadar hızlıydı ki başım dönüyordu. Bağ, sanki yanlış bir şey yapmış gibi geri çekilme şeklini aktardı, ancak bunun bir oyun olduğunu anlaması sadece bir anını aldı - vahşi bir oyun.

Isırığının acısı, bize doğru hamle yapmasından önce hissedildi ve sonra kayboldu. Bağ sayesinde mesajı çok netti: *Yakalayabilerseniz yakalayın beni, pislikler.*

Benim kurdumunki gibi: *O benim!*

Cehennem köpekleri tarafından kovalanıyormuş gibi peşinden koştu. Ondak çok daha iriydi ve daha uzun adımları vardı. Yavaşça ilerledi, neredeyse ona yetişmek üzereydi, arka bacaklarını altından çekip yakalamaya hazırda ama

Tam ona ulaşacakken, yönünü değiştirdi ve hızlandı.

"Kahretsin," dedi kurdum, içinde keyifli bir beklenti vardı.

"Küçük Kurt'umuz beni bunun için uğraştırıyor."

İyi bir kovalamacayı severdi.

Onun bağı hissetme yeteneğini engelledi ve sonra bunu, hepsi arkamızda kalmaya başlayan sürüyü dağıtmak için kullandı. Bazıları sağa doğru fırladı ve Aurelia o tarafa dönmeye çalıştığında önünü kesti. Aurelia onların arasında süzüldü, vücuduyla ısırdı ve onlara çarptı, diğer tarafa geçip çıkmasına yetecek kadarını yaptı.

Sağa gönderdiğim sürünün başka bir bölümü onu zamanında durduramadı. Onların yanından hızla geçti, Dante giderken ona havlıyordu.

Rotamı değiştirdim ve en hızlı koşucularımdan bazılarını onun yolunu kesmeleri için gönderdim. Onlara doğru koştu; çalılıklardan ve fark edilmesi zor saklanma deliklerinden dışarı fırladılar. Tanix ona yetişti ve kızın kendi tarafına çarpacağı şekilde pozisyon aldı. Tanix'in daha iri ve güçlü olduğu düşünülürse, kızın sekmesi gerekiyordu, bu da diğerlerinin onu kolayca kuşatmasına ve kurdum gelip onu alana kadar orada tutmasına olanak sağlayacaktı.

Ancak çarpışmadan hemen önce, Tanix tam kendini hazırlamışken, irkildi ve onun üzerinden atladı. Bağ boyunca hafif bir acı yankılandı - biraz garip bir şekilde inmiş olabilirdi - ama sonra tekrar gitti, soluma doğru ilerledi. Tanix'in sinirli ulumasını buradan duyabiliyordum.

"Eğer onunla aramızda bir bağ olmasaydı, sürüden hızla uzaklaştığında onu takip etmekte zorlanırdık," dedi kurdum, gururu daha da parlayarak. Bu meydan okuma onun beklentisini artırdı; güçlü arzusu içimize pompalandı.

"Tüm hayatını kaçarak ya da saklanarak geçirdi. Tehlike ve benzeri şeylere karşı altıncı hissini geliştirmiş. Bunu gösteriyor."

"Öyle, tanrılara şükürler olsun. Onu korumak daha kolay olacak."

Daha önce içinden geçtiği kasabaya doğru koşmaya başladı, oraya yaklaştığında kıvrıldı ve Nova ve ekibiyle karşılaştı. Nova dağıldı, ona *doğru* değil, onunla *birlikte* koştu, mesafeyi azar azar kapatarak Aurelia'yı yavaşlattı. Çok iyi bir stratejiydi. Terfi töreni bir hafta sonra yapılacaktı. Alacağı zammı hak etmişti.

Aurelia neredeyse durmuştu, çember yaklaşıyordu, kalbi hızlanmıyordu Yukarı.

"Endişeli değil," dedi kurdum, var gücüyle o yöne doğru koşarken. "Neden endişelenmiyor?"

Bunun nedenini bir sonraki anda, ekibin en zayıf üyesi olduğunu bildiğim kişiye doğru atıldığında kanıtladı. O kurttan acı ve panik hissettim ve sonra Aurelia tekrar ormanın içine doğru koşmaya başladı.

"Belli ki dövüş eğitiminiz sırasında iyi öğreniyor," dedim kurduma.

"Gerçekten."

Sürünün geri kalanı çoktan pozisyonlarını almış, onun etrafında yayılıyor ve sonra çemberlerini daraltıyorlardı. Yaklaştıklarında, daha güçlü kurtları öne çekip onu engelleyecek, diğerlerini de küçük bir geyik yavrusu gibi zıplaması ihtimaline karşı arkaya yerleştirecektim.

Ejderhalar tepemde daire çizdiler. Yukarıdan stratejilerimi izlediler, böylece diğer ejderhaları kendileriyle birlikte çalışmalarını için nasıl eğiteceklerini bileceklerdi.

Aurelia savunmamın ilk duvarına çarptı ve aramızdaki bağ sayesinde bir geçiş yolu hesapladığını anlayabiliyordum. Stratejim sıkı olduğu için bu boş çıktı. Pozisyonunu değiştirdi ve hızla başka bir kurt duvarıyla karşı karşıya geldi.

Finley kükreyerek aşağı indi ve sonra tekrar yukarı çıktı. Tekrar kükredi, öfkesi açıldı, ağaç çizgisinin üzerinde bir ateş patlamasından önce.

Anlayış, bağ boyunca dalgalandı. Bir an sonra, kurdumun sürüyle olan iletişimi anında kesildi.

"Siktiğimin ejderhaları," diye mırıldandı kurdum.

"Az önce ne oldu?"

"Bir oyun oynuyoruz. Finley Aurelia'yı kirli oynamaya ikna etti." "Bizim gibi mi?"

"Aynen bizim olduğumuz gibi." Ona doğru ilerlerken iletişimi yeniden sağlamaya çalıştı. Kurdun kontrolünü elinden almaya çalıştı ama kurt hiçbir şeyi kontrol etmeye çalışmıyordu; sadece onun bunu yapma girişimlerini engelliyordu. Adamın gücü kadınınkine çarptı, onu yakaladı, parçaladı. Bir an için onu ele geçirmesine izin verdi - tutunmak için gereken enerjiyi boşa harcamadı - ama onu tekrar öldürmeden önce herkesin nerede olduğunu görmesine izin verdi.

"Lanet olası Küçük Kurt," diye homurdandı kurdum, gururla karışık bir hayal kırıklığıyla.

Beklentisi arttı; bulunduğu yer çok uzakta değildi.

Bizim kadar kapsamlı bir eğitim almamıştı. O kadar uzağa koşamıyordu ve kovalanıp hapsedilmişti. Hızla güç kaybediyordu.

"Kazanmak için hile yap," dedim ona gülerek.

"Ben kazandığım sürece."

O sürü bağında çalıştı, pes etmeyi reddetti, içinde inanılmazlık hissetti. Herkes Aurelia'nın bizim kalibremizdeki bir kurda karşı bu kadar etkili olmasına şaşırmişti. Gerçek bir eşin aynı güç seviyesine sahip olacağına inanmamışlar mıydı? Yoksa kürküne yeni alışmış eğitimsiz bir kurdun bu kadar kurnaz olabileceğini mi düşünmemişlerdi?

"O mükemmel," dedim tekrar.

"Son sinirime dokunuyor ve benim iddialı ısırtığım sert ve derin olacak." Adrenalini içinden akıyor, arzusunu artırıyordu.

İletişim kesildiğinde sürü hareket etmeyi bırakmıştı; daha fazla talimat bekliyorlardı. Devam etmelerini sağlayacak hiçbir yedek planları yoktu. Bir alfanın gerçek eşini ormanda kovalamasının bir örneği yoktu, ancak durmaları bariyerlerinin hâlâ yerinde olduğu anlamına geliyordu.

Aurelia bir bölüme geldi, etrafından dolaşmaya çalıştı ama sürü onu tutmak için etrafını sardı. Kurdum bağa bir an için erişebildiğinde, onların bu konudaki tedirginliğini hissetti. Onu tuzağa düşürmek istemediler. Ona karşı birleşmek istemiyorlardı. Bu sürünün sağlığı için iyiydi ama bu işi kısa kesmemiz gerektiği anlamına geliyordu.

"Biliyorum," dedi kurdum, bunu hissederek ve benden önce davranarak.

Daha sert itti, daha hızlı koşuyordu, artık neredeyse ona yaklaşmıştı. Başka bir duvara çarptı, geri döndü ve sonra biz oradaydık, tüm hızımız ve gücümüzle ona doğru koşuyorduk. Her iki kurt da toprakta yuvarlandı; nefeslerini kesmiştik. Hâlâ göz kamaştıracak kadar hızlıydı ama benim kurdum hazırды, üzerine atladı ve dişlerini boynuna geçirdi.

Kıpırdamadan durdu, teslimiyet içinde inlerken vücudu durgunlaştı. Arzusu onunki kadar parlak bir şekilde yanıyordu.

Adam kovalamacayı, kadın da yakalanmayı ve hükmedilmeyi seviyordu.

Her ikisi de bağ üzerindeki etkilerini serbest bırakarak sürüye her şeyin yolunda ve güvende olduğunu ve herhangi bir kırgınlık ya da düşmanlık olmadığını bildirdiler. Ejderhalar tepemizde dönmeye devam ederken sürü bulunduğumuz yere doğru koşmaya başladı.

"Şimdi o insanı oldukça rahatsız edeceğiz," diye hırladı kurdum.

Isırdığı yerdeki tüylerini yaladı, başını onu yakaladığı tarafa sürttü ve sonra ayağa kalkmasını bekledi. O da

Dönmeden önce ona sürtündü ve hiç vakit kaybetmeden üzerine çıktı. İşaretsiz omzunu dişledi, onu ikinci kez sahiplenirken büyüü benimkiyle aynı yerden geliyordu.

Aralarında zevk sarmalı vardı, aramızda. Aurelia bu sefer hiç çekinmedi. Bağıın içinden bana ulaştı ve her şeyin tadını çıkardı.

-Sahiplenilmekten duyduğum haz, aramızdaki bağıın hâlâ çok sağlam olduğunu hissetmekten duyduğum haz, kovalamacamızdan ve eğlenceli mücadelemizden duyduğum arzu.

Bu sefer kısa kesmedi. Aurelia bağıın içinde titreşti, peri büyüü bir kez daha bulunduğumuz yere ulaşan herkesi etkiledi. Kral ve kraliçe gökyüzüne tırmandı ve görünüşe göre ejderhalar da buna katılacaktı. Vemar tembel tembel dönmeye devam etti, tam bir röntgenciydi.

Kurtların işi bittiğinde, Aurelia'nın kurdu onun üzerindeki çifte iddiayı tamamlayacaktı ve muhtemelen hepsi bunu tekrar yapacaktı.

"Hayat böyle olmalı," dedi kurdum eşiyle birlikteyken. "O ejderha keşke düğüm atabilseydi, ama keşke ben de onlar gibi mırlayabilseydim."

"Ona söyleme. Egosu zaten yeterince büyük."

"Söylenmesine gerek yoktu."

AURELIA

T iki ay göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Ürünü yapmak, paketlemek ve göndermek için çılgınca bir hızla çalıştık. Krallığımızdan deli gibi siparişler geliyordu; insanlar numuneleri sevdi ve büyük miktarlarda satın almak istedi. Ayrıca ilk sevkiyatlarımızı yurtdışına göndermiş, insanların denemesini sağlamak için ürünleri indirimli fiyatlarla sunmuş ve bunun Granny'nin satışlarını a z a l t a c a ğ ı n ı ummuştuk. Olmazsa, ikinci adım olarak olası üretim noktalarını ziyaret etmeye başlayacak, Everlass iksiri satışlarının artmasını umacaktık.

hiçbiri işe yaramadı.

Periler ve Nyfain hâlâ somut bir ilerleme kaydedememişti. Sürüde işler çok iyi gittiği ve benim eğitimim de harika gittiği için Nyfain bolca zamanı olduğunu düşünüyordu. Hak ettiğimden daha azına razı olmazdı.

Yine de hiç zamanım yokmuş gibi hissediyordum. Her şeyin sakın görünmesine ve hayatımda hiç olmadığım kadar mutlu olmama rağmen, tüm bunların kısa bir an olduğu hissinden kurtulamıyordum. Sanki bir son tarih yaklaşıyordu ve tüm bunlar elimden kayıp gitmek üzereydi.

Belki de bu sadece benim kararsızlığımıydı, hayatta bu kadar kutsanmış olabileceğime inanmamamdı, çünkü herkes Weston'ın savunmasının kaya gibi sağlam olduğu konusunda hemfikirdi. Savunmasındaki tek açık tasarımdan kaynaklanıyordu. Bunun bir önemi yoktu, çünkü Hadriel krallığa ait olmayan herkesi ve hatta muhtemelen ait olanları bile kovalamıştı. Muhtemelen hayatımda hiç olmadığım kadar güvendeydim.

Yine de bir nedenden ötürü, bir şeyleri kaçırdığım hissi içimi kemirmeye devam ediyordu. Bu sonsuza kadar sürmeyecekti.

Ellerimi tuvaletteki lavaboya dayarken titrek bir nefes aldım, biraz sersemlemiş hissediyordum. Az önce yıkadığım için yüzümden damlalar akıyordu ve aynada kendime baktım. Cildimin parlayan sağlığına rağmen son derece solgun görünüyordum. Muhtemelen biraz fazla spor yapıyordum. Sürü ile antrenman yapmak harikaydı ama zor bir işti. Son zamanlarda çok daha fazla yoruluyordum.

Bir an için vücuduma baktım, karnımın üzerinde durdum. Her zamanki gibi aynı görünüyordu.

Doğrudum ve parmaklarımı tenimde gezdirdim, dudağımı dişlerimin arasından geçirerek iş kıyafetlerimi giydim - hâlâ sıkıcıydı. Kirlenecek gösterişli bir şey giymenin anlamı yoktu. Bunun bir deseni vardı ve desenin içinde kanatlı penisler gizlenmişti. Cecil bunun benim bayrağım falan olması gerektiğini düşünmüştü. Weston'ın iddiadaki cinsel hünerini ve performansını sık kuşağına bağlıyordu. Ayrıca beni her gördüğünde yumruğunu sallayıp "Yaaaasssss!" diyordu.

Tüm bu durum çok tuhaftı. Görmezden gelmeyi seçtim.

Yatak odasına döndüğümde Weston'ın üzerine eğildim ve alnından öptüm. Gözleri açıldı ve bana doğru uzandı. Dudaklarını öperken elini tuttum.

"Hoşça kal," diye fısıldadım. "Yolun düşerse beni görmeye gel." "Seni seviyorum," diye mırıldandı.

Ayrılmadan önce onu tekrar öptüm ve karşılık verdim. Kraliyet ailesi taşınacağımız yeni dairenin son rötuşlarını yapıyordu, bu yüzden Weston ve ben hâlâ ayrı dairelerde kalıyorduk ama ben zamanımın çoğunu onun odasında geçiriyordum. Vemar bugünlerde beni kalenin arka kapısının hemen dışında bekliyor, taş bir banka oturup çayını yudumluyordu. Aramızdaki anlaşmaya göre sabah çayını içene kadar beni bekleyecek, sonra da çalışma kulübesine gidecekti. Eğer ben gelmezsem -genellikle Weston yaramazlık yapıp beni becerdiği ve böylece beni yatağa kilitlediği için- Vemar'la daha sonra orada buluşacaktık.

"Hey." Aceleyle getirilmeden sözünü bitirebilmesi için yanına oturdum. "Merhaba, Esir Bayan. Bugün nasıl hissediyorsunuz?"

Hiçbir şey hissetmemeye çalışarak dudağımı tekrar dişlerimin arasından geçirdim.

Kendimi aşmamaya çalışıyorum.

"Göğüslerim ağrıyor."

İçindekileri boşaltmak için bardağı geriye yatırdı ve ayağa kalktı. "Bu hiç iyi değil. Beta bu sabah biraz fazla mı vahşileşti?"

Dudaklarımı yana çekerek sevincimi bastırmaya çalıştım. Kendime birkaç gün daha bekleyeceğimi söyledim. Henüz bir sonuca varmayacağımı söyledim. Yanılmak istemiyordum ve kesinlikle bir şey söyleyip yanılmak ve sonra Weston'ın hayal kırıklığına uğramasını istemiyordum.

Ama sonra yine de ağzımdan kaçırdım.

"Reglim neredeyse bir hafta gecikti."

İçimden mutlak bir sevinç fişkırdı. Gülümsemeye boğuştum.

Bu duyguyu merak ettiğinden emin olduğum Weston'dan bağa doğru bir kafa karışıklığı sızdı. Hepsini sakinleştirmeye çalıştım.

Vemar boş bardağı bankın üzerine koyarken ayağa kalktım. Birazdan biri gelir ve onu alırdı. Kaşları çatılmış bir halde bana bakarak yürümeye başladı. "Hamile olduğunuzu mu ima ediyorsunuz Esir Hanım?" "Bilmiyorum." Yine o neşe vardı. "Weston'a regl olduğumu söylemedim çünkü onu umutlandırmak istemedim. Ama dün göğüslerim hassaslaşmaya başladı ve bugün onlara dokunduğumda ağrıyorlar." Tehditkâr bir heyecanla nefes almaya çalıştım.

"Sanırım bunun bir anlamı var." "Bunun kesinlikle bir anlamı olduğunu düşünüyorum. Weston'a bu olaydan bahsettin mi?

göğüs sorunu mu?"

"Hayır. Söylediğim ilk kişi sensin. Elimde değil. Ama çok sakın kalmaya ve fazla umutlanmamaya çalışıyorum. Sadece iki aydır deniyorum."

Elini göğsüne koydu. "Bunu bana söylemenizden onur duydum. Durumun ruhuna uygun olarak ben de soğukkanlılığımı korumaya ve heyecanlanmamaya çalışıyorum." Durdu. "Bence gidip kraliçeyi uyandırmalı ve sana o olup olmadığından emin olmanı sağlayacak demi yapmasını sağlamalıyız."

"Tanrılar hayır." Tekrar yürümesini sağlamak için kolunu çektim. "Şafak söküyor. Çok az insan bizim kadar erken uyanmayı sever. Bu acil bir durum değil." Onu çalışma kulübesine doğru çektim. "Hadi, bekleyebilir."

İsteksizce hareket etmeye başladı. "En azından kafamızı diğer çalışma kulübelerine sokalım ve tarifi bilen var mı görelim."

"Kimse işe bu kadar erken başlamaz Vemar, bunu biliyorsun."

Dişlerini emerek kaleye doğru baktı. "Kraliçenin buna aldiracağını hiç sanmıyorum..."

"Geliyor musun?" Güldüm ve onu yanıma çektim.

Çalışma barakalarının yakınında beni ilkinde doğru itti. "Hadi, kontrol edelim."

Beklediğim gibi, henüz kimse işte değildi. Diğerleri gelene kadar beklemekle yetinmek zorundaydı ve ben de şimdilik bunu aklımdan çıkarmakla yetiniyordum. Henüz erkendi. Hiçbir anlamı olmayabilirdi. Her şey büyük bir bilinmezken heyecanlanmanın bir anlamı yoktu.

İçeri ilk giren Hannon oldu, saçları dağınık ve gözleri biraz şişti. Bugün Ay Ateşi Zambağı'na sihrini aktarıp aktaramayacağını görecekti.

"Gece geç saatte mi?" Ona sırtarak sordum.

"Gecenin geç bir saati olması kimin umurunda, dostum, *kız kardeşin nerede?*" Vemar ona bağırdı. Sonra ellerini kaldırdı. "Kabul ediyorum, biraz abarttım. Bu soruyla biraz fazla heyecanlandım."

"Neler oluyor?" Hannon bir an Vemar'ı inceledi ve sonra bana baktı.

"Hiçbir şey." Başımı salladım ve işime geri döndüm. "Ona aldırmayın."

"Alfa kurtların sakın mantığını anlamıyorum," diye mırıldandı Vemar. "Gerçekten anlamıyorum."

Finley içeri girdiğinde Hannon hâlâ beni inceliyordu. Aslında hamile olmadığımдан, belki de olamayacağımдан endişelenene kadar umut beni neredeyse boğuyordu ve sonra belirsizlik geri geldi. İşte bu yüzden bunu düşünmek, hatta Weston'a söylemek bile istememiştim: Zaten çalkantılı olan duygularıma daha fazla baskı eklenmesine ihtiyacım yoktu.

Hannon Finley'e "Bir şeyler oluyor," dedi.

"Evet, *bir şeyler oluyor*," diye bağırdı Vemar ve sonra ellerini tekrar havaya kaldırdı. "Denize. Bu benden."

"Um . . ." Boğazımı temizledim, Vemar'a minnettarım çünkü gerçekten de bir kadının fikrini almak istiyordum. "Sadece altı gün geciktim ve göğüslerim ağrıyor. Ama henüz erken olduğunu biliyorum, o yüzden kimseye bir şey söylemedim. Az önce Vemar hariç. O da bu konuyu çok büyütüyor, yani artık ikiniz de biliyorsunuz. Ama Weston'a söylemeden önce emin olana kadar her şeyi gizli tutmak istiyorum."

"Kafam karıştı. Neye geç kaldın?" Hannon sordu.

Finley ona gözlerini devirdi ve sonra bana "Kızgınlık dönemine girdin mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hayır, henüz değil."

"Siktiğimin kurtları," dedi Finley şakacı bir sırıtışla. "Birbirinize hapsirirseniz hamile kalırsınız."

Hannon'ın yüzü aydınlandı ve gülümsedi. "Tebrikler Aurelia! Bu çok harika!"

Vemar elini kaldırdı. "Biz sakın kalıyoruz kardeşim. Henüz onaylamadık. Heyecanlanıp heyecanlanmayacağımızı görmek için Finley'nin kıcını kaldırmasını sabırla bekliyoruz. Hepimiz sakinleşelim!"

Finley güldü. "Ejderhalar çocukları değerli mucizeler olarak görürler. Hamilelikler konusunda çok heyecanlanırlar." Odanın içinde dolaştı. "Kesin olarak öğrenelim, olur mu? Sonra Kurt Baba'ya söylemeyi düşünürüz."

"Evet." Vemar başını eğdi. "Evet, öyle yapacağız. Betayı anlatırken orada olmak isteyen başka biri var mı? Ben gerçekten istiyorum. O kurt kendini kaybedecek."

Belirsizlik yine üzerime çöktü.

"Sorun nedir?" Hannon sordu.

"Yok bir şey." Sakince bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Yok bir şey, sadece ..." Titrek bir nefes verdim. "Eğer öyleysem ve çocuğun büyüğü yoksa. Ya annemde olduğu gibi farklı kan bağları sihri iptal ederse?"

"Hey, whoa." Finley önünde çalıştığı tencereye döndü. "Hey, bunun için endişelenme, tamam mı? Öncelikle, söylediklerine bakılırsa annenin bir çeşit büyüğü varmış gibi görünüyor. Muhtemelen o da senin gibi bir Emoter'dı. Yanlış kapıları alıyor ve büyüğü hakkında yanlış sorular soruyordu. İkincisi, çocuğunuzun bir damla bile sihri olmaması önemli değil. Burada daha az hoş karşılanmayacaklar. Onlara senin gibi davranılmayacak Aurelia. Hangi krallığa giderlerse gitsinler, bunu sağlayacak bir sürü ejderha teyzeleri ve amcaları olacak. Tamam mı? Merak etmeyin. Biz kendimizinkileri koruruz. Sen de artık bizden birisin. Ne olursa olsun çocuğunu koruyacağız."

Kalbim şükranla dolarken gözlerim yaşlarla doldu. Sihirli statüleri ne olursa olsun, çocuğumun asla benim çektiğim acıyı çekmeyeceğini bilmek kalbimi açtı ve tüm bedenimi ısıttı. Güvenlik her zaman bu kadar değerliyen bir kraliçenin bana çocuklarımın güvende olacağına dair söz vermesi...

Daha önce aldığım hiçbir hediye benzemeyen bir hediye idi. Sonsuza dek imreneceğim bir hediye. Gözyaşlarım taşıtı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım boğazım düğümlenerek. Finley iksiri bitirirken Arleth ve Delaney içeri girdiler.

"Sen ne-" Arleth sözünü kesti ve dönüp bana sevinç dolu gözlerle baktı.

"Bu senin için mi?"

"Tebrikler," dedi Delaney, iş yerinde nadir görülen gülümsemelerinden birini sunarak.

"Yani, emin değilim-"

"Emin değiliz dostum! Sakin ol lan!" Vemar bağırdı. Ellerini havaya kaldırdı. "Denize." Ve kulübeden dışarı çıktı.

"Ejderhanın pullarını karıştırmasına bayılıyorum." Finley sırtarak yere bir kâse iksir koydu. "Tamam, sadece bir çiş örneğine ihtiyacımız var."

"Ne?" Kekeledim. "Tam burayı mı kastediyorsun?" Yüzümü buruşturdum.

Finley bir elini kalçasına dayadı. "Hanımefendi, sizi üç saat boyunca sikişirken izledik. O lanet olası kaseye işeyin. Elimizde çok gururlu bir baba olup olmayacağını öğrenmenin zamanı geldi."

"Vemar'a katılıyorum, ona söylediğinde orada olmak istiyorum." Hannon arkasını döndü, böylece çanağa işlemek için biraz mahremiyetim olacaktı. Tek umudum ıskalayıp yere sıçramamaktı. "Onun tepkilerini hissetmek istiyorum."

"Onların özel anlarını işgal etmeyeceğiz." Finley elindeki malzemeleri toplamaya başladı. "Yine de evet, ben de orada olmak isterdim."

Ben bitirdikten sonra bekledik. Vemar arada bir içeri bakıyordu. Kendimi sakın tutmak için ürünüm üzerinde çalıştım ve bunu düşünmemeye çalıştım. Yanılırim diye umutlanmaya cesaret edemiyordum ama yine de heyecanıma engel olamıyordum.

Sonsuzluk gibi geldi ama gerçekte, rengin değişmesi ve herkesin yüzünün aydınlanması çok uzun sürmedi.

"Tebrikler!" Tezahürat yapıp bana sarıldılar ve dünyam renkten renge girdi. Heyecanımın parlamasına izin verdim, yakınlık için Weston'a bağ yoluyla ulaştım. Kurdum da aynısını onunkine yaptı. Ne olduğunu merak ettikçe şaşkınlığı daha da arttı ve çok geçmeden bana doğru geldiğini hissettim.

"Şimdi beni dinle." Arleth sert bir ifadeyle beni oturttu. "Kurtlar yavrularına karşı ejderhalar kadar dayanıklı değildir. Yine de çoğu şeyi yapabilirsin, ancak Weston'ın sana ne yapmana *izin* vereceği tamamen farklı bir durum-"

Finley, "Çok koruyucu babalar boğucu olabiliyor," dedi. "Harika ama *çok fazla*."

"Vücudunu dinlemen gerekecek," dedi Arleth. "Bu kadar uzun saatler çalışamazsın. Bol bol dinlenmeye ihtiyacınız olacak. Son aşamalara kadar vardiya yapabilirsin ve antrenman yapabilirsin, ancak ne zaman dinleneceğine dikkat etmen gerekecek."

Dövüş. Bir ejderha savaşa girebilir ama bir kurt o kadar giremez. İnsan formunuz da daha kırılgandır. İlerledikçe, kurdunuzun koşmasına veya yorucu aktiviteler yapmasına izin vermeniz gerekecek. Bol miktarda beslenmeye ihtiyacınız olacak. Artık herkesin yeterince yediğinden emin olmak için yemekten kaçınmak yok. Bunu hâlâ yaptığını biliyorum. Her fırsatta karnını doyurman gerekecek."

"Gerçek eş alfa kurtlar ve zaten soyun devamı." Finley bana gülümsedi. "Bunu içinize çekin, periler!"

Vemar kocaman bir gülümsemeye çalışma kulübesine geri döndü. Beni kucakladı. "Tebrikler, Esir Kadın. Hadriel ilk benim haberim olduğu için çok kızacak."

Arleth bana ders vermeye devam ederken Weston'ın geldiğini hissettim. Yaklaştığında kapıya doğru döndüm. Heyecanımı paylaşmak istiyordum, hayallerim gerçek olmuştu. Bir yıl önce bana sorsaydınız, bu bir mucizeydi.

Çerçeveye hafifçe vurarak Finley'nin dikkatini çekti. Bana bakmak için biraz eğildi ama bakışlarını kâseye dikerek dondu kaldı. Duyguların şok dalgaları bağı aydınlattı ve Hannon gülümsedi.

"Tebrikler baba," dedi Finley Weston'a. "Buralarda bir efsane olacaksın. Üç saat on beş dakikalık bir tutuş ve şimdi birkaç ay içinde bir bebek yolda."

"Sihirli bir siki var," dedi Vemar gülerek ve sırtını sıvazladı.

Weston içeri girdi, bana baktı, gülümsemesi tüm dünyadan daha büyüktü. Kollarını açtı ve ben de kollarını doldurmak için koştum. Bana sıkıca sarıldı, kucakladı.

"Seni seviyorum," dedi beni sallayarak. "Seni çok seviyorum."

Beni kollarına aldı ve çalışma kulübesinden dışarı çıkardı. Güldüm, kollarımı boynuna doladım. "Ne yapıyoruz biz?"

"Bugün izinliyiz."

Beni çimlerin üzerinden geçirip kaleye soktu. Nyfain'le koridorda karşılaştık. Kralın adımları zarif ama kararlıydı. Bizi görünce yavaşladı, kaşları birbirine yaklaştı.

"Ne oldu? O iyi mi?" diye sordu Weston.

"Hamile. Yeni öğrendik." Bağda bir duygu patlaması daha yaşandı: sevgi ve bağlılık, heyecan ve beklenti.

Nyfain'in gözleri parladı ve dudaklarında bir sırıtış belirdi. "Kahrolası kurtlar," diye mırıldandı bana göz kırparak.

Kral geçerken Weston döndü. "Bu da neydi şimdi?"

"Finley de aynı şeyi söyledi. Bizim bu kadar kolay ürememizi kıskanıyorlar."

"Ah." Kendini beğenmiş gurur bağından sızdı. "Olması gerektiği gibi."

Beni dairesine götürdü ve doğruca yatak odasına götürdü. Leala ve Niles biz içeri girerken şaşkınlıkla bize baktılar, sonra biz geçerken doğruldular.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, Weston beni yere bırakıp önümde diz çökerken kafasını yatak odasına uzatarak.

Yanlarımı tuttu ve dudaklarını nazikçe karnıma koydu.

"Hamileyim," dedim ona. "Bugün izinliyiz."

Bana gülümsedi. "Oh, bu harika! Evet, rahatla, anın tadını çıkar.

Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Kapıyı arkasından kapattı ve Weston yavaşça giysilerimi çıkardı. Kendi kıyafetlerini çıkarmadan önce beni saygıyla öptü ve sonra yatağa götürdü. Yatağa girdiğimde beni kollarının arasına aldı ve karnımı okşadı.

"Mutlu musun?" diye sordu, çenesini alnıma dayayarak.

"Sen benim mutlu olduğumu hissedebilirsin, ben de senin mutlu olduğunu hissedebilirim."

"Mutluluğun ötesindeyim. Ben ..." Başını iki yana salladı ve beni serbest bırakarak vücudumu öpüp karnıma kondu. "Söyleyecek söz yok." Başını karnıma yasladı. "Sözcük yok. Seni bulduğum için ne kadar minnettar olduğumu ifade edecek bir dile sahip değilim. İlk tanışmamızda beni affettiğin ve şimdi beni dünyanın en gururlu babası yapacağın için ne kadar minnettar olduğumu. Tanrım, seni seviyorum Aurelia. Kalbim çok dolu."

Daha da aşağı kaydı ve sonra nefesimi içime çektim.

AURELIA

I rkilerek uyandı; doğru olmayan bir şeyler vardı.

Şatodaki yeni dairemizde yatıyordum; burası eski dairenin daha büyük bir versiyonuydu ama daha fazla odası vardı, bir tanesi de çocuk odası olarak tasarlanmıştı. Gün ortasıydı ve erken kalkmayı bırakmadığım ve genellikle geç saatlere kadar yatmadığım için artık şekerleme yapmam şart olmuştu. Hamileliğimin üzerinden bir aydan biraz fazla zaman geçmişti ve bu dönemde sürekli çok yoruluyordum.

Weston yanımdaki yatağın kenarına oturmuş, bana sevgiyle bakıyordu.

"Merhaba," dedi saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak. "Nasıl hissediyorsun?" Şaşkınlıkla etrafıma bakındım, uykudan uyandırılmanın sersemliği içindeydim. "Um . . ." Elimi hâlâ düz olan karnımın üzerinde gezdirdim. "İyi misin?" Gülümsedim. "Sadece yorgunum. Her zamanki gibi."

Bana yavaşça gülümsedi ve elini gömleğimin içine daldırarak benimkinin üzerine, karnımın üzerine koydu.

"Annemi çok yoruyorsun," dedi karnıma doğru eğilip birleşen ellerimizi öperken.

Diğer elimin parmaklarını saçlarında gezdirdim. "Bana katılır mısın?"

Geri çekilmeden önce tenimi öpebilmek için gömleğimi biraz daha yukarı itti. "Yapamam. Limana gitmem gerek. Büyükanнемin ürününü kıyılarımıza sokmaya çalışan birini bulmuşlar. Kontrol etmem gerek."

Endişe beni sarstı. "Ne? Hayır, yalnız gitmemelisin. Bırak yardım edeyim."

Alnımı öpmek için eğildi. "Şşş. Sorun yok. Bu rutin bir denetim ve muhtemelen mallara el koyma. Bunları büyük tüccarlarla yapıyorum.

Bunu biliyorsun. Merak etmeyin, her şeyi kontrol ettik. Bu gemi buraya daha önce de geldi ve geçen sefer de aynı şeyler yüzünden durduruldu. Belli ki derslerini almamışlar."

"Yine de." Dudaklarımı yaladım. Bu konuda bir şeyler yanlış geliyordu. "Bunca zamandır ortaya çıkmamış olması çıkmayacağı anlamına gelmez. Onun adının geçtiği her şeyden uzak durmak en iyisi."

Dirseğini yatağa dayadı ve başparmağını alnımda gezdirdi. Gözlerimin içine derin derin baktı, beni okudu.

"Yapmak zorundayım bebeğim," dedi usulca. "Bu benim işim. Neden ortaya çıkmadığını biliyoruz, değil mi? Senin ürününü yapmak için başka birini buldu. Eminim onlar bunu başaramadığında cezalarını veriyordu."

Doğruydı; son birkaç aydır ürün çıkarıyordu ama söylenenlere göre berbattı. Tariflerimi kullanması için başka birini bulmuştu ama onlar da aynı sonuçları veremiyordu. Weston ve kraliyet ailesi her zaman haklıydı; ilaç üreticisini ortadan kaldırırlarsa Büyükanne'nin saltanatı sona erecekti. Bensiz, kendi başına piyasanın dışına itiliyordu.

Kimse "Ben sana söylemiştim" demedi. Mucizevi.

"Sadece ..." Elimi ensesine koydum. Benim için gelmesinden duyduğum korku hiç geçmemişti. Belki de hiç geçmeyecekti; o hayata geri dönmek zorunda kalacağımdan korkuyordum. Bu hayattan alınacağımdan korkuyordum.

Yakınımda durarak beni rahatlattı ve muhtemelen korkumu mantıklı bir şekilde atlatmam için bana zaman verdi. Sadece bir aptal Weston'ın gücüne ve konumuna sahip bir kurdun peşinden giderdi. Yakalamak istediği bendim, o değil. Rıhtıma çekmeye çalıştığı bendim.

Kurdum uzun bir yol kat etmişti. İçinde bir şeyler tıkırdamaya başlamıştı ve ortak liderlik yapmayı öğrenmek için yanıp tutuşuyordu ama henüz tam olarak o noktada değildi. Bir komutan olabilmesi ve Büyükanne gibi biriyle savaşmak için sürünün yardımını kullanabilmesi için önünde kat etmesi gereken bir yol vardı. Hâlâ savunmasızdık, özellikle de artık çocuk sahibi olduğumuz için. Ejderhalar kadar dayanıklı değildik; Arleth ne zaman eğitimden yorgun dönsem bana bunu hatırlatmak için elinden geleni yapardı.

Elimi bıraktım.

"Çok mutlusun," dedi sıcak bir gülümsemeyle. "Mükemmel hayatımızı mahvedecek bir şey olmasından korkuyorsun. Bunu hak etmediğini düşünüyorsun ..." Başını iki yana salladı. "Bu inanılmaz sevinç. Sonunda

Gerçek aşkı, gerçek mutluluğu bulmuşsunuz ve bunların hepsini yok edecek bir şey olmasından korkuyorsunuz."

O da kendi adına konuşuyordu. Bu konuşmayı yapmıştık. Her şey çok iyi gidiyordu. İnanılmaz derecede. Aşkımız her geçen gün güçleniyordu. Ona olan düşkünlüğüm sınır tanımıyordu. Hem kişisel olarak hem de bir bütün olarak krallıktaki geleceğimiz için heyecanım tüm zamanların en yüksek seviyesindeydi. Bu krallıkta özel bir şey yapıyorduk. Hep birlikte çalışıyor, yeni fikirler üretiyorduk ve kazandığımız altın her zaman halkın refahını ve büyümesini teşvik etmek için krallığa geri pompalanıyordu. Genişliyorduk ama Kızıl Lupin krallığı gibi birbirinden kopuk, köyleri haritadan silinmiş, izole edilmiş ve vahşi doğaya terk edilmiş bir hale gelmiyorduk.

Biz bir sürüydük, hepimiz. Güçlüydük. Bazılarımız deliydi (ejderhalar). İşe yaradı.

En büyük korkum bu rüyadan uyanmaktı. Yavaşça başımı salladım.

"Ben de," diye fısıldadı. "Ama ne dediğimizi hatırlıyor musun? Korkunun yolculuğumuzu değiştirmesine izin veremeyiz. Her anı yaşamalı ve her gülümsemenin, her dokunuşun tadını çıkarmalıyız. Olabileceklerden duyduğumuz korkunun burada ve şu anda yaşadığımız keyfin önüne geçmesine izin veremeyiz. Değil mi?"

Uzun, yavaş bir nefes verdim ve tekrar başımı salladım.

"Doğru." Önce burnumun ucunu, sonra dudaklarımı öptü. "Yanımda kurtlar olacak. Yalnız olmayacağım. Sen burada kal, güvende ve sıcak ol, ben de sen farkına bile varmadan dönmüş olacağım."

"Delirdin mi sen? Yatakta kalmayacağım. Kraliçenin dün bana verdiği siparişlerin sayısını hatırlamıyor musun? Flamma krallığı yeni ürün için çılgına döndü ve tüccarlar daha fazlası için yaygara koparıyor. Özellikle parlayan iksirlere bayılıyorlar, her ne kadar sadece hafif bir rahatlatıcı olsalar da. Kazanmak için kurt çiçeği! Al sana ejder otu."

Güldü. "Artık daha fazla yardımcın var ve Vemar tehlikeli şeyler yapma konusunda bir şampiyon. Biraz ara ver. Bir günlüğüne iyi olacaklar."

Ona kaşlarını çatarak baktım ve oturmak için ayağa kalktım. "Bana karşı çok sabırlı davranıyorlar. Gevşemeyeceğim."

Bakışları keskinleştirdi ama aklından geçtiğini bildiğim şeyi söylemedi: *Sakin olun ve kendinize ve bebeğimize iyi bakın.*

"Biliyorum, biliyorum," diye homurdandım. "Dikkatli olacağım."

Alnımdan öptü. "Aferin kızıma. Sonra görüşürüz." Durakladı. "Bu akşam yemek yapmayı planlamıştım. Hadriel'in seninle konuşmasına izin verme."

Ben."

Güldüm ve kendimi biraz yaramaz hissedip tekrar uzanmadan önce yatak odasından çıkışını izledim. Elimi pantolonumun içine soktum, doğru noktayı buldum ve masaj yapmaya başladım. Zevk hemen içime ve sonra da bağa yayıldı.

Arzu geri süzüldü, sonra da hayal kırıklığı. Ne olduğunu anlamadan, kapının önünde durmuş bana bakıyordu.

"Beni öldürüyorsun," diye hırladı.

"Gel buraya, baba. Kendimi boşaltırken o siki emmeme izin ver."

Diğer elimi tişörtümden yukarı kaydardım ve bir meme ucunu cımbızladım, hislerle inledim.

Küfretti ama kemeriyle uğraşarak ilerlemeye başladı. Aletini çıkardı ve yatakta diz çökmeden önce birkaç kez pompaladı, eli başımın arkasındaydı, yüzümü ona doğru yönlendirdi. Saçlarımı avuçlayıp beni itmeye, yüzümü sikmeye başladığında onu derinlemesine emdim.

Prekumun tatlı tadı dilimin üzerinde patladığında inledim. Parmaklarımı daha hızlı çalıştırdım, daha yükseğe çıktım. Zevki bağın içinden akıyordu.

"Alfa'nın koca sikini yalamak hoşuna gidiyor mu Küçük Kurt?" diye hırladı.

Cevabımı inleyerek söyledim, masaj yaparken dönüyordum. Yanaklarım emmemle çukurlaştı; pürüzsüz teni dudaklarıma doğru kaydı ve siki boğazımın derinliklerine daldı. Çalıştıkça zevkinin arttığını hissettim ve parmaklarımı shaftının etrafına sarmak için elimi meme ucumdan kurtardım. Elimi ağızımla aynı anda kaydardım.

"Siktir," diye bağırdı, gerilerek.

Kendimi ovuşturdum ve emdim, daha hızlı çalıştım, neredeyse oradaydım.

Patladığında inledi, lezzetli tadı ağızıma doldu. Orgazm beni vurup yatakta titretirken onu emdim.

Beni öpmek için eğilmeden önce kendini çekti, dudaklarımda kendini tattı.

"Yaramaz kız," diye fısıldadı, kendini toparlayıp kapıya yönelmeden önce.

Ayaklarımın üzerinde yuvarlanmadan önce şeytani bir gülümsemeyle kendime bir an verdim. Birkaç dakika sonra dış kapının kapandığını duydum ve onun uzaklaştığını hissettim.

Bir bardak su içtikten ve bir şeyler atıştırdıktan sonra kapıya yöneldim. Kapıyı açtığımda Finley'nin kapıyı çalmaya hazır bir şekilde dışarıda olduğunu görünce şaşırdım. Elini havaya kaldırarak durakladı.

"Merhaba," dedim ona göz kırparak.

"Merhaba. Şuna bak!" Bana bir kağıt parçası itti.

Elime aldım, önce ürün listesini sonra da yanlarındaki büyük rakamları okudum. "Nedir bu?"

"Bu, canım, Kızıl Lupin için yapılan tüm tüccar siparişlerinin bir özeti. Büyükanneimin orijinal ilaç üreticisinin artık ejderhalar için çalıştığı söylentisi yayıldı ve hepsi ürünümüze akın etti. Hastalık yok, ölüm yok, tehlike yok. Reklamını yaptığımız şey buydu ve tamamen doğrudu. Ama bilin bakalım başka ne var?"

Çıkabilmem için kenara çekildi. Koridorda yürümeye başladık. "Başka ne var?" diye sordum.

"Normalde bu tür şeylere asla dokunmayacak insanlara sağlık görevlileri bazı şeyler tavsiye ediyordu - çünkü bilirsiniz, bazı şeylere ilaç gibi davranılması konusunda ısrar ediyorduk. Bu pazara girmek ürününüz için yepyeni bir gelir kapısı açtı. Daha önce var olmayan şeyleri piyasaya sürdünüz ve bunların bazılarına olan ihtiyaç çok yüksek. Ve başka ne var biliyor musunuz?"

"Hiçbir ipucu yok."

"Ürün tasarımı bir tılsım gibi çalıştı. Tılsım gibi, Aurelia. Satışlar her yerde arttı. Bunu başardın."

"Bu büyükanneimin fikriydi. Ben sadece senin eşyalarına uyguladım."

"Görünüşünü siz yarattınız. İnsanlar buna bayılıyor." Cebini karıştırdı ve iki kurtlu ve fuşya renkli Moonfire Lily markamı çıkardı. "Özellikle buna bayılıyorlar."

"Nedenmiş o?"

Bana düz bir bakış attı. "Bana naz yapma. Orada işlediğin küçük kalbe dikkat çektin ama resmin içine koyduğun diğer gizli mücevherden bahsetmedin."

Gülümsememi gizlemeye çalışarak dudaklarımı büktüm. Kurtların arasındaki negatif boşluk bir kalp oluşturunuyordu, biraz belirgin ama çok da bariz değildi. Weston bu markalamayı gerçekten çok sevmişti. Yine de resmin köşesinde, negatif boşlukta küçük ve fark edilmesi zor başka bir görüntü yaratmaktan kendimi alamadım.

"Uçan bir sik mi, Aurelia?" Finley söyledi. "Gerçekten mi?"

Gölmekten kırıldım. "Bu marka Cecil onaylı."

Başını sallayarak ona baktı. "Kimsenin fark etmediğine inanamıyorum." "Vemar fark etti. Sır saklamakta iyidir."

"Lanet olası Vemar. Tabii ki fark etti. Senin yaptığın o resmi duvarına asmış. Hadriel ona şaka olsun diye verdi. Buna çok gülüyor." Ambalajı tekrar pantolonunun içine soktu. "Sanırım birkaç kişi daha fark etti ve kesinlikle bayıldı. Şimdi diğer küçük gizli resimler için tüm ambalajlara yakından bakıyorlar. Bence bu fikri bir araya getirmeye çalışmalıyız. Belki sık sık birkaç farklı resim yayınlarız, bilemiyorum."

Çarşafa bakmaya devam ettim. Finley kolumdan tutarak beni aniden durdurdu ve duvara doğru itti.

"Sorun nedir?" Telaşla sordum.

"Dadı Tabitha'yla birlikte gidiyor. Kestirmeye gidiyor. Beni görürse aşağı inmek istemez."

Küçük şirinliğe bir göz atmak için köşeden bakmak istedim ama direndim. Bunun yerine elimi karnımda gezdirdim, kendi çocuğum olana kadar bekleyemedim.

"Tamam." Finley başını koridora doğru salladı. "Etraf temiz." Elimi fark etti ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Weston hâlâ zorba değil mi?"

"Hayır. Ne zaman bir konuda devreye girse haklı çıkar. Bu konuda kaba da değildir. Çoğu zaman bir şey söyleme zahmetine girmez. Sadece bana bakar."

Arka kapıya vardığımızda başını yavaşça salladı. "Sizleri idare etmek çok kolay."

"Tartışmak için çok fazla çaba gerekiyor."

"Çaba mı? Bu konuda kavga etmek eğlencenin yarısıdır!" "Diğer yarısı ne?"

"Belli ki barışıyorlar," dediğinde gözleri muziplikle parlıyordu.

Tüm rakamlara baktım. "Bu çok fazla ürün demek. Eğer büyükannem bana bu listeyi verseydi, sanırım nefesim kesilirdi."

"Büyükannem o kaplamayla ürününüzün içine etmeseydi ve insanları bağımlı hale getirip öldürmeye başlamasaydı size böyle bir liste verebilirdi. Ya da senin talimatlarına kulak verseydi ve bazılarını ilaç olarak kullansaydı, mesela

yapıyoruz. O açgözlü ve dar görüşlüydü ve şimdi biz onu tamamen piyasanın dışına iteceğiz."

Başımı salladım ve bundan memnuniyet duymam gerektiğini biliyordum; sonuçta yapmaya çalıştığım şey buydu. Yine de bu fikir bana kendimi boş hissettirdi. İntikam ilk başlarda harika bir motivasyon kaynağıydı ama artık sevdiğim bir hayatım, hayallerimi süsleyen bir eşim ve yolda bir bebeğim olduğuna göre, intikam bana istemediğim ya da ihtiyaç duymadığım bir zehir gibi geliyordu.

"Bu daha başlangıç," dedi Finley kapıdan çıkarken. "Diğer krallıklar da bunu anlayacak. Siparişler yağacak. Nyfain perilere, üzerinde peri çizdiğiniz üründen elde edilen gelirden pay vermeyi ve bu eğitim karşılığında peri kanı taşıdığınızı kabul etmeyi teklif etti. Orada ne kadar iyi gittiğini gördüklerinde, kesinti yüzdesini artıracaklar ve bunu nasıl yaptığınızı bilmek isteyecekler. Onlara bazı şeyler göstereceğiz ama Ay Ateşi Zambağı bir sır olarak kalacak. Krallıklarında kurt olmadığına göre, muhtemelen vahşi doğalarında yetişen hiçbir şey yoktur. Olsa bile peri görüşü kurtların gece görüşünden farklıdır. Onu bulamayacaklar. Bunu içinize çekin, periler." Bana baktı. "Alınma Aurelia. Neyse, umarım bu pazarlıkların sonu olur. Seni gerçekten istiyorlardı. Çok kötü. Sihrinin gerçekten neler yapabileceğini görmek başımı döndürüyor."

"Sence bana yapabildiği her şeyi öğretecekler mi? Bunu onlara karşı kullanacağımdan endişelenmezler mi?"

"Sözleşmeye bir tür müttefiklik durumu ekleyeceğiz ve orada zaman geçirip insanları tanımanızı sağlayacağız. Onları mirasınızın bir parçası olarak görmeye başlarsanız, onlara zarar vermek istemeyeceğinizi düşüneceklerdir."

"Yapmayacağım."

"Evet. Ve umarım bu gerçekten üzücü olmaz." İçime bir acı saplanırken güldü.

Ona doğru uzandım ve sendeledim, karnımı tuttum, bebeğe bir şey olmuş olabileceğinden korktum.

"Sorun ne?" diye sordu, beni dik tutmak için tutuyordu.

Sürünen bir his omurgamdan aşağıya doğru süzülüp eridi ve nefesim kesildi. Tanıdığım bir his onun yerini aldı: tehlike. Özellikle de Alexander'ın gözlerini bana çevirmesi tehlikesi. Bana zarar vermek istiyordu ve şimdi bir kol mesafesindeydim. Ceza yakında gelecekti.

"Siktir. Olamaz," dedim bir başka acı darbesi bağın içinden bana çarparken. Beraberinde hüsrana uğramış bir öfke, kızgınlık ve endişe de geldi.

"Ben Weston," dedim ona doğru dönerek. Çok uzaktaydı ama bıçak darbeleri zonkluyor, öfkesini körüklüyor ve korkusunu artırıyordu.

Benim de korkum arttı.

"Lanet olsun. Bu büyükanne. Geldi, biliyorum. *Biliyordum.*" Kıyafetlerimi yırttım. "Başı belada."

"Nerede o?" Finley onunkini döktü.

"Rıhtıma gideceğini söyledi. Acele et!" "Seninle orada buluşuruz."

Yer değiştirdim ve kurdum koşmaya başladı. Sürü bağı bizi bekliyordu ve kurdumun herkesin yerini hissetmesine yardımcı oluyordu. Yine de Weston bağlı değildi ve bulunduğu yere yakın olması gereken hiç kimse de yoktu. İnsan formunda olmalılar.

Kurdum koşarken bağ aracılığıyla Weston'ın sıkıntısını ve yerini bildiren bir uyarı gönderdi. Sürüyü bize doğru çağırdı, ormanı yararak ilerlerken gücü de artırıyordu.

Kurtlar bize doğru koşarken ona "*Herkes değil,*" dedim. "*Kaleyi korumak için insanları geride bırakmamız gerekiyor.*"

"*Bunu biliyorum.*" Kestirip attı ama emirlerini değiştirdi, ormanı ve kaleyi korumak için bir kuvvet tuttu ve kesinlikle ihtiyaç duyulmayanları çağırdı.

Weston ona her ne oluyorsa rahatsızdı. Vücudunun iki noktası ağrıyordu. Korku ve endişesi her şeyden önemliydi ama bu kendisi için değildi. İşler değişmişti ve şimdi *benim* için endişeleniyordu. Onu yem olarak kullanmayı planlıyorlardı.

Planları işe yarayacaktı.

Ormandan mümkün olan en hızlı rotayı izleyerek geçtik. Dante, Tanix ve Nova içeri girdi. Sixten kalan muhafızları düzenlemek için geride kalacaktı.

Kurdum Dante'nin sorusunu aramızdaki bağ sayesinde hissetti. *Ne oldu?*

Bilmediğini söyledi, biraz yavaşladı, böylece tempo tutmaya devam edebildiler.

"*Onlara büyükanne olduğunu düşündüğünü söyle. Alexander. Onlar hakkındaki duygularımızı biliyorlar,*" dedim.

Dediğimi yaptı ve ben de diğerlerinden gelen öfke sesini hissettim.

Ona yaklaştıkça korkumuz göğsümüzde sert bir davul gibi çalıyordu. Bu krallık Kızıl Lupin'inkinden çok daha küçüktü, çok daha yoğundu. Zamanla inşa edebilirdik ama şu anda bundan çok memnundum.

Küçük kasabalardan birinin içinden geçtik. İnsanlar geçtiğimizi gördü, biz geçerken yukarı baktılar. Ejderhalar üzerimizde uçuyordu, büyük altın ejderha eşinin yanındaydı.

Kasaba halkı hızla yer değiştirdi ve bağa bağlandı. Kurdum onları güç seviyelerine ve deneyimlerine göre yönlendirdi ve ihtiyacımız olanlar bağlandı. Bağa bağlanamayan ejderhalar diğerlerine katılmak için gökyüzüne yükseldi.

Sonunda ağaçlar seyrelmeye başladı ve zemin denize doğru eğim kazandı. Gemiler ve tekneler suları süslüyordu, bazıları bağlıydı, bazıları da yavaşça girip çıkıyordu. Tüccarlar erzaklarını boşaltmaya ara vermişlerdi. Arabalara bağlanmış eşekler ve atlar kenarda bekliyordu; kimse hareket etmiyordu. Hepsi endişeyle yolun aşağısına bakıyordu.

Pazarın içinden geçerken biri işaret etti. "Acele edin," diye bağırdı adam.

Hız patlaması yaptım. Ejderhalar tepemizde süzülüyordu. Faaliyetlerinde duraksayan insanlar dışında hiçbir şey yerinde görünmüyordu.

Bizi Weston'a götürmesi için bağı kullanırken kurdumun ayakları rıhtıma çarpıyordu. O sondaydı. Yaklaştıkça midem bulanıyordu.

Suyun içindeki gemide Weston bir tür hapishanede duruyordu, etrafındaki parmaklıklar çivilerle tutturulmuştu. Hareket ederse, dizleri bükülürse, kıpırdarsa, birçok yerinden delinecekti. Ölecekti.

Onu kolayca görebilmemiz için geminin küpeştesinin hemen yanına yerleştirilmişti.

Yanında, kırmızı kukuletalı peleriniyle Büyükanne bekliyordu. Eşimi tehlikeye atıyordu. Yaptığı tüm affedilemez eylemler arasında, bu kesinlikle en kötüsüydü.

Kurdum dişlerini göstererek yavaşladı.

Rıhtımın sonunda, kürekleri dışarıda küçük bir tekne sallanıyordu. Alexander baş tarafta bekledi, huzur içinde oturuyor ve rıhtımı dolduran kurtlara bakıyordu.

"Aurelia orada bir yerde mi?" diye seslendi. Nyfain tepesinde kükredi. Alexander irkilerek yukarı baktı.

"O ejderhalar patlarsa Weston ölür," diye bağırdı. "Aurelia'yı arıyorum."

"Hayır!" Weston suyun ötesinden seslendi. Ellerini kaldırmaya çalıştı. Acı vücuduna yayılıyordu. "Hayır, Aurelia, kendini gösterme. Kaç,

Bebeğim! Bırak beni alsınlar. Sen güvende kal!" Alevler anılarımda dans etti.

Kaç, Aurelia. Kurtar kendini. Annemin sesi. Arkana bakma.

Bir daha asla.

Bir daha asla sevdiğim birini bırakıp kaçmayacaktım. Ya birlikte çıkacaktık ya da hiç çıkmayacaktık.

Ayrıca, bu benim kavgamdı, onun değil. Benimle olan bağlantısı onu bu işe sürüklemişti. Geçmişim yüzünden onun suçu üstlenmesine izin veremezdim.

"*Vardiya,*" dedim kurduma.

Hiç vakit kaybetmedi ve ben de çömeldiğim yerden doğrulup Alexander'a baktım. Artık çaresiz değildim. Yalnız değildim. Bana hükmetmesine izin vermeyecektim. O günler geride kalmıştı.

"Tekrar merhaba," dedim, nefretle yanarken garip bir şekilde sakindim. "Seni yeni evime getiren nedir?"

Gözleri yavaşça üzerimde gezinerek çıplaklığımı inceledi. Tenimde karıncalar gibi bir his geziniyor, midemi bulandırıyor. Yüz ifademde belli etmedim; ondan duygularımı saklamakta ustaydım.

"Senden gerçekten hoşlanacağım," dedi, anlamı açıktı.

"Bundan çok şüpheliyim. Ne istiyorsun?"

"Çok açık değil mi? Sen. O kurtlara geri çekilmelerini, ejderhalara da defolup gitmelerini söyle ve bu tekneye bin."

İnanamayarak etrafıma bakındım ve yolumuzda uçan ejderhalardan birinin koşumuna benzeyen bir şeyle asılı duran birini gördüm. Hayır, Vemar'dan; ejderhasının formunu tanıdım. Yine de kimi taşıdığını anlayamadım.

"Şaka mı yapıyorsun?" Gökyüzünü işaret ederek sordum. "Sen o gemide şekil değiştiren komutanları varken ejderhaların dönüp günlerine devam edeceklerini mi sanıyorsun gerçekten?"

"Havada kalmak istiyorlarsa kalacaklar. Büyükannen aptal değil Aurelia. Sihirle geldi. Şimdi bu tekneye bin yoksa eşine bir delik daha açar."

Durum tespiti yapmışlardı. Adamları kilometre taşlarımızı rapor etmişti. Krallığı ve yöneticilerini bildikleri açıktı. Ejderhaların neler yapabileceğini biliyor olmalı. Ne tür bir büyüye sahip olabileceklerini bilmiyordum ama Büyükannen'in güveninin asla yanlış olmadığını biliyordum. Eğer buradaysa, bundan kurtulabileceğini düşündüğü içindi, bu da durumu dikkatlice planladığı anlamına geliyordu.

Weston'a baktım, bundan nefret edeceğini biliyordum. Ama gerçekten başka seçenek yoktu.

"Hayır Aurelia," dedi, sesi acıyla doluydu. "Lütfen bebeğim, hayır. Git lütfen. Bırak beni alsınlar."

"*Hayal görüyor,*" dedi kurdum. Hak vermek zorundaydım.

Alexander'a "Evet, tamam," dedim. Yanındaki adam iskeleye doğru kürek çekmeye başlarken ben de ilerledim.

"Aurelia, bekle." Nova ve Dante yer değiştirmişti. Nova elini uzattı. "Acele etmeyelim. Beta senin o tekneye binmeni istemiyor."

"Sevdiğim bir insan daha öldürülürken kaçmayacağım," diye bağırdım, Alexander'ın yaklaşmasını izleyerek.

"Çok dokunaklı," dedi sütunlardan birine çarparak. "Hadi ama. Atla."

Dediğini yaptım, ondan birkaç tahta koltuk arkaya oturdum ve bakışlarına karşı gözlerimi kısıtım.

Adam bizi gemiye doğru kürek çekerken Alexander, "Senden pek memnun değil," dedi. "Kaçmaya çalışmak yerine güçlü bir dost edinmeyi anlayabilir. Neden biraz altın için kazmaya gitmeyesin ki, değil mi? Dünyayı ilk kez gördün ve orada hayatta kalmak için neye ihtiyacın olduğunu çabucak öğrendin. Bu mantıklı. Ama onu piyasanın dışına itmek için ticaretini kullanmak? Gerçekten bunu yanına bırakacağını mı düşündün?"

"Bu gerçekleşmeden önce beni almaya niyetliydi," diye cevap verdim.

"Evet, öyle yaptı. Her zaman seni geri almaya niyetliydi. Ama şimdi kızgın, demek istediğim buydu. Ve şimdi çabuk iyileşiyorsun. Seni öldüresiye dövmekten büyük keyif alacağım."

"Ve dostumun seni vahşice öldürmesini izlemekten zevk alacağım. Bunu kendim de yapardım ama onun için bir hediye olmasına izin vereceğim."

Kıs kıs güldü. "Eşin ömrünü bir kafeste geçirecek. Onu performans için yeni teşvikiniz olarak düşünün."

İçimi bir korku dalgası kapladı ama belli etmedim.

"Yani tek yapman gerekenin yelken açıp gitmek olduğunu ve her şeyin biteceğini mi düşünüyorsun?" Yaklaştığımız sırada gemiyi izleyerek sordum. "Bu kıyılardan gittiğimizde her şey bitecek mi? Kimse bizim için gelmeyecek mi?"

"Oh, eminim bulacaklardır. Ancak krallığımıza yaptıkları son yolculukta kanıtladıkları gibi, bizi nerede bulacaklarına dair ilk ipuçlarına sahip olmayacaklar. Biz

o boktan, yoldan çıkmış köye geri döneceksin. Bir daha kimse senden haber alamayacak."

Başımı salladım ve yukarıda daireler çizen ejderhalara baktım, midem çalkalanıyordu. Beş ila yedi tahminim vardı. İçlerinden birinin doğru olması için tanrılara dua etmek zorundaydım. Bizi bulabilsinler diye.

Geminin yanına vardık ve arkamdan gelen iğrenç yaratıktan nefret ederek önce ip merdivenden yukarı tırmanmaya zorlandım. Balkona vardık ve ayaklarımı salladım, insanların Weston'ı bana bakacak şekilde çevirdiğini gördüm. Beline kadar soyulmuştu. Gövdesindeki iki noktadan sızan kan derisinden aşağı akıyor ve pantolonuna sızıyordu. Kafesteki çiviler etine batıyor, bir şey ters giderse korkunç bir kaderin habercisi oluyordu.

Büyükanne onun yanında duruyordu, yüzü çok tanıdıktı, bu anın acısı çok şiddetliydi.

"Vay, vay, Büyükanne," dedim yavaşça yaklaşırken, "ne kadar büyük topların var. Bir ejderha krallığının betasını ele geçirmişsin."

"Görünüşe bakılırsa gerçek eşini yakaladım." Bakışları izlere değdi. "Kendine güzel bir ödül bulmuşsun."

Parmağımı havaya kaldırarak ejderhaları gösterdim. "Onlardan nasıl kurtulacaksın?"

"Alexander'ın dediği gibi, büyü. Başka nasıl olabilir ki? Ejderhalar yenilmez değildir." Alexander yanımda durmak için yürürken gözlerini bana dikti. Aramızdaki bağ Weston'ın öfkesiyle kalınlaşmıştı. "Çok yaramazlık yaptın Aurelia. Esir alındın ve ilk yaptığın şey bana karşı rekabet etmek için ürünümü yapmaya başlamak mı? Senin için geleceğimi söylemiştim. Seni bana karşı kışkırtan kurt muydu?"

Uzandı ve kafesi salladı. Sivri uçlar Weston'ın derisine batarken bağdan acı geldi.

Çenemi sıktım. "Ürünüme sürdüğünüz o kaplamayı onaylamadım," dedim sert bir sesle. "İnsanları öldürmenizi ve onları bağımlı yapmanızı onaylamadım. Durdurulmanız gerekiyor."

Kaşlarını çattı. "Öyle mi?" Güldü ve etrafımızdakilere işaret etti. Güverte görevlileri harekete geçti, açıkça yol açmaya hazırlanıyorlardı. "Tam tersini yapmama ne dersin? Siz görevlerinize geri döneceksiniz ve eşiniz de iyi bir iş çıkarmanız için sizi teşvik edecek. Şimdi o kaplamayı da yapacaksınız. Anladınız mı? Geliştirilmiş formüllerini yapacaksınız ve

kaplamayı yapacaksınız. Sanırım nasıl daha iyi yapılacağını bulmuşsunuzdur? Bilmece çözme konusunda her zaman çok iyiydin."

Kalbim acıyarak bir nefes verdim. Yelkenler kalktı ve ejderhalar daire çizdi.

Alexander bana doğru bir adım atıp beni yakalamaya ve beni tutmayı planladıkları yere götürmeye niyetlenirken, "Bana nedenini söyle," dedim sonunda. "Neden bana sihrim olduğunu söylemedin?"

"Ve benden daha güçlü bir yardımcın mı var? Seni kontrol altında tutamazdım. Şimdiye kadar bilmeliydin ki Aurelia, sen benim operasyonlarımın ayrılmaz bir parçasısın. Sen olmadan başarılı olamam."

Ses tonu duygusuzdu, özür dilemekten bile yoksundu. Öfke neredeyse nefesimi kesiyordu. Acı kalbimi kemirdi.

"Anlamıyor musun? Sana güvenmiştim. Sana saygı duydum. Seni *sevdim!*" Bağırdım. "Seni terk etmeye çalışmazdım. Seni ailemden biri olarak görürdüm. Ama sihre sahip olmak arkadaşlarım olabileceği anlamına geliyordu. İnsanlar benden kaçmaz ya da bana tükürmezdi. Ben de dahil olurum. Bunun yerine, yalnızlığa mahkum edildim. Bunu bana nasıl yapabildin?"

"Aurelia, hadi ama. Hâlâ bu kadar saf olamazsın." Bana sanki bir embesilmişim gibi baktı. "Bu bir iş. Sen ve ben mükemmel bir düzen kurmuştuk. İhtiyacın olan her şeyi aldın, bir işin ve koruman vardı. Bir ortaklığımız vardı. Hayat her zaman adil değildir ama hayatta kalmak da güzel değildir, değil mi? Şimdi daha iyi olacak. Artık seni karanlıkta tutmak zorunda değilim. Şimdi belki sana daha güzel şeyler verebiliriz. Eşin var ve ihtiyacın olan her şeye sahip olacaksın. Harika olacak, göreceksin."

Gözümden bir damla yaş süzüldü. "Beni hiç sevdin mi?"

Alexander alay etti, inanmayarak güldü. Kendimi aptal gibi hissettim.

Büyükannenin gülümsemesi küçümseyiciydi. "Aurelia, dediğim gibi, bu bir iş. Böyle aptalca duygusallıklara kapılmak için çok yaşlısın. Büyüme zamanı, canım."

"Söyleyeceğim," diye mırıldandı Alexander.

"Ama beni içeri aldığında bu bir iş değildi," diye üsteledim. "Neden zahmet ettiniz? Henüz bir hayvanım yoktu. Büyü yapabileceğimi düşünmemiştim. İşin nasıl sonuçlanacağını bilemezdim. Beni neden barındırdınız?"

"Bana geldiğinde kesinlikle sihrin vardı. Ağır duygular içindeydiniz, sizi kurtaracak birini arıyordunuz. Güvenlik için. Hiç değilse peri kanı taşıyor olabileceğini düşündüm. Seni bir süreliğine

ve neye dönuştüğünü gördüm. Elimdeki hazinenin farkına vardığımda, bu hazine senin kanın yüzünden değil, aklın yüzünden ortaya çıkmıştı. Dedikleri gibi, gerisi tarih oldu." Başını bana doğru eğdi. "Bundan hoşnut olmadığını görebiliyorum Aurelia, ama inan bana, böylesi daha iyi. Bu duygusallıktan kurtulduğunda, iş hayatının tutkusuz bir mizaç gerektirdiğini göreceksin. Soğukkanlı bir mantık gerektirir. Altın böyle kazanılır."

Göğsümdeki ağrı artarken, "Bunun böyle bir şeyle uzaktan yakından alakası yok," diye tükürdüm. "Ejderha kraliçesinin projelerinde tutkudan başka bir şey yoktur. Bu tutkular hayal edebileceğinizden çok daha fazla altın yapar. Daha güçlü bir topluluk yaratırlar. Gerçek eşimin ortaya çıkmasına izin ver. Seninle yollarımı sonsuza dek ayırma vakti geldi."

Güldü ve benden ötesini işaret etti. "Ejderhaları dağıtın ve yola koyulalım. Birleşmemiz tamamlandı. Alexander, onları odalarına götür ve kilitle. Sonra buraya geri gel. Onu daha sonra cezalandırabilirsin. Haydi millet, şu ejderhaları gökyüzünden indirin."

AURELIA

F İnsanlar garip görünümlü cihazları ellerine aldıkça kulaklarım çınladı - gümüş kürelerden yapılmış gibi görünüyordlardı ama bir tarafları düzdü. Bu İnsanlar gözlerini gökyüzünden ayırmadan güverteye doğru yürüdüler.

"Hayır!" dedim. Alexander beni tutup çekiştirirken "Hayır!" dedim. Weston adımı söyleyerek bağırdı ama dünyam beni saran korkuya indirgenmişti. Sihirli aletler çalıştırıldı, düz tarafları ejderhalara doğrultulmuştu, amaçları onları gökyüzünden düşürmekti. Onları öldürmek mi? Hiçbir fikrim yoktu.

Büyüm yükseldi ve artık onu tanıyordum. Ne yaptığını biliyordum. Bu peri sihriydi. Duygulandırma büyü, iki tek ihtiyacıma kilitleniyordu.

Ejderhaları

kurtar.

Alexander'ı öldür.

Güvertedeki insanlara ulaşacağını bilerek bu arzuyu büyüyle dışarı ittim. Onları istediğimi yapmaya teşvik edeceğini biliyordum.

"Ne-" Alexander sarsıldı, beni çekiştirdi, yarı sürükleyerek aygıtları taşıyan insanlara doğru götürdü. Büyükanne önden iterek güvertedekilerin yolundan çekildi.

Cihazlar güverteye çakıldı, operatörlerin gözleri onun üzerindeydi. Neredeyse hep birlikte ona saldırdılar, yüzleri öfkeyle buruşmuş, elleri pençe gibi dışarıdaydı. Bazıları yer değiştirdi ve kürk üzerimize doğru geldi.

Kolumu çekerek Alexander'ı döndürdüm ama o hâlâ bana tutunuyordu. Diğer elimle boğazına yumruk attım.

Nefes nefese kaldı, sonunda beni tutuşunu gevşetti. Kolumu tekrar çektim ve tutuşunu kurdım.

Bir an bile erken değil.

Bir kürk gövdesi üzerime atladı, Alexander'a ulaşmak için beni geçmeye çalışıyordu. Güverteye çarpıp yuvarlandım ve kurt üzerimden geçerken pençeleri omzumu zar zor sıyırdı. Bir diğeri kavgaya atladı, parçaladı ve yırttı. Alexander çığlık atıyor, halkının tamamı ona ulaşmaya çalışırken var gücüyle savaşıyordu.

Çırpınan dişler boynuna kenetlendi. Başka biri başını tuttu ve bükte. Bıçaklı biri Alexander'ın karnını yararak iç organlarının dışarı çıkmasına neden oldu.

Alexander bir çığlık attı. Bir kurt hırladı ve sonra tamamen kesildi.

Ayağa fırladım ve Alexander'ın bedeni daha güverteye çarpmadan Weston'a doğru koşmaya başladım.

Ateş gökyüzünü boydan boya kaplamıştı. Hannon güverteye ve ardından savaşılan insan kalabalığına doğru dalışa geçti ve bunu yaparken bir alev patlamasına yol açtı. Kurtlar ulurken ve insanlar çığlık atarken, saçları, giysileri ve kürkleri yanarken dalıştan çekildi ve gökyüzüne tırmandı.

Weston'ın kafesine ulaştığımda üzerimizde bir ejderha kükredi.

"Bunu nasıl açacağım?" Paniklemiş bir sesle sordum, parmaklarımı metalin üzerinde gezdirerek tokayı aradım.

"Ortada, yan tarafta."

Büyükanne koşarak gelirken Nyfain geminin üzerinden aşağı süzüldü. Yüzü telaşla aydınlandı ve üzerine doğru gelen altın ejderhayı izleyerek kayarak durdu. Nyfain'in ejderhası ağzını açtı ve ben de arkamı dönüp hızla tokayı çözdüm ve kafesin kapısını açtım.

Weston beni yakaladı ve geminin yan tarafına doğru döndürdü.

"Yüzebiliyorsun, değil mi?" diye sordu ejderhanın ateşinden üzerimize sıcaklık yayılırken.

"Çoğunlukla."

"Çoğunlukla mı?" Yumuşak bir şekilde küfretti. "Atlayacağız. Panik yapmayın. Seni tutacağım, tamam mı? İşte gidiyoruz."

Beni tören yapmadan fırlattı. "Oh kahretsın-"

Yerçekimi beni aşağı çekmeden önce kollarımı savurdum, aniden ağırlıksız kaldım. Bir ejderha daha üzerimize çullandı, onu yine Anka kuşu izledi ve ateş geminin üzerinden fışkırarak geçti. Su hızla yükseldi ve soğuk aniden beni sararken nefesimi tuttum. Derinlere daldım, yüzeye doğru - neredeyse sakince- en sert şekilde ilerlemeden önce kendimi doğal olarak durdurdum.

"Yüzebilirim. Vites değiştir ve ben yaparım," dedi kurdum.

"Yürümeği daha birkaç ay önce öğrendin!"

Bir el kolumu kavradı ve çekiştirerek beni yüzeye doğru sürükledi. Bir başka ejderha dalışa geçip yanan gemiye su püskürtürken, ben de suya atladım ve nefesimi içime çektim. Calia, Vemar'ın tuttuğu sapanın içinde, elleri dışarıda ve hazır bir şekilde bekliyordu.

Weston kolunu göğsüme doladı.

"Sadece yüz. Ben hallederim." Bizi hızla rıhtıma doğru yüzdürmeye başladı.

"Gemiye ulaşacak kadar yüzebilirim- Peki, tamam, daha hızlı gidiyorsun." Ejderhaların sırayla gemi boyunca ateş üflemesini izledim, sadece üstten değil, suya yaklaşıp yanları hedef alarak.

"Calia ne yapıyor?" İnsanlar kaçmak ya da yanmaktan kurtulmak için suya atlarken sordum.

İnsanlar ortaya çıkar çıkmaz oklar havada uçuştı ve yüzerek uzaklaşmaya çalışan insanların kafalarına, vücutlarının üst kısımlarına ya da sırtlarına saplandı. Sürü yer değiştirmiş ve silahlarını kapmıştı. Ya öyle ya da Weston serbest bırakıldığından beri rıhtım muhafızları iş başındaydı. Suyun içinde sürüklendiğim için arkama bakıp göremiyordum.

"Büyükannemin kullanacağı büyü sistemleri uçmayı imkânsız hale getirecekti..." Bizi kıyıya doğru yüzdürürken zor nefes alıyordu. "Ejderhaları uzaklaştıracak ya da suya düşürecek. Calia'nın büyüğü bu sistemleri ortadan kaldırılabiliyor; bunu daha önce bizim için yapmıştı. Büyükanne muhtemelen şimdiye kadar gitmiş olacağını düşündü. Ve seninle ilgili görüşmeleri bitirmek için daha fazla kalmasaydı gitmiş olacaktı. Görünüşe göre ona ihtiyaç yokmuş."

Sesinde çınlayan gururu duyabiliyordum ama hissettiğim tek şey hüzündü. Geminin yandığını ya da insanların atladığını görmemek için gözlerimi kapattım. Kırmızı bir pelerin ya da ağaran saçlar görmek istemedim. Onu hedef alan okları görmek istemedim.

Weston rıhtım boyunca uzanan bir merdivene ulaştı, basamaklar deniz balçığıyla kayganlaşmıştı ama sağlamdı. Tutunup yukarı tırmanabilmem için beni kendine çekti. En tepede Hadriel beni yakaladı ve okçuların önünden aceleyle uzaklaştırdı.

"Tanrıların kıllı kışlarına şükürler olsun ki büyükanne bu krallığı hafife almış." Hadriel elini kaldırdı ve sürüye seslendi: "Buraya bir havlu, battaniye ya da başka bir şey lazım." Kolumu okşadı. "Herkes

Bu krallığı iş başında görmeyenler bizi hep küçümser, çünkü biz küçük, nispeten yeniyiz ve yeni yetme bir kralımız var. Şimdi bakın. Sihirli aletlerinin yeterli olacağını mı düşündü?"

"Calia olmasaydı öyle olacaktı gibi görünüyor."

Alay etti. "Pek sayılmaz. Öncelikle, Calia bir şey yapmadı, sen yaptın. İkincisi, çok fazla altın geliyor ve bu da harika şeyler satın alıyor. Burası yeni bir liman ve Granny'nin aklının alamayacağı kadar hızlı gemilerle dolu. Onu kolayca yakalayabilirdik. Kızıl Lupin Krallığı'ndaki aptallara alışkın. Bu kez kiminle kavga ettiğinin farkında bile değildi."

Beni kıyıya yakın bir yerde durdurdu. Hem sürü hem de rıhtım muhafızları ellerinde yaylarıyla rıhtımın sonuna dizilmişlerdi. Nişan aldılar ve hızla ateş ettiler. Gemi ateşle kükredi, alevler gökyüzüne kadar ulaştı. Şimdi ejderhalar suyun üzerinde süzülüyor, okçuların ulaşamadıklarına ateş püskürüyorlardı.

Hannon yüzen birinin üzerinden uçtu ve nişan almak için durdu. Gagasından çıkan ateş jeti dar ve neredeyse beyazdı. Denize doğru iniyordu ve ben yüzen kişinin şeklini ve kısmen yanmış gri saçlarını zar zor görebiliyordum.

Boğazımda safra yükselirken tekrar arkamı döndüm.

"Onu yakaladım." Weston'ın kolları bana dolandı. "Hadi gidelim. Burada bize ihtiyaç yok. Hadi, bunu görmene gerek yok."

Ama artık çok geçti; çoktan yapmıştım.

Bugün burada olanlardan dolayı içten içe acı içinde çılgılık attım. Söylediği gerçekler, beni yakalamak için gösterdiği kararlılık. Hadriel'in söylediklerine rağmen, Büyükanne rakibini hafife almaya eğilimli değildi. Hayır, buradaki öngörüsüzlüğü muhtemelen çaresizliğinden kaynaklanıyordu. Weston'ın koruma ve devriye düzeni gizlice geçmek için çok iyiydi, bu yüzden buna başvurmak zorunda kaldı.

. ..operasyonlarımın ayrılmaz bir parçasısınız. Siz olmadan başarılı olamam.

Bunu kanıtlamıştım, değil mi? Gelirinin ani bir darbe aldığını görmüş ve operasyonunun ne hale geleceğini biliyor olmalıydı. Ejderhaların desteğiyle sadece ürünü geliştirmekle kalmamış, daha iyi bir ambalajla ortaya çıkmıştım. Oyunu biliyordum ve ona rekabetçi bir oyuncu olduğumu göstermeye yeni başlıyordum.

Bu bir iş.

İş onun için tutkusuzdu. Duygusuz mantık. Beni içine almak, hayatımı düzenlemek: mantık. Hediyeler, taleplerime boyun eğmek.

iş. Baş yapımcıyı gerçekten üretecek kadar mutlu tutmak.

Çok safmışım. Çok safmışım.

Yine de pişman değildim. Onu sevdiğim ve onun da beni sevmesini umduğum için pişman değildim. Hediyelerinden duyduğum mutluluktan ve sohbet etmek için kulübesine girmesine izin verdiği birkaç kişiden biri olduğum için kendimi özel hissetmekten pişman değildim. Bu şeyler beni bütün tutmuştu; umut dolu olmamı sağlamıştı. Eğer hayatımın gerçekte ne olduğunu, iş için hapsediğim tutkusuz bir kafes olduğunu görseydim, içimde ölürdüm. Weston kapıma dayandığında bıkkın ve kararmış, yeniden sevmeye hazır olmayan ya da isteksiz olurdum. Onu affedemez ya da ona güvenemezdim. Buradaki kraliyet mensuplarının benim iyiliğim için hareket ettiklerine güvenmezdim. Ailemi genişletmek için bu kadar hevesli ve heyecanlı olmazdım, tekrar incineceğimden çok endişelenirdim.

Belki de gerçekliğe karşı körlüğüm bunca zamandır bir hayatta kalma mekanizmasıydı. Belki de bir parçam o uzun yıllar boyunca kalbimi tekrar kullanabilmek için saklamam gerektiğini biliyordu.

Weston omuzlarıma bir battaniye örttü ve arabaya binmeme yardım etti. Şoför arabaya binerken o da battaniesini beline sararak beni takip etti.

"İyi misin?" Yaralarına bakmaya çalışarak ona sordum. Sudan temizlenmişlerdi ama hâlâ biraz kan sızıyordu.

"Ben iyiyim. İyileşeceğim." Aramızdaki bağ sayesinde bunun kanıtını hissedebiliyordum. Telaşlanmamı engelledi ve bana sıkıca sarıldı.

"Hazır mısınız?" diye sordu sürücü, ejderhalar zafer kükremeleri yaparken.

Weston omzunun üzerinden bakarak, "Git," diye cevap verdi. Bir an sonra geri döndü ve avucunu karnıma dayadı. "İyi misin?"

Elimi onunkinin üzerine koydum ve ona doğru eğildim. "Dürüst olmak gerekirse, onun çürümüş olduğunu biliyorum -ya da her zaman çürümüştü ve ben sadece partiye geç kaldım- ama kalbim acıyor."

"Biliyorum bebeğim. Kolay olmamıştır."

"Senin için de öyle. Ne oldu?"

Başını salladı ve hayal kırıklığını bağın içinden hissettim. "Kontrol etmemizi sağlamak için ürünüyle ilgili bir şey sahneledi. Sevkiyatın büyüklüğünün beni çağırımlarına neden olacağını açıkça biliyordu. Destek olarak birkaç kişiyle geldim ve gemiye bindim. Tuzağı iyi hazırlanmıştı. Yanımdaki insanlar ölmüş ve denize düşmüştü, ben de gözümü kırpamadan bir kafese kapatılmışım."

Bir nefesin dışarı sızmasına izin verdim. "Özür dilerim."

"Üzülme. Beni kurtardın. Şimdi prosedürlerimizi geliştirmeliyim."

"Ejderhalar düşmanı alt etti ve günü kurtardı."

Beni sıktı. "Bu bir takım çalışmasıydı ve sürünün amacı da budur.

İçinde harika çalıştınız."

Bir şey dışında hiçbir şey harika hissettirmiyordu:

"En azından o korkunç pislik öldü. İyi ki kurtuldun Alexander, seni pislik."

Bunu anmak için tükürmek istedim ama bunu yapmak için arabanın kenarına eğilmek istemedim.

"O zevki tatmak isterdim," diye hırladı Weston, "ama bu yol muhtemelen daha iyiydi. Seni Büyükanne'nin köyüne kabul ettiren büyü, sonunda onların sonunu getiren büyü oldu. Onun gittiği yol benim için yeterince iyiydi."

Sessizliğe gömüldüm. Atlar koşarak arabayı şatoya geri götürürken Weston sessiz kalmama izin verdi. Ejderhalar tepemizde uçuyor ve kurtlar yanımızda koşuyor, Weston'ın güvende olduğunu görerek geçişimizi izliyorlardı.

"Hepsini yanında götürmemişsin," diye fark etti karnımı okşarken.

"Benim kurdum da bunu yapmak üzereydi ama ona kaleyi korumak için geride biraz bırakması gerektiğini hatırlattım."

"*Tattletale*," diye homurdandı.

Yanından geçtiklerimize baktı ve kurtların kavgadan çıkıp kaleye doğru ilerleyişini izledi. Savaş gerçekten de bitmiş olmalıydı, sadece küçük bir grup ayrıntıları halletmek için geride kalmıştı.

Weston onlardan uzaklaşıp geçmekte olan ağaçlara baktı. "İyi bir egzersizdi. Gerçi o kafeste kilitli kalmak biraz aklımı kaçırmama neden oldu. İblisler tarafından kaçırıldığım zamanki gibi hissettim. Ama sonra senin geldiğini hissettim ve yeni bir korku ortaya çıktı." Nefesi saçlarımı karıştırdı. "Sana bunu bir daha asla yapmamamı, asla benim için gelmemeni söylemek istiyorum. Kendini ve bebeği koruman gerektiğini. Siz ikiniz hayatımdaki en önemli şeylersiniz. Siz ikiniz güvende olursanız ben de mutlu bir şekilde ölürüm."

"Ama ...?"

Bağlantıdan kara mizah akıyordu. "Ben aptal değilim. Her zaman benim için geleceğini biliyorum, tıpkı benim her zaman senin için geleceğim gibi."

"Her zaman."

"Bu yüzden sadece seni sevdiğimi söyleyeceğim, sen ve bebeğin iyi olduğunuz için ne kadar minnettar olduğumu ifade edecek kelimelerim yok ve umuyorum ki

Şimdi nihayet biraz huzur bulacağım."

Biz vardığımızda Nyfain ve Finley de Hannon, Vemar, Calia ve diğer herkesle birlikte kaledeydi. Üzerlerinde hak talebinden kalma fişler vardı; giyip çıkarmaları kolaydı.

Araba sonunda kale merdivenlerinin önünde durdu ve Leala ile Niles öne çıkarak bize benzer türde giysiler verdiler. İner inmez onları giydik ve Weston beni kral ve kraliçenin önünde durmaya götürdü. Sürümüz arkada yayıldı, hepsi insan formunda, hepsi sağlam ve kararlı görünüyordu.

"Weston, geri dönmene sevindim kardeşim." Nyfain elini uzatarak bir adım öne çıktı.

Weston onun elini sıktı, Finley'e, sonra biraz kenarda duran Vemar ve Calia'ya, son olarak da onların ötesindeki Micah'ya baktı. "Zindanlara götürülüşüm gözümün önünden gitmiyor. Hiç hoş değildi."

Diğerleri ciddiyetle başlarını salladılar, bunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi bildikleri belliydi.

Nyfain, "Bunun nasıl gerçekleştiğinin bir özetine ihtiyacımız olacak," dedi. "Bu gece geç saatlerde dairemize gel. Bir şeyler atıştırır ve bol bol şarap içeriz. Şey ..." Altın rengi gözleri üzerimde durdu. "Çoğumuz öyle yapacağız."

Calia bir adım öne çıktı. "Peri büyünü mükemmel bir şekilde kullandın, hem de eğitim almadan! Senin için harika şeyler görüyorum. Senin ve gerçek eşinin peri krallığında bana katılmanızı talep eden resmi bir davetiye hazırladım." Nyfain'e yan yan bakarak bir gösteri yaptı. "Görüşmeler tamamlanır tamamlanmaz."

"Bu benim hatam değil," diye mırıldandı Nyfain.

"Aurelia." Finley bir adım öne çıktı. "Baskı altında soğukkanlı davrandın ve zor bir durumu kolayca idare ettin. İyi iş çıkardın. Henüz hazır olmadığını biliyorum ama yakında krallığımızda inanılmaz bir co-beta olacaksın." Elini koluma koydu. "Bu gece yemek getirmene gerek yok. Geri dön ve dinlen."

"Hayır, ben yapacağım. Yemek yapmanın beni rahatlatacağını düşünüyorum."

Ellerini havaya kaldırdı. "Tartışmayacağım. Tartışmalıyım -yapılacak en doğru şey kesinlikle tartışmaktır- ama tartışmayacağım."

"Ben de gelebilir miyim?" Hadriel ve Vemar birlikte söylediler.

"Aurelia, izin verirsen." Hannon bize doğru yaklaştı, dikkati keskinleşmişti. "Anında olduğundan emin oldum." Durakladı ve neyi kastettiğini anladım. "Hiç acı hissetmezdi. Senin de böyle yapacağını düşünmüştüm."

istedim. Kimi seveceğimizi biz seçmeyiz ama belki nasıl veda edeceğini sen seçmek istersin diye düşündüm."

Gözlerim yaşlarla doldu ve ona sarıldım. "Teşekkür ederim," dedim, geri çekilip gözlerimi silerek. Başını salladı ve geri çekildi, ellerini arkasında kenetledi.

Sonunda gerekenden çok daha fazla yemek yaptım. Bir yemeği bitirdim ve hemen diğerine geçtim, anılarıma kilitlendim, acıya izin verdim. Bu benim vedamdı. Bugünden sonra büyükannemi günlüğüme yazmayacaktım. Onun anısını canlı tutmak için hiçbir çaba göstermeyecektim. Anneme yaptığım gibi onu onurlandırmayacaktım.

Bugünden sonra, büyükannemin gölgesinde yaşadığım hayatın sayfasını resmen kapatacaktım. Yeni yolculuğuma başlama zamanı gelmişti.

EPILOG - AURELIA

"I Seni acele ettirmeye çalışmıyorum, ama hadi ama, olur mu?" Hadriel beni yeni dairemizdeki yatak odasından dışarı çıkardı.

"Bu beni nasıl acele ettirmiyor?" Güldüm, yürümeye çalıştım ileri doğru ve çoğunlukla paytak paytak yürüyordu. Her an doğum yapabilirdim ve Weston bebek doğmadan önce beni bir gezintiye çıkarmak istiyordu.

Leala, "Bu tam anlamıyla onu acele ettirmek demek," diye homurdandı. Herkes onun kalmasına ve bebek doğana kadar leydimin hizmetçisi olmasına karar verdi. Onun yerini almak için sırada biri vardı ama henüz onunla tanışmamıştım. Bir periydi

-Müzakerelerde bir taviz. Hadriel

"Taş yiyin" diye şarkı söyledi.

"Kaktüsü sikeyim," diye karşılık verdi Leala.

Henüz peri krallığını ziyaret etme şansım olmamıştı. Anlaşmalar imzalandığında seyahat edemeyecek kadar ilerlemiştim. Doğumdan sonra bebekle birlikte ziyaret edecektik ve bir seyahatin uzun zaman alacağına karar veren kraliyet ailesi de gelecekti. Yine de bir peri eğitmenim oldu. Aslında üç tane: ikisi Emoter'dı ve biri de perileri büyü kullanmaları için eğitme konusunda uzmanlaşmıştı. Benim eğitimim çoğunlukla ruh halleri, odaklanma ve çok kolay kavradığım şeylerle ilgiliydi, çünkü bu tür uygulamaları işimin sıradan kısımlarında kullanıyordum ...

Şimdi yanıyordu.

Artık on tane iş kulübemiz vardı. Bahçeyi sürekli genişletiyorduk. Everlass'ın kenarları arasında büyüyen bir sıra Ay Ateşi Zambağımız vardı, iki bitki oldukça mutlu bir şekilde bir arada yaşıyordu. Kıçımızdan sipariş alıyorduk.

Bunların çoğu, biraz yardıma ihtiyacı olan ve piyasada var olduğunu bilmeyen insanlara sattığımız tıbbi ürünlerden geliyordu.

Büyükannemin operasyonları çoğunlukla onunla birlikte öldü. Ölümünden birkaç ay sonra biri ürün çıkarmaya çalıştı ama fazla ilerleyemedi. İyi değildi, tehlikeliydi ve ben daha iyisini ürettim. Benim çalışmamı ve krallığımızın gelişmesini sağlarken tehdidi de ortadan kaldırmıştık. Nasıl gerçekleştiğine ve yol boyunca acı tatlı anılara rağmen, her şey en iyisi için işe yaramıştı.

"Yakala . . ." Hadriel parmağını Finley ve Nyfain'e vermem için ısrar ettiği tabloya doğru salladı. "Yakala şu şeyi. Leala! *Yakala şu şeyi!*"

"Tanrılar bana yardım etsin, Hadriel." Leala bana bir piknik paketi hazırlamayı bitirirken başını salladı, sonra da ona doğru döndü. "Eğer sakinleşmezsen seni kırbacımın sapıyla becereceğim. Bundan ne kadar nefret ettiğini hatırlıyor musun? Göt deliğinin koruyucusu seni benden koruyamayacak."

"Neden bu kadar öfkелisin ki?" Kapının yanında beklerken sordum.

"Bugün doğum yapacağını düşünüyor," dedi Leala, tabloyu almadan önce sepeti ona uzatarak. "Bu konuda altıncı hissi olduğunu iddia ediyor."

"Altıncı hissim var. Dört işçiyi önceden tahmin ettim."

"Bu dört kişiden ikisi çoktan başlamıştı. Bu nasıl sayılıyor?"

"Gerçi o zaman bunu bilmiyordum."

Leala gözlerini devirdi. "Tamam, git. Git, git." Onu önüne doğru kışkırttı. "Gidecek misin?"

Hadriel parmağını kaldırdı. "Bana küstahlık etme. Şu anda çok gerginim." "Belli ki."

Weston büyük merdivenin dibinde Nyfain, Finley ve küçük Tabitha ile birlikte bizi bekliyordu.

"Merhaba, bebeğim!" Ellerimi onun için aşağıya indirerek bağırdım. Eğer çömelirsem bir daha kalkamazdım.

Ciyaklayarak bana doğru koştu ve ellerimi tuttu. Onu kalçamın üzerine kaldırdım, göbeğimin büyüklüğü nedeniyle bu pozisyon garipti.

"Peki sen nasılsın?" Diğerleriyle tanışırken ona sordum.

"Bırakalım da seni şimdilik annen tutsun, nasıl olur?" Finley, Tabitha'yı kucağına alırken karnıma baktı. "Olly'yi incitmek istemeyiz, değil mi?"

Tabitha henüz adımı tam olarak öğrenememişti.

"Buyurun, efendim." Leala beline kadar uzun ve uzatması hantal olan tabloyu öne doğru uzattı.

Aldı, resme baktı. Gözleri tuvalin üzerinde beni buldu. "Bu ..." Omuz silktim. "Bunu seninle ilk tanıştığımnda çizdim çünkü sen Ödümü kopardı ama renkleri nasıl karıştıracağımı bilmiyordum. Buna sinirlenerek yeniden yaptım. Bitmemiş projelerden nefret ederim. Atmak yerine sana vermemi söylediler. Dürüst olmak gerekirse, at gitsin. İncinmek yok. Zaten yapacaktım."

Weston bakmak için eğildi ve sonra tekrar uzaklaştı. "Garip renklere rağmen, bunu sana vermesini söyledim."

"Bir bakayım." Finley koluna bakmak için onun etrafından dolaştı. Kolunu onun için biraz uzattı.

"Da-da." Tabitha işaret etti. "Dada!"

"Evet bebeğim, bu doğru. Bu babanın ejderhası." Finley'nin gözleri kocaman açılmıştı. "Bu, ürünün marka imajına ilham verdi, değil mi?"

"Evet. Ama biraz yumuşatılmış," diye cevap verdim.

"Tonunu aç." Nyfain resme bakmaya devam etti. "Şu damgalamanın tonunu azalt. Bunun gibi görünmesini istiyorum."

Gülümsedim, biraz kibirlendim. "Sadece bir karalama, hepsi bu. Bu-"

"Kendini küçümseme." Hadriel bizi uzaklaştırmaya çalışmaya başladı. "Hadi, gitme zamanı. Tablo hakkındaki övgülerini sonra dinlersiniz."

"Bu inanılmaz bir şey," diye mırıldandı Nyfain.

"Baba! Dil," dedi Finley, hâlâ resme bakıyordu. "Ha! Buldum." İşaret etmek için Nyfain'in etrafına uzandı.

Tabloyu kendine doğru çekti, başı tablonun arkasında kayboldu. "Bu mu ...?"

Evet, öyleydi. Kanatları olan gizli bir penis.

"Kızgınlık dönemine girmene yardımcı olsun ve Tabitha'yı bir kardeşle kutsasın." Gülmekten başımı eğdim.

Nyfain, "Resmimin içine bir alet koydu," diye mırıldandı. "Bu nasıl doğru olabilir?"

Hadriel bizi atların ve bir arabanın beklediği ön girişin dışına götürürken Weston kolunu bana doladı. Vemar, Hadriel'inkine benzeyen ışıltılı bir ceketle sürücünün yanında oturuyordu.

"Asla olmaz." Hadriel ona dışarı çıkmasını işaret etti. "Hayır! Öğrendiğinde sen de oradaydın. Doğuma girdiğinde orada olamazsın. Benim sıram. Bebek doğmak üzereyken seni arayacağım."

Hadriel'e düşmanca bir bakış attı.

"Çık dışarı." Hadriel onu uzaklaştırdı. "Ben orada oturuyorum. Defol git buradan."

Vemar yavaşça yaptı, gözlerini Hadriel'den ayırmadı. Hadriel rahatsız olduysa da bunu belli etmedi.

Weston içeri girmeme yardım ederken Vemar'ın yanından geçip şoförün yanındaki koltuğa oturdu. "Hazır mısın?" diye sordu bana.

"Hazır." Nereye gittiğimizi sorma zahmetine girmedim. Bunu daha önce de yapmıştım ve sadece küçük bir gülümseme almıştım.

Meğer kaleye en yakın şehre gidiyormuşuz, baş döndürücü sayıda insanın yaşadığı büyük, geniş bir yer. Beni işlerin daha yavaş olduğu dış mahallelere götürdü, kapıları, çitleri ve muhteşem bahçeleri olan büyük evlerin bulunduğu hoş bir alandaki bir şeritten aşağıya doğru. Sonunda Hadriel dışarı atladı, kapıyı açtı ve arabanın geçmesini bekledi. Önünde beyaz sütunları olan tuğladan yapılmış bir evde bizi karşıladı. Weston arabadan inmeme yardım etti ve iki ayağım yere bastığında beni sabitledi. Sadece bu küçük çaba bile nefesimi kesmişti.

"Aurelia," dedi Weston, beni ön kapıya götürürken. "Yeni evine hoş geldin."

Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun? Biz kalede yaşıyoruz."

"Kalede bir konutumuz var ve ihtiyacımız olduğunda ya da istediğimizde yakın olmak için orayı tutacağız. Ama şato kraliyet ailesine ait. Bu ev ise bize ait. Ben satın aldım."

Onu içeriye kadar takip ettim ve aramızdaki bağa hayranlık ve yükselen bir heyecan kattım. Bana cilalı ahşap zeminleri ve yeni boyanmış duvarları gösterdi. Geniş bir mutfığı ve büyük bir kileri vardı, yan tarafta da yemekli partiler için büyük bir oda bulunuyordu.

"Burası senin Aurelia," dedi bana, çocukların oynaması, tırmanması ve sallanması için geniş bir alana sahip büyük arka bahçeyi göstererek. "Burası bizim. Ailemiz için. Daha küçük bir evde mutlu olacağını biliyorum ..." Bana mahcup bir şekilde gülümsedi. "Ben küçük bir yerde büyümedim. Daha fazla alanı seviyorum."

Ellerimi göğsüne koydum ve merakla etrafıma bakındım. "Bize bir ev mi aldın?"

"Peri masalının neye benzeyeceğine dair bir fikrin vardı ve ben bunu gerçekleştirdiğinden emin olmak istedim. Bir ev, bir aile ve güvenlik istiyordun. Bu ev doğa koşulları ve çitlerle çok iyi korunuyor, ayrıca sen neredeyse ben de orada olacağım. Sana ve bebeğimize bir şey olmaması için hayatımı ortaya koyacağım. Yemin ederim. Periyeye gelince

Contingent, hizmetçiniz Calia'nın seveceğinizi söylediği tüm küçük peri aletlerini ve ekstraları getiriyor. Sanat odanızı görmek ister misiniz?"

Onun derin gri gözlerine daldım. "Bana masalsı bir hayat için tüm kriterlerimi vermeye mi çalışıyorsun?"

Beni öptü. Bebeğin tekmelerini hissettim ve hissetmek için elini karnıma koydu. Bana bakarken gözleri çok yumuşaktı.

"Birlikte hayatımız çoğu peri masalındaki gibi başlamadı ve ikimiz de ayrı ayrı ve birlikte karanlık zamanlar geçirdik ama yine de sonsuza dek mutlu olmayı hak ediyoruz. Birlikte liderlik edeceğim bir eş istedim. Bir aile istedim." Durakladı. "Gerçek aşkı istedim. Bunların hepsini sende buldum. Senin peri masalının da gerçekleşmesini sağlamam adil olur. İkimizin de sonsuza dek mutlu olmasını istiyorum. Birlikte."

Ona sıkıca sarıldım, gözlerim yaşlarla doldu.

"Sonsuza dek mutlu olmak için ihtiyacım olan tek şey sana sahip olmaktı. Bir bebek pastanın üzerindeki krema gibiydi. Bu ..." Yüzü gözümde canlandı. "Bu bir rüyanın gerçekleşmesi."

EMEĞİM O GÜN BAŞLAMADI, Hadriel'in asla unutamayacağı bir şeydi bu. Ancak ertesi gün başladı ve her zaman yeterince yakın olduğunu iddia ederdi. Hatırlamak istediğimden daha uzun sürdü ve acı toleransım göz önüne alındığında gerçekten mümkün olandan daha fazla acı verdi, ancak sonunda yeni bebeğimiz göğsüme yerleştirilirken yanımda Weston ile yatağa uzandım.

Weston bebeğe sokulurken gözleri yaşarmış, iri elleri bebeğin tüm sırtını kaplamıştı.

"O çok değerli," dedi yanağımdan öperek. "Prensesle şimdi bir evlilik ayarlayalım mı yoksa yarına kadar bekleyelim mi?"

Onu öptüm. "Bizim yaptığımız gibi onun da gerçek eşini bulmasını istiyorum."

"Asla bilemezsin. Finley'nin anne ve babası kurttu. Belki geleceğin kralı o olur."

"Ejderha olacağı için mi?" Hemşire bebeği göğsüme yerleştirmeme yardım ederken kaşlarımı çatarak ona baktım. "Bunu söylediğini Nyfain'e söyleyeceğim."

"Lütfen yapma."

"Bunu asla unutamayacaksın."

"Cidden, unut gitsin. Hiç söylememişim gibi davran." Şakağıma bir öpücük kondurdu. Ona gülümsedim. "Seni seviyorum."

Karanlık ve çarpık yolculukların bile sonsuza dek mutlu sonları olduğunu gösterdi.

SON.

Bazı güncellemeleri alabilmeniz için haber bültenini alın! [Kaydolmak için buraya tıklayın.](#)

Sonu hakkında konuşmak ister misin?

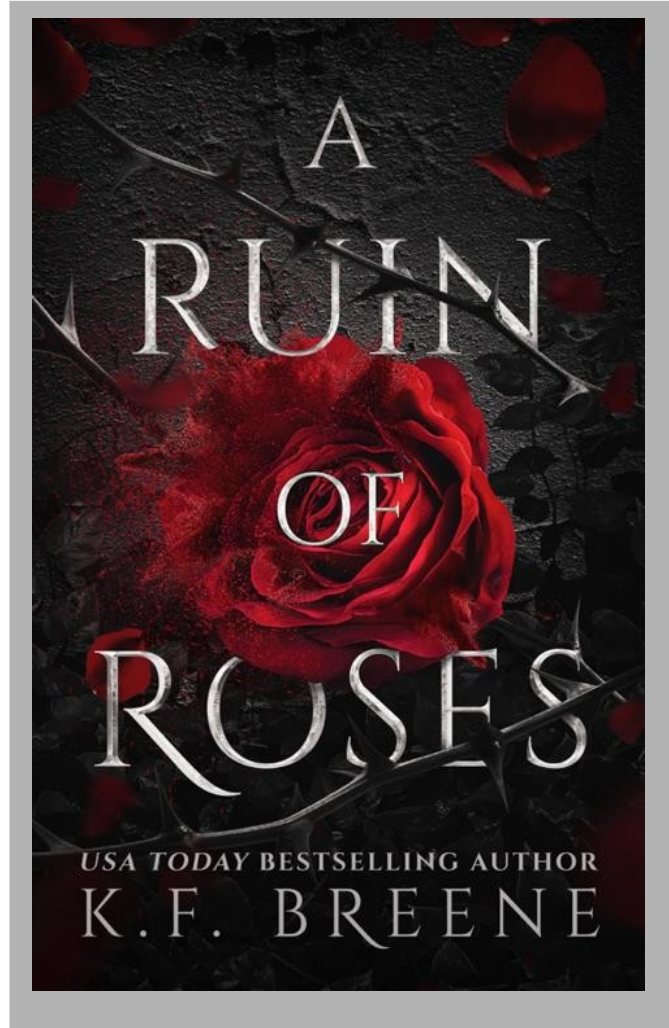
Facebook grubuma [buradan](#) veya Discord grubuma [buradan](#) göz atın.

Instagram saçmalığı [burada](#).

Web sitesi: www.kfbreene.com

Uyumsuzlar grubuna katılın ve saçmalıklara ortak olun!

bir çok roseyi deneyin

Çok satan Deliciously Dark Fairytale serisinin ilk kitabı *A Ruin of Roses'a* göz atın.

Onu kurtarabilirdim ama o beni

mahvedecekti. Canavar.

Yasak ormanda dolaşan yaratık. Ejderha prensi.

Ölümden daha kötü bir kadere maruz kaldı. Hepimiz yaşadık. Deli kral tarafından üzerimize konulan bir lanet.

Biz zamanda kilitlenmiş bir krallığız. Hayvanlarımızı hissedemeyen şekil değiştirenler. Merhum kral ve bizi yok etmek isteyen bir iblis arasındaki anlaşma yüzünden burada sıkışıp kaldık.

Bu krallığı hayatta tutan tek kişi, çalınmış bir tahtın altın prensi Nyfain'dir. Son ejderha değiştirici.

O bizim umudumuz.

O benim kabusum.

Beni yasak ormana izinsiz girerken yakaladığında, hakkı olduğu gibi beni ölümlle cezalandırmıyor.

Onun yerine beni aldı. Tutsağı olarak beni kaleye geri götürdü. Beni kullanmaya çalışıyor.

Görünüşe göre, onu kurtarabilirim. İblis Kral'ın gücüyle kilit altında tutulan tüm unutulmuş krallığı kurtarabilirim.

Ama bu onun derisinin altındaki canavarı evcilleştirmek anlamına gelir. Kendimi ona vermek demek.

Bu benim mahvolmam

demek. [Burada](#) dene.

Ayrıca K.F. Breene tarafından

Lezzetli Karanlık Peri

Masalları Bir Gül Harabesi

Bir Yıkım Tahtı Bir

Yıkım Krallığı Bir

Yıkım Kraliçesi

Bir Kızıl Kafes Bir

Krallıklar Kafesi

Seviye Atlamak

Büyülü Orta Yaş Çılgınlığı

Büyülü Orta Yaş Buluşması

Büyülü Orta Yaş İstilas

Büyülü Orta Yaşam Aşk

Büyülü Orta Yaşam

Buluşması Büyülü Orta

Yaşam Mücadelesi Büyülü

Orta Yaşam İttifakı Büyülü

Orta Yaşam Çiçekleri Büyülü

Orta Yaşam Savaşı Büyülü

Orta Yaşam Uyanışı

San Francisco'nun Yarı

Tanrıları Günah ve Çikolata

Günah ve Büyü

Günah ve

Kurtuluş Günah

ve Ruh

Günah ve Yıldırım

Günah ve

Teslimiyet

İblis Günleri, Vampir Geceleri

Ateşte Doğanlar

Ateşte

Yükseltilmiş

Ateşte

Kaynaşmış

Doğal Cadı

Doğal Büyücü Doğal
Çift-Büyücü Savaşçı
Fae Kapana Kısılmış
Savaşçı Fae Prenses
Ateşte Ortaya Çıktı
Ateşte Akıl Hocalığı
Ateşle Savaş

Cenneti Bulmak

Mükemmelliğin

Kaderi Bağlılığın

Kaderi

Döngüde kalmak ister misiniz?

Yeni sürümlerden İLK siz haberdar olmak için [kaydolun](#). Ayrıca sadece bültene özel bonus içeriği ÜCRETSİZ alın. [Kaydolmak için buraya tıklayın](#).

YAZAR HAKKINDA

K.F. Breene, *Wall Street Journal*, *USA Today*, *Washington Post*, *Amazon En Çok Satanlar* ve Kindle Store'da 1 numarada yer alan paranormal romantizm, şehir fantezisi ve fantastik romanların çok satan yazarıdır. Milyonlarca kitabı satılan yazar, sihir ve geceleri yaşananlar hakkında hikâyeler kaleme almadığı zamanlarda şarabını yudumluyor ve saçmalıklar planlıyor. Kocas, iki çocuğu, tuhaf köpeği ve iş dışı koşu bandıyla Kuzey Kaliforniya'da yaşıyor.

Haber bültenine katılın! [Kaydolmak için buraya tıklayın.](#)

Instagram saçmalığı [burada](#).

Discord isteyen? [Buraya](#).

Web sitesi: www.kfbreene.com

Bookbub'da onu [buradan](#) takip edin

Onu Goodreads'te [buradan](#)

TikTok saçmalıklarını [buradan](#) takip edin.

İletişim bilgileri:

www.kfbreene.com

kfbreene@gmail.com

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.